

Giới thiệu Tình Yêu Quý Tộc

Trong cuộc sống đời thường có rất nhiều thứ tình cảm mà con người cần phải cảm nhận và bất cứ một loại tình cảm nào đều đáng quý và trân trọng. Khi đọc truyện tình yêu quý tộc chúng ta sẽ thấy một cô bé chỉ mới 15 tuổi đầu đã biết lo cho gia đình. Cô gái ấy rất đáng quý bởi cô ấy rất có hiểu. Đó là nhân vật chính của truyện tình yêu quý tộc của tác giả Luffy_zoro truyện được viết theo lối văn của truyện ngôn tình và tình cảm. Nội dung truyện bắt đầu khi gia đình cô bé Diệp Xuân 15 tuổi này xảy ra biến cố lớn. Trong gia đình cha mẹ cô rất là tốt bụng, nhưng đôi lúc lòng tốt đặt không đúng chỗ nên đã xảy ra chuyện. Cha Diệp Xuân là một nhân viên giỏi nên nhiều người ganh ghét và bị những người làm cùng công ty họ đã lừa và cha cô phải gánh một số nợ lớn đến 100000 USD. Diễn biến câu chuyện lên đỉnh điểm là lúc cô được 17 tuổi đã gặp được ông Minh một thư kí của tập đoàn AJ (một công ty lớn có tầm cỡ quốc gia), ông này đã chỉ cho Diệp Xuân một cách nhanh để giúp gia đình cô có thể trả nợ. Và cô đã đồng ý kí hợp đồng làm việc theo yêu cầu với tập đoàn AJ. Theo nhiều ý kiến bạn đọc truyện thì tình yêu quý tộc là một truyện rất hay. Để theo dõi hành trình trả nợ giúp gia đình của cô bé Diệp Xuân này như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Mới

Lộc cục lộc cục...

Tiếng bánh xe từ chiếc vali cũ đang vang lên hòa cùng tiếng bước chân rụt rè, e sợ nhưng cũng đầy dứt khoát của cô gái 17 tuổi. Cô bé đang hướng về ngôi nhà mới của cô. Đó là một ngôi nhà, không phải nói nó như một tòa lâu đài tráng lệ, rộng lớn. Từ nay đây sẽ là nhà cô. Từ từ tiến tới, cô bé run rẩy bấm chuông, bất chợt cánh cửa bật mở, một người phụ nữ trung niên cao, hơi đậm người bước ra với khuôn mặt hiền hậu đang mỉm cười với cô:

- Cháu là Diệp Xuân đúng không?

Cô bé hơi bất ngờ vì nhưng cũng vui vẻ đáp lại nụ cười đó:

- Dạ. Cháu chào bác, cháu là Diệp Xuân.

Người phụ nữ kéo cô vào, nhẹ nhàng đỡ chiếc vali của cô:

- Ừm, ngoan lắm. Bác là Kim, người giúp việc ở đây.

Vừa bước vào ngôi nhà, cô không khỏi ngạc nhiên vì sự to lớn của nó. Cô thầm nghĩ: “Chắc, thật phung phí, tại sao họ có thể xây ngôi nhà to như thế này chỉ cho 6 “cậu chủ” ở chứ”. Lật lật bước theo bác Kim về phòng mình.

Căn phòng không lớn lắm nhưng cũng không phải là nhỏ. Vội vàng cất đồ xong, cô chạy xuống bếp tìm bác Kim, làm vài việc lật vớt cho bác xong cô liền xin bác cho phép đi thăm trường mới.

Chạy xe đạp dọc con đường đến trường, cây cối xanh um, thẳng tắp, đầu đó có vài bác công nhân đang tía tót lại cây cối, đường xá thì khôi bản, sạch sẽ và phẳng tắp. Cô phóng nhanh để tận hưởng không khí trong lành và mát mẻ này trong niềm tâm trạng thoáng buồn. Có lẽ cô đang nhớ nhà chăng. Đạp lòng vòng trên đường, cô mới nhận ra mình đã quên mất đường đến trường rồi. Đi vài vòng với hi vọng mình sẽ tìm lại được đường về nhưng càng đi cô càng thấy lạ. Lúc này cô mới thực sự hoảng loạn. Cô dường như muốn khóc, giờ phải làm sao, ở nơi rộng lớn này, không có người quen, đã thế lúc đi cô còn quên lưu số điện thoại của bác Kim vào điện thoại nữa chứ. Sau một hồi đạp xe “vu vơ” cô dừng xe lại ngồi trên chiếc ghế đá, gục đầu vào tay như muốn khóc lên: “huhu giờ phải làm sao, mình ghét mình quá, không chuẩn bị gì cả, lạc đường mất rồi” thầm trách mình nhưng cô cũng đâu biết làm gì hơn.

Cùng lúc đó, trên chiếc xe Ford, một chàng trai bất chợt thấy một cô bé đang ôm mặt như có vẻ đang khóc, đáng vẻ thật “ngộ nghĩnh”, anh chợt nở nụ cười. Nụ cười đó càng khiến cho anh đã đẹp nay còn đẹp hơn, dường như có thể làm tan chảy mọi thứ xung quanh.

Chàng trai chợt cất tiếng: “dừng lại”

Bác tài xế liền phanh gấp, vội vàng quay lại hỏi:

- Có chuyện gì không thưa cậu chủ?

Chàng trai vừa mở cửa vừa trả lời qua loa: “Không có gì đâu, chú đợi tôi một lát”.

Nhẹ nhàng bước đến chỗ cô bé, anh cất giọng hỏi:

- Em làm sao thế? Em tên gì thế?

Cô bé dụi mắt ngược lên, khuôn mặt tèm lem đến buồn cười, chợt thấy có người cô vội vàng lau đi khuôn mặt sưng húp vì khóc của mình. Anh chàng kia bật cười, chia chiếc khăn của mình cho cô bé. Cô lặng lẽ cúi đầu nhận lấy, lí nhí nói:

- Em cảm ơn.

Anh ngồi xuống ngược nhìn cô bé đang cúi gằm mặt, anh hỏi lại:

- Có chuyện gì thế? Tên em là gì?

Cô bé hơi khẽ ngược lên. Lúc này cô mới nhìn rõ khuôn mặt thanh tú của chàng trai, bất chợt cô xao xuyến trong lòng trước nét đẹp đó. Đôi mắt nâu của anh đang nhìn cô khiến cô thoáng ngập ngừng. Nếu như không phải do đang ở trong tình huống “thú vị” này chắc cô không khỏi kim lòng trước ánh mắt đó mất. Cô đáp:

- Em là Diệp Xuân. Em mới đến đây. Em bị lạc đường rồi. Em đang đến xem thử trường mới.

Nói đến đây cô chực như muốn khóc tiếp. Thấy vậy, anh chàng xoa đầu cô nhẹ nhàng nói:

- Anh là Thanh Phong. Em đến trường Lâm Quang phải không?

Xuân ngơ ngác một lúc rồi đáp:

- Ồ, sao anh lại biết thế?

Anh mỉm cười:

- Vì em đường em đi thì chỉ có thể đến trường Lâm Quang thôi.

- Ah!!! Cô bé khẽ nói. “Thế anh chỉ cho em đường đến trường đó nhé!” cô nhẹ nhàng nói và khẽ ngược nhìn Phong bằng đôi mắt cún con nhất của cô. Anh khẽ bật cười, đáp:

- Không.

Lời từ chối thẳng thừng của Phong như một đòn giáng xuống Xuân, làm cho cô bé chực bật ngửa, cô ngạc nhiên, đơ người trong đến tội nghiệp, thoáng ngập ngừng không biết nói gì, cô thất vọng mặt cúi gằm, buồn bã đứng dậy quay đi, thầm nghĩ: “huhu, mình tưởng anh ấy tốt chứ, giờ sao bây giờ, chả lẽ tối nay mình ngủ ngoài đường thật hả trời”. Ngược lên nhìn bầu trời đang dần chuyển màu cam cô như muốn khóc vì ý nghĩ của mình, không dẫu được nổi buồn cô vội đứng dậy, cúi gằm mặt quay đi như muốn che dấu khuôn mặt chực khóc của mình, vội chào Phong rồi dắt xe đi:

- Em xin lỗi đã làm phiền, em chào anh em đi, cảm ơn anh về chiếc khăn.

Cuống quít trao trả chiếc khăn cho Phong, cô quay đi. Thấy vậy, Phong chợt kéo tay cô, nở nụ cười chết người của mình giải thích:

- Không, ý anh là sẽ đi cùng em tới trường luôn, nếu em không phiền.

Nghe vậy cô vô cùng ngạc nhiên và sung sướng, nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy Phong mà nói:

- Không, không phiền đâu ạ. Em rất vui và cảm ơn anh nhiều lắm. Không em sợ tối nay mình sẽ lạc và không thể đến trường hay về nhà mất.

Phong ngạc nhiên trước thái độ của cô bé này, mới này khuôn mặt chực muốn khóc, giờ lại cười toe toét như đứa trẻ này, anh không khỏi không khỏi bật cười lớn:

- Haha..., em thú vị thật đấy.

Lúc này, Xuân chợt giật mình trước thái độ thái quá của mình, cô đỏ mặt, vội vàng đẩy Phong ra, ấp úng xin lỗi

- Em... em xin lỗi... em không cố ý... em... cư xử hơi quá, mong anh... bỏ qua...

Vừa nói, mặt cô vừa đỏ lên vì xấu hổ: “trời ơi, mình ngốc quá mà, lỡ anh ấy ghét mình bỏ mình, không dẫn mình thì sao”. Cái ý nghĩ đó thoáng qua cũng đủ khiến cô sợ rồi. Nhưng trái ngược với ý nghĩ của cô, anh mỉm cười nhẹ nhàng xoa đầu cô:

- Không sao đâu. Em đừng lo quá như thế. Nào chúng ta đi thôi.

Cô chỉ biết cười trừ. Rồi anh bất chợt leo lên xe cô chờ đợi:

- Nào lên xe đi, anh chở cho.

Thoáng ngơ ngác nhìn anh, cô hỏi:

- Ồ, sao thế được? Anh không cần làm thế đâu? Mấy chú kai đang đợi anh kia. Anh chỉ cần để em đi theo xe anh cũng được rồi. không thì chỉ cần anh

chỉ đường cho em là được lắm rồi ạ. Em cảm ơn anh nhiều lắm.

Cô mỉm cười bối rối. Nhưng anh có vẻ cương quyết:

- Không sao. Em lên xe nhanh lên. Trời sắp tối rồi. Không thì anh bỏ em lại.

Nhìn anh mỉm cười tình nghich, khiến cô thoáng ngập ngừng rồi cũng leo lên xe. Suốt dọc đường đi, cô chỉ dám im lặng, nắm nhìn khung cảnh xung quanh. Cô ngồi im, không dám nhúc nhích. Cô biết mình mập, sợ sẽ làm anh thêm mệt. Bất chợt anh dừng xe trước một cánh cổng to. Lúc này cô mới chợt tỉnh khỏi suy nghĩ mông lung của mình. Cô ngược lên nhìn cánh cổng to cao. Đằng sau cánh cổng là ngôi trường mới mà cô sẽ học. Ngôi trường to lớn, đồ sộ đến ngỡ ngàng. Dù biết đây là ngôi trường dành cho các “cô ả”, “cậu ả” của các tập đoàn hàng đầu thế giới hay các nước học tập nhưng không thể nào không ngạc nhiên vì nó. Ngôi trường được bao quanh là khu vườn tuyệt đẹp, được chăm sóc cẩn thận, tạo ra những hình “ngộ nghĩnh”. Con đường tới trường, được lát gạch phẳng phiu, xa xa đằng kia, cô có thể thấy là một cái hồ to với cây cầu bắc qua. Ngôi trường quả thật rất rất đẹp. Cô không nghĩ cả đời này mình có dịp học trong ngôi trường như thế. Hẳn cô sẽ rất sung sướng nếu như cô đến đây để trả nợ giúp cha của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nhà cô thật ra cũng không phải là nghèo khổ, túng thiếu. Bố mẹ cô đều là người tốt, dù không giàu có nhưng cũng không phải nợ nần ai. Thế nhưng năm cô 15 tuổi, nhà cô phải gánh chịu một cú shock khủng khiếp. Bố cô do là người tốt, lại là một nhân viên giỏi nên bị nhiều người ghen tị, ghen ghét trong công ty làm, thế rồi họ lừa bố cô, khiến cho gia đình cô phải gánh chịu món nợ hơn 100000 USD. Kể từ ngày đó, cô bé Diệp Xuân 15 tuổi, không còn có thể hồn nhiên vui tươi như bao bạn bè cùng trang lứa. Cô bắt đầu làm thêm, học tập, tích góp từng đồng một để phụ giúp gia đình. Mặc dù chỉ là con thứ nhưng cô vẫn đứng ra lo việc thay cho bố mẹ cô để họ kiếm tiền và cho chị cô theo học nốt cao học. Chính cô đã ngăn cản chị cô từ bỏ ý định học cao học của mình. Dù hoàn cảnh gia đình như vậy nhưng cô vẫn vui vẻ và yêu bố mẹ cô nhất, gia đình vẫn là nơi mà cô yêu quý nhất và tự hào nhất. Đến một buổi tối, cô bé đã 17 tuổi vừa đi làm thêm về, cô gặp một người đàn ông trung niên ngoài 50 tuổi, khuôn mặt lạnh lùng ít, ông nói với cô(do cha mẹ đã đi làm xa):

- Tôi là Minh, thư kí của chủ tịch tập đoàn AJ.

AJ là một tập đoàn lớn, là người có ảnh hưởng rất lớn tới nền kinh tế cũng như xã hội của nước Việt Nam nói riêng và của cả thế giới nói chung. Nắm trong tay hàng trăm khu nghỉ dưỡng nổi tiếng ở California, Caribe, Hawai,...; những bệnh viện hàng đầu thế giới về chất lượng và sự hiện đại. Ngoài ra tập đoàn AJ còn nắm giữ những ngân hàng quan trọng ở nhiều nước... và tập đoàn AJ còn thu tóm được cả thế giới ngầm. Nói chung, tập đoàn AJ là một tập đoàn rất lớn. Ngay cả đứa trẻ 3 tuổi cũng phải biết đến.

Cô hơi giật mình nhưng cũng lễ phép đáp lại:

- Vâng, cháu chào chú. Rất vui được gặp chú. Không biết hôm nay chú đến đây có việc gì quan trọng không ạ?

Nhìn khuôn mặt ngây thơ, trong sáng của cô bé này, ông thư kí không khỏi ngạc nhiên trước thái độ bình tĩnh và lời nói cứng rắn của cô bé. Dù gì ông cũng là thư kí của một tập đoàn lớn, có sức ảnh hưởng mạnh mẽ, khiến ai cũng không khỏi run sợ. Ông khẽ mỉm, gật đầu hài lòng rồi đáp:

- Tốt, chào cô. Ta tới đây có một thông điệp muốn gửi tới cho cô từ chủ tịch. Nhà cháu đang nợ tập đoàn AJ hơn 100000 USD. Đó không phải là số tiền nhỏ đối với nhà cô.

Nói đến đây ông dừng lại quan sát nét mặt của cô bé ngồi đối diện mình. Hơi chút ngập ngừng, cô bé khẽ đáp:

- Dạ, cháu sẽ cố giúp trả lại tiền cho tập đoàn sớm nhất có thể.

Ông khẽ cười trước câu trả lời dường như không thể thực hiện được đối với hoàn cảnh của một cô bé ngồi trước mặt mình nhưng ông cũng thầm khâm phục quyết tâm của cô bé đó

- Ta không muốn khiến cô thất vọng những điều đó dường như xa vời đối với cô phải không.

Thoáng giật mình, cô bé khẽ gật đầu, không nói gì. Ông nói tiếp:

- Vì thế, chủ tịch của ta cũng đã tạo điều kiện để giúp gia đình cô có thể giảm nhanh số nợ đó.

Cô bé giật mình, ngược lên, ngạc nhiên nhìn ông thư kí như không tin vào tai mình nữa.

- Ta được biết cô cũng là một học sinh ưu tú của trường của cô.

Cô không nói gì, chỉ im lặng chăm chú lắng nghe những lời của ông như muốn nuốt hết nó vậy.

- Chủ tịch muốn cô sẽ đến giúp việc cho nhà thứ của chủ tịch. Đó là nhà có 6 người, sẽ là “cậu chủ” của cô nếu như cô đồng ý.

Nghe ông nhấn mạnh vào từ “cậu chủ” khiến cô thoáng giật mình. Cô hỏi:

- Chỉ cần giúp việc là có thể giảm nợ sao?

Ông nhếch mép lên cười một nụ cười có vẻ ác độc:

- Không, đâu có dễ thế. Thật ra nói là 6 “cậu chủ” nhưng thật ra chỉ mới có 3 “cậu chủ” thôi.

Ông dừng một lát quan sát Xuân. Cô hơi giật mình: “bảo mình giúp việc cho 6 người nhưng lại mới có 3. Chẳng lẽ...” cô thầm nghĩ.

- Chắc cô cũng đoán ra ý tôi rồi phải không. Đúng. Nhiệm vụ của cô là tìm và thuyết phục 3 “cậu chủ” còn lại về sống tại ngôi nhà đó.

Im lặng một lúc rồi cô cất tiếng hỏi:

- Làm thế thì được gì chứ, nếu làm được thì sao?

Lại một nụ cười độc ác lại nở trên môi của ông:

- Cô có vẻ đang nghĩ việc này dễ phải không. Đúng. Nó không phải là không đơn giản. Tất cả “cậu chủ” này đều là con cháu ruột của chủ tịch. Ngài muốn các cháu của mình cùng sống với nhau và cũng một phần muốn chọn người thừa kế cho tập đoàn nhưng do nhiều lý do việc đó không dễ dàng.

Ông dừng lại một lúc như suy ngẫm điều gì đó rồi nó tiếp:

- 3 trong 6 “cậu chủ” không chấp nhận và không sống trong ngôi nhà đó. Mặc dù đã có nhiều người đến thuyết phục nhưng cũng không thể khiến cho 3 cậu ấy thay đổi ý định. Đã từng có nhiều người giống như cô...

Bất chợt ông ta nhìn xoáy vào cô rồi buông lời nói như có ý mai mai:

- Thậm chí còn giỏi và xinh đẹp hơn cô nhưng đều không thể. Lần này, chủ tịch cho cô cơ hội này để giúp cô. Nếu cô làm được sẽ được giảm 2/3 số tiền nợ.

Nói đến đây, ông dừng lại như chờ xem phản ứng của cô. Thoáng ngập ngừng, cô nhìn thẳng vào mắt ông thư kí rồi hỏi:

- Thật chứ?

Ông ta nhìn cô. Ông thoáng nghĩ: “chủ tịch lạ thật, tại sao lại giao cho con bé này nhiệm vụ quan trọng này chứ. Dù gì cũng có nhiều người thích hợp hơn còn biết bao nhiêu người trẻ tuổi, xinh đẹp, giỏi giang chứ đâu phải “dùng” đến con bé này. Nó chỉ bình thường thôi mà. Trước đây cô Diệu Trinh, Mỹ Lan,... đều đâu thể làm gì được”. Dù nghĩ vậy nhưng ông cũng cảm thấy ở cô bé này có nét gì rất khác biệt. Điều đó cũng cho phép ông hy vọng một phép lạ.

Theo chủ tịch hơn 30 năm rồi. Chủ tịch là người ông kính trọng nhất, chủ tịch cũng rất xem trọng ông. Nhờ có chủ tịch, ông mới có được ngày hôm nay. Ông đã thế, cả đời này sẽ trung thành phục vụ chủ tịch đến hơi thở cuối cùng và ông tự hào về điều đó, điều chủ tịch muốn cũng là điều ông muốn và là điều ông sẽ dốc hết sức mình mà thực hiện.

Chợt thấy ánh nhìn chăm chú của cô bé đối diện, ông chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ:

- Cô nghĩ chủ tịch là ai mà lừa cô mà nếu lừa cô thì được ích gì chứ.

Ông nhếch mép tạo ra nụ cười khinh bỉ nhìn cô. Cô nghĩ cũng đúng rồi im lặng. Ông nói tiếp:

- Trong thời gian đó, cô sẽ chuyển đến trường Lâm Quang. Chắc cô cũng biết ngôi trường đó chứ nhỉ?

Lâm Quang ngôi trường hàng đầu thế giới, dành riêng cho các “cô ảm”, “cậu ảm” của các nhà tài phiệt, nhà chính trị hàng đầu hay là những người nổi tiến trên khắp thế giới. Chất lượng giảng dạy cũng như về cơ sở vật chất thì khỏi phải nói. Được học trong ngôi trường đó dường như như là điều không tưởng của Xuân. Cô không khỏi ngạc nhiên. Cô dường như không tin vào những gì mình đã nghe. Không chỉ có cơ hội trả nợ cho gia đình, cơ con có cơ hội học trong ngôi trường danh giá nhất nhì thế giới. Nhưng thật ra trong cô vẫn còn chút do dự.

- Thế nào? Câu hỏi của ông thư kí làm cô chợt tỉnh

- Cô đồng ý nhận việc này chứ. Công việc không phải là dễ dàng, nhưng cô đừng lo chủ tịch sẽ không để cô thiệt thòi đâu. Đặc biệt nếu cô hoàn thành tốt việc này, chắc chắn việc trả nợ của cô là điều quá dễ dàng. Gia đình cô sẽ không phải sống khổ sở như thế.

Nói đến đây, ông liếc mắt nhìn cho “căn nhà” nhỏ bé của cô. Do trả nợ, bố mẹ cô đã bán căn nhà cũ và đi làm xa, để cô lại một mình tự bươn trải nuôi sống bản thân. Cô không hề than phiền hay chán nản. Đây là lúc mà cô càng phải cố gắng, không thể là gánh nặng cho bố mẹ cô được. Cô suy nghĩ một hồi rồi chợt hỏi:

- Điều gì nếu cháu không hoàn thành xong công việc đó?

Nhéch mép lên tạo ra nụ cười gian xảo:

- Hoi hay lắm. Đương nhiên, nếu cô không làm xong công việc thì số nợ của cô sẽ tăng lên gấp đôi. Nhưng cũng còn tùy vào tâm trạng của chủ tịch lúc đó đã.

Lời nói đó như một cú đâm thẳng vào cô khiến cô như muốn ngã ngửa. Cách đây mấy phút, cô đang nhen nhóm cho mình một hy vọng nhỏ nhoi, thế mà giờ đây, hy vọng đó như tắt ngúm. Nếu cô đồng ý thì đây sẽ là một cuộc đánh cược lớn. Nhưng cô đã quyết định, cô phải tin vào bản thân mình, cô sẽ làm được:

- Cháu đồng ý. Cháu sẽ làm được. Bao giờ cháu có thể bắt đầu công việc đó?

Thoáng ngạc nhiên trước quyết định nhanh chóng và chắc chắn của cô bé ngồi trước mình. Dường như 2 năm tự bươn chải nuôi chính bản thân mình đã làm cho cô bé này có một nghị lực đến kinh ngạc. Ông không ngờ đứa con gái nhỏ này có thể có được sự chín chắn đến như thế. Thầm khâm phục cô bé, ông trả lời:

- Nếu cháu có thể sắp xếp được thì tuần sau ta sẽ cho người đến đón cô.

Hoi ngập ngừng cô bé đồng ý:

- Dạ, cháu sẽ chuẩn bị.

- Tốt. hẹn gặp lại. Chúc cô may mắn.

Nói xong ông đứng dậy đi thẳng ra ngoài, không cần cô phải tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

- Xuân. Em sao thế? Em bị ốm hả?

Câu hỏi của phong như kéo cô ra khỏi dòng hồi tưởng của mình. Ngược lên nhìn anh, cô mỉm cười rồi đáp:

- Dạ không có gì đâu ạ. Em chỉ đang mãi ngắm ngôi trường này thôi. Nó to đẹp đó anh nhỉ. Em thật may mắn khi được học ở đây.

Nói đến đây, cô hơi chạnh lòng vì những kí ức vừa rồi. Cô vẫn nhớ mục đích của mình đến đây àm. Có lẽ lúc này cô có phần hơi hối hận. Nói là sẽ làm được nhưng giờ cô không biết bắt đầu từ đâu. Ngược nhìn bầu trời, cô vội tìm cớ để đổi đề tài. Cô không muốn Phong nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của mình ục này, vì sợ anh ấy nghĩ rằng anh ấy đã khiến cô buồn:

- A, trời sắp tối rồi. Em phải về đây. Em cảm ơn anh nhiều lắm. Máy chủ đi cùng anh có về sớm quá kìa.

Cô khẽ cười. Cô tạm biệt anh và ra về mặc cho Phong có ý định đưa cô về. Cô không muốn có quá nhiều người biết về lí do cô đến đây và nơi cô đang sống. Đạp xe về nhà với tâm trạng băng khuâng nhớ nhà. Cô thực sự nhớ ngôi nhà của mình. Cách đây đúng 8 tiếng(khoảng thời gian mà từ nhà đến đây) cô đang tạm biệt mọi người. Cậu bạn thân của cô đã rất buồn và ra sức ngăn cản nhưng cũng đành ngậm ngùi để cô đi. “Tuy vậy, hai đứa sẽ vẫn giữ liên lạc thôi mà”: cô thầm nghĩ.

Vừa về đến “nhà”, cô liền bị bác Kim kéo vào bếp tặng cho một “tặng” vì tội đi về trễ làm bác lo lắng. Xuân chỉ cười trừ chứ không biết làm gì hơn. Sau khi làm xong nhiệm vụ “rửa bát” cao cả của mình, cô bay thẳng về phòng mình, tặng cho mình những giây phút thư giãn trong bồn nước nóng. Tắm xong cô mới nhận ra, mình chưa xếp đồ, vội vàng sắp xếp qua loa rồi leo lên giường ngủ. “Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn mà” cô thầm nhủ.

Reng... reng... reng...

Xuân vội vàng bật dậy tắt chiếc đồng hồ báo thức. suốt 2 năm phải dậy sớm nên việc này dường như không quá khó khăn với cô. Mới 5h sáng. Cô vươn vai, bật dậy, sắp xếp lại giường rồi làm vệ sinh cá nhân xong, cô lật đật chạy xuống bếp. Cô ở tầng 4 của khu nhà phía đông. Đó là khu mà sau này các “cậu chủ” của cô sẽ sống. “haiz... sở dĩ mình được ở đó cũng là vì dễ dàng phục vụ mấy “cậu chủ” gì gì đó thôi” Xuân suy nghĩ.

Bước xuống bếp đã thấy bác kim dậy từ lúc nào. Bác ấy đang chuẩn bị bữa sáng. Cô cũng giúp bác. Tuy mới đến nhưng cô thực sự quý mến bác Kim. Bác đã giúp đỡ mình và an ủi cô ngay khi cô mới đến. Ít nhất cũng giúp cô đỡ ngỡ ngàng và lạ lẫm này. Đến tầm 6h30, bác Kim gọi cô:

☐ Xuân ơi, giờ cháu lên khu nhà phía đông, gọi cậu chủ xuống ăn sáng đi. Phòng của cậu chủ cũng tầng cháu đấy, ở đầu dãy của tầng đấy.

Cô hơi ngạc nhiên hỏi:

☐ Dạ? Cháu tưởng hôm qua bác nói, mấy cậu chủ gì đó đều đang đi nghỉ mát rồi sao?

Bác cốc đầu cô một cái nhẹ rồi cười đáp;

☐ Cái con bé này, dám gọi cậu chủ thế à. Đúng là các cậu ấy đang đi nghỉ mát nhưng hôm qua có một cậu về rồi. Thôi, cháu đi nhanh lên. À, tiện thể cháu dọn dẹp phòng đó luôn đó.

Cô mỉm cười tinh nghịch, lén lấy một lát bánh mì rồi chạy tọt đi trước khi bị bác Kim phát hiện. “Dù gì cũng cần ăn sáng rồi mới làm chứ nhì.”: cô vô tư nghĩ.

Vừa bước vào phòng, Xuân đã lại có dịp shock tiếp. Dù biết ngôi nhà to như thế này thì các căn phòng cũng không thể nhỏ được. Căn phòng này phải to gấp chục lần căn phòng của cô, mặc dù căn phòng của cô cũng đã đến hơn 150 mét vuông rồi. Từ từ bước vào, cô đảo mắt tìm nhưng đâu thấy ai. Cô từ từ chiếm ngưỡng căn phòng.

☐ Cô là ai thế?

Đúng lúc đang ngơ ngác, một giọng nam cất lên ngay sau cô khiến cô giật mình vội quay lại nhưng do luống cuống quá cô vấp phải chính chân mình và té “rầm” lên người con trai ngay sau cô. Một cảnh tượng thật dễ hiểu lắm. Một cô gái đang “ngã vào lòng” một anh chàng đang chỉ khoác trên mình chiếc khăn tắm (có lẽ vừa tắm xong). Làn da trắng, mềm mịn thoang thoang mùi hương của sữa tắm (sữa tắm loại xịn nên không biết tên nên thông cảm^^) của chàng trai áp sát và khuôn mặt của cô bé, khiến cho cô chột đồ mặt lên vì “xao xuyến” và xấu hổ. Vội vàng đứng dậy, cuống quýt xin lỗi:

☐ Ô, tôi xin lỗi, tôi là người giúp việc mới ở đây. Xin lỗi cậu chủ nhiều. Tôi mới đến, mong cậu bỏ quá.

Thấy im lặng, cô chột khẽ ngược nhìn, cô giật mình vì người đứng trước cô không ai khác chính là anh Phong, người cô gặp hôm qua. Bất giác cô “ah” lên một tiếng. Cả Phong cũng không dấu nổi sự ngạc nhiên của mình. Anh bất giác bật cười, mà chính anh cũng không hiểu được lí do. Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cô bé đang đứng trước mình anh xoa đầu cô nói:

Ồ, thú vị nhì. Anh và em lại gặp nhau rồi. Ngạc nhiên thật nhì? Thì ra em là người giúp việc mới à. Thật vui khi được gặp lại em. Lúc đầu anh nghe nói có người đến, anh nghĩ người đó phải... .

Thấy anh bỏ lững câu nói cô chột hỏi:

☐ Phải như thế nào ạ?

Anh lại cười nụ cười chết người ấy với cô và đáp:

☐ Phải là người xinh đẹp, tài giỏi và chín chắn chứ.

Cô dường như thất vọng. Vậy ra cô chẳng xinh đẹp hay tài giỏi, chín chắn sao. Mặc dù cô luôn thầm biết điều đó nhưng lời nói thẳng thừng của Phong khiến cô cũng có phần hơi hụt hẫng. Nhìn vẻ mặt dờ ra có phần thất vọng của Xuân, anh vội vàng nói thêm:

☐ Nhưng anh không ngờ đó lại là một cô nhóc này. Em rất thú vị

Cô hơi ngạc nhiên trước câu nói của Phong, không biết đó là khen hay là chê. Chột nhớ đến nhiệm vụ của mình cô vội nói:

☐ U, anh nói khó hiểu quá! A, mà bác Kim kêu em lên gọi anh xuống ăn sáng. Rất vui được gặp anh. Anh đã biết mục đích của em rồi vì thế kể từ nay mong anh giúp đỡ.

Vừa nói cô cúi gập người lễ phép chào anh. Anh đáp lại.

– Cảm ơn em. Vậy giờ em xuống ăn sáng với anh luôn chứ.

Cô vội đẩy anh ra và nói:

☐ Không được. Em còn phải dọn dẹp nữa. Anh xuống trước đi.

Cô mỉm cười hồn nhiên với anh. Chột nhận ra từ nãy giờ, Phong chỉ khoác mỗi chiếc khăn tắm, cô vội đỏ mặt quay đi, rồi nói:

☐ Á, anh đi mặc quần áo đi. Em xin lỗi anh vì lúc nãy...

Anh cũng thoáng chút đỏ mặt quay đi về phía phòng đựng quần áo của mình:

☐ Ủm, không sao đâu.

Sau một lúc, Phong bước ra với bộ đồ khá đơn giản, chỉ là chiếc quần kaki trắng với chiếc áo thun mà nâu hơi rộng. Bộ đồ đó làm tôn lên vóc dáng cao ráo như người mẫu của anh. Thoảng chút xao xuyến vì vẻ đẹp của anh, cô cất tiếng:

☐ Anh đẹp quá!!!

Chợt nhận ra câu nói ngớ ngẩn của mình cô vội vàng nói:

☐ Ah, em xin lỗi, em không cố ý đâu. Mà em nói thật đó. Á, anh xuống ăn sáng nhanh lên, khang bác Kim la em mất. Chợt nhìn thấy chiếc đồng hồ đang chỉ điểm 7h.

Anh lại cười vì sự ngốc nghếch của cô bé trước mặt anh. Đã rất lâu rồi anh không được cười nhiều và thoải mái như thế này. Anh tiến tới cô bé, dựa vào chiếc ghế salon gần đó, làm khuôn mặt như nũng nịu và nói:

☐ Không, anh đợi em xuống cùng anh. Em không xuống, anh cũng không xuống. Mà nếu anh không xuống ăn sáng anh sẽ xỉu ra đó.

Bối rối trước nụ cười tinh nghịch của anh, cô luống cuống nói:

☐ Ơ, anh... Anh đợi em một lát, em dọn xong rồi sẽ xuống.

Nói xong cô quay đầu làm nốt công việc. Phong lặng nhìn cái dáng nhỏ bé loắt choắt của cô bé đang thoăn thoắt làm việc mà khiến anh bật cười. Mặc dù mới gặp nhưng anh đã rất quý cô bé này ở bên cô bé, anh thấy rất thoải mái, không phải giả tạo, không phải suy nghĩ gì. Có lẽ chính nét con nít của cô khiến anh thấy mình nhẹ nhõm hơn chăng. Là một công tử của một gia đình danh giá, bố mẹ anh đều là những người đứng đầu của các bệnh viện lớn trực thuộc tập đoàn AJ, anh luôn bị chú ý, lúc nào cũng phải giữ gìn đúng thái độ của mình, anh đã sống trong cái lồng một người hoàn hảo rất lâu, dường như khiến anh quên mất chính bản thân mình. Đến khi gặp cô bé này anh mới thực sự là chính mình. Anh có thể vui cười, nói chuyện thoải mái mà không bận tâm gì.

- Hey! Anh đang nghĩ gì thế? Em xong rồi nè. Nhanh không! Xuống thôi nào.

Cô bé nhẹ đẩy vai anh, vừa nhìn vừa mỉm cười tinh nghịch khiến anh chợt tỉnh sau những suy nghĩ của mình. Anh ngẩng đầu lên, mỉm cười lại với cô bé, trả lời:

- Không có gì đâu. Em làm nhanh thật đó. Xuống nhanh thôi, anh đói chết mất.

Dù đã nhìn anh cười nhiều nhưng cô vẫn không khỏi xao xuyến trước nụ cười đó.

Bước vào nhà bếp, hai người thấy bác Kim đang dọn sẵn hết đồ ăn. Xuân đẩy nhẹ Phong vào ghế để anh ăn sáng rồi chạy tọt đi trước khi anh kịp gọi cô. Cô còn phải làm việc nữa, nếu không sẽ bị la mắng. “Nhiệm vụ đến đây chủ yếu là giúp việc mà.” Cô thầm nghĩ.

Ngôi nhà to lớn đến khủng khiếp, để dọn dẹp hết nó là một vấn đề. Cô được phân công dọn các phòng ở tầng 4 và 5 của dãy nhà đông. Tầng 1,2,3 được người khác dọn. Dọn dẹp xong xuôi cô đi ra vườn. Cô thấy công việc này cũng không quá vất vả. Mà cũng may cậu chủ của cô không phải là người khó tính. Hìhì, phải nói anh ấy rất tốt ấy chứ. Đi loanh quanh trong vườn. Khu vườn rộng, được trồng cỏ rất đẹp, xung quanh là các khóm hoa được chăm sóc cẩn thận. Ở đằng sau thì... như một khu nghỉ dưỡng, một chiếc hồ bơi rộng với những chiếc ô to che những chiếc ghế to trên bờ. Không có ai ở đây cả, Xuân từ từ tiến lại chỗ hồ bơi. Hồ bơi là thứ mà cô muốn được chơi nhất mặc dù cô không biết bơi. Đang ngồi nghịch nước, chợt nghe tiếng gọi mình, cô vội vàng đứng lên rồi do luống cuống quá cô té xuống hồ. Cô vùng vẫy kêu cứu nhưng ở đây xa với ngoài kia quá không có ai nghe cô cả. Càng hét cô càng hoảng loạn, cô sợ mình sẽ chết mất. Cô từ từ chìm xuống.

Ừm...

Một ai đó nhảy ùm xuống hồ và cứu cô bé. Trong cơn mê, cô không nhìn rõ được mặt của người đó nhưng cảm ơn.

Tỉnh dậy, Xuân nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa xỉ. Toàn thân đau nhức, đầu óc quay cuồng, quần áo mình đã được thay bằng một bộ pyjama của nam. Cô cố nhớ tại sao mình lại ở đây. Bất chợt có tiếng nói đằng sau cô làm cô giật mình:

- Cô tỉnh rồi à?

Quay người lại cô thấy người con trai rất cao, hơi gầy. Đang lau khô mái tóc của mình. Có lẽ là vừa tắm xong. Cô hơi giật mình và tự hỏi: “Tại sao mình lại ở đây? Người này là ai chứ?”

- Ơ, anh là ai thế? Tại sao em lại ở đây?

Cô cố nói vì họng cô đang rất đau. Anh ta lại gần cô, lúc này cô mới nhìn rõ được khuôn mặt của anh. Đôi mắt màu hổ phách thu hút của anh, mái tóc nâu ướt hơi dài buông xuống làm tôn lên khuôn mặt của anh làm cho càng thêm thanh tú. Hơi giật mình khi anh tiến gần tới mình, cô vội đứng dậy tỉnh lại nhưng chân cô tê tái có lẽ do vụ hồ bơi té ầm về phía trước, may có anh chàng kia đỡ nếu không cô đã té xuống đất rồi.

- Cô rắc rối thật đấy! Lúc nào cũng gây chuyện, không biết bơi mà lại nhảy xuống hồ.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt của chàng trai vội vàng thanh minh:

- Ở đâu có đâu ạ. Em vô tình bị trượt chân xuống hồ mà.

Nhìn khuôn mặt ra vẻ ngây thơ đang muốn thanh minh trước mặt mình, anh khẽ cười rồi đáp:

- Thì cứ cho là vậy đi. Vậy điều đó càng chứng tỏ cô là người rắc rối, suốt ngày chỉ biết té.

Cô đơ ra vì câu nói của anh, chỉ biết im lặng cúi mặt xuống. Chợt cánh cửa mở rầm ra, một chàng trai chạy vào với vẻ mặt hốt hoảng. Đó là Phong. Vừa thấy cô bé đang ngồi yên trên giường, anh bất giác thờ phào:

- Em không sao chứ? Thái Vũ, cậu về rồi à.

Chạy lại chỗ cô bé. Cô bé khẽ nhìn anh ấy mừng thầm, không ngờ có người lo cho cô như thế.

- Dạ em không sao. Nhờ anh kia mà em không sao. A, em cảm ơn anh nha.

Quay lại nhìn Vũ cô mỉm cười. Lúc này Vũ mới cất tiếng:

- Ủm, chào cậu. Có vẻ cậu đến đây không phải vì muốn chào tớ nhỉ.

Câu nói đó khiến Phong hơi chững lại, con Xuân thì vẫn cứ ngơ ngơ chả hiểu gì.

Do vụ hồ bơi đó mà Xuân được nghỉ 2 ngày để tĩnh dưỡng. Trong ba cậu chủ, cô đã gặp được 2. “Haiz... mình chỉ toàn để lại ấn tượng xấu, may mà các anh ấy không quan tâm lắm, không biết cậu chủ thứ 3 như thế nào nhỉ?” cô thầm trách bản thân. Đi dạo vài vòng quanh vườn để lấy không khí. Khu vườn rộng lớn này thật dễ khiến con người ta thấy thoải mái hơn. Dù sống xa nhà nhưng cô cũng không cảm thấy quá khó khăn bởi vì còn có nhiều người quan tâm tới cô. Cô cũng đã dần quen cuộc sống này. Từ này đến giờ, cô mới nhận ra ở chỗ nhà chính ồn ào chuyện gì đó. Khi vừa đến đó, cô thấy mọi người đang xếp hàng kính cẩn chào ai đó. Đó chỉ là một cậu con trai thôi mà. Ánh mắt của anh đảo khắp mọi người rồi dừng lại ở Xuân. Đôi mắt đan sâu như muốn hút tất cả vào trong đó. Anh hỏi:

- Cô là ai?

Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc, khiến cô bé khẽ rùng mình. Bối rối không biết trả lời sao, cô nhìn trân trân vào cậu con trai đó và bị thu hút bởi nét lạnh lùng trên khuôn mặt của anh. Mái tóc đen cùng màu với đôi mắt đen tạo nên một nét đẹp lạnh lùng, dường như anh ấy là con người của băng tuyết. Khuôn mặt đẹp không cảm xúc, anh nhìn mọi người bằng ánh mắt khinh thường như chỉ có anh là nhất.

“Đó là Diệp Xuân, cô bé giúp việc mới đến cô đây là cậu chủ Nhất Băng” Bác Kim đỡ lời.

Cô bé chợt “Ah” một tiếng rất khẽ. “Thì ra đó là cậu chủ thứ 3 của cô” cô chợt hiểu.

Anh khẽ nhách mép nở một nụ cười độc ác, tiến lại chỗ cô bé, cúi xuống nói khẽ:

- Ah, thì ra là cô. Cô bé tội nghiệp bán thân vào đây để trả nợ sao. Bố mẹ cô kể ra cũng “tốt” nhỉ. Sẵn sàng bán cô con gái của mình cơ đấy. Nếu tôi là cô chắc tôi sẽ chết vì căm ghét họ mất.

Từ lời nói buông ra của anh như mĩa mai cô. Anh đã xi nhục cha mẹ cô, đó là điều mà cô căm ghét nhất. Bất chợt mọi dũng cảm của cô từ đâu xuất hiện và một tiếng “Bốp” rất to vang lên khiến cho mọi người giật mình. Cô đã tát anh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét, đầy tức giận:

- Xin lỗi đã làm anh thất vọng, tôi đến đây là do tôi tự nguyện chứ không ai bán tôi cả. Đúng là gia đình tôi nợ tập đoàn AJ và tôi nhất định sẽ trả. Và điều cuối xin anh nhớ cho, tôi không hề căm ghét hay giận bố mẹ tôi. Tôi tự hào về họ, tôi không cho phép bất cứ ai đụng chạm tới họ.

Mọi người dường như chưa tỉnh ra khỏi cú shock lúc nãy. Chàng trai quay qua nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên xem lần tức giận:

- Cô dám tát tôi sao, cô sẽ phải hối hận.

Đôi mắt đen đầy giận dữ của anh như muốn bóp chết cô bé nhưng điều đó không làm cô bé run sợ. Đáp lại ánh mắt của anh, đôi mắt của cô đầy cương quyết và đầy sự căm ghét, cô đáp:

- Tôi chưa bao giờ phải hối hận về những gì mình đã làm, kể cả CÁI TÁT vừa rồi

Cô bé nhấn mạnh từ “cái tát” như muốn trêu tức anh. Nói xong cô vụt chạy về phía phòng của mình. Cô muốn che dấu những giọt nước mắt của mình, cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác. Phong và Vũ đứng quan sát từ xa cũng không khỏi ngạc nhiên. Vũ chợt cười, anh thấy thật sự thú vị về cô bé này – người đầu tiên dám tát Băng. Phong chỉ đứng im, anh chợt lo cho cô bé, vội chạy theo cô bé.

Do vụ hồ bơi đó mà Xuân được nghỉ 2 ngày để tĩnh dưỡng. Trong ba cậu chủ, cô đã gặp được 2. “Haiz... mình chỉ toàn để lại ấn tượng xấu, may mà các anh ấy không quan tâm lắm, không biết cậu chủ thứ 3 như thế nào nhỉ?” cô thầm trách bản thân. Đi dạo vài vòng quanh vườn để lấy không khí. Khu vườn rộng lớn này thật dễ khiến con người ta thấy thoải mái hơn. Dù sống xa nhà nhưng cô cũng không cảm thấy quá khó khăn bởi vì còn có nhiều người quan tâm tới cô. Cô cũng đã dần quen cuộc sống này. Từ này đến giờ, cô mới nhận ra ở chỗ nhà chính ồn ào chuyện gì đó. Khi vừa đến đó, cô thấy mọi người đang xếp hàng kính cẩn chào ai đó. Đó chỉ là một cậu con trai thôi mà. Ánh mắt của anh đảo khắp mọi người rồi dừng lại ở Xuân. Đôi mắt đan sâu như muốn hút tất cả vào trong đó. Anh hỏi:

- Cô là ai?

Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc, khiến cô bé khẽ rùng mình. Bối rối không biết trả lời sao, cô nhìn trân trân vào cậu con trai đó và bị thu hút bởi nét lạnh lùng trên khuôn mặt của anh. Mái tóc đen cùng màu với đôi mắt đen tạo nên một nét đẹp lạnh lùng, dường như anh ấy là con người của băng tuyết. Khuôn mặt đẹp không cảm xúc, anh nhìn mọi người bằng ánh mắt khinh thường như chỉ có anh là nhất.

“Đó là Diệp Xuân, cô bé giúp việc mới đến cô đây là cậu chủ Nhất Băng” Bác Kim đỡ lời.

Cô bé chột “Ah” một tiếng rất khê. “Thì ra đó là cậu chủ thứ 3 của cô” cô chột hiểu.

Anh khê nhách mép nở một nụ cười độc ác, tiến lại chỗ cô bé, cúi xuống nói khê:

- Ah, thì ra là cô. Cô bé tội nghiệp bán thân vào đây để trả nợ sao. Bố mẹ cô kể ra cũng “tốt” nhi. Sẵn sàng bán cô con gái của mình cơ đấy. Nếu tôi là cô chắc tôi sẽ chết vì căm ghét họ mất.

Từ lời nói buông ra của anh như mĩa mai cô. Anh đã xỉ nhục cha mẹ cô, đó là điều mà cô căm ghét nhất. Bất chợt mọi dừng cảm của cô từ đâu xuất hiện và một tiếng “Bốp” rất to vang lên khiến cho mọi người giật mình. Cô đã tát anh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét, đầy tức giận:

- Xin lỗi đã làm anh thất vọng, tôi đến đây là do tôi tự nguyện chứ không ai bán tôi cả. Đúng là gia đình tôi nợ tập đoàn AJ và tôi nhất định sẽ trả. Và điều cuối xin anh nhớ cho, tôi không hề căm ghét hay giận bố mẹ tôi. Tôi tự hào về họ, tôi không cho phép bất cứ ai đụng chạm tới họ.

Mọi người dường như chưa tỉnh ra khỏi cú shock lúc nãy. Chàng trai quay qua nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên xem lần tức giận:

- Cô dám tát tôi sao, cô sẽ phải hối hận.

Đôi mắt đen đầy giận dữ của anh như muốn bóp chết cô bé nhưng điều đó không làm cô bé run sợ. Đáp lại ánh mắt của anh, đôi mắt của cô đầy cương quyết và đầy sự căm ghét, cô đáp:

- Tôi chưa bao giờ phải hối hận về những gì mình đã làm, kể cả CÁI TÁT vừa rồi

Cô bé nhấn mạnh từ “cái tát” như muốn trêu tức anh. Nói xong cô vụt chạy về phía phòng của mình. Cô muốn che dấu những giọt nước mắt của mình, cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác. Phong và Vũ đứng quan sát từ xa cũng không khỏi ngạc nhiên. Vũ chột cười, anh thấy thật sự thú vị về cô bé này – người đầu tiên dám tát Băng. Phong chỉ đứng im, anh chột lo cho cô bé, vội chạy theo cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quy Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trong căn phòng nhỏ bé, tiếng khóc của một cô bé dường như làm cho căn phòng thêm u sầu. Phong nhẹ nhàng đến bên cô bé đó, ngồi bên cô bé, anh ôm cô bé vào lòng để cô bé khóc. Lúc này anh không hiểu sao lại thấy buồn cùng cô bé, nhìn cô bé khóc mà anh lại thấy trong lòng bối rối. Anh chỉ biết im lặng ngồi bên cô bé như một chỗ dựa cho cô bé. Cô bé thấy thật tủi thân, giờ cô đang rất nhớ đến cha mẹ của mình. Cô trách bản thân mình quá yếu đuối, tại sao cô lại khóc chứ? Cô tự hứa sẽ không bao giờ yếu đuối nữa, cô sẽ sống cho dù nó khó khăn như thế nào? Cô sẽ không khóc thêm lần nào vì sự yếu đuối của bản thân nữa.

Khê đặt cô bé lên giường của cô, Phong khê nắm cô. Có lẽ khóc xong, cô bé mệt nên ngủ rồi. Tại sao anh lại chú ý đến cô bé một cách đặc biệt như thế. Từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên anh quan tâm tới một cô gái như thế. Lần đầu khi nghe kể về cô bé, anh đã thăm ngưỡng mộ cô. Mặc dù còn nhỏ nhưng cô đã dám đứng ra thay cha mẹ cô trả nợ, khi gặp mặt rồi anh không khỏi ngạc nhiên và càng quý mến cô hơn. Một cô gái nhỏ bé trong sáng, ngây thơ như một đứa trẻ lại có thể dũng cảm bảo vệ người mình yêu quý bất kể người đứng trước là ai. Còn anh, từ bé chỉ biết sống trong cái vỏ bọc do cha mẹ mình tạo ra, là thiếu gia của một gia đình danh giá, là một người hoàn hảo nhưng anh chưa bao giờ dám làm điều đó. Nghĩ vậy càng khiến anh thấy buồn hơn.

Bước ra khỏi phòng cô bé, anh trở về phòng và bắt gặp Băng, hai người không nói gì anh chỉ đi ngang qua, anh lên tiếng trước:

- Lần sau cậu đừng cư xử như vậy nữa.

Khê cười nụ cười độc ác Băng đáp:

- Cậu ác thật đấy, tớ với cậu là bạn, tớ bị đánh cậu không lo lại đi lo cho con bé giúp việc ngu ngốc đó.

Lời nói của Băng như có ý trêu đùa Phong, khiến anh bỗng thấy tức giận nhưng anh vẫn kìm chế:

- Cậu nói vậy là có ý gì. Tớ chỉ muốn khuyên tốt cho cậu thôi. À, chào mừng cậu trở về. Lần này cậu về sớm nhỉ? Còn 2 tuần nữa mới nhập học mà. Sao thế?

Hơi chững người trước câu hỏi đó của Phong vì chính anh cũng không biết lí do tại sao mình lại về đây sớm. Anh trả lời qua loa:

- Chỉ muốn thay đổi chút thôi. Tớ chỉ muốn về nhà sớm thôi. Chím về tổ là sai sao?

- Thôi nào, lâu ngày không gặp, việc gì các cậu phải căng thẳng thế chứ. Chào Băng. Chào mừng cậu trở về.

Lời nói của Vũ đang cố làm dịu đi sự căng thẳng giữa Phong và Băng. Cậu chưa từng thấy hai người họ đối đầu nhau. Phong bỏ đi không một lời nào nói còn Vũ kéo Băng về phòng của cậu ấy.

Tối hôm đó, Xuân bị bác Kim la vì tội của mình, cô xin lỗi và thề nhũ sẽ không bao giờ cư xử thiếu suy nghĩ như vậy.

- Cháu hãy mang trà cho cậu chủ Băng đi. Cậu ấy thường thức khuya nên cần có trà.

Cô bé hơi ngạc nhiên trước lời của bác Kim, cô định từ chối nhưng cô nghĩ lại, chẳng phải cô đã quyết tâm sẽ đối mặt với tất cả rồi sao, không sao, cô sẽ đi.

Cộc...cộc...

- Vào đi.

Giọng nói lạnh lùng của Băng vang lên khiến cho cô bé có phần hơi chùn bước nhưng cô vẫn đẩy cửa vào.

- Chào cậu.

Cô đi thẳng tới bàn làm việc của anh, đặt xuống một ly cacao nóng. Cacao là thứ cô thích nhất và cũng là sở trường của cô.

- Bác Kim bảo tôi mang đồ uống cho cậu. Chào cậu. Cần gì xin cứ gọi.

Cô cúi chào rồi tính lui ra, anh nói:

- Tôi không uống cacao. Cô không biết sao.

Cô đáp lại ngay:

- Tôi là người giúp việc cho cậu vì thế tôi cần chăm sóc sức khỏe cho cậu. Cacao tốt cho cậu hơn cà phê vì thế tôi pha cacao. Không còn việc gì nữa tôi lui.

- Cô không ghét tôi sao?

Cô hơi suy tư:

- Có, tôi rất ghét nhưng tôi đến đây không phải vì tình cảm riêng của mình.

Nói xong cô chạy ngay ra khỏi phòng mà không để ý rằng Vũ đang đứng ở đó mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

2 tuần trôi qua rất bình thường, không có thêm sự xung đột nào. Hôm nay là ngày đầu tiên cô bé tới trường mới, cảm xúc khó tả. Có lẽ do đây là lần đầu cô được học một ngôi trường lớn như thế này. Hồi hộp bước qua cánh cổng, đây là lần đầu cô bước vào cổng trường, cô mới nhận thấy được sự to lớn của nó. Các học sinh đều đến trường bằng những chiếc xe ô tô hiện đại nhất. Hai bên xe xếp thành hàng để đường cho học sinh đi vào. Chợt cô thấy đám học sinh ồn ào, xô đẩy nhau chỉ tay về hướng chiếc xe Limouse vừa đi tới. Bước ra khỏi chiếc xe là ba chàng trai đẹp tựa như tranh và bức tranh về ba chàng trai đó sẽ là bức tranh mà không ai Không muốn có. Đương nhiên, cô bé biết 3 chàng trai đó. Đó là ba cậu chủ của cô. Cô không thể trách tại sao đám học sinh đó đều không thể kìm nổi trước họ. Cả ba đều là những mỹ nam, cao trên 1m80, thành tích học tập của họ luôn là top đầu, ngoài ra họ đều là con cháu của chủ tịch tập đoàn AJ danh giá. Khẽ mỉm cười khi nhìn cảnh tượng nhộn nháo đó, cô quay đi bỏ vào trường trước. Cô không muốn chạm trán với ba người đó, vì giữa cô và họ đã có một giao ước là làm như không quen nhau khi ở trên trường.

Buổi khai trường diễn ra trong nhàn chán, cô bé uể oải vờn vai. Buổi lễ kết thúc bằng bài diễn văn của Bằng (cậu ấy là thủ khoa toàn trường, năm nay học lớp 12). Sau đó mọi người đều bắt đầu về lớp, cô học lớp 11A1. Cô có vẻ hơi chán chừ khi đứng trước cửa lớp. Sau khi nghe lời giới thiệu của cô chủ nhiệm:

- Năm nay, lớp ta sẽ có thêm một người bạn mới. Các em hãy giúp đỡ bạn ấy.

Mọi người có vẻ như không ai để tâm tới lời giới thiệu đó. Cô từ từ bước vào có phần hơi ngập ngừng, cô giới thiệu:

- Chào các bạn mình là Diệp Xuân, rất mong được các bạn giúp đỡ.

Vẫn không ai chú ý tới lời giới thiệu của cô. Như vậy thì cô bé sẽ thấy dễ chịu hơn. Cô không thích được chú ý quá. Chợt một giọng nói hiểu kì:

- Cậu là con cháu của tập đoàn nổi tiếng nào thế?

Cô bé hơi ngớ người ra trước câu hỏi đó rồi một giọng nói đanh đá vang lên:

- Hay cậu là một nghệ sĩ mới nổi? Làm sao cậu vào được lớp này? Chắc gia đình của cậu phải quyền lực lắm nhỉ?

Cô cũng thắc mắc tại sao mình “may mắn” được vào lớp A1 thế. Trường này có 3 khối, mỗi khối có 10 lớp được chia theo cấp bậc, mức độ giàu có quyền lực của gia đình. Lớp A1 là lớp tập trung con cháu của các tập đoàn lớn nhất, hay nhà chính trị gia quyền lực nhất. Mặc dù thắc mắc nhưng cô vẫn vui vẻ trả lời câu hỏi của những người bạn mới này:

- Không, gia đình mình chỉ bình thường thôi.

Thoáng có một làn sóng xôn xao trong lớp khiến cô hơi ngập ngừng. Rồi một giọng nữ đanh đá vang lên:

- Cậu đùa vui nhì? Cậu không cần dấu như vậy đâu

Cô bé đáp lại, hơi thắc mắc trước câu hỏi đó:

- Không, thật mà. Mình không có gì phai dấu cả. Bố mẹ mình là nhân viên của tập đoàn AJ.

Cả lớp chợt ồn ào hơn khiến cô càng thấy khó xử. May có cô chủ nhiệm giải thoát dùm cô:

- Được rồi, chào hỏi tới đây được rồi. Em hãy về chỗ đi, còn 2 chỗ trống ở bàn cuối, em ngồi ở đó nhé.

Khẽ gật đầu cảm ơn cô giáo, cô bước về phía bàn của mình. Đang đi, cô chợt vấp chân của một bạn nữ, cô vội xin lỗi mặc dù cô không có lỗi vì hình như bạn nữ đó cố ý đưa chân ra. Lúc khẽ nhìn qua bạn nữ ấy cô nghe cô bạn ấy nhếch mép tạo nụ cười đầy ẩn ý và nói từ “loser”. Cô bé thầm nghĩ đó có thể là do cô nghe nhầm. Cô bé không quan tâm lắm và đi về chỗ ngồi của mình. Đó là một chỗ gần cửa sổ.

- Lớp trưởng, hôm nay lớp có vắng bạn nào không?

Nghe cô chủ nhiệm hỏi, một bạn nữ đứng lên. Cô bạn này khá xinh với mái tóc cắt ngắn đầy cá tính.

- Thưa cô, hôm nay lớp vắng bạn Minh Triệt. Cậu ấy xin phép sẽ vắng vài ngày ạ.

Cô giáo khẽ thờ dài rồi cũng gật đầu cho quá. Tiết học đầu tiên bắt đầu. Cô nhanh chóng theo kịp chương trình dạy dễ dàng vì cô đã được Phong phụ đạo trong suốt 2 tuần qua mà.

Giờ ăn trưa đến, mọi người đều chạy xuống canteen của trường. Cô bé cũng từ từ đi xuống đó, cô đã được trả tiền ăn trước rồi mà ^o^. Lúc vừa bước xuống cầu thang, một nhóm người chặn đường cô bé. Nếu cô nhớ không nhầm thì họ học cùng lớp cô. Đứa con gái lên tiếng trước:

- Mày đi đâu thế? Mày có biết đây không phải là nơi cho mày không?

Hơi ngớ người trước câu nói đầy chua ngoa của đứa con gái đang đứng trước mình, cô nhìn đứa con gái đó là một đứa khá cao, tóc ngắn đen, làn da bánh mật đầy quyền rũ, khá xinh, đôi mắt nâu của con bé đó như đang sẫm soi người đứng đối diện mình. Cô đáp với một chút thắc mắc:

- O, mình đi ăn trưa. Có gì sai sao?

Một giọng nam vang lên đầy vẻ khinh bỉ. Anh chàng này khá cao, mái tóc vàng xoăn, ánh mắt của ta cũng như ánh mắt của con bé kia, anh ta cười một nụ cười trêu chọc:

- haha... Mày nghĩ mày đến đây để làm gì chứ. Hay mơ ước có thể cặp với anh chàng nhà giàu nào đó để đòi đòi.

Giọng nói chua ngoa của anh khiến cô bé thật sự khó chịu, cô nói:

- Xin lỗi mình không phải loại người ăn bám như ai đó. Các bạn cần gì thì cứ nói thẳng đi.

Lời nói cương quyết của cô bé khiến cho đám người chặn đường cô phải tức lên. Một đứa con trai khác lên tiếng, giọng nói đầy tức giận:

- Mày ngu hay giả bộ ngu vậy. Nơi này không phải dành cho đứa thấp hèn như mày. Bốc mùi quá!

Lời nói đanh đá của con bé đó khiến Xuân thực sự tức giận nhưng cô phải kìm nén. Cô không muốn mình gặp rắc rối vì vụ vớ vẩn này. Cô hạ giọng đáp:

- Hết chưa? Nếu các cậu không còn gì để nói thì tôi đi đây. Cảm ơn vì lời nhắc nhở không cần thiết đó.

Nói xong, cô bỏ đi nhưng lại bị một bàn tay của ai đó giựt tóc lại. Cô bé đau đớn quay mặt lại, thì đó là một đứa con gái nhỏ người, thấp hơn cô bé một cái đầu, mái tóc xoăn đen, mặt đang hầm hầm tức giận, nó quát lên:

- Mày còn dám ngông cuồng à. Bọn tao có ý tốt khuyên mày bỏ trường sớm trước khi quá trễ hơn. Thế mà mày còn dám to tiếng cãi lại. Rồi mày sẽ phải hối hận vì mày từ chối ý tốt của bọn tao.

Cô bé tức giận đẩy con nhỏ đang kéo tóc cô ra. Nhìn hết một lượt đám đang đứng trước mặt cô. Hai đứa con gái và 2 đứa con trai, nữa cũng đang nhìn cô với vẻ mặt khinh khinh, tức giận. cô bé lên tiếng đáp lại:

- Đây, cậu làm gì thế. Tôi có làm gì sai thì cậu cứ nói, tại sao các cậu lại cư xử như thế. Thật quá đáng.

Cô bé đang cố gắng kìm nén để không phải hét lên những lời nói quá đáng khác.

Bốp...

Một tiếng “bốp” vang lên khiến cho mọi người không khỏi giật mình. Đứa con gái này giờ im lặng đứng nhìn tát cô bé một cái rất đau, khiến cô bé như muốn nổ đom đóm mắt. Đứa con gái này với mái tóc dài, nâu hơi xoăn làm nổi bật là da trắng và khuôn mặt thanh tú đang nhìn Xuân với vẻ mặt khinh khinh, nhẹ nhàng cầm chiếc khăn lau tay như việc cô ta vừa tát Xuân là việc vô cùng dơ bẩn. Cô ta cất tiếng:

- Mày quả là ngu ngốc. Tao chỉ dạy cho mày một bài học nhỏ thôi. Khôn hồn thì nhanh chóng biến khỏi ngôi trường này.

Nãy giờ, cô bé vẫn chưa hoàn hồn khỏi cái tát đó. Cô tức đến muốn trào nước mắt nhưng cô sẽ không khóc, cô sẽ không bao giờ yếu đuối trước những kẻ như thế. Cô quắc mắt nhìn đứa con gái đó rồi đáp một giọng nói thản nhiên như muốn trêu tức đám đó:

- Xin lỗi, đã khiến các cậu thất vọng vì ước muốn của các cậu không thể thành sự thật.

Cô vùng tính bỏ đi, thì một đứa con trai kia đứng chặn đường cô, giọng nói đe dọa:

- Cô thật cứng đầu, chắc cô cần một bài học nữa phải không.

Vừa nói xong, đứa con gái tóc xoăn đen xúm lên đánh cô. Cô bị đứa con trai kia giữ tay lại còn đứa con gái kia đánh cô. Đúng lúc này thì một giọng nói vang lên:

- Có chuyện gì thế?

Mọi người quay phắt lại. Đó là Thái Vũ. Anh đang đứng tựa vào tường, nhìn mọi người. Ánh mắt dò xét lướt khắp lượt rồi dừng lại ở đứa con trai đang giữ tay Xuân. Anh hỏi:

- Cậu đang làm gì thế? Tại sao mọi người ở đây đông thế?

Giọng nói hiêu kỳ của anh chẳng hợp với không khí căng thẳng lúc này do anh tạo ra. Đứa con trai thả tay cô bé ra rồi áp ứng trả lời:

- Dạ... không... có gì đâu ạ. Bọn em chỉ đang chào hỏi bạn mới này một tí thôi.

“Chào hỏi thôi sao?” – Xuân nghĩ thầm

Vừa nói hần vừa chỉ tay về phía cô bé này giờ đang cúi gằm mặt đang xoa xoa cánh tay do lúc này bị nắm chặt quá. Vũ từ từ tiến lại chỗ cô bé, khẽ nâng cằm cô bé lên nhìn chăm chú, còn cô bé thì đang cô nhìn vào ánh mắt của anh. Cô đang xấu hổ muốn chết đây. Mới ngày đầu tiên đi học đã gây chuyện đã thế đã bị ngay Vũ bắt gặp chứ.

Vũ khẽ mỉm cười, khiến cho đám con gái kia hơi đỏ mặt, xao xuyến, anh nhìn cô bé nói:

- Cô rắc rối thật đấy. Thôi được rồi.

Anh quay sang nhìn đám người lúc này chặn đường Xuân mỉm cười nụ cười thiên thần :

- Được rồi đấy. Mọi người đi ăn trưa đi nào.

Cô bé vùng tay đẩy Vũ ra rồi bỏ chạy về phía sân thượng của dãy học khối 11.

Trên sân thượng, cô bé ngồi suy tư xoa cánh tay. Và vài vết thương trên mặt. Cô tức đến không muốn ăn nữa rồi. Cô không biết phòng y tế ở đâu cả nên đành ngậm ngùi nhìn vết thương.

- Em không ăn trưa à. Sao lại ngồi ở đây.

Cô giật mình quay lại. Đó là Phong anh ấy đang từ từ bước lại chỗ cô. Cô vội quay đi chào anh:

- Em... chào anh. Sao anh lại lên đây ạ?

Phong hồn nhiên trả lời rồi ngồi xuống bên cô:

- O, thế anh không được lên đây à?

- O, dạ không, ý em là...

Cô ấp úng không biết nói gì. Chợt nhìn thấy Phong đang nhìn mình cô giật mình hỏi:

- Anh sao thế? Em bị sao ạ?

- Ừm, em bị sao thế? Không ăn trưa sao?

Cô chợt nhớ tới vụ xô xát lúc nãy, cô nói dối:

- Dạ không có gì đâu ạ. Sao anh lên đây.

- Anh lên tìm em.

Anh nói vừa chia cái bánh hamburger ra cho cô và xoay cô lại đối diện mình, anh nói:

- Em ăn đi. Nào, để anh lau vết thương cho.

Cô vội vùng dậy, cô không dám làm phiền anh nhiều quá và một phần vì cô không muốn ai thấy cảnh thảm hại của mình nữa, đặc biệt là anh ấy:

- Dạ không cần đâu, em không sao. Em khỏe lắm.

Đang tính đứng lên, anh kéo cô ngồi xuống, nhìn cô hỏi:

- Em ghét anh hả? Tại sao tránh anh.

Cô hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đó, vội trả lời ngay:

- O không đâu, em... chỉ...

Anh chặn nói ngay, thế thì ngồi im nào, để anh sơ cứu vết thương:

- Thế thì ngồi im nào.

Ah mỉm cười rồi bắt đầu lau vết thương cho cô, cô chỉ biết ngoan ngoãn ngồi xem. Lại vết thương đang đau, anh ấy chạm tay vào là đỡ đau hẳn, cô chợt khen:

- Oa. Anh giỏi quá. Em hết đau rồi nè. Anh mà làm bác sĩ thì quá tốt.

Anh khẽ cười trước sự thẳng thừng của cô bé:

- haha, em không biết rằng anh là con của bác sĩ sao. Sau này dù muốn hay không anh cũng sẽ là bác sĩ rồi.

Cô hơi ngớ người ra. Cô nghĩ lại cũng đúng, mình quên mất anh ấy là con của tổng giám đốc của bệnh viện hành đầu thế giới, trực thuộc tập đoàn AJ. Xấu hổ quá cúi gằm xuống đất, lí nhí trả lời:

- Ừ nhỉ. Em quên mất.

Anh chỉ mỉm cười rồi xoa đầu cô. Anh băng xong cũng là lúc vào học. Cô chào tạm biệt anh và cũng không quên cảm ơn rồi phóng nhanh về lớp.

Vừa bước vào lớp cô gặp một cảnh tượng vô cùng khó chịu. Trên bàn cô bị ghi toàn những lời thô tục, hòng đuổi cô đi. Nhưng nó sẽ chẳng có tác dụng gì với cô, vì cô sẽ không bao giờ bỏ cuộc, cô còn việc quan trọng hơn cần làm. Cô đi thẳng lên bục giảng rồi lau thật sạch những thứ trên bàn trước sự tức tối của mọi người nhưng không ai nói gì cả.

Tiết học cuối, kết thúc, mọi người chuẩn bị ra về, Xuân cũng thế. Rồi đám người đã chặn cô lúc nãy đi tới. Đưa con gái tóc ngắn lên tiếng trước:

- Mày hãy nhớ những gì tao nói.

Cô khẽ ngược lên nhìn con bé đó rồi đáp thản nhiên:

- Cảm ơn nhưng cũng xin lỗi đã làm các cậu thất vọng vì chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

“Bốp” con bé tóc ngắn đó tát cô bé cái trước sự chứng kiến và hả hê của mọi người trong lớp.

- Mày... láo thật đấy. Được rồi tao sẽ cho mày biết tay.

- San. Dừng tay thôi nào. Dừng vội vàng như thế, phải từ từ chỉ ra sự ngu ngốc của nó thì nó mới hiểu chứ.

Lời nói đanh đá của con bé tóc vàng vang lên là một lời đe dọa mà cô bé không hề muốn vướng phải. Cô bé đứng dậy, đẩy con bé tên San ra rồi đi thẳng một mạch ra đến cửa lớp, cô dừng lại, ngoài đầu nhìn đám đó, cô nói:

- Vậy sao? Tôi sẽ chờ. Tôi chậm hiểu lắm nên các cậu sẽ mệt đấy. Cảm ơn vì đã quan tâm nhé.

Cô cười một nụ cười thách thức rồi bỏ đi trước sự ngạc nhiên và tức tối của đám học sinh trong lớp đó. Thật không ngờ có người lại dám thách thức với con bé tóc nâu đỏ. Con bé đó là Tuyết Nhi, cháu ruột của tập đoàn K đứng đầu trong ngành hàng không. Đó là tập đoàn lớn thứ 5 của cả nước. Lời thách thức của cô bé sẽ khiến cho cuộc sống tại trường của cô bé không hề bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tối hôm đó, mọi người ai cũng nhận ra trên mặt của cô bé có nhiều vết thương hơn “cần thiết”. Cho dù bị hỏi thế nào, cô cũng không nói ra lý do. Cô không muốn mọi người biết về những gì cô đã trải qua lúc sáng. Cô thầm nghĩ đến những truyện hồi sáng mà trong lòng hơi chút hối hận, có lẽ cô hơi nóng nảy mà thách thức con bé kia. Nhưng dù gì mọi chuyện đã qua, việc đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Từ giờ cô sẽ chuẩn bị tinh thần để đương đầu với những khó khăn trước mắt thôi. Cô mệt mỏi vươn vai rồi đi ngủ sau khi đã làm xong.

Sáng hôm sau, cô tới lớp sớm. Vừa đến cô đã thấy trên bàn cô đầy rác bừa. Đám học sinh xung quanh thì cười khúc khích, tỏ vẻ thích thú. Mặc dù tức giận nhưng cô chỉ thở dài một cái rồi bắt đầu dọn dẹp sao cho kịp giờ học. Thấy thái độ bình thản của cô, đám học sinh trong lớp tức lắm nhưng chắc chắn bọn họ sẽ còn nhiều trò để tiện khác nữa.

Đến giờ ra chơi, Tuyết Nhi bước tới bàn của cô nói:

- Hãy nhớ những gì tao nói hôm qua đấy.

Liếc nhìn con bé đó, cô đáp:

- Tôi không phải là loại thiếu năng đến nỗi không nhớ mọi chuyện hôm qua. Giờ cậu không còn gì thì tôi xin phép đi ăn trưa.

Nói xong, cô đẩy con bé Tuyết Nhi ra rồi đi một mạch tới canteen. Ăn trưa xong cô đi thẳng lên sân thượng. Cô bé muốn được yên tĩnh một mình. Ngôi trường mới này có quá nhiều khác biệt so với cô, mọi thứ đều quá rắc rối. Ngay ngày đầu tiên đi học, cô đã không yên rồi. Dù có hơi bức mình nhưng cô vẫn cố kìm nén vì đây là điều cần thiết, cô không muốn làm phiền người khác phải quan tâm tới mình. Giờ ăn trưa kết thúc, cô bước vào lớp với chiếc earphone đang còn đeo trên tai, cô không muốn nghe những lời bàn tán, chế giễu của những người xung quanh. Bước đến chiếc bàn, cô thấy có vài người đang đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn cô, có vài người lại cười khúc khích tỏ vẻ thú vị. Theo linh cảm của cô, thì chắc chắn sẽ có chuyện gì xảy ra. Cố nhắm mắt làm ngơ, cô lấy sách từ trong hộp bàn ra để chuẩn bị cho tiết học sau, bất ngờ cô bé “ah” lên một tiếng. Vội rút tay lại. Tay cô đang bị chảy máu, lõi vội cuốn sách ra. Nó đã bị xé nát tươm, trên đó là chiếc dao lam mà lúc nãy đã cắt trúng tay cô. Nắm chặt bàn tay đầy máu do vết thương, cô cố kìm nén trước sự “hào hứng” và thích thú của đám học sinh trong lớp. “Nếu bây giờ mà phản ứng thì sẽ càng khiến bọn nó thích thú. Nhất định không” cô bé thầm nghĩ.

Cô xin phép giáo viên đi lên phòng y tế để băng vết thương và đồng thời đi xả stress.

Bước vào phòng y tế, cô bất chợt thấy Băng. Anh đang đứng gần tủ thuốc, hình như đang lấy thuốc gì đó. Cô hơi ngạc nhiên không biết làm gì. Anh chợt lên tiếng trước:

- Tay cô bị sao thế?

- Không có gì đâu. Chỉ là do em bất cẩn thôi. Anh ở đây làm gì?

Anh không trả lời mà đi thẳng đến chỗ cô, kéo tay cô lại gần chiếc ghế, anh đẩy cô ngồi xuống rồi lấy bông băng để băng vết thương cho cô. Lúc đó, cô bé chợt khẽ thấy cảm động. Thì ra anh ta cũng không xấu. Mặc dù băng không đẹp bằng của Phong nhưng ít nhất nó vẫn ổn. anh chợt lên tiếng:

- Tôi ghét ai đụng đến người của gia đình tôi.

Cô hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ lại cũng đúng, dù gì cô cũng đã kí hợp đồng với tập đoàn AJ rồi mà

Nói xong anh đứng dậy bỏ ra ngoài khi cô chưa kịp cảm ơn.

Cô ở trên phòng y tế đến hết tiết cuối. Một phần do cô không muốn quay lại lớp và một phần cô đang cảm thấy rất mệt. Nằm ngủ thiếp trong cái phòng y tế sang như khách sạn 5 sao này thì thật tuyệt.

Khi cô bật dậy thì mọi người đã ra về từ lâu. Cô vội quay về lớp lấy cặp thì nhận ra rằng cặp mình đã “mất tích”. Có một tờ giấy để trên bàn:

Cặp của mày đang ở trên cây cao nhất trường, ngon thì đi mà lấy.

Cô shock trước hành động đó. Cây cao nhất trường sao. Chẳng lẽ cô phải trèo cây sao. Khẽ thở dài rồi cô cũng lật đật chạy ra cái cây đó.

Cái cây này cũng khá cao, cỡ tầm từ 5-6m và cô có thể thấy chiếc cặp của mình đang treo trên đó. BẮC thang rồi leo lên cây. Ngồi trên cành cây to nhất, cô cố với chiếc cặp. Chiếc thang bất chợt bị gãy mất cái chân. May lúc đó cô đang ở trên cây, không thì đã bị té rồi. Giờ cô đang ở trên 1 cành cây cao hơn 5m. cô lại rơi vào một tình huống dở khóc dở cười của mình. Lúc này cô mới thực sự sợ. Trời cũng đã bắt đầu tối. Cô định liều nhảy xuống, hi vọng sẽ không có gì nghiêm trọng xảy ra. chợt một giọng nói vang lên:

- Cậu đang chơi trò gì trên đó vậy?

Một chàng trai đang đứng cách cái cây mà cô đang leo không xa lắm. Cô vừa mừng vừa sợ. Anh bước lại cái cây, ngược nhìn cô, anh hỏi:

- Cậu thích trèo cây thế sao?

- Không. Tôi đang bị mắc kẹt trên cây nè. Chiếc thang bị rớt rồi.

Cô nhìn anh với ánh mắt cầu cứu. Anh bật cười, trêu đùa cô:

- Chà, tôi tưởng cậu thích trèo cây như khi chứ.

Cô tức giận đến không nói. Cô đang rất bực vì bị bọn kia chơi cho một vở. Cô không nói gì mà chỉ im lặng. Anh nhìn cô một lúc rồi, dang hai tay ra nói:

- Cậu nhảy xuống đi, tôi đỡ cho.

Ngạc nhiên trước lời nói của người đứng trước mặt mình, cô nói:

- Ồ, anh đùa à?

Anh nói nhanh:

- Thế giờ cậu ở trên cây luôn. Tôi đi về.

Vội cản anh lại:

- Ồ không, đừng làm ơn đi mà. – cô nghĩ lại, dù gì lúc này mình cũng tính nhảy rồi mà.

Anh chàng quay lại cười tinh nghịch trước lời thỉnh cầu của cô bé, anh đứng dưới cây và đợi cô bé nhảy xuống. Thoáng lưỡng lự nhưng khi quay đầu lại, cô thấy một con sâu róm đang ở gần đó, cô hét lên rồi nhảy ồm xuống trước sự ngạc nhiên của anh.

- A...a...a....

Cô té, đè lên cậu con trai. Đang còn hoảng sợ do con sâu lúc nãy, cô cứ ôm khư khư anh. (sâu là thứ mà cô bé sợ nhất). Mất một lúc sau cô mới nhận ra hành động khiếm nhã của mình, vội đứng dậy, có nói:

- Xin...lỗi... và cảm ơn.

Nói xong, cô cầm cặp chạy đi mất. để cho anh chàng kia ngồi cười điên cuồng. Lần đầu tiên anh gặp một người ngốc nghếch đến thú vị như vậy.

Tối hôm đó, sau giờ ăn tối, Phong kéo tuột cô bé vào phòng của anh “tra hỏi”

- Hôm nay em làm gì? Tại sao tay em lại bị đứt.

Cô ấp úng trả lời, cố tỏ vẻ bình thường:

- Ô... à không... có gì đâu ạ. Em lỡ tay cắt trúng cái dao trong giờ thực hành sinh.

Cô bịa đại lí do. Mà cũng đúng là hôm đó cô có tiết thực hành sinh mà. Nhưng Phong vẫn nghi ngờ. Anh nhìn cô chăm chăm để chắc chắn cô nói thật:

- Thật không?

Cô cương quyết trả lời:

- Thật mà. Anh phải tin em chứ. Chắc chắn luôn.

- Ừm... anh tạm tin em nhưng dù gì em cũng phải cẩn thận hơn chứ. Em thật là... Ngày đầu tiên đi thi bị té cầu thang, ngày thứ hai thì bị đứt tay và rách cặp.

Cô cười trừ nhìn anh, gãi đầu có vẻ e thẹn nhìn cô như một đứa bé khi bị bố mẹ phát hiện ra tội quậy phá mà mình đã làm:

- Hìhì... có sao đâu anh. Mấy vết thương nhỏ như con thỏ này thì làm gì được em chứ.

Vừa nói cô vừa giơ hai cánh tay ra như kiểu lực sĩ khoe cơ bắp nhưng thật ra là hai cánh tay gầy gầy của cô. Anh khế cườ rồi cốc đầu cô, nói dịu dàng:

- Ngốc ạ. Khỏe thì không biết lo cho bản thân mình à.

Cô mỉm cười đáp lại. Cô không biết nói gì. Cô cảm thấy chạnh lòng khi phải nói dối anh nhưng cô không thể nào cho anh biết được sự thật là cô đang rất được “quan tâm” ở trường, nhẹ nhàng nhìn phép rồi cô chuồn thẳng về phòng mình. Làm xong đồng bài tập, cô bé nhẹ nhàng khẽ vờn vai đứng đây. Cô sực nhớ mình phải mang đồ uống cho Băng, cô vội chạy xuống bếp. Cô từng nghe bác Kim nói, cậu chủ Băng rất khó tính, không bao giờ làm những gì mình không thích và từ trước giờ cậu ấy chỉ uống mỗi cà phê thôi. Cô ngần ngại cũng thấy lạ vì từ trước tới giờ cô chỉ pha cacao cho cậu ấy. Không phải vì cô pha cà phê dở mà vì cô thấy uống cà phê vào buổi tối không tốt cho sức khỏe vì thế cô chỉ pha cho cacao. “Hay có khi nào anh ấy đã nhận ra sự “cuốn hút” của cacao như cô không” cô thầm nghĩ. Nhưng thật ra là anh ấy chỉ uống cacao do chính tay cô pha còn lại anh chỉ uống cà phê.

Cốc...cốc...

- Vào đi. □ Giọng nói lạnh lùng vang lên

Cô bé khế đẩy cánh cửa bước vào phòng của Băng. Nhẹ nhàng đặt ly cacao xuống bàn của Băng. Cô lặng nhìn anh đang chăm chú làm việc bên chiếc laptop của mình. Bây giờ, cô thực sự không ghét Băng như ngày đầu tiên mới gặp. Sống chung với anh ấy gần tháng rồi cô dần nhận ra anh ấy không phải là người độc ác. Cái vỏ bọc độc ác, kiêu căng chỉ là do anh ấy xây dựng lên do môi trường sống của anh. Vì thực chất anh ấy cũng biết quan tâm tới người khác chứ như việc anh đã giúp cô bé băng lại vết thương sáng nay” cô thầm nghĩ.

- Vết thương thế nào rồi?

Câu hỏi của Băng đã kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man của mình. Nhìn xuống vết thương rồi cô trả lời:

- Dạ. Nó cầm máu rồi nhờ anh băng dùm em đó. Cảm ơn anh nha.

Cô bé mỉm cười nhìn anh. Lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh lạnh lùng nói:

- Tôi chỉ không muốn trường mình có thêm giọt máu nào trên sân thôi.

Mặc dù anh nói vậy nhưng cô bé vẫn cảm tưởng như anh ấy đang cố giấu việc gì đó.

- Dạ. Dù gì cũng phải cảm ơn anh chứ.

- Cô rắc rối thật nhĩ?

Cô ngạc nhiên trước lời nói bất ngờ của anh, cô thắc mắc trả lời:

- Dạ?

Không ngược nhìn cô mà cầm cúi vào chiếc laptop anh trả lời:

- Mới ngày đầu đi học, cô đã rất được mọi người “quan tâm” rồi nhĩ.

Giọng điệu mỉa mai của anh làm cô mới sực nhớ đến vụ đó. Cô nói dối:

- Không đâu ạ. Làm gì có ạ.

Liếc nhìn cô anh khinh khỉnh đáp:

- Thật thế sao. Cô tưởng qua mắt được tôi sao?

Áp ứng trả lời:

- Dạ... không... Em xin lỗi.

- Nếu cô rảnh rồi có thời gian làm mấy truyện đó thì hãy vào hội học sinh đi. Ở đó đang thiếu người.

- Dạ? Không cần thế đâu ạ.

Cô trả lời. Hội học sinh sao? Băng là hội trưởng hội học sinh của trường mà.

- Tùy cô. Giờ cô ra đi, tôi còn phải làm việc.

- Dạ.

Cô nhẹ nhàng rút về phòng mình. Cô không muốn làm phiền Băng nữa. Cô biết Băng nói cô vào hội học sinh là để tránh bớt rắc rối mà cô phải gặp. Thảm cảm ơn anh, cô đi về phòng. Cô không muốn làm phiền anh hay bất cứ ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, cô bước vào lớp với chiếc cặp đã bị rách một bên quai. Mái tóc dài buộc cao cũng như quyết tâm không bao giờ thua trước đám nhà giàu đáng ghét kia. Cô đeo thêm chiếc earphone, nhạc sẽ giúp cô bình tĩnh và không phải nghe những lời nói khiêu khích của đám học sinh xung quanh, từ từ bước về chỗ ngồi hy vọng hôm nay sẽ không có gì.

“Rầm”

Chiếc ghế cô ngồi bị gãy chân khiến cô bị té. Cô tức giận đứng lên trong tiếng cười khinh bỉ, trêu chọc của đám học sinh trong lớp. Mặc dù tức nhưng cô không nói gì mà chỉ im lặng đứng dậy, phui bụi trên váy rồi bình thần đôi chiếc bàn đó đi sang bên cạnh. Một giọng nói tức giận vang lên từ một đứn con gái tóc đen thẳng với đôi mắt nâu đang đá:

- Mày làm hư chiếc bàn rồi. Mày phải bồi thường chiếc bàn cho trường chứ.

Lời nói của con bé tóc đen đó khiến cho mấy đứa trong lớp nhao nhao lên. Cô bình thần liếc nó bằng ánh mắt sắc lẹm, trả lời:

- Haizz... tôi không ngờ cô ngốc mà mắt cô cũng có vấn đề nữa. Cô nhìn mà không biết chiếc ghế đó bị cắt ả. Làm sao một chiếc ghế bằng kim loại mà có thể dễ dàng bị gãy được.

Cả lớp khê “ồ” một tiếng. Còn con bé kia đang tức đến sôi máu vì bị hạ nhục, nó giơ tay lên tát “bốp” vào cô một cái rõ đau:

- Mày... còn tỏ ra ta đây nữa nhì? Mày được lắm.

Vừa định giơ tay đánh lại cô, cô chụp tay nó lại rồi tát lại nó một cái “bốp” rõ kêu. Cô khinh khinh trả lời:

- Đùa thì cũng có mức độ thôi. Đừng tưởng cô có thể đánh tôi lần thứ hai chứ. Cô tưởng tôi sẽ nhường cô mãi sao.

Ánh mắt sắc của cô nhìn thẳng vào con bé đó khiến nó hoảng sợ. Cánh tay của con bé đang bị cô giữ chặt lại. Đương nhiên sức của một tiểu thư làm sao độ lại được sức của một cô bé đã có thành tích thể thao cao nhất ở bên nữ được (ở trường cũ ^^).

Thấy tình thế của bạn mình đang bất lợi, một đám trong lớp xông lên tính đánh cô bé để “cứu” bạn.

- Chào mọi người! Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã ồn ào thế.

Giọng nói ngái ngủ của một cậu con trai đang bước vào lớp. Khẽ gỡ đầu rồi lấy tay che cái ngáp ngái ngủ của mình. Mặc dù đang ngái ngủ cũng không làm cho cậu ấy mất đi vẻ đẹp mà còn ngược lại. Nó làm cho khuôn mặt điển trai, đầy nét tinh nghịch của cậu thêm phần dễ thương như một đứa trẻ hơn. Đám con gái trong lớp nhôn nhao lên:

- A, cậu đi học rồi à...

- Chào cậu nhé...

- Lâu không gặp...

- .....

Đám con gái thì nhau nói như muốn thu hút sự chú ý của cậu ta. Khẽ mỉm cười gật đầu, một nụ cười baby của anh cũng khiến đám con gái trong lớp sượng rần, khẽ đỏ mặt. Từ lúc anh bước vào lớp, mọi ánh mắt đều bị hướng sự chú ý vào anh. Lúc đó, tại lớp, một cô bé đang đứng ngó trân trân vào anh, không hẳn vì vẻ đẹp trai của anh mà vì nó khiến cô nhớ tới một sự kiện không mấy hay ho. Đó là Xuân. Cô nhìn anh ta không nói gì. Lúc này anh mới nhìn sang cô bé - nguyên nhân của sự ồn ào ngày vào buổi sáng sớm này. Anh cũng ngạc nhiên không kém. Cô không nói gì, bỏ ra khỏi lớp trước khi anh kịp nói điều gì. Vội bỏ cặp vào chỗ nào đó, anh bỏ ra ngoài theo cô.

Đi tới một chỗ vắng so với bên ngoài, cô đứng lại thở phào. Cô không muốn gặp anh ta, kể mà hôm qua cô đã chót có cư xử quá đáng. Đứng dựa lưng vào lan can, cô nhìn ra qua cửa sổ bất chợt anh chàng mà cô muốn né xuất hiện khiến cô không khỏi ngạc nhiên đến xem té lăn ra đất nếu không có cái lan can để giữ.

- Ô, cô học cùng lớp với tôi à.

Giọng nói tinh nghịch của anh khiến cô ngáp ngừng.

- Ô... ừm... thì sao?

Anh cười lớn trả lời:

- Haha... không sao. Tôi chỉ vui quá thôi. À, chúng ta là bạn cùng lớp đúng không vậy nên đổi cách xưng hô đi he. Mình là Minh Triệt. Rất vui được gặp cậu.

- Ô... ừm... tôi là Diệp Xuân.

Khẽ ngạc nhiên trước cái tên của cô bé, vì anh đã nghe nó ở đâu rồi. Anh mỉm cười nói:

- Ừm, tên đẹp ha. Tự dưng nhìn cậu tớ nhớ vụ hôm qua quá ha.

Nói xong cậu ta cười to như một đứa trẻ khiến cô đỏ mặt vì cảm giác như mình đang bị trêu chọc.

- Hừm... kệ tôi. Anh đừng có đi kể với ai vụ đó đó.

- Hehe. Sao thế? Vui mà? À, hôm nay mới nhìn rõ, mặt cậu có nhiều vết thương vậy? Sao thế? Mà sáng sớm có vụ gì vậy?

Hơi giật mình khi Triệt để tay lên chỗ mà cô băng ở trên trán. Vội đẩy tay anh ra, cô trả lời:

- Không có gì. Trong lớp cậu làm ơn đừng tỏ ra quen tôi.

Nói xong, cô bỏ chạy về lớp. Không hiểu sao, có có cảm giác nếu mình thân thiết quá với anh ta, cô sẽ gặp nhiều rắc rối hơn. Nói xong, cô bỏ chạy thẳng về lớp trước khi Triệt kịp đặt thêm bất cứ câu hỏi nào.

Trở về lớp, vừa đeo chiếc earphone vừa ngồi nhìn khung cảnh của sân trường qua khung cửa sổ khiến tâm trạng của cô thoải mái hơn và tạm quên đi những thứ xung quanh.

Àm

Chiếc cặp từ đâu đặt cái "âm" lên bàn cô khiến cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung. Cô giật mình nhìn lên với ánh mắt tức tối nhìn chủ nhân của chiếc cặp vô duyên ấy. Đó là Triệt. Cô khẽ thờ dài, than thân tại sao cứ phải gặp những người mình không muốn gặp hoài thế. Anh lên tiếng trước:

- Chào bạn. Mình là Minh Triệt. Rất vui được gặp cậu. Chúng ta là bạn nhé. Cậu là Diệp Xuân đúng không.

Ngạc nhiên trước câu hỏi và vẻ mặt đóng kịch "vờ như không biết" của anh cô trả lời:

- À, vâng, rất vui được gặp cậu.

Cô trả lời và khẽ bắt tay của anh. Lúc này cô chợt nhận ra là mình sẽ "được" gặp rất nhiều điều thú vị trong tương lai vì việc vừa rồi. Anh ngồi xuống ngay chỗ bên cạnh cô, càng khiến đám con gái ghen tức hơn. Cô tức anh lắm, vì anh mà cô sẽ phải gặp rắc rối hơn. Không nhìn anh, cô nói nhỏ đủ để cho Triệt nghe thấy:

- Anh rắc rối quá. Anh quên những gì tôi nói rồi sao?

Anh hồn nhiên đáp và cũng không nhìn cô:

- Đương nhiên là không rồi. Vì không muốn mọi người biết chúng ta quen nhau nên tớ mới làm thế.
- Hừ... sao anh không đi làm quen với người khác ấy. Đồ rắc rối.
- Không thích. Tớ muốn làm bạn với cậu cơ.

Nhìn anh chàng vừa nói vừa cười trước mặt mà khiến cô không khỏi bực mình. Cô đe dọa:

- Tùy anh. Rồi anh sẽ phải hối hận thôi.

Nói xong cô đeo earphone vào, bật nhạc lên rồi nằm gục xuống bàn như không muốn nghe thêm bất cứ lời nói nào của anh chàng đang ngồi ngay cạnh mình. Cũng may, hôm nay là giờ tự quản nên cô có thể tha hồ ngủ nhưng do đám con gái cứ tíu tít bên anh chàng ngồi bên khiến cô không khỏi bực mình nhưng cô nhẹ giọng nói với anh:

- Cậu không phiền khi đi ra khỏi đây được chứ. Cậu ồn ào quá.
- Ồ, tớ có nói gì đâu.

Nhìn ánh mắt đang muốn nói “đi đi” của cô làm anh bật cười. Anh xoa đầu cô bé rồi đứng lên đi ra ngoài. Đám con gái cũng ra theo nhưng trước khi ra cũng không quên quắc mắt cho cô một cái.

Giờ ăn trưa đến nhưng cũng không làm cô thêm đói. Từ sáng tới giờ, ngoài nằm một đồng trên bàn do hôm nay là giờ tự học ra thì đâu có làm cái gì nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Rằm”

Một đứa con gái với mái tóc dài, đen, thẳng hợp với đôi mắt đen của cô. Cô ta khá đẹp nhưng lại là một nét đẹp đánh đá. Nó đi thẳng một mạch tới bàn của Xuân đang ngồi, giật phắt chiếc tai nghe của cô ra. Bực bội, cô ngồi dậy, dụi mắt nhìn xem người vô duyên đang đứng trước mặt mình là ai, cô bực bội hỏi:

- Cô là ai thế? Tại sao lại làm phiền tôi.

Con bé đó không trả lời câu hỏi đó, quắc mắt nhìn cô, nó lên giọng ra lệnh cô:

- Đi theo tao.

Nói xong con bé đó quay đi, bỏ ra ngoài. Một mồi đứng dậy vươn vai, từ bước theo đứa con gái lúc nãy trong ánh mắt thích thú, hả hê của đám bạn trong lớp.

Tại khu nhà kho ở sau trường. Đúng là trường cho nhà giàu, cả nhà kho cũng to và đẹp hơn bình thường nhiều. Xuân đang đứng giữa một đám con gái kênh kiệu. Có 5 đứa con gái kể cả đứa lúc nãy gọi cô ra. Theo tất cả 5 đứa con gái này đều thắt chiếc nơ đen. Điều đó chứng tỏ là họ học lớp 12. (đồng phục của trường Lâm Quang là con gái mặc áo sơ mi dài tay kết hợp váy đen, con trai mặc quần đen dài áo sơ mi dài tay, có thể lết hợp với áo khoác kaki dài tay hoặc áo len ko tay có in logo của trường. Con trai và con gái có thể thắt nơ hoặc thắt carvat tùy ý, khối 10 sẽ là màu xanh nước biển, 11 là màu đỏ thắm, 12 là màu đen).

Đưa mắt nhìn hết đám con gái kênh kiệu đang đứng trước mặt mình, cô không nói gì. Một đứa con gái tóc ngắn hơi xoắn, đôi mắt sắc sảo bước tới trước mặt cô, cất giọng khinh khỉnh hỏi:

- Mà là con bé mới chuyển tới trường đúng không?

Cô bé đáp:

- Phải. Có gì không? Tôi không quen các chị, không biết hôm nay tại sao tôi lại có “diễn phúc” được gặp các chị vậy ạ?

Nghe lời nói như có vẻ thách thức của cô, khiến cho những người đang đứng trước mặt cô, không khỏi tức giận, một đứa con gái nhìn giống con bé lúc này(chắc là 2 chị em sinh đôi) quát ánh mắt lạnh lùng vào cô nói:

- Khẩu khí cũng gớm nhỉ? May mắn vô đây mà còn không biết thân biết phận. Mày không nghe câu “trèo cao té đau” à?

Lời nói khinh khỉnh của đứa con gái vừa rồi khiến cô bức mình. Cô mới vào trường được hơn 1 tuần mà gặp phải bao nhiêu là chuyện rắc rối. Cô bức tức trả lời:

- Mấy chị cần gì thì cứ nói ra đi. Tại sao cứ phải nói như thế nhỉ?

“Bốp”

Cái tát bất ngờ khiến cô tối sầm mặt mày lại. Đây không biết là cái tát thứ mấy mà cô nhận được khi cô bước chân vào trường này. Cô tức giận nhìn đứa con gái vừa tát cô. Mái tóc dài, xoắn tít của nó, càng khiến nó thêm đáng ghét. Cô kim nén đưa ánh mắt sắc lạnh cho nó:

- Tôi làm gì sai chứ? Các người chỉ biết đánh người vô cớ thôi sao? Không nói rõ lí do thì đừng trách tôi.

Nhéch mép tạo nụ cười khinh khỉnh, nó đáp:

- Mày đừng giả bộ ngây thơ không biết gì như thế. Trông chỉ càng đáng ghét hơn thôi. Chẳng phải mày đang cố tìm một anh chàng nào đó để nương thân à?

Lại cái giọng đáng ghét đó. Lúc này, cô thực sự rất tức giận:

- Các người chỉ biết nghĩ từ bụng ta ra bụng người như thế thôi sao? Tôi đâu phải là người ăn bám như ai đó.

“Bốp”

Cái tát từ đứa con gái lúc này gọi cô ra khiến cô không khỏi choáng váng. Nó cất tiếng nói:

- Mày còn láo. Chẳng phải hôm qua mày ve vồn anh Băng sao? Chắc mày cố ý cắt tay mình rồi nhờ anh Băng lo cho mình chứ gì? Xin lỗi mày nhé, tình mộng đi. Mày tưởng anh ấy để ý mày à. Mơ đi. Hãy tỉnh khỏi giấc mộng nàng lọ lem đi cung. Đã thế hôm nay mày còn dám thủ thi to nhỏ gì với Triệt nữa. Bộ mày tính “cua” hết hot boy của trường này à. Đúng là ngu ngốc mà. Mày chỉ là 1 đứa nghèo kiết xác thôi

Những lời nói của con bé đó, khiến cô không khỏi tức giận, cô giơ tay và đánh một thật mạnh vào mặt của con bé kia:

- Các người tưởng mình ngon lắm sao? Bộ các người giàu có à? Đó chẳng phải do các người ăn bám bố mẹ mình sao? Thật ngu ngốc. Các người thật vì mấy đứa con trai đó mà đánh tôi sao? Các người...

Chưa kịp nói hết câu, 2 con bé sinh đôi xông lên, đẩy cô té xuống phía trước, rồi cả đám xúm lại đánh cô tới tấp, vừa đánh chúng vừa nói những lời miết thị cô. Nghiến răng, cô quyết không khóc vì những thứ tầm thường đó. Dù chúng có làm gì, cô cũng không hé ra một tiếng kêu, không tỏ ra yếu đuối. Dùng tay lại, đứa con gái còn lại với mái tóc ngắn cúi xuống, nâng cằm cô lên. cô nhìn thẳng vào mặt nó, không tỏ ra một chút sợ sệt nào. Ánh mắt sắc lạnh thoáng khiến nó ngập ngừng sợ hãi. Nó vội đẩy đầu cô bé ra rồi đập lên bàn tay hôm qua bị đứt. Nó đe dọa:

- Mày hãy đợi đấy! Hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi. Liệu hồn mà biết thân biết phận.

Không nói gì, cô chỉ quát mắt nhìn đám đó. Khóe miệng tanh tanh mùi máu. Quả là đau thật nhưng nó sẽ không khiến cô từ bỏ đâu, cô còn mục đích hơn nhiều, khẽ néch tạo ra một nụ cười khinh bỉ như một lời thách thức bọn con gái đó. Con bé kia càng tức hơn, nó càng dậm mạnh hơn lên bàn tay của cô. Cấn chặt răng để nén tiếng la của mình.

Thấy sự lì lợm của cô khiến cho đám con gái đó càng tức hơn nhưng có chút gì đó hơi sợ. Từ từ đứng dậy, dựa lưng vào tường, cô nhìn thẳng vào đám con gái đang đứng đó, không nói gì mà đứng hơn cô không đủ sức để nói. Cô cố chịu đựng để không gục ngã trước những kẻ đáng ghét đó.

Bầu không khí im lặng, căng thẳng bị phá vỡ bởi tiếng đe dọa của con bé tóc ngắn:

- Lần này tao tha, lần sau thì đừng có trách. Liệu hồn mà biết thân biết phận.

Không nói gì chỉ liếc nhìn tụi nó một lúc rồi lên tiếng trả lời:

- Không còn gì nữa thì các người đi đi, tôi không quan tâm và tôi cũng chẳng dủ ai cả vì thế đừng lo tôi cướp hotboy của trường này. Có chăng họ cũng tự đến thôi. – cô néch mép nói.

Lời nói đó khiến con bé sinh đôi kia nổi khùng lên định đánh cô một cái thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Dừng lại. Các cô đang làm gì vậy?

Nhìn về người đang đi tới, cô nhận ra đó là anh Phong. Cô khẽ mỉm cười. nụ cười đó cũng khiến cô cảm thấy đau. Có lẽ sau câu nói dài lúc này cô đã kiệt sức rồi. Bỗng thấy mình mệt rũ đi, bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại. Cô bé ngất đi nhưng lúc đó cô vẫn nghe một tiếng gọi hoảng hốt và lo lắng của ai

đó

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Mở mắt ra, trước mắt Xuân là một căn phòng cực VIP. To, rộng và được thiết kế vô cùng sang trọng, có mơ cô cũng không dám nghĩ mình sẽ được bước vào căn phòng như thế này. Hơi giật mình trước căn phòng đó, cô ngồi bất dậy nhưng chợt khựng lại vì đau. Lúc này cô mới dần hiểu ra rằng mình đang ở bệnh viện. Nhìn đồng dây nhòe đang cầm trên tay cô khiến cô, thấy khó chịu, toàn thân đau nhức, băng bó khắp nơi. cô không ngờ vụ “hội đồng” đó lại nặng đến như thế.

- Em tỉnh rồi à?

Một giọng nói quen thuộc khiến cô chợt thấy ấm lòng. Quay lại về phía người đó. Đó là anh Phong, anh ấy đang mỉm cười hiền lành với cô. Anh nhẹ nhàng đến bên cô.

- EM đỡ chưa? Em hay thật đấy. Em gặp rắc rối như thế này mà không nói với anh sao?

Lời nói trách móc của anh khiến cô hơi thấy giật mình nhưng cô vẫn mỉm cười trả lời:

- Hìhì, em không sao đâu mà, em khỏe lắm. Mấy vết thương này nhằm nhò gì chứ ạ? Anh đừng lo cho em. Cảm ơn anh nha.

Khẽ thở dài, anh mỉm cười rồi cốc đầu cô một cái:

- Ngốc ạ. Như thế này mà nhẹ sao? Mà tại sao em lại bị như thế?

Thoáng ngập ngừng trước câu hỏi của anh nhưng cô không muốn cho anh biết lí do. Cô không trả lời mà chỉ im lặng. Cô đang muốn lảng tránh vấn đề đó.

- Cô tỉnh lại rồi à?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên làm tan đi bầu không khí nặng nề lúc nãy. Cô thầm cảm ơn nhìn về người con trai thanh tú đó đang lạnh lùng bước vào phòng. Tính cách của anh giống như tên Băng của mình, không ai hiểu được anh, lúc nào anh cũng bận rộn với công việc. Nghe nói anh còn đang làm việc ở công ty của tập đoàn AJ. Cô trả lời:

- Dạ.

Lời nói có vẻ ngượng ngập, khiến cô như muốn đỏ mặt lên. Băng dường như không quan tâm tới điều đó, anh quay sang Phong anh lên tiếng hỏi:

- Tại sao cậu còn ở đây? Chẳng phải hôm nay các công ty trực thuộc tập đoàn sẽ họp sao?

Phong khẽ thở dài ngán ngẫm, anh trả lời:

- Ừm, tí nữa tớ sẽ ghé qua. Mà chẳng phải cậu cũng phải đi sao?

Khuôn mặt không thay đổi, anh cất tiếng:

- Đương nhiên, tớ chỉ lo cho cậu quên nó mà thôi.

Nói xong, anh quay sang chỗ cô bé, nãy giờ đang theo dõi cuộc đối thoại của 2 người, anh nói:

- Cô rảnh rồi quá nhỉ? Không ngờ cô thích chơi nổi bằng những vụ đánh nhau như thế nhỉ.

Mặc dù rất nể phục anh nhưng cô vẫn thấy ghét cái thái độ của anh, cô dường như muốn quát lại nhưng kìm nén. Cô rất khó chịu vì lúc nào mọi người cũng nghĩ tất cả là do cô. Thấy cô không nói gì, anh lên tiếng tiếp:

- Nếu cô có thời gian rảnh như thế thì hãy tham gia vào hội học sinh đi. Ở đây đang thiếu người đấy.

Lời nói vừa rồi của không khỏi khiến cả Phong và Xuân ngạc nhiên. Từ trước giờ, anh chưa đề nghị ai vào hội học sinh cả nhưng điều ngạc nhiên hơn là anh đang muốn giúp cô thoát khỏi bót rắc rối không cần thiết. Hiểu được ý đó, Phong cũng đồng ý với Băng:

- Đúng đấy. Anh nghĩ em vào đó rất tốt đấy.

Cô định từ chối nhưng một giọng nói khác vang lên khiến cho cô giật mình:

- Phải đấy. Cũng vui mà. Phải không nào?

Vũ bước từ vào phòng với nụ cười tinh nghịch trên môi như có vẻ có ý trêu đùa. Xuân hơi ngạc nhiên, một phần là do đây là lần đầu tiên cô gặp 3 cậu chủ cùng lúc và thứ 2 là do cả 3 người đó đều có cùng suy nghĩ. Nhưng cô lại không muốn vào hội học sinh. Cô không muốn dựa dẫm mà muốn tự mình vươn lên. Cô lên tiếng định từ chối:

- Em xin lỗi, chắc em không vào được đâu... em...

- Đó không phải là yêu cầu mà là mệnh lệnh. Cô tưởng phí thời gian vào đánh nhau và nằm một chỗ sẽ có ích cho cô trả nợ sao? Cô quên mất mục đích mình đến đây rồi à? Tiền viện phí cũng sẽ tình vào số nợ của gia đình cô đấy. Tôi không muốn phí thời gian. Ngay khi cô đi học lại, hãy đến ngay hội học sinh. Tôi nói lại lần cuối đó là mệnh lệnh.

Sau một tràng nói dài của Băng, khiến cô chợt nhớ thấy khó chịu. Cô không nói gì mà im lặng để suy nghĩ lại những gì vừa rồi. Phong phá tan sự căng thẳng bằng lời nói nhẹ nhàng, ấm áp của mình. Khẽ xoa đầu cô, anh nói:

- Em đừng quá lo về lời của Băng. Em hãy cứ tham gia vào hội học sinh đi. Còn bây giờ em hãy nghỉ đi nhé. Tối gặp lại em nhé.

- Nhưng... em... dạ, em sẽ tham gia ạ.

Lần này đến lượt Vũ cất tiếng:

- Ừm, được rồi. Chúng ta đi thôi nào. Để cho “công chúa rắc rối” nghỉ ngơi nữa chứ.

Lời nói có ý trêu đùa của anh khiến cho cô thoáng xấu hổ. Anh và Băng đi ra trước, còn Phong ở lại, anh nói với cô bé. Anh thật tốt khi luôn an ủi và động viên cô ngay từ khi cô mới tới. Vì thế cô vô cùng kính trọng anh.

- Em nghỉ đi nhé. Tạm biệt em nhé.

Anh đứng dậy và đi ra khỏi phòng trước khi đi anh khẽ hôn nhẹ lên mái tóc của cô khiến cô thoáng đỏ mặt, ấp úng nói:

- O, dạ. Em... chào anh. Anh đi vui về nhé. Em xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng.

Anh không nói gì mà chỉ mỉm cười với cô rồi quay đi. Bước tới cánh cửa anh cất tiếng:

- Nếu muốn xin lỗi thì em hãy nghỉ đi mau khỏe lại nhé. Anh “thèm” uống ca cao của em rồi đó.

“*Cạch*”

Cánh cửa đóng lại. Trong phòng giờ chỉ còn lại mình cô. Khẽ thở dài, xoa xoa cánh tay đang đau âm ỉ, cô thấy buồn. Có lẽ cô đang bắt đầu thấy hối hận vì quyết định của mình chẳng? Giờ cô thật không biết phải làm sao, không ngờ mọi chuyện lại trở nên như thế này. Cô nhắm mắt lại để cô quên đi mọi rắc rối này rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bước vào lớp trong ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thích thú của đám bạn trong lớp, cô không quan tâm lắm, dù gì cô cũng đã quen với những ánh mắt đó. Cô bước thẳng tới chỗ ngồi của mình. Bây giờ cô vẫn còn thấy hơn đau sau 1 tuần nghỉ ngơi. Bước đến bàn mình, đặt cái cặp xuống rồi lại đeo chiếc earphone của mình vào, vừa nghe nhạc vừa ngắm bầu trời xanh ngắt khiến cô cảm thấy thú vị.

Chợt, một bàn tay giật phắt chiếc earphone của cô đang nghe ra. Cô bức bối quay lại thì chợt nhận ra đó là anh chàng rắc rối □ Triệt. cô bức bối cất tiếng:

- Này, cậu làm gì thế? Mới sáng sớm đã muốn gây sự rồi sao?

Dựa vào thành bàn, anh nhìn cô nở một nụ cười tinh nghịch khiến cho đám con gái trong lớp xôn xao, anh nói:

- Đầu có, lâu ngày không gặp, nhớ cậu quá à. Cậu đỡ hơn chưa?

Chợt nhớ đến nguyên nhân khiến cô ra nông nổi này cũng một phần do anh, cô bỗng thấy bức bối:

- Anh đừng có xạo. Tôi và cậu làm gì thân thiết tới mức đó. Cậu tránh ra đi. Rắc rối.

Triệt giãy nảy lên như đứa con nít làm nũng mẹ, khiến cô thấy khó xử và ngột ngạt bởi ánh mắt sắc như dao cạo của đám con gái trong lớp:

- Ừ Ừ, cậu ác thế? Cậu vô tình thật, tớ từng giúp cậu vậy mà...

Chưa kịp nói hết câu, cô đã đá một cái vào chân Triệt khiến cậu ta “ah” lên một tiếng vì đau. Cô lườm anh như muốn xông vào đập cậu nếu như cậu nói thêm một lời nào nữa. Cuộc đối thoại kết thúc khi tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp. Mặc dù ngồi cạnh Triệt nhưng cô không bao giờ muốn nói chuyện với cậu.

.....

Từ từ đẩy cánh cửa phòng của hội học sinh vào, Xuân từ từ bước vào. Trong phòng hiện giờ không có ai. Cô đứng nép sau cánh cửa ngó vào đó, chợt một giọng nói vang lên khiến cô giật mình:

- Chào em, em làm gì ở đây thế?

Cô quay lại về phía người đó cô nhận ra đó là một chàng trai cao từ 1m8 trở lên là ít, khuôn mặt điển trai của anh rất hợp với mái tóc đen được cắt rất style. Trên tay anh đang cầm một sấp giấy mỏng, khi anh nhìn lên cô, cô nhận ra đôi mắt đen rất đẹp sau kính. Chợt nhận ra mình đang nhìn chăm chú anh ấy một cách bất lịch sự, cô ấp úng trả lời:

- Dạ, em muốn tham gia vào hội học sinh, không biết có được không ạ?

anh mỉm cười một nụ cười ngắc nhiên xen lẫn thích thú. Anh nói:

- O, em có ai tiến cử hả? Không thì không được rồi. hội học sinh đủ người rồi.

Lời nói đó khiến cô rất bối rối và shock. Chẳng lẽ cô bị lừa. Đang định trả lời, một giọng nói cất lên:

- Vẫn thiếu mà. Chẳng phải hôm trước, San đã rút khỏi hội học sinh rồi sao.

Vẫn đang ngắc nhiên trước lời nói đó của người đó, và không ai khác chính là Nhật Băng- hội trưởng hội học sinh quyền lực. Không để anh chàng kia nói gì, Băng nói tiếp:

- Thôi được rồi, cô vào đi. Trước tiên hãy dọn dẹp đi. Cậu nữa Minh, cậu chưa giải quyết xong việc hôm qua phải không?

Lúc này, anh chàng tên Minh mới sực tỉnh, anh trả lời:

- Ừm, cũng sắp xong rồi mà.

Nói xong anh quay qua Xuân đang đứng nãy giờ ngơ ngác, mỉm cười nói:

- Chào em. Chào mừng em tới hội học sinh. Anh là Nhật Minh, hội phó là hội học sinh còn anh chàng kia chắc em biết rồi nhỉ?

Hơi ngập ngừng, cô trả lời:

- Dạ. Em chào anh. Em là Diệp Xuân. Rất vui được gặp anh, mong anh giúp đỡ.

- Được rồi, mọi người bắt đầu làm việc đi, hôm nay chỉ có 3 người thôi, mọi người có việc bận rồi.

Nói đến đó, ah quay ra nói với Xuân như một lời đe dọa.

- Còn cô, lo mà làm việc cẩn thận đi.

Nói xong anh quay đi vào phòng của mình làm việc tiếp. Minh thì mỉm cười với cô rồi cũng vẫy tay chào cô rồi cũng về phòng mình làm việc, còn cô bé đứng đó. Kể từ nay cô đã là thành viên của hội học sinh vì thế cô phải cố gắng hơn nhiều.

Giờ ăn trưa tại canteen của trường Lâm quang

- Mà biết tin gì chưa, con bé mới vô trường, được tham gia vào hội học sinh đó.

- Cái gì? Mà có lộn không vậy. làm sao thế được.

- Bất công. Không biết nó có ai đỡ lưng thế nhỉ?

.....

Tiếng bàn tán về việc Xuân tham gia vào hội học sinh khiến không ít học sinh bất mãn nhưng không ai dám phản đối vì đó là quyết định của hội trưởng mà.

- Hey, cậu vào hội học sinh thật hả?

Giọng nói trẻ trung, vui vẻ của Triệt khiến cô giật mình, ngược nhìn anh chàng đang mỉm cười vui vẻ với mình như một đứa con nít nhiều khi khiến cô không thể ghét cậu ấy được nhưng khổ nỗi chính cậu lại cho cô nhiều rắc rối nên nhiều lúc cũng khiến cô khó chịu.

- Hả? À ừm. Có gì không □ cô trả lời.

- Chúc mừng nha. Từ giờ đỡ lo bị “quan tâm” rồi nhá.

Giật mình trước lời nói của Triệt, cô nhìn khuôn mặt tươi cười như trẻ con của cậu. Chẳng lẽ cậu cũng biết cô được “quan tâm”. Không nói gì, cô im lặng nhìn cậu quan sát một lúc rồi mới nói tiếp.

- Thì sao chứ. Tại ai đó mà tôi ra thế này thôi. Không nói chuyện này nữa. tạm biệt, tôi đi đây

Nói xong cô bỏ chạy một mạch về lớp. Và trong lớp cô cũng cố bỏ ngoài tai tất cả những lời xì xầm đó. Cô thực sự ngán ngấm và khó chịu khi mọi người cứ bàn về việc đó nhiều đến mức không cần thiết. Hầu như ai cũng khó chịu khi cô được vào hội học sinh cả. Nhưng đành chịu thôi ^^.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thế là Xuân đã vào hội học sinh cũng gần được một tháng rồi. Quả thật, kể từ ngày đó tới giờ, cô tí gặp rắc rối hơn hẳn nhưng không phải là không gặp. Cho dù không bị người ngoài gây rối nhưng một số anh chị trong hội học sinh cũng không gây ít rắc rối cho cô như nào là họ bắt cô phải làm những việc gì đó thật nhanh nhưng thật ra việc đó không hề quan trọng. Họ cố tìm bằng được lỗi của cô, để họ chỉ trích. Mặc dù thế nhưng không phải ai cũng gây khó dễ cho cô như anh phó hội trưởng hội học sinh, anh giúp cô rất nhiều, hay chị thư kí Lan vừa hiền lành, dễ thương tốt bụng... họ đã giúp cô tránh gặp rắc rối rất nhiều và cả anh Băng cũng thế. Cô vừa nghĩ vừa thầm cảm ơn họ trong khi đang soạn lại đồng tài liệu của cuộc họp vừa rồi. Lúc này là buổi họp đột xuất của hội học sinh, có lẽ dạo này có nhiều việc quá do phải chuẩn bị cho lễ hội sắp tới nhưng hôm nay anh phó hội trưởng Minh vắng. Nghe nói là do anh ấy có việc bận nên vắng, vừa làm vừa nghĩ vu vơ, cô cố làm cho nhanh để còn về dù gì trời cũng đã sắp tối, gần 6h rồi.

- Đang soạn tài liệu sao?

Một giọng nói của con gái có ý bốn cột vang lên ở chỗ cửa ra vào khiến Xuân giật mình, tỉnh lại khỏi dòng suy nghĩ của mình, cô nhìn vội nhìn ra cửa nhận ra đó là 5 chị trong hội học sinh giống cô. 5 chị ấy □ Tuyết, Tiên, Hà, Quyên và Linh. 5 chị ấy khá xinh nhưng tính tình đánh đá nên thường được gọi là 5 “bông hồng có gai” của hội học sinh và họ cũng là một trong những nhóm người hay gây sự với cô nhất. Cô lễ phép đáp:

- Dạ vâng. Có gì không ạ?

Khẽ nhếch mép lên tạo nụ cười khinh khỉnh chị ta □ Tuyết nói tiếp:

- Không có gì quan trọng lắm đâu. Chỉ là có chút việc cần nhờ thôi.

- Ừm, phải đó. Chẳng là, sắp tới có lễ hội quan trọng diễn ra phải không nào? □ Tiên tiếp lời.

Tiếp theo là Hà:

- Mà hôm nay, anh Minh vắng nên không biết được vài kế hoạch mới cho lễ hội. Vì thế bọn chị muốn nhờ “em” mang tài liệu này tới cho anh ấy.

Nói đến đó, chị ta bỗng nở một nụ cười độc ác, khiến cô thoáng thấy lạnh gáy. Cô thắc mắc:

- O, sao mấy chị không gọi và nói cho anh ấy đi ạ? Em đâu biết chỗ anh ấy đâu ạ? Em...

Chưa kịp nói hết câu, Linh đánh đá xen vào:

- Kế hoạch quan trọng này cần phải tìm hiểu kỹ, nói qua điện thoại không thể giải thích rõ được. Với lại cũng có việc cần thông qua anh ấy nữa.

Mặc dù biết vậy nhưng cô không khỏi thấy lạ. Chẳng phải hằng ngày họ hay bám lấy anh Minh sao, thế mà hôm nay có cơ hội tốt, họ lại bỏ qua. Cô hỏi

tiếp:

- Thế ngày mai đưa không được ạ?

- Không được. Công việc gấp thế này mà cô nghĩ có thể để ngày mai sao. Việc này mà chậm trễ sẽ ảnh hưởng tới lễ hội. Lúc đó cô có chịu trách nhiệm được không? □ Linh quát cô bé thật to làm cô giật mình rồi đột ngột Linh thay đổi giọng khiến cô thấy rợn người:

- Vì thế chị mới cần em đi. Bọn chị phải bận rộn việc chuẩn bị hết rồi, chỉ có em là đang rảnh rồi nên mới nhờ em đi.

Suy nghĩ lại những lời vừa rồi của Linh, cô cũng cảm thấy đúng nên cô không nói gì mà chỉ cúi mặt gật đầu khẽ. Thấy thế Linh nói tiếp:

- Vì thế, bọn chị mới nhờ em đưa cho anh ấy. Còn em không biết anh ấy ở đâu thì có gì khó. Hiện giờ, anh ấy đang ở kí túc xá của trường ta nằm trên đường Y ấy.

Cô tự nhiên rùng mình khi nghe Linh nói. Cô cảm thấy có gì đó bất thường và có gì đó khó tả nhưng cô cũng gật đầu. một lúc sau cô giật mình hỏi lại:

- Dạ? ở kí túc xá nam ấy ạ? Thế sao em vào được. Em...

- Haiz... tưởng gì. Việc đó có gì khó. Em quen là người của hội học sinh có thể ra vào bất cứ đâu họ muốn sao. □ Hà xen vào.

- Nhưng em tưởng anh ấy ở nhà của anh ấy chứ?

- Ừm. Thường là thế nhưng do anh ấy dạo này phải lo việc nhiều quá nên anh ấy ở tạm đó.

Gật đầu để chứng tỏ là cô đã hiểu nhưng chợt nghĩ đến Băng chẳng phải anh ấy cũng bận nhưng anh ấy vẫn về nhà sao? Vì thế cô lại hỏi:

- Ủa sao em thấy hội trưởng thì sao? Anh ấy bận nhưng cũng vẫn về nhà thôi ạ?

- À, mọi năm thì anh ấy cũng ở kí túc xá nhưng năm nay thì không. □ Tuyệt giải thích. Mà sao em hỏi nhiều thế? Giờ thì chuẩn bị đi đi.

Cô bé hơi e ngại vì du gì cô phải đi vào tận kí túc xá nam cơ mà, cô nói:

- Nhưng sao lại vào tận kí túc xá nam cơ ạ? Sao không gọi anh ấy ra lấy ạ? Em thấy kì kì sao khi tự dưng phải vào KTX nam ấy. Em...

Lời nói của cô bỏ lửng khi Tiên lên tiếng cắt ngang:

- Cái gì mà gọi anh ấy ra lấy chứ. Cô tưởng anh ấy phải làm như thế à. Đừng làm anh ấy tốn công vào những việc vớ vẩn ấy. KTX nam thì sao chứ. Cô đừng cảm râm nữa. Hãy tỏ ra ít nhất mình cũng phải có ích khi ở trong hội học sinh chứ. Thời giờ không nói nữa. Hãy mau đi đi, bọn này không rảnh mà đôi co với cô đâu.

Nói xong bọn họ quay đi để lại cho cô đang bối rối với đồng tài liệu đó. Khẽ thở dài ngán ngẫm. Cô thấy sao sao khi phải đi vào KTX nam vào cái giờ này. Dù gì cũng đã tối rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Vừa đạp xe được nửa đoạn đường thì trời bỗng mưa cái rào xuống. May là cô đã kịp trú tạm dưới cái mái hiên của ngôi nhà gần đó nhưng cũng không thể nào tránh toàn bộ được

Vừa đạp xe được nửa đoạn đường thì trời bỗng mưa cái rào xuống. May là cô đã kịp trú tạm dưới cái mái hiên của ngôi nhà gần đó nhưng cũng không thể nào tránh toàn bộ được. Vội lấy chiếc khăn tay từ trong cặp lau qua loa với hy vọng sẽ đỡ ướt và cũng là kiểm tra xem đồng tài liệu kia có ướt không. Vừa lau vừa than trời. Mặc dù cô rất thích mưa nhưng không phải là những lúc này >”<. Sau khi kiểm tra, cô khẽ thở phào may là tài liệu không ướt. Mà cũng đúng, cặp cô là cặp da nên không thấm nước được. Cô than thầm vì hôm nay đúng là ngày xui của cô, tan học đã không được về mà còn phải chạy qua chỗ KTX nam nữa chứ, đã thế lại còn gặp mưa. Và còn xui hơn khi đúng lúc đó, một chiếc ô to chạy nhanh qua chỗ cô khiến cho nước bắn tung tóe và cô “may mắn” được hưởng trọn nó. Lúc đó, cô muốn tóm chiếc xe đó lại nói cho ra lẽ. Sau khi được “hưởng trọn” nước cô đã ướt hết toàn bộ. Bộ quần áo lúc nãy giờ đã ướt nhẹp nó dính vào người cô khiến cho cô thể cảm nhận chẳng khác gì con chuột lột. Cô thật sự rất rất khó chịu và bức mình. Dù gì cũng đã ướt hết rồi, cô liều lao vào trong mưa chạy thẳng tới KTX mặc cho những hạt mưa đang bắn vào mặt cô, khiến mặt cô đau rất.

.....15 phút sau, trước cổng KTX nam....

Sau một hồi “quyết tâm” đợi trời mưa của Xuân, giờ cô bé đã đứng trước cổng KTX như “mong muốn”. Trời vẫn còn mưa khá to. Vội dắt xe bước tới phòng bảo vệ. Vừa nhìn thấy cô, bác bảo vệ đã không khỏi ngạc nhiên khi một đứa con gái lại tới KTX nam vào giờ này không những thế, toàn thân còn đang ướt nhèm nhẹp, đang run lên vì lạnh. Sau một hồi giải thích lí do, bác bảo vệ mới thờ phào và mỉm cười, gật đầu với cô. Bác chỉ cho cô đường tới phòng của Minh và còn cho cô mượn tạm chiếc khăn bông để lau bớt nước. cô mỉm cười đáp rồi chạy nhanh vào khu nhà đó.

Cốc cốc...

Nghe tiếng gõ cửa, Minh ra mở cửa và điều khiến anh không khỏi ngạc nhiên là người gõ cửa là một đứa con gái ngay tại KTX nam này và trong bộ dạng “thảm hại” ướt hơn con chuột lột. Nhìn cô bé một lúc rồi anh mới nhận ra cô bé ấy đang run lên vì lạnh, anh ngạc nhiên hỏi:

- Ô, Xuân. Sao em lại ở đây? Đã thế lại còn ướt hết thế này chứ? □ vừa nói anh vừa chỉ vào bộ quần áo ướt đang dính vào người cô bé.

- Em... đến... đưa tài liệu... về lễ hội cho anh. □ Cô ngập ngừng nói, một phần vì ngại, một phần vì lạnh run lên đi được.

Nhìn cái thân hình nhỏ bé run rẩy trước mặt mình mà khiến anh thoáng xao động. Anh thầm nể cô bé vì sức chịu đựng này. Nếu là đứa con gái khác chắc họ đã hét và làm đủ trò rồi. Cô bé này thật khác người. Chợt anh cười lớn và xoa đầu cô bé:

- Em đâu cần phải đến đây đâu. Em gan thật đó. Trời tối mà dám hiên ngang đi vào KTX nam.

Lời nói có ý trêu đùa của anh khiến cô thấy ngại, cô đưa cho anh sấp tài liệu rồi vội vàng biện minh:

- Đâu phải em muốn đâu. Sợ lắm chứ bộ nhưng có người nhờ em làm đó chứ. Xí, thôi, em về đây □ vừa nói cô vừa ngán ngẩm nhìn trời mưa.

Nhìn khuôn mặt phụng phịu của cô khiến anh bật cười. Một tay anh cầm tài liệu còn tay kia kéo tuột cô bé vào phòng mình, đóng cửa lại trước khi cô kịp phản ứng gì. Điều đó khiến cô bé cảm thấy ngạc nhiên, ái ngại và cũng có chút gì đó hơi sợ. Dù gì đây cũng là KTX nam mà. Đã thế lại còn là lúc trời tối và mưa nữa chứ. Cô vội giật tay mình lại và định mở cửa bỏ chạy nhưng Minh đã kéo cô lại và ôm cô vào người mình, tay còn lại thì đóng sập cửa lại không cho cô bé đi đâu hết. Lúc này, cô bé đang ở rất gần anh, cô không ngờ người anh ấy cũng rất khỏe và rắn chắc như thế và đây cũng là lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh gần như thế. Học sinh trường mình mà biết chắc cô chết mất. Cô chợt thấy ngại ngùng, cô đỏ mặt vội ngước nhìn anh và bắt gặp ánh mắt cương quyết của anh. Cô bé run rẩy trong vòng tay của Minh, một phần vì lạnh, một phần vì sợ. Lần này là do sợ nhiều hơn. Cô bắt đầu vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát khỏi vòng tay của anh. Cô giật mình khi nghe anh nói:

- Em định đi đâu thế?

- Em... em... định đi về... trời tối rồi ạ... □ cô ấp úng trả lời nhưng cổ tỏ ra bình tĩnh.

- Về với bộ dạng ướt nhẹp này sao? □ anh hỏi.

Cô bé không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu. Anh chợt bật cười và ôm chặt cô hơn, anh nói:

- Em đừng đùa thế chứ. Ít nhất cũng phải thay quần áo đã chứ.

Cô giật mình khi nghe anh nói như thế. Cô càng thấy sợ hơn và càng cố vùng vẫy hơn. Có vẻ như anh nhận ra được thái độ khác thường của cô, anh hỏi:

- Em sao thế? Em sợ gì hả?

Cô lại giật mình lần thứ hai, khi anh như đọc được suy nghĩ của cô. Cô đỏ mặt lắc đầu nhưng tay cô đẩy anh ra. Cố dùng hết sức còn lại cô đẩy anh ra và cuối cùng cô cũng có thể rời lỏng tạm thời vòng tay của anh rồi cô nói với ý than phiền:

- Em phải về. Anh... anh buông em ra được... được không? Em...

Chưa kịp nói hết câu, anh nói như hiểu được ý của cô bé nhưng anh vẫn chưa buông cô bé ra:

- EM hãy thay đồ đi. Nếu không em sẽ ốm đấy. Anh sẽ cho em mượn tạm đồ. Em yên tâm, anh không có ý gì đâu.

Lời nói chắc nịch của anh khiến cô thoáng đỏ mặt vì có vẻ như cô đã nghĩ hơi quá về anh nhưng cô vẫn không an tâm hoàn toàn, đang định mở lời từ chối, anh đã nói trước:

- Không từ chối. Em mà ốm thì ai sẽ giúp bọn anh lo lễ hội. Em cũng là thành viên của hội học sinh đó. Em cũng phải có trách nhiệm về lễ hội của trường chứ.

Nói dứt lời, anh bế thốc cô bé trong sự ngỡ ngàng, bối rối, sợ hãi của cô bé, anh đi thẳng một mạch tới chỗ cái giường cao cấp của anh. Điều đó càng khiến cô thấy sợ hơn, dù vùng vẫy thế nào, cô cũng không thể thoát được. Bước đến bên giường, anh đặt nhẹ cô bé lên rồi nói như ra lệnh:

- Em ngồi yên đó. Đi đâu là chết đó.

Cô không biết nói gì chỉ biết im lặng nhìn anh, rồi khẽ cúi đầu e ngại. Anh mỉm cười rồi đi về phía tủ đựng đồ của mình. Một mình ngồi co ro trên chiếc giường to vĩ đại của anh, cô nhìn khắp căn phòng. Cô thầm trầm trồ, nó to khủng khiếp mà một người quá phí phạm nhưng mặc dù nó vẫn không to bằng mấy phòng của Băng, Phong và Vũ. Dù gì nó chỉ là KTX thôi mà.

Một lúc sau, Minh đi ra với một bộ đồ trên tay và chiếc khăn bông to. Anh tiến về phía cô bé, đưa cho cô rồi nói:

- Em đi thay đồ đi. Phòng tắm ở kia.

Ngai ngừng nhận đồ rồi vội đứng dậy nhưng có lẽ do trời lạnh quá khiến hai chân cô tê hết lại làm lúc đứng dậy cô suýt té ra sàn nếu như không có Minh đỡ cô. Xấu hổ vì hành động bất cẩn và ngớ ngẩn của mình, cô bé vội xin lỗi rồi chạy một mạch về phòng tắm không dám quay đầu lại nhìn anh. Còn anh thì chỉ đứng đó cười cô bé. Lần đầu tiên anh thấy có người ngốc ngếch và hậu đậu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

30 phút sau. . .

Cô bé bước ra khỏi phòng tắm với bộ đồ rộng thùng thình trên người. chiếc áo sơ mi xanh đã được xắn đến nửa khuỷa tay và chiếc quần lửng của Minh cũng gần như là quần dài của cô. Lúc này nhìn cô thật ngộ nghĩnh. Từ từ bước ra có vẻ e ngại, cô ngó quanh phòng không thấy Minh đâu. Cô hơi thắc mắc đứng lúc đó cánh cửa phòng làm việc bật ra, Minh đi ra và nhìn thấy cô bé đang đứng đó. Anh ngạc nhiên khi thấy cô bé như thế. Mặc dù biết là rộng nhưng không ngờ nó rộng đến như thế, anh bật cười lớn khiến cô đỏ mặt, cô vội vàng nói:

- Anh đừng cười nữa đi mà. Tại anh bắt em mặc đó chứ. Ừ ừ, em không chơi với anh nữa đâu.

Nhìn cô phụng phịu, giận dữ như một đứa trẻ, anh càng cười lớn hơn. Anh không ngờ có ngày mình cười nhiều như thế này. Còn cô bé thì đang xấu hổ đến mức muốn độn thổ đi luôn. Cô tức mình, quay người định bỏ đi nhưng Minh đã kịp tóm lấy tay cô bé gạt lại. Do bị gạt bất ngờ khiến cô mất đà thế là cô té cái “ầm” và đè lên người Minh vẫn đang cười ngặt nghẽo. Cô đỏ mặt bật dậy nhưng vì anh đang ôm cô bé nên khiến cô không ngồi dậy được mà cứ nằm trên người anh. Cô vừa vùng vẫy vừa cảm râm:

- Anh thả em ra đi. Anh đừng đùa nữa. Anh cười hoài à. Em không chơi với anh nữa đâu □ cô dọa anh mặc dù cô thấy nó thật ngớ ngẩn.

Minh ngồi dậy nhưng tay vẫn ôm ngang người cô. Anh ôm chặt cô bé và kéo cô xích gần mình hơn mặc cho cô vẫn đang vùng vẫy, anh ghé sát tai thì thầm:

- Nếu em nghỉ chơi anh, anh sẽ không thả em ra luôn. Sao nào?

Cảm thấy Minh đang rất rất gần mình cô cảm thấy sợ sệt, cô càn vùng vẫy mạnh hơn hai tay cô đang cố đẩy hai tay của anh ra khỏi eo cô trong vô vọng. Giọng nói cô run run:

- Làm ơn đó. Em đùa thôi, anh thả em ra đi. Làm ơn mà.

Giọng nói như run run của cô khiến anh ngạc nhiên. Chẳng lẽ anh đùa hơi quá. Mà đây cũng là lần đầu anh đùa như thế với một đứa con gái. Anh nói lỏng tay ra khiến cô bé mừng thầm nhưng rồi anh lại đứng dậy, bế thốc cô bé đi lại phía chiếc giường. Cô mệt mỏi, cô thoát khỏi anh nhưng không được. Chợt thấy hối hận khi đi đến đây. Cô thấy hơi sợ vichura bao giờ cô gần một người con trai đến mức này. Mà cô cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Minh đùa như thế nhưng lúc này cô rất mệt. Có lẽ do lúc này đêm mưa.

Chưa kịp đặt cô bé xuống giường, cô đã đẩy anh ra. Vừa thoát được anh, cô đã chạy vội tránh xa anh. Cô thấy sợ cách anh ấy đùa như thế. Còn anh nhìn cô gái đang ôm chiếc gối sợ sệt mà thấy buồn cười. Anh nói:

- Em sợ gì thế? □ anh đùa cô bé. Giờ em ngồi đây đợi anh một lát.

Nói xong anh quay lưng bỏ đi. Còn cô bé thì cứ ngơ ngác nhìn nah. Một lúc sau anh đi ra với 2 cốc sữa nóng và đưa cho cô một ly còn 1 ly thì anh uống. Dù không hiểu gì nhưng cô cũng uống. Nhìn cô chăm chú, anh tự mỉm cười □ một nụ cười khó hiểu. Lúc này, anh cảm thấy rất thoải mái, anh không phải cố tỏ ra hoàn hảo. Từ trước tới giờ, anh luôn phải tạo ra một cái mặt nạ để phù hợp với địa vị là một công tử và là người kế thừa tập đoàn CK □ tập đoàn đứng thứ 3 cả nước nhưng từ khi gặp cô bé này, anh thấy mình thoải mái hơn nhiều và anh cũng không ngờ mình có thể đùa dai đến như thế. (không biết ở Xuân có gì mà khiến mọi người đều thoải mái và vui vẻ khi ở bên cô).

Nhận thấy ánh mắt của Minh đang nhìn chăm chăm vào mình cô bối rối gọi anh:

- Anh. . .anh sao thế? Em có gì sai à?

Chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung của mình, anh lên tiếng:

- Ừm, nhìn em ngộ quá. Giống trẻ con quá. Anh không ngờ mình quen được một cô nhóc như em đó.

Anh vừa nói vừa xoa đầu cô bé khiến cô thoáng đỏ mặt, cô giận dỗi đáp:

- Anh đùa hoài à. Em 17 tuổi rồi đó. Em thua anh có 1 tuổi thôi. Á, chết rồi, 7h30' rồi. Em phải về đây.

Nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình, cô hoảng hốt nói rồi vội vàng đứng dậy nhưng đã bị Minh ngăn lại, anh nói:

- Trời đang mưa mà. Hay hôm nay em ở lại đây đi.

Lời nói của anh khiến cô hoảng hốt vội giật lùi về sau để tránh xa anh ra. Cô ấp úng trả lời:

- Anh...anh... đừng đùa thế chứ. Đây...là KTX nam đó. Em về đây.

Minh chặn đường cô nói tiếp:

- Nhưng trời đang mưa to. Không thì đợi mưa tạnh hãy về. Anh sẽ chờ em cho.

- Ô, không cần đâu ạ. Em có xe đạp rồi. Trời mưa có 1 tí thôi mà, em...

- Không bàn cãi nữa, em ở đây đi. Mưa tạnh hãy về. Giờ em rảnh thì soạn lại đồng tài liệu anh vừa duyệt xong đi. □ vừa nói anh vừa đưa cho cô một sấp giấy dày. Giờ anh đi làm việc tiếp đây.

Nói xong anh bước đi khỏi phòng ngủ để cô bé ngỡ ngàng không biết nói gì, chỉ biết thờ dãi và làm theo.

30 phút sau...Minh quay lại phòng ngủ để lấy tài liệu.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Minh giật mình khi nhìn thấy Xuân đang nằm ngủ ngon lành trên giường, bên cạnh là sấp giấy lúc nãy anh đưa cho cô. Đứng tựa cửa lặng nhìn cô bé đang nằm ngủ. Có lẽ do hôm nay quá bận rộn hay là vì dầm mưa lâu quá khiến cô mệt quá đến lần ra ngủ như thế. Nhẹ nhàng bước đến gần cô bé, lấy sấp giấy rồi anh tiến gần cô bé, khẽ vút mái tóc của cô. Nhìn cô ngủ ngon như thế này, anh chợt nhận ra rằng mình cũng đang rất mệt. Từ sáng tới giờ, anh đã liên tục phải làm việc chưa có một giây phút nghỉ ngơi. Khẽ ngồi dựa lưng lên giường, một tay anh cầm tài liệu, tay kia thì anh khẽ vút má cô bé đang nằm ngủ ngon lành kia. Nhìn cô như thế, anh không kìm nổi, khẽ hôn lên trán cô một cái nhẹ. Anh ngạc nhiên trước hành động đó của mình, anh không ngờ mình lại có hành vi thiếu kiểm soát như thế nhưng quả thật anh không thể kìm nén trước vẻ mặt baby của cô bé trước mặt mình. Thoáng đỏ mặt, anh quay đi lấy tay che đôi môi vừa chạm vào cô bé, vội gờ sấp giấy kia lên đọc để cố lấy lại bình tĩnh. Thật may là không có ai ở đây, nếu không anh xấu hổ chết mất.

Đọc tập tài liệu do cô bé chuẩn bị, anh rất hài lòng. Anh công nhận Băng thật sáng suốt khi cho cô bé này vào. Đọc xong tài liệu, anh nhắm mắt lại để đỡ mỏi mắt và trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn vì công việc lễ hội ở trường đã một phần nào đó sắp xong. Nhắm mắt một lúc rồi anh ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ấm ấm...

Tiếng sấm, ở ngoài cửa sổ vang lên và ngay sau đó là một loạt âm thanh ồn ào vang lên. đầu tiên là tiếng hét, sau đó là tiếng “rầm” của một vật nặng té và người té không là ai khác chính là Xuân. Tiếng sấm kia khiến cô tỉnh dậy, chợt quay người, cô chợt nhận ra có người đang ôm chặt mình, quay lại cô chợt nhận ra khuôn mặt thanh tú đó □ Minh. Cô giật mình, vội hét lên và đẩy anh ra. Đó là lí do tại sao cô bị té khỏi giường. Minh cũng bị tiếng ồn đó làm thức giấc, anh cảm thấy hơn đau đau người do cú đẩy vừa rồi của cô. Anh ngồi bật dậy, nhìn xuống cô, đang ở dưới giường, tay ôm chặt chiếc gối, nhìn anh với vẻ mặt hoảng sợ, ngạc nhiên. Cả người cô đang run rẩy, hoảng loạn còn anh thì cũng ngạc nhiên nhìn cô bé như chưa hiểu chuyện gì. Khó khăn lắm, cô bé mới mở lời hỏi anh, giọng nói run run:

- Tại...tại sao em lại ngủ trên...giường... và tại sao anh... lại ôm... em ngủ? Chẳng lẽ...

Bỏ dờ câu nói, cô bé khóc nức lên. Cô không dám nghĩ tới điều gì nữa. nếu đó là sự thật chắc cô chết mất. Còn anh bỗng trở nên bối rối hơn hẳn, không còn bình tĩnh như mọi ngày được. Anh luống cuống xin lỗi, anh thật không thể ngờ được mình có thể cư xử như thế?:

- Anh xin lỗi. Anh không cố ý.

Vừa nói, anh vừa đưa cánh tay của mình, định xoa đầu cô bé nhưng vừa thấy tay anh, cô bé đã co rúm người lại, sợ sệt. Anh ngưng ngừng rút tay lại, anh biện minh:

- Anh chỉ tính vào lấy sấp giấy anh đưa nhưng rồi anh ngủ quên mất. Anh xin lỗi, anh không cố ý. Anh...

Lời nói của anh bị bỏ dở bởi tiếng khóc to của cô bé. Mặc dù chưa có chuyện gì, mặc dù Minh đơn thuần chỉ là ôm cô ngủ nhưng đối với cô bé là cả một vấn đề. Dù cô có thể nói chuyện bình thường với mọi người con trai khác nhưng khi ở khoảng cách quá gần cô sẽ bắt đầu bối rối. Lúc này, khi Minh ôm cô, cô đã rất khó xử nhưng lần này lại là ngủ chung với nhau. Chỉ nghĩ thôi cô cũng đã run lên rồi. Cô rất sợ đụng chạm với con trai.

Cứ thế, Minh cứ nhìn cô bé khóc trong im lặng, anh không thể nói gì hơn trong lúc này. Tiếng khóc của cô bị bài hát “Why did I fall in love with you?” của DBSK xen vào. Đó là nhạc chuông từ chiếc điện thoại của mình. Cô nhìn nó nhưng không dám đứng lên, đúng hơn là không thể đứng dậy được bằng đôi chân mềm nhũn của mình. Thấy vậy, Minh đứng dậy và lấy nó đưa cho cô. Cô run run cầm lấy. Đó là số điện thoại của Phong, anh daOrange gọi cho cô, cô chợt nhận ra, giờ cũng hơn 8h15’ rồi. Cô trả lời:

- Alo... anh Phong à?

- Xuân hả? Em đang ở đâu thế? Sao giờ chưa về? Em vẫn ổn chứ? - Giọng nói của Phong đầy lo lắng.

- Dạ, em xin lỗi, tại hôm nay em có việc. Em đang ở... kí...kí...túc xá nam - giọng nói của cô run run.

- Cái gì? Tại sao em lại ở đó? Có chuyện gì thế? - Giọng nói to mắt bình tĩnh của anh khiến cô giật mình.

Nhận thấy thái độ khó xử của cô, Minh giật lấy chiếc điện thoại, anh giải thích với Phong mặc dù chưa biết đó là Phong:

- Xin lỗi. Tôi là Nhật Minh - phó hội trưởng hội học sinh trường Lâm Quang. Em ấy ghé qua đây tài liệu cho cho tôi. Cô ấy vẫn ổn. Cô ấy về trễ không phải lỗi câu cô ấy vì thế anh đừng trách cô ấy. Cho hỏi anh là ai?

Xuân giật mình trước thái độ đó của Minh, cô không thể để cho Minh biết cô đang “sống chung” với Phong, BẮng và Vũ dưới vai trò là “người giúp việc”. Cô không muốn. Lấy hết can đảm, cô dùng cả người mình đẩy anh ấy xuống giường và nằm đè lên anh sau đó cô giật lấy điện thoại giải thích với Phong:

- Em xin lỗi. Em sẽ về ngay. Vì thế, anh đừng lo lắng quá nhé và cũng đừng tới đón em.

Không đợi cho Phong trả lời, cô cúp vội điện thoại. Cô vội đứng dậy, và tránh xa khỏi Minh từ nãy giờ đang bị đè. Anh thoáng ngượng ngùng vì hành động vừa rồi của Xuân, anh không né, không chống cự, anh nhìn cô rất ngạc nhiên. Còn cô thì luống cuống xin lỗi.:

- Em... xin... lỗi. Anh đừng...hiểu lầm... - cô đỏ mặt giải thích. Em về đây, xin lỗi đã làm phiền anh, những chuyện hôm nay mong anh quên hết.

Nói xong cô vụt bỏ chạy trước khi Minh kịp phản ứng gì. Lấy nhanh những thứ của mình rồi cô lao nhanh ra cửa. Còn Minh thì nằm trên giường suy nghĩ. Khẽ thở dài, anh suy nghĩ, anh đang rất bối rối. Bỗng nhiên anh ngồi bật dậy rồi lao nhanh ra cửa.

Dựa lưng vào tường, Xuân mệt mỏi thở dài. Cả người cô đang mỏi nhừ vì dầm mưa quá lâu, có thể cô sắp ốm rồi. Cô đã đi được một đoạn khá xa phòng của Minh. Giờ cô vẫn thấy run run, khó chịu. Khẽ nhìn qua tấm kính cửa sổ, trời đã gần tạnh mưa, cô cũng bước vội xuống cầu thang.

- Ô, con gái kia tui bay. - Một giọng nói lạ cất lên sau lưng cô.

- Ủ đứng rồi, không ngờ đó. - Giọng nói khác cất lên kèm theo cái giọng cười đầy ngụ ý.

Cô giật mình, từ từ quay lại thì thấy có 4 đứa con trai đang ở đó. Bọn nó cũng bình thường, không cao to lắm nhưng mặt đứa nào cũng có một nét gì đó xấu xa. Bọn chúng nhìn cô bé với ánh mắt thích thú, có ý bốn cợt. Có bé thì cứ nhìn trân trân vào bọn nó không nói gì. Cô thấy sợ. Cô thật sợ ý khi đi lang thang trong KTX nam giờ này. Một thằng đứa trong đám đó bước tới gần cô, hỏi với vẻ giọng đầy ngụ ý:

- Em đi đâu thế? Lạc đường à? Có cần bọn anh giúp gì không?

Sau câu hỏi đó là một tràng cười đắc ý của đám con trai đó. Còn cô thì đơ mặt ra, không biết làm gì. Hai chân cô đang run rẩy, phải cố lắm cô mới đứng vững được. Cô chỉ biết nhìn cái khoảng cách giữa cô và đám con trai đó đang rút ngắn từ từ. Cô thật sự không biết làm gì, cô không thể hét lên được. Hét ở đây thì càng chết thôi. Cô muốn khóc nhưng không thể.

- Em làm gì ở đây thế em iu. Anh tìm em mãi. - một giọng nói khá quen thuộc vang lên.

Ngay lập tức tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cái người vừa xuất hiện. Đó là Triết - cậu bạn phiền phức ngồi cạnh cô trong lớp mà lúc nào cô cũng muốn né nhưng lần này cô lại thấy rất vui khi gặp cậu. Cô hy vọng cậu sẽ giúp cô thoát ra khỏi vụ này. Anh chàng này lúc nào cũng xuất hiện với nụ cười tươi rói rói trên môi. Anh mạnh dạn bước tới chỗ cô bé rồi kéo tay cô về phía mình, anh ôm cô vào người mình. Cô bé thì rất ngạc nhiên mặc dù mong nhận được sự giúp đỡ của anh nhưng không phải theo kiểu này. Cô cố đẩy anh ra cậu ra nhưng cậu nói nhỏ:

- Đẩy ra là cậu khỏi ra khỏi đây đó. Ngoan ngoan ngồi im đi. - cậu nói nhỏ đủ cho cô nghe. Rồi quay qua nói với đám con trai kia tiếp.

- Có chuyện gì với cô ấy sao? - Vừa nói anh vừa cười nhưng đó lại là một nụ cười đe dọa.

Dường như sợ cậu đám đó chỉ lắc đầu rồi áp ứng trả lời:

- Không...không có gì cả. Chỉ là thấy lạ thôi.

- Thấy chưa. Em hư quá đó. Ai biểu đi lung tung.

Cậu nói có ý trách móc. Cô biết là chỉ đùa nhưng không ngờ lại thật như thế. Cô nói nhỏ lại với cậu nhưng lại là việc khác:

- Cậu đuổi họ đi đi. Đừng ôm tở nữa. Khó chịu quá. Nhớ nhắc họ đừng nói với ai vụ này. Tớ đang muốn sống.

Khẽ mỉm cười với cô ra ý hiểu nhưng về mặt cậu ta gian gian như cổ ý trêu đùa cô. Anh quay qua nói với đám kia:

- Thế thôi, không có gì thì bọn tôi đi. À, đừng nói với ai vụ này nhé. Tôi không thích thế đâu. – vừa nói cậu vừa liếc nhìn đám đó khiến bọn nó hơi rùng mình run sợ. Rồi lại nở nụ cười tươi rói rói, nói tiếp:

- Tạm biệt. G9. Đi nào anh đưa em về.

Nói xong anh quay lưng đi và kéo theo cô. Cô hơi ngạc nhiên trước thái độ thay đổi nhanh chóng của cậu. Hình như lúc này cô thấy khuôn mặt đáng sợ của Triệt. Cô cũng không hiểu tại sao đám kia lại có vẻ sợ cậu ta thế. Có lẽ Triệt còn nhiều điều bí ẩn lắm mà cô chưa biết.

Cùng lúc đó, đằng sau góc tường, Minh đang đứng đó. Cậu dựa vào tường và khẽ thở dài. Lúc này khi thấy cô bé gặp nguy hiểm, anh đã tình lao ra nhưng thấy Triệt xuất hiện nên anh dừng lại. Anh đã nghe hết cuộc đối thoại nhỏ đó. Giờ anh đã yên tâm vì Xuân đã an toàn nhưng trong lòng anh lại thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vừa về tới nhà, cô đã nhận ra ngay được ánh mắt lo lắng của Phong khi trên người cô là một bộ đồ con trai rộng thùng thình. Anh hỏi cô không dấu nổi sự thắc mắc và nghi ngờ:

- Tại sao em lại ở với Minh ở kí túc xá nam thế? Còn quần áo em sao lại...?

- A, dạ. Em đưa tài liệu về lễ hội cho anh ấy nhưng gặp trời mưa nên đồ em ướt hết nên...anh ấy...bắt em phải thay quần áo. – cô hơi đỏ mặt và cố không nghĩ tới những gì đã xảy ra ở đó.

Chợt nhận ra Phong có vẻ hơi lạ, cô vội giải thích tiếp:

- Anh đừng hiểu lầm á. Không có chuyện gì đâu. – cô vừa nói vừa quơ tay loạn xạ.

Phong mỉm cười ra ý hiểu, anh cốc nhẹ đầu cô bé. Anh nhẹ nhàng khuyên cô:

- Ừm, lần sau đừng dầm mưa thế kéo ốm đó. Giờ em đi ngủ đi, cũng trễ rồi mà.

Anh mỉm cười khiến cô cảm thấy ấm áp hơn hẳn. Cũng đúng, dầm mưa xong, cô thấy mệt lắm. Cô cười tinh nghịch với anh rồi trả lời:

- Dạ, em cảm ơn anh. Em cũng hơi mệt rồi ạ.

- Về trễ mà còn đòi đi ngủ sớm sao? Cô hay thật đó. – một giọng nói lạnh lùng vang lên ở ngay cửa ra vào phòng cô.

Ngay lập tức cả cô và Phong cùng nhìn về phía người quen thuộc đó- Băng. Anh vẫn lạnh lùng như mọi ngày. Anh xuất hiện trong chiếc áo thun đen và chiếc quần kaki nâu giản dị nhưng lại rất rất hợp với khuôn mặt của anh. Màu đen luôn là màu đẹp nhất với anh và cô bé cũng thích màu đen. Qua chiếc kính gọng đen, là đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi của anh. Anh nhìn cô bé, lạnh lùng nói như ra lệnh:

- Cô đi đưa tài liệu cho Minh cũng phải về sớm chứ? Cô có biết mấy giờ rồi không? Còn bao nhiêu việc phải làm nữa.

- Dạ, em xin lỗi. – cô lí nhí đáp.

- Đừng trách em ấy nữa. Có gì mai nói tiếp, giờ em đi ngủ đi. – Phong xen vào.

- Đừng đùa. Cô hãy nhanh chóng đánh máy hết sấp giấy này rồi in ra cho mọi người trong hội học sinh ngày mai đi. Chỉ cần đánh những ý chính thôi. – Băng nói và đưa cho cô sấp giấy khá dày.

- Nay cậu đừng quá đáng thế. Em ấy đang mệt mà. – Phong nói.

- Thời gian cho lễ hội rất gần rồi. Chỉ còn gần một thang thôi, đã thế còn bao nhiêu việc phải làm nữa. Mà cậu cũng còn phải lo chuẩn bị về việc an ninh cho lễ hội sao. Hôm đó có rất nhiều phụ huynh của các tập đoàn lớn đến, không thể để xảy ra sai sót gì được. – Băng bình tĩnh đáp.

- Tôi biết, cậu không cần lo thế đâu. Nhưng cậu cũng đừng quá đáng quá. Trong hội học sinh có nhiều người sao cậu lại bắt em ấy làm – Phong hỏi.

- Đơn giản vì bây giờ cô ấy đang ở đây, nếu làm sai, tôi có thể sửa kịp.

- Vâng, em sẽ làm ngay bây giờ. – Xuân lên tiếng xen vào trước khi hai người cãi nhau tiếp.

- Nhưng... - Phong định nói.

- Không sao đâu ạ. Em sẽ làm ngay nhưng em không có máy tính. – Vừa nói cô vừa quay sang Băng. Dù cô mệt nhưng cô vẫn phải cố, không thể lùi bước được.

Phong định nói gì đó nhưng dừng lại, cô không thể thay đổi được ý kiến của cô bé được.

- Cô hãy dùng chiếc PC ở phòng tôi. Tôi sẽ dùng laptop. Cô qua phòng tôi làm đi, có gì để tôi còn chỉnh sửa nữa. Trước khi qua mang cho tôi thức uống nữa

- Dạ.

Nói xong rồi cô chạy vù lao xuống bếp để pha 4 li cacao. Cho Băng, Phong, Vũ và cô nữa.

Cạch

Xuân tự động mở cửa phòng của Băng, cô đã quá quen thuộc với việc vào phòng anh rồi vì tối nào cô cũng mang cacao tới cho anh mà. Cô đến chỗ chiếc salon mà anh đang ngồi, đặt nhẹ li cacao xuống rồi quay lưng bước tới chiếc PC của anh.

- Cô hãy đánh những phần tôi đã đánh dấu thôi. Cô chỉ cần đánh ¾ bài, còn lại tôi sẽ làm thay. – đột ngột Băng lên tiếng.

- Ồ, dạ, em cảm ơn. Em cố cố gắng ạ. – Quay lại nhìn Băng đang mệt mỏi, gỡ kính ra và xoa xoa mắt của mình, trong anh thất vọng khiến cô hơi thấy tội nghiệp. Rồi quay vội về phía bàn làm việc và không làm phiền anh nữa.

1 tiếng sau...

Cuối cùng cô đã đánh xong sếp giấy mà Băng đưa cô. Hai tay và vai mỏi nhừ, mí mắt thì như muốn sụp xuống vì những cơn buồn ngủ nhưng cô cũng cảm thấy vui vì cô đã làm hơn những gì mà Băng cần. Giờ chỉ cần anh duyệt lại và in thôi.

Khẽ bước vào phòng làm việc của Băng, cô bé cố đi thật nhẹ vì không muốn làm phiền anh. Cánh cửa vừa mở, đập vào mắt cô bé là một chàng trai đẹp tựa như hoa đang dựa lưng vào chiếc ghế ngủ. Khuôn mặt thiên thần của anh khiến trái tim của cô bé đập loạn nhịp. Đứng lặng, ngắm nhìn anh ngủ mà lòng cô lâng lâng cảm xúc khó tả. Anh khẽ cựa quậy mình khiến cô giật mình tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung của mình. Cô lên bước tới gần anh và nhẹ nhàng đắp cho anh chiếc áo khoác của anh. Cô đặt sếp tài liệu trên bàn của anh rồi chuồn êm ra ngoài.

Cạch...

Cô khẽ đóng cánh cửa phòng rồi dựa lưng vào nó, một phần vì mệt và một phần vì trong cô đang cảm thấy rất khó chịu ở điều gì đó. Hình ảnh thiên thần của Băng lúc ngủ cứ hiện ra trong cô khiến cô rất bối rối, cô lẽ vì anh quá đẹp. Cảm xúc lúc này của cô rất khó hiểu. Có lẽ vì không thể hiểu được mà cô mới leo lên giường ngủ vì cô nghĩ do mình quá mệt mỏi nên tâm trạng như thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa làm Xuân choàng tỉnh dậy. Mệt mỏi, dụi mắt nhìn qua chiếc đồng hồ báo thức. Đã 6h sáng rồi. Cô giật mình bật dậy nhưng cơ thể mỏi nhừ của cô không nghe lời cô, phải cố gắng lắm cô mới ngồi dậy được. Từ từ bước xuống giường và ra mở cửa. Đó là bác Kim. Vừa thấy cô, bác hỏi:

- Cháu sao thế? Sao hôm nay cháu lại dậy trễ thế? Mà sao cháu trông xanh xao thế? Cháu ốm hả?

- Dạ. Cháu không sao đâu? Chắc do tối qua cháu thức khuya quá thôi ạ. Cháu xin lỗi, cháu sẽ xuống ngay thôi ạ? – cô trả lời bằng cái giọng như hét hơi.

- Ủm, nếu chúa ốm thì nói bác nhé. Mà có thật là cháu không sao không đó? – bác Kim lo lắng hỏi.
- Dạ. Thật mà bác. Cháu sẽ xuống ngay. – cô nói chắc nịch.
- Ủm, à cháu ghé qua gọi mấy cậu chủ xuống ăn sáng nữa.
- Dạ. – cô mỉm cười trả lời.

15 phút trôi qua...

Sau khi tắm và thay xong bộ đồng phục xong, nhìn cô có vẻ đỡ xanh xao hơn lúc nãy. Không tốn thêm thời gian, cô phóng như bay qua phòng gần nhất – phòng của Phong.

Cốc...cốc...

- Vào đi. – Phong từ trong phòng nói vọng ra.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vô. Phong đang đứng trước chiếc gương ở gần phòng thay đồ của anh để mặc đồng phục. Vội quay đi khi nhận ra anh mới khoác chiếc áo sơ mi thôi.

- Á, em xin lỗi. Em... □ cô ứng nói.
- Em đỏ mặt kìa. Hahaha... - Anh chọc cô.
- Đâu có đâu ạ. – cô biện minh nhưng thật ra đó lại là sự thật.
- Thế sao em đứng ngoài. Giúp anh lấy chiếc carvat đi. – anh đùa cô.
- Ồ dạ, vâng. – cô từ từ quay mặt lại và đưa cho anh chiếc carvat.
- Cảm ơn em. Em thất dùm anh đi.
- Dạ? Em ấy ạ? – Cô hỏi.
- Ủm, anh thấy em thất đẹp mà. – anh vừa nói vừa chỉ vào chiếc carvat của cô.
- Ồ, dạ, em...
- Nhanh lên nào. – Anh nói ra vẻ thúc giục cô với vẻ thích thú.
- Dạ.

Cô đành vậy. Lần đầu tiên cô thất carvat cho người khác nên cô thấy hơi rắc rối. Nhìn cô bé có vẻ lúng túng với chiếc carvat, Phong mỉm cười thích thú, anh cứ nhìn cô bé.

- Xong rồi ạ. – cô bé thở phào khi thất xong cho anh.
- Cảm ơn em nhiều.

Anh vừa nói vừa vuốt má cô bé khiến cô giật mình lùi lại và té “à” ra sàn nhà và kéo theo cả Phong. Anh đang nằm đè lên cô bé. Kịp bình tĩnh lại, cô đẩy anh ra nhưng không được vì anh nặng quá. Chợt nhận ra, Phong cũng ngồi dậy và kéo cô bé dậy theo. Hai người ngại ngùng quay đi. Cô bé thì xấu hổ vì tính hậu đậu của mình còn anh thì thấy lúng túng đến khó hiểu.

- Em...em... xin lỗi. Anh... xuống ăn sáng trước đi. Em đi trước đây

Cô bé ứng trả lời và quay đi bỏ ra ngoài trước để lại Phong đang ngại ngùng ở trong phòng. Rồi bước tiếp đến phòng của Vũ. Dù đang rất mệt nhưng cô vẫn phải cố.

.....

Tại phòng của Vũ, anh đã dậy trước và đã thay đồ hoàn chỉnh. Cô khẽ thở phào. Cô cố giữ khoảng với anh để tránh những việc không cần thiết xảy ra.

- Anh xuống ăn sáng ạ.
- Ủm. Chào em. Lâu ngày không gặp. Đạo này em bận quá ha. – anh nói.
- Dạ cũng bình thường thôi ạ. – cô cười đáp.

- Ừm, em ốm à? Nhìn em xanh thế? – anh nhìn cô một lúc rồi nói.

- Dạ? không có gì đâu ạ. – cô vừa nói vừa lùi lại, chợt thấy hơi choáng nên dựa tạm vào tường. Cô không muốn mình bị ốm và gầy rắc ròi cho mọi người lúc này. Tạm thấy mình khá hơn, cô chuồn ngay ra khỏi phòng của Vũ.

- Em chào anh. Em đi trước đây. – cô nói.

- Ừm. May mắn nhé. – anh nói.

- Dạ. Em cảm ơn. – cô đáp rồi chạy luôn.

Đứng trước phòng của Băng, cô dừng lại và nghĩ. Không biết vì mệt hay vì lo cái gì mà tim cô đập loạn xạ lên cả. Lấy hết dũng cảm cô đẩy cửa phòng ra.

Băng vẫn còn ngủ nhưng lại là trên chiếc ghế sofa hôm qua anh làm việc. Vẻ mặt mệt mỏi, xanh xao của anh khiến cô bé hơi lo lắng. Cô nhẹ nhàng bước tới chỗ anh, khẽ đặt tay lên trán anh. Hơi nóng. Có vẻ như anh sốt rồi. Chợt ánh mắt của anh mở ra nhìn cô, khiến cô giật mình vội rút tay lại.

- Em xin lỗi. Hình như anh ốm rồi. – cô nói.

- Bây giờ rồi? – anh ngồi dậy, xoa xoa đầu rồi hỏi.

- Dạ? À, 6h30' ạ. Anh có vẻ mệt quá. Anh đi nghỉ đi. – cô lo lắng hỏi.

- Cô in sắp tài liệu này cho mọi người trong hội học sinh đi. – bó ngoài tai lời lo lắng của cô, anh ra lệnh.

- Dạ, cô cảm sắp tài liệu đó trong khi anh đi nhanh về phía phòng tắm. Xuân đứng dậy, cô cảm thấy choáng, toàn thân cô từ sang tới giờ mỏi như, đau nhức (có lẽ là do dư âm của vụ dầm mưa hôm qua.) vừa đứng lên cô thấy choáng rồi tất cả xung quanh cô trở thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

- Xuân... Em không sao chứ? – Phong lo lắng hỏi.

Cô từ từ mở mắt ra, toàn thân mỏi như nhìn anh, hỏi:

- Sao em ở đây? Đây là phòng ai thế ạ? Bây giờ rồi ạ? Em còn phải đến trường nữa.

- Đùa à. Em đang ốm mà. Hôm nay em xin nghỉ đi. Đây là phòng của Băng. Lúc này thấy em ngất, cậu ấy bế em lên giường đó.

- Hả? Sao kì vậy ạ?

Cô bật dậy vội lao ra khỏi giường nhưng bị Phong giữ lại, anh nói:

- em làm gì mà nghiêm trọng thế? Không sao đâu. Hôm nay em cứ nghỉ đi.

- Nhưng...

- Cô cứ nghỉ đi. Ở nhà giúp tôi chuẩn bị tài liệu. – Băng từ ngoài bước vào.

- Dạ? nhưng... vâng ạ.

Phong xoa đầu cô, anh nháy mắt với cô, anh nói nhỏ:

- Thật ra hôm nay Băng cũng nghỉ đó. Cậu ấy cũng ốm rồi, có khi em lấy cho cậu ấy đó.

- Dạ? Em... - cô ấp úng nói.

- Anh đùa đấy. Em nghỉ đi. Cố lên nhé. – Phong mỉm cười động viên.

- Dạ. – cô cúi đầu lí nhí trả lời.

Thế là cả ngày hôm đó, Xuân nằm trên giường của Băng cùng với đồng giấy mà cô cần phải hoàn thành thật nhanh. Sau khi uống thuốc, cô đã đỡ nhiều nhưng vẫn còn mệt nhưng vẫn còn đủ sức để làm việc giúp Băng.

- Được rồi. Tốt lắm. Cô có thể về nghỉ được rồi đấy. – Băng nói khi xem xong tập tài liệu cô đưa.

Nhìn Băng bây giờ thật mệt mỏi, không giống như anh hằng ngày. Dù là nói là ở nhà nghỉ ngơi nhưng anh cũng đâu có nghỉ gì được.

- Thế anh thì sao? EM thấy anh cũng mệt rồi mà? – Xuân buột miệng hỏi khi nhìn anh. Cô thấy lo lắng cho anh.

- Không có gì đâu? Cô không cần quan tâm thế đâu. – Băng hơi chững lại khi nghe câu hỏi của cô nhưng cũng trả lời.

Cô cảm thấy không yên tâm, cô không muốn nhìn thấy anh gục ngã vì làm việc, cô lấy hết can đảm kéo tay anh, lôi anh dậy khỏi chiếc bàn làm việc.

- Anh cũng đi nghỉ đi. – cô nói, tay lôi anh đang còn ngạc nhiên về phía chiếc giường của anh. Cô đẩy anh nằm xuống chiếc giường của anh.

- Anh nghỉ đi. Anh sắp gục rồi đó. – cô nói.

- Cô làm gì vậy? – Băng đẩy tay cô ra ngồi dậy và hỏi cô.

Cô hơi ngạc nhiên với hành động “táo bạo” của mình nhưng nhìn vẻ mệt mỏi của anh, cô nói tiếp:

- Tại anh trong có vẻ mệt mỏi quá thôi. Anh nghỉ đi, anh mà gục thì ai sẽ giải quyết mấy việc này chứ.

- Tôi còn...

- Anh nghỉ một lúc có sao đâu. Em làm giúp cho. – cô tự tin nói mặc dù cô đang rất mệt.

- Cô đùa à? Chẳng phải cô cũng đang rất mệt sao. – Anh mỉm cười lạnh lùng nói.

- Nhưng anh cần giữ sức khỏe nhiều hơn em chứ...

- Thôi được rồi, tôi sẽ nghỉ một lúc, cô cũng đi nghỉ đi. Cô ra kia nghỉ đi vì như thế khi cần tôi có thể gọi.

- Dạ. – cô mỉm cười đáp, không ngờ anh ấy lại có thể nghe lời cô như thế. Hoàn toàn không giống như lúc đầu cô mới gặp

Nói xong cô chạy bay ra chỗ bàn làm việc của anh, dọn dẹp sơ sơ lại đồng giấy trên bàn rồi cũng lan ra chiếc ghế sofa ngủ. Mặc dù là ghế sofa nhưng cũng êm hơn chiếc giường ở nhà cô gấp nhiều lần rồi.

Do mệt mỏi nên cả Băng và Xuân đều nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc đó, một người bước vô phòng. Qua chiếc kính gọng vuông, đôi mắt của anh đang nhìn vào sấp giấy mình đang cầm trên tay, anh ngược lên nhìn. Đó là Vũ, hôm nay anh cũng nghỉ, không phải vì ốm mà vì nhiều việc phải làm, anh phải chuẩn bị các chương trình cho lễ hội sắp tới, anh đang định hỏi ý kiến của Băng về kế hoạch mới nhưng khi vừa bước vào phòng anh thấy một cảnh tượng khá thú vị khiến anh phải mỉm cười. Trong một căn phòng, một nam một nữ đang ngủ, dù không ngủ cũng nhưng cũng rất dễ hiểu lầm, đã thế đây còn là hai người trước đây rất ghét nhau nữa. Đạo này, công việc nhiều qua khiến ai cũng mệt mỏi là phải. Chính anh là một người ít quan tâm tới công việc nhưng cũng phải vất vả.

Bước tới chiếc sofa mà Xuân đang ngủ, anh cúi xuống, khẽ vén tóc đang rũ trước mặt cô bé, anh nhìn kỹ khuôn mặt ngủ say, trông đáng yêu như một đứa trẻ của cô khiến anh khẽ cười. Hình như cô vẫn còn hơi sốt. Anh đứng dậy quay lại nhìn về phía chiếc giường rộng rãi mà Băng đang ngủ và so sánh với chiếc ghế sofa “nhỏ xíu” mà Xuân đang ngủ (thật ra cũng không nhỏ lắm đâu ^^) anh khẽ lắc đầu, suy nghĩ một hồi, anh nhẹ nhàng bế cô lên và tiến về phía chiếc giường của Băng... Đây sẽ là chuyện thú vị đáng xem đây. Anh khẽ cười – một nụ cười tình quái xen lẫn thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trời đang trở lạnh, khẽ run run người, Xuân nắm co ro. Một cánh tay ôm lấy người cô bé, vòng tay đó thật ấm áp. Mặc dù hơi khó chịu do bị ôm quá chặt nhưng so với cái lạnh mà cô đang chịu thì đó quá là tuyệt. Khẽ cựa quậy, cô cuộn tròn ngủ ngon như một đứa trẻ.

Băng ngủ đang ngủ say do quá mệt mỏi. Anh đang ôm một “thứ gì đó” êm êm ngủ. Anh không biết đó là gì nhưng cảm giác thật thoải mái khi ôm. Cái không khí lạnh ấy đang khiến cho cả Băng và Xuân ôm nhau ngủ nhưng không biết.

Cạch...

Phong mở cửa phòng của Băng. Bước vào trong phòng, anh thấy Vũ đang ngồi làm việc trên bàn của Băng, anh hỏi:

- Chào cậu? Sao cậu làm việc ở đây? Băng đâu? Cà Xuân nữa?
- Chào cậu. Họ đang ngủ. Cậu về sớm thế? – Vũ cười đáp.
- Ngủ? Hai người ấy? – Phong nghi ngờ hỏi.
- Ừm. Họ làm việc vất vả quá thêm lại đang ốm, ngủ là phải. Có gì không đúng sao? – Vũ trả lời.
- Không nhưng... họ ngủ... - Phong nói.
- Trong kia kia. Trong phòng ngủ ấy. – Vũ chỉ tay về phía phòng ngủ.

Phong hơi lưỡng lự rồi cũng đi về phía đó. Vừa bước vô là không khỏi không ngạc nhiên, 2 người họ đang ôm nhau ngủ như chết. Chợt thấy khó chịu trong lòng, anh chạy ra.

- Sao thế? – Vũ thích thú nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Phong.
- Tại sao... họ lại ngủ chung thế? – Phong hỏi trong lòng khó chịu.
- Có gì không ổn sao?
- Nhưng...
- Thôi nào? Cậu giúp tớ việc này đi. Hay là tâm trạng rối bời nên không thể? – Vũ hỏi.
- CẬU ĐỪNG CÓ ĐÙA. – không hiểu sao, Phong mất bình tĩnh quát lên.
- Ừm, cậu có vẻ mất bình tĩnh thế? – Vũ ngược nhìn Phong với vẻ bình tĩnh.

Phong không nói gì. Anh cũng không ngờ anh lại mất bình tĩnh đến như thế. Không nói gì nữa, anh bỏ ra ngoài. Anh thấy bức mình với Vũ nhưng anh không thể phủ nhận những lời của anh.

.....

Tiếng quát lúc nãy của Phong khiến cho cả Xuân tỉnh giấc. Cô cảm thấy khó chịu vì vòng tay của ai đó đang ôm chặt, nó rất ấm áp nhưng cũng rất lạ lẫm. Mở mắt, ngược nhìn người đang ôm chặt mình. Khuôn mặt thiên thần của anh khiến cô hơi ngượng ngùng. Đó là Băng. Càng nhìn gần, cô nhận thấy anh càng đẹp. Cô vội gạt mình khi nhận thấy mình đang ngủ trên giường với Băng, cô vội đẩy anh ra (phản ứng chậm quá T_T).

Cái đẩy đó khiến Băng cũng thức giấc. Anh dụi mắt ngồi dậy. Trông anh không có gì là có vẻ ngạc nhiên khi người đang ngồi trước mặt mình là Xuân. Giờ anh đã biết “cái thứ êm êm” lúc nãy anh ôm chính là cô.

- Tại... tại... sao... em... em lại ngủ ở đây? Lúc... nãy... sofa... □ cô hoảng loạn hỏi.
- Hai người dậy rồi à? – một giọng nói vang lên. Đó là Vũ. Anh bước tới chiếc giường ngủ của Băng.
- Có chuyện gì sao? – anh nhìn Vũ hỏi.
- Sao lại hỏi tớ? Hai người ngủ ngon không? – Vũ nói.

Xuân thì không muốn nghe thêm bất cứ cái gì nữa, cô run run đứng dậy rồi bỏ chạy về phòng của mình. Cô bật khóc. Trong vòng 2 ngày mà cô đã gặp chuyện này tới 2 lần. Cô thực sự thấy xấu hổ.

Trong phòng của Băng...

- Là do cậu bày ra đúng không? – Băng mệt mỏi hỏi Vũ, hai tay xoa xoa đôi mắt của mình.
- Này, sao lại nghĩ thế? – Vũ trả lời với vẻ khoải trá.
- Cậu đừng giả bộ ngây thơ nữa. Không hợp với cậu đâu.
- Ừm, thì sao? Thú vị mà. Không ngờ sao vụ này còn có thêm một phát hiện thú vị nữa.
- Hừm?
- Không có gì. Bye.

Vũ không trả lời câu hỏi của Băng mà cười một nụ cười tinh quái rồi bước ra khỏi phòng.

Tại phòng của Xuân...

Cô đang cố gắng kìm nén cơn khóc to. Không hiểu sao, cô lại thấy sợ. Trong đầu cô là muôn vàn câu hỏi đặt ra, không hiểu tại sao cô lại ngủ trên giường với Băng. Toàn thân mệt mỏi và chán nản, cô buồn nhẹ người xuống giường, cô không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Tiếng nhạc chuông điện thoại khiến cô bật dậy, vội lấy nó và nghe máy:

- Alo... Ai thế ạ? – cô mệt mỏi hỏi.

- Ô, em ốm sao? Anh là Minh đây. Hôm nay không thấy em tới trường. – Minh lo lắng hỏi.

- Ô, dạ... em chào anh. Em không sao đâu. Em sẽ sớm đi học thôi ạ. Anh gọi điện thoại có gì không ạ?

- À, không... anh chỉ gọi điện hỏi thăm em thôi. À, em có cần lấy kế hoạch mới của lễ hội không? Anh sẽ tới đưa cho em.

Giật mình trước đề nghị của anh. Cô biết hết kế hoạch rồi vì chính cô soạn nó mà nhưng nếu từ chối chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Nếu đồng ý, Minh sẽ tới như thế thì sẽ lộ ra rằng cô sống ở đây. Cô vội trả lời:

- Dạ, không, em sẽ tới lấy. À, em không...

- Nhưng em đang ốm mà. – Minh lo lắng hỏi.

- Dạ, không sao đâu, anh cứ nói nơi, em sẽ tự đi lấy.

- Nhưng, thôi được rồi, hẹn em ở quán cà phê J&R nhé. – Minh đề nghị.

- Vâng ạ. Chào anh. – cô uể oải đáp rồi cúp máy.

Khẽ thở dài, cô đang rất khó chịu, cô vẫn còn cảm thấy ngại ngùng khi nghĩ về chuyện tối qua, đã thế thêm chuyện vừa rồi khiến cô muốn điên lên nhưng cô đã hứa rồi, không thể từ chối. Một mớ, đứng dậy thay bộ đồ ở nhà của mình bằng bộ đồ đơn giản – quần jean lỏng rộng với áo thun có mũ màu trắng và đội chiếc nón lưỡi trai màu đen viền nâu đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tại quán cà phê J&R...

Xuân ngập ngừng bước vào tiệm cà phê đó. Đúng là nơi dành cho đại gia. Sang trọng và lịch sự hơn hẳn. Bầu không khí yên tĩnh với điệu nhạc du dương của chiếc violin làm cho mọi người đều cảm thấy dễ chịu và thoải mái. Ngó quanh tiệm cà phê đó tìm Minh.

- Xuân, em đến rồi sao? – giọng nói của Minh ở đằng sau khiến cô giật mình.

- Dạ? – cô trả lời, vội quay lại thấy Minh ở ngay sau mình, trên tay anh là một chiếc cặp đựng chiếc laptop.

- Em đến rồi à. Minh lại đằng kia đi. – Minh mỉm cười hiền lành, xoa đầu cô nói.

- Dạ. – cô cúi đầu trả lời rồi đi về phía chỗ anh chỉ, trong khi đó, anh nói nhỏ gì đó với người phục vụ.

Ngồi “ngoan ngoãn” trên chiếc ghế sofa êm ái, còn Minh thì đang ngồi ở đối diện. anh đang mở chiếc laptop của mình và đồng thời lôi ra một sấp giấy gì đó, dày dầy từ trong cặp. Anh đưa nó cho cô bé.

- Em xem đi, đó kế hoạch tới đây. – Minh nói.

- Dạ. – cô trả lời, mắt nhìn vào sấp giấy. Nó có vẻ khác so với tờ hôm qua cô soạn một chút.

- Anh, chị dùng gì ạ? – người phục vụ hỏi. Ở đây mọi người phục vụ ăn mặc theo style “tiệm cà phê hoàng tử” trông rất lịch sự.

- Dạ? – Xuân ngược lên nhìn tờ menu mà người phục vụ đưa cho.

- Cho tôi một ly cà phê đen. – Minh nói.

Xuân đang nhìn vào chiếc menu với toàn giá trên trời mà shock. Nhìn về mặt của Minh, anh bật cười:

- Em cứ gọi đi, không sao đâu.

- Dạ? Em... Thế cho em ly cacao nóng ạ. – cô ngập ngừng nói.

Người phục vụ cúi chào rồi lui đi. Cô lại xem nốt sấp giấy mà Minh đưa. Cô phát hiện có một tờ giấy lạ trong sấp giấy.

- Ủa, giấy này là giấy gì thế ạ? – cô hỏi. Đúng lúc đó người phục vụ đặt đồ uống xuống.

Minh ngược lên nhìn tờ giấy mà cô đang chia ra. Anh nhìn qua rồi mỉm cười trả lời:

- À, đó là danh sách học sinh thuộc top 50 của trường năm ngoài và danh sách các học sinh có thành tích nổi bật trong năm qua.

“Ah” cô khẽ kêu lên lên tiếng rồi nhìn vào danh sách đó. Cô nhận thấy có tên Dương Nhất Bằng ở vị trí thứ nhất, Dương Thanh Phong ở vị trí thứ 3, Dương Thái Vũ ở vị trí thứ 5. QUả là pro thật ngoài ra còn một số cái tên khác àm cô không biết. cô chợt dừng cái tên Dương Minh Triệt. Cái tên này quen quen. Nó cùng họ Dương với Bằng, Phong và Vũ. Có khi nào đó là một trong những người mà cô cần thuyết phục không? – cô thầm nghĩ.

- Anh Minh, Dương Minh Triệt là ai thế? – cô hỏi.

- À, cậu ấy học lớp 11A1 đó. Cùng lớp em mà. – Anh nói.

- Dạ? Thế ạ? Cậu ấy trông vậy mà giỏi thế sao ạ? – cô ngạc nhiên hỏi vì trông cậu ta có vẻ ham chơi thế mà cũng trong top 10 của trường.

- Haha... Cậu ta là hot boy của khối 11 mà bị em nói thế thì thật tội nghiệp. Cũng phải. Dù gì cũng là con cháu của tập đoàn AJ mà. – anh vừa nhìn chiếc lap vừa nói.

- Dạ? – nghe anh nói vậy khiến cô đang uống cacao cũng phải sực sặc. Cô không ngờ cậu ấy là 1 trong 3 người àm cô còn tìm kiếm.

- Ủm, trong trường mình toàn là con cháu của đại gia không mà. Con cháu của tập đoàn AJ cũng không ngoại lệ. Bằng, Phong, Vũ, Triệt đều là cháu ruột của chủ tịch tập đoàn AJ đó. Ngoài ra còn hai người nữa là Huy và Duy.

- Thật ạ? EM có thể gặp họ ở đâu? Làm sao để gặp được ạ? – cô không kìm nén được hỏi dồn dập vì đây là cơ hội giúp cô thực hiện “nhiệm vụ” mà.

- Sao em quan tâm thế? Có chuyện gì sao? – Anh nghi ngờ hỏi.

- Dạ... Không có gì ạ, em...em chỉ muốn gặp cho biết thôi. – cô bịa đại ra.

- Ủm, Nhật Duy thì học chung lớp với anh – 12a1. Còn Nhất Huy thì... khó gặp lắm. cậu ấy ở khu dãy B cơ. – anh nói có phần hơi ngập ngừng khi nói về Huy.

- Dạ. Em cảm ơn anh. – cô mỉm cười tươi rói rồi trả lời. Giờ cô cảm thấy lạc quan hơn về Nhiệm vụ của mình rồi.

Uống xong ly cacao ấy cô chào Minh rồi ra về trước, khước từ ý định chờ cô về nhà của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trong lớp, cô ngồi cạnh Triệt, đó sẽ là cơ hội tốt để giúp cô thuyết phục cậu ấy.

Trong giờ học...

Xuân ném cho Triệt một tờ giấy:

Giờ ăn trưa lên sân thượng nhé.

Anh rất ngạc nhiên vì đây là lần đầu anh thấy cô cư xử như thế. Cả cô cũng thấy ngượng vì đây là lần đầu cô cư xử thân mật với một người con trai theo kiểu này nhưng biết sao được chỉ có như thế mới giúp cô thuyết phục được anh.

Tiếng trống báo hiệu giờ nghỉ trưa đã đến, cô lập tức phóng ra ngoài, đi thẳng lên sân thượng, hy vọng Triệt sẽ nhớ.

Ngồi thẩn thờ chờ Triệt. Do vội lên đây quá nên cô chưa kịp ăn gì hết, giờ cô thấy đói meo. Đã 15 phút rồi mà chưa thấy Triệt tới. “Có lẽ cậu ta không lên đây, bình thường mình toàn đuổi cậu ấy đi không mà” Xuân rầu rĩ nghĩ. Đúng lúc đó, có một chiếc hộp nước trái cây lạnh ép sát vào gáy cô khiến cô giật mình hét lên.

- Hey, làm gì mà suy tư vậy? – Triệt từ đằng sau xuất hiện.

- Cậu làm gì vậy. LẤm giật mình. – cô cự nự.

- Hìhi... ai bảo cậu ngồi suy tư làm gì hay là... - Triệt cười tinh nghịch nói.

- Hay là sao? – cô xoa xoa cái cổ.

- Cậu đang nhớ tớ. – anh cười cười, tay véo má cô.

- Á, đau. Mơ à. – cô đẩy cậu ra rồi nói.

- Hìhi...thế sao gọi tớ lên đây?

- À thì... để cảm ơn cậu vụ hôm kia thôi. – cô bịa đại ra.

- Hôm nào? À, hôm cậu ở KTX nam á? – Triệt nhớ ra.

- À, ừm...

- Thế cậu cảm ơn tớ bằng cái gì? Có gì ăn không? – anh nhìn quanh hỏi.

Cô sực nhớ, do vội lên quá nên không mang theo đồ ăn. Nhìn về mặt đơ đơ của cô mà anh bật cười lớn:

- Haha... chẳng lẽ cậu rũ rồ lên đây ăn không khí à.

- Xin lỗi, tớ đi mua đồ ăn đây. – cô xấu hổ đứng dậy. Cô đã trí quá.

- Đùa thôi mà. – anh mỉm cười, kéo tay cô lại, tay kia chìa một túi đồ ăn. – Tớ biết cậu không mang nên mua rồi đây.

- Hả? À...um, cảm ơn và xin lỗi. – cô xấu hổ đáp.

Hai người ngồi đó vừa ăn vừa nói chuyện. Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện trực tiếp với. Cô không ngờ, cậu ấy rất thú vị, cô cười rất nhiều, có lẽ cô đã thân với cậu hơn một chút nhưng cô vẫn chưa dám đề nghị trực tiếp với cậu ấy về việc ấy. Có lẽ phải để thêm mấy ngày nữa.

Từ sau ngày hôm đó, cô và Triệt thường xuyên lên sân thượng ăn trưa và nói chuyện, cả hai đều thân với nhau hơn. Xuân không còn cảm thấy Triệt rắc rối như trước và có lẽ cũng đã đến lúc, cô phải nói với cậu về việc đó. Cô không thể đợi lâu được nữa.

- Triệt, tớ hỏi này. – Xuân mở lời khi cả hai đang ngồi nhìn trời.

- Ừm, có gì mà quan trọng thế. – Triệt vừa uống nước vừa hỏi.

- Không có gì quan trọng lắm đâu. Mà...cậu là cháu của...chủ tịch tập đoàn AJ hả? – cô hỏi với vẻ ngập ngừng.

....

Anh không nói gì mà vẫn cứ ngược lên nhìn trời. Khuôn mặt của cậu thay đổi hẳn không còn tươi như lúc nãy mà có vẻ chút gì đó buồn khiến cô cũng hơi bối rối.

- Thế thì sao chứ? Nó không có ý nghĩa gì cả? – anh lạnh lùng nói.

- Ồ, sao lại không? Tại sao cậu không ở nhà của cậu. Có anh Băng, anh Phong và, anh Vũ nữa đó. – cô hỏi.

- Sao cậu biết? – anh nghi ngờ hỏi.

- À... – cô không trả lời.

Anh nhìn về bối rối của cô một lúc rồi quay mặt đi:

-À, thì ra cậu là người mà ông ta “thuê” sao. – cậu nói với vẻ khinh bỉ và căm ghét. Và giọng đó khiến cô khó chịu.

- Đây, đừng nói kiểu đó. Đúng thì sao? Tại sao cậu lại từ chối sống ở đó. – cô bức tức hỏi.

- Không thích thì không ở thôi. Có gì quan trọng đâu. – anh phớt lờ nói.

- Sao lại không. Nó quan trọng với tớ. Cậu hãy thay đổi ý định đi. – cô nói, tay kéo anh quay nhìn đối diện với mình.

Đẩy tay cô ra, anh lạnh lùng nhìn cô, cái nhìn đầy vẻ độc ác, anh nói:

- Không liên quan tới tôi.

- Này, tại sao cậu lại như thế chứ. Cả cậu, cả 2 người kia nữa chứ. Cậu có thể sống sung sướng, không phải lo nghĩ gì thế mà các cậu còn từ chối trong khi đó còn biết bao nhiêu người không được. Thật là ngu ngốc, thiên căn! – cô tức giận quát to vì thái độ của anh.

Không kìm được tức giận, anh đẩy cô vào tường, nhìn cô bằng ánh mắt tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt độc ác của cậu như thế. Thật không ngờ đằng sau khuôn mặt “angel” đó lại là một “devil”. Anh nắm chặt vai cô khiến cô đau nhưng cô không nói, anh quát lớn:

- Đừng tỏ ra hiểu tôi. Cô không phải là tôi nên cô không thể hiểu được đâu. Tôi khuyên cô, hãy từ bỏ đi, sẽ không có kết quả gì đâu.

Lần đầu thấy khuôn mặt giận dữ của cậu dù hơi sợ nhưng cơn tức giận của cô đã khiến cô “dững cảm” quát lại. Cô cố đẩy cậu ra dù không có tác dụng gì, cô nói:

- Thì cậu cũng không phải là tôi nên làm sao biết được chứ. Cậu làm sao hiểu được hoàn cảnh của tôi. Đúng, tôi không hiểu cậu. Tôi làm sao hiểu được một kẻ ngốc nghếch như cậu chứ.

Bóp...

Triệt không kìm nổi tức giận, tát cô một cái rồi đau. Cô vô cùng shock, tức giận, tủi thân. Cô không ngờ là như thế. Một giọt nước mắt rơi trên khóe mắt của cô. Không phải vì đau mà là vì tức, vì tủi thân. Lau giọt nước mắt đó đi, cô đẩy anh nãy giờ đang im lặng vì hành động mất bình tĩnh vừa rồi. Chưa bao giờ cậu đánh con gái thế mà hôm nay lại đánh con gái – người mà cậu quý nhất.

- Còn lâu tôi mới bỏ cuộc. Tôi sẽ khiến cho cậu thay đổi. Tôi sẽ lôi 2 “tên ngốc” kia về nhà chính nữa. Các người hãy đợi đấy. – cô tức giận tuyên bố rồi bỏ chạy đi luôn.

Còn Triệt, cậu ngồi dựa lưng vào tường. Cậu mệt mỏi, thờ dài. Tâm trạng đang rất rối bời. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cậu đã có cảm tình với Xuân. Cô không như những đứa con gái khác. Không đòi hỏi, không giả dối. Cô mạnh mẽ, chín chắn và thẳng thắn nhưng nhiều khi cô lại như một đứa trẻ ngốc nghếch khiến cậu không thể không chú ý. Những lúc ở bên cô, cậu thấy thật thoải mái và vui vẻ. Mấy ngày qua, được nói chuyện với cô, cậu càng thấy vui hơn nhưng hôm nay, chính anh đã đánh cô vì không kìm chế được cơn giận. Cậu muốn giúp cô nhưng không thể vì cậu căm ghét cái gia đình đó và không muốn dính dáng gì tới họ.

Tiếng trống báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc. Triệt mệt mỏi đứng dậy, đi xuống lầu như thay vì đi về phía lớp học, cậu đi thẳng tới phòng y tế. Cậu không biết phải đối diện với Xuân như thế nào.

... Và trên sân thượng lúc đó, một chàng trai cũng ngồi đây. Mái tóc được cắt ngắn rất cá tính và style. Ánh nắng làm chiếc khuyên tai bạc của anh, khuôn mặt ngái ngủ với vẻ phớt đời nhưng tất cả lại tạo cho anh một vẻ đẹp rất “hoang dã” và đầy cuốn hút. Từ nãy giờ, anh ngồi ở đằng sau cái nhà kho trên sân thượng và vô tình nghe được hết cuộc đối thoại của Triệt và Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Suốt một tuần, Xuân không nói chuyện với Triệt. Một phần do công việc nhưng cũng một phần là do cô chưa dám gặp cậu. Suốt một tuần qua, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ trong truyện này, cô cũng có một phần sai. Cô không nên nóng tính nói cậu như thế. Đúng là cô không thể hiểu được Triệt, có lẽ cậu ấy phải có điều gì đó mới cư xử như thế.

- Em có chuyện gì buồn à? – giọng của Phong ở đằng sau lưng khiến cô giật mình quay lại.

Phong từ từ bước vào phòng của hội học sinh, trên tay cầm một sấp giấy. Khuôn mặt hơi xanh. Đằng sau cặp kính là đôi mắt mệt mỏi của anh. Đạo này nhiều công việc quá nên ai cũng mệt mỏi.

- Ồ, dạ không. – cô nói.

- Hừm, em nói dối kém lắm. – anh nói.

- dạ, thật ra thì cũng có một chút chuyện. – cô thú thật.
- Chuyện gì thế? – anh vừa nói vừa xấn lại chiếc tay áo.
- thật ra... em lỡ lớn tiếng làm... bạn em giận. Có lẽ do em không hiểu cậu ấy lắm nên... nhưng mà dù gì em chỉ muốn giúp cậu ấy thôi - cô nói.
- Người bạn đó là ai thế?
- Dạ...
- Thôi, em không cần nói tên đâu. Vậy em xin lỗi cậu ấy chưa?
- Dạ, chưa. – cô cúi gằm mặt xuống.
- Hừm, thế em đã nói chuyện với bạn ấy chưa?

Cô lắc đầu.

- Em muốn giúp cậu ấy đúng không. Em nên từ từ xem xét mọi việc trước khi giúp bạn ấy đã. Có thể, mỗi người đều có một bí mật khó nói. Cậu bạn của em chắc cũng như thế. Em phải biết cách giúp nếu không kết quả sẽ tệ hơn đó. Vậy bạn em có chuyện gì khó nói sao? – Phong từ tốn nói.
- Dạ, em cũng không biết nữa. Em đề nghị cậu ấy nên quay về Nhà chính nhưng cậu ấy từ chối, đã thế còn đánh em nữa. – cô tức tối nói và chột nhận ra mình nói hơi “quá đà”.
- Em đang nói tới Triệt phải không? – anh mỉm cười xoa đầu cô.
- Dạ. – cô cúi đầu gật.
- Cậu ấy chắc cũng có lí do đó. Em biết không, mẹ của cậu ấy mất cách đây 1 năm – anh nói. Lời nói của anh khiến cô hơi shock. Có lẽ, cô đã quá ích kỉ khi chỉ biết nghĩ cho mình. Có lẽ cậu ấy đã rất buồn và có thể nó là nguyên nhân khiến cậu ấy từ chối về Nhà Chính.
- Anh cũng không rõ lắm nhưng chắc chắn cậu ấy rất buồn. Mẹ cậu ấy là một người rất đẹp. Anh chỉ mới gặp có vài lần thôi nhưng anh rất quý bác ấy. – anh nói với chút tiếc nuối.

Xuân im lặng một hồi lâu rồi bật dậy, cúi chào Phong rồi cô lao đi tìm Triệt. Cô phải xin lỗi cậu ấy. Cô thấy mình hối hận quá.

Cách...

Cánh cửa trên sân thượng mở ra, Xuân từ từ bước vào. Sân thượng lặng gió, yên tĩnh như không có bóng người. Cô từ từ bước về phía đằng sau căn nhà kho – nơi cô và Triệt thường nói chuyện. Đúng như cô dự đoán, cậu ấy đang nằm dựa vào tường, mắt nhắm lại dường như đang chìm đắm trong điệu nhạc từ chiếc earphone. Nhẹ nhàng bước tới gần cậu ấy, mấy ngày này, cậu ấy ít cười hơn hẳn. Điều đó khiến cô thấy tội lỗi trong lòng. Nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc của cậu. Bất chợt, cậu mở mắt nhìn cô khiến cô giật mình lùi lại phía sau và té. Triệt ngạc nhiên nhìn cô.

- Xin... xin lỗi, đã làm cậu tỉnh giấc. – cô vừa nói vừa xoa xoa cánh tay bị đau do vừa chổng xuống đất lúc té.
- Hả? À, ừm... tớ tưởng cậu... không... lên đây nữa. – cậu vừa nói vừa kéo cô dậy khỏi tư thế té lúc nãy.
- À, ừm... Cảm ơn. Tớ có thể ngồi ở đây được không? – cô ngại ngùng nói.
- Tất nhiên. Nơi này là do cậu tìm ra mà. – cậu mỉm cười đáp.

Hai người im lặng không nói gì, ngồi im lặng. Cả hai đều có vẻ ngại ngùng, chưa biết nói gì. Một lúc sau, Xuân mới mở lời:

- Xin lỗi việc hôm bữa. Tớ vô ý quá. Mong cậu tha lỗi. – cô cúi gằm mặt nói.

Triệt im lặng một lúc rồi lên tiếng:

- Không, tớ cũng phải xin lỗi cậu.
- Không, là tớ có lỗi. Xin lỗi. – cô cương quyết nhận lỗi.
- Tớ cũng có lỗi mà. – Triệt nói, lấy tay xoa đầu cô.
- Không là lỗi của tớ mà. Cậu không cần phải như thế đâu. – cô nói.

Nhìn cô một lúc rồi Triệt bật cười. Nụ cười hồn nhiên của cậu quả là thật đẹp.

- Lần đầu, tớ thấy có người cương quyết nhận lỗi như cậu đó.

- Vậy... hà... - cô ngại ngừng cúi mặt xuống.

Triệt mỉm cười, xoa đầu cô như người lớn xoa đầu trẻ con vậy.

- Này, nãy giờ cậu xoa đầu tớ hoài à. Lợi dụng lòng tốt của tớ làm tớ hả? – cô giả bộ giận chọc cậu.

- Haha... thì sao nào. – cậu cười thật tươi khiến cô cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

- À, uống đi. Mang cho cậu đó. – cô vừa nói vừa chài hộp sữa tươi cho cậu.

- Hà? Sao lại là sữa. tớ tưởng chỉ có con nít như ai đó mới uống chứ. – cậu nhăn mặt nói nhưng tay vẫn cầm lấy nó.

- Hừ, vừa phải nha. Ám chỉ ai đó. Không uống thì thôi. – cô giật hộp sữa lại rồi nói.

- Đùa thôi mà. – Triệt cười nói.

- Ừm.

.....

- Cảm ơn. – Xuân nói.

- Về cái gì? – Triệt hỏi.

- Vì đã làm bạn với tớ và đã tha lỗi cho tớ.

- Ừm, tớ cũng cảm ơn cậu?

- Về cái gì?

- Tất cả.

- Thật không?

- Ừm.

- vậy về Nhà Chính đi. – cô gạ gẫm.

- Không. – anh thẳng thừng nói.

- Haizzz... Tớ biết. – cô thú nhận.

- Vậy sao? – cậu hỏi hơi có vẻ ngạc nhiên.

- Ừm nhưng tớ sẽ không từ bỏ ý định đâu. Tớ không thể. Cậu biết lí do mà. – cô thở dài nói, có vẻ hơi buồn.

- Tớ xin lỗi vì không giúp được. – cậu nói trong lòng hơi tiếc nuối.

- Không sao. Thôi đừng nói về việc đó nữa. Thôi giúp tớ phân loại tập giấy này đi.

Không biết từ đâu cô lôi ra một sấp giấy dày. Quà là người bận rộn, lúc nào cũng mang theo công việc.

- Trời, tha cho tớ đi. – Triệt làm nũng.

- Hehe... mơ đi nha. Làm đi. – cô ra lệnh.

- Cậu ác quá à. – anh nói nhưng vẫn giúp cô.

- Hìhì... à mà cậu giỏi thật đó, trong top 10 luôn. À, kể cho tớ về lễ hội của trường đi. Tớ đang chuẩn bị cho nó mà.

Thế là Xuân và Triệt làm lành nhau. Mặc dù vấn đề về Nhà Chính của Triệt vẫn chưa được giải quyết nhưng hai người đã hiểu nhau hơn và thân hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Đạo này em có gì vui lắm sao? – Vũ hỏi khi thấy thái độ “hăng say” làm việc của cô.

- Dạ? Không, bình thường thôi ạ. – cô thờ ơ đáp.

- Thật không đó? Thôi, em mang cái này tới phòng của Băng đi.

- Dạ? ...vâng. – cô ừ ừ đáp vì cô vẫn ngại khi phải đối diện với anh.

Cạch...

Xuân mở cửa phòng của Băng ra, cô bước vào. Căn phòng không có ai. Có lẽ anh đi vắng rồi. Đặt mấy thứ mà Vũ nhờ đưa cho Băng lên bàn rồi cô tính chuẩn êm ra ngoài.

- Đạo này, cô có về thân với Triệt nhỉ? – Băng từ đằng sau bước vào trong bộ com-lê màu đen sang trọng. Nó làm nổi bật vóc dáng cao ráo như người mẫu và khuôn mặt chín chắn lãng tử của anh.

- Dạ? À, vâng. – cô trả lời khi mắt vẫn nhìn anh.

- Ừm, chắc cô cũng biết cậu ấy là ai? – anh chỉnh lại tay áo và nói với cô.

- Dạ, vâng. Em không ngờ cậu ấy tốt như vậy. – cô cười nói.

- Được rồi. Đừng nói nữa. – Băng nói có vẻ khó chịu.

- Dạ. – cô im lặng cúi mặt xuống, có lẽ do hơi bị “quê” vì vụ lúc nãy.

- Hôm nay, cô đi với tôi tới nơi này. – anh nói như ra lệnh và không quan tâm tới vẻ mặt ngạc nhiên của cô.

- Dạ? Đi đâu ạ? – cô hỏi, từ nãy giờ, cô cũng thắc mắc không biết là anh chuẩn bị đi đâu đó.

- Cô không cần biết. – anh nói. Tay kéo cô đi một mạch ra khỏi phòng và hướng về chiếc ô tô màu đen đang đợi ở dưới sân. Trước khi cô kịp hiểu chuyện gì thì chiếc xe đã đi rồi.

....

Sau một hồi đi, chiếc xe dừng ở trước một shop quần áo cực lớn. Xe vừa dừng, Băng mở cửa ra và kéo cô xuống rồi đi thẳng một mạch vào shop.

- Hãy làm cho cô này trông khá nhất có thể? – Băng lạnh lùng nói, đẩy cô bé về phía người tiếp tân.

- Dạ, vâng thưa cậu chủ. – người đó lễ phép đáp.

- Há? cái gì thế ạ? – cô vừa hỏi vừa giật tay mình ra khỏi người tiếp tân đó.

- Cô không cần biết. Chỉ cần im lặng và làm theo là được. – anh nói.

- Nhưng...

Trước khi cô kịp nói hết câu đã bị lôi tuột vào trong.

1 tiếng sau...

Sau một hồi “phản đối”, cô bé cũng đã bị khuất phục vì thái độ cương quyết “đe dọa” của người quản lý ở đây. Họ trang điểm và giúp cô thay bộ đồ ở nhà đơn giản bằng một bộ váy khác.

- Thưa cậu chủ. Xong rồi đây ạ. – người tiếp tân đi ra nói với Băng.

Anh hướng mắt về phía người tiếp tân chỉ. Một người khác từ từ dắt cô bé ra. Do đi dép cao gót nên cô không thể đi nhanh và tự nhiên được. Băng nhìn cô một hồi khiến cô hơi ngại. Cô cũng công nhận mình khác thật. Lần đầu tiên cô trang điểm như thế này. Đôi mắt đen của cô như sâu hơn, làn da trắng và đôi môi đỏ, mái tóc đen dài của cô được uốn tạo thành kiểu lượn sóng và xoắn ra. Một bộ váy bằng voan màu đen ngắn đến đầu gối phồng lên. Đôi dây cao gót cũng màu đen nốt. Trông cô đẹp hơn và có phần bí ẩn hơn hẳn.

- Được rồi, đi thôi. – anh nói và kéo tay cô đi về phía chiếc ô tô đen lúc nãy và lần này người lái là anh.

- Khoan đã. Đi đâu thế ạ? Tại sao em phải ăn mặc kiểu này? Cho em về đi. – cô nói.

- Xong việc, “chúng ta” sẽ về.

Cô ngạc nhiên khi anh nhấn mạnh chữ “chúng ta”.

- Nhưng...

- Không nói nữa. – anh nói.

Thấy thái độ cương quyết của anh, cô đành im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quy Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chiếc xe dừng lại ở trước một nhà hàng cực kì sang trọng. Bỗng bước xuống mở cửa rồi kéo cô bé ra khỏi xe rồi đi vào trong nhà hàng đó.

- Hôm nay, hãy làm bạn gái của tôi. – anh ra lệnh nhưng lại ẩn chứa một chút van nài trong đó.

- Nhưng... - cô ngạc nhiên đến không biết nói gì.

Bước vào nhà hàng. Đó quả là một thế giới khác. Rất sang trọng, lịch sự. Mọi người ở đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu. Trong những bộ quần áo đắt tiền, cười cười nói nói. Không hiểu sao, Xuân lại cảm thấy ngột ngạt và có gì đó giả tạo. Có lẽ do cô không thuộc về nơi này nên cô không biết.

Ngay khi Băng vừa bước vào, đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Kể ra cũng phải mà. Cháu ruột của chủ tịch tập đoàn đứng đầu nước cơ mà. Anh bị bao vây bởi đám nhà giàu kia. Nào là hỏi thăm sức khỏe rồi gì gì đó. Cốt yếu cũng chỉ là gây sự chú ý của anh thôi. Tranh thủ lúc anh đang bị vây quanh như thế, cô chuồn êm ra khỏi đám đông và đi tham quan vài vòng quanh nhà hàng đó. Quả thật là rất đẹp. Thức ăn cũng rất tuyệt.

- Em cũng đến sao? – một giọng nói đằng sau cô vang lên làm cô giật mình suýt sặc.

- Dạ? – cô quay lại và nhận ra là Minh. Trong bộ đồ vest trắng quần đen. Trông anh thật lịch sự và thu hút.

- Thật vui khi được gặp em ở đây. – anh mỉm cười nói.

- Vâng, em cũng thật ngạc nhiên. – cô ngại ngần đáp khi biết có vài ánh mắt “sắc lém” đang nhìn mình.

- Ừm. Trông em đẹp thật đấy. – anh nhận xét khi nhìn cô.

- Dạ. em cảm ơn. – cô ngại ngần nói. Chẳng may có một người đi qua, vô tình đụng cô làm cô suýt té, may mà có Minh đỡ không thì chết rồi. Đúng là cô không hợp với giày cao gót mà.

- Em không sao chứ. – anh hỏi.

- Dạ. em cảm ơn anh. – cô ái ngại nói.

Đúng lúc đó có một người phục vụ bước tới chỗ anh, nói nhỏ với anh cái gì đó rồi sau khi nghe xong, Minh quay ra buồn bã nói với cô:

- Anh xin lỗi, anh phải đi rồi.

- Không sao đâu ạ. – Em chào anh. – cô mỉm cười an ủi rồi cũng chuồn luôn ra sảnh ngoài.

Đứng một mình ngoài lan can ngoài quả thật thoải mái hơn so với trong kia nhiều. Nhìn xuống từ trên lầu xuống, cô thấy có thêm một vài người khách cũng đi vào nhà hàng này.

- Này, chào cô. – một giọng nữ vang lên.

Xuân quay lại nhìn thì thấy có 3 đứa con gái trong những bộ váy đắt tiền đang đứng trước mặt cô.

- Vâng, chào các bạn. – cô lịch sự nói nhưng trong lòng có vẻ không yên.

- Lúc này cậu đi với anh Băng đúng không? – một đứa con gái ngờ vực hỏi.

- À, vâng. Có gì không. – cô hỏi.

- Cô là bạn gái của anh ấy sao? – một đứa khác hỏi.

- À... ừm... - cô ngập ngừng không trả lời.

Thấy thái độ ngập ngừng của cô, đám kia nói tiếp:

- Tớ nghĩ là không phải đâu nhỉ? Anh ấy làm sao có thể quen người như cậu nhỉ. – nó nói với vẻ mỉa mai.

- Người như tôi thì sao? Không lẽ phải quen mấy người như các cậu? – cô khó chịu đáp.

- Chắc vậy đó. Cậu có vẻ quá “tầm thường” so với anh ấy.

- Cậu... ừm mà tôi cũng như các cô thôi mà. – cô bình thản đáp.

- Cô...

- Có chuyện gì với cô ấy sao? – Một giọng nói nam vang lên.

Tất cả cùng quay lại. Đó là Băng. Đám con gái kia thoáng đỏ mặt khi thấy anh bước lại gần phía mình và vô cùng shock khi thấy anh kéo tay Xuân về phía mình.

- Cô ấy làm gì sao? – anh dịu dàng nói.

- À, dạ, ...không ạ...bạn em...chỉ muốn...chào hỏi cô ấy thôi ạ. – đám con gái ấp úng trả lời.

- Chỉ là chào hỏi thôi mà, không cần lo lắng thế đâu Băng ạ. – một giọng nữ vang lên. – trông anh như đang lo cho bạn gái vậy nhỉ. – con bé đó nói tiếp có vẻ hơi có ý trêu chọc.

- Đúng vậy. Cô ấy là bạn gái của tôi. – anh chậm rãi nói nhưng cũng khiến cho đám con gái kia shock, đặc biệt là đứa con gái vừa xuất hiện.

Đứa con gái kia trông thật lộng lẫy trong bộ váy trắng và chiếc dép cao gót màu tím nhạt của mình. Nhưng lời nói vừa rồi khiến cho con bé đó sa sầm mặt mày, có vẻ tức tối, trông chẳng hợp với bộ váy đó nữa.

- Tớ không ngờ cậu biết đùa đó. – đứa con gái kia lấy lại bình tĩnh và nói tiếp.

- Không. – anh lạnh lùng nói.

- Con bé “tầm thường” này sao? – con bé kia chỉ tay thẳng vào mặt Xuân khiến cô hơi bực mình, cô lên tiếng:

- Xin lỗi, tại sao tôi không thể là bạn gái của anh ấy? Có gì sai à?

- Đúng thế. – Băng nói, tay ôm chặt cô hơn.

- Tớ không tin. Chứng minh đi. – con bé kia thách thức.

- Cô...

Xuân chưa kịp nói hết câu, Băng đã kéo cô lại sát mình. Trước khi cô kịp hiểu gì thì anh đã cúi xuống và đặt nụ hôn của mình lên môi cô trước sự ngạc nhiên và tức giận cực độ của đám con gái kia.

Một lúc sau, anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, tay ôm chặt cô bé vào người mình rồi quay ra nói với đám con gái kia.

- Cậu hài lòng rồi chứ. Tạm biệt. À, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Nói xong, anh kéo tay cô bé đang đứng đờ ra vì shock ra khỏi nhà hàng đó. Ở đằng xa, Minh nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng anh rất khó chịu và buồn. Tâm trạng bỗng trở nên rối bời mà chính anh cũng không thể giải thích.

Băng kéo tay Xuân tới gần chiếc xe ô tô, cô chột vụng tay, đẩy anh ra. Cô lấy tay che mắt mình nhìn anh với ánh mắt tức giận:

- Anh làm gì vậy. Tại sao anh lại làm như thế?

- Tôi xin lỗi. – anh lạnh lùng nói nhưng quay mặt đi không nhìn cô.

- Tôi ghét anh, đồ đáng ghét. Tôi ghét anh. – cô hét to, giọng nói vỡ ào cùng tiếng khóc nức nở.

Băng quay qua nhìn cô với ánh mắt hơi buồn không giống như thường ngày. Anh đưa tay chạm nhẹ vào cô nhưng bị cô đẩy ra. Cô nhìn anh với ánh mắt căm ghét và tức giận. Cô tiến lại gần anh rồi gờ tay ra tát anh một cái “bốp” rõ đau rồi quay lưng bỏ đi.

Cô vừa chạy vừa khóc, trời cũng đang bắt đầu mưa. Tiếng khóc hòa vào tiếng mưa nghe đến nỗi lòng, cô cứ chạy cho đến khi té vì chiếc giày cao gót mà mình đang đi. Cô không đứng dậy mà cứ ngồi đó khóc. Cô cảm thấy rất tội thân. Tại sao lúc nào, Băng cũng chỉ xem cô như một đồ vật. Khi anh hôn cô, cô cảm tưởng như mình đang bị lợi dụng, đang bị lừa dối, chỉ là một công cụ để cho Băng lừa những người khác. Cô cứ tưởng mình đã hiểu anh hơn một chút nhưng thật ra là không. Cô đã thực sự rất quý anh. Cô tưởng anh cũng ít nhất có cảm tình với cô nhưng thật ra đó chỉ là cảm nhận của riêng cô. Cô cứ ngồi khóc dưới trời mưa to như thế.

Một bóng người, bước từ từ tới chỗ cô, đưa chiếc dù ra che cho cô. Đó là một chàng trai, cậu cúi xuống, bên cô, lấy tay lau đi những giọt nước mắt của cô. Cô bé khẽ ngược nhìn người con trai đó. Cô không khỏi ngạc nhiên vì người đó là Triệt. Cậu nhìn cô với ánh mắt đượm buồn:

- Này, tại sao lại ngồi khóc dưới mưa thế? Ướt hết rồi nè. Phấn trang điểm trôi hết nhìn ghê quá. – Triệt đưa, tay lau nước mắt của cô.

- Hức...hức... - cô nhìn cậu và vẫn cứ khóc.

Cô lấy tay mình lau những giọt nước mắt của mình, nhưng càng lau thì càng làm cho khuôn mặt của cô bẩn hơn. Cầm lấy tay của cô lại và nhìn cô triều mến rồi bất chợt, cậu buột chiếc dù ra và ôm chặt lấy cô. Cậu cứ ôm cô trong trời mưa rả rích và tự hỏi tại sao mình lại làm như vậy. Chỉ biết khi nhìn cô bé khóc, trong lòng anh cũng rất đau.

Và đầu đó, ở đằng sau một gốc cây, cũng có một chàng trai đang đứng trong mưa, lặng nhìn cảnh ấy trong lòng vô cùng rối bời. Anh khẽ dựa lưng vào cây và lặng nhìn những giọt mưa thì nhau rơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Mở mắt ra, Xuân nhận ra mình đang ở trong một căn phòng rộng rãi và rất sang trọng. Ngồi dậy, cô mới nhận thấy mình đang mệt mỏi cực độ. Toàn thân đau nhức, đầu thì cứ ong ong. Có lẽ do ngồi dầm mưa suốt tối hôm qua. Chắc cô lại ốm lần hai rồi. Mới khỏi ốm chưa được bao lâu mà đã...

Trên chiếc giường to mà cô đang nằm, quả thật rất thoải mái. Bộ váy hôm qua đã được thay bằng một bộ pyjama màu xanh nhạt rất thoải mái. Cô thắc mắc, không biết ai đã thay giúp mình mà mình đang ở đâu nhỉ. Điều này làm cô chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Vũ.

Bước xuống giường, cô “lết” vòng vòng quanh ngôi nhà lạ hoắc này. Quả thật nó rất đẹp, cách bày trí rất hài hòa với hai tông màu chủ đạo là trắng và đen làm cho căn nhà này mang theo phong cách châu Âu nhiều hơn. Do mãi ngắm ngôi nhà, cô không để ý có cái bậc thang phía trước nên cô trượt chân té rầm về phía trước. Cái chân đã đau nay còn đau hơn. Ngồi xoa xoa cái chân của mình nên không để ý có người đang đi tới chỗ mình. Người đó cúi xuống và bế cô lên. Do vì bất ngờ, cô hét lên khiến cho người kia cũng giật mình theo. Quay người lại thì nhận ra đó là Triệt.

- Cậu hét to thế? – Triệt cười cười nhìn cô và nói, tay vẫn bế cô đi về phía chiếc sofa gần nhất.

- Sao cậu lại ở đây? Chỗ này là đâu? – cô ngạc nhiên hỏi.

- Đây là nhà tớ. Hôm qua cậu dầm mưa rồi ngất nên tớ đưa cậu về đây. – anh giải thích.

- Ừm, cảm ơn nhưng...sao tớ lại mặc bộ đồ này.

- À, không thích sao? Đồ của tớ đó.

- Há?

- yên tâm, do bác giúp việc thay cho cậu. – anh nói khi nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của cô.

- Cảm ơn, tớ phải về rồi. – cô đứng dậy nói.

- Không, cậu ở đây nghỉ đi. Tớ gọi điện cho anh Phong rồi. Anh ấy cũng bảo cậu nên nghỉ ở đây cũng được.

- Nhưng...

Chưa kịp nói hết câu, anh đã lấy tay chặn lại, không cho cô nói tiếp, anh cúi sát cô nói:

- Ngoan nào. Ngủ đi rồi anh thương, bé con. – anh chọc cô.

Thoáng ngại ngừng vì anh cúi sát như vậy, cô đẩy anh ra, cô giận dỗi phản đối:

- Này, đùa à. Ai là bé con chứ.
- Giận à? Ngoan nào. Ngủ đi. – anh vừa nói vừa véo má cô.
- Á, đau. Biết rồi, đừng làm như tớ là con nít nữa. – cô nói, tay đánh anh mấy cái.

Anh mỉm cười rồi dịu cô về phía giường của mình.

.....

Cạch...

Tiếng mở cửa phòng làm cô giật mình, mở mắt. Cô thấy có một người phụ nữ trung niên bước vô. Trong bộ váy đơn giản và thoải mái. Khuôn mặt hiền từ, trên tay cầm một chiếc máy hút bụi. Chắc đó là người giúp việc mà Triệt đã nói. Ngồi dậy, dụi mắt, cô nhìn người đó rồi cất tiếng:

- Cháu chào bác.
  - Kia, cô chủ. Cô đang sốt mà, hãy nằm nghỉ đi nào.
- Hai từ “cô chủ” làm cô thấy ngượng ngừng. Cô vội nói lại:
- Cháu không sao đâu ạ. Bác đừng gọi cháu là cô chủ. Cháu thấy kì lắm ạ. – cô thú nhận.
  - Nhưng... cô là bạn của cậu chủ nên...
  - không sao đâu ạ. – cô mỉm cười nhìn bác rồi bước xuống giường mặc dù đang còn mệt.
  - Ấy đừng, cháu cứ nằm nghỉ đi. – bác ấy nói, rồi chạy lại đỡ cô. – bác là Lam, người giúp việc ở đây.
  - Dạ. Cháu là Diệp Xuân. – cô mỉm cười đáp.
  - Cháu cứ nằm đây nghỉ ngơi đi. Cậu chủ lo lắm đấy. – bác đẩy cô nằm xuống giường.
  - Dạ, không tới mức đó đâu ạ. – cô ngại ngừng đáp.
  - Thật đó. Hôm qua lúc, cậu đưa cháu đang ướt nhẹp về, trông cậu ấy lo lắng lắm. mà đây là lần đầu tiên cậu ấy đưa con gái về nhà đó.
  - Ờ, dạ... - cô ngượng ngừng, chỉ biết gãi đầu.

Bác Lam mỉm cười xoa đầu cô. Nhìn cô âu yếm rồi nói tiếp:

- Cậu chủ là người tốt. Tính tình thì vui vẻ hòa đồng nhưng thật ra, cậu là người sống rất khép kín. Cậu chủ biết lo cho người khác là tốt rồi.
- Thế thật ra cậu là người như thế nào ạ?
- Ừm, bác biết cậu ấy từ bé. Đến giờ, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều. Nhờ có cậu ấy mà bác mới có tiền để nuôi đứa con ốm yếu của mình. – nói đến đây bác ấy rung rùng nước mắt.
- Bác đừng buồn như thế. Con bác giờ khỏe chưa ạ?
- Ừm, nó cũng khá hơn rồi.

....

Sau một hồi nói chuyện, có lẽ cô đã hiểu hơn một chút về Triệt. cô không ngờ cậu ấy có nhiều bí mật tới như vậy.

King...cong...

Tiếng chuông cửa làm cho cô chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ của mình. Cô thấy có vẻ bác Lam hấp tấp hơn thì phải. Bác ấy chạy nhanh ra mở cửa.

Một lúc sau, cô lên bước ra ngoài và bắt gặp một người đang ông trung niên, khuôn mặt hiền từ, mái tóc đen lấm tấm trắng, mặc một bộ vest đen đơn giản. Ông ấy có vẻ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô và cô cũng rất ngạc nhiên khi gặp ông ấy.

- Cháu là... - ông ấy hỏi.

- Cô ấy là bạn của cậu chủ ạ. Tên là Diệp Xuân. – bác Lam nói.

Nhìn cô một hồi, ông chợt nhớ đến một điều gì đó. Ông ấy hỏi cô:

- Cháu là người đó sao?

- Dạ? người nào ạ? Bác là ai ạ? – cô ngờ ngác hỏi.

- À, ta chưa giới thiệu. Ta là Hùng, bố của Triệt. – ông dịu dàng nói. Có vẻ như ông ấy rất yêu cậu ấy.

- À, cháu chào bác. – cô lễ phép nói.

- Cháu có thể giúp Triệt chứ? – bác hỏi.

- Dạ? giúp gì ạ?

- Cháu hãy cố gắng thuyết phục nó quay về nhà chính. Dù nó có ghét ta thì ta cũng chỉ mong nó hãy quyết định có ích cho nó. – bác ấy có vẻ hơi buồn khi nói về vấn đề ấy.

- Ồ, sao lại ghét ạ? – cô hỏi khi ngồi xuống đối diện với ông.

Ông khề thờ dài rồi nói:

- Có lẽ do ta quá ích kỉ. Ta...

- TẠI SAO ÔNG TA LẠI Ở ĐÂY? – tiếng hét tức giận của Triệt vang lên cắt ngang lời nói của bố cậu.

Cả Xuân và ông cùng nhìn về phía cậu. Cậu ấy đang đứng đó, tức giận nhìn bố cậu. Đó không giống như ánh nhìn của một người con nhìn người bố giống. Điều này khiến cô hết sức ngạc nhiên. Cô tưởng chỉ là bác hùng đùa cô nhưng không ngờ là có vẻ như Triệt “ghét” bố cậu thật.

Cậu đi về phía bố của cậu, nhìn ông bằng ánh nhìn căm ghét và tức giận, anh gần giọng hỏi:

- Tại sao ông lại ở đây? Đáng ra giờ này ông phải ở bên người phụ nữ của ông chứ? – anh hỏi bằng cái giọng mỉa mai đến khó chịu.

Trước thái độ đó của con trai mình, ông không làm gì cả. Chỉ lặng nhìn người con trai bằng ánh mắt âu yếm của một người cha.

- Đi ra khỏi nhà tôi ngay. – anh nói, tay chỉ về phía cánh cửa.

- Này, cậu làm gì thế? Đó là bố cậu mà. – thấy tình thế khó xử đó, Xuân vội chạy lại kéo cánh tay của anh xuống.

Nhưng dường như lời nói đó không có trọng lượng nào nên không khiến anh quan tâm. Nhìn thấy thái độ đó của người con, ông Hùng chỉ biết thở dài rồi lặng lẽ bước ra khỏi căn nhà đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cách...

Cánh cửa đóng lại, mọi thứ trong căn phòng trở nên yên lặng. Triệt lặng lẽ bước vào phòng mình với tâm trạng tức tối. bác Lam cũng bối rối đi theo cậu.

- Tại sao bác lại mở cửa cho ông ta? – giọng nói tức giận của cậu vọng ra.

Thấy lo lắng, Xuân chạy vào xem. Cậu ấy đang thực sự tức giận, trông cậu ta còn đang sợ hơn lần trước. Bác Lam thì đang rối rít, ấp a ấp úng không biết nói gì trước thái độ đáng sợ của Triệt. Thấy vậy, sản đang tức cậu vì cách cư xử vừa rồi của cậu, cô lao vào can thiệp dù biết mình đang đụng vào “ổ kiến lửa”.

- Cậu thôi đi. Đó không phải lỗi của bác ấy. Là do tớ, tớ mở đó. – vừa nói, cô vừa đẩy bác Lam ra khỏi phòng để cô tiện hỏi chuyện cậu hơn. Bác ái ngại đi ra. Cô quay ra đối diện với cậu. Cô cũng phải ngạc nhiên vì thái độ của cậu.

- Tại sao cậu lại cư xử như thế... - cô đang định hỏi cậu thì bị cậu ấy xiết tay khiến cô phải kêu lên vì đau.

- Tại sao? Cậu đừng làm những việc rồi hối đó. – anh gần giọng nói.
- Thôi đi, cậu mới là người như thế. Tại sao cậu là đuổi bác ấy về như thế? Bác ấy là bố cậu cơ mà. – cô hỏi.
- Ông ta không phải là bố tôi. Tại sao lại mở cửa cho ông ta chứ? – anh quát lên.
- Ông ấy là khách nên tớ mở cửa. Không được sao? – cô nói và đang cố gắng nhìn thẳng vào anh mặc dù cô đang rất sợ.
- Tất nhiên là không rồi. Cậu đừng cư xử một cách vô ý như thế. Đây không phải nhà cậu vì thế hãy ngoan ngoãn đi. – anh nói.

Lời nói vừa rồi của anh khiến cô tức lắm. Anh đang xúc phạm cô. Cậu đang xem cô như một đứa trẻ, phải biết cư xử đúng mực. Cô tức giận nói:

- Thì sao chứ. Có gì sai sao? Tại sao cậu lại cư xử ngốc nghếch như thế chứ. Đó là bố cậu mà. Đồ xấu xa. Giờ cậu còn quay ra nói thế sao? Chẳng lẽ cái gì cũng là lỗi của tớ sao? Đúng rồi, không phải nhà tớ mà vì thế tớ không nên ở đây nữa đúng không? Tớ không cần.

Cô nói một tràng rồi đẩy anh ra và định bỏ ra ngoài nhưng bị anh kéo tay lại, đẩy vào cánh cửa. Dùng một tay bấm khóa cửa phòng lại, tay kia giữ tay cô lại. Anh tiến sát vào về phía cô, anh giận dữ nói:

- Cậu đừng cư xử như mình biết hết như thế?
- Buông ra. Tôi là thế đó. Ý kiến sao? – cô quay đi, không nhìn thẳng vào mắt của Triệt.
- Có lẽ tôi phải dạy cho cậu hiểu ở đây ai là chủ rồi. – cậu thay đổi giọng điệu, ghé sát tai cô đe dọa.

Ngay khi kịp phản ứng gì, anh đẩy cô sát vào cánh cửa, một tay cậu giữ chặt tay cô, còn tay kia khẽ vén vài lọn tóc đang xõa dài trên má cô, cậu nâng cằm cô lên và hôn cô. Một nụ hôn như chứa cả sự tức giận và buồn bực trong đó. Nó như muốn nuốt chửng cô vậy. Nụ hôn làm cô chợt nhớ tới Băng. Cô đẩy Triệt ra thờ gấp, cô run rẩy nhìn cậu không nói lên lời, cô nhìn thẳng vào cậu. Lúc này, ánh mắt của cậu không còn nét tinh nghịch đáng yêu như trước mà thay vào đó là một ánh mắt độc ác, cao ngạo... Nó nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sợ sệt nhỏ bé đang trước mặt mình

- Ngoan nào.

Giọng điệu trêu đùa và nụ cười nhếch mép nham hiểm của cậu làm cho cô thấy sợ. Cô vùng vẫy bỏ đi nhưng bị cậu bế lên đi thẳng tới chiếc giường và ném cô xuống. Một tay chống xuống giường nhìn cô đang hoảng sợ với ánh mắt độc ác rồi từ từ cúi xuống hôn cô, một tay cậu giữ lấy tay cô, một tay cậu cời chiếc nút áo thứ nhất xuống. Lúc này cô bật khóc, cô vùng vẫy, cô đẩy cậu ra nhưng dường như là không thể:

- Dừng...dừng...lại...làm ơn...không thích...dừng lại đi. - cô run rẩy nói trong sợ hãi.

Lời nói đó dường như không làm anh quan tâm. Lúc này, anh dường như không thể kiềm chế được mình nữa. Người cậu giận và ghét cái người được gọi là “bố” của cậu nhưng người phải chịu con giận “vô lý” đó lại là Xuân. Cậu bực mình nhưng thật ra chính lúc này, cậu mới nhận ra anh đã yêu cô mất rồi. Cậu không muốn cô ấy là của ai cả nhưng anh nhận ra tình yêu đó trong một hoàn cảnh không hề thích hợp chút nào.

Bóp...

Cô dùng hết sức lực để tát anh một cái mặc dù nó không hề làm anh đau nhưng cũng đủ làm anh giật mình. Anh cố gắng bình tĩnh. Tranh thủ lúc đó, cô ngồi dậy và lùi xa anh ra. Toàn thân run rẩy, quần áo xộc xệch, mái tóc rối bù lên trông cô như một con cừu non đang gặp sói vậy. Cô khóc nhìn anh, một tay lau nước mắt còn tay kia giữ chặt cổ áo. Cô liếc anh bằng ánh mắt sợ hãi, hoảng loạn, căm ghét rồi vụt bỏ chạy về phía phòng tắm.

.....

Cạch...

Xuân khóa trái cửa phòng tắm, cô ngồi phục xuống khóc nức nở. Run run cô ngồi dậy, rồi mở vòi nước ra, ngâm mình trong nước lạnh mặc dù cô đang sốt. Cô cố sức lau những chỗ mà Triệt đã hôn. Cô cảm thấy sợ hãi và ghê tởm. Ngồi ngâm trong nước lạnh mặc cho cô đang run lên vì lạnh nhưng nó lại làm cô bình tĩnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lúc này, Triệt mới bình tĩnh lại được. Nằm trên chiếc giường của mình mà trong anh hồi hận vô cùng. Anh vô cùng xấu hổ và cảm thấy ghê tởm mình. Giờ anh nhận ra có lẽ mình đã yêu cô mất rồi. Ngay từ lần gặp đầu tiên, anh đã cảm thấy thích cô ấy. Càng gần với cô, anh càng thích cô ấy hơn và giờ, anh đã thật sự yêu cô ấy. Mỗi lần anh nghĩ tới việc, cô ấy đang sống giữa 3 người anh của cậu mà cậu thấy khó chịu. Nhưng chính anh đã hai lần khiến cô ấy

chịu những cơn giận vô lí này. Tâm trạng rối bời, anh đau khổ, không biết phải làm sao. Giờ này, anh không dám đối diện với cô ấy. Anh cứ nằm đó mà dần vật.

Ngồi ngâm mình trong bồn nước lạnh, nhìn vào những giọt nước chảy từ vòi nước. Xuân lúc này đang cảm thấy mệt. Nhưng trong lòng cô còn thấy đau hơn. Cô đang cảm thấy rối bời và bứt rứt. Cô cứ tưởng Triệt là một người tốt nhưng thật ra cậu cũng xấu xa như bao người khác. Điều đó làm cô chợt nhớ tới Băng. Cô cũng đã rất buồn khi nhận lấy nụ hôn của anh. Không hiểu sao lúc đó trong cô cảm thấy hụt hẫng, khó chịu. Cứ ngồi suy nghĩ mong lung mặc cho cái lạnh đến cắt da của nước.

.....

Bác Lam đã chứng kiến tất cả. Bác cũng thấy buồn cho Triệt. Cậu đã vô tình khiến người con gái cậu yêu đau khổ nhưng từ nay giờ bác vẫn không lên tiếng mà chờ cho cả hai dịu bớt nhưng lúc này thì bác ấy không thể im lặng được nữa. Lặng lẽ đi đến bên Triệt, bác ấy nói nhỏ:

- Cậu chủ.

Triệt giật mình nhìn bác nhưng không nói gì cả.

- Cô ấy...đang ở...trong phòng tắm

- Cháu biết. – anh cay đắng nói.

- Nhưng...đã 5 tiếng...rồi mà chưa thấy cô ấy ra. Mà cô ấy...đang sốt nữa. Tội sợ... - bác nghẹn ngào nói không giấu nổi lo sợ.

- Sao? Cậu ấy đang sốt sao? – anh bật dậy lo lắng, đang sốt mà ở trong phòng tắm 5 tiếng liền thì quả thật...

Anh vội lao về phía nhà tắm, anh đập cửa rồi hét:

- Tớ xin lỗi. Làm ơn mở cửa ra đi. – anh đau khổ nói.

.....

Đáp lại lời nói của anh cũng chỉ là im lặng. Chính điều đó càng khiến anh lo lắng hơn.

- Cậu chủ. Chìa khóa đây. – bác Lam run run đưa chìa khóa ra.

Triệt nhanh chóng giật chiếc chìa khóa và mở cánh cửa ra. Lòng anh chợt nhói đau khi nhìn thấy cô. Toàn thân ướt đẫm đang ngấm trong bồn nước. Người xanh ngắt vì lạnh, mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu. Anh vàng bé cô ra khỏi phòng tắm...

.....

Sau 1 ngày hôn mê, giờ Xuân mới tỉnh. Mở mắt ra, cô đang ở trong một căn phòng vô cùng sang trọng. Tay chân thì dây nhợ lung tung. Có lẽ cô đang ở trong bệnh viện. Lúc này, cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Đầu đau như búa bổ, toàn thân tê tái không sức sống, cổ họng đau rất, khó chịu kinh khủng. Đó là hậu quả của việc đang sốt mà ngâm nước suốt 5 tiếng liền.

- Cuối cùng thì em cũng tỉnh rồi. – giọng nói quen thuộc vang lên đầy lo lắng.

Cố gắng quay đầu về phía người vừa nói, cô nhận ra đó là Phong. Lần nào cô gặp chuyện thì đều là anh quan tâm tới cô nhất.

- .....

Có cố nói nhưng không thể nào phát ra tiếng được. Cổ họng đau buốt, cô khẽ nhăn mặt vì đau. Anh nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu. Em đang bị viêm họng nặng nên tạm thời mất giọng thôi. Em ngốc thật đấy. Tại sao lại ngâm nước trong khi mình đang ốm chứ. – anh mắng cô.

Cô không thể nói gì mà mặt ửng đỏ nhìn anh. Nhìn khuôn mặt của cô lúc đó, khiến anh cảm thấy hơi hối hận vì mình nói hơi nặng lời trong khi cô đang ốm như thế này.

- EM thấy đỡ rồi chứ? – giọng của Vũ phát ra từ phía cửa ra vào.

Anh và Băng cùng bước vào. Vũ có vẻ hơi lo lắng nhìn cô. Băng vẫn như hằng ngày – lạnh lùng và ít nói nhưng thật ra thì anh cũng đang rất lo lắng cho cô.

Vừa nhìn thấy Băng, Xuân hơi ngớ người ra, cô vẫn còn cảm thấy ngại ngùng vì vụ hôm trước. Cô khẽ gật đầu ra ý chào Vũ và Băng nhưng rồi nhanh chóng quay mặt đi để tránh nhìn vào mắt của Băng. Cô nhìn Vũ “ừ ừ” nói không ra tiếng rồi chợt nhăn mặt vì đau.

- Em không cần nói đâu. Anh chưa thấy ai ngốc như em đó. – Vũ nói.

- Thôi nào. Đừng trách em ấy nữa. Chúng ta ra ngoài cho em ấy nghỉ ngơi đi nào. – Phong xen vào.

- Ừm, cũng được. – Vũ nói rồi xoa đầu cô và theo Phong ra khỏi phòng chỉ còn Băng vẫn đang đứng dựa tường nhìn cô. Cô thấy hơi ngượng ngùng với ánh mắt của anh, cô quay đi.

Hai người cứ thế mà im lặng và ...chờ đợi. Một cảm giác khó chịu, ngột ngạt đang dần dâng lên trong lòng mỗi người. Băng lặng nhìn khuôn mặt tái xanh của cô mà lòng cảm thấy có chút hối lỗi - một cảm xúc mà từ trước giờ anh chưa từng có với một người con gái nào...chính vì thế nó khiến anh bối rối...

Một lúc sau, Băng phá vỡ bầu không khí im lặng đó:

- Xin lỗi vì việc hôm đó.

- .... – Xuân không nói gì mà vẫn quay mặt đi hướng khác.

- Tôi không biết nó lại khiến cô tức giận như thế. – anh nói với giọng có chút gì đó hối lỗi

Lúc này, cô hơi ngóai đầu nhìn anh. Cô cũng hơi xúc động trước lời nói vừa rồi của anh. Lần đầu tiên cô thấy anh xin lỗi như vậy.

- Xin lỗi. – nói xong anh quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Cô cảm thấy cũng hơi xao lòng vì lời nói đó. Có lẽ là do cô hiền quá chẳng hay là vì lý do gì khác...? Cô mệt mỏi nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đã 3 ngày sau cái ngày hôm đó. Giờ Xuân đã cảm thấy đỡ hơn nhưng vẫn còn hơi mệt, cô có thể đi lòng vòng quanh khuôn viên rộng lớn của bệnh viện. Không khí ở đây rất thoải mái nên cô cảm thấy mình cũng đỡ hơn nhiều. Vươn vai rồi ngồi xuống băng ghế ở phía trước.

- Cậu khỏe rồi chứ? – một giọng nói quen thuộc ở đằng sau làm cô giật mình nhưng không phải vì ngạc nhiên mà là vì sợ. Cô nhận ra giọng nói đó là của ai – không ai khác chính là Triệt.

- ..... – cô im lặng không nói gì mà cố gắng không quay mặt lại đằng sau.

- Tớ xin lỗi...tớ...- anh thở dài không nói lên lời.

- .... – cô vẫn im lặng không nói gì.

- Tớ đã quá ích kỷ khi kéo cậu vào rắc rối của gia đình tớ. – anh nói với vẻ hối hận cực độ. Lúc này, cô mới có phản hồi chú ý. Vì cô cảm thấy có vẻ như cậu ấy có một bí mật nào đó rất đau lòng.

- Tại sao cậu lại ghét bố cậu như thế? – cô lạnh lùng hỏi với vẻ thờ ơ nhưng thực ra là đang rất quan tâm.

- .... – bây giờ tới lượt anh im lặng nhìn vào khoảng không.

- Tớ thấy ông ấy rất yêu cậu mà. – cô nhẹ nhàng nói.

Anh không nói gì mà chỉ mỉm cười cay đắng. “yêu sao? Cái người đàn ông máu lạnh đó mà cũng biết “yêu” sao? “ anh trầm nghĩ.

- Cậu hãy nói chuyện với ông ấy một lần đi. Có lẽ, ông ấy còn việc gì đó chưa nói.

- Thôi. Cậu đi nghỉ đi. Cậu chưa khỏe hẳn đâu. – anh lặng tránh trả lời của cô.

- Đừng trốn tránh mãi như thế. Rồi cũng sẽ có ngày cậu phải nói chuyện trực tiếp với ông ấy thôi. – cô nói rồi đứng dậy bỏ đi thẳng không quay đầu lại nhìn anh lần cuối.

Dựa lưng vào băng ghế, Triệt khẽ thở dài. Tâm trạng của cậu có vẻ khá hơn vì Xuân đã ổn hơn nhưng tâm trạng của cậu lúc này thực sự không tốt. Cậu không muốn nhắc tới cái người được gọi là “bố” của cậu. Cậu ghét ông ta. Và có lẽ cậu cũng sẽ mãi mãi ghét ông ta thôi.

.....

Ngồi co ro trên chiếc giường của mình, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, Xuân suy nghĩ mông lung một vài điều gì đó. Lúc này cô thấy mọi thứ khó hơn cô

nghĩ, cô không ngờ 3 người kia không đồng ý về nhà Chính là vì lí do riêng. Cô bắt đầu thấy chán nản, cô không muốn tiếp tục làm việc này nữa. Cô luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra cô không mạnh mẽ như bên ngoài của mình. Khẽ thở dài rồi gục mặt vào chiếc gối, cô hét thật to để trút hết buồn phiền.

- Có chuyện gì không ổn sao? – một giọng nói quen thuộc vang lên làm cô giật mình.

Nhìn về phía người ấy, cô không khỏi ngạc nhiên. Trước đây, mỗi lần cô buồn, người mà luôn đến đầu tiên là Phong nhưng lần này lại là Băng. Lau vội giọt nước mắt khôe mắt, cô nhìn anh đáp:

- Dạ, không.

- Thật sao? – anh nhẹ nhàng bước tới gần cô rồi ngồi xuống bên giường của cô.

Thật ra, cô cảm thấy có vẻ như từ sau cái ngày “hôm đó” anh có vẻ quan tâm tới cô hơn và ít lạnh lùng hơn hẳn. Không biết có phải là do anh cảm thấy hối hận không hay đơn thuần chỉ là cảm giác của cô.

- Dạ vâng. – cô mỉm cười nói.

- Ừm, đây là công việc của cô sắp tới. – anh nói đưa cho cô một sấp giấy. Quả là người của công việc, lúc nào cũng mang theo công việc.

- Dạ vâng. – có nói, tay cầm lấy sấp giấy đó. Nhìn vào một lúc rồi cô hỏi:

- Có lẽ hội hoa nữa sao ạ? Sao lần trước em lại không thấy?

- Ừm, đó là do mọi người góp thêm. Năm nay, sẽ có thêm hiệu trưởng của trường Will và trường Kin đến tham dự.

- Ừa, Will là trường nữ sinh còn Kin là trường của nam sinh mà. Sao tự dưng lại đến dự lễ hội của trường ta. – cô thắc mắc.

- Trường ta, Will và Kin là 3 trường có quan hệ mật thiết với nhau. Theo truyền thống hằng năm, thì lễ hội sẽ được tổ chức tại một trường nào đó và năm nay là trường của ta. – anh giải thích.

- À, thế thì bận lắm đây. Nhưng lễ hội sắp tới rồi, liệu có chuẩn bị kịp không ạ?

- Tất nhiên việc đó không quan trọng vì trường ta luôn có một vườn hoa trong trường, chúng ta có thể tận dụng nó. – Băng nói trong khi đang bật laptop. – nhưng giờ là phải chọn kiểu trang trí nữa.

Im lặng và suy nghĩ một hồi, cô nói:

- Hay là ta trang trí theo kiểu vòm hoa ấy ạ. Ở cổng sẽ là vòm hoa các bạn nữ sẽ thích lắm, bên trong các căn phòng sẽ để một vài những bó hoa nhỏ. Đọc theo sân trường ta cũng trang trí sao cho như đang ở trong một khu rừng thiên nhiên mang theo hơi hướng phương tây. Ý như là nơi dành cho thần tiên ấy. – cô nói một tràng, vì cô thích đọc truyện nên hơi bị nhiễm ^^.

- Ý kiến không hay nhưng tạm ổn. – Băng nhận xét.

- Đừng khó tính như thế. Thời gian sắp tới rồi. Hay là cứ lấy ý kiến đó đi. – Minh bước vào phòng nói.

- A, ủa, em chào anh. – Xuân ngạc nhiên nói.

- Ừm, em đỡ chưa? Trốn việc mấy ngày rồi ha. – Minh đùa.

- Em xin lỗi mà. – cô cười hối lỗi nói.

- Ừm, thế phải phạt em thôi. – Minh xoa đầu em nói.

Cô không nói gì mà chỉ cười trừ.

- Được rồi, quay về công việc. Được thôi. Chúng ta sẽ lấy ý kiến đó và sẽ chỉnh sửa một chút. Xuân, em sẽ lo phần chọn hoa đi. – Băng nói.

- Ừm, được đây. – Minh đồng tình.

- Nhưng mà...dạ vâng, dù gì em cũng là người rảnh rỗi nhất hội học sinh mà. – cô cười nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quy Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sau một tuần nghỉ học, Xuân quay lại trường học với công việc bù đầu. Chỉ còn hai tuần nữa thôi là tới lễ hội, cô và hội học sinh đang gấp rút hoàn thành nốt những việc còn lại của việc chuẩn bị lễ hội. Trong trường, ai cũng đang háo hức với lễ hội đó vì năm nay còn có thêm hai trường Will và Kin tham gia lễ hội. Cả hai trường đó và trường Lâm Quang đều là những trường nổi tiếng dành cho con cái của các đại gia giàu có. Và Xuân cũng không phải là ngoại lệ khi cô đang rất háo hức hơn ai hết vì lễ hội đó sắp tới. Đơn giản vì lễ hội lần này cô cũng tham gia vào việc tổ chức và thiết kế nó. Sắp được nhìn thấy thành quả ai mà không háo hức chứ.

Vừa ư ử theo điệu của bài hát nào đó mà Xuân không nhớ tên. Hôm nay là ngày đầu cô quay lại trường học nên tâm trạng khá tốt. Cô đang chăm sóc mấy chậu hoa hồng trong cái nhà kính mà cô vừa phát hiện ở trường và một phần là do cô được “quyền” lựa chọn hoa cho lễ hội mà. Cứ nghĩ đến điều này là cô lại càng hồi hộp hơn, một cảm giác rạo rực trong người khiến cô luôn cảm thấy hưng phấn như muốn nhảy cẫng lên vì thích thú.

Những bông hoa này được chăm thật khéo. Nó được cắt tỉa gọn gàng nhưng cũng rất nghệ thuật, màu sắc cũng rất hài hòa và đẹp. Mùi hương thơm thoang thoang quyến rũ của những bông hồng hay những màu sắc sặc sỡ của hoa cẩm chướng, hoa lan rừng có nét gì đó hơi “hoang dã” nhưng lại rất “quí phái”... tất cả làm cho vườn hoa thêm rực rỡ. Xuân thích thú chìm đắm trong khung cảnh thơ mộng đó mà không để ý rằng cô một người vừa bước vào khu vườn.....

Nhặt vài chiếc lá vàng cô chợt giật mình khi nhìn thấy có một “chú sâu” nhỏ bé đang bò lổm ngổm trên cây. Cô nhìn chết trân vào cái con vật nhỏ bé ấy – con vật mà cô sợ vô điều kiện mà không hiểu vì sao. Thật ra đôi khi cô cũng cảm thấy nó “dễ thương” đấy chứ nhưng không hiểu sao cô lại cứ sợ nó như thế mà không phải sợ bình thường mà là “rất sợ” ấy chứ. Lúc này, cô tưởng như con sâu đó đang nhìn cô và nó đang cười nhạo cô. Một lúc sau bất giác đưa tay run run chạm vào con sâu đó làm cô giật mình vì cái thân hình mềm mại của nó, cô hét toáng lên và bật lùi về phía sau và vô tình dẫm lên chân của cái người vừa bước vào vườn và ngã đè lên người đó. Và cô chợt nhận ra mình đang té lên một người con trai khác. Điều đó càng làm cô cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết.

Sau một hồi trấn tĩnh, Xuân đứng dậy nhưng vẫn chưa dám nhìn ra phía sau. Một lúc sau, cô mới ái ngại quay đầu lại nhìn về phía cái người mà mình đã vô tình ngã lên nhưng không dám nhìn thẳng mặt mà cô cúi gằm mặt xuống nói:

- Tôi...tôi xin lỗi anh. Anh không sao chứ? – giọng đầy vẻ hối lỗi, cô hỏi.

Không nói gì, người ấy vẫn cứ im lặng và nhìn cô. Thấy sự im lặng đó, cô khẽ liếc mắt nhìn cái người con trai ấy và giật mình khi nhận ra người con trai ấy cũng đang nhìn mình. Lúc này cô mới nhận ra người con trai đó không phải học sinh trường mình. Với bộ đồng phục áo sơ mi trắng cổ áo sọc caro đen và chiếc quần dài cũng màu đen, chiếc kính gọng đen, mái tóc được cắt rất style làm cho khuôn mặt thư sinh của cậu ta thêm phần cuốn hút và lãng tử và nếu như cô không lầm thì đây là học sinh của trường Kin. Cô có nghe nói hôm nay hội học sinh của trường Kin có đến nhưng không ngờ họ ra cả đây nữa. Cô vội đứng dậy phui phui bụi trên chiếc váy và định “chuồn” thì cậu con trai kia đưa tay ra về phía cô và nói:

- Kéo tôi dậy.

Ngạc nhiên trước đề nghị đó nhưng cô vẫn làm theo. Cô dùng hai tay để kéo cánh tay của cậu ta nhưng bị cậu tay dùng tay kéo cô té xuống về phía người của cậu ta. Cô chợt nhận ra rằng mình đang bị trêu chọc. Vừa tức vừa xấu hổ, cô đẩy cậu ta ra trong khi cậu ta đang cười “điên loạn”. Phải may mắn vì anh ta là người của trường Kin nên cô mới không dám làm mất lòng chứ nếu không cô đã cho cậu ta biết tay rồi.

- Này, anh làm gì vậy? – cô tức tối hỏi đại vì đang cố kìm nén cơn giận.

- hahaha... ngốc quá. – cậu ta cố kìm nén cười và nói.

- Anh... - cô tức tối nói. – anh thật là...tại sao lại đùa như thế chứ.

- Tôi thì sao? Chỉ tại cô ngốc quá thôi. Lớn thế này rồi mà còn sợ một con sâu bé tí. – anh ta không nể nang gì nói thẳng.

Cô bắt đầu tức tối vì cậu ta đã đụng tới nỗi đau thầm kín của cô nhưng kìm nén cơn tức giận, cô đứng dậy lùi xa cậu ta 5 bước rồi nói;

- Thì sao? Không liên quan tới anh. Mà anh là ai? Tôi đây làm gì chứ? – cô dò hỏi vì cô đã được dặn là phải giữ bí mật mọi kế hoạch cho tới khi lễ hội diễn ra.

- Tôi là ai à? Vậy cô nói trước đi, tôi sẽ nói sau. – cậu ta nói khi đứng dậy. Đứng là cao khiếp. Lúc ngồi thì không nhận ra chứ lúc đứng ấy thì mới biết cậu ta là “hư cao cô”. Có thể là hơn 1m80.

- Tôi cũng không nói. Không thích. – cô ngang bướng nói.

- Thế thì thôi. – cậu ta thờ ơ nói.

...puff, the magic dragon...

Tiếng nhạc chuông điện thoại của Xuân vang lên, cô liền cầm máy nghe:

- Alo... ai thế ạ? – có hỏi.

- về ngay văn phòng của hội học sinh ngay. Trường Kin sắp tới rồi đấy. – giọng của Tiên – một trong 5 bông “hoa hồng đen” của hội học sinh trường Lâm Quang.

- Dạ. Em về ngay ạ. – nói xong cô cúp máy rồi quay lưng bỏ chạy luôn ra khỏi vườn hoa và mặc kệ cậu con trai kia.

Nhìn cái bóng “loắt choắt” của Xuân chạy ra khỏi vườn hoa mà anh bật cười. Anh chợt nhớ lại cái nhạc chuông như con nít của cô mà anh không khỏi cười lớn hơn. Từ trước tới giờ, chưa ai dám ăn nói ngang ngược với anh như thế. Quả là một cô gái thú vị.

- Có gì mà lại đứng cười một mình thế. Đến giờ rồi. Đi thôi. – một anh chàng lạnh lùng với mái tóc đen cũng trong bộ đồng phục giống như cậu bước vào khu vườn nói.

- Không có gì. Chỉ là có một vài việc thú vị thôi. – cậu ta nói thờ ơ.

- Được rồi. Đi thôi. – anh chàng mới đến nói. Anh bước tới gần cậu và phui đi lớp bụi trên vai áo và chỉnh lại chiếc carvat cho cậu.

- Được. – cậu lạnh lùng nói với anh chàng kia với thái độ hoàn toàn khác so với lúc nãy 180°.

Nói xong, hai người đó bước ra khỏi khu vườn một cách nhẹ nhàng nhưng cũng rất uy nghiêm. Làm gió thổi qua khu vườn làm cho mái tóc của cậu con trai kia bay bay và làm tăng thêm nét quyến rũ cho mình. Còn anh chàng kia, vuốt nhẹ mái tóc đen gọn gàng của mình anh im lặng và cùng với cậu con trai kia đi ra khỏi khu vườn và hướng về phía mà Xuân vừa mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Xuân bước vào văn phòng thì dường như mọi người đã bắt đầu họp. Lén lén bước về phía chỗ ngồi của mình để không làm phiền mọi người lúc này cô mới bắt đầu ngược nhìn mọi người xung quanh.

Cạch...

Cánh cửa bật mở ra, lần này là thêm ba người nữa bước vào. Cô chợt giật mình khi nhận ra người đi đầu trong ba người đó chính là cậu con trai mà lúc nãy cô gặp ở vườn hoa. Cô thầm cầu trời cho cậu ta không nhận ra cô nếu không cô sẽ xấu hổ chết mất. Cậu ta và hai người kia đi thẳng tới chỗ mà dành cho các học sinh trường Kin ngồi. Vậy cậu ta là học sinh trường Kin thật rồi. Cô chợt đưa mắt về phía đó. Lúc này cô còn ngạc nhiên và shock hơn khi nhận ra 1 trong 2 người vừa vào – mái tóc hơi nâu mang nét Tây Âu và chiếc khuyên tai bạc đeo bên tai trái, khuôn mặt hơi lạnh lùng đã thu hút bao nhiêu nữ sinh của trường Thanh Tân – ngôi trường cũ mà cô từng học và không ai khác chính là Minh Hoàng, người bạn thân nhất năm cấp 2 và 3 của cô. Và cũng nhận ra Xuân, Hoàng cũng không khỏi ngạc nhiên. Anh nhìn cô không chớp mắt, trong lòng dường như cảm thấy rất vui nhưng cũng rất bối rối. Tuy vậy, cả hai vẫn không nói gì mà im lặng quay mặt đi như hai người không quen biết để bắt đầu cuộc họp.

.....

Sau một tiếng, cuộc họp kết thúc. Xuân vội đứng dậy, liếc nhanh qua Hoàng rồi đi nhanh ra ngoài. Anh nhìn cô đi ra ngoài, quay qua chào mọi người rồi cũng đi theo cô trong khi mọi người không để ý nhưng thật ra vẫn có người để ý. Đó là cậu con trai mà Xuân gặp trong vườn hoa khi nãy.

Xuân cứ im lặng đi và Hoàng cũng lặng lẽ đi theo cô và vẫn giữ một khoảng cách khá xa. Cô đi thẳng lên sân thượng của khu nhà. Cô dừng và đứng ở giữa sân thượng, cô đợi cho đến khi tiếng bước chân đằng sau dừng lại, cô từ từ quay lại. Ánh nắng chiếu vào cùng với ngọn gió làm mái tóc cô tung bay làm cho khuôn mặt im lặng của cô hơi có phần “đáng sợ”.

Hoàng đứng đó, lặng nhìn cô với ánh mắt triều mến. Trong khoảnh khắc đó, cô lao tới nhảy lên ôm chầm lấy cậu và nói lớn trong sung sướng:

- MINH..... HOÀNG.....

Anh ngạc nhiên trước thái độ của cô nhưng cũng ôm cô thật chặt, anh nhẹ nhàng nói trái ngược với giọng điệu ồn ào của cô:

- Chào cậu. Thật vui được gặp lại cậu.

- Ngạc nhiên thật khi được gặp cậu ở đây. Nhớ cậu quá. – cô hồ hởi nói và đẩy nhẹ anh ra để nhìn rõ khuôn mặt của anh.

- Ừm, ngạc nhiên quá. Tớ cũng nhớ cậu lắm. – anh nói, tay véo nhẹ mũi cô một cái.

- Cậu cũng chuyển trường rồi sao? – cô ngạc nhiên hỏi.

Cô ngạc nhiên không phải vì anh có thể vô được trường Kin mà là vì cậu lại đồng ý vào trường đó. Cậu cũng là con cháu của tập đoàn lớn nên việc vô

trường Kin là việc đơn giản, đang ra cậu đã chuyển khi mới lên cấp 3 nhưng không hiểu sao anh lại đồng ý ở lại trường cùng với cô.

- Ừm, sau khi cậu chuyển, tớ cũng chuyển luôn.

- haha...nữ sinh trường chắc khóc hết nước mắt với cậu quá. – cô đùa.

- haha...cậu ghen à. – anh trêu lại.

- Hìhì...cậu mơ à? – cô nói tỉnh bơ.

- Cậu vẫn vậy nhì? – anh nói, xoa đầu cô làm cho nó rối tung lên.

- Vẫn vậy là vẫn như thế nào chứ?

- Tại sao cậu không bao giờ nhờ tớ giúp chứ. Tớ biết việc của cậu rồi. – anh nói

Cô chợt thấy chạnh lòng. Đúng là cô đã không nói cho cậu dù cho cậu có yêu cầu như thế nào.

- Đang vui mà sao lại nhắc tới chuyện đó chứ. Mà chuyện của tớ, tớ tự giải quyết được mà. Không sao đâu. – cô vô tư nói.

- Cậu học trường này có bị phân biệt đối xử phải không? – anh lo lắng hỏi.

- Không, làm gì có. Tớ sống vô tư mà. – cô tự tin nói.

- Cậu đừng nói dối. Trông cậu thế mà ai tin.

Quả thật là cô có vẻ “hốc hác” thật, vì một tuần ốm li bì mà. Nhưng cô không muốn làm anh lo. Từ cấp 2 tới giờ, lúc nào anh cũng giúp đỡ cô điều đó khiến cô rất khó xử. Nhiều khi trông anh cứ như là đang lo lắng cho một đứa em gái chứ không phải là lo cho một người bạn.

- Cậu cứ lo thế. Tớ mới bị ốm đó. – cô nói.

Anh không nói gì rồi nhìn cô một hồi, anh đưa ra một đề nghị mà khiến cho cô giật mình và bật cười:

- Hãy qua trường tớ học đi. – anh nói rành rọt.

- Hahaha... – cô cười lớn. – cậu đùa vui quá. Trường cậu là trường dành cho nam sinh mà.

- Đúng. Tớ sẽ bảo vệ cậu. – anh nói chắc chắn.

- Thôi nào. Tớ có phải là nam đâu. – cô cố dùng cười để nói.

- Cậu giả trai đi. Cậu từng giả trai khiến mọi người không nhận ra mà. – anh nói.

- Đó khác, làm sao có thể chứ? Tớ làm sao có thể học trong trường của cậu được chứ. – cô từ chối.

- Hay đây chứ. Nếu cô vô, chúng tôi sẽ giữ bí mật cho. – một giọng nói vang lên ở ngay phía cánh cửa sân thượng.

Cả Hoàng và Xuân nhìn ra phía người đang đứng. Đó là người con trai mà Xuân gặp ở vườn hoa. Giờ cô biết được anh ta Minh Tuấn – hội trưởng hội học sinh của trường Kin. Theo sau anh ta là anh chàng tóc đen □ phó hội trưởng Bình Nguyên.

Xuân giật mình lùi lại sau lưng Hoàng. Cô nhớ lúc nãy mình vô lễ với anh ta nên giờ thấy sờ sợ mà cũng vì anh ta nhìn có vẻ “nguy hiểm” quá.

- Sao thế? Sao lại trốn đằng sau lưng “bạn trai” thế? – anh ta bước tới gần cô và cúi xuống nói.

- Đầu...đầu có đau ạ... Hoàng là...bạn em mà. – cô ấp úng nói.

Tuấn cười nhẹ, đứng thẳng lưng nhìn Hoàng nói:

- Ý kiến của em hay đó.

- EM cảm ơn anh. Tại sao anh lại ở đây? – Hoàng hỏi.

- Chúng ta phải về nhưng cậu lại chạy đi mất nên chúng tôi đi tìm. – Nguyên xen vào.

- Vâng em xin lỗi. – Hoàng nhận lỗi.

- Vậy em cũng xin phép. Em chào các anh. Hoàng, tớ đi trước. Tạm biệt. – cô tranh thủ rút trước. Nói xong cô bước về phía cầu thang.

- Hãy nhớ tới lời đề nghị của tớ. Khi nào cần tớ sẽ giúp cậu. – Hoàng nói khi cô đi gần tới cửa.
- Cậu ấy nói đúng đó. – Tuấn nói. Anh có vẻ thích thú với việc này.
- Dạ. Em cảm ơn. – nói xong rồi cô chuồn thẳng, đúng là hai người kì lạ. Làm sao có vụ nữ vào trường nam sinh học chứ. Việc đó chỉ có trên phim ảnh thôi. Còn cô thì... không ham đâu.

.....

- Tại sao cậu cũng muốn em ấy vào trường. Hoàng thì còn hiểu được. – Nguyên hỏi.
- Thú vị mà. – Tuấn thờ ơ trả lời miệng nhếch lên một nụ cười có vẻ gian xảo.

Hoàng không nói gì mà chỉ im lặng nhìn hai người ấy. Giờ anh đang cảm thấy lo cho Xuân. Trường Lâm Quang “nổi tiếng” với việc phân biệt giai cấp mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chăm chú làm nốt bài tập về nhà trong quán cà phê gần trường. Dạo này dù có bận rộn như thế nào thì Xuân vẫn không thể lơ là việc học được. Sở dĩ cô chọn quán cà phê này vì nó rất yên tĩnh, lại gần trường nên có thể chạy, hoàn toàn phù hợp với việc “chạy đi chạy lại” trên trường của cô.

Khẽ hát theo bài hát trong quán cà phê, cô gấp sách lại. Cuối cùng, cô cũng đã làm xong đồng bài tập này.

- Ta ngồi đây được chứ? – giọng trầm trầm của một người đàn ông vang lên khiến cô hơi giật mình, ngước lên nhìn.
- À, vâng ạ. Mời bác ạ. – cô trả lời trong khi đang cố nhớ người đang ở trước mặt mình là ai.

Người đàn ông đó lịch sự trong bộ vest màu đen. Mái tóc đen lấm tấm trắng, khuôn mặt điềm tĩnh và có phần giống ....Triệt.

- A, bác là bố của Triệt phải không ạ? – cô lên tiếng và chợt im lặng vì thái độ hơi quá của mình.
- Ừm. Là bác. – ông ôn tồn nói.
- Rất vui được gặp bác. À, còn chuyện hôm bữa mong bác đừng để ý, cậu ấy chắc đang có chuyện buồn thôi. – cô nói.
- Ta biết chứ. Cháu không cần nói đỡ cho nó đâu. Tất cả là tại ta. □ ông nói.
- O, dạ? – cô gật đầu.
- Thật ra, hôm nay, bác tới đây là muốn nhờ cháu một việc. – ông nói tiếp.
- vâng ạ. Nếu cháu giúp được thì cháu sẽ cố ạ. – cô mỉm cười đáp.
- Ta muốn nhờ cháu giúp ta có thể nói chuyện với Triệt. Ta cần nói rõ với nó một chuyện. Có lẽ có như thế nó mới quay lại nhà Chính.

Lời nói đó đã tác động tới cô. Nó có thể giúp cô thực hiện điều mà cô muốn thì đại gì cô lại từ chối. Đương nhiên cô đồng ý ngay.

- vâng. Cháu sẽ làm.
- Nhưng ta e là... □ ông ái ngại nói.
- Không sao đâu ạ. Cháu sẽ cố. A, đến giờ cháu phải đi rồi. Hôm nay cháu có hẹn. – cô nói và hoảng hốt nhìn đồng hồ. – Cháu chào bác. Cháu sẽ gọi cho bác sau.
- Ừm. chào cháu. – ông khẽ gật đầu cảm ơn.

Cô cúi chào rồi cũng lao bay ra khỏi quán cà phê hướng thẳng tới trường.

.....

Trong thư viện của trường...

Xuân đang suy nghĩ về việc lúc này. Có lẽ cô hơi vội vàng đồng ý. Giờ thật không biết làm sao để “dụ” cậu ấy đi gặp bố cậu ấy đây.

Vừa suy nghĩ cô vừa cố nhún lên để đặt cuốn sách kia lên kệ thì một cánh tay khác vươn ra giúp cô đặt cuốn sách đó lên. Cô quay người lại thì nhận ra đó là một bạn nữ rất cao với mái tóc ngắn rất cá tính. Cô ấy mặc bộ đồng phục áo sơ mi trắng với váy hồng, đó là đồng phục của trường Will. Xuân vội lùi lại giữ khoảng cách và chào:

- A, em chào chị. Em cảm ơn. Chị là học sinh trường Will ạ?

- Ừm. Tôi là hội phó hội học sinh của trường. Tôi là Kim. Vì lần trước, do bạn quá nên chúng tôi không thể ghé qua được. – cô ấy giới thiệu.

- Vâng ạ. Chị đến văn phòng của hội học sinh ạ? – cô lịch sự nói.

- Đúng vậy. – một giọng nữ cất lên. Từ đằng sau Kim, một cô gái nhỏ bé hơn một chút, cực kì xinh xắn và duyên dáng trong bộ đồng phục trường Will, mái tóc dài thẳng được giữ gọn gàng bằng chiếc ruy-băng trắng, hai tay chấp nhẹ ra sau nhẹ nhàng bước ra, mỉm cười nhìn Xuân.

- Mình là Lan Anh. Chào bạn. Mình là hội trưởng. Bạn có thể dẫn đường cho mình tới hội học sinh của trường này không? – cô gái vừa bước vào tự giới thiệu.

- vâng. Rất vui được gặp bạn. Mình cũng đang chuẩn bị tới đó. Cùng đi nhé. Mình là Diệp Xuân. – cô mỉm cười đáp lại.

Xuân và Lan Anh mỉm cười nhìn nhau rồi cùng bước ra khỏi thư viện. Kim thì vẫn lạnh lùng theo sau không nói gì. Cả hai đều nói chuyện vui vẻ trên đường đi tới văn phòng của hội. Đường như dù mới gặp nhưng cả hai người đều cảm thấy mình rất hợp nhau, không nói chuyện nhiều nhưng cũng có thể nhận ra rằng họ có nhiều điểm chung về suy nghĩ của mình.

.....

Sau khi Xuân, Anh và Kim vào văn phòng, mọi người giới thiệu sơ qua nhau rồi bắt đầu cuộc họp. Hôm nay là ngày trường Will đến trường Lâm Quang họp bàn về lễ hội sắp tới. Mặc dù lễ hội là do Lâm Quang tổ chức nhưng trường Will và Kim cũng có giúp đỡ coi như là phép lịch sự.

Cuộc họp cũng chỉ nói về thời gian, cách thức và một số sự kiện sẽ được tổ chức. Riêng nội dung cụ thể thì được giữ bí mật cho tới phút chót. Sau 1 tiếng, cuộc họp kết thúc. Mọi người cũng ra về. Xuân tiễn Liên Anh ra tới cổng trường.

- Tạm biệt cậu nhé. – Xuân nói trong lòng hơi tiếc nuối.

- Ừm, tạm biệt cậu. thật vui khi được biết cậu. Hẹn gặp lại. có gì liên lạc với tớ nha. – Lan Anh siết chặt tay cô và mỉm cười nói.

- Ừm. Hihi...- cô mỉm cười đáp lại vẫy tay rồi quay vào trường khi thấy chiếc Limouse của Anh khuất xa.

Cô quay vô trường và bước thẳng tới vườn hoa của trường. Cô cần chăm sóc nó vì lễ hội sắp tới sẽ dùng chúng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cả khu vườn tràn ngập màu sắc sắc sỡ của các loại hoa, thoang thoảng trong gió là mùi hương của vài loại hoa. Khoan khoái bước sâu vào khu vườn, cô bất giác lùi lại và kìm nén tiếng hét thất thanh của mình vì trước mặt cô là cả một đồng sâu đã được ai đó bắt. Mặt sợt, lùi lại mấy bước. Nói thật cũng không hiểu sao Xuân lại cảm thấy sợ mấy con sâu nhỏ bé và vô dụng đó. Do không để ý đằng sau, cô dẫm phải chân một người làm người đó “ah” lên một tiếng đau. Cô vội quay lại xin lỗi thì nhận ra đó là Triệt. Trên tay cậu là một chậu hoa hồng đỏ. Cậu nhìn cô âu yếm nói:

- Cậu vẫn còn sợ sâu đến thế sao?

- Vẫn còn??? Sao cậu biết tớ sợ sâu? – cô nghi ngờ hỏi.

- Chẳng phải một lần cậu nhảy từ trên cây xuống cũng chỉ vì một con sâu sao? – cậu mỉm cười nói, tay đặt chậu hoa xuống.

- À, ha...- cô nhớ lại. – A, sao cậu nhớ dai thế.

- Hahaha...thú vị mà. – anh lấy tay quạt giọt mồ hôi trên trán trông thật quyến rũ và mạnh mẽ nhưng do tay anh dính cát nên làm cho trán anh có một vệt lem trông đến buồn cười. Nó làm cho khuôn mặt baby của cậu trông như một chú mèo lem luốc.

- Haha...mặt cậu ngộ quá. – cô cười lớn chỉ vào mặt cậu. – đưa đây tớ lau cho.

Cô nói, rút từ trong túi áo ra chiếc khăn tay của cô và bước lại gần, nhún lên lau vết lem trên trán của cậu. Cô mãi mê lau vết lem mà không để ý cậu đang nhìn cô chăm chú. Bất giác ánh mắt của hai người chạm nhau, cô hơi ngại ngùng, bước vội lùi lại và vô tình dẫm phải vài con sâu trên nền đất, cô hoảng hốt làm cho bước chân cô trở nên loạng choạng và có xu hướng té “ầm” xuống đất. Lúc đó, cánh tay chắc khỏe của Triệt vòng qua eo cô, kéo cô về phía mình. Anh cứ ôm cô. Lúc đầu thì không có gì lạ nhưng càng lúc anh càng siết chặt cô hơn, hơi cúi xuống.

Cô đang rất xấu hổ vì hành động bất cẩn như trẻ con vừa rồi của mình, cô đỏ mặt. May là do quay lưng lại nên Triệt không thể thấy được khuôn mặt đó. Nhưng cô cảm thấy dường như cậu đang ôm chặt cô hơn, cậu ấy cúi xuống có thể khiến cô nghe thấy được hơi thở của cậu. cô chợt nhớ tới “ngày hôm đó”, cô hốt hoảng kêu lên và đẩy anh ra:

- Dừng lại. Cảm ơn và xin lỗi. Làm phiền cậu rồi.

Lúc này, cậu chợt giật mình nhận ra hành động kì lạ của mình, anh nói:

- Không sao. Cậu hậu đậu quá.

- Biết rồi, xin lỗi rồi mà. – cô cự nự.

- Ủ, biết rồi. cậu giống trẻ con quá. Lúc mới quen cậu, tớ không ngờ cậu lại con nít thế, không giống với dáng vẻ lạnh lùng và kên kiệu lần đầu gặp. – anh mỉm cười, xoa đầu cô như một người lớn xoa đầu một đứa nhóc.

- Tớ bằng tuổi cậu nên đừng có mà... - cô nói.

- Mà sao? Đúng rồi gì nữa.

- Không thêm nói chuyện nữa.

Nói xong cô quay lưng bỏ đi về phía khu trồng hoa lan ở dãy bên kia, cậu bật cười nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô chạy qua bên kia rồi cũng đi qua đó.

Hai người im lặng nhìn mấy cây hoa lan hồ điệp, chợt, cô lấy hết dũng cảm nói, cô phải nói, dù nó như thế nào:

- Triệt, tớ xin cậu một việc được không? – cô nghiêm túc nói nhưng không nhìn cậu.

- Việc gì? Có gì quan trọng sao? – anh hỏi, mắt rời khỏi cây lan trước mặt mà quay qua nhìn cô.

- Cậu...có thể...nói chuyện...với bố cậu...một lần thôi được không. – cô ngập ngừng nói.

Nghe đến từ “bố cậu” của cô mà sắc mặt của cậu đanh lại. Cậu không nói gì mà quay đi.

- Tớ xin cậu. làm ơn, chỉ một lần thôi. – cô quay sang van nài cậu.

- ..... – cậu vẫn im lặng không nhìn cô.

- Một lần thôi, bố cậu có chuyện quan trọng muốn nói với cậu. – cô nói tiếp.

- tớ không có gì để nói cả. – cậu lạnh nhạt nói.

- Tớ xin cậu đó. làm ơn đi. Chỉ một lần duy nhất thôi. – cô cầm tay cậu van nài.

- Tớ...

- Chỉ một lần thôi. – cô xen vào khi cậu chưa kịp nói gì. – coi như cậu “xin lỗi” tớ. Tớ vẫn chưa tha thứ cho cậu đâu. – cô đe dọa.

- Cậu... – anh bỏ lửng câu.

- Làm ơn đó. – cô nói giọng sắp khóc.

- Được thôi. Chỉ 15 phút thôi. – cậu nói.

- Được, cảm ơn cậu. Chỉ 15 phút thôi. Chủ nhật tuần này, 9h, tại quán cà phê gần trường nhé. – cô nói, sung sướng ôm chầm lấy cậu.

Lúc đó, cậu chợt cảm thấy bối rối. Trong lòng cậu đang giằng xé, cậu muốn đi vì cô ấy nhưng lại quá ghét “cái người đàn ông được gọi là bố của cậu” nhưng cuối cùng cậu vẫn chọn là sẽ đi gặp người đang ông đó. Cậu sẽ nói hết tất cả những gì cậu suy nghĩ trong suốt một năm qua.

Cô đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt sung sướng và biết ơn vô bờ bến. Nhìn cô một lúc, ngay khi cô định bước ra xa cậu, cậu kéo tay cô về phía mình rồi cúi xuống, nhanh chóng đặt nụ hôn “ngọt ngào” của mình gần môi cô khiến cô giật mình, đơ người ra. Trước khi cô kịp phản ứng gì, cậu nói:

- Đó là bù lại cho việc tớ cho ông ta 15 phút vào ngày chủ nhật đó.

Nói xong cậu đỏ mặt quay đi, để cô đang đờ người đứng đó không biết làm gì. Cô cảm thấy nụ hôn đó khác với lần trước, dường như nó có ẩn chứa một điều gì đó mà cậu chưa nói ra.

Đâu đó, ở góc vườn, có một người đang lạnh lùng nhìn cô. Anh đã thấy được cảnh vừa rồi. trong lòng của anh chợt cảm thấy khó chịu, nó khiến anh cảm thấy nhói đau. Anh không thích cảnh vừa rồi, anh chỉ muốn xông lên và phá nó thôi. Lặng dựa vào tường anh thở gấp để lấy lại bình tĩnh. Từ khi gặp Xuân, anh cảm thấy mình không còn là mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Sáng chủ nhật hôm đó, Xuân dậy sớm hơn thường ngày, chuẩn bị xong rồi chạy ra ngay quán cà phê đã hẹn.

9h15'....

Đã quá giờ hẹn 15 phút, Xuân sốt ruột nhìn đồng hồ trong khi đó, bố Triệt vẫn bình thản nhìn ra phía cửa ra vào như không hề có chuyện gì xảy ra. Việc Triệt không đến là chuyện bình thường, cậu đến thì mới là chuyện đáng ngạc nhiên.

- Bác đừng lo cậu ấy nhất định sẽ đến mà. Mới có 15 phút thôi. Bác đợi bạn ấy một chút. – Xuân lo lắng nhìn về phía cửa ra vào.

- Không sao. Ta biết mà. – bác ôn tồn nói.

- Vâng, nhưng... - cô dừng lại khi nhìn thấy Triệt đang đi vào quán. – Triệt, ở đây nè. – cô vẫy cậu.

Anh khẽ mỉm cười chào cô rồi quay trở về khuôn mặt lạnh lùng khi nhìn thấy “bố cậu”. Anh bước thật chậm về phía cô. Trong chiếc áo sơ mi đen và quần jean xanh đen, trong cậu dường như có vẻ càng lạnh lùng hơn so với dáng vẻ hoạt bát hằng ngày.

“Bố cậu” thì đang rất ngạc nhiên, trong lòng ông đang rất vui mừng. Ông không ngờ có ngày mình có thể nhìn đứa con thân yêu của mình gần như thế này nữa. Suốt một năm qua, không ngày nào ông không nhớ tới Triệt. Từ ngày “đó” tới giờ, dường như cậu căm hận ông tới tận xương tủy.

- Con...- ông xúc động không nói nên lời mà chỉ nhìn chăm chú vào người con trai cầu mình.

- Có gì thì phiền ông nói nhanh lên. Tôi tới hôm này không phải vì ông đâu. – cậu lạnh lùng nói.

Nhận thấy không khí ngột ngạt giữa hai người, Xuân cố gắng làm giảm nó, cô đánh trống lảng:

- Được rồi nào. Triệt cậu ngồi xuống đi. Có gì từ từ nói chứ. – cô gượng cười nói.

- 15 phút. – cậu nói.

- há? À...ừm... - cô khó xử nói. – Vậy tớ ra trước cho hai người nói chuyện nhé. – cô ái ngại nói rồi quay ra.

- Không, cậu ở đây. Tớ muốn cậu nghe nói. – anh nói, tay kéo cô lại.

- Đúng vậy. Nếu Triệt đã muốn thì cháu cũng ngồi xuống đi. – bác Hùng này giờ im lặng giờ mới lên tiếng.

- Vâng ạ. – cô khẽ gật đầu nói và cũng ngồi xuống nhưng có chút lưỡng lự.

Triệt kéo Xuân ngồi sát mình, tay cậu nắm chặt tay cô. Mặc dù rất ngại nhưng cô không dám rút tay ra mà ngoan ngoãn ngồi xuống theo cậu.

Sau một hồi im lặng, bác Hùng lên tiếng trước.

- Có lẽ con đã hiểu lầm ta rồi.

Không nói gì, Triệt chỉ im lặng, lạnh lùng nhìn ông. Trong cậu giờ này, tâm trạng đang rất rối bời.

- Chuyện mẹ của con... - hơi ngập ngừng khi nói tới việc đó.

Khi nghe nhắc tới mẹ mình, cậu siết chặt tay Xuân hơn. Dù đau nhưng cô vẫn không nói gì mà im lặng vì cô biết lúc này cậu đang rất nhớ mẹ mình.

- Một năm trước, mẹ con gặp tai nạn xe và đã mất. – ông đau khổ nói.

- Chuyện đó thì có gì nói chứ. – cậu tức tối nói vì không muốn nhớ tới kỉ niệm buồn đó. Cô có thể hiểu được một chút tâm trạng của cậu qua cách cậu đang siết tay cô.

- Mọi người không tìm thấy mẹ con và kết luận là mẹ con đã mất. – ông nhẹ nhàng nói.

- Đúng. Chính ông đã ra lệnh ngừng tìm kiếm mà. Mẹ tôi vừa mất, ông đã quên mẹ tôi sao? Ông có biết bà yêu ông tới mức nào không? Tại sao ông nỡ bội bạc đến mức đó. Ông không xứng đáng làm con người. Đồ vô ơn bội nghĩa. – cậu tức giận đứng dậy quát to, ánh mắt hiện rõ nét tức giận, căm ghét, khinh bỉ.

Thấy vậy, cô cố nắm chặt tay anh kéo xuống, mong anh bình tĩnh lại. Cô vội đứng dậy, dùng một tay đặt lên vai cậu, đứng đối diện cậu.

- Bình tĩnh đi. Hãy bình tĩnh nghe hết đã. – cô lo lắng nói. Dường như cô đã hiểu ra một chút về mâu thuẫn giữa cậu và bố của cậu.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Xuân, Triệt bình tĩnh một chút. Cậu im lặng ngồi xuống quay mặt đi không nói gì. Cô cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Thấy con trai của mình có vẻ bình tĩnh một chút trong lòng yên tâm nhưng không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù, Triệt là người ít khi nổi giận nhưng khi đã giận thì rất khó kìm chế. Nhớ lúc mẹ cậu được báo là đã mất, bố cậu ngừng tìm kiếm. Cậu đã rất tức giận tới tìm ông và đập phá cả căn phòng của ông. Do học võ từ nhỏ, mấy người vô can dù là người lớn cũng bị đánh cho “bầm dập” sau ngày đó cậu đã thề sẽ căm thù ông mãi mãi. Không ngờ, một cô gái bình thường như thế mà có thể khiến cậu bình tĩnh dễ dàng như thế thì quả là cô ấy có gì đó rất “đặc biệt” với cậu.

- Thật ra... - ông dừng lại một lúc rồi nói tiếp. – mẹ con vẫn còn sống.

Nghe được lời nói vừa rồi, Triệt không khỏi ngạc nhiên, tròn mắt quay ra nhìn người vừa nói dường như lời nói đó chỉ là ảo giác. Cả Xuân cũng dường như không tin vào điều đó. im lặng một lúc lâu, Triệt lấy lại bình tĩnh nói tiếp:

- Hừ... ông đang đùa học sinh tiểu học sao? Suốt một năm qua, ông nói là mẹ tôi đã mất giờ lại nói bà con sống. – giọng anh có phần chế giễu và có điều gì đó rất lạ, có lẽ là nó còn ẩn chứa một chút hi vọng mong manh nào đó.

- Ta biết, có vẻ khó tin nhưng đó là thật. – ông nhẹ nhàng nói.

- Thật? cái gì chứ. Đó chỉ là lời nói của ông thôi. Làm sao tin được chứ? – cậu mỉa mai.

- Đúng ta nói, thì có vẻ khó tin nên ta đã mang cho con một thứ. Đây là thư của mẹ con gửi con. – ông vừa nói vừa đưa cho cậu một lá thư.

Cậu nhận lấy nó, có phản hồi lưỡng lự nhưng rồi cũng mở lá thư ra. Cậu đọc trong im lặng. cả Xuân và bố cậu cũng dường như nín thở và dõi theo từng hành động của cậu.

Một lúc sau, cậu run run buông bức thư xuống, mặt cậu tái nhợt. Bức thư đó có vẻ là một cú shock khá lớn cho cậu. Mọi người đều im lặng

- Tại sao? Tại sao? – giọng cậu mất bình tĩnh hét lên.

- Ta xin lỗi. Ta đã giấu con suốt một năm qua. Việc mẹ con là con gái ruột của một trùm Mafia bên Nhật, ta đã hứa với mẹ con rằng không được nói với ai. – ông đau khổ nói – mẹ con không muốn con xấu hổ vì bà.

- Tại sao chứ? Dù bà là ai thì tôi vẫn là người yêu bà ấy nhất mà. – cậu nói như muốn khóc.

- Ta biết. Một năm trước, nó là lúc băng Mafia của mẹ con gặp kẻ thù. Bố của mẹ con là ông ngoại của con bị ám sát. Có người phái tới để ám sát mẹ con, vụ tai nạn đó là do bọn họ sắp xếp. May là mẹ con được báo trước và thoát được. Sau cái ngày xảy ra tai nạn đó 1 hôm. Lúc ta đang đau khổ nhất mẹ con đã đến gặp ta và yêu cầu ta giữ bí mật này và bà ấy phải về Nhật để thay bố của bà lãnh đạo để giải quyết mâu thuẫn đó. – ông kể lại.

- Giữ bí mật với cả con trai của bà ấy sao? – cậu hét to với vẻ không cam tâm.

- Ta rất tiếc. Tất cả chỉ vì an toàn của con thôi. – ông tiếc nuối nói.

- An toàn. An toàn gì chứ. Bà ấy bỏ con trai của mình để dấn thân vào nguy hiểm thì tốt hơn sao? – anh uất ức nói.

- Ta xin lỗi. – ông nhìn đứa con trai tội nghiệp của mình mà đau lòng. – việc của mẹ con sắp xong rồi. có thể hai mẹ con sẽ đoàn tụ sớm thôi. – ông an ủi.

- Đoàn tụ? – cậu hỏi.

- Đúng đoàn tụ. chúng ta sẽ được đoàn tụ sớm thôi mà. – giọng ông chứa đầy hi vọng. – vì thế ta nghĩ con cũng nên chuẩn bị quay về nhà Chính thôi.

- Tôi căm ghét các người. – cậu chột tức giận nói rồi đứng dậy, chạy thật nhanh ra ngoài.

- Triệt. – bất giác Xuân gọi to. Cô cảm thấy lo cho cậu. thật tội nghiệp khi cậu liên tục phải chịu nhiều cú shock như thế. Cậu đau khổ suốt một năm trời chỉ vì ân oán giữa những người lớn với nhau. Là cô chắc cô cũng sẽ như cậu thôi. Cô vội đứng dậy nhìn theo cậu nhưng chột lo lắng quay qua nhìn bác Hùng – bố của Triệt. ông cũng đang rất lo lắng nhưng chỉ biết thờ dài.

- Cháu hãy đi theo nó và giúp nó với. Nó không chỉ giúp Triệt mà còn giúp cho chính cháu nữa. – ông khỏ sở nói.

Cô khẽ gạt đầu rồi quay đi.

- Cảm ơn cháu đã ở bên nó. – ông nói khi cô đã đi được khá xa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đứng từ xa nhìn Triệt đang “trút” giận lên chiếc bao cát ở nhà cậu. bây giờ, tâm trạng của cậu đang rất rối bời. Vui, buồn, tức giận, đau khổ... tất cả đan xe vào nhau là cảm giác lúc này của cậu. Người mẹ suốt một năm qua không một ngày nào, không một giây phút nào cậu quên được, người mà cứ ngỡ là đã mất rồi nay đột ngột quay trở lại. Đó quả là niềm vui to lớn nhưng để đón nhận niềm vui đó quả không dễ. Tin vui đến cũng đồng thời nhận ra rằng mình đã bị lừa suốt một năm qua, nó thực sự là một cú shock lớn.

- Tại sao chứ? Tại sao họ lại lừa dối con trai của họ chứ? – Triệt tức giận quát lên.

Từ nãy giờ, chỉ đứng im trong góc phòng. Xuân chột giật mình khi nghe tiếng cậu. ban đầu hơi có vẻ lưỡng lự nhưng rồi sau đó, cô mạnh dạn bước tới gần anh.

- Họ cũng chỉ vì cậu thôi mà. – cô thực sự không biết nói gì hơn.

- Vì tôi sao? Vì tôi mà sẵn sàng bỏ tôi sao? Họ không nghĩ rằng họ quá ích kỉ sao? – cậu tức tối quay lại nhìn cô nói.

- Họ không bỏ cậu. Chẳng phải suốt một năm qua họ vẫn luôn theo dõi cậu sao? – cô nhẹ nhàng nói.

- ..... – cậu im lặng không nói gì. Ánh mắt đầy vẻ đau khổ. Có lẽ bố mẹ cậu không hề bỏ cậu nhưng thật khó chấp nhận sự thật.

- Hãy nghĩ xem, nếu cậu là họ cậu sẽ làm gì. Làm như họ hay là vì tình yêu thương của mình cho con mà cho nó biết tất cả sự thật để rồi tính mạng của nó cũng “long đong” như mình. Nếu cậu là một người cha, người mẹ, cậu có dũng cảm để làm như thế không? – cô từ từ khuyên giải.

Triệt lặng người không nói được gì mà nhìn thẳng vào Xuân, có lẽ như cậu đang hoang mang. Quả thật cậu đã rất ích kỉ khi chỉ nghĩ cho mình thôi. Bố mẹ cậu hẳn cũng rất đau lòng khi không thể nói hết sự thật. cậu lặng người, vội quay đi sống mũi cay cay, khó chịu.

Đứng im nhìn Triệt, cô thấy vai cậu có vẻ run lên, chợt thấy chạnh lòng, cô tiến gần cậu, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu. Cô giật mình khi nhận ra là cậu đang khóc, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt ràn rụa. Trông cậu lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ to xác. Cô thấy lòng mình xao xuyến và thương cậu lắm. Nhún chân lên, cô kéo đầu cậu gục vào vai cô, nhẹ nhàng vỗ về cậu như một người mẹ chăm lo cho một đứa con.

Triệt lúc này, tâm trạng rất buồn và ray rứt. Có lẽ chỉ có khóc mới làm cho tất cả vơi đi. Tựa vào vai Xuân, cậu thấy thật bình yên, tất cả mọi buồn bực trong lòng đang dần vơi đi.

.....

Sau một hồi lâu, Triệt đã lấy lại bình tĩnh. Không ngờ có ngày cậu lại khóc trước một người con gái khác như thế này. Cậu ngồi im lặng bên cạnh Xuân, vai áo của cô bây giờ đã bị ướt nhẹp vì nước mắt của cậu.

- Cậu thấy ổn chưa? – cô hỏi.

- .....

- Dù không thật sự hiểu cảm xúc của cậu nhưng khi buồn, hãy khóc đi nhé. Có thể nó sẽ vơi bớt đi. Cố lên nào. – cô nhẹ nhàng khích lệ cậu.

- Xin lỗi... và... cảm ơn. – sau một hồi im lặng cậu nói.

Hơi ngạc nhiên nhìn cậu, cô không nói gì mà chỉ xoa đầu như cách cậu hay xoa đầu cô. Im lặng một hồi, cô nói tiếp:

- A, cậu cũng vừa xin lỗi vừa cảm ơn giống tó kia. – cô đùa cậu.

Khẽ mỉm cười, cậu không nói gì mà nhìn vô thức vào khoảng không nào đó ở bên ngoài qua cánh cửa sổ.

- Cậu có thể ở bên tớ hết hôm nay được không?

Hơi bối rối trước câu nói của cậu. Cô nhìn cậu chăm chú. Cái đáng về của cậu khiến cô chợt thấy yếu lòng:

- Ừm, nếu cậu muốn. Tớ với cậu là bạn mà phải không? – cô mỉm cười đáp.

- Cảm ơn. – Triệt nói nhỏ. Anh cầm tay cô siết thật chặt để cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của cô, hơi ấm đó nó đang dần dần lan tỏa vào trái tim đang cảm thấy lạnh lẽo của cậu – một sự ấm áp của cảm giác được quan tâm và sự ngọt ngào của tình yêu thương... dường như chính lúc đó, mọi mệt mỏi và buồn phiền của cậu đã vơi bớt đi phần nào mà thay vào đó là một tâm hồn nhẹ nhõm và hạnh phúc...

Cả hai đều không nói gì, lặng lẽ gục đầu vào nhau nhìn vu vơ vào đâu đó. Mặc dù cả hai đều im lặng nhưng vẫn có thể cảm nhận rằng người bên cạnh mình đang cảm thấy thế nào.

Tiếng gió nhẹ thổi vào căn phòng đem theo những tiếng lá cây xào xạc, những tiếng chim hót thánh thót... tất cả làm cho tâm hồn của hai con người đang ở đó thấy thanh thản nhẹ nhàng hơn. Nắm chặt tay nhau, cùng tựa vào nhau, cùng im lặng suy ngẫm về những điều mà mình đã trải qua. Có lẽ chính sự im lặng đã làm cho họ hiểu nhau, gần nhau hơn.

.....

Ở bên ngoài căn phòng đó, một người đàn ông trung niên, đứng lặng nhìn hai con người bé nhỏ trong phòng với tâm trạng có phần thoải mái đi. Khẽ cười hài lòng. Điều suốt một năm qua, ông không làm được, bây giờ đã được thực hiện. Quay lưng bước đi trong lòng vô cùng thanh thản.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Văn phòng giám đốc tập đoàn AJ – Dương Thế Hùng

Một người đàn ông đang trầm tư suy nghĩ. Suốt một năm qua, không lúc nào ông không bị dẫn vật bởi việc làm của mình. Ông đã lừa dối đứa con trai mà ông yêu quý nhất – Triệt và khiến nó bỏ nhà ra đi vì căm ghét chính ông. Quả thật điều đó khiến ông rất đau lòng nhưng giờ đây, có lẽ sự xích mích giữa ông và Triệt đã có phần nào được giải quyết. Trong lòng ông bây giờ đã có phần nhẹ nhõm hơn.

Một môi nhìn tám hình chụp cảnh gia đình mình lúc đang còn hạnh phúc mà trong lòng ông chợt thấy nhớ nhung, khắc khoải vô cùng. Ngắm nhìn bầu trời trong xanh, thả hồn theo từng con gió. Ông mong sao mình có thể tới ngay bên người vợ thân yêu – người mà suốt một năm qua ông chưa một lần gặp mặt. Ông đang chờ đợi từng giờ, từng phút đến lúc mà cả gia đình mình có thể đoàn tụ lại. Nó quả thật là rất lâu.

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa làm cho ông chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung vừa rồi. bình tĩnh lấy lại phong thái ông lên tiếng:

- Mời vào.

Cạch...

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, không khiến ông Hùng phía chú ý vì ông nghĩ đó lại là thư kí của mình nhưng thật ra đó lại là người khác.

- Chào ông – giọng nói lạnh lùng không cảm xúc của Triệt vang lên khiến ông giật mình.

Vội đưa mắt nhìn về phía người vừa đi vào, ông không giấu nổi sự ngạc nhiên xúc động xen lẫn hạnh phúc của mình. Đã hơn một năm trời rồi cậu không tự chủ động tìm tới ông thế mà giờ đây...

- Chào con, con...

- Hôm nay tôi đến đây là có việc. – cậu nói thẳng.

- ..... – vẫn im lặng không nói gì mà chỉ nhìn chăm chú vào người đang đứng trước mặt mình lúc này. Ánh mắt của ông chứa đầy niềm yêu thương và xúc động.

- Hôm nay, tôi tới đây là có một việc muốn nhờ. – cậu nói tiếp.

“Một việc muốn nhờ” sao? nếu là cậu muốn thì đừng nói là một mà đến trăm việc, ông cũng sẽ cố giúp cho cậu. ông đã rất muốn được trở thành chỗ

dựa vững chắc cho cậu từ lâu lắm rồi.

- Được thôi. Tất nhiên ta sẽ cố giúp con rồi. – ông cố giữ bình tĩnh lại và nói.

- Thật ra, tôi muốn....

.....

Mở mắt ra, trước mắt cô là một căn phòng rộng lớn, sang trọng và... có phần quen quen. Hình như cô đã từng ở đây rồi. Ngồi bật dậy, Xuân vươn vai và lao ra khỏi giường ngay. Bây giờ đã gần 7h sáng rồi. Lần đầu tiên cô ngủ dậy trễ đến như thế. Đang bối rối thì cô nhận ra quần áo của mình có phần hơi lạ. Chiếc áo thun hôm qua của cô, giờ đã được thay thế bằng chiếc áo thun nam rộng màu trắng. Nhìn quanh một lúc rồi cô bước về phía phòng tắm của căn phòng đó, dù gì cũng cần phải tắm rửa một lúc đã chứ.

Vừa đang định mở cửa phòng tắm, cánh cửa đã bật ra và...đập một cái “cốp” rõ đau vào đầu của Xuân.

- Á, đau... - cô rên lên và ngồi thụp xuống vì cú va chạm vừa rồi khiến cho cô cảm thấy hoa mắt, chóng mặt quá.

- Cậu không sao chứ? Sao cậu lại ở đây? – người con trai vừa bước ra từ phòng tắm, lo lắng ngồi xuống bên cạnh cô để hỏi.

- Không sao? sao cậu lại ở đây? – Xuân xoa xoa đầu hỏi Triệt.

- Cậu nói lạ. nhà tớ, tớ không ở chứ tớ ở đâu? – cậu thân nhiên nói vừa đỡ Xuân đứng dậy.

- Ủa, nhà cậu hả? Ừm, hèn gì tớ thấy quen... - cô chợt khựng lại khi nhớ tới một điều không vui lúc trước khi cô đã từng tới đây.

Dường như cũng nhớ tới điều đó, Triệt cũng trở nên bối rối hơn.

- Ừm, không sao là tốt rồi. Cậu đang định dùng phòng tắm mà, cậu vào đi.

- Hả, à ừm – Xuân trở nên bối rối hơn hẳn, cô luống cuống lùi về phía sau nhưng lại vô tình vấp phải chân mình và té ra sau. Ngay lập tức, Triệt dùng tay kéo cô lại nhưng do đã muộn rồi, cậu cũng mất đà và té...ập lên cô.

Một cảnh tượng...vô cùng dễ hiểu lắm. một nam đang nằm đè lên một người con gái trong một căn phòng vắng. Đã thế người con trai con đang cởi trần nữa chứ.

Xấu hổ vì việc vừa rồi và cô cảm thấy ngại ngùng khi trong lúc này, cô đang ở rất rất sát với người cậu. Làn da trắng mịn, cơ thể săn chắc đang còn vương lại vài giọt nước, một mùi hương thơm từ người cậu tỏa ra cùng cái hơi ấm của cơ thể đó...nó chợt khiến cô cảm thấy sợ. Kí ức của lần trước chợt ùa về khiến cô cảm thấy run sợ. Ngay lúc đó, cô dùng hết sức của mình đẩy cậu ra. Vội vã đứng dậy và lùi ra xa, cô ấp úng nói:

- Xin...lỗi...cậu...không sao chứ?

Cũng bối rối không kém gì Xuân, Triệt cũng đang cố giữ một khoảng cách đối với cô.

- Không sao. Xin lỗi. Thôi, cậu đi đi, tớ không làm phiền.

- À...ừm. Chào. – cô nghe lời cậu quay đi.

- À, khoan. Cậu...có thể dùng quần áo của tớ nếu cậu cần. – Triệt nói, mặt cậu lúc đó có vẻ hơi đỏ lên.

- Hả? À, ừm, cảm ơn. – Cô trả lời, hơi lúng túng. Nhìn lại bộ đồ nhếch nhách của mình, cô cũng gật đầu và nhận lấy bộ đồ pyjama xanh nhạt từ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Từ từ bước ra khỏi phòng tắm, Xuân nhẹ nhàng lau mái tóc dài đang ướt của mình. Mặc bộ Pyjama mà Triệt đưa cho mình, cô cảm thấy hơi ngại. Bộ pyjama hơi rộng so với cô nên cô phải xắn tay áo lên mới có thể mặc vừa. Mái tóc dài xõa xuống, hơi nước hơi bốc lên, nhìn cô lúc đó trông có nét gì đó rất dễ thương và...quyến rũ. Đôi mắt to, tròn, đen của cô làm cho khuôn mặt của cô càng thêm đáng yêu. Từ cô toát ra một nét gì đó rất thu hút mà khiến ai cũng phải ngắm nhìn. Triệt cũng không phải là ngoại lệ.

Ngay từ khi Xuân bước vào phòng, ánh mắt của Triệt đã không ngừng nhìn cô rồi. Khuôn mặt tròn dễ thương có một chút cương nghị. Đôi mắt to trong sáng rất tình nghich đang nhìn vu vơ đâu đó, thân hình hơi mập của cô hay cả cái dáng vẻ vụng về khác với vẻ lạnh lùng vốn có,...tất cả đều đã được anh thu vào trong trí nhớ của mình và không biết từ bao giờ, cậu đã yêu tất cả những điều đó rồi. Đã bao lần cậu nhớ tới khuôn mặt đó, muốn được ôm thật chặt cô mỗi khi cô đơn hay mệt mỏi, muốn được ngắm nhìn khuôn mặt ấy mãi mãi. Xuân đã từ từ bước vào lòng cậu lúc nào mà chính cậu cũng không rõ. Cậu biết mặc dù Xuân là người rất mạnh mẽ, cứng rắn nhưng thật ra càng mạnh mẽ bao nhiêu thì bên trong càng mềm yếu bấy nhiêu. Tiếp xúc nhiều với Xuân mới biết là cô là người rất tình cảm và tốt bụng, đôi khi còn rất trẻ con nữa, chứ không như vẻ ngoài lạnh lùng và có chút kiêu kì của mình. Nó có lẽ chỉ là vỏ bọc mà cô cố tình tạo ra để sống trong cái môi trường đầy sự phân biệt đối xử như trường Lâm Quang này.

- Này, nhìn gì vậy. – Xuân hỏi khi nhìn Triệt.

- Hả??? không có gì. Quen cậu lâu rồi tớ mới nhận ra cậu đẹp thật đấy. – anh mỉm cười trả lời.

Lâu nay trước giờ, ít có người khen cô đẹp tự dung hôm nay có người khen cô như thế làm cô cảm thấy hơi ngượng.

- Thôi, đùa à. – cô chối.

- Thật mà. Ngồi xuống đây đi. – cậu vừa nói vừa kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh mình.

- Uống sữa đi. – cậu mỉm cười đưa cho cô ly sữa.

- Ừm, cảm ơn, cậu lạ vậy? có chuyện gì sao? – cô cảm thấy hơi nghi ngờ trước thái độ của Triệt.

- Hìhì...sao lại nghĩ thế chứ. – cậu trách. – Nhưng mà cũng đúng. – cậu cười cười nói tiếp.

- Thấy chưa. Có chuyện gì sao? – cô hỏi.

- Thì cậu cứ uống hết sữa rồi ăn sáng đi.

- Ồ. – cô nhìn cậu nghi ngờ.

.....

Sau khi ăn xong bữa sáng khá đơn giản, chỉ là một ly sữa và vài lát bánh mì Pháp. Xuân quay ra hỏi Triệt:

- Nào, nói tiếp đi, có chuyện gì sao?

- Ừm. Xuân, cậu là bạn tớ đúng không? – cậu hỏi.

- Ừm.

- Cậu hứa sẽ giúp tớ khi tớ cần đúng không? – cậu hỏi tiếp.

- Ừm – cô trả lời như một cái máy.

- Vậy... - cậu hít sâu rồi nói tiếp. – Hãy đi với tớ sang Nhật.

Cậu nói rất từ từ và rành rọt. Nhưng những lời nói đó dường như lại phải mất rất lâu để Xuân hiểu, phải một lúc sao, cô mới phản ứng.

- CÁI GÌ??????? Cậu đùa à???? – cô hét toáng lên.

- Không tớ, nói thật. Được chứ? – Triệt bình tĩnh nhìn cô.

- Nhưng...sao lại đi sang Nhật???

- Tớ muốn gặp mẹ tớ. Đi với tớ nhé. – giọng cậu chậm chậm như chứa cả sự van nài.

- Nhưng...sao lại là tớ? Tớ đâu biết mẹ cậu. Tớ đâu biết....

- Cậu chỉ cần đi với tớ. Tớ không đủ can đảm để đối diện với mẹ. – giọng cậu đầy đau khổ.

- Nhưng...tớ...à...tớ còn phải chuẩn bị cho lễ hội sắp tới của trường nữa. – cô kiếm đại cái cớ nào đó.

- Không sao. Tớ đã nói với anh Bằng rồi và anh cũng đồng ý, anh Phong và anh Vũ cũng không có ý kiến gì. Chỉ cần đi không quá 2 ngày là được.

Cô ngạc nhiên nhìn cậu. Không còn gì để nói nữa. Không ngờ cậu ấy chuẩn bị kĩ càng tới như thế.

- Tớ...không... - cô không biết nói gì nữa.

- Chỉ cần hai ngày thôi. – cậu nói nhanh.

- Tờ... - cô nhìn cậu không nói gì. - ....được rồi. Chỉ hai ngày thôi đó. – cuối cùng cô cũng bị nét cương quyết trên khuôn mặt cậu thuyết phục.

- Thật chứ. Cảm ơn cậu nhiều. – cậu mừng rỡ, ôm chầm lấy cô thật chặt. Khuôn mặt của cậu lúc đó trông chẳng khác gì một đứa trẻ vừa được quà, cười tươi một cách thật hồn nhiên và đáng yêu. Hỏi sao có thể ghét cho được chứ.

Cô khẽ thở dài, không biết nói gì. Biết sao được chứ, cô đã hứa rồi thì không thể nào rút lại lời. Có trách thì trách cô quá yếu lòng và cả tin. Ai biết cô là bạn của cậu nên giờ phải đồng ý giúp cậu chứ. Nhưng nói thật nhìn cậu vui thế này, cô cũng cảm thấy vui vui.

.....

Đứng trước chiếc máy bay trực thăng đang chuẩn bị cất cánh mà Xuân chợt cảm thấy có chút gì đó hồi hận sao sao ấy. Không hiểu sao lúc này cô lại đồng ý nhanh tới như thế. Tự dưng lại đi đến một nơi đầy lạ lẫm khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi nhưng “phóng lao thì phải theo lao” thôi. Cô đã hứa với cậu ấy thì nhất định cô sẽ làm.

- Đi nào. – Triệt nói, một tay đưa về phía cô.

Hơi ngập ngừng một lúc nhưng rồi cô cũng nắm lấy tay cậu và bước lên chiếc trực thăng đang đợi đó. Cánh cửa đóng sập lại, máy bay bắt đầu cất cánh. Nhìn từ trên xuống, mọi thứ đều trở nên nhỏ bé đi nhưng nỗi lo trong lòng cô lại lớn dần ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Sau mấy tiếng liên ngồi trên máy bay, giờ cả Xuân và Triệt đều đã tới Nhật Bản. Cảnh vật quanh đây thật khác so với ở Việt Nam, có lẽ do tâm trạng hồi hộp của Xuân mà ra nhưng cũng có lẽ đó là thật.

.....

Gần ba tiếng đi từ sân bay Tokyo, Xuân và Triệt dừng trước một ngôi nhà có cánh cổng bằng gỗ. Ngôi nhà này nằm trong một con hẻm khá yên tĩnh, trước ngôi nhà là một tấm bảng to nổi bật với dòng chữ *Bang Raiden (tiếng Nhật)* mà đen, từ nét chữ ấy toát lên một cái uy mà khiến con người ta cũng cảm thấy sợ.

Cạch...

Cánh cổng bằng gỗ ấy bất ngờ mở ra khiến cho Xuân hơi giật mình, cô lùi lại mấy bước và núp sau lưng Triệt như một đứa trẻ nhưng trái ngược với cô, cậu chỉ đứng im và lạnh lùng ném cái nhìn đầy sắc bén về phía cánh cổng và người đàn ông vừa bước ra khỏi cánh cổng ấy. Theo sau ông là một hai người đàn ông khác mặc đồ đen trông rất dữ tợn. Còn về phần người đàn ông kia khuôn mặt trông có phần “hiền lành” hơn nhưng từ ông ta lại toát lên một nét gì đó còn nguy hiểm hơn so với hai người kia. Nét mặt uy nghiêm, góc cạnh, làn da đã có phần hơi nhăn cùng mái tóc hoa râm của một người tuổi đã cao nhưng đôi mắt của ông ta ánh lên những nét tinh anh của một người thanh niên, chính đôi mắt đó đã tạo nên nét riêng biệt và khẳng định cấp bậc của ông ta hơn hẳn so với hai người đàn ông có phần trẻ hơn còn lại. Ông ta đơn giản trong bộ yukata màu đen và chiếc thắt lưng màu vàng đất, hai tay buông thẳng và ông ấy bắt đầu... cúi chào Triệt....

- *Xin chào cậu chủ. Chào mừng đã đến bang Raiden (tiếng Nhật). Tôi là Kiba.* – giọng người đàn ông có phần trầm đục vang lên.

Xuân chợt bối rối vì không hiểu người đàn ông kia đang nói gì nhưng trái lại cô, Triệt bình thản nhìn ông ta và đáp:

- *Cảm ơn, tôi muốn gặp bà ấy.* – cậu đáp lại bằng tiếng Nhật một cách rất chuẩn.

- *Bà ấy đang đợi cậu ở phía trong, mời cậu đi hướng này.* – người đàn ông đó vừa nói vừa cúi người xuống đưa tay chỉ hướng phía trong, ngay lập tức hai người đàn ông kia cũng cúi xuống và nhường đường cho Triệt.

- *Cảm ơn.* – cậu bình thản đáp rồi kéo tay Xuân đi vào.

Không hiểu hai người kia vừa nói gì nhưng cô biết câu cuối là hình như Triệt đang cảm ơn người đàn ông kia cái gì đó, cô nhận ra là vì kinh nghiệm “chinh chiến” với anime của cô suốt năm cấp hai.

Đi sát bên Triệt cô hỏi nhỏ cậu khi hai người đang được dẫn qua một dãy hành lang với hai bên là hai khu vườn nhỏ để đi vào nhà trong.

- Hai người nói gì vậy? Mà ông ấy tên gì vậy?

- Không có gì đâu, cậu đừng lo. Hãy ở bên tớ nhé. Còn về phần người đàn ông kia, thì cậu cứ gọi ông ta là Kiba. – cậu nói nhỏ.

Cô đang tính nói gì đó thì người đàn ông kia dừng lại và đẩy một cánh cửa ra và ra hiệu mời mọi người vào vì thế cô cũng im lặng và đi theo.

Phía trước của ngôi nhà có thể là rất đơn giản nhưng ngôi nhà đằng sau cánh cổng vừa rồi thì lại khác. Trước mắt cô bây giờ là một khu vườn khá rộng được trải một lớp cỏ mềm, phía tay phải cô là một vài bụi trúc nhỏ đứng bên cạnh một cái hồ có chiếc cầu nhỏ bắc qua, bên dưới hồ là vài con cá chép Nhật màu đen và cam. Phía tay trái cô là một vườn hoa nhỏ rất đẹp với đủ loại hoa mà cô chưa từng biết tới. Ở chính giữa là một gian nhà to bằng, được xây theo phong cách Nhật thời xưa, nhưng cái cửa kéo bằng giấy đơn giản nhưng rất tinh tế.

Mãi mê ngắm nhìn ngôi nhà mà Xuân không để ý rằng từ nãy giờ có một nhóm người đàn ông mặt mày dữ tợn đứng từ đó nãy giờ. (hơi lạ, vì mấy người đó đâu có nhỏ đâu mà không để ý ta??). Cô hơi giật mình và thoáng chút sợ vì sự dữ tợn của mấy người đó. Đường như Triệt nhận ra điều đó, cậu khẽ siết chặt tay cô để trấn an cô.

- *Tôi muốn gặp bà ấy.* – Cậu cất giọng, trầm nhưng rất có uy.

- *Vâng, tất nhiên nhưng trước khi đó chúng tôi mạn phép được giữ cô gái kia lại để kiểm tra. Đó là luật ở đây rồi thưa cậu chủ.* – Người đàn ông tên Kiba kia nói, mắt nhìn về phía Xuân khiến cô hơi bối rối, do không hiểu người đó nói gì nhưng có vẻ như là không tốt cho lắm.

- *Cô ấy là bạn của tôi, không sao đâu. Tôi đảm bảo.* – Cậu khó chịu nói lại.

- *Rất tiếc đó là luật. Chúng tôi không thể nào làm khác được. Mong cậu thông cảm và làm theo.* – ông ta nói tiếp.

- Ông... - Triệt tỏ vẻ không hài lòng nhìn ông.

- Triệt, cậu đang nói gì vậy? Có liên quan tới tớ đúng không? – cô giật tay cậu và hỏi.

- Đúng vậy. Họ muốn giữ cháu lại để kiểm tra thôi. Đó là luật ở đây rồi. – một giọng nói vang lên...ngạc nhiên hơn đó là tiếng Việt. Cô quay đầu lại nhìn về phía, nơi mà tiếng nói kia đã vang lên.

Bước từ trong cánh cửa kia đi ra là một người phụ nữ đã đứng...rất rất đẹp. Bà đơn giản trong bộ yukata màu trắng, mái tóc được búi lên theo kiểu tóc truyền thống của Nhật. Khuôn mặt cương nghị của bà trông thật hiền dịu, vầng trán rộng, sóng mũi cao, đôi môi mỏng mím chặt, làn da trắng mịn đến bất ngờ làm cho bà dù đã lớn tuổi nhưng trông vẫn còn trẻ. Điều đặc biệt hơn chính là đôi mắt – một đôi mắt trong trẻo, sáng ngời...và rất giống đôi mắt của Triệt. Có lẽ chính đôi mắt ấy làm cho bà trông đẹp hơn.

Ngay khi bà vừa bước ra, bầu không khí ở đây có phần thay đổi, mọi người đều cúi chào bà một cách tôn nghiêm đầy kính trọng. Bà cũng khẽ gật đầu đáp lễ rồi quay ra nhìn thẳng vào Triệt và Xuân – hai người từ nãy giờ vẫn nhìn bà chăm chú.

- Cháu không phiền chứ? Đó là luật ở đây? – bà mỉm cười nhìn Xuân.

- O...ạ, vâng, không sao đâu ạ. Cháu ổn. – cô chợt thấy lúng túng khi trả lời người phụ nữ trước, một phần vì nét đẹp của bà và cũng một phần từ cái uy của bà.

- Tốt lắm – bà gật đầu hài lòng.

- Nhưng cô ấy là bạn tôi thưa bà Kimiko Kobayashi. – Triệt xen ngang tỏ ý bất mãn.

- Ta rất tiếc. Đó là luật. Ở đây thì không có bất kì ngoại lệ nào cả. Cho dù đó là ai. – Bà từ tốn giảng giải.

- Nhưng...

- Không sao đâu, cậu đừng lo, tớ ổn mà. – Xuân xen vào trấn an cậu rồi quya ra nói với người phụ nữ kia. – Cháu ổn. Chúng ta đi được chứ ạ.

- Tốt lắm – bà mỉm cười gật đầu rồi quay ra ra hiệu cho người đàn ông tên là Kiba kia. Ngay lập tức người đàn ông đó tiến lại gần cô và ra dấu chỉ cô đi về phía một căn phòng ở phía dãy nhà Đông. Cô e ngại rồi cũng đi theo ông ta trước khi Triệt kịp ngăn cản.

.....

Nhìn bóng của Xuân đi khuất sau dãy nhà kia mà trong lòng Triệt cảm thấy bất an, cậu lo lắng cho cô mặc dù cậu biết họ sẽ không dám làm gì cô. Lúc này ánh mắt của anh dường như đen và sâu hơn chất chứa một nỗi niềm nào đó.

Người phụ nữ kia nhìn cậu chăm chú không nói gì, bà khẽ cười khi thấy cách cư xử của cậu, có vẻ như bà đã nhận ra được một điều gì đó từ cậu.

- Cô ấy sẽ không sao đâu. Con đừng lo. – bà lên tiếng.

Triệt hơi giật mình, cậu quay qua nhìn người phụ nữ kia. Ngay giây phút hai ánh mắt chạm nhau thời gian như ngừng lại. Giữa hai người bùng lên một cảm xúc rất mãnh liệt vì trước mặt họ bây giờ là một khuôn mặt mà họ đã nhưng nhớ suốt hơn một năm qua. Và cái giờ phút gặp gỡ này dường như quá đột ngột khiến họ không nói lên lời, chỉ là ánh mắt chạm nhau nhưng chứa đầy cảm xúc.

- Mẹ. – Lời nói của Triệt phá vỡ bầu không khí im lặng, có lẽ đó là từ mà cậu muốn được gọi trong suốt một năm qua. Chính lúc đó, giọng nói của Triệt vang lên đã làm cho bầu không khí tĩnh lặng lúc này như muốn vỡ òa theo tiếng gọi ấy.

Bà khẽ mỉm cười rồi ôm chặt lấy cậu và cậu cũng thế. Khóe mắt của mỗi người đều long lanh lên vì những giọt nước mắt chứa đựng sự nhung nhớ, sự yêu thương dồn nén trong suốt hơn một năm. Bầu không gian như tĩnh lặng, chìm chóc cũng ngừng hót, chỉ thoang thoảng là ngóng gió mang theo những cánh hoa cùng một mùi hương rất nhẹ của cỏ cây, rất nhẹ nhàng, tươi mát và nổi bật trên khung cảnh đó là bức tranh tình mẫu tử rất sâu sắc.....một bức tranh tĩnh lặng nhưng rực rỡ.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Ngồi một mình trong một căn phòng trống đầy lạ lẫm khiến Xuân chợt cảm thấy có chút gì đó bất an. Cô cố gắng thờ thật dài để lấy lại bình tĩnh và để che dấu đi cái sợ hãi đang kim nén ở lồng ngực của mình. Cô chợt nhớ lại lúc này khi cô đưa mình vào căn phòng này.

.....

Ngay khi vừa rời khỏi khu vườn nhỏ kia, Xuân được đưa vào căn phòng trống ở phía Đông. Khi vừa bước vào căn phòng đó cô chợt nhận ra là đã có một người ngồi đó sẵn rồi – một người phụ nữ khá trẻ và một người đàn ông đã già và có phần khó tính hơn. Họ nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh rồi “lịch sự” ra dấu mời cô ngồi xuống chỗ phía đối diện họ. Lường lự một hồi rồi cô cũng quyết định bước tới.

- *Cô tới cùng cậu chủ?* – người đàn ông kia hỏi cô bằng tiếng Nhật khiến Xuân chợt bối rối không biết cư xử như thế nào.

- Ý ông ấy là muốn hỏi cô là bạn của cậu Triệt đúng không? – người phụ nữ kia giải thích bằng tiếng Việt.

Ngay khi vừa hiểu ý cô khẽ gật đầu với ông ta rồi im lặng quan sát người đàn ông đó. Ông ta khẽ gật đầu rồi quay qua nhìn cô chăm chú sau đó quay qua nói gì đó với người phụ nữ bên cạnh mình.

- Ông ấy là Zen – quân sư cho bà Kimiko, còn tôi là Lan thư kí của giám đốc Dương Thế Hùng được cử sang đây làm phiên dịch cho cô. Ông ấy đã biết sơ qua về lí lịch của cô rồi.

- Vâng... - cô trả lời qua loa.

- *tôi có nghe kể về cô, không ngờ cô cũng có sức ảnh hưởng tới cậu chủ lớn như vậy.* – người đàn ông đó nói gì đó với cô, ánh mắt của ông ta thật sắc lạnh và đáng sợ.

Sau khi nghe cô thư kí kia dịch lại, Xuân chợt cảm thấy bối rối, không hiểu trong lời nói của ông ta có ẩn ý gì nhưng cô thấy có vẻ như ông đó không thích cô chút nào.

- *Thật ra tôi cũng không cần phải kiểm tra gì, chỉ vì đây là một thủ tục tất yếu thôi nhưng quan trọng hơn là tôi muốn xem khuôn mặt của người có thể ảnh hưởng tới cậu chủ lớn đến như vậy. Tôi tin rằng cô cũng chẳng phải tay sai gì của ai vì nếu là thật thì tôi chắc chắn cô sẽ không được an toàn...ở nơi này đâu.* – nói dứt câu, ông ta đứng dậy và lờ mờ cô một cái thật sắc rồi hơi cúi đầu và bước ra khỏi phòng, ngay trước khi cánh cửa vừa khép lại, cô chợt nhận ra có vài người đàn ông mặt mũi dữ tợn nãy giờ ở ngoài lờ mờ cô một cái đầy nghi ngờ và đe dọa. Chính cái ánh nhìn đó khiến cô hơi rùng mình và lo sợ. Nó khiến trong lòng cô chợt nhốn nháo khó chịu.

Cạch.....

Cánh cửa được đóng một cách nhẹ nhàng, thế là trong căn phòng này chỉ còn lại Xuân và cô thư kí Lan lạnh lùng kia, Xuân hơi đưa mắt nhìn cô thư kí đó và hơi giật mình khi nhận ra từ nãy giờ, ánh mắt sắc lạnh và khó chịu đến mức ngẹt thở...

- Nào, tới đây ngồi đi, chúng ta cùng nói chuyện chứ. – chị ta nở một nụ cười “hiền lành” với Xuân nhưng quả thực nó vẫn không thể che dấu được sự khó chịu của chị ta với cô.

Hỏi lương lự trước thái độ kì lạ của cô thư kí ngồi trước mặt rồi Xuân cũng bước tới ngồi đối diện với chị ta, cô không nói gì mà chỉ im lặng quan sát.

- Nào, đừng sợ, uống trà đi chứ. – chị ta lại nở nụ cười đó với cô rồi đưa cho cô một ly trà. Chiếc ly làm bằng gốm, được tô màu đen, bên trong là một thứ chất lỏng trong vắt, mùi hương hoa sen thoang thoảng của ly trà càng làm cho nó thêm phần thu hút.

Khẽ cúi đầu cảm ơn, Xuân nhẹ nhàng nâng ly trà lên và nhấp nhẹ vào thành ly, cô suy nghĩ ra vì trà quá đắng, cô họ sặc sụa vì trà,

- Cứ từ từ, không sao chứ? – cô thư kí mỉm cười từ từ và đưa cô chiếc khăn tay của mình.

Vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, Xuân cầm lấy chiếc khăn đỏ và lau, cô nói nhỏ:

- Em cảm ơn.

- không có gì, lần đầu ai uống trà này rồi cũng thế thôi.

- Vâng.

Từ từ, Xuân chợt cảm nhận được vị ngọt ở đầu lưỡi, nó khiến cô cảm thấy tò mò và thích thú, cô bắt đầu uống lại, từ từ để cảm nhận được hương vị đáng đáng, ngọt ngào của li trà đó.

- Thích rồi chứ? – cô thư kí kia hỏi.

- Vâng, trà ngon thật ạ. – cô trả lời.

- Đúng. Nó rất ngon.

-..... □ Xuân không nói gì mà im lặng để thưởng thức li trà đó.

Cô thư kí Lan kia thì vẫn cứ nhìn cô chằm chằm một cách kì lạ khiến Xuân hơi lúng túng nhưng cũng không biết nên làm gì.

- Tôi không ngờ có người có thể tác động được tới cậu chủ như vậy. Quả thật là rất đáng ngạc nhiên. – cô ta lên tiếng trước, giọng nói chua chát như mìa mai khiến Xuân cảm thấy khó chịu.

- Dạ? Ý chị là sao? – Xuân nhìn cô thư kí ở trước mặt mình một cách nghi hoặc. Ánh mắt sắc lạnh trên khuôn mặt bầu bình của cô ta cũng đủ thể hiện được rằng cô ta chả ưa gì Xuân.

- Chỉ là tôi có ý khen thôi, cô đừng có suy nghĩ nhiều. – ánh mắt của cô ta lại thay đổi một cách kì lạ.

- Vâng, Em cảm ơn. – Xuân trả lời một cách dè dặt rồi lại tiếp tục uống tiếp li trà của mình, tận hưởng hương vị đáng đáng chan chát của nó.

- Nhưng, chắc chắn 2 cậu chủ còn lại sẽ không dễ đâu. Chắc cô cũng biết rằng cô không phải là người đầu tiên làm việc đó chứ?

- Vâng, Em biết.

- Vì thế tôi mong cô hãy cố gắng nhiều đi nhé. – ánh mắt của cô thư kí khế ánh lên một tia nhìn độc ác hả hê.

- Dạ...vâng...em sẽ cố. cảm ơn chị đã ủng hộ.

- Không có gì. Đừng lo quá nhiều nhé. – ánh mắt của cô thư kí lại thay đổi, không còn độc ác và khó chịu nữa.

- Vâng. – Xuân trả lời có phần hơi dè chừng.

- Thôi, tôi phải đi, cô cứ ở đây nhé, một lát nữa sẽ có người qua đón cô. Tạm biệt. – cô ta nói xong rồi đứng dậy mở cửa bước ra ngoài luôn mà không cần lời chào tạm biệt của Xuân.

.....

Kết thúc dòng hồi tưởng, Xuân quay về thực tại, cô vẫn không hiểu được thái độ kì lạ của cô thư kí kia và cả những ánh mắt của cô ta: khinh thường, căm ghét, bôn cọt, dục dồ... Thật là kì lạ. Không hiểu đồ có phải là thật hay đơn thuần chỉ là cảm nhận của cô mà thôi. Càng ngồi lâu, cô càng cảm thấy lo lắng và mệt mỏi. Lúc này cô muốn về nhà, ở cái nơi lạ lẫm này thật là khó chịu nhất là khi đang ở trong nhà của một bang mafia “nổi tiếng” ở Nhật nữa chứ.

Ngồi nhâm nhi li trà làm cô chợt nhớ tới bố mẹ của mình, có lẽ vì khi nhìn thấy Triết gặp lại mẹ mình chẳng. Cô thầm mong mọi việc sớm kết thúc để cô có thể quay về với họ nhưng cái nhiệm vụ của cô vẫn chưa có tiến triển gì khá khảm hơn trước. Rồi cô chợt nhớ về những gì đã xảy ra vừa qua, quả thật nó cũng đáng nhớ đó chứ, cô cũng đã học được rất nhiều điều. Không có gì là dễ dàng cả. Khế thờ dài, Xuân nhớ tới Băng, hình ảnh của anh chợt ủa về khiến lòng cô khê xao xuyên bồi hồi. Có lẽ một phần vì giữa cô và anh đã có gì đó thân thiện hơn rồi chẳng hay là vì lí do gì đó mà tạm thời cô chưa nghĩ ra. Nói thật cô cũng “hoi” nhớ anh một chút.

Lắc mạnh cái đầu để thoát khỏi dòng suy nghĩ lung tung đó. Sao lại đi nhớ Băng chứ. Trong khi rõ ràng Phong và Vũ vẫn tốt với cô hơn mà, đáng ra cô phải quý hai người đó hơn chứ sao lại Băng. Anh đầu đôi xưa với cô tốt, đầu giúp cô nhiều như Phong hay an ủi cô như Vũ...nhưng ngẫm lại anh cũng giúp cô nhiều đó chứ. Haizzz... thật rắc rối. Càng nghĩ Xuân càng thấy lúng túng.

Nằm gục xuống bàn vì “kiệt sức” với suy nghĩ vu vơ đó, cô nhắm mắt lại và im lặng... cô chợt nhận ra tiếng gió thổi ngoài cửa sổ cùng với tiếng chim hót, tiếng xào xạc của những cái cây, thoang thoang là mùi hương dịu nhẹ của cây cỏ và cái mùi đất mộc mạc, giản dị... Thoải mái thư giãn theo cái âm thanh và hương vị quanh mình rồi dần dần Xuân thiếp đi lúc nào không hay.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Cạch.....

Tiếng cửa đóng lại rất nhẹ, tiếng bước chân nhẹ nhàng bước tới gần. .... Xuân chợt nhận thấy nó rất mơ hồ, mọi âm thanh đều rất nhỏ. Toàn thân mỗi nhũ, mắt vẫn cứ nhắm lại, không nhúc nhích gì.

Mọi thứ vẫn im lặng, mặc dù đang lìm dìm nhưng dường như Xuân vẫn có thể lờ mờ nhận ra được mọi thứ xung quanh. Cô bắt đầu khó chịu vì dường như có một ánh nhìn chăm chăm của ai đó cứ nhắm thẳng vào mình. Khẽ cựa quậy mình vì khó chịu, cô bắt đầu hơi hé mắt ra. Một khuôn mặt của ai đó đang gục đầu ở trước mặt mình, trong bóng tối khiến cô không nhìn rõ khuôn mặt của người đó. Bốn mắt họ nhìn nhau không chớp mắt.

- Aaaaaaaaa..... – Xuân hét thất thanh khiến cho người đối diện cô cũng phải giật mình, vội dùng tay mình bịt miệng cô lại và bắt đầu mình oan.

- Này, cậu làm gì mà hét lên thế? Tớ đây mà, Triệt đây.

- Ừ...ừ... □ lời nói bị chặn lại bởi bàn tay Triệt. Cậu cũng nhận ra rằng Xuân cũng đang muốn nói gì đó nên cậu cũng buông tay ra.

- Cậu định dọa chết tớ à? Sao lại ngồi nhìn tớ ngủ? Sao không gọi tớ dậy chứ? – Xuân hơi bực mình nói lại.

- Xin lỗi mà. Tự dưng muốn ngắm cậu ngủ quá nên tớ không gọi dậy mà nhìn cậu ngủ ngon quá nên cũng không nỡ. – cậu cười cười hối lỗi, làm mặt cực kì baby. Hối thế thì làm sao mà trách được chứ.

- Cậu đùa hoài. Lần sau đừng có làm thế nữa nghe chưa? – cô đe dọa như một người chị dọa đứa em ngỗ nghịch của mình.

- Biết rồi mà. – Cậu lại cười nụ cười toe toét hơn “mặt trời” đó.

Cậu bật đèn lên, lúc này Xuân mới nhận ra căn phòng lúc này của mình có phần hơi khác chút, nó được dọn dẹp gọn hơn. Giờ cô mới để ý kĩ lại kiến trúc của căn phòng. Ở giữa là một chiếc bàn thấp với bốn tấm đệm xung quanh. Góc tường là một cái tủ nhỏ. Kê ngay giữa căn phòng là một cặp kiềng Nhật của các võ sĩ thời xưa. Trông nó rất hay và thú vị.

Triệt cũng thế, bộ đồ cậu mặc lúc đèn đây được thay bằng áo phông trắng và quần jean xanh trông rất khỏe khoắn và năng động.

- Sao nhìn tớ chăm chăm vậy? – Triệt nhìn Xuân khi nhận ra cô đang nhìn mình.

- Hả? Không có gì chỉ là thấy lạ? Mà cũng không có gì? – cô trả lời một cách thật ngớ ngẩn.

- Nào? Có gì thì hỏi đi? – Cậu nhận ra có gì đó hơi khác biệt trong cô.

- Cậu có biết...à không có gì quan trọng cả. – cô định nói cái gì đó rồi thôi.

- Nào, nói đi. Lúc này gặp ai sao? Có ai làm khó cậu à?

- Không có mà.

- Thôi đi, nhìn cậu là biết là có rồi.

- Không, không có gì hết. Chỉ là lúc này tớ gặp chị thư kí tên Lan, chị ấy xinh lắm nhưng sao tớ thấy...có vẻ như chị ấy không thích tớ lắm. Mà thôi chắc chỉ là do tớ nghĩ lung tung không có gì đâu. – cô nói hơi ngập ngừng vì có chút phân vân. Khuôn mặt hơi xù xuống trông cứ như một đứa trẻ đang thắc mắc một cái gì đó nhìn trông thật đáng yêu kinh khủng.

Khẽ phì cười trước thái độ và khuôn mặt trẻ con của Xuân, Triệt tự nhiên muốn ôm cô kinh khủng. Cậu ôm chầm lấy cô vào người, vỗ nhẹ đầu cô như đang an ủi một đứa trẻ sắp khóc.

- Ôi, đáng yêu quá à. – Triệt vừa cười vừa ôm chặt Xuân khiến cô giật mình, khẽ đỏ mặt vì ngại, cô cố đẩy cậu ra.

- Cậu điên à, buông tớ ra. Đau quá. Cái gì mà đang yêu chứ. – cô hơi khó chịu khi bị cười như vậy.

- Đứng rồi nhìn cậu như trẻ con ấy.

- Này, không giỡn nữa, buông tớ ra, đau quá, nếu không thì đừng trách đó.

- Biết rồi. – cậu buông cô ra và lùi lại, đưa hai tay lên như là đang đầu hàng vậy. – cậu biết tại sao chị ấy khó chịu với cậu không? Tớ nghĩ là do chị ấy ghen tị với cậu đó.

- Cái gì? Ghen tị? Đùa à, tớ làm sao giỏi bằng chị ấy, mà tớ cũng chẳng có gì để ghen tị cả. – Xuân ngạc nhiên trước câu trả lời vô tư của Triệt.

- Cậu biết là cậu không phải là người đầu tiên làm nhiệm vụ “dụ dỗ” tớ và hai anh khác của tớ về nhà Chính đúng không?

- Ừm, mà nói dụ dỗ nghe ghê quá.

- Chị Lan lúc trước cũng là một trong những người đó đó. Chị ấy thậm chí còn không thể nào làm lay chuyển được tớ, người dễ tính nhất.

- Ax, cậu mà dễ tính nhất, khó kinh ấy chứ, cậu cũng có chịu về đâu. – cô chán nản nói, ngồi xuống chiếc nệm gần đó.

- Ừ, nhưng ít nhất cậu cũng tác động tới tớ.

- Thật à, tớ thấy cậu vẫn bướng vậy thôi. – nằm gục đầu xuống bàn nói.

- Tại cậu không nhận ra thôi.

- Thật à.

- Đương nhiên.

- Vậy cậu về đi.

- Tớ không muốn. Tớ sẽ suy nghĩ lại. – Triệt cũng nằm xuống bàn nhìn Xuân.

- Thấy chưa, vẫn vậy à. – Xuân tức tối đẩy nhẹ cậu cái.

- Hi...nhưng tớ nghĩ nguyên nhân sâu xa chị ấy ghét cậu còn nhiều lí do khác nữa. Tớ nghe nói chị ấy còn suýt bị hại nữa. Sau đợt đó chị ấy phải điều trị tâm lí trong một thời gian khá dài.

- Hà? Sao mà...bị hại? Ý cậu là sao? ai hại cơ chứ? Chẳng lẽ là cậu và hai người kia. – giọng nói của cô lạc đi vì sợ.

- Tất nhiên là không phải tớ nhưng mà thật ra cũng không có gì đâu, tớ nghĩ là do chị ấy nhát quá thôi.

- Cậu đùa à? Điều trị tâm lí đó. – mặt cô tái đi choáng.

Đường như nhận ra được cô đang lo gì cậu liền trấn an, khẽ ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

- Cậu đừng lo, tớ sẽ bảo vệ cậu, tớ nghĩ hai anh ấy cũng không làm gì quá đáng đâu chỉ là dọa một chút, do chị ấy nhát quá thôi, còn cậu, cậu mạnh mẽ thế mà với lại cậu sẽ được tớ bảo vệ mà.

- Cảm ơn nhưng tớ không như cậu nghĩ đâu. – khẽ gạt đầu cảm ơn, cô đẩy cậu ra. Quả thật cậu làm cô cảm động.

- Ừm, tớ biết. Cậu còn được anh Băng, anh Vũ, anh Phong giúp nữa mà.

- Sao cậu biết được, với lại đây là việc của tớ, tớ không muốn làm phiền mọi người đâu.

- Cậu.....

- Ta không làm phiền hai đứa chứ. – một giọng nói nhẹ nhàng xen vào trước khi Triệt kịp nói gì đó.

- Dạ, không đâu. Cháu chào cô. – Xuân lễ phép cúi chào mẹ Triệt. Cô hơi ngại vì đứng quá gần Triệt – con trai của bà ấy.

- Con chào mẹ. – cậu toe toét với mẹ cậu. Có vẻ như chuyện cậu đã được giải quyết ôn hòa rồi. Nhìn cậu vui, cô cũng cảm thấy được an ủi vì việc này cô cũng một phần được bố Triệt giúp mà.

- Hai đứa đối chưa. Bữa tối đã chuẩn bị rồi.

- Dạ? Cháu xin lỗi, làm phiền cô quá. – Xuân lúng túng.

- Không sao. Cháu là bạn Triệt nên là khách rồi, đừng quá lo lắng thế.

- Đúng đó, cậu lo nhiều làm gì. – Triệt xen vào.

- Nhưng.....

- Thôi nào, đi ăn, tớ đói rồi. Cả mẹ cũng cùng ăn với tụi con nhé.

Nói xong cậu đẩy Xuân đi ra thẳng cánh cửa trước khi kịp nói thêm câu gì.

Còn bà Kimiko, bà chưa đi vội mà chỉ nhìn theo bóng của đứa con trai của mình đẩy bạn mình về phía nhà ăn. Bà khẽ cười, nụ cười tuyệt đẹp : nhẹ nhàng, thanh thoát. Nó làm cho khung cảnh như lắng đọng lại để nhường bước trước vẻ đẹp của bà, một nét uy nghiêm, lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp.

Bà cười vì có lẽ bà chợt nhận ra sự trưởng thành của đứa con của mình chẳng. Bà đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa cậu và Xuân. Quả thật chỉ sau một năm mà cậu cũng đã trưởng thành nên rất nhiều. Sẵn sàng bảo vệ một cô gái ư? Có vẻ như cô gái này cũng phải có gì đó “đặc biệt” lắm.

Khẽ đóng cánh cửa lại rồi bước theo con đường lúc này Triệt và Xuân đi, nụ cười vẫn phảng phất trên khuôn mặt tuyệt đẹp của bà.

.....

- Alo. Kimiko phải không? – giọng của ông Hùng vang lên ở đầu dây bên kia một cách đầy lo lắng.

- Là em đây. Rất vui được gặp anh. – giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng của bà vang lên.

- Em đã gặp Triệt rồi phải không?

- Vâng, nó đã trưởng thành lên rất nhiều. – giọng bà xúc động.

- Đúng vậy, có lẽ nó thay đổi vì một ai đó.

- Là vì cô bé đi cùng Triệt đúng không?

- Ừm.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

- Sao cậu không ăn mà cứ nhìn nó hoài vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị à? Có cần đổi thức ăn không? – Triệt thấy lạ khi Xuân cứ nhìn chằm chằm vào bữa cơm vậy.

- Hà? Không có, không có gì cả. Chỉ là thấy hơi tiếc? – Xuân thú thật.

- Tiếc? Tiếc cái gì chứ? – cậu hỏi.

- Lần đầu nhìn thấy thức ăn được bày theo kiểu Nhật, nhìn thấy hay hay nên không nỡ ăn.

- Haha....tớ bó tay cậu luôn đó, thôi ăn đi không là tớ ăn hết đó. – Triệt thấy buồn cười vì cái lí do ngớ ngẩn hết mức của cô.

- Biết rồi mà....

- Hai đứa ăn cơm ngon chứ? – mẹ Triệt khẽ kéo chiếc cửa ra và bước vào phòng ăn.

- Dạ, vâng. – Triệt nói to như một đứa trẻ vâng lời rồi cười toe toét với mẹ

- Dạ, ngon ạ. – Xuân chỉ nhỏ nhẹ đáp lại.

- Ừm, tốt, ta cứ sợ không hợp khẩu vị của các con. – bà ân cần nói.

- Dạ không, ngon lắm ạ. – Xuân biện minh ngay.

Nãy giờ cứ nhìn Xuân nói chuyện với mẹ mình mà không hiểu sao trong lòng Triệt lại có một cảm xúc rất lạ: vui vui xen lẫn hồi hộp. Cậu cũng thầm cảm ơn cô, có lẽ nhờ cô mà cậu mới có thể có đủ dũng cảm nói chuyện với bố mình, nhờ cô mà cậu mới có cơ hội lại được nhìn người mẹ mà mình hằng kính yêu như lúc này. Cậu phải cảm ơn cô nhiều lắm.

- Hai con có muốn đi đâu đó chơi không? – lời nói nhỏ nhẹ của mẹ làm Triệt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung của mình.

- Đi chơi? Đi đâu vậy ạ? – Triệt thắc mắc.

- Chẳng phải dù gì các con cũng mới tới. Các con không muốn thử đi tham quan Nhật một chút sao? – bà đề nghị.
- Ủ đúng rồi, con cũng muốn đi tham quan một chút. Ta đi chứ Xuân. – Triệt tỏ ra hào hứng trước lời đề nghị của mẹ.
- Ô, nhưng mà, cháu còn phải về để chuẩn bị cho lễ hội của trường. Cháu... □ Xuân bối rối.
- Chúng ta được nghỉ hai ngày cơ mà, cậu đừng lo. – Triệt nói ngay.
- Nhưng mà, tớ.....
- Không nhưng nhị gì cả, cậu cứ đi chơi với tớ một ngày đi có sao đâu. Nói đi là đi, nghe chưa. – Triệt đe dọa. Cậu giả làm bộ mặt giận dữ để dọa cô khiến cô thoáng e sợ không biết nói sao.
- Đừng làm bạn sợ chứ. – mẹ Triệt trách cậu. – Cháu đừng lo lắng quá, chỉ là giải trí thôi mà.
- Nhưng mà cháu... - cô định nói gì đó nhưng khi nhìn vào đôi mắt của mẹ Triệt, cô cảm thấy lúng túng và không thể từ chối được nên chỉ đành gật đầu ngoan ngoãn.
- Hehe...ngao lăm – Triệt cười toe toét rồi đưa tay vòng quá bàn véo nhẹ má cô một cái khiến cô khẽ kêu lên một cái vì đau và bất ngờ. Cô đẩy vội tay cậu ra, vừa xấu hổ vừa ngại khi cậu cư xử “hoi” thân thiết như vậy nhất là khi ở trước mặt mẹ cậu như vậy.
- Ủ, tốt lăm – mẹ Triệt thoáng mỉm cười, khẽ gật đầu nhìn đứa con trai của mình.

.....

- Một không? – Triệt hỏi và đưa cho Xuân một lon nước ngọt ngay khi họ đang ở trước cổng của chùa Todai ở Nara.
- À, không, không một đâu. – Xuân trả lời nhưng mắt vẫn không rời khỏi ngôi chùa to lớn đó. Quả thật nó rất đẹp.
- Đẹp chứ?
- Ủ, đẹp lăm – mắt vẫn không rời khỏi ngôi chùa đó.
- Nào đi vào thôi. – Triệt mỉm cười rồi lôi tuột cô vào bên trong.

Ngôi chùa này làm bằng gỗ, rất rộng lớn với nhiều nét trạm trổ sắc sảo và tinh tế. Bức tượng Phật to lớn được đặt giữa, xung quanh được trang trí với vài cây hoa sen.

Cái không khí se lạnh của những ngày cuối năm khiến con người ta chợt cảm thấy có chút gì đó cô đơn. Đi thơ thẩn dọc con đường của ngôi chùa, Xuân chợt cảm thấy băng khuâng, nhớ nhung.

Cô nhớ bố mẹ cô, nhớ những người bạn ở ngôi trường cũ đặc biệt là Minh Hoàng, cả Phong, Vũ và Băng. Thoáng đỏ mặt khi hình ảnh của Băng chợt hiện ra trong tâm trí cô. Nhịp tim dường như bị trật mất đi một nhịp. Khẽ mỉm cười vì thái độ ngớ ngẩn của mình, cô vội xua đi hình ảnh của Băng và nhập vào dòng người đang tấp nập kia.

- Xuân, cậu có muốn cầu nguyện gì không? Ở đây nghe nói nếu bạn cầu gì thì điều đó sẽ thành hiện thực đó. – Triệt nói, kéo tay Xuân về phía bức tượng Phật to kì vĩ kia.

Ngước đôi mắt to tròn của mình lên nhìn bức tượng Phật kia, lòng Xuân có chút gì đó hơi lưỡng lự. Nét mặt của bức tượng Phật thật hiền từ.

Bước tới gần hơn. Chắp tay lại, Xuân nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện.

Triệt bắt đầu dẫn Xuân đi dọc khắp con đường của chùa như một hướng dẫn viên du lịch thực thụ còn cô thì chỉ mỉm cười thích thú bước theo.

Đứng lặng ngắm nhìn lại mấy cái cây to ở hai bên đường. Xuân chợt có cảm giác có cái gì đó đung vại chân mình.

Hơi giật mình và quay lại, cô chợt tròn mắt nhìn mấy chú nai đang vây quanh mình.

Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mấy chú nai đó, cô cảm thấy thật thú vị. Cảm giác nhồn nhột man mát khi mũi của chúng chạm vào tay mình làm cô thấy buồn cười.

Một chàng trai đứng từ xa, lặng ngắm nhìn cô, lòng hơi xao xuyến. Anh nhìn cô từ rất lâu, đưa vội chiếc máy ảnh của mình lên chụp vội khuôn mặt đang cười tươi của cô mà cũng cảm thấy vui.

.....

- Vui không? – Triệt vừa đi vừa hỏi.

- Có, cảm ơn cậu nhiều. – Xuân trả lời.

- Giờ đi tiếp nữa nào.

Nói xong cậu dắt cô chạy như bay vào một khu nào đó.

Xuân vừa đi vừa há hốc mồm nhìn xung quanh. Lần đầu tiên cô được tiếp xúc với văn hóa Nhật gần như thế này. Khu này, mọi người mặc yukata khá nhiều, màu sắc sặc sỡ trông rất đẹp.

- A, kia là Geisha đúng không? – Xuân cực kì phấn khích, giật tay Triệt chỉ về phía hai cô gái đang mặc kimono cực kì lộng lẫy kia. Khuôn mặt được đánh phấn trắng, đi bằng guốc và mặc bộ kimono truyền thống.

Nhìn theo hướng cô chỉ, cậu khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

- Đúng rồi, thích không? Muốn chụp hình không? – cậu hỏi rồi dẫn cô chạy về phía họ.

Cậu nói gì đó với hai cô gái, hai cô gái đó quay ra nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Triệt chụp cho cô mấy kiểu, ban đầu hơi ngại nhưng dần cô cũng cảm thấy thoải mái hơn, cô cười thật tươi, quả thật đây là một trải nghiệm cực kì thú vị đối với một đứa mê truyện tranh và anime Nhật như cô.

Chụp hình xong, cô và Triệt cũng đi lòng vòng quanh khu chợ đó, mua một vài món đồ lưu niệm khá dễ thương.

.....when you're felling lonely.....

Bài hát vang lên, là điện thoại của Triệt.

- Alo, mẹ ạ? – cậu lễ phép trả lời.

- Hai đứa đi chơi vui không? – mẹ cậu hỏi.

- Dạ có. Con cảm ơn mẹ nhiều.

- Ừ, giờ con ghé qua nhà hàng Kobe được không? Ta muốn đãi các con một bữa.

- Vâng, bọn con tới ngay.

Cúp máy xong, cậu quay qua nói với Xuân mấy câu rồi hai người cùng đi tới nhà hàng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Bước vào nhà hàng đó, đã có sẵn một vài người phục vụ đứng đó đợi. Họ mỉm cười và cúi chào Triệt và Xuân rồi nói gì đó với Triệt rồi dẫn họ lên trên một căn phòng.

Cánh cửa mở ra, mẹ Triệt đã ở đó từ lâu.

- Hai đứa đi chơi vui chứ? Có mệt lắm không? – bà nhẹ nhàng nói.

- Dạ, vui lắm ạ. – Triệt vui vẻ nói, miệng cười toe toét.

- Dạ, vui nhưng mà hơi mệt một chút. – Xuân thú thật.

- Ừm, tốt lắm, chắc hai đứa cũng đói rồi nhỉ? Ngồi xuống đây nào.

Bà chỉ tay để hai người ngồi ở hai bên họ.

Cánh cửa mở ra, người phục vụ bắt đầu mang thức ăn vào. Người nữ phục vụ trông thật nữ tính trong bộ yukata truyền thống màu vàng nhạt với họa tiết là những bông hoa màu xanh nhỏ.

Thích thú ngắm nhìn nó, Xuân không để ý là Triệt cũng đang nhìn mình.

- Mẹ ơi, có bộ yukata nào không? Con muốn nhìn Xuân mặc thử. – cậu nói vu vơ.

- Sax, không... không có. Không cần phải thế đâu ạ. – Cô lung túng từ chối mặc dù cô cũng muốn thử.

- Ta biết mà, ta đã chuẩn bị rồi. – mẹ Triệt nói. Khẽ vỗ tay, hai cô nữ phục vụ bước vào, kính cẩn cúi chào bà rồi đưa tay mời Xuân theo

Bỏ rồi nhìn những người phục vụ đó, Xuân không biết làm gì.

Khẽ mỉm cười nhìn dáng vẻ ấp úng của đứa con gái đang ở trước mặt mình, mẹ Triệt nhẹ nhàng an ủi.

- Đừng lo, ta sẽ đi với cháu.

Hơi ngạc nhiên trước lời nói đó nhưng khi nhìn nụ cười hiền từ của bà không hiểu sao bất giác cô gật đầu.

.....

Xuân ngờ ngẩn trước gương, dường như cô không còn nhận ra chính bản thân mình nữa. Khoác trên người bộ yukata màu xanh nhạt họa tiết là những chiếc lá phong nhỏ, quần ngang eo là chiếc thắt lưng màu xanh lá cây đậm. Mái tóc được búi gọn gàng. Trông cô thật đẹp, không quá nổi bật nhưng lại rất thu hút.

Bước vào căn phòng đó một cách e dè. Triệt đang ngồi vờ về chiếc bát, chợt quay lại nhìn người con gái vừa bước vào.

Cậu tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô. Nhịp tim cậu bắt đầu loạn nhịp, hơi thở có phần gấp gáp. Hình ảnh của cô bắt đầu ngập tràn trong cậu.

Triệt sực tỉnh khi nhìn vào đôi mắt to tròn, trong veo ấy.

Cô mỉm cười nhìn cậu có phần hơi ngại.

- Đẹp chứ? – mẹ Triệt hỏi.

- Vâng, rất đẹp. Tớ không ngờ đó. – cậu cười đáp lại.

- Cảm ơn. □ cô có phần hơi ngượng trước lời khen của Triệt.

Bước từ từ để không bị ngã vì quả thật cô chưa quen lắm nhưng kết quả vẫn là té. Nhắm mắt lại vì sợ nhưng cô nhận ra có một vòng tay của người nào đó đang giữ cô lại. Thì ra là Triệt. Vội vàng đứng dậy và quay mặt đi vì ngại.

- Hai đứa có muốn chụp hình lưu niệm không nào?

- Có ạ. – Triệt cười nói.

- Nhưng mà... - Xuân hơi lưỡng lự.

- Thôi nào, mấy khi có dịp chứ.

Cậu kéo cô lại rất gần cậu, khoác tay lên vai và cười. Có lẽ cũng vì thái độ tự nhiên của cậu mà cô cười.

Quay người đẩy cậu ra, đúng lúc đó cậu cúi xuống và hôn cô một cái thật nhanh lên má khiến cô đỏ mặt lên vì ngại nhất là khi đang ở trước mặt mẹ cậu. Cô vội chạy theo đánh cậu để trả đũa.

Bà Kimiko không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu và mỉm cười vì đứa con trai nghịch ngợm của mình.

.....

Sau một hồi, Xuân đã “trả đũa” được Triệt. Cả hai đều đang ngồi cạnh mẹ Triệt. Có lẽ vì vừa chạy xong nên cô cảm thấy mệt và đói. Nhìn đĩa sushi vừa bưng ra mà cô thấy nhũn người.

- A, có rượu sake nè. Mẹ ơi, cho Xuân uống thử đi. – Triệt đưa cho cô một li.

- HẢ? Không, tớ không biết uống rượu. – cô bối rối.

- Đừng ngốc thế, tối Nhật là phải uống thử rượu sake chứ. Không sao đâu, nhẹ lắm.

- Nhưng...

- Cháu uống thử đi, không sao đâu. – mẹ Triệt giải thích.

Nghe vậy, Xuân mới cảm thấy yên tâm, đón chiếc li rượu đỏ. Cô cảm thấy có gì đó thú vị và hồi hộp. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên cô thử nó.

Hương vị ấm nồng của rượu làm con người ta cảm thấy thật ấm áp, nhất là trong cái se lạnh của những ngày cuối năm. Thoang thoang có mùi vị dịu nhẹ của trái cây, cái ngọt ngào, cay cay của rượu. Nó hòa quyện vào nhau khiến con người ta cũng cảm thấy lâng lâng.

- Ngon chứ? Muốn uống nữa không? – Triệt hỏi.

- Hả? Ừm, ngon thật ấy. – Xuân trả lời một cách thích thú.

Mỉm cười rồi rót thêm vào li của cô và nhìn cô tiếp tục uống.

Quay qua nói gì đó với người phục vụ sau đó lại quay lại nhìn Xuân. Một lúc sau, người phục vụ mang vào một bình rượu nữa.

Cậu cứ rót và cô cứ uống, uống cho tới khi say mềm lún.

.....

Có lẽ uống nhiều quá nên Xuân bị say. Cô nằm mộp trên bàn ăn mà ngủ. Nói uống nhiều cũng không hẳn, có lẽ là do tửu lượng của cô quá kém thôi.

Nhìn Xuân nằm ngủ trên bàn trông đến buồn cười, có lẽ là do Triệt có ý chuốc cô hơi quá liều nhưng ai ngờ cô yếu như vậy.

- Con đưa cô ấy về nghỉ trước. – cậu nói với mẹ mình.

- Ừm

Nhẹ nhàng bước lại gần và bế cô lên, khẽ mỉm cười rồi mở cánh cửa của phòng ăn ra.

- Con hơi quá tay đó. Rượu của Kochi hơi mạnh đấy. – mẹ cậu bình thản nói khi đang nhâm nhi tách trà.

- Mẹ phát hiện rồi sao? Con chỉ muốn thử một chút thôi mà.

Nói xong cậu cúi chào và đi về trước.

Cạch.....

Đẩy nhẹ cánh cửa vào và nhẹ nhàng đặt Xuân xuống chiếc nệm đã được chuẩn bị sẵn. Với tay bật bóng đèn ngủ gần đó.

Ánh sáng le loi của bóng đèn cũng đủ làm cho căn phòng này sáng lên. Triệt im lặng và ngắm nhìn Xuân.

Khuôn mặt của cô lúc ngủ trông thật đáng yêu. Cậu thấy cô thật đẹp. Không biết đó có phải là do men rượu làm cậu trở nên như vậy không?

Khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt tròn trĩnh đó, một tay cậu giữ tay kia của cô, hơi cúi xuống và hôn nhẹ lên trán của cô, ánh mắt triu mến đang ngắm nhìn cô thật lâu, hơi siết nhẹ cánh tay cô một cách vô tình, anh im lặng, hơi thở bắt đầu gấp gáp và.....

- Ta nghĩ, con nên để cô ấy ngủ đấy. Con cũng say rồi đấy. – giọng nói dịu dàng nhưng uy nghiêm vọng ra từ phía cửa ra vào.

Chợt khựng lại một chút rồi đứng dậy, cậu bình thản quay lại nhìn mẹ mình.

- Con biết, con cảm ơn. – cậu vâng lời

Mỉm cười chào mẹ rồi cậu bước ra khỏi phòng, trong lòng có chút ngại ngùng cứ như một đứa trẻ bị mẹ mình phát hiện ra lỗi của mình vậy nhưng quả thật lúc này, trong cậu cũng có chút suy nghĩ không được “trong sáng” lắm.

Vẫn đứng im lặng nhìn đứa con gái nhỏ kia nằm ngủ một cách ngon lành, bà bất giác mỉm cười. Mọi chuyện có vẻ bắt đầu thú vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tiếng chim ríu rít ngoài cửa sổ, tiếng xào xạc của lá cây.

Đầu đó thoang thoang là mùi hương rất nhẹ của cây cỏ, cái se lạnh của không khí.

Nằm im lặng, mắt vẫn nhắm, Xuân sẽ cảm thấy thích nếu như lúc này đầu cô không đau như bây giờ.

Mắt mở ra từ từ và khẽ nheo lại vì chói, Xuân ngồi dậy và nhìn xung quanh.

Một căn phòng được bày biện khá đơn giản với chiếc bàn ngồi thấp và mấy tấm gối ngồi, sát tường là một kệ sách nhỏ và một chiếc bàn được kê gần cửa sổ. Đúng theo phong cách truyền thống của Nhật.

Ngơ ngác nhìn quanh một hồi, cô mới nhận ra chiếc yukata hôm qua đã được thay bằng chiếc áo ngủ kiểu Nhật.

- Dậy rồi sao?

Cánh cửa mở ra một cách nhẹ nhàng, một người phụ nữ trong bộ yukata màu trắng bước vào, trên tay là một bó hoa cúc trắng.

Hình ảnh trước mặt Xuân thật đẹp. Dịu dàng, trong sáng và tinh khôi. Màu trắng của sự thuần khiết y như bản thân của người phụ nữ trước mặt cô.

Thoáng giật mình, Xuân vội bật dậy theo quán tính nhưng lại bị loạng choạng về phía sau.

Người phụ nữ đó khẽ mỉm cười, tiến lại gần và xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói.

- Không sao đâu. Cháu còn mệt chứ?

- Dạ, cháu cảm ơn, cháu ổn... - cô giọng cười.

- Ừm, uống chén canh giải rượu này đi. Có lẽ hôm qua Triệt cho cháu uống hơi nhiều, ta thay mặt nó xin lỗi cháu nhé. – giọng nói êm dịu khiến cô thoáng xao động.

- Dạ, không... không cần thế đâu ạ... Cháu ổn. Cô không cần phải như thế đâu ạ. – cô vội nói.

- Ừm, cháu uống nhanh đi. Đồ ta đã cho người chuẩn bị, cần thêm gì cháu cứ nói.

- Cháu cảm ơn, làm phiền cô quá ạ.

- Không có gì, ta mới là người cảm ơn cháu chứ.

Bà mỉm cười thật hiền lành và ấm áp khiến cô bất giác nhớ về mẹ mình.

- Ô dạ? Cảm ơn cháu sao?

- Ừm, thôi nào, nhanh lên, Triệt đang đợi cháu ở dưới nhà đó.

- Dạ.

Cô trả lời rồi cũng đứng lên. Nhìn người phụ nữ kia đi ra mà lòng cô chợt thấy thất vọng rất nhiều.

.....

Bước ra khỏi phòng tắm, Xuân cũng đi ra khỏi căn phòng lúc này mà ở ở luôn và đi về phía phòng khách chính. Dọc hành lang là những hàng cây. Nhìn thì có vẻ là tự nhiên nhưng thật ra là được chăm chút rất kỹ lưỡng, tạo nên một nét hoang dã, mạnh mẽ. Từ mỗi cành cây là một sức sống tiềm tàng rất mãnh liệt y như cái nơi mà nó đang sống: im lặng nhưng ồn ào.

Cạch.....

Cánh cửa bật mở bất ngờ khiến cô giật mình vội lùi lại.

- Cậu dậy rồi à?

Triệt từ đâu xuất hiện với dáng vẻ ngái ngủ. Bộ đồ ngủ xộc xệch, mái tóc bù xù, tay cậu thì đang cố che đi cái ngáy. Nhìn cậu không hiểu sao cô lại bật cười vì nó làm cô nhớ tới đứa em trai ở nhà mình.

- Ừm, cậu cũng thế. Mẹ cậu gọi ra ăn sáng kia.

Cô nói như là một người chị nói với người em.

- Vậy hả? Cậu đợi tớ một lát rồi ra luôn nhé.

Triệt tỉnh ngủ hẳn, vội vã chạy nhanh vô phòng để chuẩn bị

15 phút sau.....

Triệt đã hoàn toàn thay đổi. Bộ đồ lếch thếch lúc nãy được thay bằng chiếc áo thun kiểu màu đen với quần jean lửng. Trông rất style và năng động.

Hơi mỉm cười tỏ ý hài lòng rồi Xuân cùng Triệt đi về phía nhà ăn.

Căn phòng ăn hôm nay vẫn yên tĩnh như mọi ngày, nó làm con người ta thấy có chút gì đó lưỡng lự.

- Hai đứa tới đây mau lên. – Mẹ Triệt gọi.

Ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn đã được dọn sẵn và bắt đầu bữa sáng của mình.

Xuân vừa ăn vừa suy nghĩ, cô cảm thấy bứt rứt, không yên.

- “A” – cô khẽ rên lên vì nóng.

- Cậu ngốc thật đấy. Canh đang nóng ăn từ từ thôi chứ. – Triệt nhăn mặt nói tay đưa cô một ly nước.

- Cháu có điều gì cần nói sao? – Mẹ Triệt vẫn bình thản ăn.

Cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn bà ấy, dường như bà ấy đọc được suy nghĩ của cô. Triệt cũng tròn mắt nhìn cô.

- Thật hả? – cậu hỏi.

- Sao cô biết ạ? – cô hỏi.

- Nhìn dáng vẻ của cháu là ta có thể đoán ra một phần rồi. Sao có gì cần nói phải không?

- Dạ, thật ra cũng có. – cô hơi ngập ngừng. – thật ra cháu muốn hôm nay mình có thể về trường, không phải vì cháu không thích ở đây mà là vì cháu có việc phải làm, mong cô đừng hiểu lầm – cô vội giải thích.

Không nói gì mà chỉ mỉm cười thật nhẹ, bà Kimiko dường như biết trước mọi việc.

- Nếu cháu muốn như thế thì ta cũng không có lí do gì để cản lại. – bà nói nhẹ khi đang nhâm nhi tách trà hoa sen.

- Nhưng mà...con chưa muốn về. – Triệt xen vào.

- Tớ...sẽ về một mình cũng được mà. – cô vội nói.

- Cậu nghĩ sao mà tớ sẽ để cậu về một mình vậy? – cậu trả lời có phần bức mình.

- Nhưng mà quả thật tớ cần phải về. Tớ còn phải chuẩn bị cho lễ hội nữa. Hơn nữa cậu đã hứa với anh Băng là sẽ chỉ đi hai ngày thôi mà. – cô cố phân bua.

- Tớ...

- Con đã hứa rồi thì cũng nên thực hiện lời hứa đi nào. Ta cũng sẽ về Việt Nam sớm thôi mà. – bà Kimiko từ tốn giảng giải.

- Con... Vâng, con sẽ về. – cậu định nói gì đó với mẹ nhưng rồi thôi.

.....

Đứng ở trên sân bay rộng lớn đó mà Xuân cảm thấy hồi hộp. Chiếc trực thăng đã sẵn sàng cất cánh. Cô run run bước lên nó và chờ đợi.

Triệt bước thật chậm như không muốn rời xa mẹ. Cũng nhận ra sự luyến tiếc đó của con trai mình bà Kimiko cũng khẽ cười. Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của đứa con trai.

- Không sao, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi mà.

- Vâng. – mặt buồn so cậu đáp lại.

Quay lưng và tiến về phía cánh cửa của chiếc máy bay.

- Ta nghĩ con cũng nên thành thật với lòng mình đi. Nhưng cũng phải suy nghĩ kĩ trước khi làm đấy. – bà Kimiko nhẹ nhàng nói.

Giọng nói thanh thoát chậm rãi vang lên khiến Triệt cảm thấy hơi chững người lại.

- Dạ? Ý của mẹ là... – cậu bỏ lửng câu.

- Đó chỉ là lời khuyên thôi. Ta hi vọng con sẽ sử dụng nó đúng lúc.

Vẫy tay chào tạm biệt Xuân và Triệt. Bà Kimiko vẫn cứ đứng đó nhìn theo chiếc máy bay đang dần bay xa.

Triệt suy nghĩ rất nhiều về lời nói của mẹ mình. Thật lòng với bản thân mình là sao chứ? Chẳng lẽ mẹ cậu đã nhận ra điều gì đó rồi sao?

- Xin lỗi cậu nhiều lắm. Vì tớ mà cậu không thể ở lại với mẹ cậu được. Tớ xin lỗi cậu nhiều lắm. – Xuân quay sang nói với Triệt, khuôn mặt chứa đầy sự hối lỗi.

- Hả? Không có gì đâu. Đừng lo. – cậu mỉm cười đáp lại.

- Không là do tớ.

- Không sao mà.

- Cậu buồn như thế mà còn nói thế thì tớ càng thấy có lỗi hơn đó. – cô hơi xịu mặt xuống. Tự dưng cô lại thấy có lỗi kinh khủng, có lẽ do cô ích kỉ quá chăng.

Nhìn Xuân đang ỉu xiu như thế bất giác tim cậu đập nhanh hơn. Vội quay đi như một đứa trẻ sợ bị người khác phát hiện ra tật xấu của mình.

- KHÔNG có gì cậu đừng lo. Cậu nghĩ đi.

Nói vội mấy câu rồi cậu dựa lưng vào chiếc ghế đó và nhắm mắt lại. Tại sao chứ? Cậu lại có cảm giác trốn tránh thế nhỉ? Siết nhẹ bàn tay của mình, có vẻ như cậu đã một phần hiểu ra lời của mẹ mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Đặt chân về nhà thì không còn gì bằng. Sau mấy tiếng liền ngồi trên máy bay, cả người Xuân mệt mỏi cả ra. Chân cô bắt đầu tê đi, người cũng thế. Khẽ vận mình mấy cái để thoát khỏi tình trạng ê ẩm đó. Đưa mắt nhìn Triệt đang đứng sau lưng cô.

Khuôn mặt cậu có phần hơi buồn. Nhìn cậu như vậy, tự dưng thấy mình có lỗi ghê gớm.

- Thôi nào, chúng ta về tới nơi rồi, cậu đừng buồn kiểu đó nữa nhé. – cô huyếch nhẹ vào tay anh.

- Hả? À, ừm, không sao, tớ chỉ suy nghĩ một số việc thôi. Cậu cứ về trước, tớ còn một số việc cần làm vì thế đừng lo cho tớ. – cậu giải thích.

- Vậy sao? Ừm, tớ về trước. Cậu nhớ cẩn thận đó. – cô nhìn cậu, có một chút lo lắng cho cậu khi có vẻ như tâm trạng của cậu không tốt lắm.

- Ừ, tạm biệt. – cậu mỉm cười chào tạm biệt, cúi xuống mở cửa chiếc xe Ford cho cô.

- Cảm ơn, tạm biệt.

Cô chào lại rồi chui vào xe ra về luôn.

Triệt đứng nhìn chiếc xe đó khuất bóng khá lâu mới quay lưng bỏ đi.

.....

Một môi, đẩy cánh cửa cổng của Nhà chính vào, Xuân chạy như bay vào trong. Không hiểu là do đâu mà hôm nay nó thấy nơi này đẹp đến thế. Mới đi có hai ngày mà nó đã thấy nhớ rồi. Cũng phải, dù gì cô cũng đã ở đây hơn ba tháng rồi mà.

Cô dừng trước cửa của Nhà Chính. Quan sát một lúc lâu, cô mỉm cười rồi chạy ngay về phía nhà bếp.

- Cháu chào bác. – cô chào thật to khi vừa nhìn thấy bóng của bác Kim.

Bác ấy tròn mắt quay lại nhìn cô vì ngạc nhiên.

- Về rồi sao?

- Dạ, vâng.
- Tốt lắm. Vẫn khỏe chứ nhỉ?
- Vâng ạ. Bác cũng thế chứ?
- Tốt. Cháu đi có mấy ngày mà nhà yên ắng hẳn.
- Hìhì...cháu về rồi, có gì cần cháu giúp không đây.
- Có chứ. Đúng lúc ta đang đi chuẩn bị trà cho ba cậu chủ. Cháu làm giúp ta nhé. – bác mỉm cười.
- Vâng. – cô cười đáp lại.

Không hiểu sao tim cô tự dưng đập nhanh hơn một chút. Chợt hình ảnh của Băng xuất hiện làm cô hơi đỏ mặt.

Vội cúi đầu và chạy như bay xuống nhà bếp. Có lẽ là do đi lâu quá nên cô mới thấy như vậy thôi.

Cộc...cộc...

- Vào đi. – giọng nói của Vũ vang lên.

Xuân đẩy cửa, rón rén đi vào. Cô hồi hộp không biết biểu hiện của ba người đó khi thấy nó như thế nào.

Cô im lặng bước vào. Rón rén bước tới gần ba người ấy. Có vẻ như càng sắp tới lễ hội công việc càng bận rộn vì ngay lúc này, trong phòng nhưng không ai quan tâm tới cô đang bước vào. Mỗi người đều đang chăm chú vào chiếc laptop của mình.

Mới có hai ngày thôi mà cô cảm thấy họ có vẻ gầy đi. Nhất là Băng. Bỗng cô thấy hơi chạnh lòng. Chắc vì cô đi nên mọi người đã bận nay còn thêm cả đồng việc nữa.

Nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn mà không nói thêm gì.

- Cảm ơn...b.... – Phong ngược lên nhìn Xuân. Ánh mắt anh mở lớn vì ngạc nhiên. – Xuân, em về rồi sao?
- Vâng. – nó cười toe toét.

Ngay khi nghe Phong nói vậy, cả Băng và Vũ cũng bắt đầu chú ý. Vũ cũng cười khi thấy Xuân.

- Em về rồi à. Đi chơi vui không? Có mang quà không đó? – Vũ nháy mắt, chạy lại bắt tay cô rất thân thiện.

Phong cũng đứng dậy, đi đến bên cô. Nhẹ nhàng đặt tay lên vai nó, anh mỉm cười.

Xuân cảm thấy rất vui vì không ngờ cô được chào đón như vậy nhưng chỉ có Băng là vẫn ngồi đó. Đôi mắt đen đó vẫn lạnh lùng nhìn cô. Khuôn mặt vẫn không một chút thay đổi như không có gì xảy ra. Không hiểu tại sao Xuân lại có chút gì đó.....hụt hẫng.

Cô liếc nhìn anh một chút. Cô chợt nhận ra anh đang quan sát mình. Ánh mắt lạnh đậm, đầy cuốn hút. Vội cup đầu xuống để cúi chào anh nhưng thực ra là để tránh ánh mắt đó vì không hiểu sao khi nhìn ánh mắt đó là tim cô như muốn loạn nhịp.

- Về rồi sao? – giọng nói nhẹ nhàng mang chút uy quyền nào đó.
- Vâng. – cô khẽ gật đầu.
- Tốt lắm. Cũng đúng lúc là đang có việc cho cô. Minh vừa gửi cho cô một vài tài liệu mới đây. – anh bình thản nói.
- Vâng. – cô chỉ đáp gọn lọn như thế.

Đúng là băng, lúc nào cũng là công việc. Quả thật không có gì có thể thay thế nó trong anh mà.

- Cô theo tôi về phòng để lấy nó được chứ?
- Vâng.

- Em ấy mới về, cậu không cần phải gấp gấp như vậy đâu. – Phong bực bội chen vào.

Bình thản đưa đôi mắt đen ấy nhìn Phong, Băng khẽ nhếch mép tạo một nụ cười. Anh đáp:

- Nếu cậu nói 5 ngày là thời gian dài để chuẩn bị cho lễ hội thì việc này không cần gấp gấp.

- Nhưng cũng không cần quá nghiêm khắc như vậy chứ. – Vũ chen vào.

- Cậu nghĩ đó là nghiêm khắc sao? – Băng nhướn mày.

- Tất nhiên rồi. – Vũ cười cười đáp lại.

- Thôi, em không sao. Là do em cả. Đưa em sắp tài liệu đó đi ạ.

Xuân xen vào giữa khi nhận ra không khí căng thẳng giữa họ. Haizz... đúng là cứ đúng vào công việc thì Băng sẽ thành người khác.

- Được thôi, chúng ta đi nào. – anh đáp gọn lọng rồi quay lưng đi về phía cánh cửa ra vào.

- Em đi đây. Cảm ơn hai anh chuyện lúc nãy nhé. Em ổn mà. Đừng lo.

Cô mỉm cười an ủi rồi cũng chạy luôn ra tới cửa. Vũ thì vẫy tay chào với nụ cười quen thuộc. Chỉ có Phong là đang cau có khó chịu. Bực mình quay trở về phía bàn làm việc. Anh cảm thấy khó chịu một cách kì lạ. Cứ nghĩ tới cảnh Băng và Xuân đi với nhau là lòng anh thấy bực. Chắc là do anh đang lo cho Xuân.

Vũ nhìn thấy thái độ hậm hực của Phong một cách thích thú.

Bước dọc hành lang đó một cách thật chậm rãi. Xuân im lặng đi theo Băng. Nhìn cái dáng đi của Băng, nó thật nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chói lóa, dường như anh luôn tỏa ra một ánh sáng nào đó mà khiến cho người đối diện bị mê hoặc. Có lẽ vì thế mà cô cứ ngắm mãi mà không thôi. Không hiểu sao lúc này, cô lại cảm thấy vui vui.

Băng đi thật chậm, thật nhẹ như để nghe tiếng bước chân của người con gái đang đi sau lưng anh. Tim anh dường như đập nhanh hơn theo tiếng bước chân đó. Không gian im lặng xung quanh lại càng làm anh có chút gì đó hồi hộp. Chờ đợi. Đúng, có vẻ anh đang chờ đợi một điều gì đó rất lâu, rất mơ hồ. Anh cũng không rõ nhưng nó có thể sẽ khiến anh mỉm cười vì hạnh phúc.

Bước chân của hai người bắt đầu chậm lại và dừng hẳn khi họ đi đến gần phòng của Băng. Anh mở cánh cửa đó và đi vào, Xuân cũng lẳng lặng đi theo vào. Vẫn không ai nói điều gì với nhau mà vẫn im lặng nhưng họ lại muốn như thế.

Băng quay qua bắt chợt chạm vào ánh mắt của Xuân. Dù chỉ rất nhanh nhưng cũng đủ làm Xuân ngại ngùng quay đi. Anh cũng hơi bối rối khi gặp ánh mắt đó.

Không gian bỗng trở nên gượng gạo đến kì lạ.

- Cô ở đây đợi tôi đi lấy tài liệu. – Băng nói.

- vâng. – cô khẽ đáp.

Nói xong, Băng quay lưng bỏ đi. Xuân lặng nhìn theo cái dáng đi đó. Đưa mắt nhìn khắp căn phòng đó. Nó vẫn như thế. Gọn gàng sạch sẽ và thoang thoảng một mùi hương nào đó rất dễ chịu.

- Đây là tài liệu mới của lễ hội. – Băng xuất hiện sau lưng cô lúc nào không hay làm cô giật mình.

- dạ, vâng. Em cảm ơn. – cô đón lấy sấp giấy đó rồi đưa mắt nhìn nó.

Vất vả thật đấy. Chỉ mới hai ngày thôi mà mọi việc đã tăng lên kinh khủng như thế này. Cô khẽ nhăn mặt. Lâu lâu là khẽ tặc lưỡi một cái khi thấy có gì đó thú vị trong bản kế hoạch. Cái cau mày, rồi nụ cười mỉm thích thú hay cái gật đầu... những cử chỉ nhỏ bé đó của cô đã được Băng từ từ ghi vào trí nhớ.

Anh nhìn cô một cách rất chăm chú. Những hành động của cô khiến anh tò mò. Khẽ mỉm cười khi nhìn cô. Quả thật anh cũng không hiểu tại sao mình muốn nhìn cô. Đúng. Anh đã muốn nhìn cô từ lâu.

Anh chợt nhớ về những ngày trước. Ấn tượng ban đầu của anh về cô là sự ngông cuồng, mạnh mẽ và cả cái tát dừ dội nữa. Dần dần anh lại nhận ra được nhiều điểm thú vị từ cô. Đôi khi nhìn cô từ qua cửa sổ khi cô đang làm vườn ở dưới kia khiến anh tò mò không hiểu tại sao cái vóc dáng nhỏ bé đó lại chứa một cái năng lượng to lớn thế. Hoạt động vất vả cả ngày mà vẫn còn chạy nhảy và mỉm cười nữa chứ. Nụ cười đó cũng giúp những người xung quanh thấy vui vẻ theo. Rồi ngay khi bước vào trường, dù khó khăn như thế nào cô cũng vượt qua. Mạnh mẽ thật đấy nhưng đó cũng chỉ là để che dấu cho con người thật bên trong mà thôi.

Anh nghĩ vu vơ như thế. Anh chỉ thầm ngưỡng mộ cô mà thôi. Hoàn toàn không có ý gì khác cả. Anh khẳng định nhưng điều đó có thật không?

- Thế việc trang trí như thế nào rồi ạ? – cô hỏi làm anh giật mình khỏi dòng suy nghĩ vu vơ vừa rồi.

- À, đã tiến hành trang trí ở một số khu vực quan trọng. Còn những phần như trong phòng vũ hội, hội trường thì đang cần trang trí. – anh đáp.

- Vậy ạ... nếu như được có thể cho em tham gia vào việc trang trí đó một chút được không. – cô rụt rè nói vì cũng muốn tham gia dù gì đó cũng là ý

tướng của cô mà.

Hơi ngạc nhiên trước đề nghị đó nhưng cũng khẽ gật đầu đồng ý.

- Được thôi. Tôi sẽ nói với Minh. Dù gì giờ cũng đang thiếu người.

- Vâng, em cảm ơn. – nó mỉm cười hớn hờ.

- Nhưng sẽ rất vất vả đấy vì cô còn phải chuẩn bị nhiều thứ khác nữa.

- Vâng, em không sao. – cô vẫn giữ nụ cười ấy trên môi.

Khẽ gật đầu hài lòng. Anh nhìn cô một lúc lâu. Ánh mắt của anh chợt chạm vào mắt cô lần nữa. Cả hai chợt khựng lại và cũng nhìn nhau một lúc khá lâu rồi Xuân vội quay đi vì ngại ngùng.

- Vậy giờ em về chuẩn bị.

Nói xong, cô vội quay lưng bước nhanh ra khỏi phòng nhưng vừa tới cánh cửa giọng của Băng vang lên.

- Nếu mệt, cô có thể nghỉ ngơi một chút. Chiều nay ghé qua trường cũng được.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, hơi lúng túng khi nhận được lời quan tâm ấy.

- Em...em, cảm ơn...em...sẽ cố. – cô chợt thấy khó nói.

- Ừm... - anh gật đầu.

Cúi chào anh lần cuối rồi phóng như bay ra khỏi phòng mà tim cô thì không khỏi đập loạn nhịp. Anh lo cho cô sao? Cô thắc mắc. Nhưng mặc dù thấy lạ nhưng cô vẫn cảm thấy vui vui mà không rõ lý do.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Nằm trên giường vừa xem qua sắp tài liệu. Càng xem cô càng thấy thích thú. Sẽ có nhiều sự kiện diễn ra, không chỉ có sự tham gia của các học sinh trường Will và trường Kin mà còn có các phụ huynh tham gia với tư cách là khách mời. Các tiết mục văn nghệ cũng được gài dựng khá công phu nghe nó là có mời cả một số ca sĩ nổi tiếng nào đó. Lễ khai mạc cũng sẽ được tổ chức đầu tiên xen kẽ với các tiết mục giải trí khác. Sau lễ khai mạc sẽ là buổi tham quan và tham gia các hoạt động của trường tổ chức kết thúc là buổi lễ hội hóa trang và dạ tiệc cho học sinh các trường.

Đó là sơ lược kế hoạch của buổi lễ, cô cần nắm rõ và tham gia tổ chức buổi lễ. Mặc dù nói cho oai thế thôi chứ thật ra cũng chỉ là làm vài việc vặt vãnh.

Xem xong tài liệu đó cô lại tiếp tục nghiên cứu bản thiết kế phòng hội trường và phòng dạ hội. Càng xem càng hào hứng. Lần đầu làm một việc như thế này làm cô cảm thấy hồi hộp, mặc dù có hơi run nhưng lại rất thú vị. Vừa cười vừa đọc kỹ bản thiết kế đó rồi cô thiếp lúc nào không hay.

Mở mắt từ từ ra, Xuân nhận ra là mình đã ngủ đi mất một lúc, trên tay vẫn còn cầm sắp tài liệu. Vội vàng đứng dậy nhìn vào chiếc đồng hồ.

4h45'

Cô hốt hoảng phóng như bay ra khỏi phòng. Vậy là cô đã ngủ 2 tiếng rồi. Đã tính là sẽ đi lên trường sớm vậy mà ngủ quên mất. Vừa bực mình vừa xấu hổ, cô phóng như bay trên chiếc xe đạp của mình đến trường.

- Chào bác. – cô vội chào bác bảo vệ rồi chạy thẳng vào trong sau khi “ném” tạm chiếc xe vào trong bãi giữ xe.

Đúng là sắp tới lễ hội có khách, mọi thứ đều được chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Không khí của lễ hội cũng bắt đầu tràn ngập khắp mọi nơi. Khẽ mỉm cười vì hào hứng, Xuân bước nhanh về phía văn phòng hội học sinh.

Cạch.....

Xuân đẩy cánh cửa bước vào và ngay lập tức thu hút được sự chú ý của nhiều người trong phòng.

- Em về rồi sao? – Minh cười nồng nhiệt chào cô.

- Dạ. - cô mỉm cười chào lại.

- Tôi hơi trễ nhưng không sao. Cô hãy xử lí nốt sắp giấy mời này đi. – Băng lạnh lùng nói mà không nhìn cô.

Khẽ cúi đầu chào rồi cô đi vào phòng làm việc phía trong để hoàn thành nốt công việc.

Lúc bước vào, cô nhận ra là có Hà đang ở trong đó. Ôi, năm bông hồng gai nhưng giờ chỉ có một (thế cũng đủ chết rồi =.) chứng tỏ là công việc phải bận rộn lắm.

Cô hơi cúi chào Hà nhưng đáp lại chỉ là cái lườm sắc lạnh của Hà. Cô không nói gì mà cũng không ngạc nhiên cho mấy vì cô biết Hà cũng như bốn người kia cũng không ưa gì cô, chỉ cần họ không làm gì quá đáng là được rồi.

- Về rồi à? Nghe nói cô sẽ là người trang trí phòng dạ hội đúng không? – giọng nói hoàn toàn không một chút thiện cảm.

- Vâng. – cô đáp rất nhỏ.

- Vậy sao? Chúc may mắn. – Hà mỉm cười giả tạo trông đến kịch cỡm, ánh mắt của cô lộ rõ sự khó chịu dành cho Xuân.

Nói xong, Hà bỏ ra ngoài mà không thèm chú ý tới Xuân. Lắc đầu ái ngại, Xuân không biết phải nói gì mà quay lại công việc, quả thật cô cũng thấy hơi áy náy khi dành mất việc “tuyệt” nhất chứ. Thôi, biết sao được, cô phải làm sớm để còn ra vườn hoa nữa. Hoa cho lễ hội chắc cũng sắp chuẩn bị đầy đủ rồi.

.....

Công việc nhiều quá khiến Xuân mệt cả người, mới ngồi máy bay mấy tiếng liền mà giờ còn phải làm việc vất vả là mệt thật. Xoa bóp vai cho đỡ mỏi rồi cô đứng dậy. Đã gần 8h rồi nhưng chắc không sao. Mở cửa sổ ra và hít thở không khí trong lành xong, cô quyết định đi ra vườn hoa. Bước từ từ ra khỏi phòng, không quên tắt điện và chào mọi người ở đó, Xuân vui vẻ ra về.

Đi dọc con đường dẫn ra khu vườn, cô tận hưởng không khí trong lành. Thoang thoang trong gió mang theo mùi hương của cây cỏ, hơi lạnh của những ngày cuối năm làm cho con người thấy hơi cô đơn. Nhưng không hiểu sao lúc này cô lại thấy thích cái cảm giác kì lạ đó.

Cách.....

Xuân đẩy nhẹ cánh cửa đi vào trong nhà kính. Cô trở mắt ra vì ngạc nhiên. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị gần như xong xuôi rồi. Các bông hoa được chăm chút khá kĩ lưỡng và cũng bắt đầu nở. Màu sắc rất phong phú đa dạng, chủng loại cũng thế, có nhiều loại mà cô cũng không rõ. Thích thú lượn một vòng quanh khu vườn một lúc và chìm đắm trong đó.

An empty street, an empty house.....

Tiếng chuông điện thoại, làm Xuân chợt tỉnh.

- Alo. – cô trả lời.

- Em chưa về sao? – giọng nói ấm áp ở đầu dây bên kia giúp cô nhận ra đó là Phong.

- Dạ. – cô nhìn đồng hồ và phát hoảng. Hơn 9h rồi. – Vâng, em về.

- Ừm, anh đợi em ở cổng trường. – anh nói.

- Nhưng còn xe đạp của em.

- Không sao. Để đây cũng được. Ra nhanh anh đợi.

- Vâng.

Nói xong cô cúp máy rồi bay vội ra khỏi nhà kính mà không hề hay biết ở đó đã có người.

- Tao không chấp nhận việc con nhỏ đó có thể nhận được việc đó. – một đứa con gái tức tối nói, tay giựt phát một cành hoa – Quyên.

- Tao biết tao cũng như mày thôi. – một giọng đánh đá của Linh xen vào.

- Hừ, ghét thì ai mà không ghét. Tao chắc chắn, mọi việc sẽ không dễ dàng như thế. – một giọng nói chanh chua xen vào với một sự căm ghét kinh khủng mà không ai khác là Hà.

- Mày định làm gì? – Linh hỏi.

Không trả lời câu hỏi đó mà Hà chỉ nhếch mép lên cười – một nụ cười đắc chí và độc ác.

- Ai biết được. – Hà “ngây thơ”.

Đưa chiếc điện thoại lên và gọi điện thoại cho một ai đó trước ánh mắt tò mò của Linh và Quyên. Ngược nhìn bầu trời đêm đang bắt đầu mưa.

- Ta muốn. ....

Trong màn đêm đang buông xuống, giọng nói cay nghiệt của một đứa con gái đang bắt đầu chìm trong tiếng mưa nhưng như thế lại càng khiến cho nó càng trở nên xấu xa hơn nhiều. ....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Một ngày mới bắt đầu với những cơn mưa nhỏ từ hôm qua. Mọi thứ đều đang tắm mình trong cái lạnh của mưa.

Bầu trời âm u.

Xuân từ từ bước ra về phía cửa sổ. Nó cũng đã ướt sũng do cơn mưa hôm qua.

Cô hơi tiếc một chút vì sắp tới lễ hội rồi mà trời mưa suốt như thế này thì sẽ có nhiều rắc rối lắm. Nhưng nói là thế chứ cô cũng thích mưa lắm.

Mỉm cười thích thú đưa tay ra đón nhưng hạt mưa còn vương lại mà thấy vui vui. Thôi thì thay vì đón một ngày mới với nắng ấm thì những giọt mưa chắc cũng không sao.

Đứng ngoài nhìn mưa một lúc, cô quyết định sẽ tới trường. Không hiểu sao cô lại có cảm giác khó chịu kì lạ. Một cảm giác bồn chồn cứ chực trào khiến cô không thể ngồi yên. Có lẽ là do lễ hội sắp tới nên khiến có như thế chăng?

.....

Đạp xe dọc con đường tới trường trong cái không khí lạnh thoang thoang mùi đất làm Xuân cảm thấy hơi khó chịu. Cố gắng đi tránh những vũng nước còn đọng lại trên đường rồi cô tiến thẳng tới ngôi trường.

Sau cơn mưa, ngôi trường có phần hơi khác. Những thứ được trang trí trước đây đã được cất đi để tránh đi “sự tàn phá” của cơn mưa tối qua.

Bước vội tới văn phòng của hội học sinh. Hôm nay đã là thứ tư. Chỉ còn mấy ngày nữa là tới lễ hội rồi, tất cả đều phải chuẩn bị nhanh chóng.

Cách.....

Cánh cửa văn phòng hội học sinh mở ra, Xuân bước vào và ngay lập tức cô nhận ra được điều gì đó khác thường trong mắt mọi người. Có gì đó rất căng thẳng.

- Đến rồi sao. – Khuôn mặt lạnh lùng của Băng nay còn lạnh hơn, ánh mắt tức giận, độc ác. Giọng nói cay độc khiến Xuân cũng cảm thấy run sợ.

Cô im lặng nhìn mọi người. Có chuyện gì đã xảy ra sao?

- Xuân, hôm qua em là người về cuối cùng ở khu nhà kính đúng không? – Minh hỏi, khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng căng thẳng.

- Vâng, có chuyện gì sao ạ? – cô chợt thấy có gì đó không ổn.

- Lúc ra về em không khóa cửa sao? – anh hỏi tiếp.

- Ý anh là sao ạ? – nó chợt thấy khó chịu. Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra. Cô vội nhìn khuôn mặt khó xử của Minh, ánh mắt lạnh lùng của Băng, sự há hê của “năm bông hồng gai” và cô biết có chuyện không hay xảy ra rồi.

Vội lao nhanh ra khỏi văn phòng và chạy như bay tới nhà kính.

Ánh mắt đờ đẫn, toàn thân run lên vì kinh hoàng. Trước mắt cô là một cảnh tượng vô cùng bừa bộn của nhà kính.

Kính thì bị bể rơi tung tóe, những chậu hoa mới hôm qua còn xanh tốt bao nhiêu thì hôm nay đều đã bị dập nát hoàn toàn cũng như hi vọng của cô bị dập tắt. Toàn bộ hoa để trang trí cho hội trường đều bị hư hại.

Đôi chân run run bước vào căn nhà kính đó. Những mảnh thủy tinh vung ***, hoa dập nát, đất cát bừa bãi. Khung cảnh thật hoang tàn.

Sao có thể chứ. Mặc dù hôm qua mưa rất to nhưng cũng đâu tới mức làm hư hại toàn bộ những cành cây ở đây. Không thể nào.

Cô cố lắc đầu để xua đi những suy nghĩ trong đầu nhưng không thể tìm ra được một lí do gì đó để bào chữa cho lỗi lầm của mình. Làm sao đây? Cô cảm thấy bất lực quá.

Không có hoa thì không thể trang trí được nữa. Chỉ còn mấy ngày nữa là tới lễ hội mà chuyện này còn xảy ra. Đã thế đây còn là việc mà cô sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn. Phải làm sao đây chứ? Lễ hội sẽ ra sao?

- Thật là bất cần. Giờ này mà còn gặp chuyện này nữa. Thật không nên giao trách nhiệm quá lớn này cho một người mới đến mà. – Hà bước tới gần Xuân đang đứng chết trân nói với giọng trách móc nhưng thực ra đang rất hề hề.

- Giờ chúng ta phải làm sao đây? Thời gian gấp rút lắm rồi. Không ngờ Xuân bất cần khi không đóng cửa để cho mưa phá hư hết hoa rồi. – Quyên xen vào.

- Hoa giờ không thể nhập về kịp rồi. Rắc rối thật. – Linh giả bộ “lo lắng”.

Lời nói vô tình như cửa vào tim Xuân. Là lỗi của cô sao? Vì cô mà mọi công sức của mọi người đều đổ sông đổ bể.

Rồi còn Băng. Anh ấy sẽ như thế nào? Anh đã tin tưởng giao cho cô một nhiệm vụ quan trọng như thế này. Anh sẽ thất vọng lắm không những thế anh còn phải chịu trách nhiệm nhiều lắm.

Nghĩ tới đó thôi, lòng cô đã thấy nhói đau. Một cảm giác tội lỗi đang xâm chiếm khắp cơ thể.

Không. Cô sẽ không để điều đó xảy ra.

Suy nghĩ đó đã giúp cô một ý định “không tưởng” nhưng lúc này có lẽ là giải pháp duy nhất. Không thử làm sao biết.

Vụt chạy nhanh đi về phía chiếc xe đạp và phóng thật nhanh ra khỏi trường.

.....

Ngồi cặm cụi xếp từng cánh hoa giấy lại, một đứa con gái đang chăm chú hết sức vào bông hoa đó.

Xung quanh là những vụn giấy nhiều màu, còn một bên là những bông hoa giấy.

“A” – cô khẽ rên lên một tiếng khi cây kim đâm vào tay. Cố gắng xua đi cái đau đó đi để tiếp tục tập trung vào công việc.

Thời gian rất gấp, chỉ có ba ngày để làm thôi. Cô cần phải thực sự gấp.

.....

Lan Anh và Kim ghé qua trường Lâm Quang để xem qua trước kế hoạch của lễ hội. Năm nay, có vẻ như trường Lâm Quang tổ chức với quy mô lớn lắm.

Mọi thứ đều đã được chuẩn bị kĩ càng. Sau cơn mưa, mọi người cũng bắt đầu trang trí lại cho sân lễ.

Lướt nhanh qua khu vườn đó và tiến thẳng vào văn phòng hội học sinh.

Cạch.....

Cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra. Lan Anh và Kim bước vào, hơi cúi chào với những người đang ở trong phòng và tiếng về phía phòng làm việc của Băng.

- Chào anh. Không phiền chứ? – giọng nói ngọt ngào vang lên phá tan sự tĩnh lặng trong phòng.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn người con gái mới đi vào, Băng chợt nhận ra đó là Lan Anh – hội trưởng hội học sinh trường Will.

- Tất nhiên rồi. Chào cô. – anh nói một cách máy móc.

- Vâng. – Lan Anh mỉm cười.

Kim bước vào theo sau nhưng chỉ hơi cúi chào anh và anh cũng thế.

Liếc qua kế hoạch đón tiếp và chào mừng của trường Lâm Quang mà Băng vừa đưa rồi gật gù tán thành.

Quả thật kế hoạch rất hoàn hảo, không còn gì để bàn nữa.

Cô và Băng trao đổi với nhau một lúc rồi đứng lên ra về. Nhưng vừa bước tới cánh cửa, cô dừng lại và quay lại hỏi Băng:

- Xuân đâu? Em có thể gặp bạn ấy chứ?

Hơi nhũn mảy một chút rồi anh cũng gật đầu và chỉ cho cô đường tới nơi mà Xuân đang ở.

Cạch.....

Cánh cửa đóng lại, Băng chợt thấy suy nghĩ. Có vẻ như anh hơi quá đáng với Xuân một chút khi đã vô tình kết tội cô vì vụ nhà kính bị hư. Lúc đó anh đang mất bình tĩnh. Chứ để phá hư nhà kính thì phải cần có một “ngoại lực” tác động vào rất lớn. Kính chịu lực loại tốt nhất mà có thể dễ dàng bị hư vì mưa gió sao.

Khẽ lắc đầu một chút để xua đi suy nghĩ đó và quay lại tập trung vào công việc hiện tại của mình.

.....

Lan Anh và Kim khá shock khi nghe sự việc vừa rồi. Toàn bị hoa bị hư hại hết và Xuân đang cố gắng thay thế chúng bằng hoa giấy sao. Không hề dễ dàng chút nào.

- Tôi nghĩ ta nên dừng em ấy lại. – Minh nói giọng lo lắng.

- Không. Như thế không được. Dừng bắt bạn ấy phải dừng lại vì chắc chắn bạn ấy không thể. Em sẽ giúp. Chị Kim giúp em xử lý một số việc còn lại. – Lan Anh nói vậy rồi cũng đẩy cửa phòng bước vào trong đó để làm với Xuân.

- Nhưng...

Minh chưa kịp nói hết câu, Kim đã xem vào.

- Không sao. Anh không ngăn được họ đâu. Chúng tôi sẽ giúp. Các anh cứ lo tốt việc còn lại đi. Tôi sẽ giữ bí mật việc này.

Nói xong cô quay lưng đi và rút điện thoại thông báo về kế hoạch sắp tới của trường cho một bạn trong hội học sinh và yêu cầu họ triển khai kế hoạch sao cho nhanh nhất.

Minh chỉ biết thở dài. Ai cũng ngoan cố. Chẳng lẽ con gái khó hiểu tới mức đó sao.

Đã ba hôm rồi.

Ba ngày liên tiếp Xuân ngồi trong căn phòng đó. Miệt mài và chăm chút hoàn thành nốt những bông hoa giấy đó.

Cạch.....

Lan Anh bước ra với khuôn mặt mệt mỏi.

- Có lẽ là xong rồi nên tôi về trước. Gửi lời hỏi thăm của tôi cho cậu ấy.

Lời nói ều oai đó chấm dứt thì cũng là lúc cô khuất sau cánh cửa của văn phòng hội học sinh.

Đã hơn 10h đêm, mọi người cũng đã về hết chỉ còn lại một mình Băng.

Anh đứng rất lâu. Đôi mắt hướng về cánh cửa đó. Nhẹ nhàng đứng thẳng người lên, anh tiến về phía căn phòng nơi mà Xuân đã ở suốt ba ngày qua.

Đẩy cánh cửa đó thật nhẹ và bước vào.

Một cô gái đang nằm gục vào tường, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, khuôn mặt xanh xao đến tội nghiệp, đôi bàn tay đang sùng lên đỏ tấy vì những mũi kim đâm. Xung quanh cô là hàng ngàn bông hoa giấy với những màu sắc sặc sỡ.

Khung cảnh thật đẹp, tựa như là đang ở giữa một cánh đồng hoa rực rỡ.

Cố gắng bước thật nhẹ và tránh không làm những bông hoa kia bị nát, Băng tiến lại gần cô. Quì xuống cạnh cô, cánh tay anh khẽ vuốt lấy đôi má đó, hôn nhẹ lên nó rồi từ từ bế cô lên.

Đã đến giờ về nhà rồi nào.

Tiếng bước chân đều đều vang lên đang có che dấu đi nhịp tim đang đập loạn xạ của người con trai kia.

Đứng khuất sau một góc, Triệt nhìn thấy cảnh đó không hiểu sao cậu lại thấy khó chịu. Một cảm giác lạ lùng cứ nghẹn ứ trong lồng ngực khiến nó cứ

nhỏ đau lên một cách khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Gió nhẹ thổi, ánh nắng đang từ từ buông mình xuống khắp con đường, tắm mình trên những cành cây và sườn ảm tắt cả sau cơn mưa.

Con đường hôm nay thật náo nhiệt vì cuối cùng ngày diễn ra lễ hội mùa xuân của trường Lâm Quang cũng đã diễn ra.

Hòa vào không khí của buổi lễ cuối năm, tất cả các học sinh đều không giấu nổi niềm vui cũng như là cái thờ phào nhẹ nhõm sau kì thi cuối kì vừa rồi. Mọi thứ đều đang càng ngày càng trở nên thú vị hơn nữa rồi.

Tiếng pháo nổ lên báo hiệu lễ hội bắt đầu khai mạc.

Một dàn xe ô tô bắt đầu đi đến trước cổng trường Lâm Quang. Đầu tiên là một chiếc xe limouse đen dừng trước cổng trường và bước ra là ba chàng trai. Một người lịch sự trong bộ comple đen vạt dài làm lộ vóc dáng dong cao, khuôn mặt nửa cười nửa không làm tăng độ bí ẩn của anh – Minh Tuấn, hội trưởng hội học sinh của trường Kín.

Theo sau anh là một người cao ráo, khuôn mặt lạnh lùng cuốn hút – Bình Nguyên, phó hội trưởng hội học sinh và cuối cùng là một cậu con trai nữa. Chiếc áo sơ mi kết hợp áo khoác comple cách tân, mái tóc bồng bênh làm thấp thoáng che đi chiếc khuyên bạc ở tai trái, khuôn mặt bất cần một cách “ngông nghênh”, không ai khác chính là Minh Hoàng.

Ba người đại diện của trường nam sinh Kín bước vào trước rồi mới tới học sinh của trường đó đi vào. Họ từ tốn bước dọc con đường được trang trí kĩ lưỡng kia.

Ánh mắt của Hoàng khẽ đưa khắp sân trường như tìm kiếm một điều gì đó. Hơi nhẩn nheo khi tầm nhìn cứ che khuất bởi đám đông gần đó và rồi ánh mắt của anh cuối cùng cũng tìm được điều anh muốn – một vóc dáng nhỏ bé của một cô gái, mái tóc dài được buộc gọn gàng, đơn giản trong chiếc áo thu đen và quần jean lửng. Cái vóc dáng ấy chạy lăng xăng một cách vội vàng, có vẻ là rất bận rộn. Khẽ bật cười vì nó gợi nhớ cho anh một điều gì đó.

Theo sau trường Kín là trường nữ sinh Will. Đầu tiên cũng là một chiếc xe Limouse dừng lại và người đại diện của trường bước xuống.

Một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy voan hồng, chiếc ruy-băng cùng màu, cô lướt nhẹ trên đôi dép cao gót thật duyên dáng – Lan Anh, hội trưởng hội học sinh trường Will, theo sau cô là Kim.

Đó là một cô gái cao ráo, khuôn mặt lạnh lùng, đôi môi mím chặt. Cô trông thật sang trọng trong bộ váy đen buông thõng xuống, che phủ vóc dáng cân đối của mình. Cả hai bước dần vào ngôi trường Lâm Quang một cách thoải mái.

Khuôn mặt của Anh khẽ thấp thoáng một nụ cười quyền rũ nhưng ẩn sau đó là một sự mệt mỏi nào đó.

Và mọi người đã có mặt đầy đủ. Ba trường Lâm Quang, Kín, Will đã có mặt đầy đủ. Lễ hội chính thức bắt đầu trong sự trông ngóng của nhiều người và trong đó có Xuân. Cô đã dồn nhiều tâm huyết vào nó, đã đến giờ cô nhận lại kết quả.

Buổi lễ khai mạc bằng bài diễn văn của Băng. Giọng nói trầm ấm khiến Xuân hơi xao xuyến. Đứng nhìn từ xa nhìn với một ánh mắt triu mến và ngưỡng mộ.

Khi Băng kết thúc bài diễn văn cũng là lúc cuộc tham quan bắt đầu. Sân trường bắt đầu đông đúc nhộn nhịp hơn. Vội đưa mắt về phía Băng đứng nhưng không thấy anh đâu nên có chút thất vọng. Quay đầu lần lượt bước đi.

- Cậu vẫn xấu như ngày nào? – một giọng nói đùa đang sau lưng cô quen quen lắm.

Vội quay lại, cô ngạc nhiên khi nhận ra người bạn thân của mình – Minh Hoàng. Mọi hôm cậu đã rất thu hút rồi nhưng hôm này phải nói là rất rất thu hút. Mái tóc được làm cho nó có phần bồng bênh hơn, chiếc áo khoác sát nách đen ngoài chiếc áo sơ mi trắng, chiếc carvat đỏ làm cậu trông khá thanh lịch và cũng không kém phần cá tính. Nhưng quả thật có hơi khác thường ngày nên Xuân thấy hơi lạ.

- Cậu cũng đâu kém, nhìn chẳng giống cậu chút nào. Tính già bộ làm người lớn hả? – cô khẽ thề lưỡi trêu chọc.

- Cũng ra dáng lắm chứ. Tay cậu làm sao thế? – cậu cười chột ánh mắt dừng lại trên đôi bàn tay bị băng bó kín mít của cô.

- Không có gì đâu. Cậu đừng quan tâm – cô vội giấu đôi tay đi vì không muốn làm cậu lo lắng.

- Cậu...

Hoàng định nói gì đó nhưng bị chặn lại bởi một nhóm con gái là học sinh trường Will.

- Anh Hoàng ơi ra khu kia chơi với bọn em đi.

- Anh Hoàng. ...

- .....

Bị vây quanh bởi một đám con gái, liên tục bị lôi kéo ra xa, khiến cậu khó chịu. Càng ngày cậu càng bị lôi ra xa khỏi Xuân. Hơi ngoái đầu lại nhìn cô một cách tiếc nuối với hi vọng cô sẽ giúp mình thoát nhưng đáp lại chỉ là nụ cười thích thú ra vẻ đắc ý.

Đúng là “hotboy đi đâu thì vẫn là hotboy”. Dù trường mới hay trường cũ thì cậu ấy đều rất có sức hút.

Nhìn xung quanh một lúc, rồi cô quyết định đi về phía khu nhà phía đông – nơi yên tĩnh nhất. Có lẽ là vì cô không hợp với không khí ồn ào ở đây lắm.

Bước dọc hành lang của dãy nhà đông. Đúng là yên tĩnh thật nhưng cô lại thích cái cảm giác này. Nhẹ nhàng tận hưởng cái không khí êm dịu và cái mát thoang thoang của gió với mùi cây cỏ mang vào qua cửa sổ.

Bước chân cô chợt dừng lại khi cô nghe thấy có một tiếng nhạc phát ra từ đâu đó.

Nó phát ra từ một căn phòng nằm khá khuất trong dãy hành lang. Tiếng đàn ghi ta hòa theo giọng hát trầm ấm của một người con trai nào đó. Đó là bài “I’m yours”.

Cô thích thú lắng nghe rồi không kiềm nổi bước chân tiến về phía căn phòng đó. Cố gắng mở nhẹ cánh cửa rồi ló đầu vào.

Là một người con trai. Mái tóc nâu được cắt ngắn cá tính. Anh đơn giản trong chiếc áo sơ mi dài tay được xắn lên một cách vội vàng, ở chiếc ghế bên cạnh là chiếc áo khoác được để một cách bừa bộn, đôi môi anh khẽ cười và đang nhấp máy theo lời bài hát. Đường như lúc này quanh anh chỉ có mình anh trong cái thế giới riêng của mình.

Người anh hơi cúi xuống nên cô không thấy rõ mặt nhưng có vẻ như anh là một người khá đặc biệt và nếu cô không đoán nhầm anh yêu âm nhạc lắm. Vì cô có thể cảm nhận được cảm giác hài lòng, hạnh phúc khi anh cất lên tiếng hát.

Tiếng nhạc dứt chỉ còn lại một âm thanh của chiếc ghi-ta. Quả thật rất hay. Có lẽ mọi vật xung quanh anh đều im lặng vì muốn nghe được tiếng đàn của anh vậy.

Ngước mắt lên nhìn, anh chợt thấy một đứa con gái đang lách ló ở ngay chỗ cửa ra vào. Dáng vẻ thật buồn cười. Anh bắt đầu chú ý.

- EM đứng ngoài đó làm gì thế? – giọng nói trầm ấm của anh làm cô giật mình.

Bỗng dưng thấy mình giống như người có tội nên cô lúng túng. Cứ ấp a ấp úng mãi chưa nói được gì.

- Em...em...xin lỗi, em chỉ nghe thấy tiếng nhạc nên em đi theo thôi. Anh hát hay quá. – cô cúi gằm mặt để giải thích vì xấu hổ.

Không nói gì. Khuôn mặt thanh tú của người con trai đó nhìn nó một cách tò mò. Đôi mắt nâu này sáng lên, đôi môi ẩn hiện một nụ cười, ẩn hiện qua mái tóc được cắt rất style là một chiếc khuyên tai bạc.

- Vậy sao?

Câu nói nửa hỏi nửa không của anh làm cho cô thấy hơi bối rối.

- Vâng. – Cô trả lời một cách máy móc.

Khẽ mỉm cười một nụ cười hài lòng, tay anh bắt đầu gảy thử lên chiếc ghi-ta một nhạc điệu nào đó nghe rất vui tai.

Xuân cứ đứng im lặng ngoài cửa và lắng nghe mà không dám bước vào như sợ phá đi không gian của người con trai kia.

- Em muốn nghe bài nào không? – người con trai đó hỏi một cách thờ ơ làm cô bất ngờ.

Hơi ngập ngừng một chút rồi cô trả lời.

- Dạ có, “I promise you that” của Weslife ạ.

Anh hơi ngước nhìn cô khiến cô thấy mình hơi bị “tự nhiên” thái quá. Không nói gì mà chỉ khẽ mỉm cười rồi tiếng nhạc của bài “I promise you that” bắt đầu vang lên.

.....

There's no reason you should feel like this...

I know that I am the only one to blame...

I feel your agony

It's hidden in your kiss.....

.....

Giọng hát trầm ấm ấy khiến Xuân cảm thấy xao lòng. Phải nói là giọng hát của người con trai đó có gì đó rất đặc biệt. Nhẹ nhàng, ấm áp, bình yên. Nó mang lại cho ta một cảm giác là người con trai đang hứa với người yêu của anh ta vậy.

Đứng lặng im mà nghe. Không hề nhúc nhích, dường như cô sợ một tiếng động nhỏ cũng sẽ làm cho giọng hát đó mất đi.

Khung cảnh tĩnh lặng. Gió thổi man mát mang theo mùi hương của đất, của cây cỏ. Hoàn toàn tách biệt với sự ồn ào của ngoài kia.

Một đứa con gái đứng lấp ló qua cánh cửa để lắng nghe giọng hát trầm ấm của một người con trai.

.....

Whatever you say

Whatever you do

There will be good times waiting for you

Whatever you hear

I won't disappear

I promise you that

I promise you that.....

.....

Câu hát vừa dứt trong tiếng vỗ tay của đứa con gái kia. Đôi môi khẽ nở nụ cười, đôi mắt mờ to thích thú trông rất đáng yêu để lộ rõ sự ngưỡng mộ không kìm nén được.

- Anh hát hay lắm.

- Cảm ơn. – người con trai đó khẽ nở nụ cười, trông thật quyến rũ.

..... *Hide from the rain and snow...*

Bài hát “Take me to your heart” từ đâu vang lên khiến cả hai chú ý. Thì ra là nhạc chuông điện thoại của người con trai kia.

- Alo.

Anh nói gì đó với người ở đầu dây bên kia một lúc, khẽ gạt đầu rồi anh cất chiếc điện thoại vào túi áo khoác gần đó. Đứng dậy và cất chiếc ghi-ta đi.

- Giờ anh phải đi rồi. – anh quay trở lại và đứng trước mặt Xuân.

- Dạ, em không làm phiền. Cảm ơn anh, bài hát hay lắm – cô mỉm cười đáp.

- Ừm.

Đang định quay lưng đi thì người con trai kia lại lên tiếng tiếp.

- Em có thể giúp anh đeo caravat không?

- Dạ?

Cô ngạc nhiên quay lại thì thấy anh đưa chiếc carvat về phía mình và cô hiểu ngay. Hơi bối rối một chút nhưng rồi cô cũng cầm chiếc carvat đó. Coi như là “trả ơn” anh vì bài hát.

Anh ngồi xuống chiếc ghế lúc nãy để cô có thể đeo chiếc caravat. Anh nhìn cô một cách khá chăm chú. Hình như anh biết cô.

- Em tên gì?

- Dạ. Diệp Xuân.

Hơi nheo mắt khi nghe cái tên đó. Dường như anh vừa phát hiện ra một điều gì đó thì phải.

- Xong rồi ạ.

Cô nói sau khi hoàn tất công việc. Càng ngày “tài thắt caravat” của cô càng tăng.

- Cảm ơn.

Cúi chào anh lần cuối rồi Xuân bước ra khỏi phòng. Sắp tới giờ lễ hội nên cô cũng phải quay về.

Cạch.....

Cánh cửa phòng nhạc khu nhà phía đông mở ra, Băng bước vào. Anh thấy Duy đang đứng dựa cửa sổ, đưa ánh mắt của mình về phía không gian rộng lớn ngoài kia. Anh thấy ngạc nhiên vì hôm nay Duy đã thắt được carvat rồi sao.

- Cậu còn chưa đi sao? Thắt được carvat rồi à? – Băng lên tiếng trước.

- Chào. Carvat này có người thắt cho tớ. – Duy hơi ngoái nhìn băng và trả lời.

- Có người thắt?

- Ừ, một đứa con gái nhỏ. – anh đáp. Khẽ mỉm cười khi nhớ về khuôn mặt đó của cô. Quả thật rất thú vị.

- Con gái? – Băng hơi ngạc nhiên vì từ trước tới giờ Duy là người rất ít tiếp xúc với người khác đặc biệt là con gái.

- Không có gì. Đi thôi. Sắp trễ rồi. – Duy không trả lời mà kéo tay Băng đi thẳng về phía hội trường

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Tiếng đàn violin nhẹ nhàng du dương đang từ từ vang lên trong hội trường.

Từng tốp người đang chậm chậm bước vào, trong niềm phấn khởi nhất. Đây là giây phút đang chờ đợi nhất của lễ hội.

Căn phòng được chiếu sáng bởi một thứ ánh sáng rất dịu nhẹ. Nó từ từ lan tỏa khắp không gian làm cho cả căn phòng thêm rực rỡ.

Những chùm hoa được kết thành bó và được trang trí dọc theo khắp căn phòng. Màu sắc sặc sỡ của những bó hoa đó mang lại một sắc màu mới cho căn phòng. Và có vẻ như điểm nhấn chính là những bông hoa đó.

.....

Hoàng bước vào hội trường với thái độ hơi khó chịu vì bị làm phiền quá nhiều. Cậu khẽ cười khi nhìn thấy căn phòng đó. Nó quả thật công phu. Treo hoa lên cả căn phòng này thì cần phải chuẩn bị một lượng hoa rất lớn đó chứ. Khẽ nheo mắt lại, cậu tiến tới chỗ bó hoa gần nhất.

Là hoa giấy sao?

Cậu ngạc nhiên nhìn nó. Chuẩn bị một lượng hoa lớn như thế này quả là không dễ chút nào. Cậu chợt nhớ tới bàn tay bị băng bó của Xuân.

Thì ra đây là lí do sao.

Cậu khẽ cười, chạm nhẹ vào những bông hoa đó. Không hiểu sao cậu thấy khó chịu. Cô vẫn ngốc như thế. Tại sao lại phải làm như thế chứ?

Tiếng nhạc làm cậu hơi chú ý. Cũng đã tới giờ bắt đầu buổi tiệc rồi. cậu quay lưng bước đi nhưng rồi dừng lại. Cậu tiến lại chỗ bó hoa kia và rút nhẹ một bông ra và cài vào áo.

.....

Đứng ở một góc của hội trường, Xuân đang run lên vì hồi hộp và cũng vì hơi sợ. Căn phòng này được trang trí thật rực rỡ. Điều đó cũng khiến cô “hơi” tự hào đó chứ. Dù gì cô cũng đóng góp một chút sức lực bằng việc làm những bông hoa đỏ. Thích thú nhìn ngắm thành quả của mình.

- Đẹp chứ? Công nhận chúng ta cũng khéo tay đó chứ. – Lan Anh từ đâu bước tới bên cô.

- Ừm, cảm ơn cậu nhiều lắm. Không có cậu tớ không biết phải làm sao cả. – Xuân quay qua nhìn cô bạn với ánh mắt chứa đựng tất cả sự biết ơn vô bờ bến của mình.

- Không, chủ yếu là do cậu mà. Tớ làm gì được chứ. – Lan Anh khẽ mỉm cười từ chối.

- Cậu cứ đùa hoài. – nhẹ nhàng kéo tay cô bạn lại và nói.

- Hìhì... là cả hai ta được chưa.

- Ừ.

- Mà cậu không tính tham dự buổi tiệc này à? – Lan Anh hỏi khi nhìn bộ đồ của cô. Áo thun quần jean lửng và giày thể thao.

- HẢ? À, ừm... tớ không hợp mấy nơi như thế này, tớ chỉ muốn xem thôi. – cô lắc đầu nói.

- Không. Đừng ngốc như thế. Tớ biết cậu sẽ nói thế mà. Đi với tớ nào. – Lan Anh kéo tay cô đi ra khuất khu sảnh chính.

- Đây, tớ không tham gia mà. – cô cố nài nỉ.

- Cậu có muốn trả ơn vụ hoa giấy cho tớ không? – Lan Anh khẽ liếc cô một cái và cười một nụ cười ranh mãnh xuất hiện.

- À, tất nhiên rồi. – cô nói nhưng lòng thấy hơi kì.

- Thế thì phải nghe lời tớ. Đi thôi. – Lan Anh mỉm cười đắc ý rồi kéo cô đi thẳng ra khu nhà sau.

.....

Buổi tiệc bắt đầu. Từng cặp nam – nữ của ba trường đang từ từ dắt tay nhau bước vào. Sau đó là ba đại diện Tuấn – Nguyên – Hoàng của trường Kim bước vào rồi tới đại diện của trường Will nhưng lần này chỉ có Kim và bạn nữ nào đó bước vào mà thôi. Hội trường Lan Anh thì không thấy.

Sau bài khai mạc của phó hội trường thì bữa tiệc bắt đầu. Tiếng piano du dương vang lên. Điệu nhạc “Kiss the rain” nhẹ nhàng làm nền cho những màn khiêu vũ.

Duy bước lên với bài “Canon in D” đã nhanh chóng chinh phục được trái tim của bao cô gái trường Will.

Bữa tiệc thật sôi động, từng cặp từng cặp bắt tay nhau và nhảy. Một số thì tụ tập để nói chuyện về những vấn đề nào đó.

Và... mọi thứ chợt im lặng khi từ cửa ra vào xuất hiện bóng dáng thấp thoáng của hai người con gái.

Một người cực kì dễ thương trong bộ váy hồng. Mái tóc dài buông nhẹ được cài gọn bởi chiếc ruy-băng cùng màu. Đôi môi khẽ mỉm cười làm khuôn mặt của cô trông càng đáng yêu và đương nhiên đó là Lan Anh – hội trường hội học sinh của trường Will mà ai ai cũng biết. Cô nhẹ nhàng tiến vào, một tay đang dắt theo một cô gái khác đang e dè bước vào.

Chiếc váy trắng xếp tầng, nổi bật với bông hoa ở ngang eo. Mái tóc dài, hơi gọn sóng buông nhẹ xuống bờ vai thật duyên dáng. Đôi mắt to tròn với hàng mi dài cong vút, đôi môi đang khẽ mỉm cười lộ sự bối rối, khuôn mặt e ấp, ngại ngùng đó khiến cho trái tim của tất cả nam sinh đang có mặt ở đây cũng phải xao xuyến. Cô bước đi thật nhẹ, thật chậm có vẻ như việc đi lại bằng đôi giày cao gót kia là một điều “khá khó khăn” nhưng điều đó lại càng làm cho cô trông đáng yêu hơn.

Hoàng đứng từ xa nhìn người con gái xinh đẹp vừa bước vào kia. Tim cậu như bước trật mất một nhịp. Dù biết là Xuân đã lâu nhưng không ngờ cô ấy lại đẹp như thế. Ánh mắt của cậu dường như chẳng muốn rời khỏi người con gái đó mất rồi.

- Sao thế? Yêu rồi à? Cậu cũng khéo chọn bạn gái đó chứ? – Tuấn tiến lại gần trêu trọc.

- Em và cậu ấy chỉ là bạn. – Hoàng giải thích và cố quay trở lại vẻ mặt bình thản ban đầu.

- Thật sao? Thế càng hay. Anh đang tính tìm bạn gái. Có lẽ là tìm được rồi. – anh tiếp lời.

- Anh đùa à. Cậu ấy đâu thuộc tuýp người của anh. – Hoàng hơi khó chịu.

- Cũng phải. Nhưng xinh thế kia thì cũng được đó chứ. – anh tiếp tục trêu khi nhận ra thái độ khác thường của cậu.

- Anh không nên làm thế. – cậu tuyên bố một câu cụt lùn rồi bỏ đi luôn để lại Tuấn đang cười thích thú nhìn cậu.

Băng nhìn cô thật lâu. Anh cũng đã ở gần cô khá lâu nhưng đây là lần đầu anh nhận ra một nét đẹp khác của cô. Không hiểu sao nó cũng khiến anh cảm thấy hồi hộp mặc dù đây không phải là lần đầu anh thấy được một cô gái đẹp. Thật kì lạ.

Phong nhìn cô thật lâu. Bất giác anh khẽ mỉm cười. Dáng vẻ đó của cô thật khác so với thường ngày. Không còn hồn nhiên, năng động cũng như vui vẻ nữa mà được thay bằng một vẻ đẹp nhẹ nhàng của một cô công chúa. Dáng vẻ e ấp kia trông thật quyến rũ. Anh nhìn cô rất lâu, rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Xuân cảm thấy xấu hổ kinh khủng. Ánh mắt của mọi người cứ đổ dồn về phía cô một cách lộ liễu. Giờ cô chỉ muốn trốn đi mà thôi nếu như không phải là mình đang đi giày cao gót và đang bị giữ lại như thế này.

- Thấy chưa. Tớ nói cậu đẹp mà. – Lan Anh khẽ thì thầm vào tai Xuân.

- Tớ muốn ra khỏi đây. – cô lí nhí.

- Không còn cơ hội đâu. – Lan Anh nhìn cô rồi khẽ cười nữ cười tinh quái.

- Biết vậy tớ không vào đây.

- Muộn rồi. Tớ đi trước.

Lan Anh nháy mắt với cô một cái rồi buông tay cô ra và chạy đi mất để mình cô bơ vơ giữa chốn đông người này. Chợt thấy hơi run, cô cố lấy lại bình tĩnh và đi một cách bình thản như không trong cái ánh nhìn của mọi người.

Nhưng mà làm sao được chứ, cô vẫn đang run lên vì sợ đây. Cổ uống nốt li nước mà cô vừa lấy từ người phục vụ kia. Cô cũng không rõ đó có phải là rượu không nhưng nó rất ngon. Ngòn ngọt, hơi cay cay, chua chua làm cô cảm thấy thích thú.

Tạm thời bình tĩnh lại rồi, cô quyết định đi ra ngoài để tránh khỏi sự ồn ào trong này.

- Đây đi đâu thế? Đi một mình sao? – một giọng nam vang lên ở đằng sau cô.

Khẽ đưa mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, cô nhận ra là không chỉ có một mà là có ba. Cả ba đều học trường cô vì đã có lần cô thấy họ.

- Không...tôi...

- Đi chơi với bọn tôi chứ? – một tên trong ba người kia khoác vai cô một cách “tự nhiên” thái quá rồi kéo cô đi theo hắn.

Vội vàng đẩy hắn ra và lùi lại thật xa khỏi đám người đó. Cô cố giữ bình tĩnh.

- Xin lỗi, tôi muốn ở một mình.

Cô cúi xuống chào rồi định quay đi nhưng lại bị giữ tay lại. Tên vừa rồi kéo giật cô lại, hắn nhìn cô bằng ánh mắt hình "viên đạn". Có vẻ như cô đã xúc phạm hắn dữ lắm.

- Cô tưởng mình có quyền từ chối sao? Tôi tốt bụng cho cô một cơ hội mà cô dám từ chối sao? – hắn gần giọng rồi kéo cô đi.

Dù cố giật tay lại cũng không được nhưng cũng không thể hét lên để cầu cứu ngay giữa bữa tiệc được.

- Buông ra, tôi không thích.

Hắn vẫn im lặng mà kéo cô đi trong sự khoái chí.

Nhìn thấy cảnh đó, Hoàng định xông lên để bảo vệ cô nhưng rồi lúc đó, một chàng trai khác đã lao đến và ngăn tên con trai kia lại.

- Cô ấy đã nói không thích rồi mà, cậu không nên bắt ép người khác như thế.

Giọng nói ôn hòa phát ra từ một chàng trai. Khuôn mặt có chút gì đó “hơi lạnh”, ánh mắt sắc sảo nhìn về phía tên con trai kia. Trông cậu rất ra dáng người lớn trong bộ comple đen cách tân. Nó làm tôn lên nước da trắng và thân hình dong cao của cậu.

Và rồi tên con trai kia cảm thấy bối rối, hấn tự động buông tay ra và “rút lui” trong im lặng cùng với hai tên bạn kia.

Lúc này người con trai kia mới quay qua nhìn Xuân.

- Cậu mà ở một mình thì kiểu nào cũng có chuyện.

- Cậu không nói được cậu nào an ủi hơn hả Triệt? Lâu không gặp cậu. – cô mỉm cười nói.

- Ủ, lâu không gặp. – cậu đáp.

Khẽ gạt đầu cậu một cái rồi lại ngược nhìn xung quanh. Có vẻ như chuyện lúc nãy thu hút sự chú ý hơi nhiều. Cô cảm thấy lúng túng.

Cũng nhận ra điều đó, Triệt kéo tay cô đi ra thẳng khỏi sảnh chính để ra lan can. Đến được một chỗ khá yên tĩnh rồi, cậu mới buông tay cô ra.

- Lâu không gặp, cậu khỏe chứ? – cậu hỏi.

- Ừm, khỏe. Cậu cũng thế?

- Tất nhiên rồi. À, mà tay cậu sao thế? – cậu chợt chú ý tới bàn tay bị băng của cô.

- Không có gì quan trọng. Cậu đừng hỏi. – cô vội giải thích.

- Nhưng...

- Không hỏi.

- Ừm, được thôi. Nhưng phải nói là cậu ngốc.

- Ê, được rồi đó.

Im lặng nhìn cô một lúc rồi cậu mới lên tiếng.

- Tớ có chuyện muốn nói. Được chứ?

- Tất nhiên rồi. – cô trả lời. Có vẻ đó là chuyện qua trọng.

- Đợi tớ một lát.

Cậu bỏ đi đầu đó rồi lúc sau quay lại với hai li sâm banh nhỏ, một đưa cho cô còn một li cho cậu. Khẽ nhắm nháp li sâm banh đó như đang chuẩn bị lấy tinh thần cho một câu chuyện quan trọng nào đó. Xuân đứng im lặng bên cậu, đôi tay vẫn về chiếc li, đôi mắt to tròn kia gián chặt vào thứ chất lỏng màu đỏ kia.

- Uống đi, không say đâu. – Triệt phá vỡ bầu không khí im lặng bằng một lời mời.

- Hả, ừm – cô hơi giật mình, khẽ gạt đầu rồi hơi nhấp môi vào li sâm banh đó.

Vị chua chua, cay cay, và hơi ngọt nhanh chóng lan tỏa kích thích vị giác của cô. Vị ngọt tan dần để lại trong lưỡi một vị hơi đắng nhưng lại thú vị.

- Ngon chứ? – cậu hỏi.

- Ừm.

- Ừm.

- Cậu muốn nói chuyện gì mà? – cô hỏi.

Cậu im lặng một lúc. Và cũng lúc đó bên trong kia tiếng nhạc du dương vang lên thay thế cho bản nhạc sôi động vừa rồi.

- Cậu nhảy với tớ một bài nhé. – Triệt khẽ đưa tay ra mời cô lịch sự như một quý ông.

- Nhưng... tớ không biết nhảy. – cô cảm thấy bối rối vì cậu đổi chủ đề quá nhanh.

- Rồi tớ sẽ kể cho.

Cậu nói rồi cầm lấy chiếc li kia đặt lên lan can đó và kéo cô lại sát mình. Một tay cậu vòng qua eo, một tay khẽ cầm tay cô lên, nhẹ nhàng bước đi theo điệu nhạc.

Cô cảm thấy xấu hổ kinh khủng, cô đã từng thấy người ta nhảy với nhau nhưng chỉ trên tivi thôi, chứ chưa bao giờ lại đặt mình vào trong trường hợp đó.

Thật không hiểu sao người ta có thể nhảy nó một cách nhẹ nhàng thể nhĩ, trông khi cô gần như phải gồng mình lên nhất là khi đang đi đôi dép cao gót này. Chân cô đau lắm nhưng vẫn không dám kêu. Không hiểu sao cô lại không dám từ chối lời mời của Triệt lúc này.

Khẽ mỉm cười một cách hài lòng, Triệt nhẹ nhàng bước đi theo điệu nhạc trong khi người con gái trước mặt cậu gần như phải dùng hết sức mình mới có thể nhảy theo kịp điệu nhạc. Toàn thân cứng đờ, bước đi một cách vụng về, khuôn mặt không giấu nổi sự lúng túng. Trông thật ngốc nghếch nhưng không hiểu sao cậu lại không muốn buông tay ra.

- Á. – Triệt khẽ kêu lên khi Xuân “vô tình” giẫm vào chân cậu.

- Xin lỗi. – cô la lên và đẩy cậu ra ngay lập tức. – thấy chưa, tớ không biết nhảy mà.

Cô bước lùi lại nhưng lại bị vấp do đôi dép cao gót. Lúc ấy tưởng chừng như mình sắp ngã vào lan can nhưng Triệt đã vươn tay ra và kéo cô lại sát người cậu. Khoảng cách của hai người rất gần khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Vội đứng thẳng dậy và quay mặt đi để che khuôn mặt đang đỏ bừng vì ngại của mình. Nhưng dường như cậu lại không muốn buông ra, điều đó lại càng làm cô khó xử hơn.

- Tớ... sẽ về nhà Chính.

Lời nói nhẹ nhàng ấy nhưng lại vô cùng to lớn. Xuân tròn tròn mắt quay qua nhìn cậu. Toàn thân đơ ra, miệng cứ mấp máy điều gì đó không nói lên lời. Có vẻ như cô cần có thời gian để bình tĩnh lại đã.

Cô đẩy cậu ra một cách bất ngờ khiến cậu hơi mất cân bằng lùi lại về sau. Cô nhìn cậu thật lâu, ánh mắt khó diễn tả.

- Thật chứ? – cô ngờ vực.

Hơi mỉm cười, cậu gật đầu.

Và ngay lập tức cô xông vào..... “đánh” cậu tới tấp. Trong khi cậu ngạc nhiên trước thái độ “tức giận” kì lạ của cô.

Cô dừng tay, hơi gục đầu vào người cậu.

- Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu nhiều lắm – cô khẽ thì thầm.

Cậu khẽ nâng đầu cô lên. Đôi mắt đỏ hoe, nước mắt còn khẽ đọng lại trên khóe mắt. Cô quả thật đang rất rất vui, đến nỗi chỉ có nước mắt mới có thể làm cô bình tĩnh lại.

- Ngốc ạ. Nhưng khoan hãy cảm ơn đã vì tớ còn một chuyện muốn nói. – lau nhẹ giọt nước mắt trên khóe mắt của cô.

Triệt nhìn cô thật lâu, khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc. Cả hai cùng im lặng. Cô khẽ ngược đôi mắt long lanh nhìn cậu.

Tiếng nhạc trong đó bắt đầu thay đổi, từ bài hát nhẹ nhàng lúc nãy sang một bài hát khác. Có vẻ như có sự xuất hiện của một ai đó khiến ở trong đó bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt hơn hẳn.

- Làm bạn gái tớ nhé.

Triệt kéo tay cô lại thật gần, nói vào tai cô một cách thật chậm, thật nhẹ nhàng và đầy trù mến.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Toàn thân cứng đờ, Xuân đứng im bất động. Tim cô như muốn ngừng đập. Miệng cô cứ mấp máy điều gì đó mãi không nên lời. Ánh mắt cô hoang mang nhìn đi đâu đó. Trông bộ dạng lúc đó của cô thật chẳng giống người vừa được tỏ tình chút nào cả. Có chút gì đó ngượng ngùng và xa cách.

Ánh mắt cô khẽ liếc nhìn Triệt và ngay lập tức bối rối quay đi khi chạm phải ánh mắt của đó. Có vẻ như cậu cũng đang bối rối không kém gì cô.

Cả hai im lặng thật lâu, thật lâu. Mặc cho tiếng ồn từ trong hội trường kia vọng ra. Cả Xuân và Triệt đều im lặng.

Một người thì đang lúng túng vì lời tỏ tình còn một người đang bối rối chờ đợi câu trả lời của người kia.

Một đêm trăng đẹp, một không gian ấm áp với những bài hát nhẹ nhàng, những bông hoa đang âm thầm tô điểm cho khung cảnh thêm phần lãng mạn.

Cũng là hai người, một nam thanh và một nữ tú nhưng sao lời tỏ tình đó lại không hề lãng mạn chút nào như trên những bộ phim. Một không gian yên tĩnh đến bức bối.

- Được chứ? – Triệt quyết định mở lời trước.

- Tớ...tớ... - Xuân ấp úng.

Lần đầu nhận được một lời tỏ tình như thế này. Nó thật lạ lẫm, cảm giác hoàn toàn không như trong phim. Không hiểu sao cô cảm thấy “tội lỗi”.

- Cậu ghét tớ sao?

- Không. Tất nhiên là không rồi. – cô vội biện minh.

- Vậy tại sao chứ? – giọng nói lộ rõ nỗi thất vọng.

- Tớ không biết. Tớ...

- .....

Cậu im lặng. Mặc dù đã chuẩn bị trước cho tình huống này nhưng sao mà nó khó chấp nhận thế. Cảm giác nhói đau trong lòng, lồng ngực cứ bị chặn lại.

- Tớ không ghét cậu nhưng mà...tớ không...

- Không thể làm bạn gái tớ sao? – cậu goánh mặt đi nói, lời nói khó khăn ấy phát ra mà sao cô hòng cậu lại thấy đáng đáng.

- ..... – đến lượt cô im lặng.

- Cậu...thích ai khác rồi phải không? – giọng nói run run đầy xúc động.

Cô mở tròn mắt nhìn cậu khi nghe câu hỏi đó. Nó làm cô cảm thấy khó xử hơn nữa.

- Không, cậu đừng nghĩ như thế. Tớ không thích ai cả, đơn giản chỉ vì tớ không nghĩ mình có cái gì đó phù hợp với cậu. Tớ cũng chẳng có điểm gì xứng đáng với cậu, hơn nữa cậu biết tớ là ai mà.

- .....

- Hơn nữa, chẳng phải cũng có nhiều người thích cậu sao? Tuyệt Phương đó, cậu cũng rõ mà, cậu ấy ở trong lớp rất hay nói chuyện và cũng từng thừa nhận rồi sao? Vì thế tớ nghĩ cậu không nên... – cô bỏ lửng câu.

- Tớ chỉ là một “món hàng” để cậu trao đổi sao? Tớ không đáng là gì trong cậu sao? Cậu tiếp cận chỉ vì đó là việc cậu cần làm sao?

Triệt nói mà sao lòng cảm thấy đau. Khẽ siết chặt tay cô, cậu thấy tức giận. Chẳng lẽ cậu không là gì trong cô, cô dễ dàng “nhường” cậu cho người khác thế sao?

Xuân khẽ bật tiếng rên khi cánh tay cô đang đỏ lên vì bị siết quá chặt nhưng cô cũng không dám làm gì, vì lúc này có lẽ Triệt đang cảm thấy hoảng loạn.

- Không, cậu đừng nghĩ vậy. Tớ không phải là người như thế? Cậu biết tớ không thể mà.

Cô cố đẩy cậu ra và lùi lại nhưng rất khó. Chợt cô cảm thấy cậu đang tiến đến rất gần mình. Ánh mắt của cậu chứa đầy sự thất vọng và hụt hẫng. Tại sao chứ? Cô đâu thể làm khác được. Cô thích cậu ấy nhưng đó là những người bạn với nhau.

- Triệt, tớ nghĩ là tớ phải đi, vì thế cậu thả tớ ra đi. – cô quay đi để tránh ánh mắt của cậu.

Nhưng Triệt không buông. Cậu đã suy nghĩ nhiều lắm rồi, từ khi ở bên Nhật, cậu đã nhận ra điều đó. Và mẹ cậu cũng biết. Có lẽ vì thế cậu mới có động lực để nói ra nhưng tại sao cậu lại thấy “hối hận” thế. Nói ra để bị từ chối sao? Thà cứ giữ trong lòng thì sẽ không cảm thấy đau như thế này nhưng nếu giữ trong lòng thì có đúng là tốt nhất không chứ.

Ngay lúc này, cậu không muốn buông tay cô ra. Cậu không muốn nhìn cô quay lưng đi. Tại sao chứ? Tại sao cậu lại thích cô đến như thế.

- Cô ấy đã không thích thì cậu đừng giữ cô ấy.

Một cánh tay giữ cánh tay mà Triệt đang nắm tay Xuân kéo ra. Ngay lập tức, cả hai đều hướng mắt về phía người đó. Là Minh Hoàng.

Tại sao cậu ấy lại ở đây? Trông có vẻ tức giận.

Đương nhiên. Cậu đã theo cô ngay khi cô bị Triệt kéo ra đây và tất nhiên nghe được cả Triệt tỏ tình với cô nhưng đến đây thì cậu không thể ngồi xem được. Khó chịu lắm.

Bằng một động tác dứt khoát, Hoàng giật tay Triệt ra và kéo Xuân đi ra theo một lối khuất hội trường để không ai thấy.

Triệt không chạy theo để kéo lại vì cậu không đủ can đảm. Đứng lặng nhìn theo bóng của hai người đó mà cậu thấy buồn.

Từ xa, cả bốn người, Băng, Phong, Duy và Minh đều thấy được “màn tranh giành” thú vị kia. Duy chỉ khẽ cười. Không ngờ mọi việc thú vị đến như thế.

Minh không nói gì. Anh thấy điều đó cũng không có gì đặc biệt vì thật ra anh đã từng “đề ý” tới Xuân nhưng đó chỉ là cảm giác nhất thời. Mặc dù nghe có hơi “phũ phàng” nhưng đó là thật.

Băng im lặng nhìn theo hai cái bóng đó một lúc rồi cũng quay mặt đi. Anh không quan tâm tới việc đó vì nó không ảnh hưởng gì tới anh. Nhưng thật ra, lòng anh cũng đã có chút gì đó xao động dù chỉ là một phút chốc.

Còn Phong, anh không biết mình đang cảm thấy gì nữa. Thật khó hiểu. Anh không biết nên diễn tả nó như thế nào nhưng nói chung là không thích. Anh cũng lạ thật. Đáng ra là phải vui mừng chứ, vì Xuân đã có thể hòa nhập với mọi người ở đây rồi. Khẽ lắc đầu quay đi, anh bước chậm về phía Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Hoàng kéo Xuân đi một mạch ra khỏi hội trường một mạch. Đi dọc hành lang đó trong im lặng. Dường như Hoàng đang tức giận. Ánh mắt của cậu trở nên đen hơn, lạnh lùng hơn. Tay của cậu khẽ siết chặt tay cô một cách vô thức.

Dù tay đang đau do bị siết chặt, đã thế đôi chân đang đỏ tấy lên vì sưng do phải đi đôi cao gót mới này nhưng Xuân không dám lên tiếng. Hình như Hoàng đang giận. Thân với cậu suốt năm năm trời rồi cô cũng đủ biết khi cậu giận thì sẽ như thế nào nhưng điều mà cô không hiểu là tại sao cậu lại giận chứ.

“A” – Xuân kêu lên khi bị vấp và té xuống. Đôi chân đã tới giới hạn của nó. Cô giật tay mình ra khỏi tay cậu rồi ngồi thụp xuống mà ôm chân. Đau lắm. Chưa bao giờ cô đi đôi dép cao gót nào cả đã thế lại còn phải chạy nhanh để theo kịp bước chân của cậu nữa chứ.

- Sao thế? – Hoàng cúi xuống bên cạnh cô mà hỏi.

Cánh tay nhẹ nhàng vén mái tóc đang lòa xòa trước mặt của cô. Cậu khẽ giật mình khi nhìn thấy đôi mắt đang đỏ hoe của Xuân. Chẳng lẽ là do cậu làm cô đau.

- Đau. – cô vội lau giọt nước mắt đang đọng ở khóe mắt.

- Đau ở đâu thế? Có sao không? – cậu vội hỏi.

- Chân đau. Cậu đi nhanh quá. – cô giải thích.

Vội nhìn xuống đôi chân của cô. Nó đỏ tấy và đang sưng lên vì không quen đi dép cao gót. Khẽ thở dài một cái, cậu nhẹ nhàng cầm chân cô lên.

- Đau thế sao không nói. – cậu trách.

- Cậu đang giận, đi nhanh quá nên tớ không dám nói. – cô thú thật.

Cậu ngó người ra. Minh giận thật sao? Bộ cậu thể hiện rõ lắm à.

- Ngốc à. Đau thì phải nói chứ. Không quen sao còn đi đôi dép cao gót này.

- Tớ bị ép chứ bộ. – khẽ nhăn mặt khi Hoàng đang giúp cô tháo đôi cao gót đó ra. Đúng là thoải mái thật. Không còn bị gò bó nữa. Nhưng mà chân cô vẫn cảm thấy đau.

- Ngốc quá mà. – cậu bực bội.

- Xin lỗi, mà tại sao cậu khó chịu thế? – cô hỏi.

- Là vì cậu ngốc quá. Là bạn cậu mà cũng thấy khó chịu. Ai bảo cái gì cũng nghe. Cậu không thể từ chối à.

- Đây, sao cậu cứ nói tớ ngốc hoài vậy. Tớ không phải là người cái gì cũng từ chối mà không có chút gì lịch sự như cậu đâu. Ai mới ngốc chứ. – cô tức tối đẩy cậu ra và tự mình tháo nốt chiếc cao gót còn lại.

- Ừ vì thế mà cứ để người khác lấn tới. Đến từ chối người khác mà cũng không biết làm sao nữa.

Cô hơi khựng người lại khi nhắc tới chuyện đó. Hiện tại cô không muốn nghĩ tới nó. Triệt quay lại Nhà chính là một điều rất vui nhưng việc cô từ chối cậu khiến cô cảm thấy khó xử.

- Kệ tớ. – cô lò đi. Vợ đứng dậy. – Á.

Cô khẽ rên lên khi đứng dậy và nhanh chóng Hoàng vội đỡ cô dậy. Cậu cúi xuống nhìn xem chân của cô.

- Trật khớp rồi. – cậu chán nản nhìn cô.

- Xin lỗi. Tớ tự đi được. – cô khó chịu nói lại rồi định bỏ đi luôn nhưng đã bị cậu giữ lại.

- Xin lỗi. Nào để tớ cõng.

Cậu nói rồi quay lưng ra về phía cô ý tỏ muốn giúp. Cô hơi lưỡng lự nhìn cậu một chút rồi trả lời.

- Thôi khỏi. Tớ đi được.

- Sao thế? Ngại à. Chẳng phải hồi cấp hai tớ từng cõng cậu sao? – cậu hơi ngạc nhiên.

- Thời đó khác, giờ khác. Nếu có người thấy cậu cõng tớ chắc tớ sẽ chết vì bị “đánh ghen” mất. – cô hơi rùng mình.

- Ngốc à. – cậu cốc đầu cô một cái rồi quay qua bế cô lên luôn mà không thèm để ý tới khuôn mặt ngạc nhiên và cái đầu lắc nguây nguẩy, kịch liệt phản đối của cô.

Sau một hồi phản đối, Xuân cúi cũng cũng ngoan ngoãn nằm dựa hững vào lòng cậu. Cô vừa xấu hổ, vừa ngại. Thật không ngờ, càng lớn, “cậu bạn thân” của cô càng chứng chạc, cao to và khỏe mạnh hơn. Ngồi yên trong vòng tay của cậu mà cô chợt thấy mình nhỏ bé. Cô chợt nhớ hồi xưa, lúc hai đứa đang còn cao bằng nhau để rồi giờ cậu cao lên bao nhiêu và bỏ xa cô trong cái “chiều cao” khiêm tốn không chịu tăng lên của cô.

Hoàng bế Xuân đi dọc con đường kia và tiến ra khỏi cánh cổng và hướng về chiếc ô tô đang đậu ở đó.

Trong màn đêm, một chàng trai với khuôn mặt lạnh đậm, ánh mắt đang nhìn về một hướng nào đó. Chiếc khuyên tai bạc khẽ sáng lên một cách bí ẩn. Trên tay là một cô gái. Mái tóc dài xỏa nhẹ xuống làm tôn lên khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, chiếc váy trắng càng làm cô thêm đặc biệt.

Gió nhẹ thổi làm cô cảm thấy lạnh nhưng cô không nói gì, liếc nhìn ánh trăng đang nhẹ nhàng chiếu sáng mà lòng cô cảm thấy khó hiểu.

Đứng từ trên nhìn xuống, Băng vô tình nhìn thấy cảnh ấy. Một chút gì xao động trong lòng anh. Vợ quay mặt đi, anh bắt gặp phải đôi mắt đen đăm đăm buồn của Triệt. Nét mặt của cậu thay đổi hẳn. Không còn là một người hay cười, vui vẻ như ngày xưa nữa. Băng lắc đầu khó hiểu rồi cũng bước đi. Tại sao chứ? Chẳng lẽ tình yêu có thể thay đổi con người sao? Từ một con người hoạt bát vui tươi như Triệt cũng phải trở nên trầm lặng sao? Thật khó tin.

Cạch.....

Hoàng bế cô vào ghế trước của chiếc Porsche mui trần 2 chỗ đang đậu ở trước cổng rồi cũng leo luôn vào ghế trước vô-lăng. Trong sự ngạc nhiên của Xuân, cậu bắt đầu khởi động chiếc ô tô đó.

- Khoan. Cậu đang làm gì đó? Dừng lại. – cô vội ngăn.

Khẽ nhếch mép tạo một nụ cười “gian tà” với cô rồi cậu mới trả lời.

- Cậu nghĩ tớ sẽ làm gì?

- Không được. Cậu chưa đủ tuổi mà.

- Cậu nghĩ tớ là người “ngoan ngoãn” sao? Không phá sao là tớ.

Cậu kết thúc câu nói bằng hành động. Chiếc xe lao vút đi trong gió như bay.

- Này, dừng lại, cậu đi chậm thôi. – cô hét lên.

- Không phải cậu thích đi nhanh sao?

- Nhưng mà cậu đang còn nhỏ mà, sao đi nhanh thế.

- Cậu cứ tận hưởng đi.

Nói xong cậu nhấn ga và xe phóng càng nhanh hơn. Khẽ lắc đầu nhìn “cậu bạn thân”, đúng là cậu thay đổi nhiều nhưng riêng bản tính ngang tàng kia thì vẫn thế. Lạng lạng, ngang tàng nhưng...tốt bụng.

.....

Sau một hồi “hóng gió” trên chiếc xe ô tô mui trần kia, cả hai dừng lại trước một cánh cổng một ngôi nhà. Cánh cổng đó tự mở và Hoàng lái xe vào trong.

- Nào, hôm nay chúng ta sẽ ở đây. – cậu mở cửa ra và tính bế cô.
- Tớ đi được nhưng mà...sao lại ở đây? – cô cảm thấy mất tự nhiên.
- Chứ ở đâu? Hay là cậu muốn ở “kí túc xá nam” với tớ. – cậu cười đùa làm cô đỏ mặt vì xấu hổ.
- Cậu điên à? Đưa tớ về “nhà” đi. – cô vội nói.

Mặt cậu bỗng trở nên đanh lại.

- Cậu muốn gặp tên đó sao? – cậu hỏi.
- Há? Không...tất nhiên là không... □ cô biết cậu đang nói tới Triệt mà.
- Thế thì việc gì phải về?
- À...tớ...
- Tớ nay ở đây xem phim với tớ. – cậu cười rồi lôi tuột cô vào trong và cô biết mình không thể từ chối được rồi. Thôi thì xem phim vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Ngồi thu lu trên chiếc ghế sofa, Xuân đưa mắt nhìn khắp căn phòng. To lớn, sang trọng và hiện đại. Kiểu kiến trúc cũng gần giống như Nhà Chính mà cô đang ở.

- Cậu nhìn cái gì đó? – Hoàng từ đâu bước ra trên tay là một bộ quần áo ở nhà của nam.
- Không, nhà đẹp nên ngắm thôi. – cô mỉm cười thích thú.
- Vậy sao? Cậu có thể thay đồ này nếu muốn. – cậu đưa cô bộ đồ lúc nãy.
- Ừm, cảm ơn. – cô đưa tay lấy liền. Tội gì phải chịu đựng trong bộ váy khó chịu này chứ.

Cô mỉm cười sau đó chạy luôn vào trong nhà tắm.

Một lúc sau, Xuân bước ra với mái tóc uốn ướt xõa dài, vài cọng ôm sát khuôn mặt làm nổi bật lên làn da trắng có phần hơi xanh, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Cô bước đi lướt thướt trong bộ pyjama rộng rãi kia trông thật thú vị.

Cô lặng lẽ bước đến ngồi gần chỗ Hoàng ở trên ghế sofa phía trước.

- Hey, trầm tư gì đó. – cô vỗ vai cậu một cái khiến cậu hơi giật mình quay lại.
- Há, Không không có gì. Đợi cậu lâu quá. – Hoàng khẽ cười, trông cậu có vẻ không vui.
- Đợi một chút thôi mà. À, uống ca cao không? Tớ muốn uống. – cô cười toe toét. Lâu rồi cô và cậu không cùng uống ca cao với nhau.

Hồi trước cả hai hay cùng ngồi uống, cùng ngắm trăng. Cậu lúc đó đã rất chín chắn nhưng cô vẫn thấy cậu có nét gì đó vẫn rất trẻ con vì thế cũng rất đáng yêu.

Đôi khi cô nghĩ mình thật may mắn khi có một người bạn thân là cậu. Mà nhiều khi nghĩ lại cũng không ngờ là mình có thể trở thành bạn của cậu ấy. Nhớ lần đầu gặp cậu. Đó là năm cả hai mới vào lớp 6, cậu chuyển về, một cậu con trai, lạnh lùng, ít nói nhưng thu hút. Đám con gái bu quanh cậu không xuể chỉ có cô là bình thường nhất đối với cậu vì lí do đơn giản là lúc đó cô đang nghiện truyện nặng nên không có “thời gian” để ý đến cái khác và chắc cũng

vì lí do đó mà cậu thân cô nhất. Không ồn ào, biết cách xử, thẳng tính và...ngốc nghếch.

Xuân ngồi vừa nghĩ vẩn vơ, vừa nhìn Hoàng pha. Có vẻ như “tay nghề” của cậu tăng lên rồi. Khẽ mỉm cười thích thú.

- Nè, uống đi. – cậu đưa cho cô một li.

- Cảm ơn. – cô mỉm cười đáp rồi khẽ nhấp miệng vào thành li.

- Ngon không?

- Ngon, hơi đắng nhưng thú vị. – cô nhận xét.

- Ừm

Cả hai im lặng, ngồi cạnh nhau không nói mà cùng nhìn lên bầu trời đầy sao kia. Mỗi người một suy nghĩ, một cảm xúc khác nhau. Hương vị ca cao đắng đắng trong miệng dần dần trở nên ngọt ngào hơn.

Gió nhẹ thổi làm tóc của Xuân khẽ tung bay. Hoàng nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng vén mái tóc đỏ như ngày xưa cậu vẫn hay làm cho “cô bạn thân” của mình nhưng không hiểu sao lần này, cậu cảm thấy khác.

- Này, cậu chuyển trường mới có vui không? – Xuân khẽ nghiêng đầu nhìn cậu hỏi.

- Ừm, cũng vui. – cậu trả lời một cách ngắn gọn rồi tiếp tục nhâm nhi li ca cao nóng hổi của mình.

- Vậy hả? Sao cậu chuyển thế? Tớ tưởng cậu thích trường cũ lắm chứ? – cô hỏi tiếp.

- Thích? Cũng không hẳn. Trường nào cũng là trường. Vội lại...

- Vội lại gì? – cô tò mò nhìn cậu.

Cậu nhìn cô chăm chú. Nhìn đôi mắt đang mở to một cách hiếu kì nhìn cậu không chớp mắt, đôi môi mím chặt, mái tóc nhẹ nhàng rũ xuống hai bên vai trông rất đáng yêu. Không hiểu sao cậu lại thấy buồn cười. Xuân thật chẳng thay đổi gì. Mạnh mẽ nhưng đôi khi lại “ngờ nghếch” như một đứa trẻ.

Khẽ cốc nhẹ lên đầu cô khiến cô phải nhăn nhó vì đau.

- Cậu vẫn hay nhiều chuyện thế à?

- Này, tớ chỉ hỏi thôi mà. – cô đánh nhẹ vai cậu để “trả thù”.

- Tò mò nhiều. Nói chung là chẳng có lí do gì để ở lại cả. – khuôn mặt của cậu trở nên lạnh lùng hơn.

- Lí do?

- Không có gì. Đã bảo là đừng nhiều chuyện mà. Thôi đi ngủ đi. Mai tớ đưa cậu về. – cậu đứng dậy trước.

- Hừ... thấy ghét. Được thôi. Đi ngủ thì đi ngủ. – cô tỏ vẻ không quan tâm lắm nhưng thật ra trong lòng đang tiếc rẻ. Hiếm khi nào thấy cậu bạn của mình lạ như thế này nên cô hơi “tò mò”

Khẽ lắc đầu khi nhìn dáng đi “cà nhắc” của cô bạn tiến về phía phòng ngủ, đúng là cô ấy vẫn không thay đổi mà.

Còn cậu thì sao? Cậu thì có lẽ đã thay đổi khá nhiều. Đạo này, tâm trạng của cậu không được ổn cho lắm.

.....

Gió nhẹ thổi, mang theo chút hương vị ban đêm của đất. Ánh trăng ôn hòa, dịu dàng chiếu xuống làm mọi vật trở nên yên bình và hiền hòa hơn.

Ở trên một chiếc lan can kia, một dáng người con trai cô độc, đứng dựa lưng vào nó, tay khẽ đung đưa ly rượu vang trong tay, ánh mắt vô thức hướng về thứ chất lỏng màu đỏ ấy.

Cậu thấy mệt mỏi, chán nản. Một chút gì đó tiếc nuối. Thật không ngờ, cũng có ngày cậu bị từ chối thẳng thừng như thế vậy. Mà cũng là lần đầu tiên cậu mới hiểu cái cảm giác “đau”. Nó như xâm chiếm toàn cơ thể, lồng ngực cứ nghẹn ứng lại đến khó thở. Sao thế, cậu thấy hụt hẫng quá.

Lúc này, nhìn người con gái bước đi, cậu muốn níu lại nhưng tại sao cậu không thể. Cậu sợ. Đúng, cậu sợ sự cự tuyệt của cô ấy. Cậu không dám nghĩ tới điều đó. Cậu đã “đau” đủ rồi.

Bật cười đau khổ. Cậu đã thay đổi thật rồi. Một người hồn nhiên vô tư tự lự như cậu, giờ trở nên im lặng và trầm lắng hẳn đi. Cậu chợt nhận ra tình cảm của mình dành cho người con gái đó sâu nặng hơn cậu nghĩ. Thật khó để thay đổi nó. Sao thế? Cậu trở thành như thế từ khi nào? Từ khi nào nụ cười ấy đã in đậm trong nỗi nhớ cậu, từ khi nào khuôn mặt đó đã trở nên quen thuộc và từ khi nào cậu nhận ra sự thay đổi trong bản thân cậu.

- Em không sao chứ? – Phong hỏi khi thấy Triệt đứng trầm tư ở ngoài lan can khi nãy.

Triệt giật mình, khẽ quay đầu nhìn anh trầm mặc một lúc lâu rồi mới trả lời.

- Em ổn. – cậu cười nhạt.

- Vậy sao? – anh hơi nhướn mày.

Triệt không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu. Tốt nhất là không nên nói nhiều vì lúc này cậu đang rất rối bời.

- Nghe nói cậu quay về nhà Chính rồi phải không? – Phong hỏi tiếp.

- Vâng. – cậu trả lời gọn lọn và nhanh chóng.

- Tốt. Chào mừng cậu quay trở về. – anh khẽ đặt tay lên vai cậu.

- Em cảm ơn.

Cả hai đứng rất lâu và nhìn về một hướng nào đó trong màn đêm kia. Không gian im lặng bao trùm lấy hai bóng người. Gió khẽ thổi làm tung bay mái tóc của họ, một vẻ đẹp quyến rũ, lạnh lùng.

Mỗi người một tâm trạng. Một người cảm thấy nặng nề còn người kia lại cảm thấy...thoải mái. Tâm trạng kì lạ đến anh cũng không hiểu nhưng đó là sự thật. Lúc này khi nhìn Triệt tỏ tình với Xuân, anh cảm thấy “hơi” khó chịu. Tại sao chứ? Anh đã trở nên ích kỉ từ bao giờ thế?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Con đường đã bắt đầu ngập tràn ánh nắng sớm. Gió nhẹ nhàng mang theo một chút cái hương của cây cỏ, mùi đất, hơi lạnh lạnh của buổi sớm.

Một chiếc xe Porsche bạc đang phóng nhanh trên đường và trên đó là hai người. Một người con trai đang im lặng lái xe còn người con gái kia thì khẽ lắc đầu theo điệu nhạc phát ra từ chiếc radio trên xe, đôi mắt hướng về một phía xa xăm nào đó trên con đường dài phẳng tấp.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà to lớn và hoành tráng, người con gái kia bước xuống xe.

- Cảm ơn nha. Cậu lái xe cũng ổn đó. – Xuân mỉm cười.

- Đương nhiên. – Hoàng khẽ vênh mặt tự đắc rất đúng phong cách của cậu.

- Tạm biệt. Hôm nào nói chuyện nữa nhé.

- Ừm, cậu cần gì tớ sẽ giúp.

- Hừm, nói chuyện là nói chuyện cậu nghĩ gì ghê vậy. Thôi cậu về đi. – Xuân vướn người ra và khẽ cốc đầu cậu một cái.

- Biết rồi. – cậu cười lại rồi quay xe đi còn cô nhìn theo bóng chiếc xe đó khuất bóng rồi mới lần thẩn đi vào trong.

Cô suy nghĩ nhiều thứ. Trong thời gian qua, có quá nhiều chuyện đã xảy ra, mọi người xung quanh cũng đã bắt đầu thay đổi nhanh chóng, khiến cô có chút gì đó hơi bối rối. Có thật là do mọi người thay đổi hay đơn giản chỉ là do từ trước giờ không hiểu rõ được họ.

Triệt đã thay đổi. Nó làm cô thấy khó xử trước tình cảm của cậu. Cảm giác tội lỗi với bản thân mình khi không thể đáp trả tình cảm của cậu làm cô thấy thật ngọt ngào.

Rồi cả Hoàng cũng thế. Cậu dường như lạnh lùng hơn xưa nhiều mặc dù cách đối xử với cô vẫn ấm áp và hiền lành như trước. Ánh mắt của cậu không hiểu sao nó có chút gì đó giống ánh mắt của Triệt nhìn cô. Sao thế nhỉ?

Hừm... càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Có lẽ điều tốt nhất lúc này là nói thẳng ra với mọi người. Biết đâu lòng cô cũng thấy nhẹ nhàng hơn.

Cô bước vào trong. Giờ này chắc mọi người đang chuẩn bị ăn sáng nên cô đi thẳng xuống bếp luôn.

- Cháu chào bác. Cháu xin lỗi vì về trễ nhé. – cô cúi rạp người mà xin lỗi bác Kim trong khi bác ấy đang tròn mắt nhìn cô.

- Không có gì. Lâu lâu nghỉ một buổi cũng không sao. Với lại cháu cũng có công trong việc đưa cậu Triệt về Nhà Chính là tốt rồi. – bác hồ hời.

- Dạ. – cô mỉm cười.

Đúng rồi. Cuối cùng cũng đã “mời” được một người về. Tình hình đã khả quan hơn trước nhiều rồi. Giờ thì nhiệm vụ của cô cũng không hẳn là hoàn toàn tuyệt vọng nhỉ. ^^

- À, cháu lên gọi các cậu chủ xuống ăn sáng đi. Cậu Triệt ở gần phòng cháu đó.

- Dạ...Triệt ở gần phòng...cháu. – cô giật mình. Không hiểu sao cô thấy bối rối kinh khủng khi nhớ về chuyện hôm qua.

- Cậu ấy mới chuyển đến hôm qua ạ?

- Đi nhanh lên nhé.

- Vâng. – cô ái ngại nhưng vẫn đành vậy thôi.

.....

Gió khẽ thổi làm mái tóc của cô khẽ tung bay làm cho khuôn mặt của cô càng thêm phần lưỡng lự. Đứng trước phòng Triệt nhưng cô chưa dám vào.

Thôi nào. Phải cố thôi.

Hít một hơi thật sâu rồi cô quyết định gõ cửa.

Cốc...cốc...

Cánh cửa bật ra ngay lập tức. Một chàng trai với khuôn mặt trẻ con đáng yêu xuất hiện. Cậu nhìn người con gái trước mặt mình một cách đầy ngạc nhiên.

- Cậu...

- Bác Kim gọi cậu xuống ăn sáng.

- À...ừm... □ cậu ngập ngừng.

Không khí thật ngọt ngào, bối rối. Không ai nói với ai câu gì. Có lẽ do vậy đó nên cả hai dường như bắt đầu có khoảng cách.

- Đi xuống nhà thôi nào. – cô mở lời trước.

- Ừ. – cậu gật đầu rồi theo cô.

Cô đi trước cậu đi sau, không ai nói với ai câu gì. Nhưng quả thật cả hai đều có điều muốn nói chỉ là không biết ai nói trước mà thôi.

Sau một hồi suy nghĩ...Cô quyết định nói trước.

Cô quay lưng lại, đứng đối diện cậu,

- Triệt, tớ muốn nói chuyện với cậu. – cô nói rõ ràng từng chữ một.

- Ừm – cậu hơi ngạc nhiên.

- Chuyện hôm qua, tớ...tớ...

- Cậu không cần quan tâm thế đâu. – Triệt chen vào ngay. Cậu không muốn nhắc tới nói.

- Cậu phải nghe tớ nói. Dù chỉ là một câu thôi cũng được.

Cậu im lặng.

- Không phải tớ ghét cậu. Chắc chắn là như thế nhưng tớ không thể... □ cô trở nên lúng túng.

- Tớ hiểu. – cậu nói gọn lỏn.

- Tớ rất tiếc...tớ...

- Nếu cậu cảm thấy điều đó là không cần thiết thì cậu đừng quan tâm tới nó nữa. – Triệt cảm thấy khó chịu. Cậu quay lưng bước đi nhưng bị cô ngăn lại.
- Khoan đã. Cậu nghe tớ nói hết đã.
- ..... – cậu im lặng, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ và chờ đợi.
- Có thể tớ không hiểu cảm xúc lúc này của cậu lắm nhưng tớ thật sự xin lỗi. Tớ không tốt như cậu nghĩ đâu. Còn nhiều người phù hợp với cậu hơn nữa.
- .....
- Mặc dù nói thật tớ hoàn toàn không có tư cách gì để yêu cầu cậu nhưng quả thật tớ rất muốn làm bạn với cậu. Hơn nữa, tớ nghĩ...
- Cậu không cần đắn đo như thế đâu. Tớ không để bụng chuyện đó đâu. Chúng ta vẫn làm bạn mà.
- Thật không? – cô vẫn cảm thấy có lỗi.
- Thật. Cậu không tin tớ sao?
- Tớ...
- Mà cậu nghĩ tớ sẽ vì bị cậu từ chối mà gục ngã rồi tổn thương hay suy sụp sao? Giống trong phim thế...ngốc ạ. – cậu khẽ xoa đầu cô.
- Đương nhiên là không rồi... Chỉ là...
- Chỉ là gì?
- Tớ thấy cậu ít cười hơn hẳn nên tớ...
- Cười?
- Ừ, trước đây cậu hay cười lắm, lúc nào cũng vui vẻ nhưng gần đây tớ thấy cậu trầm tư. Tớ sợ cậu giận vì tớ mà cậu không được ở bên mẹ cậu, rồi tớ lại...
- Nghे cô nói như thế, Triệt mới chợt nhận ra là dạo này mình có hơi trầm tính một chút nhưng không ngờ Xuân để ý nhiều tới như vậy. Không hiểu sao nó khiến lòng cậu có chút gì đó xao xuyến.
- Đúng là dạo này có nhiều chuyện xảy ra quá nên bản thân cậu cũng có chút thay đổi.
- Cậu ngốc à. Không cần lo cho tớ đâu. Tớ đã hứa thì phải làm có gì mà cậu phải cảm thấy có lỗi chứ. Tớ chưa cảm ơn cậu thì thôi.
- Cậu nói gì chứ. – cô tự dưng thấy xấu hổ kinh khủng. Khẽ mỉm cười, nụ cười trẻ con, trong sáng đến đáng yêu.
- Triệt không nói gì mà chỉ nhìn cô một cách thật kĩ. Thời gian bỗng nhiên trôi thật chậm. Cậu ước gì, thời gian cứ như thế. Khoảnh khắc được ở gần người con gái mình thích thật hạnh phúc. Được nhìn nụ cười ấy, được nghe giọng nói ấy. Mọi thứ như trở nên quá hoàn hảo. Chỉ cần nhìn thấy cô ấy cũng đủ rồi.
- Điều đó có quá ngốc chăng? Nhưng đó là sự thật. Cậu muốn nhìn nụ cười ấy mãi, mặc dù nó không phải lúc nào cũng hướng về cậu.
- A, chết rồi. Tớ phải đi gọi mọi người nữa. – cô phát hoảng khi nhìn chiếc kim đồng hồ trên tay chỉ 6h45'... Thì ra này giờ cô đã nói chuyện với Triệt hơn 10 phút rồi.
- Được rồi bọn mình cùng đi.
- Hà? Ừm – có trả lời vội rồi chạy nhanh tới phòng gần nhất – phòng của Phong.
- Triệt chậm rãi bước theo nhưng bước chân hốt hải của người con gái đó về phía phòng của Phong. Khóe môi khẽ mỉm một nụ cười âm ỉ nhưng vẫn còn chút gì đó tiếu ngạo.
- Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

“A”

Xuân và phải ai đó khi đang ở khúc rẽ. Vợ đưa mắt lên nhìn, cô chợt giật mình lùi lại khi bắt gặp đôi mắt đen lạnh lùng ấy.

- Em...em xin lỗi. – cô vội vàng xin lỗi.

- Mới sáng sớm mà đã ồn ào thế rồi sao? – Băng hơi khó chịu. Trông anh có vẻ mệt mỏi. Khuôn mặt có phần xanh xao. Có lẽ là do lễ hội vừa rồi làm “hao tổn” sức lực nhiều quá.

- Em xin lỗi.

- Gặp anh ở đây càng hay. Bọn em đang định đi gọi các anh xuống ăn sáng. – Triệt lững thững bước tới cạnh Xuân. Dáng vẻ thong dong, hai tay đút vào túi, khuôn mặt luôn ẩn hiện nụ cười. Trông cậu có vẻ như đã lấy lại tinh thần nhưng nụ cười của cậu lại có chút gì đó hơi lạnh.

- Vậy sao? – một giọng nói khác lại vang lên.

Vũ và Phong bước ra từ phòng của Phong. Cả hai cũng có vẻ hơi mệt. Quả thật lễ hội thành công cũng là do họ đóng góp một phần rất lớn đó chứ.

Cả hai cũng bước tới gần Băng. Cảnh tượng thật thú vị. Bốn người con trai cùng đứng tụ lại một chỗ, ở giữa là một người con gái nhỏ, dáng vẻ có phần lúng túng. Khi cùng lúc đứng trước bốn người con trai “đẹp lông lộng” như thế. Mỗi người đều mang một nét đẹp khác nhau.

Một chút gì đó baby, vui vẻ của Triệt...

Nét đẹp dịu dàng ấm áp của Phong...

Hay một nét lãng tử, đào hoa của Vũ...

Và sự lạnh lùng, thu hút của Băng...

Không khí thật kì lạ. Không ai nói gì đúng hơn là không biết nói gì. Xuân càng bối rối hơn.

- A, mọi người đây rồi. Mãi chưa thấy ai xuống ăn sáng. Nào, mọi người cùng xuống thôi. – bác Kim từ đâu xuất hiện như một “vị cứu tinh” của cô, phá tan không khí kì lạ đó đi.

- Á, cháu xin lỗi. – cô lên tiếng.

- Ừ. – Băng gật đầu rồi bước đi. Theo sau là Vũ, Triệt.

Đội mọi người đi gần hết, cô mới lững thững theo sau.

- Đi nhanh thôi. – Phong đi gần bên cô làm cô hơi giật mình.

- Dạ...sao anh chưa đi.

- Anh muốn đi cùng em không được sao? – Phong đùa.

- Dạ? Vâng, tất nhiên là được rồi. – cô khẽ cười.

Hai người bước đi song song, chậm rãi. Khung cảnh thật đẹp.

Gió thổi nhẹ, cây cối khẽ đưa theo gió, một chút hơi mát của buổi sớm hay cái mùi thoang thoang của cỏ cây...

Hai bóng người nổi bật lên trong bức tranh đó.

Người con trai hơi mỉm cười, đôi mắt nâu của anh hướng về người con gái nhỏ kia.

Đôi mắt to, đen, tròn ấy nhìn về một hướng nào đó xa xăm, đôi môi chum chím một nụ cười, mái tóc dài đang được buộc lên một cách gọn gàng làm cho cô càng thêm xinh xắn.

- Hôm qua, em đẹp lắm đó. – Phong nói.

- Dạ? Thật à? Em cảm ơn. Em cũng bình thường thôi mà. – Cô hơi ngạc nhiên.

- Đó là lời khen thật lòng đó.

- Hi, em cảm ơn mà. Nhiều người còn đẹp hơn đó chứ. – cô vội nói.

- Ngốc ă, đôi khi cũng nên chấp nhận lời khen của người khác chứ. – Phong khẽ cốc đầu cô một cái.

- Dạ. – cô khẽ cúi đầu.
- À, hôm nay em muốn đi chơi không? Coi như là phần thưởng của việc em hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình?
- Dạ?
- Chẳng phải lễ hội vừa rồi em đã làm rất tốt sao?
- Nhưng...
- Ăn sáng xong chúng ta sẽ đi nhé. Giờ thì xuống ăn thôi, anh đói rồi.

Vừa dứt câu, Phong kéo cô đi nhanh xuống nhà bếp trước khi cô kịp nói thêm gì.

.....

Mọi người đều đã ngồi yên ở vị trí của mình, Xuân đang mang nốt món cuối cho bữa sáng. Đúng là một bữa ăn thịnh soạn khiến con người ta cũng phải mong chờ.

- Cậu ngồi xuống ăn với mọi người đi. – Triệt kéo tay cô lại khi cô đang đứng gần đó.
- Hả? Không cần đâu. Tớ ăn sáng rồi. – cô vội từ chối và bối rối đẩy tay cậu ra.
- Cũng đúng đó. Em ngồi xuống ăn đi. – Phong ủng hộ.
- Không...em...
- Được rồi, ngồi xuống ăn cũng được. Dù gì, tôi cũng có việc cần nói với cô. – Băng bất ngờ nói khiến mọi người ngạc nhiên.
- Em... - Cô lúng túng.
- Nhanh lên nào. – Vũ kéo cô ngồi xuống chỗ ở ngay gần anh và Phong.

Và bữa sáng bắt đầu với một bầu không khí kì lạ. Mỗi người đều lặng lẽ ăn nốt phần ăn của mình. Chỉ có lâu lâu Triệt gấp cho cô một ít thức ăn làm cô bối rối, vội vàng gấp trả khiến cho bữa ăn có phần ồn ào một chút.

- Về phần công việc vừa rồi, cô đã làm rất tốt. – Băng lạnh lùng nói.

Xuân im lặng, khẽ ngược lên nhìn anh. Đôi mắt to tròn ấy thoáng có chút xao động.

- Đúng rồi, vừa rồi chủ tịch cũng rất hài lòng về những gì em làm đó. – Phong vui vẻ nói.
  - Dạ. – cô nói nhỏ.
  - Hi..hi.. – Triệt không nói gì mà chỉ cười.
  - Em giỏi lắm nhá. – Vũ cũng vui vẻ chen vào, anh lấy tay vò tung mái tóc của cô làm cô trông thật buồn cười.
  - Được rồi, vì thế mà chủ tịch cho phép cô về nhà trong vòng 5 ngày sắp tới. – Băng bình thản nói.
- Lời nói nhẹ nhàng đó nhưng không hề nhẹ nhàng chút nào. Đó là một tin rất rất vui đối với cô ấy chứ.
- Thật chứ ạ? – cô hỏi lại.
  - Tất nhiên. Chúng ta sẽ đi trong vòng vài tiếng nữa nên cô đi chuẩn bị đi. – Băng trả lời.
  - Vài tiếng nữa? Như thế không phải là quá gấp sao? – Phong khó chịu.
  - Tất nhiên. Nhưng vì trong vài tiếng nữa, tớ cũng sẽ đi nên như thế chẳng phải là tiện đường sao. – Băng đáp lại ngay.
  - Đi? Đi đâu chứ? Em ấy có thể về sau cũng được. – Phong bắt đầu thấy bức.
  - Về sau? Chẳng phải đi bây giờ vẫn tốt hơn sao? Tiết kiệm thời gian và công sức.
  - Cậu...Tớ có thể đưa em ấy về cũng được.
  - Hừm...cậu đùa à? Trong một tuần sắp tới cả cậu, Vũ và Triệt đều có việc bận sao? Chủ tịch muốn gặp các cậu. – Băng vẫn lạnh lùng như vậy.

- Thế còn cậu? Chẳng lẽ cậu không cần gấp sao?
- Tất nhiên. Cậu đừng lo. Tớ đã gặp ông trước rồi và chính ông cũng đồng ý như thế?
- Cậu...
- không sao đâu? Em sẽ đi chuẩn bị. Các anh không cần phải lo lắng thế đâu. – Xuân xen vào vì khi nhận ra được không khí căng thẳng giữa hai người đó.
- Đúng. Cô đi nhanh lên. – Băng đồng ý rồi kéo ghế đứng dậy bỏ đi luôn.

Bóng của Băng vừa khuất, cô cũng đứng dậy, vội dọn dẹp nhanh chóng chén dĩa trên bàn để còn kịp chuẩn bị đồ.

Phong nhìn cô một lần cuối. Ánh mắt có chút gì đó bức bối, giận dữ... và tiếc nuối. Anh bỏ đi không nói không rằng thêm một câu nào khiến cô thoáng chút bối rối. Có lẽ do cô lỡ hẹn với anh về vụ đi chơi sắp tới nhưng biết sao được cô thực sự muốn về nhà mà. Thôi đành vậy, chắc chắn cô sẽ xin lỗi anh ấy sau vậy.

Vũ cũng chạy theo sau, khẽ khoác vai và an ủi người anh em của mình.

Triệt im lặng từ nãy giờ quan sát rất kĩ thái độ của Phong. Trong lòng cậu chợt bùng lên những suy nghĩ kì lạ. Không lẽ cả Phong cũng.....

Không. Không thể nào? Chắc chắn là như thế hay đó chỉ do cậu đang cố dối lòng. Nhưng quả thật cậu mong điều đó không phải là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nắng chói chang chiếu xuống sân bay. Gió khẽ thổi làm bay mái tóc của người con gái đang đứng ở đó.

Trên vai là một chiếc ba lô nhỏ mà cô chỉ kịp chuẩn bị qua loa và tay trái mang theo một túi nhỏ đựng một vài cuốn sách.

- Em xin lỗi. Mặc dù đã hẹn đi chơi với anh rồi nhưng quả thật em muốn về sớm. Anh đừng giận em mà gây mất hòa khí với anh Băng. – Xuân khẽ kéo tay Phong đi ra một góc khuất rồi nói.

- Hả? Không, không có gì. Là lỗi của anh. Em đừng suy nghĩ nhiều như thế. – Phong hơi giật mình. Anh chợt nhớ lại việc sáng nay. Có lẽ anh cũng hơi quá thật.

- Nhưng mà...

- Góc ẹ. Em muốn về nhà là đúng rồi. Đừng áy náy. – anh an ủi.

- Vâng. – cô đáp nhưng lòng vẫn thấy áy náy.

- Thôi đừng lo. Em đi đi, Băng đang đợi kìa. Gửi lời hỏi thăm của anh tới gia đình em. Còn về chuyện đi chơi đó thì anh sẽ bắt đền em sau đó. – Phong đẩy cô về phía máy bay rồi nhìn cô bước vào.

Trước khi vào cô còn kịp vẫy tay chào Phong, Vũ và Triệt nữa. Thật không ngờ họ ra tiễn cô nữa. Ôi, cảm động quá mà.

.....

- Haiz...sao rồi, em ấy nói gì nào? – Vũ khoác vai ra về dò xét.

- Không có gì, đồ nhiều chuyện. – Phong khẽ cười rồi đẩy Vũ ra.

- Ồ hay, hỏi một chút thôi mà.

- Không có gì cả, Đừng thắc mắc.

- Ghê thật. Giấu nữa cơ đấy.

- Ủ, cứ cho là vậy đi. Về thôi.

Phong nói gọn lỏn rồi bước nhanh về phía chiếc xe BMW đang đợi ở ngoài kia. Vũ chạy theo sau. Chỉ có Triệt là đi rất chậm.

Không hiểu sao, trong lòng cậu lại có một nỗi lo nào đó đang dần hiện hữu. Vì sao chứ? Khó hiểu quá. Cảm giác như sợ đánh mất cái gì đó. Càng nghĩ càng khó chịu.

Khẽ lắc đầu để xua đi những ý nghĩ viển vông đó. Đúng rồi, cậu đã hứa với Xuân là sẽ cười nhiều hơn mà.

.....

Ngồi yên vị trên chiếc ghế cạnh Băng mà lòng cô chợt thấy hồi hộp. Không biết đó là do cô sắp được về nhà hay là vì lí do gì khác. Nhưng quả thật là rất vui.

- Khi xuống máy bay, sẽ có người tới chờ cô về. – Băng nói trong khi đang đọc một sấp giấy gì đó.

- Vâng. Thế còn anh? – cô chợt khựng lại khi nhận ra mình hỏi hơi quá đà.

Băng dừng lại và quay qua nhìn cô thật lâu. Hơi néo mắt một chút, đôi mắt ẩn hiện một điều gì đó bí ẩn.

- Đó không phải là việc của cô. – giọng nói lạnh lùng vang lên chậm rãi.

- Vâng. – cô xấu hổ, trả lời.

- Nhưng chúng ta sẽ còn gặp nhau. – anh nói rất nhẹ nhưng cũng đủ khiến cô nghe thấy.

- Dạ? – cô ngạc nhiên hỏi.

Anh không trả lời gì mà quay mặt đi luôn, nhìn chăm chú vào tập giấy vừa rồi và vờ như không thấy cô nhưng thật ra là đang muốn tránh ánh mắt tò mò của cô. Có lẽ lúc này, anh nói hơi nhiều rồi.

Còn cô. Khi nghe được câu nói ấy, dường như cảm thấy có chút gì đó kì lạ. Mặc dù biết chắc chắn là sẽ gặp lại anh nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn thoáng xao xuyến.

Mà càng không biết, cô càng thắc mắc hơn. Cô muốn hỏi nhưng lại không thể vì đó là điều hiển nhiên, mà có hỏi thì hỏi cái gì chứ?

Trong lòng cô chợt thấy mâu thuẫn quá. Thật là kì lạ.

- Sao thế? – anh hơi khó chịu khi nhận ra thái độ bức bối của cô.

- Dạ...em chỉ...

- Nếu thắc mắc về câu nói lúc này thì nên dừng lại đi. Chẳng phải theo đúng lịch trình là cô sẽ quay trở về sau 5 ngày nữa sao?

“Ừ nhỉ” cô chợt nhận ra. Giờ thì lại thấy có chút hụt hẫng. Ngốc thật, tự dung thắc mắc để rồi thấy mất hứng như thế này.

- Dạ. – cô khẽ trả lời. Khuôn mặt hơi xịu xuống.

Thôi đành vậy. Đi ngủ thôi.

Cô dần lòng như thế rồi nằm dựa lưng vào thành ghế và bắt đầu nhắm mắt lại. Nhưng mà nghĩ lại thì làm sao Băng biết cô muốn hỏi gì chứ? Cô còn chưa nói mà. Thật kì lạ. Ôi, càng nghĩ càng thấy rắc rối. Thôi, đành phải quên đi những suy nghĩ đó mới được. Có lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi.

.....

Khẽ hé mắt ra rồi nheo lại vì cái ánh nắng đang chiếu vào mắt qua cửa sổ, Xuân cố gắng thích nghi dần với nó và từ từ mở mắt ra.

Mệt quá. Không biết cô đã ngủ bao lâu rồi. Đưa mắt qua nhìn Băng như một quán tính.

“Ồ, anh ấy đang ngủ” cô thầm nghĩ.

Vội quay mặt đi như không muốn làm phiền anh nhưng rồi cô chợt khựng lại và lại len lén quay qua nhìn anh.

Đôi mắt đen nhắm khem khép lại một cách mệt mỏi. Đôi hàng mi dài càng làm cho đôi mắt đang nhắm của anh thêm huyền bí và quyến rũ.

Anh trông thật đẹp ngay cả khi ngủ. Một nét đẹp dịu dàng, hiền lành chứ không như nét lạnh lùng thường thấy của anh. Nó khiến lòng cô thoáng xao động.

Càng ngắm nhìn khuôn mặt đó, cô càng không muốn rời mắt khỏi. Nhìn nét mặt mệt mỏi đang đọng trên khuôn mặt ấy làm cô thấy có chút gì đó lo lắng.

Sao thế nhỉ? Cái cảm giác trong lòng cô là gì thế?

Cô chợt giật mình khi tiếng loa thông báo của máy bay cất lên. Vội quay trở lại thực tại, thoát khỏi dòng hồi tưởng mông lung lúc nãy.

Và cô chợt nhận ra, Băng cũng đã thức giấc. quay mặt đi vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng mà tim cô không thể nào không thoáng xao động.

- Tôi nơi rồi sao? – Băng hỏi.

- Dạ...vâng – Xuân cuống quýt trả lời.

- Ừm – anh nói rồi quay mặt đi nhưng trong lòng không nén khỏi câu hỏi trước thái độ lúng túng của Xuân. Dường như anh nhận ra một điều gì đó khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Gió.

Nắng.

Và cái hương vị của đất quen thuộc ấy.

Dường như Xuân không thể tin được là mình đang đặt chân lên chính mình đã ở. Cảm xúc lâng lâng khó tả.

Hạnh phúc là từ duy nhất mà cô có thể nói lúc này nhưng nó vẫn chưa đủ để ta hết được cảm xúc của cô lúc này. Làm sao có thể tả được niềm vui sướng khi sắp được gặp lại bố mẹ mình chứ.

Cái cảm xúc lâng lâng ấy khiến toàn thân cô dường như run lên, bước đi cũng không vững nữa nhưng cô lại muốn chạy thật nhanh về nhà nhưng đôi chân lại không thể đứng vững vì hồi hộp.

- Được rồi, cô về đi. Xe tôi đón rồi. – Băng đứng đằng sau cô từ nãy. Có vẻ như anh cũng hiểu được một phần cảm xúc của cô lúc này.

- Vâng – cô trả lời vội rồi leo ngay vào xe nhưng trước khi đó vẫn kịp nhìn Băng lần cuối.

Bóng chiếc xe dần khuất xa, Băng vẫn đứng im, đôi mắt dõi theo nó. Anh im lặng. Một thứ gì đó đang xảy ra trong anh. Một chút gì đó luyến tiếc, một chút gì đó chờ đợi. Tại sao thế? Từ bao giờ anh có những cảm xúc kì lạ này chứ.

Khẽ thở dài, anh quay lưng bước đi nhưng ánh mắt chợt dừng trên chiếc balo nhỏ của Xuân để quên.

Hơi lắc đầu một chút, anh cầm nó lên rồi quay lưng bước vào xe và chuẩn bị về.

.....

Bốn tháng. Đúng bốn tháng rồi kể từ khi cô xa nhà. Mọi thứ vẫn thế. Cảnh vật vẫn thế. Chỉ khác là nếu như cách đây bốn tháng cô thấy tất cả rất quen thuộc nhưng bây giờ đối với cô nó thật to lớn.

Làm sao không thể được chứ? Bốn tháng rồi mà. Mặc dù nó cũng không hẳn là thời gian dài.

Cạch.....

Cô đẩy cánh cổng và bước vào. Người đầu tiên cô thấy không ai khác là bố mẹ cô. Họ đã đợi cô.

Thời gian như ngưng đọng. Tim cô muốn nhảy căng lên. Hít một hơi thật sâu. Cô chạy thật nhanh tới ôm chầm họ.

Ướt...khóe mắt cô chợt ướt.

Sao thế? Đáng ra cô phải cười chứ? Nhưng không thể? Cảm xúc suốt bốn tháng qua bỗng tuôn trào. Cô đã rất dũng cảm khi chịu được sự “ghê lạnh” của đám con nhà giàu kia, kìm nén nỗi nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ mọi người và giờ là lúc tất cả bùng ra.

Cô chợt thấy mình yếu đuối nhỉ? Chỉ mới xa có bốn tháng thôi mà. Chẳng phải rồi sau này cô cũng sẽ xa họ sao? Chẳng phải bên cạnh cô vẫn còn người luôn giúp đỡ cô sao?

Càng nghĩ cô lại càng thấy buồn cười. Biết sao được. Con người cô là thế mà.

Niềm vui cứ dâng trào không muốn dừng. Cô ước gì, khoảnh khắc này mãi mãi dừng lại.

Yên bình. Ấm áp. Và hạnh phúc.

- Bố mẹ làm khô con rồi – giọng ba cô chợt nghẹn ngào.

Cô lắc đầu, ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn ông rồi khẽ chúi đầu vào lòng ông như muốn an ủi ông.

- Không đâu ạ. Con thấy vui lắm là vì đã có thể giúp bố mẹ. – cô thì thầm.

Mẹ cô xoa mái tóc của cô thật nhẹ rồi khẽ hôn lên đó.

- Con của mẹ giỏi lắm mà.

Cô khẽ cười nhưng không nói gì.

- A, con có quà cho bố mẹ. – cô chợt nhớ.

Vội quay đi lục túi của mình và đưa cho họ một chiếc hộp. Thật ra đó là món quà mà Phong đã dẫn cô đi mua trước khi ra về.

- Đây là do anh Phong gửi cho ba mẹ đó. – cô mỉm cười. Đó là một chiếc áo sơ mi cho bố và một chiếc áo khoác cho mẹ. Đó là do cô chọn mặc dù là do Phong trả tiền nhưng chắc chắn cô sẽ trả lại tiền cho anh ấy sau.

- Phong? – mẹ cô hỏi.

- Dạ, đó là một trong sáu người cháu của chủ tịch. Lần này con về cùng với anh Băng nữa. – cô trả lời.

- À, họ tốt quá. Như thế bố cũng yên tâm rồi. – bố cô nói.

- À, còn nữa, cái này con mua cho chị đó. – cô quay sang tìm chiếc balo nhỏ đựng món quà đó nhưng chợt nhận ra là không thấy đâu.

Cô giật mình. Vội lục tung tất cả lên để tìm nó nhưng vẫn không thấy.

- Có chuyện gì sao? – mẹ cô nhận ra có gì đó bất thường.

- Con...con...để quên chiếc balo kia ở đâu mất rồi. – cô nhăn nhó trả lời.

- Con tìm kĩ chưa? Hay là để quên ở đâu? – mẹ hỏi.

- Con...không rõ.

Cô chợt nhớ tới Băng, có lẽ anh biết là nó ở đâu nhưng giờ gọi điện chỉ vì một chiếc balo như thế có làm phiền anh quá không?

Thôi đánh liều vậy.

Cô rút chiếc điện thoại ra và tìm số của Băng. Nhìn thấy số điện thoại đó rồi nhưng rồi lại lưỡng lự.

Calling.....

Cô giật mình khi nhận ra mình lỡ ấn nút gọi rồi. Giờ phải làm sao? khẽ ghé tai vào chiếc điện thoại đó...

- Alo.

Là giọng của Băng. Không ngờ anh ấy bắt máy.

- Alo. Em là Xuân...Em xin lỗi đã làm phiền nhưng...nhưng...em muốn hỏi là...anh có thấy cái balo nhỏ của em không ạ? – cô hơi ngập ngừng.

- Tôi đang giữ nó. Nếu không có gì thì cô có thể đến lấy ở văn phòng chi nhánh của tập đoàn AJ. – giọng Băng có vẻ mệt mỏi.

- Vâng...em sẽ...sẽ tới. Làm phiền anh rồi. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Ừm. Xin lỗi, nếu không còn việc gì thì tôi cúp máy, tôi đang bận.

- Vâng...vâng...ạ. – cô luống cuống hẳn ra.

Tít...tít...

Có vẻ như anh cúp máy thật rồi. Cô cảm thấy có chút hụt hẫng nhưng mà không sao. Dù gì cô cũng khá quen rồi. Không lạnh lùng, không bận rộn không phải là Băng mà.

- Bố mẹ ơi, giờ con phải đi lấy đồ một chút nhé. – cô quay qua nói với bố mẹ.

- Nhưng con vừa về, sao không đợi ngày mai lấy? – mẹ cô lo lắng hỏi.

- Dạ thôi như thế sẽ làm phiền anh Băng lắm ạ. Thôi con chào bố mẹ nhé. – cô cúi chào bố mẹ rồi bước vào nhà thay bộ đồ lúc này đi bằng chiếc áo thun đen, quần jean và đôi giày quen thuộc.

Chạy một mạch ra đầu hẻm và bắt chuyến xe bus sắp tới để tới văn phòng chi nhánh của tập đoàn AJ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55

Sau hai chuyến xe bus liên tiếp, người Xuân như muốn nát ra.

Mệt mỏi, nắng, nóng làm con người ta cảm thấy khó chịu. Đi bộ thêm một đoạn nữa cô tới được nơi cần tới.

Phải nói là nó rất to và hoành tráng. Đứng ngắm nó một lúc rồi cô mới bước vào. Có lẽ vì hơi e ngại khi lần đầu tới nơi này.

Bước vào trong là đã thấy khác biệt.

Sang trọng, lịch sự và đẳng cấp. Thế mới biết tập đoàn AJ lớn như thế nào.

Cô thầm tự hào vì ít nhất bố mình cũng là nhân viên của nơi này. Để được vào đó đâu phải dễ.

Nhìn xung quanh một hồi, cô quyết định hỏi mấy chị thư kí ở đây.

- Chị ơi, em muốn gặp anh Băng thì phải đi đường nào ạ? – cô nhướn đầu lên để nói chuyện với cô thư kí qua bàn tiếp tân.

Cô thư kí đó cũng nhướn mày lên nhìn cô một cách nghi hoặc.

- Có chuyện gì sao? Em là ai? Có hẹn trước không? – cô ấy nói một tràng dài khiến cô ngỡ ngàng.

Phải hẹn mới được gặp cơ à? Ôi? Anh ấy quan trọng thế.

- Dạ, em hẹn tới lấy đồ theo lời của anh ấy. Chị giúp em gọi cho anh ấy với ạ.

- Thật sao?

Cô gật đầu lia lịa. Cô thư kí nhìn cô nghi ngờ một chút rồi cũng nhấn điện thoại gọi cho anh.

Sau một hồi trao đổi gì đó qua điện thoại, cô thư mới quay qua nói với cô.

- Được rồi, giờ em đi lên tầng 5, phòng quản lí, Băng đang ở đó.

- Dạ, em cảm ơn. – cô cúi chào rồi quay đi.

.....

Sau hơn 15' đi và tìm, cuối cùng cô cũng tìm được phòng đó. Nhẹ nhàng gõ cửa và chờ đợi. Không hiểu sao cô thấy hồi hộp thế nhỉ.

- Vào đi. – giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Đẩy cánh cửa đó bước vô, khuôn mặt cô chợt hơi cứng lại. Cô thấy khó xử. Không ngờ được gặp anh sớm thế. Hơi mỉm cười nhìn Băng ái ngại.

- Em làm phiền anh rồi.

- Ừm – anh khẽ gật đầu. Anh rời mắt khỏi sấp giấy trước mặt, tay tháo chiếc kính gọng đen ra nhìn cô với vẻ mệt mỏi.

Cô thì ái ngại nhìn anh không nói gì.

- Chiếc balo ở trong kia. – giọng nói đều đều vang lên, tay chỉ vào phía trong.

- Em cảm ơn. – cô vội vàng chạy nhanh vào đó và thấy nó đang ở trên bàn. Lấy nhanh rồi bước nhanh ra ngoài.

Ánh mắt chợt dừng trên khuôn mặt mệt mỏi của Băng. Không hiểu sao cô cảm thấy buồn buồn và lo lắng.

- Anh có cần em giúp gì không? – cô buột miệng nói.

Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô. Ngẫm lại, dù gì cô cũng từng có kinh nghiệm một chút trong mấy công việc văn phòng mà.

- Vậy thì soạn hết sấp tài liệu này đi. – giọng anh bình thản.

Giờ tới lượt cô ngạc nhiên. Thật không ngờ anh ấy cũng đồng ý. Thoáng chút xao động nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại và chạy nhanh về phía bàn làm việc của anh. ....

.....

Trong phòng, một người con gái đang chăm chú nhìn vào máy tính, tay liên tục gõ vào bàn phím. Hoàn toàn tập trung vào công việc.

Một người con trai cũng đang tập trung vào công việc của mình. Dáng vẻ lạnh lùng ấy này dường như đã hằn lên những mệt mỏi. Anh dùng tay lại, day day hai bên thái dương của mình một chút. Khẽ liếc nhìn người con gái kia. Đôi mắt đen kia như dần ra, anh cảm thấy có chút gì đó thật yên bình.

Khuôn mặt chăm chú, ngoan ngoãn của cô khiến anh có chút gì đó quan tâm. Anh chợt nhớ tới nụ cười của cô. Nó thật ảm áp và cũng thật mạnh mẽ. Có lẽ vì nụ cười đó mà khiến không ít những người xung quanh anh “xao động”. Đôi khi chính anh cũng thấy cô gái này thật thú vị. Một điều gì đó rất thu hút.

- Em xong rồi ạ. – Xuân lên tiếng, khoe môi hiện lên nụ cười sung sướng.

- Ừm – Băng khẽ gật đầu khi đón lấy tập tài liệu của cô.

Xem xét một lúc lâu. Khá tốt. Cách tóm tắt rất ngắn gọn, cụ thể và xúc tích. Đó là điều anh hài lòng nhất về cô khi cô đang ở trong hội học sinh.

- Được rồi, cô có thể về. – anh nhẹ nhàng nói.

- Vâng. – cô chợt thấy có chút gì đó luyến tiếc nhưng không nói gì mà lui thủi quay đi luôn. Cô hơi thấy tủi thân mà cũng không hiểu lí do.

Bước một mạch ra khỏi cửa rồi cứ đi đi mãi cho đến khi ngẩng đầu lên và chợt nhận ra rằng. ....

Băng im lặng nhìn dáng người nhỏ bé kia bước ra khỏi phòng. Có vẻ như cô hơi giận. Anh chợt thắc mắc. Khẽ dựa lưng vào ghế, suy nghĩ mông lung về điều gì đó rồi từ từ anh thiếp đi lúc nào không hay.

.....

10h

Băng mở mắt ra và liếc nhanh vào chiếc đồng hồ. Anh ngủ quên được 30’ rồi sao. Có lẽ hôm nay anh mệt quá rồi. Hai vai đã mỏi nhừ, đôi mắt cũng bắt đầu nhòe đi, toàn thân cũng dần mất đi sức lực.

Đứng dậy và đi ra khỏi phòng. Đã tới lúc tự thưởng cho mình một chút rồi.

Anh bước nhanh xuống lầu trước đó anh ghé qua khu canteen của công ty một chút. Ánh mắt chợt dừng trước vóc dáng quen thuộc kia.

Anh khẽ mỉm cười, trong lòng thấy có chút gì đó vui vui.

Xuân “lượn” gần hết cả khu nhà to lớn này rồi. Chỉ vì hơi “giận” Băng mà không hiểu lí do mà giờ đây cô lạc vào “xứ sở” của công việc này.

Đi đâu cũng thấy người chạy ngược chạy xuôi. Chỉ mới kịp hỏi một câu chưa “tới nơi tới chốn” đã không thấy bóng người đâu vì thế cô đành lui thủi một mình quanh khu này với hi vọng là có thể tìm được đường ra. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, chứ càng đi càng lạc, nhất là đối với một đứa mù đường bẩm sinh như cô thì. ...

Càng nghĩ càng thấy chán. Chẳng lẽ lời điện thoại ra nhờ Băng. Như thế thì ngại lắm ấy chứ.

- Vẫn chưa về sao? – một giọng nói “quen thuộc” vang lên ở sau lưng khiến cô đứng người.

Ôi, xấu hổ quá!!!

Từ từ quay đầu lại, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Băng mà cô chỉ muốn trốn đi thôi. Ai ngờ lại lạc đường ngay lúc này chứ.

- Em... bị... lạc đường. – giọng cô nhỏ hết mức có thể nhưng cũng đủ để cho anh nghe rõ.

Khẽ cười một nụ cười thật “hiền lành”, anh nhìn cô một lúc, không nói gì. Không hiểu sao anh lại thấy có gì đó khá thú vị đó chứ.

- Được rồi, cùng đi nào. Tôi cũng chuẩn bị ra về. – giọng anh bình thản nhưng thật ra là đang cố nén một nụ cười thích thú. Thật không giống anh thường ngày chút nào.

Anh bước đi chậm rãi dọc hành lang đông đúc đó, thỉnh thoảng hơi cúi đầu chào một người nào đó đang đi qua. Dáng vẻ rất đĩnh đạc. Rất lễ phép nhưng vẫn tạo ra một điều gì đó rất đặc biệt khiến người đối diện cũng phải chú ý.

Xuân cứ nghĩ vu vơ như thế vừa lẩn thẩn đi theo anh. Hơi ngại nhưng quả thật rất vui. Cô chợt thấy ngưỡng mộ anh nhiều lắm. Đi bên anh, cô chợt thấy “tự hào” một chút.

Ôi, thật khó hiểu. Tại sao càng ngày cô càng lạ thế? Cảm xúc của cô cứ liên tục thay đổi, nhất là khi ở trước mắt Băng?

- Được rồi, tôi công rồi. – giọng Băng nhẹ nhàng.

- Vâng, em cảm ơn. – Xuân cúi đầu nói lí nhí, trong lòng chợt thấy có chút gì đó tiếc nuối.

Cô hơi ngẩng đầu nhìn anh lần cuối trước khi ra về.

- cảm ơn vì hôm nay. – anh bình thản nói tiếp.

Cô chợt thấy ngạc nhiên. Sao hôm nay anh dịu dàng thế? Cứ thế này thì cô sẽ...

Vội lác đầu thật mạnh để xua đi suy nghĩ “viển vông” của mình rồi chào tạm biệt anh nhưng ánh mắt của cô chợt bị thu hút bởi một bóng người mặc áo đen lấp ló nào đó đằng xa mà nếu cô không nhìn nhầm thì người đó đang nhìn về phía của cô và Băng.

- Anh Băng, em nhầm hay là đúng khi thấy cái bóng đen đen kia cứ nhìn về phía này? Hình như còn chụp ảnh gì nữa cơ. – cô nói một cách nghi ngờ.

Anh ngoái đầu nhìn về phía mà cô nói. Một bóng đen nào đó nhanh chóng trốn nhanh khỏi tầm nhìn đó, hòa vào dòng người đi ngược lại phía anh. Nhưng anh vẫn thấy chứ. Cái cửa kính to đứng ở bên kia đường đã cho anh thấy được “diện mạo” của kẻ theo dõi.

Khẽ nhếch mép lên cười. Theo dõi sao? Thật là buồn cười, không hiểu cái người đó nghĩ gì chứ? Anh nhận ra hần chứ. Cái vóc dáng đó anh đã bắt gặp nhiều lần rồi, mỗi lần hần đi với chủ của hần. Đã thế lại còn lộ ra cái huy hiệu đó. Lộ liễu quá.

Ánh mắt của anh lóe lên một tia thích thú.

- Đi nào. – Giọng nói của anh thật nhẹ, đôi môi khẽ nở một nụ cười thích thú.

Anh cầm tay cô chạy thật nhanh theo đường ngược lại. Anh ghét cái cảm giác bị người khác soi mói kiểu đó.

Xuân không hiểu gì khi bị anh kéo tuột đi. Cô nhìn anh ngạc nhiên, không nói gì, vì lúc này cô lại thích cái cảm giác đó.

Hơi ảm từ bàn tay của anh chợt khiến cô thấy khó tả. Ngại ngần, thích thú, an toàn.

Cả hai cùng chạy thật xa, ngược lại với tên theo dõi kia. Khi hần nhận ra thì đã quá muộn. Vội vàng leo lên chiếc xe mô tô gần đó và phóng theo hai cái dáng người đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Con đường trưa nắng đến cháy người.

Hơi nóng khiến con người cảm thấy khó chịu.

Từ đầu đó, hai dáng người chạy nhanh vào một con hẻm nhỏ gần đó, trốn đi sự theo đuổi của chiếc xe mô tô màu đen kia.

Người con trai kia dựa lưng vào tường, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở. Khẽ đưa mắt nhìn sang người con gái cạnh mình. Không hiểu sao lúc này anh lại cả cô cùng chạy theo mình.

Vóc dáng nhỏ bé đó ngồi sụp xuống đất, thở hắt ra một cách mệt nhọc. Sau mấy tiếng ngồi máy bay, người đã mệt, chưa kịp nghỉ mà đã chạy liên tục như thế này khiến cô muốn gục ngã.

- Xin lỗi đã kéo theo cô. – anh thấy hơi áy náy.

- Dạ? Không có gì. Lâu lâu, chạy một chút cũng không sao đâu ạ. – cô mỉm cười lắc đầu, mặc dù đang rất rất mệt.

- Ừm, tôi sẽ gọi người tới đón.

Anh hơi gạt đầu rồi rút tay vào túi để lấy điện thoại nhưng chợt nhận ra là không có. Hơi nhíu mày lại, anh quay quắt nhìn cô một cách bức mình.

- Có chuyện gì ạ? – cô hỏi.

- Hình như tôi quên điện thoại ở chỗ công ty rồi. – anh thấy khó chịu. Chưa bao giờ anh đăng trí tới như vậy.

- A. – cô hơi nhận ra.

- Tôi có thể mượn điện thoại của cô không?

- À vâng...

Cô vội cúi xuống lục túi nhưng chợt khựng lại vì chợt nhớ ra là cô đã “quăng” nó ở nhà trước khi đi tới đây.

- Em...em...quên rồi. – cô ấp úng nói. Tự dưng thấy xấu hổ kinh khủng.

Anh nhướn mày lên nhìn cô. Đã khó chịu nay lại càng khó chịu hơn nhất là trong cái nóng kinh khủng ở đây. Nhưng cái này đâu phải lỗi tại cô nên anh đâu có lí do gì để trách cô chứ.

Anh không nói gì chỉ quay đi suy nghĩ một điều gì đó. Anh bước ra khỏi con hẻm, cô cũng nhanh chóng chạy theo.

Vừa bước ra khỏi con hẻm, anh khẽ nheo mắt, cả Xuân cũng thế. Họ không biết là mình đang ở đâu. Lại lạc đường rồi.

- Cô biết đường về chứ. – anh quay qua nhìn cô.

Liếc nhìn anh một cái rồi ái ngại lắc đầu.

Anh khẽ thở dài một chút rồi đi dọc theo con đường lúc này. Hi vọng có thể nhận ra được con đường cũ lúc này đã đi.

Nhìn theo dáng người của Băng bước đi lững thững. Có vẻ như anh đã mệt lắm rồi, không hiểu sao cô lại thấy chạnh lòng. Đôi mắt cô chợt lóe sáng hay là...

Cô chạy vội theo anh, khẽ kéo tay áo của anh lại. Anh quay qua nhìn cô không nói gì?

- Nếu anh không phiền thì có thể tới nhà em...cũng được. – cô chợt thấy xấu hổ.

Chẳng lẽ trời nắng quá làm đầu óc của cô có “vấn đề” nhỉ.

- A, ý em là, có thể tới nhà em dùng điện thoại để gọi... □ cô vội giải thích.

- Được thôi. – anh khẽ gạt đầu.

Cô giật mình nhìn anh như không tin vào tai mình. Cô tưởng anh sẽ từ chối chứ.

- Thật ạ? – cô hỏi lại.

Anh khẽ gạt đầu nhìn cô. Anh chợt nhận ra là có vẻ như chuyện đó có vẻ như rất bất ngờ với cô. Mà cũng phải, chính anh cũng không hiểu tại sao.

- Nhưng...chúng ta phải đi xe bus đó. Nhà em khá xa ở đây. – cô vội nói.

- Ừm.

- Em sợ anh mệt thôi. – cô lưỡng lự.

- Tôi yếu tới thế sao? – anh chắc lười.

- Không, tất nhiên là không rồi.

Cô lắc đầu rồi vội quay mặt đi trước. Băng lặng lẽ theo sau. Đôi mắt đen của anh lướt nhanh qua con đường đông đúc đó rồi dừng ở người con gái đang đi trước mặt anh. Anh chợt thấy có chút gì đó thay đổi trong anh. Một điều gì đó mà chính anh cũng không rõ.

Xuân bước vội đi ra bến xe bus gần đó. Không hiểu sao cô thấy vui vui nhưng cũng hồi hộp. Có lẽ vì lần đầu tiên có một người con trai tới nhà cô, đã thế còn là một người không hề “đơn giản” chút nào. Nhưng ngẫm lại, cũng không hẳn anh là người đầu tiên. Hoàng – bạn cô cũng từng tới rồi mà nhưng sao lần này cô lại thấy run thế.

Cả hai cùng đứng đợi ở trạm xe bus được 15 phút rồi nhưng vẫn chưa thấy “dấu hiệu” xuất hiện của chiếc xe bus.

Băng bắt đầu thấy khó chịu khi cứ phải đứng chờ □ một việc mà từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ làm. Đã thế thỉnh thoảng có những người đi ngang qua không kìm nổi trước “ánh hào quang” của anh cũng phải đưa nhau ngoái nhìn.

Xuân cũng thông cảm cho họ, làm sao có kìm nén trước nét thu hút vốn có của Băng chứ nhưng càng lúc họ càng nhìn chăm chăm thì lại khác. Điều đó khiến anh bức mình thì lại khác. Cô chợt thấy mình có lỗi khi khiến anh như thế này.

Đang đứng lúc ngó ngang, ngó dọc, cô chợt thấy chiếc xe bus màu xanh quen thuộc đi từ xa.

“Phù” – cuối cùng cũng có thể thoát khỏi đây, tránh ánh mắt tò mò của nhiều người.

- Xe bus tới rồi kia. – cô khẽ reo.

Ánh mắt của Băng nhìn theo hướng mà cô chỉ, đôi mắt dần dần dần ra.

Cô vẫy tay và chiếc xe đến gần nhưng một vấn đề khác lại đặt ra. Chiếc xe này cực đông. Mọi người đã phải chen chúc nhau trên xe. Cô thì không sao, chỉ sợ Băng...

Cô liếc nhìn anh ái ngại khi cánh cửa xe bus mở ra. Anh cũng khẽ nhăn mặt.

- Đây, có đi không? Trễ hết giờ rồi – chú lơ xe bức bối nhìn hai người.

- Cháu... □ cô ấp úng không biết nói gì...

- Được rồi, đi thôi. – Băng bước nhanh lên xe và cô cũng “lật đật” chạy theo sau.

Trên xe, hai người đứng sát nhau, cô đứng quay lưng lại, không dám nhìn anh. Cảm giác tội lỗi dâng trào. Mọi người khác tới nhà mà lại để họ chịu khổ thế này thì thật là áy náy.

Kết.....

Chiếc xe bus bất chợt phanh lại, làm cô theo đà ngã ra đằng sau mà không kịp nắm lấy chỗ vịn.

Trong lúc hốt hoảng nhất, một cánh tay nào đó nhẹ nhàng đưa ra đỡ cô lại.

- Lên nhanh nào, nhanh lên. – tiếng chú lơ xe hét.

Rồi một nhóm người khác lại chen lên đẩy cô về phía sau, càng sát với “chủ nhân” của cánh tay kia.

“A” – cô khẽ kêu lên khi bị đẩy xoay người thô bạo bởi một người khách mới lên nhưng lại một lần nữa cô lại được “cánh tay” kia giữ chặt.

Khẽ ngược nhìn, cô hơi giật mình khi nhận ra đôi mắt đen sâu của Băng.

Mọi người càng xô đẩy khiến cô càng bị đẩy lùi ra sau, khoảng cách giữa anh và cô càng gần hơn. Anh bất ngờ kéo cô sát lại gần mình để tránh nhóm người đang chen vào kia.

Cô giật mình, bối rối. Gần như cô đang ôm anh. Ôi, sao cô cảm thấy lung tung thế. Nhịp thở bắt đầu rối loạn. Toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Ôi, tim của cô.

Nó cứ đập loạn xạ lên. Sao thế chứ. Cô cảm thấy bức mình khi không thể điều khiển được nó. Làm ơn dừng lại đi, cứ như thế này thì...

Không khí ngột ngạt.

Sự im lặng đến khó chịu.

Mỗi người trong nhà của Xuân đều đang hết sức căng thẳng khi người đang ngồi trước mặt họ là Băng – cháu của chủ tịch tập đoàn AJ.

Cô chợt thấy kì lạ. Chỉ là tới nhà một chút thôi mà. Bố mẹ đâu cần trịnh trọng như thế. Cứ như là cô đang dẫn bạn trai về không bằng ấy.

Cô chợt ngó người trước suy nghĩ “vấn vơ” đó, vội lắc đầu thật nhanh để xua đi suy nghĩ đó và quay trở lại thực tại.

Trái ngược với họ, Băng tỏ ra hết sức bình thản. Anh ngược lên nhìn thẳng vào bố mẹ của Xuân khiến họ chợt bối rối.

- Làm phiền cả nhà rồi. – Băng nhẹ nhàng nói.

- Ồ...tất nhiên là không rồi...Chúng ta rất vui khi cháu đến. – bà cô chợt thấy lung túng.

- Cháu đến, quả là rất vui. Cảm ơn cháu thời gian qua đã giúp em nhiều lắm. – mẹ cô nói đỡ.

Anh khẽ mỉm cười, nụ cười ấy thật đẹp.

- Tất cả là do em ấy cả. Cháu không làm gì cả. – anh đáp.

- Cháu thật khiêm tốn. – bố cô nói.

- Dù gì cũng tới rồi...hay là cháu ở đây chơi một ngày luôn. – mẹ cô vội nói.

Câu nói đó khiến Xuân giật mình. Sao bố mẹ cô tự nhiên thế chứ. Chắc chắn anh ấy không đồng ý rồi.

- Bố mẹ đừng làm khó anh ấy. – cô vội xen vào.

Anh nhìn cô đang đứng trong góc từ nãy giờ. Ánh mắt của anh chợt bắt gặp ánh mắt bối rối của cô, khóe mắt dường như hơi ẩn hiện một nụ cười nào đó.

- Vâng, lại làm phiền mọi người rồi. – anh khẽ cười.

- Ồ, thế thì tốt quá rồi. – cả bố mẹ cô chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Họ bắt đầu quý mến người con trai đang ở trước mặt họ. Bề ngoài có vẻ khó gần nhưng thật ra lại rất tốt.

Còn Xuân, cô lại được dịp ngạc nhiên lần nữa. Thật không ngờ, trong một ngày không những anh đồng ý tới nhà cô mà còn đồng ý ở lại đó nữa.

Nhưng điều đó lại làm cô thấy vui vui. Cô chợt nhớ lại lần đầu gặp anh. Có vẻ như anh đã mở lòng một chút với cô hoặc là chỉ là do cô nghĩ.

.....

Gió thổi mang theo một hương vị gì đó của đất.

Không gian thật yên bình, chỉ vang vọng đâu đó là tiếng xào xạc của cỏ cây.

Bầu trời cũng thật đẹp, ánh trăng từ từ chiếu xuống con đường.

Một dáng người con trai đang đứng dựa vào lan can, đôi mắt đen ấy đang nhìn về một hướng nào đó xa xăm.

Mọi thứ thật khác biệt nhưng anh lại thấy rất thoải mái. Ở đây, con người thật chân thật.

Anh khẽ bật cười khi nhớ lại cái cảnh gia đình đó trong bữa cơm. Ôn ào, náo nhiệt nhưng ấm cúng. Nó làm anh nhớ, khoảng thời gian mà gia đình anh cùng ăn cơm. Có lẽ là rất lâu rồi.

- Anh uống không? – Xuân bước tới gần lan can, đưa cho anh một ly cao nóng, và giữ một ly cho mình.

Cô đứng cạnh anh không nói gì, nhâm nhi tách cao đó, tận hưởng cái vị đắng đắng, ngọt ngào của nó. Băng cũng thế.

Hai người đứng đó, rất lâu. Không ai nói gì. Mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một cảm xúc.

- Em cảm ơn. – cô quyết định lên tiếng trước.

Anh hơi nhúm mày, nhìn cô không nói gì. Cô mỉm cười nhìn lại anh.

- Cảm ơn anh về tất cả. Anh đã cho gia đình em một cảm giác thật gần gũi. – cô nói.

- ..... – anh vẫn im lặng.
- Và những gì anh đã giúp em trong thời gian qua. – cô nói tiếp.
- Những điều đó, đều là do cô làm – anh bình thản nói.
- Hi..hi..thế sao nhưng em lại không nghĩ vậy.
- .....
- Em thật ngưỡng mộ anh đó.
- Tại sao?
- Em cũng không rõ. – cô mỉm cười và không nói gì thêm.

Anh cũng không hỏi. Cả hai cứ đứng im lặng, cùng nhìn vào bầu trời đầy sao kia, cùng ngắm ánh trăng kia và cũng chìm đắm trong suy nghĩ của mỗi người.

- Cũng khuya rồi, em về trước. Bố em bảo mang cho anh bộ pyjama kia. Nếu như anh muốn thì có thể thay. Ngủ ngon nhé. Nếu cần thì gọi em, phòng em cũng gần đây thôi, cách phòng này một phòng đó.– cô mỉm cười rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Băng cũng không nói gì mà chỉ nhìn theo cho tới khi cái dáng người ấy khuất đi.

.....

Triệt đang ngồi trước màn hình máy tính. Cậu cảm thấy bồn chồn, khó chịu. Xuân chỉ mới đi một ngày thôi mà sao cậu đã thấy bức bối thế. Ước gì, giờ cậu có thể nhìn thấy cô. Hình ảnh của cô cứ tràn ngập trong đầu.

Ánh mắt cậu chợt lóe lên như nhớ ra một điều gì đó. À đúng rồi, chẳng phải cậu còn giữ mấy tấm lúc trước đi Nhật sao. Vội lục tìm thật nhanh chiếc máy ảnh rồi cắm thẻ nhớ vào máy tính. Copy nhanh toàn bộ tệp ảnh đó vào ổ đĩa D. Hình ảnh của cô ấy bắt đầu hiện lên một cách rõ ràng hơn.

Cậu nhìn thật lâu, nhìn nụ cười ấy. Lòng chợt thấy ấm áp hơn một chút.

- Anh không làm phiền chứ? – Phong đẩy cửa bước vào.
- Vâng. – Triệt chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ kia.
- Có vẻ như đang bận nhỉ? – Phong cười.
- Không đâu, chỉ là xem một chút ảnh thôi mà. – cậu thú thật.
- Ảnh?
- Vâng. – cậu cười.

Phong bước tới gần, ánh mắt ngay lập tức bị thu hút bởi nụ cười đó, đôi mắt trong veo đó của người con gái. Mái tóc dài buộc gọn gàng làm rõ vàng trán cao, đôi môi, nó nụ cười thật tươi, xung quanh là một vài chú nai.

Anh bắt gặp mỉm cười.

- Ảnh đẹp nhỉ. – anh nhận xét.
- Cảm ơn anh. – Triệt gật đầu.
- Em ấy quả thật rất dễ thương đúng không? – Phong hỏi vu vơ.
- Vâng, tất nhiên rồi. – cậu hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.
- Ừm... - Phong đáp nhưng mắt vẫn không rời khỏi bức hình ấy.

Triệt cũng nhận ra điều đó. Cậu chợt thấy có chút gì đó khác biệt trong cách cư xử của Phong. Mặc dù anh rất tốt nhưng cách anh đối xử với Xuân rất đặc biệt. Không lẽ...

Vội lắc đầu để xua đi dòng suy nghĩ đó, cậu cảm thấy có chút gì đó khó chịu.

- Em không phiền nếu như gửi cho anh mấy bức ảnh này chứ? – Phong hỏi.

- Vâng, tất nhiên rồi. – Triệt trả lời đôi chút lưỡng lự.

.....

Trong một căn phòng sang trọng, một người đàn ông đang đặt lên bàn một sấp ảnh khá mới, hơi cúi về phía chiếc ghế đang quay lưng lại với mình.

- Đây là một số thông tin chúng tôi mới tìm thấy.

Một cánh tay đưa ra, vói lấy những tấm ảnh kia.

Những tấm đó chụp một cặp nam nữ. Bức đầu là cảnh hai người đó đi cùng nhau, tâm tiếp theo là hai người đó cùng ngồi với nhau. ...

Một loạt tấm hình sau đều chụp cảnh hai người đó đi cùng nhau.

- Ngoài ra, còn một số thông tin khác nữa. – người đàn ông đó lại lôi ra một tập hình.

Và đương nhiên vẫn là ảnh của hai người kia. Trong tất cả bức ảnh đó, đều là cảnh hai người đó ở gần nhau.

Một người con trai với nét đẹp lạnh lùng, tĩnh lặng nhưng lại rất nổi bật

Người con gái kia là một nét đẹp dịu dàng, rất dễ thương. Không quá rực rỡ nhưng cũng không quá mờ nhạt. Một nét đẹp rất thu hút.

Quả thật họ rất đẹp đôi nhưng người kia lại không nghĩ thế.

Khẽ chau mày tỏ vẻ căm ghét. Đôi mắt kia lộ rõ sự ghen tức, một ánh nhìn độc ác, ném về phía người con gái kia.

- Hừ... chuẩn bị máy bay đi. Ngày mai ta muốn về ngày lập tức. – giọng nói cay độc vang lên một cách đầy tức giận.

- Vâng, tôi sẽ đi làm ngay. – người đàn ông kia cúi chào rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Trong căn phòng đó, chỉ còn tràn ngập sự ghen tức của con người kia. Ánh mắt độc ác quét lên những bức ảnh đó lần cuối rồi xé toạc nó ra một cách thô bạo.

- Đừng vui mừng quá sớm. Hãy đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

- Em chào anh. – Xuân nói khi Băng bắt đầu mở cánh cửa của chiếc xe BMW ra.

- Ừm – anh nhìn cô lãnh đạm, hơi gật đầu một chút.

Cả hai chột rơi vào một khoảng im lặng nào đó. Băng đứng đó một lúc, chần chừ chưa bước vào, dường như anh còn điều gì muốn nói.

Xuân cũng lưỡng lự. Cô thấy có chút gì đó luyến tiếc.

- Được rồi, tôi đi đây. Chủ nhật tuần này, nhớ đến sân bay trước 9h. – anh dặn dò.

- Vâng. – cô gật đầu.

Anh liếc nhìn cô lần cuối rồi bước nhanh vào chiếc xe đang đợi. Còn cô thì vẫn còn đứng đó. Cảm giác tiếc nuối này là sao vậy.

Khẽ lắc đầu một lúc rồi quay lưng bước vào nhưng...

Chiếc xe BMW đen đi nhanh ra khỏi con đường nhỏ đó và hòa vào dòng xe cộ tấp nập ngoài kia.

Cùng lúc đó, một chiếc Ford cũng đi ngang qua. Ánh mắt chột thu hút bởi một người con trai nào đó trong chiếc xe đó. Và người con trai đó cũng nhìn thấy Băng. Và họ nhận ra nhau.

Hai chiếc xe đi ngược đường nhau một cách lạnh lùng.

Xuân khựng lại ngay sau khi quay lưng bước lại. Một chiếc xe Ford dừng lại ngay trước nhà cô. Hơi ngoái đầu lại nhìn nó tò mò. Cô giật mình khi nhận ra người con trai vừa bước ra từ đó.

Chiếc áo thun đen, quần kaki nâu là nổi bật đáng người cao ráo đó. Mái tóc bông bênh, đôi mắt nâu ấy và nụ cười ấm áp quen thuộc đó – không ai khác chính là Phong.

Cô vô cùng ngạc nhiên, thật không thể ngờ là có thể gặp anh ở đây. Nếu cô nhớ không nhầm thì hôm nay anh còn phải đi gặp chủ tịch – ông nội của anh ấy nhưng mà...

- Anh...anh...Phong... □ cô áp ứng.

- Sao thế? Không vui sao? – Phong bước tới gần, hơi cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to vì ngạc nhiên của cô.

Không hiểu sao nó làm anh thấy rất thú vị.

- Không...em chỉ ngạc nhiên quá thôi. Không phải hôm nay anh có việc bận sao? – cô trấn tĩnh lại rồi nhìn anh hỏi.

- À, anh đã làm xong rồi. Lo cho anh sao? – Phong mỉm cười, xoa đầu cô.

- Dạ...em chỉ... – cô bối rối.

- Không thích sao?

- Không, tất nhiên là không rồi ạ. Em rất vui ấy chứ. Thật không ngờ là được gặp anh ngay ở nhà em – cô cười tươi rồi nhìn anh.

- Ừm...cũng vui mà.

- Dạ.

- Không mời anh vào nhà sao? – anh trách.

- A. Đứng rồi, anh vào nhà chơi nhé. – cô sực nhớ nên vội dẫn anh vào nhà.

Cô thấy vừa lạ vừa vui. Thật không ngờ được gặp Phong ở đây nhưng không hiểu sao lại trùng hợp thế nhỉ. Trong vòng hai ngày mà hai “cậu chủ” của cô cùng tới nhà mình chứ.

Hừm...kê, điều đó không quan trọng lắm đâu nhỉ?

- Con chào bà, con chào mẹ. Có anh Phong, tới chơi ạ. – cô gọi vội vào ngay khi vừa bước vào nhà.

Điều đó khiến Phong bật cười. Nó thật tự nhiên. Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nói như thế với bố mẹ mình mà cũng chưa thấy ai nói như thế. Nhưng anh thấy nó hay hay và thú vị đó chứ. Nó mang lại một cảm giác gì đó thật gần gũi, ấm áp.

- Phong nào thế con? – mẹ cô từ trong bếp bước ra

Bà chợt khựng lại khi nhìn thấy người con trai đi đằng sau mình. Nét mặt hiền lành và nụ cười thân thiện ấy khiến bà bất giác có cảm tình.

- Ai tới nhà hả con? – bố Xuân từ trên lầu bước xuống cũng khựng người khi nhìn thấy Phong.

- Cháu chào hai bác. – Phong lễ phép cúi chào.

Bố mẹ của cô thoáng bối rối và Xuân nhận ra điều đó.

- Anh Phong là em họ của anh Băng và cũng là một trong sáu người cháu của chủ tịch đó ạ. – cô giải thích.

- À – bố mẹ cô khẽ gật đầu nhưng khi biết điều đó họ càng lúng túng hơn. Trong hai ngày mà đã có hai người cháu của chủ tịch đến nhà rồi. Không biết là vô tình hay cố ý đây.

- Làm phiền mọi người vào buổi sang như thế này thật ngại quá. – anh thú thật.

- Ồ, không sao đâu. Thật vui khi được gặp cháu. Vào nhà đi nào, sao lại đứng đó thế. Xuân dẫn bạn vào đi con. – bà của cô vội nói.

- Đứng rồi, cháu ăn sang chưa? Hay là cùng ăn với gia đình của cô nhé. – mẹ của cô nói thêm.

- Như thế thì lại làm phiền mọi người rồi. – Phong ái ngại.

Nhìn dáng vẻ đó của anh không hiểu sao cô lại thấy buồn cười đó chứ.

- Thôi nào, ăn sáng với nhà em đi. – cô mỉm cười rồi dắt anh vào ngay nhà bếp.

Bữa sáng hôm nay của nhà cô diễn ra có phần gượng gạo. Có lẽ là do sự xuất hiện đường đột của Phong. Mặc dù anh rất thân thiện nhưng với địa vị là cháu ruột của một tập đoàn lớn khiến bố mẹ cô có phần e ngại. Và dường như Phong cũng nhận ra điều đó.

- Cảm ơn, bữa sáng rất ngon. – Phong cố gắng gọi chuyện.

- Thật sao? Bác cứ lo là không hợp khẩu vị chứ. – mẹ của cô khẽ cười.

- Không đâu ạ.

- Hi..hi... mẹ em nấu ngon mà. – Xuân xen vô vì muốn giúp anh.

- Ừm, đúng rồi. – Phong mỉm cười đồng tình.

- Cảm ơn cháu. – mẹ cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Dần dần, với sự giúp đỡ của Xuân, Phong nhanh chóng lấy được thiện cảm của cả nhà cô dễ dàng.

Cùng là cháu của chủ tịch, cùng là họ hàng nhưng Băng và Phong quả thật rất khác nhau. Băng có cách lấy lòng người khác rất đặc biệt. Không quá kiêu kì nhưng vẫn có một khiến người khác tôn trọng của mình. Phong thì khác, anh tạo cho người đối diện một cảm giác dễ chịu và thân thiện. Nhưng dù gì cả hai đều rất giỏi. Điều đó không có nghĩa là những người còn lại không giỏi. Vũ, Triệt đều là những người “khá” thu hút đó chứ.

- Hôm nay, nếu không phiền cháu có thể đưa em đi chơi được không ạ? Lần đầu tới đây nên cũng không thực sự hiểu rõ nơi này lắm. – Phong mỉm cười nói tình rui nhưng lại làm cho cả nhà cô giật mình.

- Cái... này... - bố cô ấp úng.

- Không sao đâu ạ. Chỉ là đi dạo vài vòng thôi ạ. Vội lại, lát nữa cũng có khách đến mà ạ. – Phong nói bí ẩn.

- Khách? Ai đến nữa ạ? – Cô hỏi.

- Không có gì đặc biệt đâu. – anh mỉm cười.

- Nhưng mà...

- Không sao. Nếu em không đồng ý thì thôi vậy. – Phong nói với giọng có đôi chút buồn bực.

Nhìn anh như thế, cô tự thấy mình có lỗi. Anh đã vất công tới đây thăm mình rồi mà mình lại bỏ anh ấy, để anh ấy đi một mình thì có đôi chút có lỗi, hơn nữa lúc trước cô cũng từng hứa đi chơi với anh một lần rồi nhưng mà chưa thực hiện được.

- Nếu con không bận thì có thể đi cùng anh ấy, coi như là đi dạo phố. Xa nhà đã lâu rồi chắc con cũng muốn đi xem lại nó chứ. – bố cô bình tĩnh nói.

- Vậy cũng được. – cô suy nghĩ một hồi rồi cũng gật đầu đồng ý.

- Cảm ơn em. – anh mỉm cười.

Khu vui chơi hôm nay có vẻ không đông lắm. Cũng phải, hôm nay mới là thứ hai đầu tuần. Mọi người đều có công việc của họ chứ. Nhưng như thế lại hay, Xuân cũng không thích những nơi ồn ào lắm.

Cô vui vẻ bước nhanh vào đó, theo sau là dáng người chậm rãi của Phong. Khuôn mặt ẩn hiện nụ cười hài lòng, mái tóc nhẹ bay theo gió làm đôi mắt của anh trở nên có phần mơ màng.

Anh thật nổi bật.

Đó là điều mà ai cũng phải công nhận. Chỉ ngay khi vừa bước xuống xe, anh cũng đã nhận được sự thu hút của nhiều người rồi. Và cũng nhận ra điều đó, nên Xuân rất thích thú quan sát mọi người xung quanh nhất là khi họ nhìn anh.

Khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc dài được buộc gọn gang, đôi môi khẽ ẩn hiện một nụ cười. Trông cô thật đáng yêu nhưng nụ cười “đầy ẩn ý” của cô lại càng khiến anh tò mò hơn nữa.

- Em cười gì đấy. – Phong nheo mắt nhìn cô.

- Không... có gì đâu ạ. – cô vội lắc đầu nhưng vẫn còn tùm tùm.

- Đây, cười gì đó. – anh khẽ cốc đầu cô một cái rõ đau.

- Đau có, em đâu có cười gì anh đâu. – cô biện minh.

- Hừm, nói thế chứng tỏ là có rồi. – Anh lại cốc đầu cô một cái.

- Á, đau...anh đánh em nhiều quá à. – cô rên.

- Hừm, thế thì nói đi.

- Hi..hi... tại em thấy anh có sức hút quá. Đi bên anh mà tự thấy tủi thân. – cô giả bộ làm khuôn mặt bị “tổn thương” nhưng chỉ càng làm cô trông buồn cười hơn thôi và điều đó lại khiến Phong bật cười.

Nụ cười ấy lại làm cho bao người đi qua cũng phải ngoái nhìn. Đầu đó còn có mấy cô gái phải xao xuyến.

- Sao? giờ mới nhận ra sức hút của anh à? – anh tự hào nói.

- hehe... Em biết lâu rồi... Ui chao, nhìn mấy cô gái kia kìa, em sắp bị ăn thịt rồi. – cô tiếp tục trêu anh.

- Thôi, được rồi, anh sợ em rồi đó. Đi thôi nào. – anh lắc đầu rồi lôi cô vào nhanh vào khu vui chơi gần đó.

Nắng chiếu ngày càng gay gắt nhưng vẫn không ảnh hưởng lắm tới niềm vui của họ. Hai người, một nam và một nữ, họ đi cạnh nhau trông thật xứng đôi.

Người con trai ấy, ánh mắt luôn hướng về người con gái kia, đôi môi khẽ nở một nụ cười hạnh phúc. Đôi mắt ấy thật dịu dàng ấm áp, chất chứa biết bao những suy nghĩ nào đó.

Còn người con gái kia. Cô cũng rất vui. Khuôn mặt như bùng sang, nụ cười hiện trên đôi môi không dừng. Đã lâu rồi cô không được cười thoải mái như thế này. Trong thời gian quá, có quá nhiều việc đã xảy ra khiến cô cảm thấy mệt mỏi nhưng, có lẽ, hôm nay, gánh nặng đó tạm thời được trút bỏ.

- Em không mệt sao? Chơi từ sáng tới giờ rồi. – Phong mỉm cười bước theo rồi khỏi khu tàu lượn.

- Dạ? Lâu rồi không chơi nên em muốn chơi nhiều nhiều một chút. Anh không thích sao? – cô thấy hơi ngại.

- Không. Anh cũng thấy vui, em đừng lo, muốn chơi gì nữa không nào? – anh hỏi

- Hi...hi... làm phiền anh rồi hay là mình đi uống nước nhé...anh đợi em một chút. – cô nói rồi chạy nhanh ra quán nước di động gần đó mua ngay hai ly coca to.

Một ly đưa cho anh còn một ly cho cô. Anh bật cười khi nhận lấy ly nước đó. Một cảm giác gì đó thật lạ trong anh.

- Em không hỏi anh uống gì mà mua luôn à?

- A. chết, em quên rồi, em xin lỗi, để em mua ly khác cho anh nhé. – cô nhăn mặt.

- Anh đùa thôi.

Anh mỉm cười, một nụ cười thật đẹp. Đôi mắt ấy nhìn cô thật lâu rồi lại hiện lên một tia triu mến.

Cả hai bước dọc con đường, từ từ thưởng thức ly nước mát lạnh kia. Hình ảnh của hai người đó thật nổi bật. Thình thoảng có người không nén nổi ghen tị khi nhìn thấy họ bước bên nhau nhưng không ai phủ nhận là họ đẹp đôi.

- Em muốn đi cái đó không? – Phong nhìn về phía khu “Đu quay mặt trời”.

- Có, em cũng muốn thử? – cô chợt thấy hứng thú.

Hồi nhỏ cô nhớ từng được mẹ dẫn đi chơi cái đó một lần. Cô vẫn còn nhớ cái cảm giác khi nó đi lên, lần đầu nhìn mọi thứ xung quanh từ trên cao rất thú vị.

Xuân chạy nhanh về phía đó trong khi Phong chỉ lững thững theo sau. Anh thấy việc đo lại rất thú vị nhất là khi có thể quan sát rõ được những gì anh muốn.

- Anh Phong vào nhanh lên nào. – Xuân gọi với ra khi đã ngồi yên vị trong chiếc cabin đó.

Anh mỉm cười rồi cũng chạy nhanh tới đó. Ngay khi cánh cửa được đóng lại, chiếc cabin cũng từ từ đi lên, khung cảnh của toàn bộ khu vui chơi đó được thu gọn vào tầm mắt cầu cả hĩa.

Xuân nhìn nó một cách thích thú. Thật không ngờ, cô còn có thể tận hưởng cái cảm giác giống hồi xưa.

Phong chợt bật cười khi nhìn thấy khuôn mặt đang “sung sướng” như con nít của cô.

- Em thích thế sao?

- Dạ. Hồi bé cũng được đi một lần rồi nên em thấy thú vị lắm. Giờ vẫn thích.
- Thế... em có biết sự tích của nó không? – anh chợt thấy muốn “chọc” cô một chút.
- Sự tích gì thế anh? – cô hiểu kì quay qua nhìn anh.
- Người ta nói rằng, nếu một nam một nữ cùng nhau ngồi trong một chiếc cabin thì sau này sẽ yêu nhau mãi mãi đó.
- Dạ???? – cô giật mình, lúng túng nhìn anh.

Đôi mắt mở tròn ra, không biết nói gì. Cô thấy xấu hổ khi nhận ra mình đang ở cùng với Phong.

- Sao thế? Không thích anh sao? – anh hỏi.
- Dạ??? Không... em chỉ... - cô ấp úng.
- Ôi, nếu sau này anh và em yêu nhau thì sao nhỉ? – anh giả bộ ngây thơ nhìn cô.
- Em... □ mặt cô bắt đầu chuyển sang màu đỏ dữ dội.

Không hiểu sao, cô cảm thấy cực kì lúng túng khi anh đề cập tới vấn đề đó.

- Ghét sao? – anh làm bộ mặt buồn buồn nhìn cô.
- Không... anh đừng nghĩ thế? Em chỉ là...
- Chỉ là gì...?
- Em không biết. Em nghĩ mình không hợp với anh đâu vì thế... - cô lắc đầu,
- Thôi, anh đùa đấy. – anh ngồi thẳng người lại. Anh khẽ cười.

Không hiểu sao nụ cười ấy có chút gì đó thất vọng. Có chút gì đó hụt hẫng trong câu nói của anh. Nó khiến Xuân cảm thấy có chút gì áy náy.

- Em đừng nghĩ nhiều như thế nữa. – anh lại mỉm cười nhưng lại càng làm cô thấy buồn thêm. Cô chỉ gật đầu.

Không gian giữa hai người trở nên căng thẳng cho tới khi họ bước ra ngoài. Cả hai đi một vòng quanh khu đó, tham quan thêm vài khu chăm sóc động vật hoang dã nữa rồi Phong đưa cô về tới nhà.

Phong nhìn cô chào tạm biệt anh. Khẽ liếc nhìn đồng hồ rồi nhìn người con gái trước mặt mình, anh cười nhẹ rồi hỏi.

- Này, em thấy Triệt thế nào? – anh đứng đối diện cô hỏi.
- Dạ? Cậu ấy tốt và vui vẻ, rất được mọi người yêu mến. – cô trả lời với thái độ ngờ ngợ.

Sao hôm nay Phong khác thế?

- Em và cậu ấy là “chí” bạn tốt phải không? – anh hỏi tiếp.
- Vâng. ANh hỏi lạ thế? – cô nghi ngờ. Không biết là do cô tưởng tượng hay là thật mà anh muốn hỏi theo một ý nào khác.
- Không có gì. Rất tốt. – anh mỉm cười.

Anh nhìn cô mỉm cười, anh chợt thấy có gì đó vui vui. Trong lòng anh chợt nhen nhúm một hy vọng gì đó mà anh cũng không rõ.

- Được rồi em vào nhà đi, cho anh gửi lời hỏi thăm tới bố mẹ của em nhé. – anh nói.

Cô cúi đầu cảm ơn rồi ngược lên nhìn anh nhưng chợt khựng lại khi nhìn thấy anh đang cúi sát vào mình, cô bất giác ngửa đầu ra theo phản xạ nhưng anh đã nhanh chóng kéo cô lại và hôn nhẹ lên tóc cô. Điều đó cũng đủ làm cô xấu hổ muốn chết. Mặt cô dần dần đỏ lựng lên trông thật ngộ nghĩnh.

- Chào em nhé. – giọng nói của anh thật nhẹ.
- Anh...

Anh mỉm cười rồi quay đi, cô cũng thế mà không dám nhìn anh nữa vì xấu hổ. Không hiểu sao cô có cảm giác là hình như lúc này anh định...

Vội lắc đầu đi, cô lẽ cô suy nghĩ đen tối quá rồi nhưng mà quả thật là nó rất giống như vậy.

Nhưng vừa đi được vài bước cô lại khựng lại vì một chiếc xe Lexus ES lại đậu trước cửa nhà cô. Thật không hiểu trong một ngày, sao lại có nhiều xe ô tô tới nhà mình không thể.

Vội đưa ánh mắt tò mò nhìn ra ngoài, Xuân lại được dịp “ngạc nhiên” version 2 vì cô nhận ra hai người vừa bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Hai người con trai bước nhanh ra khỏi chiếc Lexus ES kia, bước lại gần Phong nhưng rồi lại nhanh chóng chuyển sự chú ý sang người con gái đang đứng như trời trồng ở trước cổng nhà.

Phong nửa cười nửa không, vì anh đã đoán chắc rằng kiểu nào họ cũng sẽ tới đây nếu như không thấy anh tới buổi gặp mặt “gia đình” kia.

Vũ cười cười gian manh nhìn Xuân một cách thú vị khi thấy biểu hiện “shock” của cô khi gặp họ. Còn Triệt thì tỏ ra có phản hồi khó chịu một chút khi lúc này thấy cảnh tượng “hoi bị tình cảm” của Phong và Xuân từ xa.

Xuân thăm thẳm khi nhìn thấy cả ba đứng cạnh nhau. Thật không hiểu tại sao trong một ngày mà cùng lúc ba người cháu ruột của chủ tịch tập đoàn lớn nhất nước lại tới ngôi nhà “nhỏ bé” của cô thế nhỉ. Đó là không tính Băng vào vì anh là do cô mới về mà.

- Chào cậu, lâu ngày không gặp nên không nhớ tớ hả? – Triệt hươ tay trước mặt Xuân vừa nói.

- Tớ... chỉ là ngạc nhiên quá thôi. – cô lấy lại bình tĩnh và trả lời.

- Ngạc nhiên và sung sướng chứ. – Vũ bước tới trước mặt cô, cười cười trông rất gian tà.

- Em... Sao mọi người tới đây? – cô hỏi.

- Tớ nhớ cậu nên tới. – Triệt ôm lấy cô nhưng bị đẩy ra thẳng thừng.

- Mọi người không đi tới buổi họp gia đình gì đó hay sao? – cô hỏi.

- Bọn anh đi rồi. Em không cần lo đâu.

- Vâng. – cô trả lời.

Lâu lắm mới có thời gian về thăm nhà nhưng mà vẫn phải gặp bốn người cháu của chủ tịch. Không phải là vì cô ghét họ mà là nó làm cô có cảm giác là mình vẫn không phải về đây để nghỉ ngơi. Giờ, quả thật cô không biết nên làm gì nữa.

- Mọi người muốn vào nhà em chứ? – cô lúng túng nói. Thật là khó xử.

- Đương nhiên rồi. Vào nào. – Triệt hét lên, cười sung sướng rồi lôi cô vào nhà một cách tự nhiên.

Vũ bật cười nhìn cảnh “khách tự nhiên hơn chủ” kia, Phong chỉ lắc đầu nhẹ rồi cũng cười nhạt theo nó. Cả hai lững thững bước vào.

- Đây, không ngờ cậu cũng ghé nhỉ. Tính cướp mất danh hiệu đào hoa của tớ sao? – Vũ nhăn mặt nhìn Phong trên đũa.

- Sao? Ý cậu là gì? – Phong hỏi nhưng ít nhiều cũng đã đoán được rồi.

Vũ dừng phắt lại, quay qua nhìn Phong, khuôn mặt thay đổi hẳn. Ánh mắt “trêu mến”, anh từ từ tiến lại gần Phong, đôi mắt màu hổ phách đó lộ rõ nét “gian manh”.

Càng ngày, anh càng tiến gần khuôn mặt của Phong, trong khi đó Phong chỉ đứng im nhìn anh nghi ngờ nhưng khi nhận thấy Vũ đang định làm gì thì anh giật mình đẩy Vũ ra thật mạnh và hét lên.

- Cậu điên à? – Phong tròn mắt nhìn Vũ và đẩy anh ra.

- Ha...ha... nhìn mặt cậu kìa. Tớ chỉ làm lại nhưng tiếc là cậu cao quá, nếu không thì...haha... □ Vũ lại cười một tràng đến gập người.

Phong hơi đỏ mặt. Đúng là lúc này, anh cũng đã định làm như Vũ nói nếu như cô không né kịp thì...

- Haiz... Thật không ngờ, Phong lịch lãm và tốt bụng ngày xưa bị bắt cóc rồi, giờ thay bằng một tên “sở Khanh” mất rồi. – Vũ giả bộ làm vẻ mặt buồn khổ.

Mặt Phong càng đỏ dữ hơn. Anh thấy mình cũng thay đổi hẳn.

- Cậu đừng đùa kiểu đó nữa. Chẳng phải nếu thế thì cậu còn “sở Khanh” hơn tở sao? Hơn nữa đó bên nước ngoài chỉ là hành động xã giao thôi à. Hoàn toàn không có ý gì khác. – anh cố bao biện.

- Tở khác, họ tự nguyện mà. Điều thứ hai là đây không phải là nước ngoài, hành động đó là mang một ý nghĩa khác đó. – Vũ lắc đầu phân tích.

- ..... – anh cứng họng.

- Haizz... đùa thôi, đi vào thôi. – Vũ cười cười lôi anh vào

Nhưng khi bước tới gần cửa, Vũ quay phắt ra nhìn anh:

- Cậu nên xem xét lại đi. Hãy trung thực với bản thân đi. – Vũ phán một câu ra vẻ triết lý lăm rồi đi vào trước bỏ anh đứng ngoài suy nghĩ.

Đúng là trong thời gian qua thì dường như trong anh có sự thay đổi. Cảm xúc của anh không còn ổn định nữa. Anh thường mỉm cười nhiều hơn – một nụ cười thực sự thoải mái và vui vẻ. Anh thường xuyên đề ý tới người con gái đó hơn. Anh cũng trở nên “xấu xa” hơn. Anh thực sự thay đổi... Không lẽ...

Phòng khách nhỏ bé ấy sao hôm nay lại trở nên to lớn thế. Xuân thấy có chút gì đó gượng gạo.

Cạch...

Cô đặt ba ly nước xuống bàn rồi lùi ra xa, đứng một bên, ái ngại nhìn ba người con trai kia.

- Bố, mẹ em đi làm hết rồi. Các anh ngồi chơi nhé, em đi nấu cơm. – cô nói.

- Này, khách đến mà bỏ đi chỗ khác à? – Triệt chặn lại.

- Nhưng mà, nhà tớ làm có gì vui. – cô nhìn cậu.

- Dẫn tớ lên phòng cậu đi. – Triệt kéo tay cậu lại.

- Không. Phòng tớ nhỏ lắm. – cô lắc đầu.

- Anh cũng muốn lên xem. – Vũ cười cười nói.

- Không được. – cô lắc đầu dứt dõ.

- Thôi nào. Chỉ làm tham quan một tí thôi mà. Có gì để giấu à? – Vũ cười gian.

- Không. Chỉ là em thấy cho con trai vào phòng nó kì kì. – nó thú thật.

- Trời ạ. Tớ vào phòng cậu đây thôi mà. – Triệt nói.

- Nhưng... được rồi, chỉ 1 phút thôi đó. – cô nhún mắt đồng ý.

Không biết điều đó có ngốc quá không. Cô vừa đi vừa suy nghĩ, theo sau là ba dáng người dong cao của ba người con trai kia. Vũ và Triệt có vẻ hào hứng thích thú lắm nhưng Phong lại khác. Chỉ im lặng và mỉm cười.

Căn phòng nhỏ bé của Xuân hôm nay đã chật cứng bởi ba người con trai cao to kia. Cô nhún mắt đứng ngoài cửa nhìn vào.

Phong bước vào thật chậm, ánh mắt lướt nhẹ khắp phòng, khẽ nở một nụ cười bí ẩn.

Vũ và Triệt tỏ ra cực kì hào hứng. Phòng cô đã được dọn dẹp trước khi cô đi chứ bình thường nó cũng không sạch sẽ lắm đâu.

Triệt bắt đầu lục lọi tập album mà cô đã cất công “giấu” tít ở trên kệ sách kia. Nó làm cô phát hoảng, vội chạy vào giật lại nhưng đã quá trễ khi cả ba người họ cùng gián mắt vào tấm hình “xấu xí” nhất của cô ngay ở đầu tập album – tấm chụp cô lúc bị chét đầy kem lên mặt nhân ngày sinh nhật lần thứ 10 của cô.

Toàn thân đơ ra. Vừa xấu hổ, vừa bức mình, cô giật ngay tập album đó lại. Mặt nhăn nhó liếc nhìn cả ba. Đặc biệt khi là Triệt. Khuôn mặt đang cố nhịn cười của cậu càng làm cho cô tức điên hơn mà thôi.

- Này, cậu tò mò quá đó. – cô nói.

- Dễ thương quá à. Cho tớ xem với nào. – Triệt đang cố với tay giật tập album đó.

- Mơ, không cho. – Cô giấu vội ra sau.
- Đúng đó. Anh cũng tò mò. Đúng không Phong. – Vũ đá chân Phong cái, cười đều anh.
- Đi nào, không thì đừng trách đó. – Triệt đe dọa.
- Không cho. Mọi người chỉ bảo vào xem một chút thôi mà. Cái này không được.
- Cậu chắc chứ? – Triệt cười đều.

Xuân gật đầu, ánh mắt cương quyết, giấu vội quyển album ra sau.

Cậu nhìn cô cười đều rồi nhanh như chớp vòng tay ra sau kéo cô lại và cố gắng giật lấy quyển album đó.

Bị khóa tay lại kiểu đó khiến cô cảm thấy khó chịu nhưng không thể buông ra được vì trong đó còn có rất nhiều điều cô có chết cũng không thể cho ai thấy. Cứ như thế hai người cứ giằng co mãi.

Nếu như Xuân cảm thấy khó chịu thì ngược lại, Triệt lại thấy rất thú vị vì kiểu này chẳng khác gì đang “ôm” nhau cả.

Đó cũng là điều mà những người ở ngoài như Vũ và Phong nghĩ. Vũ thì chỉ thích thú quan sát nhưng Phong thì khác. Mặt anh sa sầm lại, bước nhanh tới bên cạnh hai người họ tách Triệt ra khỏi Xuân, anh kéo vai của cả hai và cố gắng đẩy họ ra xa.

Bị kéo như vậy Triệt thì bị mất đà lùi về sau. Xuân đang được đà lùi ra sau này lại thêm “lực tác động” của Phong khiến cô té ngược ra sau nhưng lại bị Phong giữ vai làm cô ngã cũng không được mà đứng cũng không xong.

Phong thấy vậy vội xoay người ra đỡ nhưng lại bị mất đà ngã chúi vào cả cô. Cả hai nằm đè lên nhau trông thật buồn cười.

Vừa xấu hổ vừa quê, Phong đứng dậy và định kéo cô đứng dậy luôn nhưng cô đã từ chối, đứng thẳng người và lùi ra xa khỏi “tầm ảnh hưởng” của hai người kia.

- Không cho là không cho. – Xuân nói với giọng có chút tức giận rồi bỏ đi nhanh ra khỏi phòng.

Căn phòng đó trở nên im lặng tới đáng sợ. Phong và Triệt tránh nhìn ánh mắt của nhau. Cả hai đều nhận ra là mình là đùa hơi quá.

Còn Vũ thì khác, anh lại tỏ ra “hoi” hứng thú với màn “tranh giành” mỹ nhân lúc này của hai người mặc dù nó cũng không hẳn là thế. Anh cười cười vỗ vai cả hai rồi lúi cả hai xuống nhà.

Triệt và Phong im lặng, lê từng bước theo Vũ xuống nhà. Họ cảm thấy thật lúng túng, không biết phải đối mặt với cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

- Bố đang có một vụ làm ăn nhỏ, nếu như thành công, gia đình ta sẽ trả xong hết nợ, như thế con không phải khổ sở như trước nữa, cũng không cần phải sống xa nhà, thay ta và mẹ trả nợ. – giọng của ông Sơn run run khi nói với đứa con gái của mình.

- Thật à? – Xuân hỏi.

- Đúng. Là một người bạn của bố con đã ngỏ lời. Mặc dù không quen lắm nhưng họ bảo là muốn trả ơn gia đình ta lúc trước đã giúp họ nên họ đã đề nghị hợp tác. – mẹ cô nói, khuôn mặt nở một nụ cười vui vẻ.

- Thật sao? Thế thì tốt quá. – cô mỉm cười sung sướng. Gánh nặng trên vai cô cũng cảm thấy nhẹ bớt đi. Cô dụi đầu vào lòng mẹ. Cô cảm thấy vui... nhưng cũng không hẳn.

Sao thế chứ? Cái cảm giác tiếc nuối trong cô là gì thế nào. Khó tả quá. Chẳng phải điều đó là điều tốt sao?

.....

- Chúng ta đi thôi nào. – Bằng nhẹ giọng nói. Anh đứng sau lưng Xuân lúc nào không hay khiến cô giật mình, xém nữa đánh rơi túi xách của mình.

- Dạ...dạ...vâng – cô hơi bối rối.

Sau năm ngày không gặp Băng, giờ gặp lại khiến cô thấy có chút gì đó hồi hộp. Nhìn dáng vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng của anh làm cô có chút gì đó nhớ.

Anh nhìn cô một lúc lâu, không nói gì như có vẻ đang suy tư điều gì đó. Đôi mắt đen kia khẽ nhắm lại.

- Hôm trước...có chuyện gì xảy ra giữa Phong và Triệt sao? – anh hỏi.

- Dạ? – cô hơi ngỡ ngàng. Tự dưng nghe nhắc tới hai người ấy làm cô nhớ vụ “tranh giành” album hôm bữa trước ở nhà cô. Sau hôm đó cô chưa thấy họ nữa, chỉ nhận được tin nhắn xin lỗi của họ. Có lẽ cả hai ấy nấy dữ lắm.

- Không...không có gì đâu ạ. – cô lắc đầu.

- Thật sao?

- Vâng. Họ không nói gì với anh sao? – cô hỏi.

- Không. Chỉ thấy biểu hiện của cả hai hơi lạ. Vũ thì không nói gì. – Băng trả lời, ánh mắt dò từ cô, hướng về phía chiếc máy bay kia.

- Vậy ả? Không thấy họ đâu nhỉ? – cô ngó xung quanh đó.

- Ủ, họ về trường trước rồi.

- Vậy ả? – cô khẽ gật đầu rồi im lặng không nói gì.

Băng cũng thế. Cả hai nhanh chóng ổn định chỗ ngồi rồi chờ đợi máy bay cất cánh.

Xuân hơi ngoái nhìn ra ngoài qua cánh cửa sổ. Cô thấy hơi buồn, có lẽ vì nhớ bố mẹ. Khoảng thời gian năm ngày ấy chả đủ để khiến cô đỡ nhớ bố mẹ hơn.

.....

Một tuần sau lễ hội, trường lâm Quang bắt đầu quay trở lại nhịp hoạt động như bình thường. Phải công nhận là lễ hội vừa qua đã thành công rất nhiều.

Điều đó có thể dễ dàng nhận ra được bởi nét mặt hài lòng của học sinh trong trường.

Chủ đề bàn tán của họ lúc này cũng chỉ là về lễ hội đó. Nào là nhận xét về trường Kin và Will, về hội trường Minh Tuấn hay là Lan Anh gì gì đó.

Trong văn phòng của hội học sinh

- Lễ hội vừa qua đã kết thúc tốt đẹp. Cảm ơn mọi người đã dốc hết sức. – Băng bình thản nói với tất cả mọi người trong phòng.

Mọi người mỉm cười, vỗ tay hưởng ứng theo lời của anh. Xuân đứng núp vào một góc nghe anh nói cũng tự cảm thấy có chút tự hào.

- Hẳn trong thời gian qua, mọi người đã vất vả rất nhiều. Vì thế nhà trường quyết định sẽ cho trường ta nghỉ lễ sớm 1 tuần. – anh tiếp tục khi đang nhìn vào tập giấy trước mặt.

Đôi mắt đen của anh khẽ lay động khi bất chợt gặp đôi mắt trong veo của người con gái kia. Người anh bỗng dậy lên một cảm xúc gì đó khiến anh thấy lạ lẫm.

- Vậy chúng ta cần phải tổ chức sớm buổi lễ cuối năm rồi. Vất vả nhỉ? Chuẩn bị sang năm mới rồi cũng sẽ có khá nhiều thay đổi đó. – Minh xen vào.

- Đúng thế. Mọi việc đã được soạn sẵn trong kia, mọi người có thể tham khảo, giờ mọi người có thể ra về. – Băng kết thúc buổi họp bằng một cái gật đầu.

Anh bước nhanh vào phòng họp của mình, để lại mọi người khẽ thở dài. Có lẽ họ vẫn chưa lấy lại sức sau lễ hội qua.

Cũng không thể trách họ. Toàn bộ tâm trí và sức lực đều dồn cho lễ hội thì mới thu được kết quả mỹ mãn như thế chứ.

Dần dần mọi người cũng đứng lên và ra về hết. Trong phòng chỉ còn lại “năm bông hồng gai” của hội học sinh. Họ sửa soạn cái gì đó trước khi ra về vì thế Xuân cũng lên ra ngoài mặc dù cô muốn ở lại đó một chút nhưng với ánh mắt tóe lửa của “năm bông hồng gai” kia thì cô đành chịu.

Cô đi căn phòng cũng dần trở lại im lặng. Hà khẽ nhếch mép lên cười khinh khỉnh theo dáng người của Xuân.

- Đúng là toàn thân toát lên một vẻ mặt rệp. Đúng là loại hạ đẳng chuyên đi mời chài người khác. – Hà nhếch mép nói.

- Đúng. Hạ đẳng, tao thấy nó cũng bình thường nhưng sao lại có sức hút thế. Mà nhớ khuôn mặt lúc đó của Hoàng không. Ôi, tao nghĩ thôi mà đã tức

muốn điên rồi. – Quyên chen vào.

- Tức thật. Mà không để ý chứ thái độ của Triệt cũng tốt với nó lắm đó chứ. – Linh ngẫm nghĩ.

- Đẹp nói chuyện đó qua một bên đi. Loại hạ đẳng đó thì nói làm gì. Rồi sẽ có ngày, đám con trai quanh nó sẽ nhận ra được bản chất của nó. – Hà lườm cả bọn. Ánh mắt lộ rõ tia căm ghét.

Tuyết định nói gì đó nhưng chợt khựng lại khi thấy cánh cửa văn phòng của Băng mở ra.

Anh bước ra, ánh mắt lạnh đến thấu xương quét khắp một lượt năm người bọn họ, không nói gì. Khuôn mặt anh như trở nên băng giá hơn.

Im lặng một lúc rồi anh bước đi ra khỏi văn phòng đó nhưng rồi chợt dừng lại trước cánh cửa.

- Vụ hoa chuẩn bị cho lễ hội vừa rồi có người đã điều tra rồi. Nghe nói là do một đám côn đồ nào đó được thuê để làm việc đó. Kể ra cũng lạ nhỉ, trường Lâm Quang đường đường là trường an ninh tốt bậc nhất trong cả nước mà xảy ra việc đó sao? Không biết tay trong của bọn chúng là ai. – giọng nói của anh chậm rãi nhưng đủ để khiến cho năm người con gái kia phải giật mình.

Hà tái mặt đi. Tim cô như bị những lời nói của Băng siết chặt lại, khiến cô muốn nghẹt thở. Đôi môi mấp máy gì đó không nói lên lời. Khẽ liếc nhìn bốn người bạn của mình.

Cô chợt nhận ra họ cũng chẳng khá hơn mình là mấy. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nở một nụ cười “ngây thơ” và nói:

- Ô thế sao? Không biết ai to gan thế nhỉ? Nếu bị bắt được chắc chắn không thể tha rồi. – Hà cố tỏ ra tự nhiên nhất nhưng cũng khó có thể giấu được sự run sợ trong giọng nói đó.

- Tất nhiên rồi. Chắc chắn là không đơn giản rồi. Dám phá hoại lễ hội của trường Lâm Quang, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt rồi. – Băng cười lạnh một cái rồi bỏ đi một mạch mà không thèm quan tâm tới lời nói tiếp theo của đám người kia.

Cạch.....

Tiếng cánh cửa lạnh lùng đóng lại khiến cả đám giật thót. Mỗi người một suy nghĩ, không ai nói với ai câu gì nhưng họ biết những người còn lại cũng đang sợ giống mình.

Họ đủ thông minh để hiểu rõ hậu quả khi họ bị phát hiện ra, họ hiểu rõ được sự đáng sợ của người đó.

Cạch...

Một lần nữa cánh cửa kia lạnh lùng vang lên nhưng lần này không phải là Băng mà là một người con gái khác.

Chiếc váy trắng làm nổi bật vóc dáng dong dáo, mái tóc dài làm tôn thêm nét duyên dáng, đôi mắt đen thật đẹp. Cô mỉm cười với những người đang ở trong phòng.

- Chào tất cả mọi người. – giọng nói nhẹ nhàng phá tan bầu không khí im lặng từ nãy giờ.

Cô vẫn giữ nụ cười đó, rồi đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt đầy ngạc nhiên của những người trong phòng mà không giấu nổi sự thích thú đó.

- Cô...cô...về rồi sao? – giọng Hà run run như chưa dám tin vào sự thực.

- Tất nhiên rồi. Kể từ hôm nay, mình sẽ là học sinh ở đây. – cô gái đó tiếp tục nói, rồi thản nhiên bước vào văn phòng và ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

- Sao? Học...ở đây sao? – Linh giật mình.

- Tất nhiên rồi. Băng đâu nhỉ? – cô gái đó hỏi tiếp.

- Cậu ấy vừa đi rồi. – Quyên trả lời.

- Thế sao? Thôi, tạm biệt mọi người nhé, mong được giúp đỡ nhé. – cô mỉm cười rồi bước nhanh ra khỏi cửa phòng nhưng trước khi đi vẫn không quên ném một ánh mắt “sắc lạnh” về năm người kia.

Đôi môi khẽ uốn lên tạo một nụ cười “thật tươi” khiến những năm người kia phải rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quy Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Hôm nay là sẽ là một ngày nắng lớn đây.

Xuân ngẫm nghĩ như thế khi đang kéo rèm cửa phòng của mình. Đôi mắt cô như long lanh hơn trong cái nắng đó. Môi khẽ mỉm cười yêu đời đón một ngày mới đó. Hướng ánh mắt đó về một phía xa xăm nào đó, lòng cô chợt thấy chút xao xuyến.

Mới đó mà đã hơn hai tuần rồi. Cô đã xa nhà hơn hai tuần rồi.

Khê thờ dài. Lần này được nghỉ sớm một tuần nhưng cô không được về thăm nhà nữa. Quả thật có một chút gì đó không cam cho lắm nhưng dù sao phải đành chịu.

Cô cứ suy nghĩ vu vơ mà không nhận ra là có người đang bước vào phòng mình.

Người đó bước thật nhẹ, thật chậm tiến về phía cô, từ từ cúi người xuống khẽ thì thầm vào tai cô:

- Em đang ngắm gì đó? – giọng nói êm ái đó lại khiến cô giật mình.

Vội quay người lại nhìn xem người đằng sau, cô càng ngạc nhiên hơn. Nhìn trần trối vào người con trai đứng từ sau mình.

- Anh...anh...Phong...sao lại ở phòng em? – cô ấp úng nói.

- Anh xin lỗi. Tại anh có chuyện muốn nói với em. Gõ cửa mãi mà không có ai nên anh mới...

Cô khẽ gật đầu tỏ ý hiểu rõ. Vội quay mặt đi để tránh ánh nhìn của anh. Cô không hiểu sao mình lại làm thế. Chỉ thấy, dạo này anh có vẻ như thay đổi nhiều quá khiến cô có chút gì đó hơi bối rối.

- Thật ra anh chỉ muốn xin lỗi chuyện lần trước. Đã làm phiền em nhiều quá rồi.

- Chuyện lần trước? À, không sao đâu ạ. Thật ra cũng đã xin lỗi rồi mà. – cô mỉm cười.

- Nhưng anh vẫn thấy có lỗi. – Phong nhấn mặt. Nhìn khuôn mặt của anh trông thật “đáng yêu” cứ như là một đứa trẻ đang hối lỗi vậy.

Cô chợt bật cười. Nhưng chợt nhận ra ánh mắt nghi hoặc của anh nên cô vội im lặng, giả bộ nghiêm túc nhìn anh.

- Không có gì. Em chỉ suy nghĩ vài việc thôi. Chúng ta xuống nhà ăn sáng nào. Em còn phải đi gọi mọi người nữa.

- Ừm, anh đi cùng với em. – anh trả lời nhưng vẫn còn chưa tin lắm.

Cô mỉm cười, cố gắng xóa đi cái nghi ngờ đó nhưng hình như là có tác dụng ngược lại nên đành thôi.

Rồi cả hai cùng bước nhanh ra khỏi cửa phòng, nhưng vừa bước tới cửa Phong chợt lại quay qua nhìn cô, anh hỏi:

- Lúc này, em đang nghĩ gì thế? Sao lại cười. Nghĩ xấu anh đúng không?

- Không có, không có. – cô lắc đầu rồi chạy nhanh ra khỏi tầm với của anh lúc đó cô mới nói tiếp. – đồ anh biết đó.

Phong bật cười rồi cũng chạy theo. Và chắc chắn rằng, cô sẽ nhanh chóng bị tóm. Đơn giản chỉ là anh hơn cô về mọi mặt: sức khỏe, chiều cao. Chỉ một cái vọt tay, anh kéo cô lại sát lòng mình.

Anh chợt khựng lại một chút nhưng rồi lại càng siết chặt cô hơn như không muốn bỏ ra. Mặc cho cô đang cười sặc sụa vì cái ôm từ sau của anh. Cô thuộc loại người rất dễ cười khi có người đứng từ phía sau.

- Mới sáng sớm mà hai người có vẻ náo nhiệt nhỉ? – giọng nói trêu chọc của Vũ khiến cả hai giật mình vội vàng đứng thẳng người lên.

- Cậu dậy sớm nhỉ? – Phong cố ý đổi chủ đề trong khi cô đang đồ lạng lạng đằng sau anh.

- Chứ sao. Nếu không làm sau có thể thấy cảnh náo nhiệt đó nhỉ, đúng không Xuân. – anh cố ý nhấn giọng.

- Dạ...em... □ cô ấp úng.

- Thôi nào...có gì sao? – Phong xen vào.

- Không...nói vu vơ thôi mà. – Vũ cười tỏ vẻ “ngây thơ”.

Xuân im lặng, cúi đầu rồi bỏ chạy một mạch đi mà không dám quay đầu lại nhìn. Trong khi đó, Phong lại nhìn cô rất chăm chú, đôi mắt ấy có chút gì đó luyến tiếc nhưng anh lại vẫn khẽ cười.

Trong lúc đó, thì Vũ lại hướng ánh mắt tinh ranh kia vào Phong, nụ cười khoái trá, nam hiểm. Anh lắc đầu rồi khẽ vỗ vai Phong. Cả hai bước song song xuống phòng ăn trong ánh mắt nghi hoặc của Phong.

.....

Lại một buổi sáng với sự họp mặt đủ của bốn người: Băng, Phong, Vũ và Triệt.

Vẫn như mọi khi, Vũ và Phong thường rôm rả về một vấn đề nào đó nhưng thực chất chủ yếu là Vũ nói, lần này thì có thêm sự góp mặt của Triệt.

Xuân cũng mừng thầm vì có vẻ như là Triệt cũng đã thích ứng được với ngôi nhà mới này. Cô đứng từ trong bếp nhìn ra, ánh mắt chột dừng ở Băng.

Khuôn mặt của anh có chút gì đó cô độc. Từ đầu buổi tối giờ, chủ yếu anh chỉ im lặng, lâu lâu khẽ mỉm cười vì một cái tin nào đó từ ba người kia.

Tìm cô lại chột loạn nhịp mà không hiểu vì sao. Vợ quay đi, hít thật sâu để giữ lại bình tĩnh nhưng sao mà khó quá vậy.

- Xuân, em làm gì trong đó thế, ra đây đi. – giọng nói của Phong làm cô giật mình.

Vội vàng, cuống quýt đặt quả táo đang gọt dở kia xuống bàn rồi chạy vội ra ngoài.

- Dạ, anh cần thêm gì nữa sao? – cô hỏi.

Phong chột bật cười khi nhìn bộ dạng hốt hải của cô, Triệt cũng thế vội tiến lại gần kéo tay cô về phía bàn ăn. Ánh mắt của cô chột chạm vào đôi mắt đen tĩnh lặng ấy của Băng khiến cô có chút gì đó bối rối, vội vàng rút tay lại nhưng bị cậu nắm chặt quá nên không thể rút ra được nên càng bối rối hơn.

Triệt nhận ra điều đó ở Xuân, nó một phần nào đó khiến trái tim cậu quặn đau. Sao thế nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy thực sự ghét cậu tới thế sao? Đã “phủ phàng” từ bỏ tình cảm của cậu, giờ cả một việc nhỏ đó cũng không được? Nhưng càng như thế, cậu càng muốn giữ cô lại, không muốn buông ra. Làm sao thế được chứ, cậu không muốn gượng ép. Cậu biết Xuân là người rất ít khi từ chối người khác, việc cô từ chối cậu chắc chắn sẽ khiến cô khó xử nhiều lắm. Mặc dù biết và không muốn khiến cô khó xử thêm nhưng cậu không thể, cậu không muốn từ bỏ cho dù hi vọng là rất bé.

- Có chuyện gì sao? – cô cúi gầm mặt xuống muốn tránh ánh nhìn của Băng, cuối cùng cũng đã rút tay ra được.

- À, thật ra là vừa rồi khi về họp mặt gia đình, ông nội của bọn anh muốn nhân dịp này mọi người nên cùng nhau đi du lịch. Địa điểm là đảo Bora Bora. Nó rất đẹp. – Vũ nói.

- Vâng. – cô gật đầu. Thế thì tốt rồi.

- Tổ muốn cậu đi cùng tớ và mấy anh. – Triệt mỉm cười thích thú.

- Hà??? Sao...sao lại... □ cô ngạc nhiên.

- Đúng rồi, em tới đây là vì bọn anh, giờ thì em phải nghe lời chứ. – Phong cười, giả bộ nghiêm túc, đôi mắt của anh chột sáng lên khi nhìn bộ dạng lúng túng đó.

- Em...em...

Băng im lặng không nói gì, nhìn ba người kia chất vấn Xuân, không hiểu sao trong lòng có chút gì đó không thoải mái. Anh nhẹ nhàng đặt tách trà xuống.

- Được rồi, bảo cô đi thì cứ đi đi. Dù gì cũng đang là nghỉ lễ, ở đây thì cô làm gì chứ, đi có khi là giúp ích cho ai đó hơn đây. – giọng nói của anh lạnh lùng phả vào không khí vui đùa kia.

- Dạ??? – cô nhìn anh khó hiểu.

- Sao? – anh nhìn cô một cái khó chịu.

- Em...vâng. – cô gật đầu. Vì cô biết có nói gì cũng không thể thay đổi ý kiến của anh được.

Nhìn thấy cô đồng ý, mọi người khẽ nở nụ cười hài lòng nhưng có thật là mọi người cảm thấy vui không?

Phong khẽ xoa đầu cô, lòng có chút gì đó khó hiểu, đôi mắt của anh dường như đang che giấu một nỗi sợ gì đó, một cái cảm giác giống như sắp vượt mất thứ mình muốn.

Băng đứng dậy, chuẩn bị đi ra khỏi bàn ăn thù khựng lại vì bóng người đang bước tới.

Khuôn mặt bầu bình đang ẩn hiện qua mái tóc dài buông thẳng. Đôi mắt đen như muốn che giấu điều gì đó. Môi khẽ mỉm cười. Người con gái đó trông thật dịu dàng trong bộ váy lụa hồng, chiếc thắt lưng to bản màu đỏ làm nổi bật vóc dáng cân đối, cô bước thật duyên dáng trên đôi cao gót màu trắng.

- Mọi người chuẩn bị đi du lịch sao? Em đi cùng được chứ. – cô cất tiếng nói.

Mọi người ở đó nhất thời bất ngờ nên đều im lặng không nói gì. Nhưng Băng thì khác, từ đầu tới giờ, đôi mắt của anh vẫn thế, lạnh giá đến đáng sợ. Không một cảm xúc nào lộ ra chứng tỏ anh vui, buồn hay tức giận.

Người con gái đó cũng nhận ra được cái nhìn đó, liền quay qua cúi chào, nở một nụ cười cực kì thu hút. Anh đáp lại vẫn là ánh nhìn đó, không một cảm xúc.

- Về rồi sao? tất nhiên là được rồi, rất hoan nghênh đúng không Băng – Vũ cười, anh liếc nhìn Băng từ nãy giờ đứng im ở đó một cách ái ngại.

Băng nhìn cô gái đó một lúc, dứt tay vô túi rồi quay đi không nói. Đi được vài bước anh dừng lại:

- Thế nào cũng được.

Nói xong anh đi một mạch lên phòng mình và không quan tâm những gì sẽ xảy ra phía sau.

Sau khi Băng đi, căn phòng rơi vào tình trạng yên ắng bất thường. Xuân đứng nhìn dáng người của Băng đang dần mất, không hiểu sao cô lại thấy có vẻ như Băng không thích cô gái này lắm. Sao thế? Cô ấy xinh lắm mà, đến cô cũng phải xao xuyến ấy chứ.

- Chào em, chị là Mỹ Tiên, em là Xuân đúng không? Chúng ta làm quen nhé. Rất vui khi được đi cùng em, thế thì đỡ lạc lõng rồi. Giúp đỡ nhau nhé. – người con gái đó quay ra mỉm cười với Xuân, đưa tay ra muốn bắt tay với cô.

Cô cũng đưa tay ra một cách máy móc.

- Vâng, không dám làm phiền chị đâu ạ. – cô mỉm cười đáp lại.

Người con gái đó gật đầu hài lòng rồi quay qua nói gì đó với ba người con lại để cô đứng đó. Cô cũng không lấy làm phiền về điều đó nên cũng âm thầm rút lui.

Nhưng quả thật cô đang thắc mắc, cái bắt tay lúc nãy là ý gì? Sao cô lại cảm thấy có chút gì đó... Một điều gì mà cô không giải thích được. Ánh mắt đó, lúc nãy khiến cô cảm thấy ngột thở dù đó chỉ là một giây thoáng qua rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Phải diễn tả sao nhỉ?

Xuân lưỡng lự khi bắt đầu đặt chân lên hòn đảo Bora Bora đó. Chưa bao giờ cô dám nghĩ mình có thể đặt chân lên một hòn đảo sang trọng và xinh đẹp như thế này. Mọi thứ dường như trở nên mơ hồ, không tưởng.

Thiên nhiên hài hòa, ưu đãi cho nơi đây những khung cảnh tuyệt đẹp, khí hậu mát mẻ theo đúng như những gì được mang lại từ biển.

Đứng từ trên những căn phòng nghỉ được làm theo phong cách đơn giản bằng là dừa và gỗ, hướng tầm mắt ra xa. Nước trong veo đến nỗi chỉ muốn nhảy xuống để mà tận hưởng nó.

Cô nhìn mãi mà không thấy chán, ngược lại càng thấy hứng thú hơn. Cả người như đang căng tràn một niềm hưng phấn, lạ lắm nào đó khiến cô đứng ngồi không yên, chạy lung tung dọc mấy dãy hành lang của khu nhà nghỉ.

Nụ cười luôn luôn thường trực, đôi mắt sáng lên thích thú. Cô không để ý rằng mọi người đều đang nhìn cô.

- Em thích thế sao? – Phong mỉm cười, bước tới gần cô.

- Dạ, nơi này đẹp quá! – cô trả lời.

- Thế cảm ơn tớ đi, tớ rủ cậu đến đó. – Triệt cũng cảm thấy vui vui khi nhìn thấy nụ cười ấy của Xuân.

- Tớ cảm ơn. Em cảm ơn mọi người nhiều lắm. – cô cười toe toét, hướng ánh mắt chan chứa sự “biết ơn” về phía họ.

- Thôi nào, đi nghỉ thôi, mọi người chắc cũng mệt rồi nhỉ? – Tiên chen vào, đứng sát vào Băng. Cô mỉm cười duyên dáng, tự nhiên khoác tay Băng.

- Cũng đúng. Mọi người nhận phòng rồi về phòng mình nhé. – Phong mỉm cười.

- À, nhắc mới nhớ. Hôm qua lúc đặt phòng, nhân viên bảo chỉ còn 4 phòng thôi. – Vũ chen vào.

- Bốn phòng nhưng có sáu người. Giờ sao nhỉ? Vậy là sẽ có hai phòng hai người rồi.– Triệt suy nghĩ.

- Phân thế nào đây ta? Hay là anh với em một phòng nha Xuân. – Vũ cười, khoác tay lên vai cô một cách tự nhiên.

Nghe lời nói đó, cô giật mình, vội đẩy anh ra, ấp úng không nói nên lời. Cô nhìn mọi người xung quanh như muốn cầu cứu.

- Được rồi, tớ ở với cậu. Triệt với Băng. Hai phòng còn lại thì Tiên và Xuân mỗi người một phòng. Thế là được rồi. – Phong nói.

- Nhưng tớ thích ở với Xuân cơ. – Vũ làm nũng.

- Không em sẽ ở chung phòng với cậu ấy. – Triệt hào hứng chen vào.

- Được rồi. Mọi người đừng đùa nữa. Cứ làm theo những gì Phong nói là được. Tớ về phòng trước.

- Haiz. Thôi được rồi, không chọc nữa. Đi nghỉ thôi, tớ mệt rồi. – Vũ nhún vai, kéo Phong theo, trước khi đi, không quên xoa đầu Xuân một cái.

Triệt nhìn mặt nhìn Xuân một hồi rồi cũng kéo cô đi nhưng lần này có chút gì đó dè dặt và ái ngại hơn. Đạo này, cậu bị Phong “chú ý” quá rồi.

Còn nhân vật chính là Xuân, cô cũng hơi bối rối. Cảm giác tội lỗi sao sao ấy. Vì cô mà mọi người cảm thấy không thoải mái lắm. “Hay là do họ không thích có sự có mặt của mình?”. Cô khẽ xiu mặt xuống, và không dám nghĩ thêm. Biết vậy cô đã cương quyết ở nhà cho rồi L.

Băng từ nãy giờ vẫn im lặng quan sát mọi người cũng quay lưng bước đi. Lòng anh có chút gì đó không ổn định. Rút cánh tay của mình từ nãy giờ đang bị ôm cứng bởi Tiên ra, bước một mạch đi thẳng và không ngoái đầu lại. Mặc cho Tiên đang tối sầm mặt lại. Chưa bao giờ cô bị bỏ rơi như thế này mà cũng chỉ có Băng mới dám bỏ đi mà không nói một câu gì như thế.

Tiên tức tối nhìn theo cái dáng người của Băng lạnh lùng bỏ đi không cảm xúc. Đôi môi khẽ nở một nụ cười hài lòng. Cô thích Băng như thế. Lạnh lùng, xa lánh và cao ngạo.

.....

Buổi tối hôm đó, mọi người sau khi thưởng thức bữa tối thơ mộng ngay cạnh bờ biển, tất cả lại đi dọc con đường trên đảo. Nhưng Băng thì đã rút lui về trước với lý do là muốn ở một mình.

Sau đó Tiên cũng về vì mệt. Thành ra chỉ còn bốn người đi dạo.

Dáng người nhỏ bé của Xuân như lọt thõm giữa ba người con trai kia. Cô thấy có chút gì đó ngại ngùng vì thế luôn cố tạo một khoảng cách nào đó.

Đi dọc bãi cát trắng phau, ngắm nhìn bãi biển trước mặt. Mặt nước lăn tăn, gợn sóng, mát mẻ khiến con người cũng cảm thấy dễ chịu.

Cô chạy nhanh ra chỗ đầu cây cầu, ngồi xuống và ngâm chân xuống mặt nước. Dễ chịu thật. Làn nước mát lạnh khiến cô tỉnh táo hẳn ra. Nhẹ lướt những ngón tay vào dòng nước trong veo đó, cô thích thú cười thật tươi. Haiz, hẳn kẻ đá lên làm nước văng tung tóe.

Phong nhìn cô cười mà trong lòng chợt thấy ấm lên. Anh cũng khẽ cười, không nói gì, anh bước tới gần cô rồi ngồi cạnh. Xoa đầu cô, làm cho mái tóc cô rối tung lên. Anh nhẹ hỏi:

- Em thích lắm à?

- Vâng, em cảm ơn mọi người nhiều lắm – cô trả lời khi đang cố gắng hắt nước ra xa.

Anh cười, nhẹ đưa tay xuống dưới nước rồi hất mạnh lên người cô. Cô bật cười, vung tay gạt nước lại. Tiếng cười đó thật trong trẻo.

Phong chợt khựng lại vì muốn nghe giọng cười đó thêm, nụ cười ấy thật ấm áp. Một cảm giác lạ lắm nào đó cứ nao nao trong người.

Triệt đứng lặng người từ xa, nhìn dáng vẻ của hai người kia mà lòng cậu như thất lại. Khó chịu thật. Cậu bối rối. Nhìn khuôn mặt tươi cười ả của Xuân, cậu cũng thấy vui nhưng sao thế? Khó chịu. Nụ cười ấy có hướng về cậu đâu chứ. Cậu nhắm mắt, cố gắng nuốt trôi cái khó chịu đó đi. Từ từ bước tới gần hai người đó.

Cậu mỉm cười, ngồi cạnh Xuân, cánh tay vươn nhẹ ra, hất mạnh nước vào người cô. Cô giật mình hét lên khi bị “tấn công” từ hai phía. Hai tay vung loạn xạ, vừa tránh vừa để “đáp trả” những màn nước đó.

Vũ quan sát ba người đó nãy giờ. Đôi môi ả hiện nụ cười nửa miệng, anh suy nghĩ một hồi rồi rút chiếc Iphone ra, chụp vài tấm về ba người kia, đút trở lại vào túi áo. Anh lững thững bước tới gần.

- Vui quá nhỉ? Thích nghịch nước lắm hả. – giọng nói hờ hững đầy ranh mãnh.

- Dạ. – Xuân khẽ đáp, cô quay lại nhìn anh.

- Đứng lên đi. – giọng nói anh có chút đùa cợt.

- Dạ. – cô thắc mắc nhưng vẫn đứng lên. Phong và Triệt nhìn Vũ nghi ngờ nhưng không biết nói gì.

Cô đứng lên, đối diện với anh. Nhìn nụ cười của anh sao có chút gì đó “ngịch ngợm”, làm cô thấy hơi lúng túng.

Anh bước tới gần, cô lại lùi một bước theo quán tính. Và trước khi cô kịp hiểu chuyện gì, Vũ với tay ra đặt lên vai cô và... đẩy mạnh một cái.

Bị đẩy nên cô mất đà, té ngược ra sau. Cô với vội cánh tay của Phong và Triệt đưa ra để cố giữ thăng bằng nhưng chỉ càng làm cho cả ba gặp rắc rối.

Ừm.....

Cả ba ngã “ùm” xuống nước trong tràng cười thích thú của Vũ.

Trong khi đó, Xuân đang cố gắng vùng vẫy, cô ngoi lên nhưng càng hoảng hơn. Cô muốn khóc, hoặc là do nước biển làm cô không còn nhận ra mình có khóc hay không. Chỉ biết là cô thấy sợ.

Một vòng tay nào đó đang ôm chặt lấy cô, người đó đứng dậy và nâng cô theo. Lúc này cô mới chợt nhận ra là nước cũng không sâu lắm, chỉ tới ngang người cô mà thôi.

Dần dần cô bình tĩnh lại được, đưa ánh mắt nhìn người đang ôm chặt mình. Thì ra là Phong. Cánh tay to khỏe của anh ôm chặt lấy người cô. Không những thế, đằng sau lưng, Triệt cũng đang đỡ lấy người cô. Cả hai đều đang quắc mắt nhìn Vũ đang cười “ngây thơ” ở trên bờ.

- Cậu bị điên à. – Phong gần giọng.

- Xin lỗi, chỉ là đùa một chút thôi mà. Với lại, chỗ này nước đâu sâu lắm, đã thế còn có hai “anh hùng” ở đây thì “mỹ nhân” làm sau có chuyện gì. – Vũ cười “thú tội”.

Nghe lời nói của Vũ khiến Xuân có thấy khó xử kinh khủng. Có lẽ cô lại gây rắc rối cho hai người kia nữa rồi. Cô vội đẩy cả hai ra, thận trọng bước lại gần chiếc cầu gỗ và cố leo lên, không nói gì thêm.

Thấy vậy, có vẻ như Xuân đang giận nên cả Phong lẫn Triệt đều im lặng. Leo nhanh lên bờ và không nói mà cũng đưa tay kéo cô lên.

Bị cả hai lôi lên trông rất buồn cười nhưng cô cũng chỉ biết ngạc nhiên mà nhìn mình bị lôi lên như vậy.

- Em cảm ơn. – cô lí nhí.

- Không có gì đâu. – Triệt nói khi đang cô vắt nước từ áo của mình.

Phong im lặng, nhìn cô một lúc, anh bước lại gần, cố lau sạch nước trên mặt của cô. Cô lùi lại để tránh nhưng bị anh giữ chặt quá nên không thể thoát. Rồi anh quay phắt qua lùm Vũ đang cười cười nhìn ba “con chuột lột” kia.

- Cởi áo ra. – Phong nghiêm giọng nhìn Vũ.

- Cái gì? Cậu tính làm gì thế? – Vũ giật mình khi nhìn thấy thái độ có chút gì đó “tức giận” của Phong.

- Nhanh lên nào. – anh giục.

- Để làm gì chứ? Tớ... – Vũ định nói gì đó nhưng đã bị Phong xông tới “cướp” luôn chiếc áo yêu quý của anh.

Phong cầm chiếc áo và tiến lại chỗ Triệt và Xuân đang đứng như trời trồng nhìn cuộc đối thoại “kì lạ” của Phong và Vũ.

- Em mặc vào, kéo ồm đó. – Phong đưa chiếc áo về phía cô.

- Dạ??? Không cần đâu ạ. Chỉ là ướt một chút thôi mà. Em về phòng thay là được rồi mà. – cô lắc đầu từ chối.

- Đúng rồi, cậu mặc vào đi. – Triệt xen vào. Mặc dù có hơi chút khó chịu vì điều gì đó.

- Không cần đâu ạ. – cô cương quyết từ chối.

- Nếu em cho cái bộ dạng ướt nhèm nhẹp của em là ổn thì anh nghiêm nên suy nghĩ lại. Mặc vào, hay cần anh giúp. – Phong nói như muốn đe dọa lên khiến cả bọn phải ngạc nhiên.

- Em... – cô lúng túng. Trông Phong lúc này quả có chút gì đó đáng sợ.

- Nhanh nào, hay là cần anh giúp. – Phong bước tới gần làm cô giật mình lùi lại.

- Được rồi, em cảm ơn. – cô vội cầm lấy chiếc áo và quay đi.

Phong không nói gì mà quay đi để cô mặc áo. Cô khoác vội nó vào rồi bước nhanh về phía ba người kia.

- Em...em...về đây ạ. – cô nói, không đợi câu trả lời mà phóng như bay về phía khu khách sạn.

Triệt cũng chạy theo cô. Cậu thấy lo cho cô. Nhìn Phong hôm nay, quả thật rất lạ. Không còn nét điềm tĩnh và nhẹ nhàng nữa mà thay vào đó là sự độc đoán và lạnh lùng. Anh lo cho cô mà. Càng nghĩ Triệt càng thấy khó chịu. Chắc hẳn điều mà cậu nghĩ ngờ từ trước là đúng rồi.

Trên bãi biển lúc này, Phong vẫn đứng đó nhìn theo hướng mà người con gái kia đi. Anh nheo mắt mệt mỏi, rồi quay lưng bước đi. Hôm nay anh bị sao vậy? Thật là mất kiểm chế mà. Khẽ lắc đầu rồi quay đi.

Lúc đó, một cánh tay quen thuộc khoác nhẹ lên vai anh, giọng nói có chút gì đó trêu chọc.

- Mất bình tĩnh quá đây, báo hại giờ tớ phải “bắt đắc dĩ” show co thể tuyệt vời của mình nè. – Vũ nói.

- Cậu nhớ đó. – anh đẩy tay của Vũ ra và bước đi về phía lúc nãy mà Xuân đã đi.

- Haiz...quan tâm kiểu gì mà cứ như khủng bố ấy. Cần thận phản tác dụng đấy. – Vũ nói vu vơ khi đang bước song song với anh.

- Được rồi. Tớ biết. – anh cau có đáp rồi không nói thêm câu nào nữa mà chỉ lầm lũi bước về phòng của mình.

Nhưng Vũ thì khác, đêm nay quả là đêm thú vị. Chuyện càng ngày càng hay đó chứ. Nghĩ đến đây, Vũ khẽ mỉm cười. Nụ cười có chút gì đó “ngịch ngợm” của trẻ con hiếu kì, có chút gì đó “phớt đời” của lãng tử. Nó thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Lịch trình hôm nay sẽ là đi tắm biển và ngắm san hô. Đó là mong muốn của cả hội nhưng mới sáng ra đã có chút gì đó, khiến mọi việc không được suôn sẻ lắm.

Vũ nhìn trân trân vào Xuân khiến mọi người không khỏi thắc mắc.

- Hôm nay chúng ta đi biển, em biết chứ? – Vũ nghi hoặc nhìn cô.

- Vâng. – đưa đôi mắt tò mò để đáp lại ánh nhìn kì quặc đó của Vũ.

- Haiz...thế sao em ăn mặc thế này. Có ai đi biển mà mặc quần jean áo thun như em không? – anh nói một tràng dài với vẻ bức xúc.

- Tưởng gì chứ, có sao đâu? – Phong mỉm cười với cô.

- Cậu thật là...ít nhất cũng nên mặc bikini chứ nhỉ? – Vũ liếc Phong một cái.

Vừa nghe đến từ “bikini” đó mà cả ba người: Phong, Triệt và Xuân suýt sặc. Cô đỏ mặt lắc đầu từ chối.

- Không, em không...

- Đứng rồi nhỉ? – Triệt dùng tay để dấu đi nụ cười của mình nhưng không thể.

- Hay là không tự tin nhỉ? – anh tiếp tục trêu chọc.

Phong cũng thử tưởng tượng tới cảnh đó thôi mà cũng không kìm nổi phải bật cười. Cô nhìn nụ cười ấy của anh, thoáng có chút gì đó bối rối. Không lẽ, cô mặc nó thì buồn cười lắm à. Dù gì cô cũng là con gái cơ mà.

- Mọi người có đợi mình có lâu không? Xin lỗi nhé. – Tiên xuất hiện trong bộ áo bikini hồng, chiếc áo sơ mi mỏng khoác làm tôn lên vóc dáng cân đối của mình. Cô mỉm cười duyên dáng rồi bước tới cạnh Băng, khẽ khoác tay một cách tự nhiên nhìn mọi người một cách chăm chú.

- Đó em thấy chưa? – Vũ quay qua nhìn cô.

- Em không có mà cũng không thích. – cô bức bối nói to rồi dậm chân đi một mạch ra khỏi phòng. Cô không hiểu tại sao mình lại thấy tức tối như vậy, không lẽ vì Tiên khoác tay Băng. Không. Không thể. Chẳng có lí do nào như thế cả.

Cô lắc đầu mạnh rồi đi nhanh ra bãi biển gần đó.

Mọi người có phần hơi ngạc nhiên trước thái độ của Xuân. Phong quay qua trách Vũ:

- Cậu giỡn hơi quá rồi đó.

- Đúng đó nhưng mà em nghĩ cậu ấy cũng đang bức chuyện gì đó nữa cơ. – Triệt suy nghĩ.

- Đúng rồi, chỉ đùa một chút thôi mà. – Vũ gật gù trong khi Phong đang lườm anh bức bối.

Sau đó, mọi người kéo nhau ra khỏi phòng và hướng về bãi biển đó. Tiếng nói rôm rả của Triệt và Vũ đã phần nào giảm bớt đi không khí căng thẳng lúc này.

Chỉ có Băng là từ này giờ chỉ im lặng. Có lẽ anh hơi mệt để tham gia vào câu chuyện đó. Anh đang suy nghĩ một điều gì đó khá rắc rối nhưng ngay cả bản thân anh cũng không biết mình đang nghĩ gì. Mọi thứ trở nên rắc rối và kì lạ. Cảm giác này không biết đã xuất hiện trong anh từ lúc nào.

Ánh mắt của Băng chợt bị thu hút bởi vóc dáng nhỏ bé của người con gái kia. Chiếc áo thun trắng tinh khiết như nụ cười của cô. Anh khẽ khựng người lại, trong mắt anh dường như ánh lên một ánh cười nào đó. Nhẹ nhõm và thoải mái. Một chút gì đó bình yên trong anh. Sự mệt mỏi dần dần vơi đi. Có lẽ đây là lúc để anh nghỉ ngơi một chút rồi.

.....

Nắng. Gió. Và sóng biển.

Cô bật cười thật thoải mái, nhẹ vói tay giữ lại chiếc nón rộng vành sắp bị gió thổi bay đi mất, lướt nhẹ đôi chân trần trên bãi cát trắng phau, ngắm nhìn mặt nước trong xanh và sự nhộn nhịp của những nhóm người ồn ào trên biển.

Thật thoải mái. Thật không ngờ, có ngày cô có thể được đến một nơi như thế này.

- Em có muốn đi ra ngoài kia không? Có nhiều loại cá đẹp lắm đó. □ Phong tới gần và nói.

Cô vội quay lại và chợt nhận ra anh đã đứng đằng sau mình. Rất gần. Anh mặc một chiếc quần bơi khá đơn giản nhưng đủ thoải mái, chiếc áo sơ mi được khoác ngoài làm rõ được thân hình rắn chắc của anh. Điều đó làm cô thoáng bối rối trước vẻ đẹp của anh, nhất là nụ cười ấm áp đó.

Chưa bao giờ cô nhìn anh ở khoảng cách gần và trong trường hợp này, chỉ trừ lần thứ hai gặp anh trong trường hợp ngoài ý muốn khi anh vừa bước ra từ phòng tắm.

- Em...em...không biết bơi, vói lại em cũng... □ cô lắc đầu.

Nói thật cô từ chối không phải vì cô ghét mà vì cô biết là mặc bộ đồ mà cô đang mặc lúc này: quần jean, áo thun không thể mà ton ton đi bơi được nhất là người chỉ biết “bơi chìm” như cô.

- Sẽ tiếc lắm đấy. Ở đây có nhiều cảnh đẹp lắm đó. – anh tiếp tục thuyết phục bằng nụ cười “chết người” đó.

- Nhưng mà...em không có đồ bơi và em cũng không biết bơi. – cô lắc đầu, có chút nuối tiếc.

- Đừng lo, đồ bơi thì anh đã nhờ Tiên rồi, còn biết bơi hay không, anh có thể giúp. – Phong nói.

- Em...

Cô định nói gì đó nhưng khi nhìn vào khuôn mặt có chút gì đó cương quyết khiến cô khó lòng từ chối. Ậm ừ một lúc rồi cũng đành phải nhận lời. Lật đật bước vào trong phòng thay đồ.

Một lúc sau cô bước ra trong bộ bikini màu xanh nhạt. Nhẹ nhàng, đơn giản và không quá nổi bật. Cô e ngại bước ra, khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Chưa bao giờ cô mặc nó cả, cảm giác nó sao sao ấy. Vừa xấu hổ vừa sợ. Cô tự biết là dáng mình không chuẩn, hơi mập nên từ trước giờ chưa bao giờ cô mặc nhưng bộ đồ có thể khoe dáng mình ra cả vì thế lúc này quả thật là rất ngại.

- Vừa đó chứ nhỉ? Em cũng không tới nổi tệ đâu nhỉ? – Vũ bật cười, trêu chọc.

- Hi...hi...em biết là cậu ấy đẹp mà nhưng mà nhìn nó hơi lạ. – Triệt cười.

- Được rồi, đi thôi nào. – Phong xuất hiện, khoác cho cô chiếc áo sơ mi của anh lúc này rồi kéo tay cô đi. Trước khi đi, cũng kịp khẽ thì thầm vào tai cô: “Em khoác tạm nó đi”. Giọng nói có chút gì đó bối rối và lo lắng.

Băng nhìn dáng vẻ lúng túng của cô mà bật cười. Anh chợt nhận ra được sự quan tâm “đặc biệt” của Phong dành cho người con gái đó. Càng ngày sự

“quan tâm” đó càng rõ ràng và đặc biệt. Khẽ nở một nụ cười khó hiểu, anh không nói gì mà lẳng lặng bước theo sau họ, bên cạnh là Tiên đang bám chặt vào cánh tay anh một cách thân mật.

.....

Nước biển rất trong. .không phải nói là rất rất trong. Xuân mím cười thích thú khi đang lội bì bạch dưới nước trong khi mọi người đang bơi ở ngoài kia. Cũng đúng thôi, cô không biết bơi mà.

Nhẹ hát tay xuyên qua làn nước để cảm nhận được sự mát lạnh của nước biển khiến cô chợt thấy thích thú.

- Em đang ở một mình sao? – là Tiên. Giọng nói ngọt ngào từ đằng sau lưng cô xuất hiện.

- Dạ? – cô quay lại nhìn người con gái đằng sau.

Tiên mím cười duyên dáng, tay giữ chiếc nón rộng vành sắc sỡ. Thân hình cân đối, mảnh khảnh khiến cho cô ít nhất cũng phải ghen tị.

- Sao thế? Em không ra bơi với mọi người? – Tiên hỏi.

- Em không biết bơi. Vội lại em ở trong đây được rồi. – cô thành thật.

Khẽ mím cười hài lòng, Tiên kéo tay cô dậy rồi nói:

- Đi nào, chị sẽ giúp em.

Tiên bước đi trước ra đến và bắt đầu bơi. Được một đoạn khá xa, cô đứng dậy. Nước chỉ hơn ngang người cô một chút.

- Em ra đây đi, nước thấp lắm. – Tiên gọi vói, vẫy tay gọi cô ra.

Hơi lưỡng lự một chút nhưng rồi cũng dần dần bước ra. Nước mát lạnh khiến cô tỉnh cả người. Sóng không to lắm nên cũng không cản trở lắm tới việc cô đi ra xa.

Đúng là nước không sâu lắm như cô nghĩ. Càng thích thú, cô càng bước ra xa. Lâu lâu bắt gặp một vài chú cá màu sắc sắc sỡ, cô mím cười đưa tay ra như muốn chụp lấy nó nhưng tất nhiên là hụt vì cô không thể nhanh bằng cá khi ở dưới nước rồi.

Bước càng ra khá xa nhưng vẫn còn một đoạn nữa mới tới chỗ của Tiên đang đứng nên cô quyết định “tăng tốc” đi về phía của Tiên đang đứng.

Cô chạy thật nhanh và dường như không để ý xung quanh.

“Á” – cô khẽ hét lên khi bước hụt một bước, vội vói chân xuống để chạm đất nhưng chợt nhận ra đây là vùng đất bị trũng, nước quá sâu so với người cô.

Bị mất thăng bằng cô té ra sau. Toàn thân bị chìm trong nước, cô vùng vẫy điên cuồng để cô gắng đứng dậy nhưng mọi điều dường như quá vô ích.

Cơ thể nặng dần, nặng dần. Lồng ngực bị nén chặt đến khó thở. Cô không biết mình có khóc không nữa nhưng chắc chắn rằng cô đang rất sợ.

Cô chờ đợi, chờ đợi một cánh tay nào đó sẽ kéo cô lên nhưng là ai cơ chứ. Chỗ này quá ít người, ai sẽ cứu cô chứ.

Cô càng nghĩ, càng sợ hãi...lâm sao chứ...Cô không muốn. Không muốn chút nào hết.

Và đang lúc tuyệt vọng, một cánh tay đưa ra kéo cô lên... không cánh tay đó đang “cố” đẩy cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Cơ thể mệt mỏi, toàn thân hoàn toàn không còn sức chống lại nhưng chính lúc đó cô chợt nhận ra một cánh tay của ai đó đang kéo cô lên.

Cánh tay chắc khỏe ấy ôm chặt cô, toàn thân được bao bọc bởi thân hình to lớn kia. Nỗi sợ hãi dần dần được vơi đi. Cô hoàn toàn dựa hẳn vào lòng người con trai kia.

Anh nhẹ nhàng đưa cô vào bờ, trên tay vẫn ôm chặt cô và cô cũng không “nhờ” rời khỏi vòng tay của người con trai đó.

Cô cảm nhận được sự ấm áp, một cảm giác an toàn nào đó. Cơ thể dần thả lỏng và nhịp thở cũng dần ổn định.

- Em không sao chứ? – Phong hốt hoảng chạy tới bên cô.

Khuôn mặt như tái đi vì lo lắng, anh vội lau khuôn mặt đang ướt đẫm vì nước biển hay vì chính nước mắt của cô. Cô cũng có thể nhận thấy được sự run rẩy trong anh. Có lẽ anh cũng lo lắng cho cô nhiều lắm.

Theo sau là Triệt và Vũ. Cả hai cũng hốt hoảng không kém. Họ vội đưa cô về phòng.

Lúc cô được đặt xuống, cô mới nhận ra người cứu cô là Băng. Lòng cô thoáng bối rối, đưa ánh mắt biết ơn nhìn anh, cô khẽ nói:

- Em cảm ơn. Làm phiền anh quá.

- Không sao đâu. Nhưng tại sao lại bất cẩn như thế? Đã không biết bơi rồi tại sao còn cô ra xa. – anh khẽ trách, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy nhưng tại sao trong giọng nói của anh có một chút gì đó ảm áp.

- Em xin lỗi, em không biết là nước sâu như thế. – cô cúi đầu nói, tay khẽ kéo chiếc khăn đang quấn quanh người lại.

- Được rồi, không sao là tốt rồi, chỉ cần lần sau cẩn thận hơn thôi. – anh lấy một chiếc khăn khác, nhẹ lau mái tóc của cô.

Trông anh thật dịu dàng. Quả không giống như anh thường ngày chút nào cả. Nét lạnh lùng cố hữu đang dần mất đi. Cử chỉ của anh thật ân cần.

Nhìn khung cảnh lúc đó không khỏi khiến người khác xao lòng. Không thể không công nhận là hai người đó rất “đẹp đôi”

Cạch.....

Phong mở cánh phòng và chạy nhanh vào trong. Anh chợt khựng lại trước hình ảnh của hai người đó. Nhìn cử chỉ ân cần của người con trai đối với người con gái đó khiến anh ngỡ ngàng vì không còn nhận ra con người thật của người đó. Khuôn mặt lạnh lùng đó có vẻ như đã “ấm áp” hơn nhiều.

Anh đưa ánh mắt nhìn người con gái kia.

Lòng anh chợt nhói đau. Tại sao thế chứ? Anh không muốn nhìn thấy hình ảnh “yên bình” trước mặt mình nữa. Anh chỉ muốn chạy tới phá cảnh đó mà thôi. Anh muốn kéo người con gái kia về phía mình, chỉ mình anh mà thôi. Nhưng làm sao được vì trong thâm tâm anh, một điều mà anh không muốn thừa nhận là quả thật hai người đó thật xứng đôi.

Khẽ hít thở một cách khó nhọc, cố giữ lấy bình tĩnh, Phong bước thật chậm về phía hai người ấy.

Cũng cùng lúc ấy, một người con gái khác cũng nhìn về phía hai người ấy. Đôi mắt chợt tối lại. Khuôn mặt xinh đẹp đó thoáng sa sầm, đôi tay khẽ siết chặt tức giận. Ánh nhìn lộ rõ sự ghen tức cùng cực. Và tất nhiên không như Phong, chắc chắn cô sẽ phá hai người đó.

Cô chạy nhanh về phía họ, khuôn mặt thay đổi bất ngờ, đôi mắt căm tức lúc nãy được thay bằng một đôi mắt “dịu dàng” khác đến giả tạo.

- Em không sao chứ? Em làm chị sợ quá. – Tiên chạy tới cạnh Xuân, đôi mắt đỏ hoe, đầm lệ trông tội nghiệp.

- Em không sao rồi mà. Chị không cần lo thế đâu. – Xuân an ủi.

- Tại chị không chú ý...em không sao là tốt rồi. – Tiên khẽ lau nước mắt, người cố ý té vào Băng nhưng anh lại có ý né tránh.

- Chị đừng lo. Em khỏe rồi mà. – cô mỉm cười.

- Ừm. Lần sau chị sẽ chú ý hơn. – Tiên cười.

- Em chưa khỏe hẳn được đâu. Đừng ngồi như thế. – Phong bước tới gần và đưa cho cô một ly sữa nóng.

Đưa tay đón lấy ly sữa, quay sang mỉm cười “an ủi” Phong, cô trả lời:

- Em ổn thật mà. Cảm ơn mọi người đã lo cho em. Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người nhé.

- Thế thì phải phạt thôi. – giọng của Vũ chen vào.

- Dạ? – cô ngạc nhiên. Mọi người cùng ngoái nhìn ra hướng cửa mà Vũ vừa bước vào, theo sau là Triệt. Khuôn mặt của Triệt có phần u ám hơn so với Phong.

Cậu dẫn đầu một lúc rồi bước tới gần Xuân, vòng hai tay ra sau, kéo cô lại và ôm chặt vào lòng mình như sợ cô sẽ đi mất.

- Lần sau cậu đừng làm thế nữa. Tớ lo lắm đó biết chưa. – Triệt trách. Khuôn mặt cậu chợt trở nên lạnh lùng.

Cậu thấy khó chịu lắm. Nhớ lại cái cảm giác lúc nhìn thấy cô biến mất, lòng cậu lại thất lại. Nỗi sợ hãi vô hình xâm chiếm khắp cậu. Cậu hoảng loạn lao tới sợ rằng không kịp, lúc Băng cứu cô lên, cậu chợt thờ phào nhưng khi nhìn Băng và cô thân thiết như thế, lòng cậu lại chợt thất lại một lần nữa, một nỗi

sợ khác lại dâng trào. Nó cũng dữ dội và mạnh mẽ không kém gì lúc trước.

Tại sao càng ngày cậu càng thấy khoảng cách giữa cậu và cô càng ngày càng xa thế chứ. Sợi dây vô hình nối giữa cô và cậu là gì chứ? Nó có ý nghĩa gì chứ? Nó đâu giúp cậu níu giữ trái tim của người con gái khi trái tim ấy đang dần dần có chủ chứ.

- Được rồi, đừng ôm chặt quá, em ấy không thở được. – Phong kéo cậu ra khỏi người cô.

Triệt cũng đứng dậy, lùi lại mấy bước để ngắm nhìn cô kĩ hơn. Có vẻ hơi xanh một chút, có lẽ là do vụ lúc này.

- Cậu đừng như thế chứ. – cô mỉm cười.

Cậu khẽ nhăn mặt. Nụ cười ấy thật đẹp nhưng sao nó lại khiến lòng cậu thất đau thế. Nụ cười ấy bao giờ sẽ chỉ dành cho người khác.

Hừm... có lẽ chỉ là do cậu nghĩ quá sâu xa mà thôi. Chắc chắn cô sẽ không vô tình như thế đâu.

- Mọi người đi ăn trưa thôi nào. Tớ đói rồi. – Vũ vỗ vai Phong nói. Anh chợt nhận ra sự ngọt ngào ở trong căn phòng này đang dần bao trùm lên mọi người.

- Nhưng Xuân đang còn chưa khỏe, nên... □ Phong nhận xét.

- Không, em ổn mà, chỉ hơi mệt chút thôi nhưng không sao. Mọi người cứ đi ăn đi. – Xuân vội nói.

- Đúng đó. Đang mệt thì ăn mới mau khỏe chứ. Đừng làm em ấy phải khó xử. Phải không Xuân. – Vũ cười và nói với mọi người.

- Vâng. – cô cũng gật đầu đồng ý.

- Vậy mọi người đi ra trước, em theo sau nhé. – Tiên chen vào.

- Vâng. – cô đồng ý.

- Được rồi, mọi người đi thôi nào. – Tiên mỉm cười, kéo tay Băng đi theo nhưng bị anh rụt tay lại khiến cô có chút gì đó hơi xấu hổ.

Băng bước ra trước và Tiên theo sau ngay lập tức. Vũ kéo tay Triệt và Phong đi theo nhưng cả hai đều không đi mà đứng chứng lại đó nhìn Xuân.

- Em cùng đi với mọi người đi. – giọng Phong có phần mềm mỏng và dịu dàng.

- Đúng đó, tớ đợi cậu đi cùng. – Triệt cũng nói.

- Ày, mọi người không cần thế đâu. Em hơi khó chịu nên... □ cô lắc đầu.

- Đừng lo, tớ đi với cậu mà... □ Triệt nói.

- Đi nào, sẽ không sao đâu. Để em lại một mình anh thấy không yên tâm chút nào. – Phong nói, tay khẽ xoa đầu cô một cách rất dịu dàng.

Cử chỉ ân cần của anh làm cô thấy khó lòng mà từ chối được. Nhưng Triệt thì khác. Nếu như lúc này, cậu muốn cô đi thì giờ ngược lại. Bỗng dưng cậu chỉ muốn cô ở lại đây, cậu cũng sẵn sàng ở lại đây. Vì cậu cảm thấy sợ. Một nỗi sợ vô hình của người sắp vụt mất một thứ gì đó rất quý giá.

- Không, không cần. Nếu cậu mệt thì cậu có thể ở đây. – Triệt hét lên.

Mọi người giật mình trước thái độ đó của cậu. Phong nheo mày tỏ vẻ không hài lòng lắm nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại và nói.

- Triệt em sao thế? Xuân cũng cần nghỉ ngơi nhưng không có nghĩa là sẽ bỏ bữa trưa. Đừng làm mọi việc theo ý thích của riêng em chứ. – Phong trách.

- Không... em... □ Triệt đang định cự lại thì Xuân xen vào.

- Mọi người sao thế? Sao lại như chuẩn bị cãi nhau thế. Em ổn mà. Đừng xem em như người ốm nặng chứ. Chỉ cần em đi cùng mọi người là được chứ gì. Triệt, cậu không cần lo cho tớ như lo cho một đứa trẻ đâu nào. Anh Phong, anh cũng đừng trách Triệt nhé. – cô nói một tràng. Cảm thấy thật khó xử khi mọi người mất hòa khí vì mình. Nó làm cô thấy khó chịu hơn.

Đứng bật dậy và leo xuống giường một cách vội vàng khiến cô suýt té vì đôi chân vẫn còn tê. Ngay lập tức cả Phong và Triệt lao ra đỡ.

Cùng lúc bị hai người con trai đỡ khiến Xuân thấy mình thật ngốc nghếch. Lúc nào cũng cần có sự giúp đỡ của người khác. Vội đẩy hai người đó ra và chạy một mạch vào phía phòng thay đồ. Trước khi đi cũng không quên nói “cảm ơn” nho nhỏ tới hai người ấy.

Cô như đang bỏ chạy khỏi họ. Cô thấy bối rối khi mọi người càng ngày càng cư xử kì lạ. Cô thấy buồn vì mọi người không còn gần gũi và thân thiện với nhau nữa. Nó khiến cô cảm thấy có lỗi vì mỗi lần mọi người bắt đầu xích mích thì đều có cô ở đó cứ như cô chính là nguyên nhân vậy.

Cô thay nhanh bộ đồ ướt bằng chiếc áo thun đen, quần jean lửng. Đó là style muôn thủa của cô từ lâu rồi. Khi bước ra khỏi phòng thay đồ, cô chợt nhận

ra Vũ đã đi từ lâu lắm rồi. Chỉ còn Triệt và Phong đợi cô.

Ôi, nghĩ tới việc để hai người này phải đợi cũng đủ thấy ngại rồi. Cô bước nhanh tới chỗ hai người đó và mỉm cười.

- Bắt mọi người phải đợi rồi. – cô nói.

- Không sao. Em không mệt chứ? Khoác chiếc áo này vào đi. – Phong mỉm cười đáp.

Anh khoác một chiếc áo sơ mi xanh nhạt lên người cô, nhẹ nhàng sắp tay áo lên đùi cô. Cô vội rút tay lại vì ngại nhưng anh vẫn cứ cương quyết giữ lấy.

- Coi như tạo một style mới, cũng đẹp mà. – Phong bình thản nói tiếp.

Triệt khẽ cười không nói, đội chụp chiếc mũ phớt lên đầu cô.

- Thêm chiếc mũ của tớ thì thành style hơi bị đẹp đó. Khỏi lo nắng mà cũng vẫn style. – Triệt mỉm cười.

Cô nhăn mặt, đẩy chiếc mũ lên cao vì nó hơi rộng nên cứ bị tuột xuống che mất tầm nhìn của cô.

- Ôi, nhờ mọi người mà nhìn em trông ngộ quá à. – cô nhăn mặt than phiền.

- Em chưa khỏe nên cũng cần phải cẩn thận chút chứ. – Phong mỉm cười.

- Đúng rồi. – Triệt đồng ý.

- Hai người xem em như trẻ con ấy. Thôi chúng ta đi thôi. Mọi người chắc đang đợi chúng ta đó.

Ba người đi thuyền ra chỗ ăn. Đơn giản vì bữa trưa được tổ chức trên một hòn đảo nhỏ gần khu nghỉ dưỡng. Ở đó vừa có thể ăn uống, vừa có thể nghỉ ngơi, vừa có thể thong thả ngắm cảnh. Nói chung là một nơi rất đẹp. Thiên thời, đại lợi, nhân hòa. Quá chuẩn rồi.

Và khi ba người bước tới bàn ăn thì có lẽ bữa ăn đã bắt đầu khá lâu rồi.

- Mọi người tới rồi sao? Xin lỗi đã dung bữa trước nhé. – Tiên mỉm cười ‘hối lỗi’.

Cô đang ngồi ngay cạnh chỗ của Băng, nhẹ nhàng gấp thức ăn vào trong chén của anh. Trong khi Băng vẫn lạnh lùng. Anh hơi ngược nhìn người con gái vừa bước tới. Đôi mắt có chút xao động nhưng ngay lập tức trở lại nét tĩnh lặng ban đầu.

- Xin lỗi, mọi người phải đợi. Ngồi xuống đây nào Xuân. – Phong mỉm cười vui vẻ, kéo một chiếc ghế gần đó rồi nhấc Xuân ngồi vào đó còn anh cũng dành luôn chiếc ghế bên cạnh.

Triệt khẽ nhăn mặt, bực bội. Cứ như là Phong đang cố tỏ ra thân thiết với cô trong khi cậu mới là người thích cô ấy chứ. Ngay lập tức cũng kéo ghế ra ngồi ngay cạnh cô trước ánh mắt dòm ngó của Vũ, ánh mắt khó chịu của Băng và thờ ơ của Tiên.

- Bắt đầu bữa ăn nào. – Triệt nói với nụ cười vui vẻ như mọi khi.

- Mời mọi người ăn trưa. – Xuân cũng cười toe toét.

- Ừm. – Phong thì cũng chỉ cười mỉm hài lòng.

Mọi người vừa ăn vừa rôm rả nói chuyện, chủ yếu cũng chỉ là Vũ và Triệt, lâu lâu Phong cũng chen vào mấy câu nhận xét. Xuân thì ngồi hóng chuyện, thỉnh thoảng cũng phải bật cười vì họ. Chỉ có Băng là im lặng. Cùng lắm chỉ là ậm ừ mấy câu, còn lại cũng vẫn là nghe. Tiên thì chăm chú nhìn Băng, có nói gì cũng là liên quan tới Băng.

Mấy bữa nay, Xuân hay để ý tới Tiên. Cô nhận thấy được tình cảm đặc biệt của Tiên dành cho Băng. Cô chợt nhớ tới lời của Phong:

- *Chị Tiên có vẻ như là quen với mọi người lâu rồi nhỉ? – Xuân hỏi vu vơ khi đang đi cùng Phong trong vườn.*

- *Ừ, bạn hồi bé. Ông của Tiên và ông nội của bọn anh là bạn làm ăn của nhau từ lâu nên bọn anh cũng quen nhau. – Phong trả lời.*

- *Vậy à?*

- *Nhưng mà nói thế thôi chứ cũng không thân lắm đâu. Cậu ấy cũng chỉ suốt ngày bám Băng thôi. Lúc nào tới nhà cũng là tìm Băng đầu tiên.*

- *Vậy à. Chắc anh Băng cũng có cảm tình nhỉ? Chị ấy vừa xinh, vừa giỏi, vừa hiền, vừa tốt như thế thì làm sao ghét được chứ. – cô nói.*

- *Em nghĩ vậy thật à? – Phong bật cười.*

- *Đúng rồi mà. Anh không thấy thế sao? Chị ấy xinh thế mà. Ôi, em nhìn cũng phải xao xuyến. – cô chắc lưỡi.*

- Em ghen tị à? – Phong hỏi.

- Ủm, để xem nào, chắc cũng có một chút. Vì nhìn lại đúng là em không có gì cả. Hehe... - cô mỉm cười.

- Thật không?

- Thật mà. – cô đáp, tay vói lấy một bông hoa ở trên vòm cây.

- Chắc là em đúng. – Phong nói, nhẹ lấy bông hoa đó cho cô.

- Đó, anh cũng thích chị ấy đúng không? Nói đi em không kể với ai đâu. – cô nháy mắt.

- Đùng có mà tài lanh đó. – anh cốc nhẹ đầu cô một cái.

- Haiz...thật mà...cũng phải thôi, anh đừng lo, em hiểu mà. Nếu em mà là anh em cũng thích rồi. – cô giả lơ để dụ anh.

- Được rồi. Không có anh nghĩ là anh thích người khác rồi. – anh bật cười.

- Thật ă. Nói em nghe đi.

- Không, anh đâu có ngốc.

- Haiz... đừng ki bo thế chứ. Anh làm em tò mò chết mất.

- Không.

- Vậy để em đoán đi.

- Okay. Nếu em có thể.

- Her...her...đừng xem thường em nhé.

- Không dám.

- À..hừm...- cô hắng giọng. – câu hỏi đầu tiên: là một cô gái rất xinh phải không anh?

Phong suy nghĩ một lát rồi nhìn cô chăm chú, môi khẽ cười một nụ cười có phần “nguy hiểm”:

- Chắc thế.

- Haiz...anh đùa em, chắc chắn là đẹp rồi.

- Ủm.

- Câu hỏi tiếp theo: là người rất giỏi và rất tốt.

- Ủm. – anh gật đầu.

- Vui vẻ hòa đồng, hiền lành?

- Ủm, mà sao em kể hết cái tốt ra không vậy. Chẳng lẽ với em ai cũng tốt à? – Phong nhăn mặt.

- Đúng mà không đúng. Ai cũng tốt nhưng cũng có cái xấu thôi. Còn vấn đề em kể tốt là do người anh thích chắc chắn là người tốt rồi.

- Không hẳn đâu. Cô ấy ngốc lắm. Cũng có rất nhiều người thích cô ấy nhưng mà cô ấy không biết. Không biết từ chối tình cảm của người khác mà vẫn cứ đối xử tốt với họ. Vì tốt quá nên lúc nào cũng khiến anh lo, sợ sẽ có lúc cái tính đó làm cô ấy khổ thêm thôi. – Phong trầm tư.

- ồ, thế ra tốt quá cũng là cái tội. Có vẻ như cô ấy không tốt lắm. Nếu không thích mà cứ cho người khác hi vọng cũng thật kì. Nhưng mà đâu trách cô ấy được đúng không anh. – cô nói.

- Đúng là không trách được. Nhưng mà anh lại thích điểm đó của cô ấy. – Phong cười.

- Thế ă. Tốt rồi mà anh kể hết cho em rồi kìa. Hehe...công nhận là lãng mạn thật đó.

- Vậy sao?

- Thật mà. Anh kể tiếp đi. Lần đầu tiên anh gặp cô ấy đi.

- Ủm, nhưng mà không được kể với ai đó. Đó là lúc cô ấy lạc đường mà khóc bù lu bù loa lên. Nhìn buồn cười lắm. Rồi anh gặp lại cô ấy, không hiểu sao anh thấy rất vui, rất thích ở cạnh cô ấy. Nhưng bên cạnh cô ấy cũng còn nhiều người con trai khác và họ cũng đang bắt đầu hướng về cô ấy

- Ủm...húm...tình cảm nảy sinh từ lúc nào trong anh. Hay...hay quá... Sao giống trong tiểu thuyết quá. - cô trầm trồ.

- Vậy à? – anh bật cười.

- Đúng mà, nhưng sao giống lần đầu em gặp anh quá.

- vậy sao? – anh vẫn cứ cười bí ẩn.

- À, mà quay lại câu chuyện, thế cô ấy biết anh thích cô ấy không?

- Chưa. Nhưng anh sẽ nói. – Phong khẳng định. Ánh mắt của anh chợt trở nên ảm áp khi nghĩ về điều đó.

- Vậy à? Em ủng hộ anh. Chúc anh may mắn.

- Cảm ơn.

- Xuân, em không ăn à? – Phong hỏi làm cô chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ vừa rồi.

Đang nghĩ về Tiên mà cuối cùng nghĩ lung tung ra chuyện gì đâu không à. Cô vội quay lại thực tại.

- Dạ, em xin lỗi. – cô cười trừ ái ngại.

- Nào ăn đi. – anh mỉm cười đút cho cô một miếng thịt cua to.

- Dạ...em không cần đâu, em ỏn mà. – cô từ chối.

- Nào ăn đi. – Phong vẫn tình bơ trước ánh mắt dòm ngó của mọi người.

- Thật sự là không cần đâu ạ. – cô xấu hổ.

- Nào. – Phong cương quyết, ánh mắt của anh cũng trở nên nghiêm trang. Nó khiến cô hơi lúng túng. Lưỡng lự một hồi rồi cô cũng phải ngoan ngoãn ăn miếng thịt đó.

Cúi gằm mặt và không dám ngẩng đầu lên vì ngại. Phong thì lại tỏ ra rất hài lòng. Anh mỉm cười thích thú. Trong khi Xuân đang cực kì xấu hổ. Đạo này Phong tốt với cô quá đâm ra cô cũng thấy ngại. Tại sao anh lại làm thế trong khi anh thích người khác. Có đôi lúc cô tự hỏi người Phong thích có phải là mình không nhưng ngay lập tức ý nghĩ đó bị bác bỏ vì lí do đơn giản là cô hoàn toàn không giống những gì anh mô tả. Cô không xinh, cũng không tốt, cũng không giỏi.

- Ăn đi nào. – giờ tới Triệt “đút” cho cô ăn.

Một miếng thịt bò được đưa tới tận miệng cô. Hơi giật mình, cô vội lùi ra nhìn cậu trăn trối vì ngạc nhiên.

Cô lắc đầu, cố nuốt nốt phần thức ăn của Phong đút cho lúc nãy. Khuôn mặt tự dưng nóng bừng bừng lên, chẳng biết trốn đi đâu cho hết xấu hổ.

- Tự tự ăn được mà. – cô nhả mặt nói.

- Nào, ăn đi, ngoan đi. – cậu nói nhỏ, khuôn mặt cười cười như muốn trêu cô nhưng đôi mắt của cậu lại ẩn chứa một điều gì đó rất khó diễn tả.

- Tự... □ cô bối rối nhìn cậu rồi đưa ánh mắt quét một lượt mọi người xung quanh để rồi nhận ra sự chú ý “đặc biệt” của mọi người dành cho cô.

Ôi, thật khinh khủng...tại sao cả Phong và Triệt cứ xem cô như con nít thế chứ. Cái gì mà đút ăn chứ...chẳng khác nào như đang muốn trêu cô cả. Nhưng làm sao có thể từ chối được chứ. Không thể làm họ mất mặt được. Thôi đành chấp nhận vậy.

Cô lại ngoan ngoãn há miệng ra và nhận lấy phần thức ăn mà Triệt đưa với khuôn mặt chẳng khác gì trái cà chua chín già nữa T_T.

- Cảm ơn. – cô lí nhí giọng.

- Không có gì. – Triệt vui vẻ đáp.

Ôi, trong khi tâm trạng của Triệt thì đang vui vẻ ở trên cao thì Xuân ngược lại. Cảm giác khó chịu và bức bối khi bị xem như trẻ con, đã thế còn bị kẹp giữa hai người con trai đó nữa. Mà giờ cô muốn đổi chỗ cũng không thể vì chẳng có lí do nào cả nhưng mà ở lại thì càng khó xử hơn. Giờ phải làm sao đây???

- Hi...Xuân có vẻ được mọi người quan tâm chăm sóc nhỉ? Ghen tị thật đó. – giọng Tiên vang lên. Giọng nói có vẻ châm chọc. Cô đưa ánh mắt từ Băng

sang nhìn thẳng vào Xuân.

- Dạ...em...Không...em... - cô ấp úng không biết nói gì.

- Đúng rồi. – Vũ chem. Vô một câu nhận xét.

Cô cúi gằm mặt chẳng dám ngước lên. Hai tay đan vào nhau. Khẽ day day vạt áo mà chờ đợi có một người nào đó giúp mình.

- Được rồi. Nếu không còn gì thì mọi người nên về nghỉ đi.

Và người đó đã đến. Điều đáng ngạc nhiên hơn đó lại là Băng. Cô ngước nhìn anh với anh mặt ngạc nhiên xen lẫn cảm ơn.

- Được rồi. Chỉ đùa một tí thôi mà. – Tiên nháy mắt. – Em, có chuyện quan trọng muốn nói. Mọi người không phiền chứ. – Tiên mỉm cười nói tiếp.

- Được thôi. – Vũ nhún vai.

Tiên lướt ánh mắt một lượt khắp mọi người, không nhận thấy được sự phản đối nào từ ai, Tiên tiếp lời.

- Thật ra, bà của em đang ở Pháp và rất muốn gặp mọi người. Vì thế nếu không phiền thì ngày mai mọi người đi cùng em được chứ? Sẽ rất vui đó. – Tiên cười ngọt ngào.

- Ô, vậy sao? – Vũ hỏi.

- Đúng vậy. Mọi người đi nhé. – Tiên cố gắng dụ dỗ.

- Được thôi, mọi người cũng đi phải không? – Vũ vờn vai rồi nói.

- Nếu việc đó không phiền thì không sao? – Triệt nói vu vơ.

Phong chỉ gật đầu không nói gì. Tiên vui vẻ, gật đầu hài lòng. Rồi ánh mắt của cô dừng ở Xuân.

- Em thì sao? – Tiên hỏi.

- Dạ? – Xuân ngạc nhiên nhìn cô.

- Em đi cùng mọi người chứ? – Tiên tiếp lời.

- Nhưng mà...em nghĩ là em không nên đi. – cô ái ngại.

- Tại sao không? Em cũng là bạn của chị mà.

- Em...ừm...nếu như không phiền thì không sao ạ. – Xuân cười toe toét.

Mặc dù lúc này từ chối vậy thôi chứ thật ra cô cũng muốn đi chết mất ấy chứ. Nghĩ tới việc được đặt chân tới nước Pháp cũng đủ khiến cô sượng run đi được. Ngay từ bé, ước mơ đi vòng quanh thế giới đã được nhen nhóm trong cô. Hi...hì... lần này được đi như thế đúng thật là thích mà.

- Còn anh thì sao, Băng? – Tiên chống tay nhìn anh chờ đợi.

Băng im lặng nhìn cô một lúc, khẽ nhếch mép lên mỉm cười. Anh suy nghĩ một lúc rồi nói gọn lỏn:

- Có thể.

- Vậy là anh hứa đi rồi đó. – Tiên cười toe toét để lộ sự hài lòng trên đôi mắt.

- Vậy lịch đi như thế nào vậy? – Vũ hỏi.

- À, mai 8h bà em sẽ cho người ra đưa chúng ta đi. Hẹn mọi người ngày mai tới đúng giờ nhé. – Tiên mỉm cười.

Cô đứng dậy, bước đi về phía chiếc cano gần đó. Chiếc áo khoác rộng bị gió thổi tung làm thấp thoáng thân hình cân đối đang ghen tị của mình. Cô bước đi rất tự tin, thỏa mãn.

Gió khẽ thổi mang theo vị mặn và cái man mát của biển.

Một người con trai đang đứng tựa trên chiếc lan can, miệng khẽ ẩn hiện nụ cười nào đó. Hít thật sâu cái hơi của biển. Anh nhẹ nhàng vờn vai.

Một ngày khá mệt. Bất giác nụ cười hồn nhiên của người con gái kia hiện lên, khuôn mặt ngại ngùng, cử chỉ vụng về... Tại sao chứ? Nó cứ ẩn hiện trong anh khiến anh không thể nào dứt ra được. Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến anh phải cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm.

Anh lại bật cười như một tên ngốc. Nhưng anh sẵn sàng làm một tên ngốc để có thể nghĩ về người con gái đó mà cười hạnh phúc chứ.

- Hây...đừng cười như một thằng ngốc như thế chứ. – Vũ vỗ vai Phong một cái rồi kêu.

- Hừm? – Phong vẫn giữ nụ cười “ngớ ngẩn” đó trên môi.

- Haiz...Ôi, người anh họ đẹp trai của lịch lãm của tôi đâu rồi. Tên ngốc này là ai vậy? Trời ơi... □ Vũ giả bộ than vãn với nụ cười ranh mãnh trên môi.

- Thôi được rồi đó. Không cần chọc khoáy thế đâu.

Phong đẩy nhẹ vai Vũ một cái, né người bước vào trong phòng. Vũ cười cười một lúc rồi cũng theo sau.

Anh bước thẳng tới và thả mình xuống chiếc ghế sofa gần đó. Với tay lấy cuốn tạp chí thời trang gần đó, lật lật xem vài tin tức nào đó. Đợi Phong tới gần, anh mới nói tiếp:

- Đạo này có vẻ thể hiện rõ quá nhỉ.

Phong khựng lại. Đặt nhẹ cốc nước lên bàn. Cốc lấy lại bình tĩnh rồi mới từ từ quay lại nhìn Vũ với vẻ mặt “bình thản” nhất có thể.

- Ý cậu là sao thế? – Phong hỏi.

- Haiz...mức độ giả nai cao nhỉ. – Vũ cười nham nhở.

- ..... – Phong nhìn Vũ chăm chú.

- Không cần nhìn tớ kĩ thế đâu. Tớ biết mình đẹp trai sẵn rồi.

- Cái thằng này, có gì thì nói thẳng ra đi coi nào. – Phong nhẹ đẩy đầu Vũ một cái.

- Đừng nói là đạo này cậu không nhận ra đấy nhé. – Vũ nhìn nghi hoặc.

- Hừm? Ý cậu là tớ thay đổi sao? – Phong hỏi ngạc nhiên.

- Ax, tớ xin cậu...ngay cả cậu cũng không nhận ra sao? Rõ ràng đạo này cậu thể hiện thái độ tình cảm của mình khá lộ liễu đến ai cũng biết mà có khi trừ nhân vật chính ra thôi đó chứ. – Vũ nói.

- Nhân vật chính? Thể hiện rõ??? – Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt giật mình. Anh đã bắt đầu hiểu ra ý của Vũ nói.

Anh chợt thấy lúng túng khi nhận ra ý đó. Cũng có thể anh thể hiện hơi quá. Quả thật lúc đó anh chỉ muốn quan tâm tới cô ấy. Chắc cô ấy cũng khó xử lắm, nhất là một người không biết từ chối người khác như cô thì...chỉ biết nhận rồi cúi đầu mà ngại.

- Giờ cậu tính sao? Haiz...tình cảm của cậu rõ ràng quá rồi đó. Có khi nào người ấy cũng biết mà không nói không nhỉ? – Vũ ngược nhìn Phong và nói tiếp.

Phong trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu em ấy biết cũng được. Trước sau gì tớ cũng sẽ nói thôi. Nhưng chắc chắn chưa phải lúc này.

- Tại sao thế?

- Không biết. Tớ chỉ cảm giác là lúc này mình chưa thật sự sẵn sàng. – Phong khẽ cười.

- Sẵn sàng? Cho cái gì chứ? – Vũ nghi hoặc.

- Nhiều thứ. Bị từ chối chẳng hạn. – Phong cười trừ.

- Thôi nào đừng bi quan thế chứ. – Vũ vỗ vai Phong động viên.

Phong chỉ khẽ cười, không nói gì. Anh bước từ tư ra ban công lúc này anh đứng. Im lặng và suy nghĩ.

Thà bây giờ, dù cho cô ấy có biết hay không anh vẫn có thể ở bên cạnh, Liệu sau này khi anh nói rõ tình cảm của mình ra thì cô ấy sẽ cư xử như thế nào chứ.

.....

Ở một nơi khác, một người con gái cũng đang lặng đứng, hướng ánh mắt trong veo về một phía xa xăm nào đó.

Hơi thở có phần khó, cổ họng bắt đầu có dấu hiệu của “đau họng” Có lẽ do vì buổi sáng sắc nước nhiều quá. Khẽ nuốt khan và cố quên đi cái đau đó.

Cô chẳng muốn mang thêm rắc rối cho mọi người.

Cô chợt nhớ lúc mình bị té xuống, dường như có một người nào đó đang cố không cho cô lên. Nhưng rõ ràng là không có ai làm thế mà. Vội lắc đầu để quên đi những suy nghĩ vẩn vơ đó.

Suy đó chợt bay đi khi hình ảnh ân cần của Băng chợt ủa về. Cô khẽ vuốt mái tóc. Dường như hơi ấm của anh vẫn còn vương vấn ở đó. Cô chợt bật cười không một lí do. Lòng cũng như ấm hơn.

.....*It's a long and lonely night*.....

Cô gạt mình, là tin nhắn đến. hít một sâu để lấy lại bình tĩnh rồi từ từ rút điện thoại ra.

Là tin nhắn của Phong.

Em ổn chứ? Đờ một chưa? Nghỉ sớm đi nhé, cẩn thận kéo ốm đó. À, cho anh xin lỗi chuyện hồi trưa nha. Có lẽ anh làm em khó xử rồi.

Cô mỉm cười. Phong thật tốt khi quan tâm cô như vậy. Luôn luôn nhẹ nhàng và áp áp, quan trọng hơn, anh luôn là người bên cạnh cô ngay từ khi cô mới tới.

Đôi khi cô thấy hơi khó xử khi mình chỉ nhận sự giúp đỡ của anh không mà có gì đáp lại. Mỗi lần cô buồn, anh đều an ủi. Khi ốm thì anh chăm sóc. Khi gặp khó khăn thì anh giúp đỡ.

Ôi, cô thật may mắn khi có một người bạn như anh bên cạnh mình. Rất nhẹ nhàng, tâm lí và tốt bụng. Đôi khi nhận được quá nhiều sự quan tâm từ anh làm cô không tránh có ý nghĩ là anh đang có cảm tình với mình. Điều đó có vẻ thật ngốc phải không? Cô chắc chắn là không phải vì anh đã thích người khác rồi mà. Nhưng phải công nhận là rất khó để loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu cô.

Hơi mỉm cười vì ý nghĩ đó, cô lại lôi chiếc điện thoại đó ra để trả lời tin nhắn của anh.

Em ổn, cảm ơn anh đã quan tâm tới em nhé. ^_^ Chuyện hồi trưa đâu có gì đâu mà anh phải xin lỗi, em phải cảm ơn anh mới đúng. Hi...hi... À, anh nên quan tâm tới cô gái của anh đi nhé...Không cô ấy buồn lắm đó.:D

Đọc lại tin nhắn đó một lần và bật cười. Nhấn nút SEND rồi đóng điện thoại lại và cất đi. Liếc nhìn mặt nước biển trong vắt đó khiến cô không kìm nén ước muốn chạm vào nó.

Cô bước từ từ xuống mấy bậc thang đó, ngồi trên nấc thang cuối cùng, thả chân xuống để tận hưởng sự trong mát đó.

Ngước nhìn bầu trời đầy sao đó. Ô, lần đầu tiên nhìn sao ở một đất nước khác quả là thú vị thật.

- Em đang làm gì đó? – một giọng nữ cất kên ở sau lưng cô. Vội quay lại, thì ra đó là Tiên.

Nụ cười thân thiện của Tiên khiến cô có phần có cảm tình ngay từ đầu rồi.

- Dạ, chỉ ngồi chơi thôi ạ. – Xuân trả lời.

- Ừm, đờ một chưa? – Tiên hỏi, trong khi đang chậm rãi bước tới ngồi gần chỗ cô.

- Em ổn? Cảm ơn chị đã lo lắng. – Xuân mỉm cười.

- Ừm, chị ngồi đây được chứ? – Tiên hỏi.

Xuân cười, rồi gạt đầu đồng ý. Cả hai ngồi im lặng, cùng hướng ánh mắt về một phía nào đó thật xa xăm.

- Này, em nghĩ sao về Phong? – Tiên phá bầu không khí yên tĩnh đó bằng câu hỏi về Phong.

- Dạ? – Xuân hơi bất ngờ về câu hỏi của Tiên. Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Em nghĩ sao?

- Ừm, em thấy anh ấy tốt, giỏi, rất biết quan tâm tới người khác, luôn giúp đỡ mọi người, và làm cho những người xung quanh anh ấy cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Em nghĩ thế. – cô thành thật.

- Vậy sao? – Tiên mỉm cười hài lòng.

- Mà sao chị lại hỏi thế?

- Không chỉ là chị hơi thắc mắc thôi.

- Hi...hi... Chị quen mọi người cũng lâu rồi mà nhỉ? – Xuân nói vu vơ.

- Ừm, quen cũng khá lâu rồi.

- Vậy à?

- Ừm, em nghĩ sao nếu chị và Băng là một couple? – Tiên hỏi, ánh mắt như xoáy sâu vào cô.

Cô cảm thấy hơi lúng túng trước câu hỏi đó. Có vẻ như Tiên đang muốn thăm dò ý của cô mà. Không sao. Vì từ trước tới giờ cô đã thừa công nhận họ là 1 couple mặc dù có chút hơi ghen tị.

- Hi, hai người hợp lắm. Trai tài, gái sắc. Quá chuẩn rồi mà. – cô thành thật.

- Vậy sao? Cảm ơn em. Nói thật nhé, em đừng kể với ai nhé. – Tiên cười tinh nghịch với cô.

Thoáng bị nụ cười ấy khiến xao động. Mặc dù là con gái nhưng cũng không thể nào mà phản đối được việc Tiên rất đẹp.

- Vâng, – cô tò mò.

- Ừm, thật ra chị thích Băng lâu rồi. Thích từ lúc nào không biết nữa. Chỉ muốn Băng là của mình mãi mà thôi. Có vẻ ích kỉ quá phải không? – Tiên nhìn cô chăm chú, giọng nói thật ngọt ngào khi nhắc tới Băng.

- Không, không đâu... em nghĩ điều đó là bình thường mà. Nếu đã thích thì chắc chắn sẽ chỉ muốn là của mình mà thôi. – cô lắc đầu.

- Vậy sao? Thật à? Nhưng dạo này chị có cảm giác là Băng sắp bị cướp bởi người khác mất. – mắt Tiên chợt long lanh lên như sắp khóc. Đôi môi khẽ mím lại.

- Không, chị đừng nghĩ thế. Anh ấy luôn như vậy mà. – cô vội an ủi. Không hiểu sao những lời nói đó như đang ám chỉ cô. Có lẽ là do cô đang suy nghĩ quá mà thôi.

- Ừm, có lẽ chị lo nhiều quá thôi. Nếu cậu ấy như vậy thật, nhất định chị sẽ giữ thật chặt Băng, cho dù người đó là ai. – Tiên cương quyết, giọng nói đanh lại có chút gì đó đe dọa.

Cô hơi khó xử trước sự thay đổi đó của Tiên. Ngay lập tức vội lấy lại tinh thần và an ủi.

- Chị đừng lo, chị xinh và giỏi như thế chắc chắn anh ấy sẽ không bị người khác cướp đâu. Chị đừng lo nhiều nữa.

- Cảm ơn em nhiều. – Tiên lại nở nụ cười ngọt ngào quen thuộc đó với cô.

Cả hai lại im lặng.

Tiên bước chậm xuống, thả chân xuống mặt nước biển trong veo đó. Đôi chân thon dài, thoáng ẩn trong làn nước khiến nó càng đẹp hơn.

Xuân nhìn nó mà phải có chút gì đó ngưỡng mộ. Cùng là con gái nhưng sao Tiên lại đẹp thế nhỉ. Chắc chắn Tiên phải có nhiều người thích lắm, biết đâu có cả Băng, Phong, Vũ... Ai biết được chứ nhỉ?

- Thôi chị về nhé, trễ rồi, mai gặp lại em nha. – Tiên đứng dậy và bước nhanh về phía cánh cửa bước vào phòng. Thấy vậy, Xuân cũng đứng vội dậy ra ý muốn tiễn.

- Vâng, chị về. – Xuân nói khẽ.

Tiên cười rồi bước nhanh ra cửa nhưng trước khi bước ra khỏi phòng, Tiên dừng lại, quay lại nhìn Xuân chăm chú.

- À, tại sao em không quan tâm tới Phong một chút nhỉ? Chị thấy cậu ấy tốt với em lắm đó. – giọng nói có chút ản ý gì đó.

- Vâng, – cô ngu ngơ gật đầu.

Trước khi kịp nói thêm gì, Tiên đã bước nhanh ra và đóng cánh cửa lại, để cô đứng đó và suy nghĩ.

..... *It's a long and lonely night*.....

Là tin nhắn đến nữa. Cô vội lôi điện thoại ra. Một tin nhắn của Phong. Vội mở nó ra để đọc "message" đó.

Ngốc ạ. Đừng lo cho anh nhiều quá. Em đang mệt, nghỉ sớm đi nhé. Ngủ ngon nào. Have a nice dream...hãy mơ về anh chẳng hạn nào.

Cô bật cười. Anh ấy thật tốt khi quan tâm tới cô như thế. Mơ về anh chứ. Đúng là anh ấy thật vui tính mà. Cô cũng phải nhắn lại mới được.

Em biết mà. Cảm ơn anh nhiều. Good night. Hihi, em không mơ về anh đâu. Anh mơ về em trước đi. ^o^.

Cô mỉm cười. Đùa một tí coi nào.

.....

Đôi mắt của Phong khẽ sáng lên khi nhận được tin nhắn của người con gái đó. Anh bật cười khi đọc nó. Mơ về cô sao? Tất nhiên là anh sẵn sàng rồi.

Okay...anh mơ về em, em cũng thế nhé. Ngủ đi ngốc ạ.

Anh send nhanh tin nhắn đó rồi cũng theo Vũ đi ngủ, nhưng trong lòng lại vẫn hừng hực niềm vui.

.....

Xuân nhận tin nhắn của Phong, lòng chợt ấm áp hơn. Anh quan tâm tới cô nhiều quá. Nó khiến cô thấy vui vui đó chứ.

Cắt chiếc điện thoại đi và chuẩn bị đi ngủ.

.....It's a long and lonely night.....

Lại là tin nhắn. Là của Triệt.

Ngủ chưa? Mệt không? Miss you, baby. Ngủ đi nhé. Giữ sức khỏe nha. Ngốc ạ, ngủ ngon. À, mơ về tớ nha. Đừng thích ai hết ngoài tớ đó.

Ôi, lại thêm một người muốn được cô mơ rồi. Sao hôm nay nhiều người muốn chui vào giấc mơ của cô thế. Được mọi người quan tâm nhiều quá cũng thật là vui.

Cô vô tư nhắn lại cho cậu.

*Ngốc gì chứ. Tớ bằng tuổi cậu đó nha. Biết rồi, tớ đi ngủ đây. Còn lâu mới mơ về cậu nhé. :D cậu thích thì mơ về tớ đi. Ngủ ngon nha. Mai gặp lại. Mà mới gặp mà, miss gì chứ. Hi...^o^*

Cô cắt điện thoại rồi bước nhanh về phía phòng ngủ. Ngã lưng lên chiếc giường êm êm thật là tuyệt. Một ngày hơi mệt nhưng vui khi được mọi người quan tâm. Khẽ mỉm cười lần cuối trong ngày trước khi ngủ. mong sao hôm nay, đừng nhiều người chui vào giấc mơ của cô quá.

.....

Một chàng trai đang đứng dựa lan can, ánh mắt không rời khỏi dòng tin nhắn của người con gái kia. Đôi khi cô ấy ngốc nghếch, ngây thơ tới độ ác. Chẳng lẽ, cô không biết là cậu đang thích cô đến phát điên. Không nhận ra rằng còn một người con trai khác cũng đang thầm thích cô sao? Tại sao chứ? Thật bất công khi để cậu thích một con người “độc ác” như thế.

Khẽ siết chặt chiếc điện thoại trong tay. Dường như cậu lo sợ một điều gì đó. Không cậu biết mình đang lo sợ điều gì mà.

Thật bất công khi vẫn cứ thích một người, thích đến điên cuồng nhưng lại không được đáp trả. Tại sao chứ? Tại sao biết là ngốc nhưng lại vẫn cứ đắm vào? Cậu ghét khi trái tim này không cho lí trí của cậu quyền được lựa chọn chứ.

.....Rain please tell me now does seem fair

For her steal my heart away when she doesn't care.....

I can't love another...

When my heart somewhere far away.....

(...mưa ơi hay nói xem là điều đó có công bằng.....

Khi ngày cô ấy đã cướp mất trái tim của tôi khi cô ấy đã không còn quan tâm tới tôi nữa

Tôi làm sao có thể đến với người khác

Một khi trái tim đó không còn ở bên tôi nữa.....)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Một ngày mới bắt đầu bằng những tia nắng trong trẻo, tiếng xì xào của biển và hương vị mặn mặn man mát của gió biển.

Đằng xa là một chiếc tàu biển cao cấp, nó có vẻ như là đang chờ ai đó. Tất nhiên là đứa cháu cưng của chủ tịch tập đoàn KEN đứng thứ hai của nước ta mà. Hôm nay còn có thêm bốn người cháu của tập đoàn AJ hàng đầu nữa. Quả thật, chiếc tàu đó phải thật “may mắn” đó.

Trên chiếc cầu nhỏ, có ba người con trai và một người con gái đang đứng. Có vẻ cả bốn đều đang chờ đợi ai đó.

- Băng đâu rồi? – Tiên hỏi Triệt.

- Em không biết. Từ sáng đã không thấy anh ấy rồi. Có lẽ anh ấy đi ra tàu trước rồi. – Triệt trả lời.

- Vậy sao. Được rồi mọi người đi nào. – Tiên mỉm cười hài lòng và bước nhanh về chiếc phi thuyền đang ở đầu cầu.

- Khoan đã, còn Xuân nữa. – Phong lên tiếng. Khuôn mặt thoáng lo lắng.

- Xuân? – Tiên hơi mỉm cười, quay qua nhìn Phong.

- Đúng, em ấy chưa tới.

- Đừng lo, hôm qua em đã nói với Xuân rồi, có lẽ sáng sớm hơi vội quá nên đã đi rồi. Vì em nói là nếu tới sớm thì có thể ra tàu trước cũng được. Có thể em ấy đang ở trên đó. Sáng em ghé qua thì không thấy em ấy.

- ừm – Phong hơi nheo mắt, khẽ gật đầu nhưng vẫn không giấu được sự lo lắng.

- Đi nào, sắp trễ rồi đó. – Tiên cố cười để an ủi Phong rồi kéo mọi người đi nhanh lên thuyền.

Phong hơi lưỡng lự nhưng cũng bước lên. Sau đó tới Vũ và Triệt. Triệt khẽ nheo mắt nhìn về phía khu khách sạn. Không hiểu sao có gì đó khiến cậu không tin được cho lắm.

Chỉ mới 7h thôi mà, Trong khi hôm qua lại hẹn 8h. Tại sao phải hẹn sớm như thế chứ. Mà cậu cũng không quan tâm lắm. Dù đi sớm hay không thì chắc chắn Băng cũng không đi.

- Triệt, nếu không phiền cậu có thể giúp tôi vắng mặt vào ngày mai không? – Băng nói khi Triệt đang đứng ngoài lan can.

- Tại sao anh lại không muốn đi. – Triệt lơ đãng hỏi.

- Vì tôi không thích bị làm phiền. – Băng trả lời.

- À, em hiểu rồi, là Tiên đúng không? – Triệt bật cười.

- ..... - Băng không nói gì chỉ khẽ nhếch mép cười.

- Đúng là một thật. May là em không “hot” như anh, nếu không thì mệt lắm nhỉ? – cậu cười nụ cười tinh nghịch nhìn Băng.

Khuôn mặt của anh vẫn như thế. Mặc dù biết anh nổi tiếng là lạnh lùng nhưng trong kì nghỉ này, có vẻ như anh trầm hơn hẳn. Hay là anh đang khó chịu vì sự xuất hiện của Tiên.

- Được rồi. Em giúp. Đừng làm cái mặt lạnh lùng đó nữa nào. Em sợ rồi đó. – cậu khẽ vỗ vai anh rồi quay đi nhưng vừa tới cửa cậu dừng lại, vẫn không quay lại nhìn Băng, cậu buột hỏi: - Anh nghĩ sao về Xuân?

- ..... - Băng im lặng một lúc nhìn Triệt. Câu hỏi bất ngờ khiến anh thoáng ngập ngừng. – Tại sao cậu lại muốn biết? – Băng hỏi.

- Chỉ là thắc mắc thôi, anh không trả lời được sao ạ?

Băng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Rắc rối, ngờ nghệch nhưng rất được việc.

- Thế thôi sao?

- Cậu muốn thế nào nữa chứ.

- KHÔNG, có vẻ như anh không ghét cậu ấy lắm. Nghe kể chuyện lần đầu cậu ấy và anh gặp nhau, có vẻ là hai người sẽ kị nhau lắm chứ. Nhưng có lẽ là sai rồi. – Triệt nói.

- Ý cậu là sao?

- Không có gì đâu. Em đi ngủ đây. À, cũng lâu rồi không gặp anh Huy. Em trai của anh bí ẩn quá nhỉ.

Không kịp để Băng nói thêm câu nào, Triệt đã vươn vai, chui tọt vào trong phòng của mình và chuẩn bị đi ngủ.

Để Băng đứng im lặng ngoài đó. Lâu rồi không ai nhắc tới Huy. Cũng đã rất rất lâu rồi cả hai người không gặp. Nhưng chắc sẽ không lâu đâu. Cả hai sẽ gặp nhau trong một tương lai gần. Không hiểu sao anh lại có cảm giác rất mạnh về điều đó mà lại trong một tình huống rất đặc biệt.

Triệt kết thúc hồi tưởng khi nghe tiếng khởi động của chiếc phi thuyền. Đó là lí do tại sao cậu lại nói dối về vụ của Băng. Haiz... chắc cũng sẽ ổn thôi mà.

Cậu im lặng, nhìn chiếc phi thuyền tới gần chiếc tàu to lớn đó. Quả không hổ danh tập đoàn đứng thứ hai của cả nước. Chiếc tàu thật hoành tráng và sang trọng. Khẽ cười một cách thờ ơ.

Mọi người bước nhanh lên tàu ngay khi tới gần chiếc tàu đó. Tiên thoải mái với phong cách của một “chủ nhà”, vui vẻ mời mọi người nghỉ ngơi trên chiếc tàu sang trọng này. Nhưng dường như có vẻ như không ai mấy mặn mà với nó lắm.

Tiên cũng không quan tâm nhiều, bước nhanh tới chỗ vị quân tàu để hỏi ngay tung tích của Băng.

- Chú Phùng, Băng đâu rồi. – cô mỉm cười.

- Tôi chưa thấy cậu ấy. Không phải cậu băng sẽ đi cùng mọi người sao? – người đàn ông kia cung kính trả lời.

Mặt Tiên tối sầm lại khi nghe cậu trả lời đó. Phong thấy vậy cũng ngay lập tức chạy lại hỏi:

- Thế bác còn thấy cô bé nào lên đây không? – Phong lo lắng.

- Cũng không luôn thưa cậu. Từ lúc chúng tôi tới đây, chỉ có bốn người là mọi người đây thôi.

Mặt Tiên càng tối lại, ánh mắt thoáng hiện ra tia tức tối và căm ghét. Phong cũng trở nên lúng túng. Vậy ra giờ trên đảo còn có Xuân và Băng sao.

- Quay tàu lại ngay, còn có người phải đón. – Tiên quát lên.

- Tôi rất tiếc thưa cô chủ. Tàu đã khởi động rồi, không thể dừng lại được. – người đàn ông đó vẫn tỏ ra rất bình tĩnh trước thái độ của cô chủ của mình.

- Tôi không biết, tôi muốn tàu dừng lại và quay lại ngay. – Tiên hét.

- Tôi rất tiếc, sẽ rất tốn thời gian nếu chúng ta làm thế. Sẽ trễ hẹn với bà chủ tịch sẽ rất không hài lòng nếu cô chủ trễ hẹn. – người đàn ông đó tiếp tục bình thản nói với giọng điệu có chút gì đó nghiêm khắc.

Và tất nhiên lời nói đó phía có trọng lượng rồi. Bằng chứng là ngay lập tức mặt Tiên sa sầm lại, cô tức tối quay đi nhìn về phía của hòn đảo Bora Bora đó.

Phong và Triệt cũng không kém phần hụt hẫng. Không hẹn mà cùng lúc cả hai đều hướng ánh mắt tiếc nuối và lo lắng về phía hòn đảo đó. Một cảm giác khó chịu, một chút gì đó ghen tị trong họ.

Thế thành ra chuyến đi này chỉ có bốn người và điều đáng buồn cười hơn là ba trong bốn người đều đang cảm thấy rất rất tức tối và khó chịu.

Vũ bật cười khi nghĩ tới cảnh đó. Có vẻ như kế hoạch của Tiên không thành công cho lắm. Thôi đành thế thôi, chỉ có mình anh tận hưởng chuyến đi thôi vậy.

.....

Nắng chói chang, chiếu qua cửa sổ khiến Xuân cảm thấy chói mắt quá nên đành phải bật dậy. Ôi, mệt mỏi thật đấy. Cô ngồi thẳng dậy, vươn vai và liếc nhanh chiếc đồng hồ trên bàn.

7h45'

Cô gần như muốn hét lên. Lao nhanh vào phòng tắm để chuẩn bị và phóng nhanh ra chỗ hẹn. Ôi tại sao thế. Cô ngủ li bì từ hôm qua tới giờ. Uống xong ly sữa nóng mà Tiên mang cho là cô lăn ra ngủ tới giờ. Trời ơi, không biết mọi người có đợi cô không nữa mặc dù chưa tới giờ.

Ừm, phải nói như thế nào nhỉ? Trống vắng. Hoàn toàn không có một bóng dáng của chiếc tàu to lớn nào cả. Chẳng lẽ mọi người đã đi rồi. Không đúng, Tiên hẹn 8h mà. Tại sao chứ? Cô hoảng loạn, chạy lung tung trên bãi biển để tìm. Trời ơi, cô bị bỏ rơi thật rồi. Vội chạy lại một người phụ nữ nước ngoài đang ngồi tắm nắng trên bãi cát để hỏi. Không biết người đó có hiểu tiếng Anh không vì đó là ngôn ngữ nước ngoài duy nhất mà cô biết. >><

- Excuse me! May I ask you a question? (Xin lỗi! Tôi có thể hỏi cô một câu hỏi được không?) – cô nói, cố gắng phát âm thật chuẩn nhất có thể.

- Sure (Vâng, tất nhiên rồi.) – người phụ nữ đó ngồi dậy, nhìn cô chăm chú.

- Thank you. Do you see a liner stand around here? In this morning? (Cảm ơn, cô có thấy một con tàu lớn ở quanh đây không? Sáng nay áy?)

- Sorry, no. Actually, I saw one. But it left early in this morning.(Xin lỗi tôi không thấy. À thật ra thì có một cái nhưng nó đã rời khỏi từ rất sớm.) – người phụ nữ đó trầm ngâm.

- Early? Do you remember when it left? And are there any people on it? (sớm? Cô có nhớ cụ thể là lúc mấy giờ nó rời khỏi không? Và có người nào trên đó không? – cô nghi hoặc.

- Around 7 o'clock. A, there were three boys and one girl. They're really cute. It deeply impress me. Do you know them?(Khoảng 7h gì đó. có 3 chàng trai và 1 cô gái. Họ thật sự rất dễ thương. Nó khiến tôi thật sự ấn tượng về họ đây. Cô quen họ chứ?) – người phụ nữ đó mỉm cười rất tươi.

Ba trai, một gái, rất dễ thương, thu hút thì đúng là họ rồi. Tại sao họ lại bỏ cô một mình chứ. Ôi cái cảm giác hụt hẫng này là sao thế này.

- Yes, They're my friends. Thank you. Sorry for bothering. Good bye. Have a nice day!!! (vâng, họ là bạn của tôi. Cảm ơn, Xin lỗi vì đã làm phiền cô. Tạm biệt. Chúc một ngày tốt lành.) – Xuân chào người phụ nữ ấy rồi đứng lên.

- Bye. (tạm biệt) – người phụ nữ đó mỉm cười với cô rồi quay lại thư giãn trên bãi biển của mình.

Còn cô thì thất thểu đi về khu khách sạn. Họ bỏ rơi cô thật rồi. Hơi buồn nhưng có lẽ cũng đúng thôi. Ừa, nhưng mà tại sao lại là ba nam chứ? Băng Phong, Triệt, Vũ. Bốn cơ mà. Hay người phụ nữ đó nhìn nhầm. Vừa định quay lại hỏi thì cô chợt khựng lại khi nhận thấy một bóng người quen thuộc đang bước tới gần cô.

Đôi mắt mở to hết sức vì quá thật rất khó tin khi nhìn thấy người ấy ở đây. Và có vẻ như anh cũng ngạc nhiên không kém gì cô. Nhưng ngay lập tức, người con trai đó lấy lại dáng vẻ bình thường ngày và bước tới gần cô.

Xuân bước từ từ tới gần Băng. Anh đứng im lặng nhìn cô có chút nghi hoặc. Nhìn cái khoảng cách giữa anh và cô càng gần nhưng vẫn không nói gì.

- Anh... □ cô tự dưng thấy ấp úng không nói lên lời.

- Không phải là cô đi Pháp cùng mọi người sao? – Băng lên tiếng trước vì thấy cô cứ ngập ngừng mãi.

- À, em... □ cô lại càng lúng túng, chẳng biết nói sao cả.

- Hay là... bị bỏ rơi rồi. – anh suy nghĩ một lúc rồi nói một câu tình queo.

Mặt cô sa sầm lại, không biết nói gì. Chẳng lẽ nói cô bị bỏ rơi thật nhưng mà chắc gì, lẽ là do cô sao.

- Em không biết. Mọi người hẹn 8h mà khi này em hỏi cô kia nói là 7h. – cô vội giải thích.

- 8h? Không phải 8h rồi sao? – Băng nheo mắt nhìn cô.

- Đói? Đói lúc nào cơ chứ? Em đâu có biết. – mặt cô càng tối hơn. Bị bỏ rơi thật sao.

- Chẳng phải Tiên đã báo cho mọi người hết rồi à.

Thấy cô không nói gì mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt không tin được thì cũng đủ biết là cô không được nói về vụ thay đổi này rồi.

Khẽ nhếch mép lên cười nhạt. Thì ra đó là lí do mà Tiên muốn thay đổi lịch sao. Chỉ là vì không muốn Xuân đi mà không nở từ chối thẳng thừng sao. Tại sao chứ? Anh thấy khó hiểu.

Cô mặt mày cau có nhìn ra ngoài xa trong vô vọng. Trời ơi, lần đầu được đặt chân tới Pháp của cô thế là đi bay, mắt công cô “mơ mộng” cả tối qua chứ. TT^TT.

- Thế tại sao anh không đi? – cô nhăn nhó quay ra nhìn anh.

- Không thích đi nên ờ lại thôi. – anh khẽ nhún vai rồi quay lưng bước đi.

Thấy anh bước đi cô cũng không dám chạy theo. Đứng như trời trồng tại chỗ với tâm trạng hụt hẫng kinh khủng. Vừa buồn vừa giận mọi người. Tại sao mọi người nở bỏ cô lại chứ? Hay là vì không muốn cho cô đi theo. Như thế thì thà nói ngay từ đầu cho rồi.

Cô bực bội đá chiếc dép qua một bên rồi ngồi phịch xuống bãi cát trắng. Ngồi co ro, không nói gì mà đúng hơn là không biết làm gì? Làm gì ở cái nơi này chứ? Cô đâu quen ai, bởi cũng không biết?

- Không đi cùng sao? – Giọng nói của Băng vang vọng ra, ngay lập tức thu sự chú ý của cô.

Vội đưa mắt nhìn anh có vẻ không tin lắm. Nhìn dáng người dong cao của anh đang bước rất chậm rãi như đang chờ ai đó. Chẳng lẽ là cô. Có vẻ khó tin

nhỉ?

- Anh nói em sao? – cô hỏi.

Anh bước chậm dần rồi từ từ quay lại nhìn cô.

- Hay là muốn ngồi đó chờ đợi? – giọng anh có chút gì đó giễu cợt.

- À, không. Đợi em với. – cô vội lắc đầu. Tất nhiên là chẳng đợi gì mà ngồi đây cả.

Cô đứng dậy và chạy nhanh theo Băng. Cảm xúc có chút gì đó hỗn độn một chút. Vừa ngạc nhiên, vừa háo hức, vừa hồi hộp nhưng vẫn còn chút giận những người kia.

Bước chân dường như có chút gì đó gấp gáp, vội vàng. Nhịp tim cũng có gì đó hơi “bất thường”. Ánh mắt chợt cứ dán lấy cái dáng người dong cao kia. Cô thấy có chút gì đó vui vui.

Lạ thật. Chắc là do lần đầu cô thấy Băng đối xử nhẹ nhàng với cô thế này. Cứ như là anh đang muốn an ủi cô. Có thật không nhỉ? Hay chỉ là do cô tưởng tượng.

Ôi, làm sao thế. Mọi người xung quanh cô đều đối xử tốt với cô quá. Cứ như thế thì cô sẽ hiểu lầm mất.

.....

- Cháu chào bà. – Tiên vòng tay ra ôm một dáng người đang đứng im lặng bên cửa sổ.

Người đó hơi giật mình nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh và quay lưng lại nhìn đứa cháu gái của mình.

- Tới rồi sao? – giọng nói trầm, nhỏ nhẹ của người đó cất lên.

- Dạ vâng. – Tiên cười tí mắt ôm chặt lấy bà.

- Cháu chào bà. – Phong bước chậm chậm vào căn phòng đó.

- Phong cũng tới sao? – bà khẽ mỉm cười. Đôi mắt hiền hậu đó tỏ ý hài lòng.

- Vâng, thật vui khi được bà mời tới đây chứ ạ. – Phong lịch sự trả lời.

- Cháu chào bà. – lần này là tới lượt Triệt và Vũ bước vào. Cả hai đều mỉm cười chào bà.

- Cả hai cũng đến sao? – bà gật đầu, suy nghĩ một hồi rồi chợt hỏi. – Có vẻ như Băng đang bận gì đó nhỉ?

Tiên thoáng sa sầm mặt lại, môi mấp máy không lên lời. Cả Phong và Triệt không hện cùng nhăn mặt, không nói gì. Xem ra chỉ có mình Vũ là tươi tỉnh nhất.

- Cậu ấy hình như đang bị ốm nên không đến được, bà đừng trách cậu ấy nhé. – Vũ đỡ lời.

Hơi gật đầu, mỉm cười nhẹ. Bà cũng không quá ngạc nhiên với việc không có sự xuất hiện của Băng.

- Được rồi, ta cũng không quá khó tính như vậy đâu, đừng lo. Hôm nay cháu muốn đi đâu nào? – bà nói, giọng nói trầm, lạnh và có chút gì đó khó tính.

- Đúng rồi, hôm nay, tại sao chúng ta không đi dạo phố nhỉ? Phải mua chút quà gì đó cho Băng và Xuân chứ? – Vũ đề nghị.

- Ừm, được thôi. – Tiên lấy lại nét mặt tươi cười như ban đầu.

- Okay. – Triệt gật đầu.

- Được thôi. – Phong khẽ nhún vai, sắc mặt cũng tươi tỉnh lên một chút.

- À, nếu ta không làm phiền thì Xuân là ai thế? – bà nghi hoặc.

- À, đó là bạn của cháu. – cả Phong và Triệt đồng thanh.

- Ồ. – bà gật đầu, mỉm cười khó hiểu.

Còn hai người đó nhìn nhau một lúc rồi quay đi không nói gì.

- Mọi người đi thôi, xe đang đợi ở dưới đó. – Tiên vui vẻ tiễn phong. – bà đi cùng chúng cháu chứ? – cô quay qua nhìn người bà của mình.

- Ô, thật tiếc là không thể rồi. Hôm nay ta có hẹn với một số người bạn của ta. Các cháu không phiền chứ?

- Vâng, tất nhiên ạ. Vậy hẹn bà sau nhé. – Vũ tươi cười.

Khẽ gật đầu đồng ý, bà vẫy tay chào bốn người đó đang cúi đầu chào rồi cũng lần lượt bước nhanh ra khỏi căn phòng đó.

Ngồi im lặng một lúc lâu. Có vẻ như bà đang suy nghĩ gì đó. Dường như đứa cháu của bà vẫn còn nặng tình với cậu công tử của tập đoàn AJ lắm, nhưng đang tiếc là cậu ta vẫn không đoái hoài gì tới mà có vẻ như là đang chú ý tới một người khác. Hay là cô bé tên Xuân kia. Mà cả Phong lẫn Triệt cũng dành sự quan tâm đặc biệt tới cô bé đó.

Tò mò thật. Tình tay ba hay tay bốn đây? À, có khi là tay “năm” đó chứ.

- Thư kí Liên. Hãy kiểm tra dùm tôi đứa cô gái tên Xuân mà nãy Phong và Triệt nhắc tới đi. – bà nói khẽ.

- Vâng, thưa chủ tịch. – một người phụ nữ đứng tuổi khẽ gật đầu và bước nhanh ra khỏi phòng.

.....

Hôm nay là một ngày khá nóng. Mặt trời đang càng ngày càng lên cao mang theo cái nóng của nó.

- Này, thả lỏng người và bắt đầu đạp đi. – một giọng nam có vẻ bức bối cất lên.

Một dáng người nhỏ bé đang “cố gắng” thả lỏng người ra theo lời nói của người con trai kia nhưng đầu phải cứ muốn là được chứ.

- Aaa..... Em không làm được. – cô gái kia cũng bắt đầu nản rồi. Tập mãi mà không được. Cũng muốn thả lỏng người lắm chứ. Đầu phải cứ nói là làm được.

Đứng dậy một cách khó khăn, hai mắt nhắm chặt lại, tay cố gắng vuốt bớt nước ra khỏi mặt. Cổ họng cũng đã thấy hơi rất vì phải “uống nước” hơi nhiều. Mũi cũng bị sặc nước. Khó chịu kinh khủng. Thật ra cô muốn bỏ cuộc từ lâu rồi nếu như người đang hướng dẫn cho cô không phải là Băng.

Đến cả anh là người bình tĩnh, điềm đạm nhất mà cũng đã phải bức mình thì cũng đủ biết là cô “vô dụng” tới mức nào.

- Thật không hiểu nổi là tại sao cô không làm được một việc còn con là nổi lên trên mặt nước suốt 2 tiếng đồng hồ vừa rồi nhỉ? – Băng khó chịu, nói gần giọng với cô.

- Em xin lỗi, em không làm được đâu. – Xuân nói như mếu. Từ nãy sặc nước nhiều quá làm đầu cô giờ cứ ong ong cả lên.

Anh nhăn mặt nhìn cô một cách bức mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ban đầu. Có lẽ như anh yêu cầu ở cô hơi quá đáng một chút. Nhìn cái dáng vẻ “khổ sở” của cô mà anh thoáng khó xử.

- Được rồi, đi nghỉ một chút thôi. – anh quay lưng bước thẳng lên bờ nhưng đi được vài bước anh chợt dừng lại, xoay người nhìn cái dáng vẻ chật vật kia của Xuân.

Đúng là mực nước ở đây có phần thấp so với anh nhưng đó chỉ là với anh, một cưỡi cao không dưới 1m80 còn với đứa con gái cao hơn 1m60 vài centimet thì lại là chuyện khác. Cái dáng vẻ cố gắng hi hục chạy theo anh thật buồn cười.

Anh bất giác đưa cánh tay ra, chụp lấy cánh tay của cô và kéo mạnh về phía anh. Không nói không rằng gì chỉ im lặng mà giúp cô vào bờ.

Còn cô thì đang cực kì ngạc nhiên. Bỏ qua cái đầu ong ong sang một bên, giờ nó chỉ đang cố gắng để thuyết phục là đây là sự thật.

Nhưng cái hơi ấm từ bàn tay anh, sự quan tâm đó đúng là thật mà. Cô khẽ cười, toàn thân cũng trở nên nhẹ bẫng đi, cứ thế mà “được” lòi vào bờ.

.....

Những ngày cuối năm khá lạnh. Gió thổi se lạnh.

Đi dọc con đường ồn ào của thành phố Paris này, khiến con người ta cũng muốn hòa theo cái nhịp sống đó.

Sau dịp lễ Giáng Sinh nhưng bầu không khí náo nhiệt vẫn còn vương vấn ở đâu đó. Con đường La Vallee Village hôm nay dường như càng đông đúc hơn. Đứng với danh hiệu con đường mua sắm hàng đầu. Khắp nơi nếu được trưng bày các mặt hàng thời trang đang được ưa chuộng nhất.

Phong lững thững đi dọc con đường đó, anh muốn mua một vài món quà nho nhỏ cho người con gái đó. Anh đi dạo xung quanh vài khu bán những món đồ phụ kiện nào đó, cố gắng tìm kiếm một cái gì đó xinh.

Triệt cũng khá bận rộn khi đang tìm một vài món đồ tặng cho người con gái đó và mẹ của mình. Cậu thấy thích thú với sự nhiệt tình của khu mua sắm ngoài trời này.

Vũ đương nhiên cũng bận rộn với việc tự sắm cho mình vài thứ gì đó đặc biệt. Đưa tay đội chiếc mũ phớt sọc caro vừa “cố gắng” làm quen với cô bán hàng xinh xắn. Nhìn thôi là có thể biết được sự thành công rực rỡ của đòn tấn công của anh. Một chút “ngây thơ”, một chút “lãng tử” và một chút “ga lăng” luôn là bí quyết đặc biệt của anh.

Tiền cố tươi tỉnh đi dọc con đường để tìm mua một vài bộ đồ mặc dù trong lòng đang thực sự khó chịu. Nghĩ tới cảnh Băng và Xuân ở gần nhau, đủ để khiến cho người cô nóng bừng bừng, chỉ tiếc là không thể bay nhanh tới chỗ đó mà thôi. Có lẽ vì tâm trạng đó mà dường như cô cũng chẳng có hứng thú lắm với việc mua sắm ở đây.

Sau một hồi có vẻ đã ngắm kỹ con đường mua sắm nổi tiếng đó, họ đổi hướng qua khu mua sắm Galeries Lafayette Haussmann với hi vọng sẽ mua thêm được vài món quà nhỏ nhỏ. Kết thúc lịch trình sẽ là bữa ăn tối cùng với bà của Tiền.

Mọi kế hoạch thăm quan đều đã bị lược giảm tới tối đa. Điều đó là đương nhiên khi ba trong bốn người kia hoàn toàn không có hứng với nó, tâm trí thì lúc nào cũng bị ném xa lắc xa lơ ở đâu đó.

Bầu trời trong xanh, không khí se lạnh, nhịp sống ồn ào, con người thân thiện. Nét cổ điển đan xen hiện đại của thành phố Paris cũng khó có thể kìm giữ được tâm trí của con người khi họ không ở đây.

Ở một hòn đảo lân cận Pháp, có hai người đang dung bữa trưa trên một mẫu đất nhỏ giữa biển. Tâm trạng của họ có vẻ khá hơn ba người bạn của họ.

Hắn thế rồi. Bữa trưa được phục vụ ngay trên một khu đất nhỏ nằm giữa biển. Vừa ăn vừa thưởng thức gió biển, tận hưởng cái mới lạ của biển mang lại thì thật là tuyệt.

Đã thế đây còn là một bữa ăn giữa một người con trai và một người con gái. Tiếng cười nói rộn rã giữa họ, nụ cười nhẹ nhàng của cô gái và cái nhìn triu mến của chàng trai. Lãng mạn quá phải không nhỉ?

Đó là trên ti vi hoặc trên phim ảnh mà thực tế thì không như phim. Hoàn toàn không có nụ cười hay cái nhìn triu mến nào cả.

Trong khi Băng đang thông thả cắt từng miếng thức ăn và ăn một cách hết sức ngon lành thì Xuân ngược lại. Hi hục cắt be bét đĩa thức ăn của mình ra mà vẫn không được. Điều đó là tất nhiên. Với một người như Băng được tiếp xúc với cách ăn uống của phương Tây từ bé thì việc sử dụng dao nĩa không quá khó nhưng với một người Việt chính gốc như cô từ bé tới giờ không biết sử dụng cái gì ngoài thìa và đũa thì lại là một vấn đề.

Bây giờ chẳng lẽ nhờ Băng. Đâu có được, ai lại làm phiền người khác vì lí do ngờ ngẩn là mình không thể sử dụng dao và nĩa chứ.

“Trời ơi, nếu không làm thì là sao ăn. Xấu hổ quá.” Cô than thầm

- Được rồi, không hiểu cô đang tức ai mà phải trút lên hết phần thức ăn đó thế? Hay là cô không thể.... – Lúc này Băng mới ngược lên nhìn cô, đôi mắt đen kia thoáng lay động.

- Em... □ cô không nói gì. Bị anh nói trúng tim đen rồi, càng xấu hổ hơn ấy chứ.

- Sao? – anh hỏi.

- Thật ra thì...em...không biết dùng nó. – cô “đau khổ” thú nhận.

Băng khẽ cười mặc dù nụ cười ấy rất nhạt, nó chỉ thoáng qua trên khuôn mặt lạnh lùng của anh nhưng thế cũng đủ rồi. Đủ để làm cho anh trở nên ấm áp hơn dù chỉ là một chút.

- Cô thật ngốc khi không biết nhờ sự giúp đỡ mà chỉ biết cố gắng “trút giận” lên chỗ thức ăn đó. – anh tiếp lời.

Cô im lặng, cúi gằm mặt xuống, đưa miếng cà chua vào miệng với hi vọng “có lí do để không phải nói”.

Băng nhìn cô một lúc, rồi đưa tay ra với lấy chiếc đĩa đó về phía mình. Cô hơi giật mình vội nhìn theo tay anh và khi kịp thì đã nhận ra là anh đang giúp mình cắt từng phần thức ăn đó ra.

Cô thoáng đỏ mặt. Không hiểu là vì ngại hay vì sao nữa. Nhìn chăm chú vào dáng điệu thuần thục của anh mà cô thầm ngưỡng mộ mặc dù đó chỉ là việc nhỏ nhặt nhưng sao cô lại thấy nó to lớn thế.

- Em cảm ơn. – cô nói khi anh đưa trả lại phần thức ăn đã được “xử lí” đẹp mắt.

- Đôi khi cũng nên nhờ vả ai đó, chứ không nên cố gắng một mình. – anh nói gọn lỏn rồi quay đi.

Tuy vậy đó chỉ là lời khuyên nhưng sao lại khiến cô thấy có chút ấm lòng thế? Đúng là tật xấu của cô khi cứ “tưởng tượng” nhiều mà.

Lúc này cô đang rất rất cảm ơn anh, nhờ anh mà cô đã bớt chút cảm giác buồn tủi khi bị mọi người “bỏ rơi”. Biết sao được chứ? Nói thật thì cô đã từng rất muốn thử nói chuyện với anh một lần nào đó nhưng những gì cô làm chỉ là đứng từ xa và nhìn anh ngưỡng mộ. Cứ mỗi lần tới gần cô lại bị thu hút bởi nét lạnh lùng điềm tĩnh đến đáng nể của anh. Ban đầu hẳn ai cũng nghĩ kể cả cô thì anh là một người rất giỏi đương nhiên cũng rất tự cao tự đại. Sự thật thì chỉ đúng một nửa. Đúng là có giỏi nhưng không hẳn là tự cao tự đại. Cách đối xử với mọi người rất nhã nhặn, từ tốn. Mặc dù anh đúng là người lạnh lùng và ít nói.

Nói chung là đối với anh cô luôn có một sự chú ý đặc biệt. Ôi, nhớ lại lần đầu gặp anh. Đúng là có vẻ hơi “ồn ào” một chút. Cứ tưởng sẽ bị anh ghét mà “đày đọa” chứ nhưng thực tế là chính anh lại giúp cô rất nhiều. Điều đó càng khiến cô quý trọng anh hơn.

- Được rồi, tôi dùng xong bữa rồi. – anh nói gọn lỏn.

Anh nhẹ dung khăn ăn để lau miệng sau khi ăn. Dáng điệu rất từ từ nhỏ nhẹ, ra dáng của một người rất lịch thiệp. Khẽ nhấp miệng vào li rượu vang sau khi ăn rồi anh chuẩn bị đứng lên.

- Anh đi rồi à? – cô chột buột miệng nói ra. Cô cảm thấy hơi tiêng tiếc khi anh đi. Lâu lâu mới có thể ở gần anh mà.

- Có gì sao? – anh hỏi.

- Dạ, cũng không có gì. Em... - cô trở nên lúng túng kì lạ.

- .... – anh nhìn cô với ánh mắt hơi khó hiểu.

- À, em... muốn xem phim kinh dị một lần nhưng không dám xem một mình nên anh có thể... - cô nói một lèo rồi chột nhận ra cái lí do ngớ ngẩn đó. Thật ra cô có muốn xem phim kinh dị đâu chứ.

- Xem phim kinh dị? – anh nửa cười nửa không. Gọi anh lại chỉ vì muốn xem phim kinh dị thôi sao?

- À, nếu anh không muốn thì không sao ạ. Em không làm phiền đâu. – cô vội xua tay, cũng định đứng lên bỏ đi.

- Cũng được. Tôi cũng muốn thử. – anh cũng buột miệng. Thật không hiểu tại sao anh lại đồng ý dễ dàng vậy chứ? Thật chẳng giống anh chút nào cả.

- Anh... cũng muốn xem sao? Anh không cần gượng ép mình thế đâu. – cô xua tay, nhìn anh bối rối. Có vẻ cô vẫn chưa tin lắm vào những gì mình vừa nghe.

- Không, tôi cũng muốn thử. – anh khẳng định. Dờ khốc dờ cười với mình và với chính cả cô. Việc anh muốn xem phim kinh dị cùng một người con gái khác quả thật vô cùng kì lạ ngay cả chính anh cũng khó tin. Không ngờ có ngày mình cũng có thời gian rảnh rỗi để xem phim. Hoặc là có thể dành thời gian rảnh rỗi ít ỏi đó để xem phim cùng một ai đó.

- Thử? Vậy anh chưa từng xem trước đây sao? – cô nghi hoặc.

Anh không nói gì mà chỉ khẽ nhún vai. Nhìn dáng bộ đó của anh thì có vẻ là thật rồi. Điều đó khiến cô càng ngạc nhiên hơn. Không lẽ anh là người bận rộn tới mức mà không có thời gian xem phim sao?

Haiz... cô thầm thông cảm với anh mặc dù có vẻ là hơi “thừa” một tí. Cô tự hứa là sẽ giúp anh phải “mở mang” tầm mắt với mấy bộ phim đó.

- Nhưng giờ có vẻ hơi sớm để xem phim đó. – cô nói. Tất nhiên rồi, kinh dị là phải xem buổi tối mới thú vị chứ.

- Ừm – anh gật đầu.

- Giờ phải đi chọn phim đã. Chúng ta sẽ xem sau bữa tối một chút nha. Tầm 6h30’ gì đó. – cô đề nghị.

- Được. – anh đồng ý.

- Vậy hẹn anh sau, à không anh có muốn đi chọn phim với em không? – cô hỏi, ngược nhìn anh với đôi mắt gian manh khó tả.

- Ừm – anh gật đầu rồi bước theo cô. Không hiểu sao anh cảm thấy có chút gì đó hơi lạ.

Cảm giác lần đầu xem phim mà. Nói ra có vẻ thật khó tin. 18 tuổi rồi nhưng chưa từng xem qua một bộ phim nào mang tính giải trí cả. Ngay từ bé, ngoài học trên trường anh chỉ được học thêm những môn năng khiếu như học đàn, vẽ... chứ không được thưởng thức những bộ phim thiếu nhi. Vì bố mẹ anh nghĩ rằng nó không hợp với một người có tương lai là một người đứng đầu của một tập đoàn lớn. Đó là lí do tại sao mà anh và em trai của mình được đào tạo một cách cực kì “ngghiêm túc” dưới sự giám sát chặt chẽ của mẹ anh.

Nhưng lần này, anh lại phá lệ để xem phim với một người con gái khác. Thật có đúng là hơi kì lạ.

Xuân cười toe toét khi đi cạnh anh. Sao thế nhỉ? Trông cô cứ như là một đứa ngốc ấy. Cũng đúng thôi. Không ngờ lời đề nghị ngô nghê của cô lại được anh đồng ý chứ. Chẳng phải quá lạ sao. Ôi, sao mà hồi hộp thế. Đây là lần đầu anh xem phim kinh dị, phải chọn phim nào đó thật “kinh khủng” mới được, biết đâu lại có thể nhìn thấy cảnh Băng “la hét”. Cô đang cực kì trông ngóng nó đấy, được nhìn thấy Băng phá hủy hình tượng “lạnh lùng” của chính mình. Hehe... có vẻ hơi độc ác rồi nhưng mà nó thật sự thú vị mà.

Chương 65: Chương 65

Theo dự định là cô có thể nhìn thấy Băng hoảng sợ nhưng có vẻ như Xuân đã tính toán sai rồi. Vì theo thực tế thì người sợ lại là cô, có lẽ vì sợ quá mà cô cũng không rõ là anh có giống mình hay không.

Cả hai trọn xem bộ phim “The Grudge”, nó cũng khá lâu. Nội dung thì cũng chỉ là nói về một ngôi nhà bị ma ám. Ngay cái poster đầu của bộ phim cũng là một khuôn mặt đầy chết chóc rồi.

- A..... - Xuân hét thật to, ôm chặt chiếc gối vào mặt ngay khi xuất hiện một khuôn mặt như trên poster phim.

Cô không muốn tỏ ra yếu đuối nhưng sự thật là cô hơi yếu tim với mấy vụ đó, đã thế còn cộng thêm hiệu ứng âm thanh và tính bất ngờ nữa chứ. Cô hoàn toàn bị đánh gục.

Nhưng ngược lại với cô, có vẻ như Băng hơi bị bình tĩnh trước cảnh đó. Chỉ hơi nheo mắt vì bị bất ngờ, còn lại anh cảm thấy khá bình thường.

Và thế là kế hoạch hoành tráng của Xuân bị sụp đổ khi chính cô lại là người sợ chứ không phải là anh. Nói là xem phim kinh dị nhưng thực ra thì cô bỏ gần hết tất cả những cảnh ghê rợn nhất, cùng lắm cũng chỉ là vài cảnh “hoành tráng” như lúc ở đoạn nhân vật chính đi trên xe bus và đang tắm. Mà lí do chỉ là nó quá bất ngờ cô không kịp nhắm mắt.

Trong khi đó, Băng lại cực kì thoải mái, có phần hào hứng nữa cơ. Lần đầu xem phim kinh dị cũng thú vị đó chứ. Cảm giác hồi hộp và gay cấn. Giờ anh mới nhìn qua người con gái bên cạnh. Anh hơi ngạc nhiên nhìn cái dáng vẻ co rúm sợ sệt đó. Tưởng cô cũng gan dạ lắm chứ. Chính cô rủ anh xem mà giờ lại là người “bỏ” hết cả bộ phim sao.

- Sợ à? – anh hỏi.

- Anh nghĩ là không sợ sao? – cô vẫn ôm chặt gối nhìn anh.

- Bình thường mà. Cũng thú vị mà. – anh đứng dậy cầm một sập đĩa phim kinh dị nữa.

- Anh đùa sao? Phim đó mà không sợ à? Mà kể ra thì nội dung bình thường nhưng chỉ có cái giật mình thôi. – cô rùng mình khi nghĩ tới khuôn mặt của đứa bé ma trong đó.

- Ừm – anh gật đầu.

Cô liếc nhìn anh. Khuôn mặt của anh lúc này có phần vui vẻ hơn so với mấy ngày trước. Chẳng lẽ phim kinh dị có tác dụng kích thích niềm vui của anh sao? Thật là kì lạ.

- Anh thích sao? – cô nhìn anh hỏi.

- ..... - anh im lặng một lúc. – Cũng không tới nỗi nào.

Anh nói, tiện tay để sập đĩa lại trên bàn, và cầm một chiếc đi về phía chiếc tivi. Cô giật mình, nhìn anh hỏi:

- Anh tính xem nữa sao?

- Giờ cũng không biết làm gì, xem tiếp cũng hay. – anh nói.

- Phim gì vậy ạ?

- Ừm, The Ring – anh nói.

- Trời tối rồi mà ạ.

- Chẳng phải cô nói, buổi tối xem kinh dị mới hợp sao? – anh nhìn cô hỏi ngược lại.

- Em...em không xem đâu. – cô đứng dậy, định bỏ đi nhưng chợt khựng lại. Nỗi ám ảnh của bộ phim trước, cái cảnh mà nhân vật nữ kia gặp con ma ở ngoài hành lang, làm cô chẳng dám đi đâu một mình.

- Anh, vẫn muốn xem à? – cô hỏi lại. Nửa khóc nửa cười vì sự ngớ ngẩn đó.

- Ừ.

- Nhưng...

- Nếu sợ thì cứ ở lại đây. – anh nhìn cô.

- Nhưng...

- Sao? – anh nói.

Nhìn anh, cô cảm thấy có chút gì đó lưỡng lự. Đắn đo một hồi, cô lại lật đặt quay lại chỗ ngồi ôm chặt cái gối. Len lén nhìn màn hình. Giờ này cô cũng chẳng dám về phòng mà ngủ một mình. Nhưng mà ngồi đây cũng thế à. Đúng là tiền thoái lưỡng nan mà.

.....

Sau bữa trưa tại một nhà hàng nổi tiếng của Pháp cùng với bà của Tiên, cả bốn người dường như cũng không có ý muốn đi đâu thêm nữa. Tiên xin phép bà quay lại đảo BoraBora và hứa sẽ tới thăm trong thời gian tới.

Cả Phong, Vũ, Triệt cũng xin phép. Không ai nói rõ lí do thực sự tại sao họ lại quay về một cách vội vã như thế. Nhưng tất nhiên cũng không cần phải nói vì theo như những thông tin đã được thư kí Jen vừa đưa thì bà của Tiên cũng đã khá hiểu suy nghĩ của cả bọn lúc này.

Đúng là tuổi trẻ nồng nức và đầy nhiệt huyết. Đôi khi chỉ vì một lí do gì đó cũng sẽ làm cho to lên. Vì một người nào đó mà làm bao nhiêu chuyện.

Tất nhiên là bà cũng không có ý định giữ thêm chúng nữa. Giữ chúng trong khi tâm hồn thì bay bay đi đâu thì được ích gì chứ.

- Được rồi. Các cháu có thể đi rồi. Ta không giữ đâu. – bà nói khi đang nhâm nhi tách trà.

- Nhưng... - Tiên áy náy.

- Không sao đâu. Ta không muốn làm phiền mấy đứa. – bà nói.

- Cháu xin lỗi bà, bà đừng giận cháu nhé. – Tiên ôm choàng lấy bà, đôi mắt ươn ướt.

- Được rồi – bà nói.

- Chúng cháu cũng xin lỗi vì phải đi sớm như thế này. Hi vọng có thể gặp bà trong một ngày không xa. – Phong nói. Đôi mắt của anh có chút gì đó áy náy.

- Ta biết rồi. Mấy đứa đừng làm như ta đang giận thế chứ. Còn không mau đi đi. – bà mỉm cười.

Cả bốn người áy náy nhìn bà nhưng rồi cũng lần lượt cúi chào và quay đi.

Nhìn bốn cái dáng ấy đi khuất bà khẽ nở nụ cười bí hiểm. Ôi, nhìn những con người trẻ tuổi đó mà trong lòng bà cũng cảm thấy hào hứng một cách khó tả. Ở cái tuổi còn trẻ con “non nớt” này thì còn quá nhiều cái mới sẽ tới với chúng. Cái đầu tiên luôn là cái đẹp nhất, tinh khôi nhất và cũng là mong manh dễ vỡ nhất. Không có gì gọi là hoàn hảo cả. Nhưng nó lại là cái đáng nhớ và đáng yêu nhất.

Cái tuổi của chúng luôn là một dấu hỏi đầy thú vị với một người đã khá lớn tuổi như bà. Sẽ có nhiều điều thú vị trong tương lai đây.

.....

Cũng đã khá trễ. Gần 10h đêm rồi. Tàu của bốn người mới về tới đảo BoraBora. Mặc cho những khó khăn mà đêm tối mang lại nhưng cả bốn mà đứng hơn là cả ba, trừ Vũ ra thì đều cương quyết quay về đảo.

Hôm nay trên đảo có tổ chức một lễ hội gì đó khá náo nhiệt tới khuya.Ồ ào và náo nhiệt cả một góc. Tiếng nhạc, tiếng la hét của mọi người ở đó dường như cũng không gây sự chú ý của cả ba người lắm. Tiên, Phong, Triệt đi nhanh về phía phòng của họ.

Tiên mở cửa nhanh phòng của Xuân. Không có cô ở đó. Mặt cô thoáng sa sầm, đôi mắt trở nên lạnh và sắc. Tay khẽ siết chặt nắm cửa. Cô đóng mạnh nó và đi nhanh về phía phòng của Băng. Bất gặp Phong cũng đang đi tới, theo sau là Vũ.

Bất giác mắt của Phong và Tiên chạm nhau. Dường như họ đang có cùng một suy nghĩ gì đó.

Vũ nhìn hai người đó chợt thấy buồn cười. Đi sang Pháp thăm hỏi bà của Tiên và đồng thời đi du lịch mà lại bỏ về giữa chừng vì Băng và Xuân đang ở đây. Vừa về tới khách sạn là đã lao đi tìm cả hai. Cứ như là đang đi bắt người đi ngoại tình ấy.

Cả ba bước vào, Triệt đang khó xử bước ra. Hướng ánh mắt về phía chiếc ghế salon gần đó. Không hẹn mà cả Phong và Tiên cùng sa sầm mặt lại.

Trước mặt họ là một đội nam nữ đang nằm tựa vào nhau. Người con gái kia co ro, ôm chặt chiếc gối ôm, nằm gục vào vai người con trai kia. Khuôn mặt của anh lúc này thật nhẹ nhàng, người cũng hơi dựa vào vai người con gái kia.

Trông cả hai ngũ rất ngon, mặc cho bộ phim kinh dị nào đó vẫn đang chiếu trên màn hình tivi đó.

Đường như cũng cảm thấy được sự có mặt của ai đó ở trong phòng. Đôi mắt của Băng thoáng lay động, anh từ từ mở mắt ra. Thoáng ngạc nhiên trước sự có mặt “đông đủ” của mọi người ở đây nhưng nó cũng không nằm ngoài dự đoán của anh lắm. Ngồi thẳng người dậy, khẽ đỡ Xuân nằm dựa vào chiếc ghế salon đó. Anh từ từ đưa ánh mắt nhìn mọi người.

- Mọi người về sớm nhỉ? – anh nói, giọng nói còn chút ngái ngủ.

- Ừm, cậu ngủ hơi sớm nhỉ. – Phong bước tới gần, ngồi xuống bên Xuân.

- Ừm – anh khẽ gật đầu, đứng dậy thẳng người, bước ra xa khỏi chiếc ghế đó và đi về phía phòng tắm. Có lẽ anh cần làm đầu óc tỉnh táo hơn một chút.

Phong khẽ vén mái tóc của Xuân lên, cúi người xuống dường như anh đang có ý định là sẽ bế cô ấy về phòng nhưng như cũng cảm nhận sự có mặt của ai đó. Xuân từ từ mở mắt. Lại một phen giật mình, cô vội ngã người ra sau, dùng hai tay đẩy Phong ra. Đưa ánh mắt nhìn khắp mọi người, bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Tiên thoáng làm cô bối rối.

- Mọi người...về rồi sao? – cô hỏi.

Lúc này, cô chỉ muốn độn thổ thôi. Rủ Băng xem phim mà lại ngủ quên đã thế còn bị bắt gặp như thế này nữa chứ. Xấu hổ quá đi mất. Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Băng khi anh vừa bước ra từ phòng tắm. Thoáng ngại ngùng mà cô cũng không hiểu tại sao, nhưng cô vẫn còn thoáng thoáng nhớ lại cảm giác ấm áp và yên bình lúc này, quả thực cũng không rõ là cảm giác từ đâu.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ đang đặt trên bàn, Xuân như phát hoảng.

10h tối rồi sao? Chưa bao giờ cô long nhong sang phòng của một người con trai khác lâu như thế đã thế còn ngủ quên nữa chứ. Ôi, bố mẹ cô mà biết thì sao chứ. Dù bố mẹ thương cô nhưng không có nghĩa là sẽ tha thứ cho hành động “buông thả” kiểu này đâu.

- Khuya rồi, em...em về phòng...đây ạ. – cô hơi hoảng, liếc nhìn quanh căn phòng xem có để quên cái gì không. Chắc là không rồi. Thấy vậy định lách qua người Phong đi thẳng ra khỏi phòng nhưng lại bị một cánh tay khác giữ lại. Cô hơi ngạc nhiên khi nhận ra chủ nhân của cánh tay đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Là Tiên. Đôi mắt của Tiên như đang đen lại vì tức giận. Một tia nhìn độc ác, một cái nhìn ghen tức thoáng hiện qua đôi mắt nâu trong veo kia.

- Về sớm thế? – giọng cô hơi gằn một chút. Có phần hơi lạnh lùng và khó chịu.

- Em... thấy cũng khuya rồi mà. – Xuân trả lời, có chút ngạc nhiên. Cổ tay cô từ nãy giờ bị Tiên giữ cứng đờ lên, càng ngày nó càng bị siết chặt hơn cứ như tay cô đã làm một điều gì đó có lỗi với Tiên hay là cô có lỗi? Mà chắc là không đâu nhỉ?

Tiên khẽ nhếch mép lên cười, tay cô vẫn chưa có ý định sẽ buông tay của Xuân ra. Ngay lúc này, thật cô chỉ muốn bóp nát nó không, phải là bóp nát cả chủ nhân của cánh tay đó. Trong Tiên lúc này dường như đang nóng bừng bừng, cô ghen. Phải là cô đang ghen. Khi nhìn thấy người con trai “của cô” hoặc sẽ là của cô đang ngồi bên cạnh một người con gái khác. Trong phút chốc, cô như thấy được một chút ấm áp gì đó trên khuôn mặt lạnh lùng kia. Tại sao chứ? Chưa bao giờ cô thấy điều đó. Cô đã từng rất tự hào khi biết không ai có thể làm anh chú ý. Đương nhiên điều đó hoàn toàn làm cô yên tâm khi “tạm thời” rời xa anh để đi du học Pháp 3 năm chứ. Tất nhiên, không có nghĩa là cô không “quan tâm” và theo dõi anh. Và sự xuất hiện của Xuân như đang dần thay đổi tất cả. Mặc dù cũng chẳng phải là sự đối đãi đặc biệt nào nhưng nó lại khiến cô phải suy nghĩ và lo lắng. Tại sao chứ?

- Tại sao, tôi nay tất cả chúng ta không cùng ngồi nói chuyện nhỉ? – giọng nói của Tiên có chút gì đó “ngây thơ”.

Xuân vẫn chưa hiểu tại sao cô bị giữ chặt tay, phải nói là chặt tới muốn khóc ấy chứ. Nhưng cô vẫn im lặng mà không dám lên tiếng, chỉ vận vẹo cổ tay mong thoát ra khỏi được sự ghì chặt đó.

- Tôi mệt rồi. – Băng lạnh lùng nói, anh khẽ quay lưng về phía phòng ngủ.

- Tại sao chứ? Lâu lâu chúng ta cũng nên nói chuyện một chút chứ nhỉ? Hay là anh đang muốn né tránh gì sao? – giọng Tiên có chút bồn chồn.

Băng khẽ khựng người lại. Né tránh? Anh khẽ bật cười. Anh giống người đang “né tránh” chuyện gì lắm sao?

- Cũng đúng đó. Chúng ta, cả năm người chúng ta cùng nói chuyện đi nào? Cũng nên hiểu nhau thêm chứ. – Vũ xen vào, hi vọng sẽ giảm bớt được cái không khí kì lạ ở đây.

Ai nấy đều mặt mũi nghiêm trọng cả. Rốt cuộc là đi du lịch nhưng rồi lại rơi vào cái vòng xoáy luẩn quẩn giữa những con người này sao?

Căn phòng như rơi vào tình trạng im lặng tới khó chịu. Mọi người vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Tiên. Tại sao lại muốn nói chuyện chứ? Có gì quan trọng sao?

Tiên khẽ mỉm cười. Rốt cuộc thì cô cũng đã lấy lại bình tĩnh. Đúng là giận quá mất khôn. Cô mỉm cười duyên dáng lấy lại sự bình tĩnh, tay cũng dần thả Xuân ra. Cô quay qua nhìn mọi người nói:

- Tại sao thế? Chỉ là muốn tâm sự để hiểu nhau hơn một chút thôi mà. Không được sao? Mọi người thấy phiền à? – Tiên nói, giọng có vẻ thành khẩn.

Nhìn ánh mắt long lanh của Tiên, khiến Xuân có chút bối rối. Đôi mắt nâu của Tiên giờ đã lấy lại nét “ngây thơ”, dịu dàng lúc này. Cứ như sự giận dữ lúc này trong mắt cô chỉ là do Xuân tưởng tượng mà ra.

- Được thôi. – Triệt im lặng từ nãy giờ, giờ mới lên tiếng. Cậu cũng không hiểu tại sao mình lại đồng ý nhưng rõ ràng là có hơi chút tò mò. Nói thật quen Tiên từ bé nhưng cũng không quen thân lắm. Chỉ biết cô là một người khá bướng bỉnh và hiểu thấu. Đã thích cái gì thì phải có cái đó. Tất nhiên bây giờ điều mà cô muốn nhất là Băng. Cậu tò mò xem cô sẽ làm gì.

Tiên mỉm cười hài lòng rồi đưa ánh mắt nhìn hết một lượt còn lại. cuối cùng đã nhận được sự đồng ý của Vũ, Xuân thì hơi khó xử nhưng vẫn đồng ý. Phong thấy thế nên cũng không ngần ngại gật đầu.

Chỉ còn Băng. Anh im lặng từ nãy giờ. Anh đang suy nghĩ một điều gì đó. Khi bắt gặp ánh nhìn của mọi người, bắt gặp đôi mắt trong veo nhìn anh chờ đợi kia. Không hiểu sao làm anh hơi lưỡng lự...

Anh gật đầu. Dù chỉ là rất nhẹ.

.....

Gió thổi nhẹ làm mặt nước biển trong veo khẽ lay nhẹ mang theo chút hương vị của biển. Đâu đó có tiếng nhạc ồn ào nhộn nhịp.

Trái ngược với không khí đó là một sự im lặng gì đó giữa sáu con người trẻ tuổi kia. Họ im lặng, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau.

- Này, mọi người trông có vẻ nặng nề thế. Tại sao mọi người không chơi một trò chơi nào đó nhỉ? – Tiên mỉm cười, đặt nhẹ cốc nước xuống bàn và nói với mọi người.

- Trò chơi gì thế? – Vũ có chút hứng thú. Anh cũng đang chán khi cứ phải im lặng ngồi nhìn nhau mãi như thế này.

- À, hôm bữa em xem lại phim “Boys over flower” em thấy có trò “sự thật” cũng hay hay, nên không biết mọi người có muốn thử không? – Tiên nói.

- Nó có gì hay sao? – Vũ hỏi. Mọi người cũng bắt đầu chú ý. Xuân đã từng xem nên không có gì lạ nhưng còn bốn người kia thì có vẻ hơi “bỡ ngỡ” một chút.

- Ừ thì, luật chơi cũng khá đơn giản. Chỉ là mỗi người khi tới lượt sẽ được hỏi ai đó một câu hỏi mà mình thích, người được hỏi sẽ phải nói sự thật, còn không thì phải chịu hình phạt.

- Ô, cái này chẳng khác nào ép buộc cả. – Triệt nhận xét.

- Cũng đúng nhưng cái quan trọng là ta biết thêm được một bí mật nào đó của ai hoặc xem người đó chịu phạt. Thú vị mà. Okay, anh tham gia. – Vũ vui vẻ nói.

Phong bật cười nhìn vẻ hào hứng của Vũ, anh chợt đưa ánh mắt về hướng của Xuân. Dáng vẻ thờ ơ kia, đôi khi mỉm cười vì điều gì đó trông rất thú vị. Anh thoáng bối rối, không hiểu vì một lý do gì mà nó thôi thúc anh cũng đồng ý tham gia trò chơi đó.

Mọi người ngồi quay lại thành một vòng tròn sát nhau. Tiên ngồi cạnh Băng rồi tới Vũ. Tiếp đó là Phong, Xuân và Triệt. Sau một hồi tranh cãi, người bắt đầu hỏi sẽ là Vũ.

Nhìn cái vẻ hí hửng của anh khiến cho mọi người phải bật cười. Nhưng đối với Phong thì lại khác, anh hiểu Vũ cũng khá nhiều và mỗi khi Vũ hí hửng như thế này thì sẽ có điều gì đó “thú vị” sẽ xảy ra.

- À..hèm... - Vũ hắng giọng. – Tiên anh muốn hỏi em một chuyện. Ừm không biết em đã thích ai chưa? – Vũ cười nham nhò.

Tiên mỉm cười trước câu hỏi đó của Vũ.

- Tất nhiên rồi. Người đó hẳn mọi người đều biết rồi. Hẳn ai cũng biết đó là Băng phải không? – Tiên nói một cách tự tin và hoàn toàn không e ngại.

Lời nói vừa dứt đã nhận ngay được sự ủng hộ nhiệt tình của Vũ và Triệt, Phong cũng mỉm cười hưởng ứng. Xuân cũng thế nhưng không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu.

- Có thể chứng tỏ một chút được không? – Triệt nói to.

- Nếu mọi người muốn. – Tiên nhún vai.

Cô quay người lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng của Băng. Anh hơi khó chịu khi bị nhìn chăm chú như thế nhưng vẫn im lặng.

Tiên khẽ liếc nhìn khuôn mặt đang đơ ra của Xuân, khẽ mỉm cười đắc thắng. Trước khi mọi người kịp nói thêm gì, Tiên đứng thẳng người, hai tay kéo khuôn mặt của Băng lại sát bên mình, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên bờ môi lạnh lẽo của anh.

Xuân ngạc nhiên đến không nói được gì. Tại sao cô thấy buồn buồn thế nhỉ. Băng hoàn toàn không có một phản ứng gì gọi là đáp trả. Nó làm cô thấy... có chút hụt hẫng khó tả.

Băng mở mắt lớn nhìn hành động táo bạo của Tiên, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại. Anh im lặng, không có một chút gì gọi là chống đối. Anh lẳng lặng nhìn vào đôi mắt nâu của Tiên. Lạnh lùng và không chút cảm xúc nào cả.

Tiên hôn Băng. Ánh mắt lộ rõ sự hài lòng, đôi mắt nâu nhìn anh thách thức. Đáp lại sự thách thức đó chỉ là cái nhìn lạnh lẽo tới độc ác của anh. Tại sao chứ? Tại sao anh vẫn cứ lạnh lùng với cô như thế chứ? Cô chịu thua. Đúng, lần này cô chịu thua trước sự lạnh lùng đó, nhưng không có nghĩa là cô sẽ chịu thua lần sau cô sẽ chịu từ bỏ nó.

Tiên nhẹ nhàng đẩy anh ra, quay lại mỉm cười vui vẻ với mọi người.

- Băng chứng thuyết phục chứ? – cô hỏi với vẻ tinh nghịch.

- Quá thuyết phục. Well done. – Vũ vỗ tay tán thưởng. Phong cũng ủng hộ.

Triệt vỗ tay theo nhưng lại thấy có chút gì đó kì lạ. Tại sao Băng lại không đẩy Tiên ra, rõ ràng là anh không thích Tiên chút nào mà. Liếc nhìn Xuân một cách tò mò, cậu chợt khựng lại trước khuôn mặt đơ ra của cô. Khuôn mặt đó sao nó như đang chứa đựng một điều gì đó buồn buồn thế. Hừ...cô ấy buồn sao... cô ấy có biết là cậu còn đau hơn cô lúc này không chứ?

- Em làm tốt rồi, nào tới mọi người đi chứ? – Tiên lên giọng.

- Được rồi, em muốn hỏi anh Băng một chút? – Triệt lên tiếng.

- Ừ. – Băng khẽ trả lời, anh lẳng lặng nhìn cậu.

- Nếu như Tiên đã thích anh rồi thì anh có thể nói cho mọi người một chút cảm xúc của anh về chị ấy không? – Triệt hỏi, khuôn mặt đanh lại, cũng không có chút biểu cảm nào rõ rệt.

Băng cười nhạt. Muốn biết tình cảm của anh dành cho Tiên hay là để chắc chắn rằng anh hiện tại vẫn chưa “để ý” ai chứ? Không ngờ Triệt cũng lo xa tới như vậy.

- Mọi người muốn biết về điều gì chứ? – Băng nói.

- Tất cả. – Vũ chen vào.

- Vậy sao? Vậy giờ mọi người đang nghĩ như thế nào thì có lẽ nó là như thế đó. – Băng khẽ nhếch mép cười.

- Này, em muốn câu trả lời rõ ràng cơ. – Triệt bướng bỉnh.

Xuân cũng thấy tò mò, nhìn anh chăm chú không nói gì, tay vẫn đang vờ vờ ly nước trái cây của mình.

- Không có gì hết. Từ trước tới giờ vẫn vậy. Đó là câu trả lời. – anh nói.

- Vậy sao? Tiếc thế nhỉ? – Vũ nhận xét.

Không hiểu sao khi nghe câu trả lời đó cả Phong và Triệt không hên mà đồng thời nhăn nhó. Chỉ có Xuân là có vẻ tươi tỉnh ra một chút. Liếc nhìn Tiên, khuôn mặt tối sầm lại, đầy khó chịu.

Tiên im lặng, nhìn Băng đầy tức giận. Hai tay siết chặt để kiềm nén sự tức giận trong lòng.

- Thôi nào, giờ tới anh được rồi chứ. – Phong lên tiếng.

Mọi người cũng tạm gác lại suy nghĩ lúc nãy của mình và chuyển sự chú ý sang Phong. Khuôn mặt anh đang nở một nụ cười khá tươi, nhìn Xuân chăm chú, có một chút gì “gian manh”.

- Okay, tới cậu đó. – Vũ nói.

- Tất nhiên rồi. Xuân, anh muốn hỏi em một câu. Phải trả lời thật lòng đó. – anh cười có chút gì đó “nguy hiểm”.

- Vâng. – Xuân gật đầu, có chút gì đó ngờ ngợ.

- Anh thắc mắc không biết tấm hình mà... một bé gái đang mếu máo khóc và đang ngồi trong một cái chậu to ở nhà em hôm bữa là ai thế? – Phong “ngây thơ” nói.

Cô đứng người. Trời ơi, cái tấm hình hồi bé, bé ơi là bé của cô. Bình thường thì không có gì phải giấu nhưng đằng này, tấm đó là tấm thuộc vào hạng “tuyệt mật” của cô. Lí do thì đơn giản thôi. Đó là cảnh cô “tắm tiên” hồi bé. Hic... hồi còn bé mà, làm sao cô biết được chứ. Không hiểu làm sao mà Phong thấy được. Xấu hổ chết mất.

- Em...em...không biết... □ cô áp úng.

Nói thế thôi chứ thật ra, cả Phong, Vũ và Triệt đều biết là ai mà. Hôm ở nhà cô, lúc cô chạy đi cất cuốn album thì rớt tấm hình đó ra. “May mắn” là cả ba người đều nhặt được.

- Thật không? Anh nghĩ là em biết đó. Vì đằng sau bức ảnh đó có ghi là... □ Phong nói.

- KHÔNG... Em không biết. Em sẽ chịu phạt. – cô đỏ mặt.

Phong bật cười, cả Vũ và Triệt cũng không thể kìm nén được nữa. Chỉ liên quan tới Xuân thôi thì kiểu nào cũng có cái để chọc mà.

- Vậy sao? Được thôi. Anh sẽ nghĩ ra hình phạt nào đó cho em đây.

- Vâng. – cô méo mặt gật đầu.

- Ừm, nhưng giờ anh chưa biết nữa. Có lẽ để sau vậy. – Phong xoa đầu cô, cừ chỉ rất dịu dàng và trù mến.

- Được thôi. Em nghĩ như thế cũng không có ảnh hưởng gì đâu. À, giờ em mới chợt nhớ ra mình cũng có việc rất rất tò mò muốn hỏi anh Phong. – Tiên xen vào.

Phong quay qua nhìn Tiên, ánh mắt đầy thắc mắc. Mọi người xung quanh cũng thế. Xét theo giọng điệu thì có vẻ là rất quan trọng.

- Sao thế? Được chứ ạ? – Tiên hỏi lại.

- Tất nhiên rồi. – Phong gật đầu.

- Cảm ơn anh. Chỉ là, dạo này hình như anh đang thích một ai đó, không biết em và mọi người ở đây có thể được biết không? – cô từ từ nói từng chữ một.

Nghe câu hỏi đó, Phong ngẩn người ra. Anh thoáng bối rối, liếc nhìn người con gái đang ngồi cạnh anh, lòng chợt rối bời. Anh biết rõ tình cảm của mình nhưng không muốn cho người con gái đó biết và cũng không muốn làm người con gái đó khó xử. Tất nhiên điều quan trọng hơn là anh chưa thực sự sẵn sàng để nói rõ tình cảm của mình. Có lẽ vì muốn tốt cho cả hai lúc này.

Nhưng có một điều chắc chắn là anh không thể phủ định tình cảm ấy. Cái tình cảm đang ngày càng mãnh liệt, đang dần dần chi phối trái tim anh. Nó làm anh trở nên mềm yếu đến đáng sợ. Nó cho anh cái cảm giác nhói đau mà từ trước tới giờ anh chưa từng biết. Dù đau tới mấy anh vẫn chấp nhận một cách ngu ngốc mà không chạy trốn.

- Phải. Anh đang thích một cô gái. Rất thích mới đúng. – anh cười, nụ cười có chút gì đó hơi cay đắng.

- Vậy sao? Thế còn tên người con gái đó. – Tiên mỉm cười hài lòng với câu trả lời đó của Phong.

Triệt thì ngược lại. Cậu không muốn biết mà đúng hơn là không muốn người con gái đó biết ngay lúc này. Không muốn chút nào cả. Cậu sợ rằng, chỉ cần cô ấy biết thì khoảng cách giữa cậu và cô sẽ càng xa. Mặc dù điều đó không phải là sự thật.

Vũ im lặng ngay khi nghe câu hỏi đó của Tiên. Anh cũng biết mục đích của Tiên khi hỏi câu đó. Anh cũng chẳng quan tâm lắm, điều anh lo bây giờ là Phong. Anh biết Phong sẽ nói ra tình cảm của mình nhưng không phải là lúc này. Khi người con gái đó còn quá non nớt, có lẽ chưa đủ để đón nhận hay từ chối một tình cảm nào cả. Ngay cả đối với Triệt, cô từ chối chỉ vì cô muốn làm bạn với cậu ấy. Đối xử tốt, quan tâm với tất cả những người thích cô một cách chân thành. Nhưng có hay rằng, hành động đó cứ cho những người đó một cái hi vọng “viển vông” nào đó để rồi tất cả lại tan vỡ khi họ nhận ra sự thật.

- Câu hỏi này liên quan tới vấn đề riêng tư nhiều quá, ta không nên làm khó anh Phong như thế, phải không? – Triệt vội vã chen vào.

- Sao thế? Không lẽ cậu không tò mò hay là cậu biết rồi. Lúc này, em nói rõ người em thích ra, có sao đâu nào. – Tiên bướng bỉnh.

Phong cười nhạt, không nói gì.

Băng im lặng, anh cũng khẽ cười. Rõ ràng là mọi người hẳn ai cũng biết rồi, chỉ có điều “nhân vật chính” không biết hoặc đang “cố tình” né tránh trước điều đó. Vậy thì tại sao lại muốn làm khó Phong như thế chứ.

- Được rồi. Đúng là anh thích cô ấy nhiều nhưng anh sẽ không nói ra tên cô ấy đâu. Vì thế anh sẽ chịu phạt thay vậy. Được chứ? – Phong cười nói, điều đó thật khó để nói ra.

- Vậy sao? Anh chắc chứ? – Tiên có hơi thất vọng.

Phong gật đầu.

Tiên nhìn anh rồi khẽ liếc nhìn khuôn mặt đang ngơ ngơ nhìn vui vợ đi đâu đó. Khẽ nhếch mép lên cười, cô tuyên bố:

- Được rồi. Vậy em muốn anh hôn một cô gái nào đó, ngay lập tức. Anh biết đó là ai mà, phải không? – Tiên nháy mắt.

Phong ngẩn người. Tiên cố tình muốn như thế sao? Làm khó anh như thế mới được sao?

- Sao? Anh không đồng ý à? – Tiên hỏi lại.

- Em không đồng ý. – Triệt bực bội xen vào.

- Sao thế? Đó là yêu cầu của mình mà. – Tiên mỉm cười.

Xuân bối rối nhìn mọi người. Sao có vẻ như mọi người đang cãi nhau thế. Tiên muốn Phong “hôn” người con gái nào chứ? Trong đây chỉ có cô và Tiên là con gái thôi. Không lẽ là Tiên nhưng nếu là Tiên thì Tiên đã chẳng nói thế rồi. Hay người mà Tiên nói là...cô. Trời, cái gì nữa thế? Sao lại lôi cô vào chứ?

Phong thở dài, quay người lại đối diện nhìn Xuân đang lúng túng, cô né tránh ánh mắt của anh và mọi người.

- Xuân. – anh gọi nhỏ.

- Dạ? – cô ái ngại nhìn anh.

- Anh muốn nhờ em có thể là “cô gái” mà Tiên nói không? Nếu không thì coi như là anh đang yêu cầu em vậy. – Phong nói.

- Em... - cô ngại đến chết mất. Từ trước tới giờ, chưa ai công khai yêu cầu hôn cô như thế này cả? Làm sao chứ?

- Được chứ? – Phong hỏi.

Cô lúng túng nhìn anh. Chẳng lẽ từ chối, như thế sẽ làm Phong bị xấu hổ. Mà cô thì không muốn điều đó. Có lẽ là cô nên chịu thiệt một chút vậy.

- Nếu thế, em có thể là người chủ động. Anh không ép đâu. – anh nhẹ giọng.

Trời ơi, cô là người “chủ động” sao? Hic...từ trước tới giờ chưa bao giờ cô dám làm điều đó cả. Nhưng nếu cô là người chủ động thì sẽ kết thúc nhanh thôi. Cố gắng lên nào.

Cô hơi gật đầu tỏ ý đồng ý, quay người nhìn thẳng anh. Hai tay siết chặt vào nhau để lấy bình tĩnh. Chỉ là “hôn” thôi mà sao cô lại run như thế nhỉ? Hic...

Phong im lặng nhìn người con gái đó. Anh có thể cảm thấy được sự hồi hộp, run rẩy của cô. Nó làm anh thấy buồn cười. Chỉ là “hôn” thôi mà, đâu cần căng thẳng thế...hay là vì... Liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Băng và cả cái thấp thỏm của Triệt.

Ngay khi đôi môi mềm mại của cô khẽ chạm vào đôi môi anh. Trước khi cô kịp lùi người ra xa, anh đưa tay, kéo cô về phía mình, một tay luôn quai mái tóc dài mượt mà của cô, kéo đầu cô về phía mình. Thoáng thì thầm:

- Như thế không phải là hôn rồi.

Lời nói vừa kết thúc, trong khi Xuân chưa kịp phản ứng gì. Một lần nữa môi anh lại đặt lên môi cô. Cô thoáng ngẩn người vì ngạc nhiên nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh. Cố đẩy anh ra nhưng dường như anh không có ý định sẽ buông. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng nhưng cũng rất mãnh liệt.

Cô chợt thấy nhịp thở của mình bắt đầu loạn nhịp, tim cũng không thể đập bình thường và có lẽ anh cũng thế? Càng cố đẩy anh ra, anh càng giữ chặt lại. Tại sao chứ? Không phải anh nói là do có chủ động sao? Sao giờ lại thành ra thế này chứ? Mọi người đều đang nhìn đó. Dần dần, từ xấu hổ, cô thành thấy sợ. Cô nhắm nghiền mắt lại, cương quyết đẩy anh ra.

Anh cũng nhận ra điều đó, cũng dần rời lỏng tay ra. Anh nhẹ nhàng đẩy người cô ra. Điều khiến anh giật mình là đôi mắt ngơ ngàng xen lẫn tức giận và xấu hổ của Xuân. Nó làm anh thấy đau. Đau lắm.

- Anh...anh...thật quá đáng. – cô bịt miệng, đứng bật dậy, chạy nhanh ra khỏi phòng. Ôi làm sao bây giờ. Mọi người đều đang nhìn cô như một “sinh vật lạ”. Lần thứ hai cô hôn trước mặt nhiều người như thế này. Nhưng sao lần này cô lại thấy lúng túng và xấu hổ nhiều như thế?

Nhìn bóng Xuân dần đi xa, Phong lặng người lại. Anh quá đáng tới như thế sao?

- Anh... - Triệt bật dậy, nắm áo Phong lên. Nhìn anh, gần giọng. Cậu nuốt sự tức giận ấy xuống, đẩy Phong ra, quay người chạy theo bóng người nhỏ bé của Xuân. Đầu cậu đang nóng như điên đây. Cậu đang ghen đây. Cậu đang ghen điên cuồng, cậu ghét nhìn cô ấy hôn người con trai khác, ghét cô khi cô lại đồng ý hôn anh như thế? Toàn thân cậu như đang muốn bùng nổ, cả trí óc cũng không thể kìm nổi cảm xúc lúc này.

Phong thần thờ nhìn theo bóng của người con gái kia dần biến mất. mọi sức lực chợt biến mất, toàn thân mệt mỏi. Trong lòng rộn rạo một cảm xúc gì đó khó tả.

Khẽ chạm tay vào đôi môi làm anh nhớ tới cái cảm giác “ngọt ngào” lúc nãy. Hơi ấm từ đôi môi đó còn đọng lại trong anh, cái hương thơm thoang thoảng đang vẩn vương quanh đây làm anh phải xao xuyến. Nụ hôn “vụng về” kia làm anh trở nên thật ngỡ ngàng. Dẫu biết như thế là có hơi quá đáng với cô ấy nhưng tại sao anh vẫn không thể kìm nén lại được chứ.

Mọi người cũng im lặng.

Tiền khẽ nhâm nhi tách trà với thái độ cực kì hài lòng. Vì điều cô muốn biết đã quá rõ ràng và mọi người hẳn cũng đã hiểu rõ.

Vũ nhìn Phong lo lắng. Hôm nay, nhìn người anh họ, cũng là người “bạn thân” của mình như trở thành một con người khác. Nhìn cái dáng vẻ nôn nóng, sự mất bình tĩnh và cả hành động “táo bạo” bất ngờ từ Phong làm anh cực kì ngạc nhiên. Điều gì đã làm Phong thay đổi? từ một con người bình tĩnh, lịch sự trở thành một con người nóng nảy và táo bạo như thế này chứ?

Người còn lại, có lẽ là người bình tĩnh nhất. Băng vẫn luôn giữ thái độ thờ ơ như ban đầu. Nhưng chẳng hiểu sao, trong anh lại dậy lên một cảm giác kì lạ nào đó. Phức tạp. Có lẽ đó là từ đơn giản nhất để diễn tả tâm trạng lúc này của anh. Tại sao, khi nhìn cảnh người con gái ấy hôn Phong, anh lại thấy như thế. Rõ ràng anh không thích cô ấy mà. Anh chỉ xem cô ấy là một người con gái hết sức bình thường như bao người khác. Không có gì nổi bật nhưng tại sao lại có thể làm anh phải chú ý tới như thế. Tại sao cô lại có thể làm trái tim từ lâu đã được chôn giấu trong dòng sông băng kia phải thoáng rung động chứ? Tại sao chứ?

Vũ đứng dậy, khẽ lay người Phong ra hiệu cho Phong về phòng cùng mình. Anh cũng hiểu nên cũng đứng lên và theo Vũ về phòng. Để mặc cho Tiền và Băng vẫn ngồi im lặng mà theo đuổi một suy nghĩ nào đó, để mặc cho cái bầu không khí ở đó tiếp tục trầm lắng và ngột ngạt.

Bóng của Phong và Vũ vừa khuất, Tiền khẽ nhếch mép lên cười. Hôm nay đã được chứng kiến nhiều việc hay ho rồi.

- Hôm nay quả thật là thú vị phải không? – Tiền quay qua nói với Băng.

Anh chuyển sự chú ý của mình quá khuôn mặt đang hiểu kì nhìn anh.

- Thú vị? Đúng, thú vị thật. Quả là một ngày có nhiều trải nghiệm thú vị. – anh nói.

- Vâng. – Tiền hơi ngạc nhiên trước thái độ hưởng ứng nhiệt tình của anh.

- Nhưng tôi thắc mắc, tại sao cô lại làm thế khi mọi người đều biết rõ câu trả lời. – anh hỏi.

- Anh nghĩ sao? – Tiền nói, có một chút gì đó nghi hoặc trước sự tò mò của anh.

- .....

- Em chỉ muốn giúp em ấy nhận ra tình cảm của Phong thôi nhưng có vẻ như là không thành công rồi.

- Vậy sao? – anh nhếch mép cười.

- Đúng thế? Chẳng phải hai người đó rất hợp nhau sao?

- Hợp hay là cô đang muốn chắc chắn rằng em ấy không thể ngăn cản ý định nào đó của cô. – anh biết rõ ý định đó của cô chứ

Tiền thoáng ngẩn người. “Em ấy” sao? Từ bao giờ, Băng đã xưng hô thân thiết với Xuân như thế chứ. Cố gắng kìm nén sự ghen tị đang nhen nhóm trong lòng, cô tiếp tục.

- Anh đang nghĩ sâu xa quá rồi đó. – cô cố mỉm cười.

Anh im lặng, nhìn cô. Trong lòng lại thoáng bị dao động bởi hình ảnh của người con gái đó. Tại sao anh lại tiếp tục chuyển sự chú ý của mình qua cô ấy nhiều như thế chứ. Không biết từ bao giờ, anh đã dành cho cô một sự quan tâm chú ý đặc biệt nào đó mà chính anh cũng khó nhận ra. Không quá nhẹ nhàng, dịu dàng, mà có chút gì đó “lạnh lùng” và “khó khăn”. Nhưng có lẽ đó phù hợp với chính tính cách mạnh mẽ kia của cô hơn.

Băng cứ suy nghĩ mông lung, trong khi Tiền vẫn đang chăm chú nhìn anh, cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cả anh. Cô nhận ra được sự ám áp trong đôi mắt đen tuyệt đẹp vốn chỉ có sự lạnh giá kia của anh, cô cảm nhận được sự thay đổi dần dần đó, tuy rất mơ hồ nhưng lại rất mạnh mẽ.

Không. Đương nhiên là cô sẽ không để cho sự thay đổi ngày càng rõ rệt được. Cô sẽ làm cho nó dừng lại. Dù là bằng cách nào đi nữa. Từ nguyện hay ép buộc. Từ anh hay từ chính nguyên nhân của sự thay đổi đó.

.....

Phong bước vào căn phòng của mình. Anh vẫn không nói gì sau khi rời phòng của Băng. Anh bước nhanh và thả mình xuống chiếc giường của mình, trút toàn bộ mệt nhọc lên nó. Toàn thân rã rời, đau nhức. Một phần vì mệt mỏi sau chuyến đi buổi sáng. Phần còn lại có lẽ là do từ sâu thẳm ngay trong lòng anh. Mệt mỏi, hụt hẫng và hối lỗi.

Nhẹ nhàng bước tới, thả mình lên chiếc giường của Phong, Vũ vẫn có vẻ lo lắng cho anh nhiều.

- Này, cậu ổn chứ? – Vũ hỏi.

- ..... – Phong không nói gì. Mãi một lúc sau mới trả lời - Ừm, có lẽ.

- Vậy sao? – Vũ gật đầu không nói thêm gì nữa.

Cả hai cứ nằm cạnh nhau, cùng nhìn lên trần nhà nhưng mỗi người vẫn đang mãi theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Thời gian như dài đằng đặc không điểm dừng. Không gian cũng trở nên nặng nề, khiến cho họ cảm thấy mệt mỏi hơn.

- Này, tại sao tớ lại thấy đau thế? Chỉ là một nụ hôn thôi mà. Chẳng lẽ điều đó lại quá đáng thế sao? – Phong mở lời.

- ..... - Vũ im lặng.

- Tại sao nó lại làm tớ thấy áy náy thế?

- Đừng tự trách mình như thế? Chỉ vì cậu làm điều đó quá bất ngờ hơn nữa... lại trước mặt nhiều người như thế, có lẽ sẽ khiến em áy ngại. – Vũ an ủi.

- Ừ, có lẽ cậu nói đúng. – Phong miễn cưỡng đồng ý nhưng trong lòng vẫn thấy vương vấn điều gì. Anh tự hỏi có khi nào cô ấy ghét mình không?

- Đừng lo, em ấy sẽ không ghét cậu đâu. – Vũ tiếp tục.

- ..... □ vẫn giữ thái độ ngờ vực lúc đầu, Phong không thể thoát khỏi hoàn toàn cái ám ảnh đó. Có lẽ ngày mai anh nên nói chuyện với cô ấy chẳng.

.....

Xuân chạy một mạch ra đầu cầu của khu phòng nghỉ dưỡng. Ngồi bệt xuống và thò hai chân xuống mặt nước biển, cô hết sức đá tung tóe nước lên. Hi vọng điều đó sẽ làm cho đầu cô bớt hỗn loạn.

Đầu óc của cô giờ như muốn nổ tung lên. trên môi vẫn còn đọng lại cảm giác của nụ hôn lúc nãy. Nó làm cô xấu hổ chết mất, tại sao lại là trước mặt mọi người chứ. Ồi.

Nhưng lúc này, khi Phong hôn cô, không hiểu sao đã có một thoáng như cô nhận được điều gì đó từ anh, một điều gì đó rất chân thật, nhẹ nhàng và ấm áp. Cô như cảm nhận được tất cả mọi suy nghĩ, tình cảm của anh đều ở trong nó. Điều đó là không thể. Cô vẫn luôn tự thuyết phục mình như thế.

Ngồi im lặng và cố hạ hỏa cái đầu đang nóng bừng bừng của mình, Xuân không nhận ra có một người đang tới gần mình.

Khuôn mặt thanh tú, đáng yêu của hôm nào, giờ đây lại trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó. Một điều khiến cậu thấy nặng nề, khó chịu và sợ hãi. Cảm giác phức tạp.

Bước chậm chậm và ngồi xuống ngay cạnh Xuân. Không chú ý tới đôi mắt đang tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn cậu.

- Cậu...cậu...chạy theo mình à? – Xuân hỏi.

-Ừm – Triệt khẽ gật đầu.

- Có...có chuyện gì sao? – cô quay đi.

- Không.

Nói gọn lỏn một câu, Triệt quay qua nhìn Xuân, đôi mắt của cậu cứ dán chặt vào cô cứ như sợ là chỉ nhắm mắt lại dù chỉ một giây thì cô sẽ biến mất, nhưng cái nhìn đó lại thực sự khiến cô khó chịu.

- Cậu đừng có nhìn mình như thế được không. – cô né tránh ánh nhìn đó mà cũng không hiểu tại sao?

- Không. – cậu xoay người cô lại nhìn đối diện, đưa cho cô một chai nước. – Uống đi.

- Ồ, nhưng tớ không khát. – cô thấy lạ.

Chẳng nói chẳng rằng, cậu rút ngay một chiếc khăn và lau lên môi cô trước sự bối rối của cô.

- Cậu...cậu đang làm gì đó. – cô đẩy cậu ra, tức tối nhìn, cậu lau mạnh quá khiến cô thấy xót.

- Tớ không thích. Tớ không thích cậu hôn anh ấy. – cậu nói có vẻ như đang giận dỗi.

- Ồ, à...chỉ là một trò chơi thôi mà. – cô trấn tĩnh lại và cố thuyết phục Triệt và cả cô nữa.

- Không, tớ không nghĩ thế. Cậu thích anh ấy sao? – cậu hỏi dồn dập như đang tra hỏi.

- Không, cậu đang nói gì vậy.

- Cậu không nhận ra gì sao? Tại sao cậu không phản ứng lại? Cậu thích anh ấy thật rồi. – Triệt bướng bỉnh.

Xuân bắt đầu thấy hơi bức bối. Tại sao cứ nghĩ là cô thích Phong chứ. Đầu phải tại cô không muốn đẩy anh ra, chỉ tại lúc đó quá ngạc nhiên nên không biết làm gì cả.

- Này, tớ không thích anh ấy được chưa. Cậu làm sao thế? Đừng nhõng nhẽo như trẻ con thế chứ.

- cậu nói dối. – Triệt lắc đầu không tin.

- NÀY, cậu sao thế? Không là không. Cậu là tớ sao mà cậu hiểu tớ thế? Tớ thích anh ấy. Đúng, nhưng chỉ như là một người anh. Có gì sai sao? – cô gắt lên, vì hơi mất bình tĩnh vì thái độ kì lạ của cậu.

Triệt im lặng, suy nghĩ. Có lẽ cậu hơi độc đoán khi cứ bắt ép cô như thế. Cũng không khó để nhận ra được điều mà cô nói là đúng.

- Ừm, tớ xin lỗi. Chỉ tại tớ sợ. – Triệt cúi đầu nói, có phần hơi buồn.

- Ngốc, cậu sợ gì thế? – cô vỗ vai cậu.

- Tớ sợ cậu thích anh ấy. – Triệt nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

- Cái...cái gì...Cậu đùa kì thế? – cô lúng túng. Tại sao, Triệt sợ “kì lạ” thế.

- Không, đó là sự thật. Vì tớ thích cậu. Rất rất thích, thích tới phát điên lên. Nếu cậu thích ai đó thì... □ cậu nói dồn dập, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, mọi thứ trong người cậu như muốn bùng nổ.

Xuân im lặng. Cô ngạc nhiên rồi bối rối. Sao Triệt lại nói chuyện đó chứ. Lần trước, cậu tỏ tình, cô tưởng là cậu ấy muốn đùa nhưng lúc này, tại sao đôi mắt ấy của cậu lại chân thành thế. Tại sao cô không thể thẳng thừng từ chối nó, vì sợ rằng điều đó sẽ làm cậu đau khổ nhưng tất cả cũng chỉ vì cô xem cậu ấy là một người bạn thân, đôi khi là một đứa em trai của mình, hoàn toàn không muốn phá vỡ điều đó.

Giờ cô phải làm sao chứ? Tình cảm của Triệt dành cho cô to lớn thế sao? Làm sao tốt cho cả hai đây?

Cô muốn chạy trốn.

- Cậu đừng đùa nữa. – cô quay mặt đi, vội đứng dậy.

Nhưng cậu kịp nắm chặt tay và kéo cô lại về phía mình. Cậu vòng tay qua và ôm cô thật chặt, mặc cho là điều đó khiến cô khó chịu.

Nhịp tim của cậu như đang loạn lên, thật khó để điều khiển nó, làm sao có thể làm cho nó vui bớt nỗi nhớ, thao thức và đau trong lòng cậu đây.

Cậu ôm chặt cái dáng người nhỏ bé ấy, thật không muốn rời xa cô chút nào cả. Cậu chỉ muốn giữ chặt cái giây phút mà cậu được ở bên cô này mà thôi. Giữ mãi trong trái tim này, trái tim đã không biết từ bao giờ cứ hướng về phía cô một cách dại khờ.

Tim cô như đập loạn nhịp. Cô bối rối trước hành động ấy. Cô không biết nên phải làm gì bây giờ. Làm sao cô có thể vô tình đẩy cậu ra như không có gì chứ. Cô còn nợ cậu ấy rất nhiều, làm sao cô có thể chứ. Nhưng như thế có khi nào lại tàn nhẫn với cậu ấy hơn không? Dù không thể đáp lại tình cảm đó, cũng không từ chối nói làm cậu cứ dai dẳng một hi vọng nào đó chẳng?

Cô thực sự lúng túng. Đầu óc như nổ tung lên. Mọi người xung quanh cô dường như ai cũng đang thay đổi một cách khó hiểu, hay là do chính cô thay đổi.

Thời gian vẫn cứ chậm rãi trôi qua. Bầu không khí im lặng tới nặng nề. Không một ai trong hai người nói gì hay có ý định nói gì đó.

Tại sao Xuân không đẩy cậu ra? Tại sao nó lại làm Triệt thấy lo sợ hơn chứ? Dù biết rằng tình cảm của cô ấy dành cho cậu khác như tình cảm cậu dành cho cô ấy, đó chính là điều cậu lo sợ. Sợ rằng cô ấy sẽ cứ cho cậu hi vọng để rồi lại dập tắt nó một cách tàn nhẫn.

Đau lắm. Sẽ rất đau nếu như cô thực sự làm như thế đấy.

Triệt từ từ buông Xuân ra, không nhìn thẳng vào khuôn mặt cô và cô cũng thế. Cô đứng dậy, quay lưng bước đi.

Triệt một lần nữa nắm tay cô lại. Im lặng thật lâu, cậu cất tiếng:

- Những gì tớ nói là sự thật. – lời nói dù nhỏ nhưng vẫn đủ cho Xuân nghe được.

Xuân bước nhanh đi ngay khi cậu vừa thả tay ra. Nhưng được mấy bước, cô dừng lại.

- Tớ xin lỗi – cô chỉ nói ngắn gọn như thế rồi lại bước đi. Không hiểu sao cô chỉ nói được như thế. Trong khi thực sự thì cô muốn nói rất nhiều, tại sao lời nói đó lại không thể nói ra chứ

Khoảng không gian trở nên nặng nề, mặc cho tiếng bước chân như bị nuốt chửng trong cái cô đơn đó.

Hai dáng người nhỏ bé giữa cái thiên nhiên rộng lớn.

Mỗi người một suy nghĩ.

Một người lặng lẽ chờ đợi một điều gì đó xa vời, lòng trống trải, mệt mỏi .

Một người lặng lẽ bước đi. Cảm giác tội lỗi, đang dày vò bản thân. Tự hỏi tại sao bản thân mình lại luôn làm người khác phải khó xử thế.

Tiếng sóng rì rào kia sao bỗng trở nên rối bời thế? Tại sao nó cứ vang vọng mãi như một lời tự trách của ai đó?

Là của người không thể đáp lại tình cảm kia hay là của người tự trách vì bản thân mình đã quá đại khờ.

Ai nói tình đầu là đẹp???

Lòng tôi mãi thao thức mãi vì ai?

Em cho tôi tình yêu hay sự vô tình...

Nhẹ nhàng, ấm áp, dịu êm...

Hay cay đắng, lạnh lẽo và hững hờ...

Đau. Ừ, đau lắm em ạ.....

Nhưng tại sao trái tim ngu ngốc

Ngốc vì mãi giữ chặt bóng hình,

Bóng hình thân thuộc nhưng cách xa.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Sáng nay, Xuân dậy sớm hơn thường ngày. Không phải nói là do hôm qua cô bị mất ngủ. mọi cảm giác của ngày hôm qua vẫn còn đọng lại trong cô.

Bước ra lan can ngoài cửa căn phòng. Trời đã bắt đầu sáng. Lâu rồi cô mới dậy sớm như thế này. Nhưng đây là lần đầu cô ngắm biển vào buổi sáng sớm như thế này.

Màn mặn, man mát và se lạnh.

Không khí của biển buổi sáng quả thật là khác hẳn so với những buổi khác.

Nhẹ vươn vai, lấy lại tinh thần, Xuân bước nhanh ra khỏi phòng của mình. Đi tắt từ hành lang để đi thẳng ra bãi biển gần đó.

.....

Một bóng người cũng bước đi ra cùng lúc với Xuân. Ánh mắt của cô và của anh chạm nhau. Một chút ngạc nhiên nhưng cả hai nhanh chóng lấy lại bình

tĩnh nhưng vẫn im lặng.

- Anh dậy sớm thế sao? – cô hỏi.

- Ừm, chi là muốn dạo biển buổi sáng thôi. – Băng trả lời.

- Vâng. – cô khẽ gật đầu, cánh tay vẫn đang vịn vào cánh cửa, không nói thêm gì.

Băng khẽ thở dài.

- Muốn cùng đi chứ? – anh đề nghị.

Xuân nhìn anh, đôi mắt thoáng sự lưỡng lự, bối rối nhưng cũng gật đầu. Tại sao, giờ cô thấy căng thẳng khi gặp anh thế? Hay là vì “nụ hôn” hôm qua. Cả anh và cô đều thấy nụ hôn của người đối diện với người khác. Có thật thế không? Hay là do cô đang cố biện lí do vì muốn trốn tránh điều gì đó.

Xuân lẳng lẳng bước theo Băng, vẫn tiếp tục giữ cái suy nghĩ vẫn vơ lúc này của mình trong lòng.

Băng cũng không nói gì. Anh là người kiệm lời nên điều đó cũng không có gì lạ. Lúc này anh đang mải mê theo đuổi một suy nghĩ riêng nào đó. Một người luôn bận rộn như anh thì đâu thiếu việc để suy nghĩ chứ.

Gió biển lùa vào mái tóc dài đang được thả nhẹ làm nó khẽ tung bay, làm lộ rõ khuôn mặt bầu bĩnh, nhỏ nhắn, đang vẫn vương một chút nỗi buồn nào đó nhưng vẫn không làm nhòa đi nét chín chắn của cô.

Băng nhìn cô, anh khẽ cười. Nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp. Nó dịu dàng, ấm áp tới tan chảy cả mọi thứ dù chỉ là một nó chỉ là một khoảnh khắc rất nhỏ.

- Anh Băng. Nếu như anh không thể đáp lại tình cảm của một người thì anh sẽ làm gì? – Xuân hỏi anh, ánh mắt lại hướng về một phía xa xăm nào đó.

Băng im lặng, vẫn tiếp tục bước chậm chậm trên bãi cát. Lắng nghe tiếng sóng biển đang vang vọng trong không gian.

Anh biết câu hỏi của cô đang hướng về ai. Về Triệt và cả Phong nữa. Thật khó để trả lời câu hỏi đó.

- Em thấy bối rối quá. Tại sao em có cảm giác mình đang làm điều gì đó cực kì độc ác vậy. Với Triệt ấy. Em đâu muốn như thế. Giờ em phải làm sao chứ? – Xuân tiếp tục.

Cô muốn nói ra, nói ra tất cả, mặc cho Băng có muốn nghe hay không. Có thể điều đó không phù hợp lắm khi tâm sự với một người như Băng nhưng cô cũng mặc. Cảm giác cứ giữ trong lòng thật là bức bối.

Băng vẫn im lặng, cũng không có ý định sẽ ngăn cô nói tiếp.

- Em có lỗi sao? – Xuân kết thúc bằng một câu hỏi.

- Đừng nghĩ tất cả đều là lỗi của mình. – anh nói.

- .....

- Nếu như không thể đáp lại tình cảm của người khác thì đừng cố và cũng đừng né tránh, như thế chẳng khác nào coi tình cảm của người đó dành cho mình là một gánh nặng sao? Điều đó sẽ không mang lại lợi ích gì cho cả hai người. – Băng nói thật chậm.

Lời nói của Băng đơn giản, nhưng lại rất có lí. Tại sao cô lại không nghĩ tới nhỉ? Chẳng phải cô không muốn làm cậu ấy buồn và tổn thương sao, vậy thì tại sao lại muốn né tránh chứ.

- Cảm ơn anh, tại sao em không nghĩ ra nhỉ? Em thật ngốc khi cư xử như thế phải không? – cô cúi đầu nhìn chăm chăm vào bãi cát.

Băng khẽ cười, nhẹ xoa mái tóc của cô thật nhẹ nhàng.

- Ừm – anh nói.

Cả hai tiếp tục giữ im lặng đó, trong suốt chuyến đi dạo biển đó. Nhưng khoảng cách của họ dường như đã thay đổi.

Một người đã mở cửa lòng ra, chấp nhận còn một người đã dừng cảm mở cánh cửa đó. Mọi thứ quanh họ như đang thay đổi dần dần. Nhưng liệu có ai nhận ra nó không?

.....

Cả Băng và Xuân quay về khách sạn lúc trời gần sáng. Có lẽ giờ này cũng sẽ đã có vài người dậy rồi.

Bước cùng nhau dọc hành lang đó, khi cả hai tiến về phía cửa phòng của Băng, cánh cửa phòng của Phong bật mở. Ba bóng người bước ra. Cả năm người cùng thoáng ngạc nhiên, vẫn không ai nói gì cả.

- Cả hai đây sớm nhỉ? – Vũ chủ động mở lời.

- Vâng, mọi người cũng thế nhỉ? – Xuân gật đầu, mỉm cười chào lại. Cô không dám nhìn ba người đó, không hiểu sao cô lại thấy có chút gì đó ngại ngùng.

Phong im lặng nhìn cô rồi tới Băng. Anh thoáng khó chịu. Chỉ cần nghĩ tới cảnh hai người đó ở gần nhau cũng đủ khiến anh phải ghen tị.

- Chào em – Phong nói, giọng có chút lạnh lùng.

- Vâng.

- Chào cậu. – tới Triệt chào cô.

- Ừm, chào. – cô cũng mỉm cười đáp lại.

Thật khó để cư xử tự nhiên như không có gì với mọi người bây giờ. Một người hôn cô và một người vừa tỏ tình với cô vào hôm qua. Điều đó bây giờ vẫn còn hiện rõ lên trong người cô, và mọi người chắc cũng thế.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, một bóng người khác bước tới. Dáng điệu chậm rãi, lạnh lùng và nghiêm khắc của một người đàn ông, ngay lập tức thu hút được sự chú ý của cả năm người đó. Đối với bốn người con trai kia thì không có gì lạ, nhưng đối với Xuân thì có một chút bối rối. Mãi một lúc sau cô mới nhận ra người đàn ông đó, không ai khác chính là thư kí Minh – thư kí thân thiết nhất của chủ tịch tập đoàn AJ.

Sân bay Toronto hôm nay vẫn đông đúc, nhộn nhịp như mọi mọi. Vì thế dường như sự xuất hiện của sáu người kia cũng không quá gây chú ý với mọi người nhưng khi đã ra tới khỏi sân bay đó, thì ít hẵn không ai không chú ý tới sự nổi bật đó.

Tất nhiên rồi, một dàn bốn chiếc ô tô thuộc hàng khủng của thế giới đều tập trung ngay ngoài đó.

Ngay khi bóng dáng của sáu người bắt đầu hướng về phía đó thì mọi người mới bắt đầu bị thu hút bởi dáng vẻ thanh tú của họ. Không ít người cũng phải trầm trồ, ngưỡng mộ.

Xuân im lặng bước theo năm người kia, cũng trầm ngưỡng mộ họ. Cũng khó có thể phủ nhận được sức hút từ họ mà. Và ngay khi cô bước ra khỏi khu sân bay, một dàn xe trước đó đã lập tức thu hút ngay sự chú ý của cô. Và đúng như dự đoán của mình, nó là của họ mà.

Chiếc Lamborghini Murcielago màu đen là của Băng – lạnh lùng và điềm tĩnh.

Của Phong là chiếc Audi R8GT Spyde màu trắng – lịch lãm và sang trọng.

Vũ là chiếc Ferrari Spider mà đỏ - nóng bỏng và nhiệt huyết.

Còn Triệt là một chiếc Aventador màu vàng – rực rỡ và năng động.

Bốn chiếc xe với phù hợp với tính cách của bốn người chủ của nó. Mỗi người một cá tính riêng, một nét đặc trưng riêng nhưng đều rất thu hút.

Mãi ngắm nhìn bốn chiếc xe mà không để ý tới xung quanh. Cô đụng phải người của Băng mà không biết.

- A, em xin lỗi – cô nói.

- Xuân, em muốn đi xe ai. – Vũ quay người lại, nhìn Xuân và hỏi.

Cô hơi bối rối. Đi xe ai đây nhỉ? Bây giờ cô cảm thấy khó có thể đối diện với cả Phong và Triệt vì một vài lí do hơi “ngớ ngếch” nhưng cũng chẳng dám làm phiền Băng vì Tiên chắc chắn sẽ muốn đi cùng anh ấy rồi. Chỉ còn Vũ thôi, chắc anh ấy cũng sẽ đồng ý thôi.

- À, em có thể đi... ..

- Cô có thể đi cùng xe tôi nếu như cô muốn. – Băng xen vào.

- Dạ? – cô ngạc nhiên nhìn anh, cô được phép sao.

Mọi người cũng ngạc nhiên không kém. Tiên tới sầm mặt lại, ném ánh mắt tức tối về phía Xuân, hai tay khế siết chặt.

- Nhanh lên, mọi người cũng không muốn tốn nhiều thời gian đứng không. – anh thúc giục, tự mình quay lưng tiến về chiếc Lamborghini đen của mình.

Anh chậm rãi mở cửa xe, quay đầu nhìn Xuân.

- Nhanh lên nào. – anh nói.

- À, dạ, vâng. – cô sực tỉnh, vội chạy nhanh lại phía anh, tự dưng cảm thấy có chút gì đó áy ngại, có vẻ như là mình đang chiếm chỗ của Tiên vậy nhưng

quả thật là cô vẫn cảm thấy có gì đó vui vui.

Phong và Triệt, im lặng nhìn Xuân bước vào xe của Băng mà không hiểu sao cả hai đều chợt thấy hụt hẫng. Cái gì đó nhói đau, cứ nhen nhóm trong lòng họ, dai dẳng và mãnh liệt.

Khẽ thở dài, Phong cũng bước nhanh về xe của mình, chỉ có Triệt vẫn còn nhìn theo nhưng một lúc sau cậu cũng im lặng trở về xe mình.

Còn Tiên, cô vẫn không rời mắt khỏi chiếc xe đó. Đôi mắt rực lửa ghen tuông, dường như nó muốn thiêu đốt tất cả. Hai tay cô siết chặt đến nỗi móng tay của cô như muốn đâm xuyên qua cả đôi tay mềm mại của mình.

Vũ khẽ cười. Đúng là phụ nữ khi ghen kinh khủng thật.

- Xe anh còn một chỗ, nếu em muốn thì có thể đi cùng. – anh đề nghị.

Tiên cố kìm nén cơn tức trong lòng, quay qua nhìn Vũ cười gượng.

- Vâng, em cảm ơn.

Rồi không cần phải mời, cô đi thẳng về phía chiếc xe của Vũ mà không nói thêm câu gì nữa.

Ngay khi cả sáu người đều yên vị vào chỗ ngồi của mình, cả bốn chiếc xe bắt đầu lần lượt lăn bánh, tốc độ cũng dần tăng lên và dần biến mất khỏi nơi sân bay nhộn nhịp đông đúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Căn phòng im lặng một cách nặng nề.

Người đàn ông kia khẽ nhìn lướt năm khuôn mặt trẻ tuổi kia rồi nói.

- Ngài chủ tịch vừa rồi có hơi chút không hài lòng lắm về các cậu. – Thư kí Minh lạnh lùng nói.

Cả năm người đều im lặng.

- Hẳn các cậu đã biết lí do phải không? – ông nói tiếp.

Vẫn giữ sự im lặng đó, sự ái ngại như đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt của bốn người con trai kia. Chỉ có mình cô gái kia vẫn đang còn bối rối khi chưa hiểu được gì cả.

- Buổi họp mặt gia đình nhưng các cậu đều biệt tăm mắt vì một vài lí do nào đó khiến chủ tịch cực kì khó chịu. – ông ném ánh mắt sắc lẹm về phía cô gái.

Lúc này, cô mới lơ mơ nhận ra được nguyên nhân, chắc là do cuộc gặp mặt bất ngờ của ba người con trai kia tại nhà cô mà.

Hơi ái ngại nhìn cả bốn người, xem ra điều đó gây rắc rối cho họ rồi.

- Đó là do lỗi của chúng tôi, chúng tôi sẽ tới gặp ông sớm thôi. – Băng nói.

- Ô, chủ tịch không có ý trách các cậu đâu. Hơn nữa, hiện nay ngài đang ở Canada để tham dự một buổi họp. Tôi nghĩ ngài ấy sẽ rất vui nếu mọi người cùng tới. – ông nói.

Cả năm người im lặng một lúc.

- Tất nhiên là chúng tôi sẽ tới rồi, phải không mọi người. – Băng nói.

Vũ gật đầu, Phong và Triệt cũng không muốn tranh cãi thêm nên đương nhiên cũng đồng ý.

Thư kí Minh khẽ cười hài lòng, đó là điều ông muốn biết.

- Điều đó thật là tốt phải không? Ngoài ra chủ tịch còn tổ chức một bữa tiệc để tiếp đón vài vị khách, tôi mong mọi người có thể tham gia chứ?

- Tiệc sao? –Phong hỏi.

- Đúng thế? Thật ra tôi nghĩ là chủ tịch muốn gặp lại sáu người cháu của mình thì đúng hơn.

- sáu người? – Xuân không kìm nổi tò mò, lên tiếng.

- Đúng thế. Tất nhiên chỉ là gặp mặt thôi, nhiệm vụ của cô thì vẫn còn đó. – ông quay qua nhìn cô lạnh lùng nói.

- Được, chắc chắn chúng tôi sẽ tham gia. Và cả cậu nữa đúng không nào? – Triệt xen vào.

- Hà? Tổ tham gia.? – cô ngạc nhiên, điều đó hoàn toàn không phải là những gì cô muốn.

- Đúng thế? Với tư cách là bạn của tụi anh. Okay? Anh nghĩ biết đâu nó lại giúp gì đó cho em. – Phong khuyến khích.

- Nhưng... - cô lắc đầu.

- Em ấy được tham gia mà phải không? – Vũ hỏi.

Ông Minh khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý nhưng khuôn mặt vẫn không biến sắc.

- Được rồi, cứ như thế đi, tôi nghĩ chúng ta nên đi sớm phải không? – Băng im lặng từ này giờ, mới bắt đầu lên tiếng.

- Okay, đi thôi nào. – Vũ nhún vai đồng tình, sau đó cúi chào ông thư kí rồi cũng bước ra. Phong, Triệt cũng lần lượt bước ra.

Xuân đứng im lặng nhìn hai người còn lại trong phòng, thấy có chút gì đó hơi khó chịu nên cũng lẳng lặng rút lui.

Căn phòng lại rơi vào im lặng. Giữa hai người như có một khoảng cách to lớn đến bất ngờ, cả hai đều như đang dè chừng một điều gì đó ở người đối diện.

- Cậu thay đổi rồi nhỉ? – ông thư kí lên tiếng trước.

- ..... - Băng hơi ngạc nhiên, sao dạo này có nhiều người nhận xét là anh đang thay đổi thế nhỉ? Điều đó là thật sao?

- Đừng lo, tôi nghĩ điều đó cũng hay đấy chứ. Ít nhất là cậu có thể sống thật một chút với tuổi của cậu bây giờ.

- Vậy sao? Cảm ơn bác về lời nhận xét đó. – đôi mắt đen sâu thẳm kia đang cố gắng thăm dò ý nghĩ của người đối diện nhưng dường như anh bị chính sự dằn dặt của một người đàn ông đứng tuổi làm cho khựng lại. Đôi mắt kia mang theo dấu vết của sự từng trải, sự kiên cường của một con người mạnh mẽ, vẫn lẳng lặng nhìn anh không chút bối rối.

Anh quay đi. Có lẽ có ở thêm đây cũng chẳng có gì thay đổi. Tâm trí của anh lúc này chợt bị choáng ngợp bởi hình ảnh của một đứa con trai nào đó. Đôi mắt lạnh lùng quen thuộc mang theo chút sự tàn bạo và độc đoán, đứa em trai đã từ lâu không gặp lại của anh. Nó có đến không nhỉ?

Anh tự hỏi, điều đó sẽ có ý nghĩa gì đối với anh chẳng hay còn đối với một ai khác nữa. Thật khó nói nhưng chắc chắn việc xuất hiện của cậu em trai kia sẽ rất quan trọng.

.....

Đến giờ cô vẫn còn cảm thấy có chút ngạc nhiên, thật không ngờ rằng giờ cô đang ở Canada. Chợt nhớ về sự xuất hiện bất ngờ của thư kí Minh, cả cuộc đối thoại có phần nặng nề giữa ông và bốn người con trai kia. Nó cứ luẩn quẩn mãi trong đầu, khiến cô phải suy nghĩ về một điều gì đó.

Bước dọc hành lang rộng thênh thang của căn villa của tập đoàn AJ, mò mẫm con đường tới phòng của Vũ.

Thật ra cô cũng không muốn mới sáng sớm mà đã phải làm phiền người khác như thế này đâu, chỉ vì cô được bác quản gia nhờ cô tới đánh thức anh vì hôm nay anh sẽ có một người bạn há đặc biệt tới thăm.

Không biết người bạn đó như thế nào nhỉ? Theo như suy nghĩ của cô thì hẳn người bạn đó có ảnh hưởng lớn tới Vũ lắm.

Cô giật mình khi bắt gặp một bóng người bước ra từ cánh cửa trước mặt cô. Hai ánh mắt chạm nhau, thoáng bối rối, quay mặt đi, ấp úng không nói gì.

- Chào em – Phong lên tiếng trước.

- Vâng – em chào anh. Cô gật đầu.

- Em dậy sớm nhỉ? Đang định đi đâu à?

- Em...thật ra em định tới phòng của anh Vũ, bác quán gia nhờ em nói là anh ấy có một người bạn khá thân sẽ tới thăm – cô giải thích.
- Bạn thân? – Phong hỏi. Anh im lặng suy ngẫm một điều gì đó, khẽ mỉm cười khi nhớ lại điều gì đó.
- Ủ, em đi đi. À, có cần anh đi theo không?
- Không, không cần đâu ạ. – cô lắc đầu.

Hơi có chút hụt hẫng, anh gượng cười và xoa đầu cô:

- Ừm

Cô cúi chào anh rồi nhanh chóng đi thẳng tới phòng của Vũ. Bước chân chậm dần khi tới phòng 500 và dừng hẳn ở đó. Nhẹ nhàng đưa tay lên gõ cửa.

Phong đi từ từ dọc hành lang, đầu vẫn đang mãi suy nghĩ một điều gì đó. Một hình ảnh “quen thuộc” mỗi khi anh tới đây chợt hiện ra, thoáng ngẩn ngơ, anh vội vàng quay lại, chạy nhanh tới phòng của Vũ.

“Aaa.....” – tiếng hét thất thanh phát ra từ hướng đó, có lẽ là điều anh lo lắng có lẽ đã thành sự thật.

Khi anh đi về phía ấy, Xuân chợt chạy ủa ra, đôi mắt ngạc nhiên xen lẫn bối rối, khuôn mặt đang đỏ bừng bừng.

- Em không sao chứ? – anh hỏi.
- Anh...anh Vũ...có...một cô gái...không...mặc....đang ở...trong... - cô ấp úng nói.

Phong khẽ mỉm cười, nhẹ xoa đầu cô như dặn cô yên tâm.

- Đừng lo, đó là bạn của Vũ đó. – anh mỉm cười.
- Bạn? Anh quen sao? Nhưng làm sao anh biết được.
- Ủ, anh vẫn gặp cô ấy mỗi khi tới đây mà.
- Vậy sao? – cô yên tâm hơn.
- Em ồn ào quá nhĩ? – giọng nói có chút trêu đùa phát ra ở phía cánh cửa.
- Anh...Vũ...em xin lỗi. – cô lại đỏ mặt.
- *Hi, honey. Nice to see you again.* (Chào anh yêu, chúng ta lại gặp nhau rồi.) – một giọng nói khác xuất hiện ở đằng sau lưng Vũ, một cánh tay ôm anh từ phía sau.

Một cô gái bước ra. Phần thân trần ẩn hiện qua chiếc áo sơ mi trắng đầy quyến rũ. Mái tóc nâu cắt ngắn cực kì style và cá tính, đôi mắt xám, làn da trắng. Khẽ mỉm cười với Xuân, cô ta vui vẻ bước tới gần và đưa tay ra.

- *Hey pretty girl. Nice to meet you.* (Này cô bạn, rất vui được làm quen) – cô nói bằng một giọng còn chút ngái ngủ.
  - *Oh...Hi, glad to meet you.* (À, vâng, rất vui được gặp bạn) – cô trả lời, có chút hơi thiếu tự nhiên.
  - *You're noisy.* – cô gái ấy mỉm cười và nói tiếp.
  - *Oh...I'm sorry.* (Tôi xin lỗi) – Xuân xấu hổ.
  - *Okay, enough. Hi, Erika. We haven't seen for a long time, right? How are you?* (Được rồi, Chào Erika, Lâu rồi không gặp nhau phải không? Em vẫn khỏe chứ?) – Phong chen vào, giải vây cho Xuân.
  - *Oh, I forgot you. Hi, Ken. I'm fine and I think you're ok, don't you?* (oh, xin lỗi, chào Ken, em khỏe chứ, chắc anh cũng thế phải không?) – Erika quay ra cười toe toét với Phong, nhẹ nhàng đi tới, ôm chầm và hôn nhẹ lên môi của anh trong sự ngỡ ngàng của Xuân, hành động đó quá tự nhiên, trong khi đối với cô thì...
  - *Sure. When did you come?* (chắc chắn rồi, em tới khi nào thế?) – Phong hỏi.
  - *Last night. I miss Vince so much.* (tối qua, em nhớ Vince nhiều quá mà.) – Erika cười vui e then, quay lại ôm chặt lấy Vũ, nhẹ hôn anh.
- Vũ cũng mỉm cười, trêu mếu, đáp lại. Không hiểu sao, đứng trước người con gái này, Vũ có vẻ khác quá.
- *Hey, this is Xuân and this is Erika.* – Phong giới thiệu với cả hai.

- *Ok. You're look more beautiful than your picture.* (được rồi, cậu nhìn xinh hơn trong ảnh nhiều đó.) – Erika nhận xét.

- *Picture? What picture? How can you get it?* (Ảnh? Bức ảnh nào thế? Làm sao bạn có được nó?) – Xuân ngạc nhiên.

- *Vince gave me.*(là Vince đưa đó.) – cô ấy mỉm cười và lại nhắc tới cái tên “Vince” ấy nữa mà cô chẳng thể biết đó là ai.

- *Vince? Who is he?*(Vince? Anh ấy là ai thế?)

- *Oh, come on. I'm starving. I need to eat something. Let's go.* (thôi nào, em sắp chết đói rồi đây này. Em cần ăn gì đó, đi nào). – cô kéo tay Vũ chạy một mạch đi thẳng. Để mặc câu hỏi đang cần câu trả lời của Xuân ở đó.

Đưa ánh mắt về phía bóng hình của hai con người đang đi đằng trước mà không khỏi thắc mắc. Cuối cùng cô gái đó là ai? Tại sao có vẻ thân với cả Phong và Vũ thế nhỉ? Và Ken và Vince là ai chứ?

- Em đang nghĩ tới cô ấy là ai đúng không? – Phong mỉm cười.

Cô gật nhẹ.

- Là vợ chưa cưới của Vũ đó.

- Vợ...vợ chưa cưới??? – cô giật mình.

- Ủ. – Phong cười toe toét.

- Nhưng mà anh ấy còn trẻ mà.

- Ủ, có sao đâu, chỉ mới chuẩn bị đính hôn thôi mà.

- Vậy ă? Nhưng Ken và Vince là ai thế ạ? Là hai anh sao?

- Ủm, Ken là anh còn Vince là Vũ. Bọn anh từng có một thời sống ở đây nên mỗi người đều dùng tên tiếng anh cả.

- Vậy sao?

- Ủm. Đi thôi, anh đói rồi. – Phong xoa đầu cô thật nhẹ, kéo cô đi theo. Thoáng bối rối nhưng rồi cô cũng im lặng bước nhanh theo anh vì giờ trong cô còn cả đồng câu hỏi cần được giải đáp nữa.

Bữa sáng hôm nay có phần ồn ào hơn so với mọi hôm vì sự xuất hiện bất ngờ của cô bạn Erika mà theo Xuân được biết là một người bạn thân của mọi người.

Mọi người thoải mái nói chuyện, cô bạn này có vẻ như là người “hoi” bị nhiều chuyện. Từ lúc vào bữa tối giờ gần như chỉ có mình cô nói, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới ai cả, ai cũng có vẻ như thích nghe cô ấy nói.

Cũng đúng, giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp và dễ nghe, rất cuốn hút người khác. Xuân nghe chăm chú, thỉnh thoảng cũng phải bật cười vì những câu chuyện nói đùa của cô bạn. Bỗng cũng thế, anh cũng bị thu hút vào câu chuyện đó.

Nhưng Vũ thì khác, anh hoàn toàn ngẩn ngơ theo toàn bộ câu chuyện đó, không những thế dường như đôi mắt màu hổ phách quen thuộc kia như bị dán chặt vào Erika với đầy yêu thương. Nụ cười ẩn hiện, khóe mắt sáng rực nhìn anh quả thật có chút hơi kì lạ.

- *Hey, Lyn. You're ok?* (này Lyn, cậu ổn chứ?)– Erika quay qua nhìn Tiên và hỏi.

- *oh, Of course. I'm fine.* (Oh, tất nhiên rồi.) – Tiên lơ đãng trả lời

- *You look so strange. I think because you're more beautiful.* (cậu lạ quá, có lẽ là vì cậu đẹp hơn nhỉ?) – Erika nhận xét.

- *Thank you. You,too.* (Cảm ơn. Cậu cũng vậy mà) – Tiên trả lời nhưng cũng không mấy mặn mà lắm.

Erika dường như cũng nhận ra sự lạnh nhạt đó nên cũng không muốn tiếp tục cuộc đối thoại vô vị đó mà chuyển sự chú ý qua Triệt.

- *Hi, Tom. I heard that you've come back Main House. It's great.* (Chào Tom, nghe nói cậu vừa mới trở lại nhà Chính. Tuyệt thật.) – cô nhìn anh vui vẻ nói.

- *Thanks. Someone help me have this decision, right? I must thank her a lot.* (Cảm ơn, có một người nào đó đã giúp tớ có quyết định đó đây, phải cảm ơn cô ấy nhiều rồi.) – Triệt mỉm cười.

- *Sure. She's really cute, isn't she?* (chắc chắn rồi, cô ấy dễ thương mà phải không?) – Erika mỉm cười, khẽ liếc nhìn Xuân khiến cô hơi ái ngại.

- *Yes, I agree with you.* (Đứng rồi, hoàn toàn đồng ý đó.) – cậu nói.

- *A, Your grandfather hold a big party. All of you will join it?* (à, hôm nay ông nội của các anh sẽ tổ chức một buổi tiệc, mọi người tham gia hết chứ?)

Câu hỏi có vẻ hơi thừa, chắc chắn là thế rồi, đó cũng là mục đích mà mọi người tới đây mà.

- *Actually, I think I won't go.* (Thực ra, tớ sẽ không đi đâu.) – Xuân bây giờ mới lên tiếng?

- *What? You must go. I hope to see you there.* (Cái gì,? Cậu phải đi chứ, tớ đang muốn gặp cậu ở đó mà.) – Erika cố gắng dụ dỗ.

- *Sorry.* (Xin lỗi) – Xuân trả lời gọn lọn.

- Cậu phải đi chứ? Cậu nhất định phải đi. – Triệt nói như ra lệnh.

- Tớ không đi đâu. Tớ... - cô bỏ lửng câu.

- Nếu lo về vấn đề trang phục thì tớ sẽ giúp cậu. – Triệt tiếp tục.

- Ừm, tham gia một chút cũng vui mà. – Vũ quay ra mỉm cười và nói với cô.

- Em...

- *Okay. You must join. Now, Go with me. I will make you more beautiful.*(Được rồi. Cậu phải tham dự, giờ đi với tớ nào.) – Erika tỉnh rụi kết thúc lời từ chối của cô, trong khi chưa kịp hiểu gì, Erika đã kéo cô chạy một mạch ra khỏi khu nhà ăn, và leo lên một chiếc Ford đang đậu sẵn ở ngoài kia.

Cánh cửa vừa đóng lại, chiếc xe đã lao vút đi ra khỏi khu villa to lớn này, mang theo sự ngỡ ngàng của Xuân và sự thích thú của Erika.

Phong hơi lo lắng nhìn ra theo hướng của chiếc xe. Anh cũng không còn lạ gì với tính cách thất thường của Erika nhưng lần này quả thật là có chút hơi khó chịu. Anh nhăn nhó quay qua nhìn Vũ đang dán mắt vào anh mà cười nham nhở.

- Này, đừng lo. Không có gì đâu. Erika sẽ giúp em ấy mà. Đừng lo. – Vũ trêu chọc.

- Cậu đang nói gì thế? Lo lắng cái gì chứ? – Phong quay đi, cảm thấy thật xấu hổ khi bị người khác đọc suy nghĩ mà.

Vũ bật cười nhìn anh lần cuối rồi, bình thản đứng dậy đi về phòng.

Băng vẫn im lặng, nhâm nhi tách trà cho bữa sáng, lơ đãng đôi mắt chăm chú của Tiên, hoàn toàn không che giấu cái nhìn lộ liễu ấy.

Triệt cũng đứng dậy đi thẳng về phòng, không nói thêm gì nữa. Tâm trạng lúc này của cậu có gì đó thật phức tạp, cậu không muốn phải nghĩ thêm về nó nhiều hơn nữa.

.....

Căn phòng tối om, cửa sổ đóng kín mít, chỉ có ánh sáng le lói qua các khe cửa sổ. Mùi ẩm mốc thoang thoang trong không khí se lạnh khiến con người ta không khỏi khó chịu.

Lờ mờ trong bóng tối là một người con gái. Dáng người thanh mảnh, duyên dáng, mái tóc nhẹ xõa, che khuất một phần trán, ẩn hiện là đôi mắt lạnh lẽo tới độc ác.

Cạch...

Cánh cửa mở ra, một cô gái nhỏ bước vào. Khẽ nhăn mặt vì mùi ẩm mốc bay xộc vào mũi, xua tay để lấy thêm một ít không khí sạch nhưng có vẻ như vô ích. Cô giật mình khi nhận ra đã có người sẵn ở trong đó.

Đứng ẩn khuất trong bóng tối khiến cô khó có thể nhận ra được rõ khuôn mặt của người đó, chỉ biết được là một người con gái mà thôi.

- Chào chị, chị tới rồi sao? – người con gái kia cất tiếng.

- À, vâng... xin lỗi để cô đợi, không biết cô có việc gì nhờ sao? – cô cất tiếng hỏi.

- Tất nhiên rồi, chỉ một việc nhỏ thôi mà.

Cô có thể nhìn thấy được nụ cười nửa miệng của người con gái bí hiểm kia.

- Tôi giúp được gì sao? – cô hỏi.

- Chỉ là em muốn tối nay, lựa thời gian nào đó thích hợp, khi cô gái Việt Nam kia về phòng, chị có thể đưa cho người con trai này một li sâm banh được

không? – người con gái kia đưa cho cô một tấm ảnh. Người con trai trong ảnh, với đôi mắt cuốn hút, nụ cười hiền dịu, ảm áp thoáng khiến cô phải xao động, nhưng cô nhanh chóng nhận ra người trong hình đó là ai.

Cô lơ mơ nhớ lại khuôn mặt của cô bé người Việt mới tới, hình như tên Xuân thì phải.

- Tại sao lại phải sau khi cô ấy về. – cô hỏi.

- Ô, không có gì đâu. Và làm phiền chị có thể hòa thêm một chút nước này vào li sâm banh được không? – người con gái kia nói tiếp.

- tôi có thể hỏi đó là gì không? – cô hỏi.

- Ô, chị đừng lo, không phải thuốc độc đâu. – tiếng nói phát ra cùng tiếng cười nhẹ nhẽ.

- Vậy....?

- Không sao, chỉ cần chị cho vào và chuyển tới cho người con gái đó, cùng với tờ giấy này. – người con gái kia thay đổi giọng nói đột ngột, sắc lạnh và độc đoán hơn khiến cô thoáng bối rối.

- Tôi...

- Nếu chị hoàn thành tốt tôi sẽ giúp chị thực hiện điều chị muốn lúc này, như được về nhà chẳng hạn nhỉ?

- Tôi...

Cô giật mình. Tại sao người con gái kia có thể biết được điều cô muốn lúc này chứ. Quả thật cô đang muốn về nhà ngay nhưng vì vẫn chưa đủ tiền để về nên đành phải...

- Tôi sẽ làm – cô đồng ý.

- Tốt lắm. Đây là một chút quà cảm ơn, sau này sẽ được gửi tiếp sau. – cô gái kia mỉm cười, đưa ra một sấp tiền khiến người khác cũng phải “thèm thuồng”.

- Tôi...

- Được rồi, nếu chị muốn, ngay sau khi làm xong việc, chỉ có thể được về nhà ngay lập tức. Vì thế hi vọng chị sẽ hoàn thành tốt.

- Được, cảm ơn cô. – cô mừng ra mặt, vội đón lấy sấp tiền ấy.

- À, mà chị cũng đừng lo lắng quá, việc này chỉ là muốn giúp cho hai người ấy thôi mà.

- Vâng, tôi sẽ làm.

Cô trả lời, vui vẻ, cúi đầu chào rồi quay lưng bước đi nhanh ra khỏi căn phòng cũ kĩ ấy với một niềm vui lâng lâng khó tả.

Trong góc tối ấy, người con gái kia từ từ bước ra khỏi căn phòng. Tiếng gót chân lạnh lùng nện xuống sàn nhà, vang lên nhưng âm thanh vô tình. Khuôn mặt bầu bĩnh, khẽ nở một nụ cười độc ác và cay độc.

Cô đang hi vọng kế hoạch kia sẽ thành công, biết đâu đó sẽ là một cú quyết định của cô trong tương lai. Dù gì cũng chỉ là “giúp đỡ” hai người đó thôi mà, hoàn toàn không có gì xấu xa cả phải không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Hội trường hôm nay có phần nhộn nhịp hơn với sự tham gia của hàng ngàn vị khách mời quan trọng có mặt tại đây.

Tiếng nhạc du dương cùng với ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa khắp không gian. Thoang thoảng là mùi cay nồng của rượu hòa lẫn cùng mùi của cây cỏ.

Khắp căn phòng, mọi người với những bộ trang phục lộng lẫy nhất, từng người, từng người một mãi mê bàn tán về một đề tài nào đó.

Tiếng nói chuyện nhỏ dần khi có sự xuất hiện của hai người mới.

Một cô gái mái tóc được cắt ngắn cá tính, mặc bộ váy đen lửng bó sát cơ thể hoàn hảo của mình, nụ cười nửa miệng thể hiện sự tự tin và cao ngạo của một người quyền quý. Cô bước chậm rãi trên đôi giày cao gót cùng màu, đôi mắt xanh lướt khắp căn phòng để tìm ai đó, bỏ qua tất cả sự chú ý của những người xung quanh. Điều đó đã quá “quen thuộc” với cô – là con gái rượu của một tập đoàn hàng đầu ở Canada, thì sự xuất hiện của cô luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Nhưng hôm nay, những ánh mắt ấy không chỉ dừng lại ở Erika mà còn hướng về người con gái đi bên cạnh cô.

Mái tóc dài, xõa nhẹ ôm lấy bờ vai tròn trịa, khuôn mặt bầu bĩnh mang một nét Á Đông rất thu hút, đôi mắt trong veo thoáng sự rụt rè, e ngại. Chiếc váy trắng mềm mại làm tôn lên nét nữ tính dịu dàng của người con gái. Cô không mang một nét đẹp kiêu kì, hay nổi bật, nhưng lại có thể kéo được mọi ánh mắt của người khác. Từng cử chỉ cũng khiến người khác phải chú ý.

- *I see them. Let's go.* (tớ thấy họ rồi, đi thôi) – Erika nói, đôi mắt bừng sáng một niềm vui nào đó, kéo tay Xuân đi thẳng về phía trước, nơi ba người con trai đang đứng ở đó. Chỉ có Băng là không thấy đâu cả.

Cả ba đang mãi nói chuyện gì đó, khi hai người con gái kia bước tới đều thoáng bất ngờ, một vì sự xuất hiện bất chợt của họ và một phần cũng vì sự thay đổi tới bất ngờ của hai người con gái kia.

Phong thoáng mỉm cười, nụ cười vu vơ có phần ngốc nghếch. Trong khi đó, Triệt vẫn cứ ngẩn người ra một cách ngớ ngẩn không giải thích được.

- Chào... chào mọi người. – Xuân lên tiếng.

- Ủ, chào em. – Phong lên tiếng trước.

- Chào em, em đẹp lắm đó, phải cảm ơn Erika nhiều rồi. – Vũ mỉm cười, quay qua ôm và hôn nhẹ Erika một cái.

- Vâng, cậu ấy giỏi lắm. – Xuân mỉm cười đáp lại.

- Không, tớ thấy Erika chỉ có tài tìm kiếm vẻ đẹp tiềm ẩn thôi. – Triệt cười và nói.

- Hà? cậu quá khen rồi. – cô mỉm cười.

- *Okay, I think I should go. Goodbye everybody. Crystal, you're the most beautiful in this party so don't be afraid.* (Được rồi, đến lúc mình phải đi rồi. Tạm biệt mọi người nha. Crystal, cậu đẹp nhất trong bữa tiệc này rồi vì thế đừng ngại gì đó.)

Erika mỉm cười, nói rồi quay lưng bỏ đi, tay khoác nhẹ vào tay Vũ. Vũ cũng khẽ cười rồi vui vẻ bỏ đi.

Điều đó làm Xuân thấy hơi lạ, bình thường Vũ luôn là người hào hoa, “chơi bời”, thế mà dạo gần đây, nhìn anh có vẻ đứng đắn, nghiêm túc hẳn ra, rất chín chắn đặc biệt là khi đứng trước Erika. Ánh mắt của hai người và cả cử chỉ cũng rất âu yếm và dịu dàng.

- Em đang thắc mắc về cách cư xử của Vũ sao? – Phong hỏi.

- Em... - cô bối rối nhìn anh.

- Cậu đừng thấy lạ, điều đó là hiển nhiên rồi. Họ đã đính hôn rồi đó. – Triệt bước tới gần cô và bình thản nói.

Trong một phút, Xuân đơ người ra, mắt mở to hết cỡ, miệng há hốc ra nhìn trông đến buồn cười, có vẻ như là cô vẫn chưa nhập được lời vừa rồi của Triệt.

- Đính... đính... hôn...? Nhưng cả hai đều mới 18 tuổi mà. – cô hỏi.

- Điều đó đâu là gì. Họ quen nhau và chơi thân từ bé. – Phong nói.

- Em... mặc dù em thấy họ đẹp đôi thật nhưng... - cô nói.

- Ủ, hơi lạ với phong tục của chúng ta một chút thôi, với lại, họ cũng chỉ mới đính hôn thôi mà. – Triệt giải thích.

- Ủ, có vẻ hơi lạ, nhưng họ rất đẹp đôi mà phải không? – cô vui vẻ đáp.

Triệt và Phong khẽ gật đầu, cùng hướng ánh mắt về cặp đôi ở phía trước mà thăm ngó ngẫm ngợi và chúc phúc cho họ.

- À, lúc này Erika gọi cậu là Crystal phải không? – Triệt hỏi.

- Tớ, không biết. – cô mới sực nhớ.

- Em ấy chọn tên đúng rồi phải không. – Phong mỉm cười.

Triệt cũng cười gật đầu đồng ý.

Tiếng nói bắt đầu nhao nhao, khi có sự xuất hiện của một ông lão bước vào trong hội trường. Dáng người vẫn đứng thẳng, bước đi thoải mái, khoan thai nhưng vẫn toát ra một cái uy quyền khó tả. Mái tóc đã bạc quá nửa, da dẻ vẫn hồng hào khỏe mạnh. Do nhìn từ xa nên cô rất khó có thể nhìn kĩ khuôn mặt của người đàn ông đó.

Thoáng nhìn qua khuôn mặt của Phong và Triệt, có chút gì đó thay đổi trong đôi mắt của họ. Phong thì có chút lo lắng, Triệt hơi ngại ngùng nhưng cả hai đều có sự kính trọng và yêu mến trong cái nhìn của họ.

- Đó là ông nội của bọn anh đó. – Phong giải thích nhưng mắt vẫn hướng về người kia.

Xuân thoáng ngẩn người. Đó là chủ tịch của tập đoàn AJ nổi tiếng sao. Người đã cho cô cơ hội “trả nợ” nhanh chóng sao. Một cảm xúc khó tả nào đó chột nhen nhóm trong lòng cô: lúng túng, ngỡ ngàng, biết ơn và e sợ.

- Đi, tớ sẽ giới thiệu cậu với ông, có lẽ ông cũng muốn gặp cậu đó. – Triệt kéo tay cô đi.

- Không, tớ không dám. – cô giật phắt tay ra khỏi cánh tay Triệt.

Triệt ngạc nhiên nhìn cô.

- Tớ... tớ không dám.

- Đừng lo, ông sẽ quý em thôi mà. – Phong an ủi.

- Em... em không thể. Em không thể giải thích tại sao nhưng em không thể, vì thế làm ơn đừng kéo em theo. – cô lắc đầu.

Phong định nói gì đó, thì một người phục vụ bước tới, kính cẩn cúi chào họ.

- Chủ tịch muốn gặp hai cậu, mong hai cậu có thể tới ngay lập tức. – giọng nói đều đều có phần là lạ của người đàn ông kia vang lên.

- Được, chúng tôi sẽ qua ngay. – Phong trả lời.

Người kia cúi chào rồi bỏ đi ngay lập tức.

Phong quay qua nhìn cô, nhận ra ý từ chối của cô, anh thở dài tỏ ý hiểu.

- Được, anh không ép. Chúng ta đi thôi Triệt. Em đừng đi đâu đó. – giọng nói của anh thật dịu dàng và ấm áp.

Triệt liếc nhìn cô lần cuối rồi cũng lui thủi đi theo Phong.

Xuân im lặng, nhìn theo dáng người cao ráo của hai chàng trai kia dần dần đi lẫn vào đám đông kia, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, thật may là không bị bắt đi theo. Cô không đủ tự tin để gặp người đàn ông kia. Cảm giác nào đó cứ nghèn nghẹn ở trong lồng ngực khó diễn tả.

Bước chậm chậm ra khỏi khu ban công, mang theo một ly nước trái cây nhỏ, vừa nhâm nhi vừa thưởng thức cái không khí ở đây.

Hướng ánh mắt tò mò về phía trong kia, nửa muốn biết sự việc gì đang xảy ra nửa muốn tìm kiếm hình ảnh quen thuộc của ai đó. cô chợt nhận ra dáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo kia đang đứng cạnh chủ tịch, chào hỏi ai đó. Từ xa nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt lãnh đạm đó của anh. Khẽ mỉm cười ngó ngán, mà không nhận ra đôi mắt của mình vẫn đang hướng về người đó một cách lộ liễu.

Từ xa, một người con trai khác cũng ung dung đi vào hội trường. Dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú, cùng mái tóc được cắt ngắn style, bộ comple cách điệu làm anh không những lịch lãm mà còn rất cá tính.

Anh bước tới gần người đàn ông kia, mỉm cười nẹ và cúi chào:

- Cháu chào ông. – giọng nói ấm áp của người con trai kia cất lên.

Nhìn người con trai đó một lúc, ông mới cất tiếng:

- Về rồi sao? Lâu rồi không gặp cháu. – ông mỉm cười.

- Cháu có ghé thăm ông cách đây mấy tuần mà. – người con trai đó đáp lại.

- Ừ, ta biết.

- Hi...- anh cười trừ.

- Sao, hôm nay đổi ý định, muốn quay về chưa? – ông hỏi tiếp.

- Có lẽ vẫn chưa đâu ạ. Cháu xin lỗi ông nhé. – anh trả lời.
- Đồ ngốc, còn không mau về đi. – ông trách.
- Hehe...cháu của ông là thế mà, biết đâu cháu cũng đợi cô bé kia kéo về nhỉ? – anh đùa.
- Cũng được, ta muốn xem cô bé ấy sẽ làm sao lôi thằng cháu bất trị của ta về.
- Chào chào ông. Duy,lâu không gặp anh. Vẫn khỏe chứ? – Triệt bước tới gần.
- Chào em. Lâu không gặp. – Duy đáp lại.
- Được rồi hai đứa cứ nói chuyện đi, ông phải đi, Duy ta muốn gặp cháu sau buổi lễ. – người đàn ông kia nói.
- Vâng. –Duy gật đầu.

Triệt cũng cúi đầu chào ông khi ông vẫy tay chào cả hai.

- ông vẫn thế nhỉ? – Duy nói.
- Ừm, lần đầu tiên quay về nhà Chính ông đánh em đấy, anh tin không? – Triệt bật cười.
- Em thì chắc chắn rồi, lâu lỏng thế cơ mà. – Duy trêu đùa.
- Hừ, anh thì thua em chắc, chẳng phải anh còn tung tăng ở ngoài kia sao? – Triệt vỗ nhẹ vai của anh và nói.
- Đúng rồi nhỉ? Quên mất. – anh bật cười.
- Sao anh vẫn chưa chịu về sao? – Triệt hỏi.
- Ừ, anh vẫn chưa muốn.
- Tại sao thế? Em nghĩ...
- Đây, em đang cố gắng bắt ép anh về đó à. Nghe nói là em đang phải lòng ai đó nhưng cũng đừng vì thế mà thay cô ấy dụ dỗ anh nghe chưa? – Vũ trách.
- Em...được rồi, em sẽ không nói nữa, chỉ là lời khuyên thôi mà. – Triệt im lặng.
- Được rồi, đùa thôi, anh nhận lời khuyên ấy.
- Làm như em đang bắt bẻ anh ấy.
- Chứ gì nữa. À, anh cũng muốn gặp lại cô bé ấy, không biết giờ có thay đổi gì so với lúc trước không nhỉ? – Duy đảo mắt khắp hội trường.
- Anh gặp rồi sao? – Triệt ngờ vực.
- Ừ, một lần, cũng khá ngốc, nhưng thật thà và thẳng tính.
- Ừm – anh trả lời, liếc nhìn khuôn mặt khó xử của Triệt, khẽ mỉm cười anh vỗ vai cậu. – đừng lo, chỉ là nhận xét thôi mà. À, anh thấy cô ấy rồi, tạm biệt nhé.
- vâng, tạm biệt. – Triệt gượng cười.
- Đây, có vẻ như ông đang muốn em đi lòng vòng để bắt đầu một vài mối quan hệ nào đó hơn là đứng một chỗ đó.
- Em biết rồi mà. – Triệt mỉm cười, vỗ nhẹ vai, cố lấy lại nụ cười vô tư như lúc nãy.

Duy khẽ cười, thật không ngờ, lâu rồi không gặp Triệt thay đổi nhiều quá. Chính chắn và trầm tính hơn nhiều, không còn vô tư và ồn ào như trước nữa. Có vẻ như sức ảnh hưởng của ai đó thật to lớn.

Bản nhạc du dương ban đầu đã được thay thế bằng bản nhạc sôi động hơn. Bên trong hội trường mọi người cũng đang vui vẻ tận hưởng cái không khí nhộn nhịp đó.

Xuân đứng ngoài ban công, nhìn vào trong. Mọi thứ thật ồn ào, hòa nhoáng và sang trọng. Nó đẹp thật, rất bắt mắt khiến ai cũng phải thèm thuồng được một lần đặt chân vào bữa tiệc sa hoa đó. Nhưng tại sao, nó không thực sự thu hút cô. Những cái bóng bầy đó, nó làm cho cô thấy khó chịu. Một khoảng cách vô hình nào đó giữa cô và nó. Ngọt ngào, gò bó, và giả tạo, có lẽ là những gì mà cô cảm nhận từ nó.

- Không tham gia sao? – một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau lưng Xuân.

Cô giật mình quay người lại, chợt nhận ra một người con trai đang đứng rất gần mình. Khuôn mặt thanh tú, cùng kiểu tóc ngắn cá tính, bộ đồ vest kiểu cách thực sự làm cho anh có một sức hút to lớn.

- À, không...tôi...

- Em đứng đây một mình sao? – anh hỏi tiếp.

- À, vâng, xin hỏi...anh là... - cô hỏi.

- Không nhớ sao? Chúng ta đã từng gặp nhau một lần rồi. – người con trai kia mỉm cười.

- Gặp nhau? Thật sao? – cô ngạc nhiên. Quả thật, ở người con trai này có chút gì đó quen quen.

- Ừm, em thật biết làm người khác đau lòng, anh cũng đau tới mức xấu xí tới nỗi mà không đáng để nhớ. – anh cười khổ.

- Em...xin lỗi...em...a, là người đã hát trong phòng nhạc ở lễ hội. – cô chợt nhận ra.

- Ừm, em cũng được đó.

- Hi...em xin lỗi, em không giỏi trong việc nhớ mặt người khác lắm.

- Ừ, em ngốc mà.

Cô thoáng ngẩn người. Sao cả một người mới gặp mà cũng nói cô như thế nhỉ?

- Sao anh lại ở đây?

- Có người quen thôi. Em cũng thế sao?

- À, em đi cùng mấy người bạn. – tốt nhất là nên giấu việc cô đi cùng ai.

- Ai thế? Anh có được biết không? – anh hỏi mặc dù đã biết câu trả lời.

- Em... - cô lưỡng lự.

- Được rồi, không sao? Em muốn uống một chút gì đó chứ? – anh hỏi.

- Dạ, được rồi... - cô định từ chối nhưng anh đưa về phía cô một li nước trái cây nên cũng đành phải nhận lấy.

Cô im lặng thưởng thức li nước của mình trong khi đó người con trai kia thì mãi mê theo đuổi một suy nghĩ nào đó, hướng ánh mắt của mình về một phía xa xăm nào đó.

- Em có nghĩ mình sẽ làm được không? – người con trai kia hỏi.

- Dạ? Làm gì cơ? – cô ngỡ ngàng.

- Thôi, không có gì, chỉ là hỏi vu vơ thôi mà. Anh mời em nhảy một bài được không?

- Dạ? Em...em không biết nhảy đâu. Em... - cô từ chối nhưng chưa kịp nói hết câu, anh đã kéo tay cô về phía mình, khẽ vòng nhẹ qua eo cô.

- Đừng lo anh dạy em. – người con trai kia mỉm cười.

Cô thấy bối rối, không hiểu sao lúc đó không thể từ chối thêm được nữa.

Cũng là nhảy nhưng có vẻ như là người con gái kia gặp nhiều khó khăn hơn. Bước chân có phần gượng gạo, trong khi người con trai kia lại hết sức thành thực.

Nó làm cô nhớ tới lần trước, một lần Triệt cũng đã từng mời cô nhảy, và cũng gượng gạo như thế này. Thật không hiểu sao có nhiều người muốn nhảy với một người hoàn toàn mù tịt về việc này như cô chứ, mà quan trọng hơn là cô vẫn đồng ý. Cái này có được gọi là đại trai không nhỉ?

Vừa nhảy, Xuân vừa mãi mê suy nghĩ về điều đó. Tiếng nhạc vừa dứt, cô cũng nhanh chóng buông vội người con trai kia. Thật ngốc khi đồng ý nhảy cùng một người con trai xa lạ kia trong khi chỉ mới gặp người đó đúng hai lần.

- Em nhảy tệ quá nhỉ? – người con trai kia nhận xét.

Lời nói thẳng thắn tới bất ngờ khiến cô đơ người. Cô biết mình nhảy kém nhưng có cần phải thẳng thắn tới mức đó không chứ. Thật xấu hổ quá mà.

- Em...không giỏi nhảy lắm.

- Ủ, nhìn là biết mà. Không sao, có lẽ nó sẽ là điều thu hút đó. – anh nói.

- Dạ? Anh nói thật khó hiểu? À, anh tên gì thế nhỉ? – cô chợt nhận ra là mình không biết tên người con trai kia.

- Em sẽ biết trong một ngày không xa thôi. – anh cười bí ẩn rồi, khẽ chào rồi bỏ đi trước khi cô kịp nói thêm điều gì nữa.

Cô trở mắt nhìn người con trai kia đi mất. Trời, đến bất ngờ và đi bất chợt. Sao khó hiểu vậy chứ? Giấu hoàn toàn mọi thông tin, tỏ ra vẻ bí ẩn lắm. Điều này khiến cô nửa lo nửa ngờ.

Dòng suy nghĩ đó ngay lập tức bị cắt bởi một nhóm người xa lạ. Đa phần đều là những cô gái, tuổi chắc cũng tầm từ hai mươi lên. Họ liên tục hỏi những câu hỏi kì lạ khiến cô khó hiểu. Không biết là do tiếng anh của cô kém hay là do cô thực sự không hiểu. Tại sao những câu hỏi có vẻ như xoay quanh một ai đó tên là Darren. Là ai vậy chứ?

Cô trả lời một câu ngắn gọn rồi cố gắng thoát khỏi vòng vây đó. Ôn ào quá mức mà. Mà Darren là ai thế nhỉ? Hay là người con trai lúc nãy. Anh ấy cũng đẹp trai, cũng cao ráo, cũng lịch lãm và có sức hút. Chắc là thế rồi, vì vậy mới có nhiều người bu quanh cô hỏi về người đó chứ.

Nghĩ tới đó, Xuân chợt thấy buồn cười. Khẽ lắc đầu, cô nhanh chóng bước ra khỏi khu hội trường, bước nhanh dọc hành lang dọc hướng ra khu vườn rộng lớn của villa.

Không khí yên bình, trong trẻo, mát lạnh khác xa sự ồn ào, nhộn nhịp của bữa tiệc. Mọi thứ đều tự nhiên, mộc mạc đối lập sự giả tạo, gò bó trong kia. Cũng cùng một nơi nhưng lại tồn tại hai sự trái ngược nhau hoàn toàn.

Nhẹ vưon vai khoan khoái, cảm giác thật tuyệt, Xuân chỉ hợp nhưng nơi như thế này thôi. Cúi xuống, tháo đôi giày cao gót, đặt chân chạm nhẹ lên đám cỏ non xanh mơn mơn kia. Thoải mái thật. Cô mỉm cười thích thú.

Đôi mắt chợt khựng lại khi bắt gặp dáng vẻ cô độc quen thuộc của người con trai kia. Trái tim thoáng run lên, bước trật một nhịp, hơi thở trở nên dồn dập. Tại sao thế? Từ khi nào cơ thể cô đã có phản đó trước anh. Vì sao? Vì vẻ đẹp băng giá kia hay vì một điều gì đó mà cô chưa thể hiểu.

Dường như cũng nhận ra sự xuất hiện của ai đó, phá tan đi không khí tĩnh lặng nơi đây, người con trai kia khẽ đưa mắt nhìn về phía đó.

Một giây ngắn ngủi, đôi mắt đen tĩnh lặng kia rung động. Một tia sáng nhỏ bé le lói từ sâu thẳm trong trái tim băng giá của anh. Mỗi anh ẩn hiện một nụ cười nhẹ. Tại sao? Chưa bao giờ anh nhận ra được sự thay đổi trong mình như lúc này. Từ bao giờ chứ?

Lặng ngắm nhìn người con gái kia thật lâu. Váy trắng dịu dàng, mái tóc nhẹ dài, buông nhẹ ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh. Đôi chân trần chạm lên thảm cỏ. Nó làm cô trông thật mộc mạc, giản dị nhưng cũng rất thu hút. Đêm nay cô thật đẹp.

- Em...làm phiền anh sao? – Xuân cất tiếng nói.

Băng chợt tỉnh khỏi suy nghĩ viễn vông kia. Anh lắc đầu.

- Thì ra anh ở đây. Em tưởng anh phải ở trong kia chứ? Anh không thích à? – cô hỏi, bước tới gần anh.

- Không, tôi muốn ở ngoài này.

- Ô, ở đây thật đẹp phải không?

- Ủ.

- Nhưng trông anh có vẻ có gì đó phải suy nghĩ? Tại sao thế nhỉ? Là do em hay là sự thật vì lúc nào trông anh cũng có vẻ như đang có một điều gì đó rất... - không hiểu sao, hôm nay cô lại có thể tự nhiên tới mức này nhỉ?

- Rất như thế nào? – anh nhìn cô.

- Em...cũng không rõ nữa. Khó tả lắm. – cô nói.

- Ủ.

Cả hai bước lặng lẽ bên nhau trong im lặng. Không khí se lạnh, mang theo hương vị ngọt ngào của cây cỏ, cùng những bông hoa trắng đang nở rộ rộ trong buổi đêm. Nó khẽ tô điểm cho bức tranh giữa hai người thêm rộ rộ.

Dừng chân ở trước chiếc xích đu gần đó, Xuân hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng thả đôi cao gót ra rồi ngồi xuống. Đưa đôi mắt trong veo về phía Băng, không nói gì và chờ đợi.

Băng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng, đôi mắt cũng đang nhìn lại anh chăm chú. Bất giác mỉm cười một cách vô thức, anh không nói gì cũng từ từ tiến tới và ngồi cạnh người con gái đó.

Một hành động khiến anh và chính cả cô ấy phải ngạc nhiên.

Cảm giác yên bình len lỏi giữa họ, bao bọc lấy hai đáng người nhỏ bé giữa nơi rộng lớn, hòa quyện vào bầu không khí họ đang thở, chạm khắc giây phút nhẹ nhàng ấy vào trong một góc tâm hồn luôn bận rộn của họ.

Dường như chỉ cần như thế là quá đủ. Hai trái tim giờ như cùng chung một nhịp đập, mặc cho suy nghĩ của cả hai hoàn toàn khác nhau.

- Tại sao anh lại không vào đó? Em nghĩ có nhiều người muốn gặp anh lắm – cô mở lời.

- Ủ. – anh chỉ khẽ gật đầu.

Cô im lặng, không biết nói thêm gì hay là đang muốn gìn giữ khoảnh khắc bình dị này thật lâu.

- Bữa tiệc vui chứ? – lần này tới lượt anh mở lời.

- Vâng, nó rất tuyệt nhưng có vẻ như...không hợp với em lắm – cô mỉm cười, ngược lên bầu trời, khẽ rướn tay lên với như đang muốn chạm vào bầu trời cao lồng lộng kia.

- Ủ, có lẽ cũng không hợp với tôi – anh nói.

- Không hợp? Ủm, em...cũng nghĩ vậy. – cô lưỡng lự rồi nói.

- vậy sao? – anh hơi ngạc nhiên, quay qua quan sát khuôn mặt vô tư kia.

- Thật đấy. Đứng hơn là em nghĩ anh không nên ở đó. Nơi đó luôn mang cái hào nhoáng giả tạo nào đó. Khó chịu lắm – cô rút tay về, cũng quay qua nhìn thẳng đôi mắt đen của anh, mỉm cười.

Không biết từ bao giờ, khoảng cách giữa cô và anh đã gần thế này? Từ bao giờ cô dám nhìn thẳng vào mắt anh? Từ bao giờ cô dám thẳng thắn nói với anh những điều cô nghĩ? Và từ bao giờ hình ảnh của anh trong cô lại luôn mang một nét đặc biệt thế?

- Có lẽ, cô nói đúng. – anh đáp. Giọng nói khẽ run lên.

Một lần nữa, sự im lặng lại bao trùm họ.

- Băng, thì ra cậu ở đây? – một giọng nói bất chợt xuất hiện ở đằng sau lưng của cả hai, phá tan không khí yên bình quanh họ.

Băng và Xuân cùng đưa mắt theo quan tính nhìn về phía phát ra giọng nói.

Thoáng ngạc nhiên vì xuất hiện của hai người kia, Xuân cảm thấy bối rối, không biết làm gì trong khi đó Băng vẫn tỏ ra bình thản như không có gì.

Anh từ từ đứng dậy và xoay người đối diện hai người kia.

- Phong, cậu tìm tớ sao? – anh hỏi.

- Đúng rồi, bọn em tìm anh mãi, chủ tịch đang muốn gặp anh đó. – Tiên nói, đôi mắt lộ rõ sự khó chịu.

- Được rồi. – Băng khẽ gật đầu, khẽ thờ dài, anh bước đi, đôi mắt lay động chạm phải nét lưỡng lự trong veo của đôi mắt kia.

Tiên cũng không nói thêm gì, quay lưng bỏ đi, trước khi quay lưng cũng không quên liếc nhìn khuôn mặt ngây ngô kia. Hơi nhếch mép lên cười, mang chút gì đó khinh rẻ, ganh ghét, độc ác.

Bước chân của Tiên nhỏ dần, trả lại không gian yên ắng như lúc nãy. Vẫn nơi đó, vẫn là hai người – một nam một nữ.

Xuân cảm thấy tiếc nuối một chút nhưng không nói gì, chỉ lặng im, ngược nhìn bầu trời đêm mà lòng trống trải.

Gió nhẹ nhàng lướt qua làm mái tóc cô bị thổi bay lên, nhẹ lấy tay để vén lại mái tóc, chợt cô giật mình.

Một cánh tay chạm vào tay cô. Hơi ấm nhẹ lan tỏa làm cô chợt nhận ra cái lạnh ở đây, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc từ từ.

Ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của cánh tay ấy và một lần nữa cô ngạc nhiên khi đối diện với đôi mắt triu mến kia. Dịu dàng, nồng nàn, tràn ngập...yêu thương.

- Em không vào trong sao? – Phong cất tiếng.

Đôi mắt của anh có chút thay đổi.

- Em...em...không thích những nơi ồn ào lắm – cô quay mặt đi trả lời, hơi bối rối trước hành động kia của anh.

- Ủ, ở ngoài này lạnh lắm. Anh ngồi xuống được chứ? – anh hỏi.

- Vâng...vâng...tất nhiên rồi ạ.

Phong mỉm cười, lặng lẽ bước tới và ngồi cạnh cô.

Cả hai cùng lặng ngắm cái không gian êm ả quanh đây, tận hưởng sự trong lành của thiên nhiên.

- Anh đã nói là hôm nay em rất đẹp chưa nhỉ? – Phong tiếp lời.

Cô bối rối, khuôn mặt chợt ửng đỏ ngại ngùng.

- Em...em... cảm ơn. – cô đáp.

- Nhảy cùng anh một bản được chứ? – anh nói khi nghe vang vọng tiếng nhạc ở đâu đó.

- Ồ, em...em không biết nhảy đâu. – cô từ chối. Lại một người muốn mời một người nhảy tẹt như cô nhảy rồi.

- Sao thế? Coi như là thay lời khen lúc nãy đi.

- Không...em...

Phong đứng lên, kéo tay cô dậy và thuyết phục.

- Được rồi, đừng từ chối anh trong một ngày như thế này nữa chứ.

- Em...em nhảy tẹt lắm.

- Chỉ cần theo anh là được.

- Em sẽ dẫm phải chân anh đấy.

- Không sao?

- Em té đó.

- Anh sẽ đỡ.

- Tại sao anh lại muốn nhảy với em thế? – cô nhăn nhó.

- Ủ, vì anh thích.

- Há?

- Để anh đi dép cho em nhé.

Phong nhẹ đẩy cô ngồi lên chiếc xích đu, còn mình quỳ xuống, nhấc khẽ đôi chân trần của cô lên.

Thoáng giật mình, cô định rút chân lại nhưng đã bị anh giữ lại và từ từ giúp cô đi dép. Lúc này, cô chợt thấy mình thật giống lọ lem được một chàng hoàng tử đi giày giúp cô. Nhưng...đối với cô Phong chỉ như một người anh đáng kính.

Phong đứng dậy, kéo theo cô. Nhẹ nhàng vòng quá eo của cô, bước chậm chậm theo điệu nhạc, từ từ hướng dẫn cô từng bước từng bước một. Dần dần, Cô cũng bắt đầu cảm nhận được âm nhạc và nhảy theo. Nó cũng có điều gì đó thú vị lắm. Lần đầu cô có thể nhảy “tạm” được mặc dù vẫn có dẫm chân và vấp té. Nhưng có thể là do Phong làm cô không cảm thấy căng thẳng như những lần trước.

Tiếng nhạc du dương ấy cứ vang vọng mãi, khuấy động sự yên tĩnh vốn có, dần dần cũng tắt hẳn.

Xuân buông cánh tay ra, trong khi Phong vẫn còn chút nuối tiếc. Anh nhìn cô nói:

- Em nhảy cũng không tệ lắm đâu.

- Vậy sao ạ? Em cảm ơn. – cô mỉm cười có đôi chút tự hào.

Anh lại nhìn cô chăm chú, đôi mắt ánh lên một tia cười dịu dàng, hết đôi mắt ảm áp.

Cả hai im lặng, đứng cạnh nhau. Phong trân trọng điều đó. Giây phút được ở cạnh người con gái đó thật ngọt ngào, yên bình làm sao? Đã từ rất lâu rồi, anh chưa bao giờ được tận hưởng được cái cảm giác đó.

- Cậu chủ, ngài chủ tịch muốn cậu tới gặp ông ấy ngay lập tức. – một người đàn ông bước tới gần phá vỡ khoảnh khắc tuyệt vời ấy trong anh.

Không e dè, ném ánh mắt khó chịu về người đàn ông kia.

- Tôi sẽ vào ngay, anh cứ nói với chủ tịch là tôi sẽ tới ngay. – anh nói bằng giọng nói hơi lạnh lùng nhưng vẫn thể hiện sự tôn trọng đối với một người lớn tuổi hơn.

Xuân hơi bối rối khi nhận ánh mắt kì lạ của người đàn ông lúc ông ta quay đi. Có lẽ là do ông ấy không thích cô cho lắm.

- Em vào cùng anh chứ? – anh hỏi.

- Không, em thấy hơi mệt nên có lẽ em sẽ về phòng trước. – cô lắc đầu.

- Vậy sao? Ừ. – anh cảm thấy có chút hụt hẫng nhưng cũng không tỏ ý là sẽ ngăn cản cô.

- Anh đi đi, đừng để ông chờ lâu. – cô nhắc anh.

- Ừ, anh đi. Em về phòng nghỉ đi nhé. Mai gặp lại em. – anh xoa đầu cô.

- Em cảm ơn. – cô mỉm cười.

Nhìn dáng người cáo ráo của anh thất thểu quay lưng đi, khiến cô thấy buồn cười. Trông như một là con nít ấy.

Suy nghĩ một lúc, lâu cô cũng cất bước đi về phía phòng của mình. Vừa đi vừa cảm nhận thiên nhiên quanh đây, cảm nhận cái mới mẻ, và cả cảm giác nhưng nhớ vu vơ nữa. Đã xa nhà gần tuần rồi, cô thấy thật nóng lòng khi muốn quay về Việt Nam mặc dù chưa chắc là sẽ được về “nhà”.

.....

Phong trở lại bữa tiệc với tâm trạng có đôi chút khó chịu. Anh đưa mắt nhìn một lượt rồi hướng nhanh bước chân về phía người đàn ông đang đứng trung tâm của bữa tiệc.

- Cháu chào ông. – Phong cúi chào, tâm trạng đã tốt hơn khi anh nhận lại được nụ cười hiền hậu quen thuộc của ông.

- Cái thằng, nãy giờ đi đâu để ông kiếm khắp thế? – ông khẽ trách.

- Cháu xin lỗi, chỉ là đi dạo vài vòng thôi mà ạ. – anh cúi đầu.

- Được rồi, đừng làm ra vẻ ta đang bắt nạt cháu thế. Ta chỉ muốn giới thiệu cháu với một vài người bạn. Cả năm đứa kia đều đã gặp họ trước rồi, chỉ còn cháu thôi đây. – ông nói.

- Cháu cảm ơn. – anh cười trừ.

Cả hai ông cháu bước nhanh hướng về một nhóm người đang đứng ở một góc. Phong chợt nhận ra Băng và Duy cũng đang đứng ở đó. Ngoài ra, ở đằng xa, Triết đang nói chuyện với một vài tiểu thư nào đó. Vũ và Erika thì dường như không rời nhau được, và đang làm chủ cả buổi khiêu vũ đẳng kia. Chỉ còn lại một người duy nhất, anh chưa thấy sự xuất hiện.

Dòng suy nghĩ bị cắt bởi một nữ phục vụ, bước tới và mời anh một li sâm panh. Anh định từ chối nhưng người đó kịp đưa một bức thư. Thoáng lưỡng lự, anh nhận li sâm panh đó cùng tờ giấy kia.

Sau đó quay lưng bước theo ông. Khẽ liếc nhìn tờ giấy kia, anh chợt nhận thấy nét chữ mềm mại, quen thuộc. Đọc nhanh lời nhắn trên đó, lòng anh chợt xao động. Bất giác mỉm cười, anh đưa li sâm panh lên và nhấp nháp nó từ từ cho tới hết. Đút vội tờ giấy vào và theo kịp ông của mình.

Lòng anh vẫn còn bồi hồi, rạo rực. Anh vẫn chưa dám tin vào mắt mình, tin vào những gì mình vừa đọc.

Thì ra những người ông muốn anh gặp là một vài đối tác mới của ông, có liên quan tới lĩnh vực về y tế. Có một vài sản phẩm y khoa tiên tiến mới được sản xuất nên họ đang muốn giới thiệu. Điều đó quả thật giúp anh, nó liên quan trực tiếp tới con đường anh sẽ theo trong tương lai. Ông nội thật tốt khi tạo điều kiện giúp anh như thế này.

Cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục kéo dài khá lâu, nhưng trong người anh cảm thấy rạo rực, hưng phấn một cách kì lạ, khiến anh cảm thấy khó tập trung vào cuộc thảo luận. Toàn thân nóng bừng bừng, hình ảnh quen thuộc của người con gái kia tràn ngập trong anh, từng hơi thở trở nên khó nhọc.

Anh cố gắng theo kịp cuộc nói chuyện, thỉnh thoảng có đưa ra một vài lời nhận xét nhưng đó là cả một nỗ lực. Từng thớ thịt trong anh càng ngày càng trở nên bức bối, anh chỉ muốn chạy nhanh ra khỏi đây. Muốn chạy ngay tới cạnh người con gái kia.

Thời gian trôi qua chậm chạp như cả thế kỉ. Cuộc nói chuyện kết thúc khi họ cần gặp một đối tác nào đó. Phong lặng người, khẽ dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại và thở gấp.

Đột ngột, Phong mở tròng mắt, men theo lan can và đi ra khỏi khu hội trường. Từng bước chân vội vã, luống cuống, anh hướng về nơi nào đó.

Vũ vui vẻ cúi chào Erika như một nghi thức kết thúc màn khiêu vũ. Đêm nay thật tuyệt vời. Anh cảm thấy hoàn toàn vui vẻ, mọi mệt mỏi... nhưng nhớ chợt tan biến theo những giai điệu nhộn nhịp của bản nhạc, những cử động duyên dáng, dứt khoát của điệu nhảy.

Đôi mắt hồ phách chợt bị thu hút bởi dáng người vội vã của Phong. Anh gọi vói theo nhưng dường như Phong không nghe mà vẫn tiếp tục đi. Trong Phong có vẻ vội vã lắm.

Vũ lắc đầu, có lẽ là cậu ấy đang bận gì đó nên cũng không mấy bận tâm. Quay lại bữa tiệc sa hoa kia, mặc dù trong lòng cho chút cảm giác kì lạ.

Cố quên đi khuôn mặt lúc nãy của Phong, nó có gì đó xa lạ... và hoang dại. Không giống như Phong lúc trước lúc nào. Linh tính của anh cho anh thấy một điều gì đó không hay sắp xảy ra.

Anh bước nhanh theo hướng lúc nãy của Phong đã đi. Từ từ và thận trọng.

Cạch...

Xuân bước ra từ cửa phòng tắm. Bộ váy sang trọng lúc nãy được thay thế bằng bộ pyjama mềm mại màu xanh nhạt có điểm chút hoa văn đẹp mắt.

Lau nhẹ mái tóc dài đang ướt sũng của mình, cô đi ra phía ban công để hóng mát. Gió sẽ làm mái tóc dài của cô khô nhanh hơn một chút.

Mãi mê ngắm nhìn bầu trời mà cô không cảm nhận thấy được sự xuất hiện bất ngờ của một ai đó ở đằng sau lưng mình.

.....

Hơi thở càng ngày càng dồn dập, khó kiểm soát. Người anh nóng bừng, đầu óc quay cuồng, hình ảnh của người con gái kia cứ tràn ngập trong anh một cách dữ dội.

Anh lê từng bước chân vội vã, loạng choạng tiến về phòng của cô ấy. Khẽ chạm nhẹ lên nắm cửa.

Không khóa.

Anh mừng thầm, đẩy vội cánh cửa và bước vào, không một lời chào hỏi.

Căn phòng gọn gàng, ngăn nắp.

Ánh sáng mờ mờ phát ra từ chiếc đèn ngủ và từ ánh sáng từ bên ngoài. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm dịu vang vọng trong không gian càng làm anh trở nên... “điên cuồng” và mất kiểm soát.

Đảo mắt quanh căn phòng, tìm kiếm dáng người nhỏ bé kia. Ánh mắt chợt dừng lại ở hướng ngoài ban công kia.

Là cô ấy.

Lòng anh lại một lần nữa rạo rực. Lửa trong người anh như bùng cháy, tay chân trở nên lúng túng, khó điều khiển. Nhịp tim đập loạn xạ, hơi thở càng ngày càng gay gắt, dồn dập.

Khuôn mặt mỉm cười kia, nụ cười trong trẻo như bùng sáng của người con gái ấy... tất cả cứ bủa vây quanh anh.

Bước từ từ tiến về phía trước. Không một tiếng động, không một lời nói. Chỉ còn cái nhìn hoang dại, mê mẩn. Chỉ còn lại sự điên cuồng trong anh, một con người xa lạ, độc ác.

Khẽ mỉm cười thích thú ngân theo một điệu nhạc nào đó. Xuân chợt nhớ tới khung cảnh lung linh, thơ mộng lúc nãy, trong lòng chợt ảm áp.

Cộp...cộp...

Có người tới.

Xuân giật mình quay lại. Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra người đó là Phong.

Làm sao anh có thể vào đây được? Chẳng phải cô đã khóa cửa phòng rồi sao? Tại sao anh ấy lại đến lúc này? Và điều quan trọng hơn là anh trông thật xa lạ.

Điều đó làm cô khẽ run lên vì sợ.

- Anh...anh...Phong...tại sao...anh...lại ở đây? – cô ngập ngừng hỏi.

Phong vẫn im lặng, nhìn cô chăm chú, bước chân vẫn đều đều tiến về phía cô.

- Anh trông lạ quá, anh khỏe chứ? – cô tiếp tục hỏi.

Vẫn không có tiếng trả lời, vẫn là đôi mắt xa lạ kia.

- Anh...anh...đừng dọa em đó. Em...em sợ rồi đó. – cô gượng cười, bước lùi dần về phía sau.

Phong tiến tới gần cô hơn, cô cũng lùi lại, toan chạy đi nhưng bị anh kéo lại và đẩy dựa sát vào phía lan can. Một tay anh cầm tay cô, khóa tay về phía sau, một tay để dựa lên lan can, tiến sát người về cô.

- Anh Phong...anh...làm sao thế? Đau quá, thả tay em ra. – cô cố giữ bình tĩnh và lạnh lùng ra lệnh. Nhịp tim bắt đầu đập loạn xạ, tay chân cũng trở nên run rẩy đến tội nghiệp. Từ anh tỏa ra một luồng khí gì đó, khiến cô cũng phải e ngại.

- Anh thích em. Em có biết không? Anh thích em nhiều lắm, nhiều tới mức phát điên lên đi được. – Phong cất tiếng nói lần đầu tiên kể từ khi bước vào phòng này. Khuôn mặt đánh lại, giọng nói chắc chắn, vững vàng.

Cô tròn mắt nhìn anh. Dường như cô đang cố gắng tự thuyết phục mình tỉnh táo lại.

- Anh...

Lời nói bị nuốt chửng giữa chừng khi môi anh đã đặt lên môi cô. Hôn lấy hôn để, cánh tay đang giữ cô càng ngày càng siết lại khiến cô nhăn mặt vì đau.

Chưa kịp bình tĩnh lại, anh đã làm cô phải ngạc nhiên tiếp.

Nụ hôn nồng nhiệt, nóng bỏng làm cô khó thở.

Dùng cánh tay còn lại, cô đẩy anh nhưng thật khó khi anh đang ở rất gần và khóa một tay như thế này.

Phập...

Cô nhắm mắt, cắn mạnh vào môi anh. Vị tanh tanh chọt lan tỏa trong miệng làm cô thấy kinh tởm.

Ném ánh mắt ngờ ngàng về phía anh, dường như cô vẫn không tin đó là sự thật.

Phong nhăn mặt vì đau, từ từ rời lỏng tay, đưa một tay lên khẽ chạm vào vết cắn vừa rồi, mặt thoáng sa sầm. Anh trừng mắt nhìn cô.

Khẽ run người trước ánh nhìn giận dữ kia.

- Anh Phong...anh bị điên rồi, thả em ra. – cô nói với giọng đầy sợ hãi.

- Chẳng lẽ, em không tin anh sao? – Phong gằn giọng, nhìn cô chăm chăm.

- Em không tin, thả em ra. – cô hét lên.

Mặt anh tối sầm lại, từ từ buông tay ra, bước lùi về phía sau. Nhìn cô trần trối. Trái tim chọt nhói đau.

Vừa được thả ra, cô bước lùi ra xa anh, nhìn anh cảnh giác.

- Được anh sẽ làm em tin.

Phong trừng mắt nhìn cô. Con giận thật sự bùng nổ, sự kiềm chế đã bị đập đổ bằng ánh mắt vô tình kia.

Anh bước tới gần và bế ngược cô lên.

Bị bất ngờ nhấc lên khiến cô mất thăng bằng, không thể tìm được điểm tựa để bám víu. Cô hét lên, khi bị vác ngược trên vai anh. Càng giãy giụa càng vô ích.

- Thả em xuống. – cô hét lên, van nài.

Đôi mắt càng đại đi vì sợ khi nhận ra ý định của anh.

Phong bước nhanh về phía chiếc giường gần đó, ném cô một cách thô bạo xuống một cách đầy giận dữ.

Giật mạnh chiếc cà vạt ra, cởi nhanh hết mấy chiếc nút áo, nhìn cô chăm chăm. Nhìn cái dáng vẻ sợ sệt, run rẩy đang cố gắng chạy trốn kia một cách giễu cợt.

Thô bạo kéo ngược chân của cô về phía mình, cúi người xuống. Một tay tóm nhanh một cánh tay đang vùng vẫy điên cuồng kia, tay kia đè mạnh vai cô

xuống. Rồi dùng chiếc cà vạt lúc này trói hai tay cô lại. Mặc cho cô đang cố gắng giãy giụa thoát khỏi nó.

Trói chặt hai tay, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sợ hãi tội đồ kia một cách hài lòng. Khẽ nhếch mép cười, anh chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo trong tiếng khóc nức lên của người con gái kia. Cô càng giãy giụa, anh càng siết chặt.

Từ từ cuối xuống, hôn nhẹ lên đôi môi run rẩy. Vị mặn mặn của nước mắt như đang chà xát trái tim anh làm cho nó rách toạc ra, mãi mãi không thể lành lại được. Một lần nữa, con giận dữ, ghen tuông bùng cháy trong anh, mang theo cái dục vọng không thể kiểm soát được.

Nụ hôn dần trở nên thô bạo và giận dữ, một tay anh giữ hai cánh tay đang bị trói chặt của cô, một tay anh kéo dần chiếc áo của cô. Đôi môi của anh niết dần từ đôi môi xuống cổ, mang theo cái hơi nóng cháy bỏng phủ vào da thịt như muốn thiêu đốt cả con người.

Cô la hét, giãy giụa điên cuồng. Nhục nhã, thất vọng và ghê tởm.

Tại sao? Tại sao Phong lại trở nên như thế? Con người đang ở trước mặt cô lúc này là ai? Mang dáng vẻ của một người con trai lịch thiệp nhưng ẩn bên trong là một con thú hoang dại. Sự chống cự dường như vô ích trước cái mạnh mẽ và thô bạo của người con trai kia.

Cứu... làm ơn hãy đưa cô ra khỏi đây. Thoát khỏi sự đau khổ, dằn vặt này. Thoát khỏi người con trai mà cô hằng “kính trọng” này. Làm ơn. Cánh tay cô buông xuôi trước cái ghì chặt như muốn bẻ gãy nó. Cô khóc, nước mắt không thể ngừng, chà xát vào niềm tin bị xé toạc từ bao giờ.

.....

Vũ bước vội dọc hành lang. Đôi mắt đảo khắp nơi để tìm kiếm bóng dáng của Phong.

Không thấy.

Phong đã đi đâu chứ.

Hay nào, cậu ấy tới phòng của Xuân.

Vũ tự hỏi. Bước chân trở nên dồn dập một cách kì lạ.

Anh gõ cửa.

Không có ai trả lời. Cửa không khóa. Có tiếng la hét. Lòng anh trùng xuống.

Phong cậu đang làm gì thế? Cậu ấy điên rồi sao?

Vũ lao nhanh vào, chạy thẳng về phía phá ra tiếng hét đó. Khuôn mặt sa sầm, ngỡ ngàng trước cảnh tượng mình đang thấy.

Là Phong sao? là người anh họ lịch lãm và ôn hòa hằng ngày của anh đây sao? Không. Là một người khác. Không thể là Phong được.

Tiếng hét của người con gái làm anh giật mình. Vội chạy lại, lờ người con trai kia tránh xa khỏi người cô. Đẩy sát anh vào tường, nhìn thẳng vào đôi mắt hoang dại, xấu xa kia, Vũ giật mình.

- Tránh ra. – Phong gồng người, đẩy Vũ ra. rồi lại lao nhanh về hướng chiếc giường.

Vũ tức giận, kéo ngược anh lại.

- Phong, tỉnh lại đi. Cậu đang làm gì thế? – Vũ túm áo anh và hét lên.

Phong không nghe thấy gì nữa, trong anh chỉ còn cái dục vọng đang rạo rức trong người anh.

Vũ đâm mạnh vào bụng Phong khiến anh gấp người lại vì đau.

Không thể để Phong tiếp tục làm như thế. Anh biết tình cảm của Phong dành cho em ấy. Và biết rằng chính lúc này, Phong đang tự tay hủy hoại cơ hội của mình, và của chính em ấy. Làm sao, anh có thể vờ như không biết chứ.

Vũ lại đâm Phong một cái thật thô bạo, khiến anh ngã nhào ra sau rồi bất tỉnh.

Mùi rượu. Có lẽ rượu đã làm cho Phong trở nên điên cuồng như thế này.

Đứng thẳng người, quay qua nhìn người con gái đang co gập người run rẩy, sợ hãi trên giường. Anh cảm thấy tội nghiệp cho cả cô và người con trai vừa bị anh đánh gục.

Bước lại gần, từ từ giúp cô tháo chiếc cà vạt dùng để trói cô lúc này. Đôi tay tím ngắt lại vì máu không thể lưu thông, trông đến tội nghiệp.

Chiếc cà vạt vừa được nói lỏng, cô đẩy anh ra, và lao nhanh ra khỏi căn phòng, như một con cừu nhỏ bé run rẩy đang chạy trốn trong đêm tối.

Từ xa, ở một góc khuất, một nụ cười độc địa hải lòng, dõi theo cái vóc dáng nhỏ bé kia ẩn hiện trong cái bóng tối quanh đây, đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người con gái kia. Từng tia độc ác vẫn bám theo dai dẳng, như những mũi tên đâm thẳng vào người con gái đó.

Chạy như điên trong nỗi sợ hãi, đầu óc trống rỗng. Cô cứ chạy, cứ chạy mãi.

Một dáng người đang chậm rãi bước tới. . . nét lạnh lùng cô hữu càng làm cho cái bóng tối phảng phất một sự nguy hiểm nào đó.

Đôi mắt bị thu hút bởi dáng người nhỏ bé đang lao như điên về phía mình, không có một chút dấu hiệu của sự dừng lại và. . .

Cả hai té. Người con gái kia ngã nhào vào lòng anh nhưng rồi lại nhanh chóng đẩy anh ra và lùi lại ra sau.

Trong một góc nhỏ, cả người cô co lại, run rẩy, đôi tay giữ chặt chiếc áo xộc xệch. Khuôn mặt long lanh đầm lệ trong bóng tối. Dáng vẻ trông thật tội nghiệp.

Nhìn chăm chú một lát, anh tiến gần cúi xuống, nhìn cô tò mò. Đưa tay nhẹ đặt vào người cô. Và bất ngờ nhận lại một cái đẩy thô bạo và ánh mắt ghê tởm, sợ hãi.

Anh chán nản, đứng dậy bỏ đi. Cánh tay yếu ớt kia, nhẹ giữ chặt một vạt áo của anh. Hơi nhăn mặt, tỏ ra khó chịu nhưng vẫn không nói gì.

Cô bắt đầu khóc. Tiếng khóc nức nở, tức tưởi. Bao nhiêu đau khổ, dằn vặt chọt vỡ òa. Cả một hành lang tối tăm kia chỉ vang vọng tiếng khóc đó.

Một người con trai đứng lạnh lùng, hai tay khề đút túi, nhìn về một hướng vô định nào đó. Vạt áo nhăn nhúm vì bị kéo và giữ chặt bởi người con gái kia.

.....

Va phải người con trai xa lạ kia, cô vội lùi lại. Cảm giác ghê rợn vẫn còn tràn ngập trong khắp người cô.

Người con trai xa lạ tiến lại gần, cô co người lại sợ hãi. Đôi chân run rẩy mỗi một, không còn sức trốn chạy.

Cánh tay kia chạm nhẹ vào người cô như một dòng điện chạy dọc cơ thể. Cô hất cánh tay đo ra như một bản năng. Và anh nhìn cô.

Một khoảnh khắc nào đó, cô khựng người lại. Sự thân thuộc nào đó luẩn quẩn ở nơi người con trai đó. Khi anh đi, cô vói lại như một phản xạ.

Tiếng khóc bật ra. Sự sợ hãi vỡ òa. Tại sao cô có thể khóc trước một người xa lạ? Sự an toàn đó là sao chứ?

Cô khóc mãi, khóc đến mệt lử người, khóc đến không thể khóc được nữa. . .dần dần. . .cô thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Băng một môi, thay bộ âu phục lúc này bằng bộ đồ ở nhà nhẹ nhàng và thoải mái hơn. Bước ra từ phòng tắm, tay vẫn cầm chiếc khăn bông, lau khô mái tóc của mình.

Chầm chậm tiến ra ngoài khu ban công. Bóng đêm tràn ngập quanh đây, che đậy biết bao nhiêu dối trá, xấu xa.

Lòng anh xao động.

Đi dọc hành lang, ánh đèn dịu nhẹ, khung cảnh yên tĩnh. Băng cảm thấy một môi. Đôi mắt chợt mở to ra vì ngạc nhiên, hơi thở chợt dồn dập, tim chợt thất lại, cảm xúc bao năm dồn nén nay như bùng nổ.

Khuôn mặt cương nghị.

Đôi mắt đen thăm thẳm lạnh lùng, độc đoán.

Đôi môi mím chặt, luôn ẩn hiện nụ cười nửa miệng bí ẩn.

Hai con người từ từ tiến lại gần nhau.

Hai khuôn mặt giống nhau tựa như hai giọt nước.

Hai đôi mắt chậm chậm xoáy sâu vào nhau.

Không khí ngột ngạt, trùng xuống, mang theo sự đe dọa từ người con trai kia.

Khoảng cách rút ngắn gần...và cả hai đối diện nhau.

Băng thoáng bối rối, trên tay của người con trai kia là Xuân. Tại sao cô ấy lại ngủ trong tay của cậu?

- Đây, anh có thể nhận lại. – người con trai kia, bình thản đẩy cô cho Băng, giọng nói mỉa mai.

- Em... - Băng không nói tiếp, lẳng lặng bế lại người con gái đó.

- Lâu không gặp phải không? – người kia tiếp tục nói.

- Huy...em đã ở đâu thế? – Băng lấy lại bình tĩnh và nói.

- Ở bất cứ nơi đâu. Chẳng phải anh và bố đều biết sao? – Huy đáp, phớt lờ thái độ lo lắng của Băng.

- Em vẫn giữ suy nghĩ đó sao? – Băng nói.

- Vẫn thế. Vì vậy đừng làm phiền em nữa.

- Ừm...hãy suy nghĩ kĩ lại...

- Được rồi...đừng nhắc tới nó nữa...tạm biệt. – Huy nói, đôi mắt trở nên đáng sợ hơn...

Tiếp tục đi thẳng và không ngoái đầu...mặc cho Băng đang cố giải thích gì đó. Tất cả quá đủ đối với anh rồi. Anh không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

Băng lặng người nhìn dáng người kia dần khuất sau góc hành lang. Anh khẽ thở dài. Đã lâu rồi, cả hai người không gặp, Huy vẫn vậy, không có gì thay đổi ngoài trừ đôi mắt ngày càng trở nên băng giá đến đáng sợ kia.

Vẫn ngốc nghếch và trẻ con. Lúc nào cũng thế, mặc cho những việc cậu làm là gì.

Người con gái trong tay anh khẽ cựa quậy làm anh chột tính. Nhìn xuống khuôn mặt sưng sung như vừa khóc của cô, lòng anh thoáng bối rối.

Lường lự một hồi, anh đành đưa cô về phòng mình. Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Băng giật mình khi nghe tiếng bước chân đằng sau mình.

Cô đã tỉnh.

Khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc rối bù xù, quần áo nhếch nhác, toàn thân như đang run lên. Đôi mắt ảm chứa sự hoảng loạn, sợ hãi.

Anh chột khó chịu.

- Xin lỗi vì hôm qua...không đưa cô về phòng được. – anh nói.

Đôi mắt trong veo tối sầm lại, toàn thân run rẩy, cô lắc đầu.

- Em...muốn về nhà... - cô bật khóc.

Anh đứng người. Anh đã làm gì sai sao? Im lặng, nhìn cô một lúc lâu, anh khẽ thở dài, bước lại gần, nhẹ xoa đầu cô.

- Ừm

Anh thoáng mềm lòng. Chỉ khi đứng trước người con gái này, anh mới không còn là chính mình...anh đã thay đổi. Không biết từ bao giờ, anh ghét nhìn những giọt nước mắt trên khuôn mặt ấy?

.....

Phong tình dậy, đầu đau kinh khủng. Hơi nheo mắt khi bắt gặp ánh sáng chiếu thẳng vào mắt. Toàn thân mỏi nhừ. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, những gì xảy ra hôm qua đều không còn chút ấn tượng gì trong anh. Và nó làm anh khó chịu.

Cố gắng đứng dậy, khẽ vron vai, từ từ đi về phía phòng tắm...

Rầm...

Cánh cửa bị mở một cách thô bạo, anh hơi nheo mắt nhìn về phía đó. Cảm thấy có chút khó chịu khi bị làm phiền vào buổi sáng như thế này.

Anh giật mình, khi nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm đầy tức giận, khinh ghét của Triệt, theo sau là bước chân vội vã, lo lắng của Vũ.

Có gì sao? Có chuyện gì vào buổi sáng thế này?

Bóp...

Phong điếng người, đầu choáng váng khi nhận ngay một cú đấm của Triệt. Bị mất thăng bằng, anh té nhào ra sau.

Cảm giác đau đớn len lên tận óc, xây xẩm, bực bội.

- Cậu... bị điên à. – Phong xoa xoa vết thương.

- Đồ khốn... thì ra tôi đã nhìn nhầm anh. – Triệt dè Phong xuống, túm chặt cổ áo, khễ riết qua kẽ răng.

- Cậu nói gì thế? – anh ngó người.

- Chẳng lẽ, anh không nhớ những gì mình đã làm từ hôm qua sao? – Triệt gằn giọng.

- Việc gì?

- Đồ tôi...

- Được rồi, Triệt. Cậu nên biết đây là đâu. Ra ngoài... tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy. – Vũ xen vào.

Triệt hằm hằm nhìn Vũ rồi lại nhìn Phong. Lòng hùng hừng lửa giận, trái tim nhói đau từng đợt từng đợt dồn dập.

Cậu thả Phong ra và chạy nhanh ra khỏi phòng, lao nhanh về một hướng vô định, giờ cậu nên làm gì đây?

.....

Căn phòng im lặng tới nặng nề.

Phong ngồi thẳng dậy, kéo lại thẳng nếp áo, xoa nhẹ vết thương.

Trong khi đó, Vũ nhìn chăm chăm vào anh, thương hại, đau xót.

- Cậu thật sự không nhớ gì sao? – Vũ chậm rãi nói.

- Nhớ gì? – anh hỏi.

- Thật sự sao? Về Xuân ấy. – Vũ tiếp tục.

- Cậu nói thẳng ra đi? Có chuyện gì liên quan tới em ấy sao? – Phong bắt đầu nóng lòng.

Vũ gật đầu nhẹ nhẹ, không nói gì. Khẽ thờ dài, rồi nhìn thẳng anh...

Phong sững người, đầu óc mụ dẩn đi... mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt, vùng dậy, loạng choạng chạy lao nhanh ra khỏi phòng, điên cuồng tìm kiếm hình bóng của người con gái kia. Anh muốn giải thích, anh cần phải nói chuyện...

Làm ơn có ai nói với anh rằng đây chỉ là một lời nói dối. Làm ơn... tại sao anh lại không thể nhớ bất cứ điều gì chứ?

Nhịp tim anh đập nhanh, hơi thở khó khăn... toàn thân đau đớn, dầy xéo lên lòng anh... anh điên rồi... Tại sao anh có thể làm tổn thương người con gái ấy chứ? Tại sao.

Phong gục hẳn người xuống, thờ thẩn nhìn về một phía nào đó một cách ngờ nghệch...

Vũ bước chậm chậm lại gần, ngồi cạnh, khễ vỗ vai anh thật nhẹ...

Phong dựa hẳn vào người Vũ, hét lên... lòng anh tan nát, nước mắt muốn rơi ra nhưng nó không có lí do gì để đi ra. Tất cả là do anh...

- Em ấy về trước rồi, cũng tới lượt chúng ta rồi. Đừng lo, chúng ta sẽ giải quyết việc đó từ từ. – Vũ an ủi, anh cũng cảm thấy buồn thây cho Phong... chính anh cũng phải ngừng trước hành động đêm đó của Phong... Tại sao chứ?

.....

Trở về căn nhà to lớn, trong lòng nặng trĩu. Một môi về cả thể xác lẫn tâm hồn. Hình ảnh đêm đó vẫn cứ mập mờ trong đầu cô. Niềm tin ta vỡ khó có thể lấy lại. Thật khó đối mặt với sự thật này. Giờ cô nên làm sao đây?

Lê từng bước chân nặng nề, chán nản dọc hành lang, đi theo một hướng vô định nào đó không rõ ràng. Trốn trong một góc nhỏ, co mình lại, suy nghĩ... và tránh xa tất cả.

.....

Phong lao nhanh vào nhà, bỏ qua tất cả sự chào đón của những người ở đây. Đôi mắt tìm kiếm một người nào đó. Anh lưỡng lự. Nửa muốn gặp, nửa không dám gặp. Anh phải làm gì, phải nói gì được chứ?

Hành lang trở nên dai dẳng, kéo dài mãi. Đôi chân nặng nề, vội vã, cuống quýt.

Anh đứng người lại, thờ đốc. Tim ngừng đập một nhịp, toàn thân lạnh toát.

Dáng người ấy. Nhỏ bé, sợ hãi và đau đớn.

Anh im lặng và nhìn.

Cơ thể tự phản ứng khi nhìn thấy có người đang chú ý tới mình. Xuyên một môi, ngẩng đầu và ngược nhìn người đó.

Cô giật mình. Hoảng sợ. Run rẩy.

Vội bật dậy, bỏ chạy.

Cánh tay kia vươn ra kéo tay lại. Thoáng kinh hãi, như một phản xạ cô quay người lại.

Bóp...

Đôi tay run run, nhìn anh trân trối. Cô bối rối nhưng không xin lỗi.

- Bỏ ra. — cô yếu ớt nói rồi bỏ chạy.

Anh ngồi sụp xuống, mắt trân trối nhìn dáng người kia đang dần khuất xa, cũng như lòng anh đang dần vỡ vụn.

Đôi môi khô khốc, không thể nói được gì. Ngay cả gọi tên người con gái đó anh cũng không đủ sức lực.

Đôi mắt mờ dần, đầu óc điên cuồng gào thét. Có lẽ... anh đã hết hi vọng thật rồi.

Cái tát yếu ớt đó như một đòn giáng, như một dấu chấm hết cho mối tình đơn phương của anh.

Đau?

Không. Không đau.

Anh chẳng còn sức để cảm nhận nó hoặc là nó đã vượt quá khả năng cảm nhận của anh. Quá đau để có thể cảm nhận được.

Bao nhiêu mơ ước, dự định áp ủ của anh giờ như bột biển tan vào trong đại dương mênh mông của sự tuyệt vọng của mình và sự ghê lạnh xa lánh của người con gái kia.

Làm sao bây giờ? Anh phải làm sao?

Băng âm thầm bước tới cạnh Phong, ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi. Như tìm thấy điểm tựa, Phong gục đầu vào vai anh, điên cuồng hét nhưng không thể phát ra một âm thanh nào cả. Không thể cất lên một lời than vãn hay tự trách bản thân được. Chỉ biết gục đầu và dằn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Trường Lâm Quang đã trở lại nhịp hoạt động ồn ào quen thuộc sau hai tuần nghỉ lễ. Dường như ai cũng có vui vẻ hơn sau khi nghỉ ngơi. Quay trở lại

trường học, với một học kì mới bắt đầu cũng có nghĩa là sẽ có nhiều việc phải làm hơn trong năm nay. Hàng đồng kế hoạch đã được lập ra từ trước kì nghỉ lễ.

Không những thế, năm nay trường còn “chào đón” sự trở lại của Mỹ Tiên – cháu gái cưng của chủ tịch tập đoàn đứng thứ hai của nước, là đối thủ ngang hàng của tập đoàn AJ. Người ta vẫn thường đồn đại rằng: “có thể hai tập đoàn này có thể trở thành thông gia của nhau, nếu vậy thì chắc chắn sẽ không còn ai có thể ngang cơ với liên kết bền vững này”. Và dường như có vẻ tin đồn đó có thật, khi người ta vẫn có thể nhận thấy được sự đối xử đặc biệt của Tiên đối với Băng.

Càng ngày càng có nhiều giả thiết đặt ra càng khiến cho mọi người cảm thấy tò mò, nhất là khi Băng cũng không có ý định sẽ phản đối tin đồn đó cho dù cũng không đồng ý. Việc Tiên trở lại trường Lâm Quang sau mấy năm du học ở Pháp, đang kích thích sự chú ý của giới báo chí.

Tất nhiên không phải 100% học sinh trong trường sẽ thích điều đó nhưng không ai dám ra mặt đứng hơn là không thể ra mặt. Ai cũng sợ cái “chỗ dựa” vững chắc của Tiên, không ai dại mà chạm vào nó.

.....

Buổi sáng thứ hai vẫn như bao ngày trước. Đường tới trường tấp nập những chiếc ô tô sang trọng: những nam sinh, nữ sinh “chảnh chọe”, “màu mè” cười cười nói nói vui vẻ. Một phần để chào hỏi bạn bè nhưng mục đích to lớn hơn chắc vẫn chỉ là để khoe mẽ món đồ mới.

Một số ít khác kém ồn ào hơn thì chỉ “hiên ngang” bước vào trường mà không thèm để ý tới ai cả, vẫn cho mình là nhất.

Cũng con đường ồn ào, một góc nhỏ. Một cô gái đáng người nhỏ bé đang bước chậm rãi đi vào sân trường. Có vẻ như cô đã gầy đi rất nhiều, đôi mắt như chứa đựng thêm vào nhiều suy nghĩ và dằn vặt.

Xuân nhìn băng quơ về một phía nào đó, im lặng và chậm rãi bước tiếp.

Tiếng la hét, gây sự chú ý của cô. Ngó về phía đó một chút tò mò. Chiếc limouse trắng đang đến gần rồi dừng hẳn.

Một người con gái bước ra. Đó là Tiên.

Khẽ nở nụ cười cao ngạo, Tiên liếc nhìn mọi người với ánh mắt bình thản.

Lại một lần nữa, tiếng la hét vang lên vì cũng một chiếc Limouse đen đang đến.

Tất nhiên ai cũng biết vì sao nó lại thu hút như thế.

Chiếc xe chậm dần, chậm dần rồi dừng hẳn.

Bốn người con trai từ từ bước xuống. Tiếng la hét càng to lớn và dữ dội hơn.

Vũ bước xuyên qua đám đông, lịch sự mỉm cười đáp lại một vài cô cậu học sinh đang tùm tùm, nhưng trong lòng anh lại đang suy nghĩ một vài chuyện khác.

Triệt bước thật chậm, đôi mắt tìm trong đám đông bóng dáng của ai đó. Sự nhón nhao, ồn ào càng khiến cậu gặp khó khăn hơn trong việc đó. Sau một hồi, cố gắng, cậu đành lắc đầu thất vọng, bước thẳng vào trường.

Phong một môi lách khỏi đám đông. Khuôn mặt thanh tú che dấu sự dằn vặt và khổ sở nào đó. Anh đã không gặp cô ấy gần một tuần rồi. Người con gái đó tròn tránh gặp mặt anh. Cũng phải, đó là điều hiển nhiên mà. Đau... nỗi đau lại tan chậm trong lòng, cái đắng đắng từ từ lan tỏa trong miệng chảy xuống tim như thành một liều thuốc độc giết chết anh suốt mấy ngày qua.

Anh tìm kiếm hình bóng ấy trong vô vọng, rồi cũng đành ngậm ngùi quay đi.

.....

Trong một góc nhỏ nào đó, một cô gái nhỏ đang đứng im lặng và ngắm nhìn họ. Đôi mắt mệt mỏi, đượm buồn không nói nên lời...

Bắt gặp dáng vẻ của Phong, người cô khe run lên, tay chân trở nên vụng về, bước lùi lại mấy bước núp sau gốc cây, không dám nhìn thẳng về phía đó.

Không thể nào đối diện được với anh. Cảm giác sợ hãi, ghê sợ vẫn còn nguyên vẹn trong cô. Mặc dù Vũ đã nhiều lần giải thích, cô cũng biết rằng bản chất của Phong không phải là thế nhưng cô vẫn cố chấp né tránh anh một cách tuyệt đối.

Khẽ thở dài, Xuân quay lưng lại, tiếp tục hướng về cánh cổng trường to lớn kia. Cô hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Băng vẫn còn đứng đó, có lẽ là do đang bị Tiên níu kéo gì đó. Cô nhìn anh chăm chú, một cảm giác an toàn nhẹ nhõm nào đó chậm rãi xâm chiếm khắp cơ thể.

Cô chợt nhớ tới tối hôm đó, cô đã gặp một người con trai nào đó, anh ấy đã giúp mình nhưng thật khó để nhớ rõ đó là ai vì trời quá tối. Điều làm cô thấy thắc mắc là sự quen thuộc của người con trai xa lạ đó.

.....

Băng đưa mắt nhìn xung quanh, vô tình bắt gặp dáng vẻ ngần ngại của người con gái kia. Khuôn mặt có phần hốc hác và sợ sệt. Lòng anh chợt thẩn lại, khẽ lắc đầu, anh quay lưng bỏ đi, bỏ qua sự níu kéo của Tiên. Anh không quá quan tâm tới sự bám víu đó. Vì anh còn nhiều điều phải suy nghĩ hơn việc đó nữa.

Chỉ có anh nhận ra sự hiện diện nhỏ bé đó, chỉ anh nhận ra được suy nghĩ đó. Đã từ bao giờ anh có thể làm được điều đó, có thể tìm thấy được người con gái đó trong đám đông như một phản xạ?

.....

Phòng học náo nhiệt với đủ thứ việc để bàn bạc... nào là những gì mà họ đã làm trong kì nghỉ, những món quà đất tiền mà họ có, bla..bla... hàng đồng thứ xa xỉ được lôi ra với mục đích là để khoe mẽ... Điều này đã quá quen thuộc ở cái nơi dành cho học sinh giàu có như thế này...

- Tao nghe nói, lần này Tiên về là vì anh Băng đó. – một đứa con gái nào đó lên tiếng.
- Còn phải nói, còn mục đích nào sao? – giọng nói chanh chua nào đó xen vào.
- Tao nghĩ là chị ấy lo hảo rồi, anh Băng thì thích ai được chứ? – một người khác cũng tham gia vào cuộc bàn tán đó.
- Ủi nhĩ? Lúc nào cũng thấy anh ấy giữ khoảng cách với người khác, đặc biệt là con gái nha. – một giọng tiếc nuối vang lên.
- Tao chưa thấy đứa con gái nào tiếp cận anh ấy thành công cả. Mà cũng chỉ có Tiên là có thể ở gần anh ấy thôi.
- Công nhận hai người đó cũng đẹp đôi.
- Ủi, đẹp thì đẹp nhưng tao không thích.
- Mà cẩn thận cái mồm đó. Tiên mà nghe được là chết. Ai mà chẳng biết anh Băng là của Tiên chứ?
- Hừ...

Hàng loạt vấn đề bàn tán về hai người đó. Nhiều người ủng hộ nhưng nhiều người không. Nói thì chỉ nói thế thôi, đâu ai có thể làm gì được chứ.

Ở một góc lớp nhỏ, Xuân mệt mỏi, nằm gục trên bàn, đeo tai nghe, im lặng và suy nghĩ điều gì đó. Cô nghe hết cuộc đối thoại của họ. Lòng thoáng xao động.

Có đúng là không ai có thể chạm vào lòng của anh ấy? Có thật là chỉ có Tiên hợp với anh ấy? Có thật là Băng cũng thích Tiên không?

Câu hỏi đó cứ loay quanh trong một góc nhỏ lòng cô, làm cho tâm trạng đã rối này càng rối hơn. Lo sợ, giận dữ, khó chịu... cùng với những ám ảnh dai dẳng suốt một tuần qua như làm cô phát điên lên.

Vặn volume to lên để né tránh lời bàn tán kia. Nhắm mắt thật chặt để cố lấy lại bình tĩnh, mặc dù đó là cả một nỗ lực.

.....

Triệt bước vào lớp trễ một chút nhưng vì hôm nay, hai tiết đầu là giờ tự quản nên cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm.

Ngay khi cậu bước vào lớp, mọi cuộc nói chuyện về Tiên và Băng cũng ngay lập tức bị dẹp bỏ. Thay vào đó vẫn là những câu chào hỏi, cố gây chú ý của cậu. Nhặt nhèo, giả tạo.

Cậu chỉ mỉm cười chào lại, vẫn giữ thái độ thân thiện như lúc trước. Đưa mắt khắp lớp tìm kiếm người con gái đó. Khẽ thở phào khi nhận ra dáng người nhỏ bé đó.

Vội lách người đi đến và ngồi cạnh cô. Im lặng, nhìn cô nặng nề. Khuôn mặt trẻ con ngày nào của cậu giờ như trầm lại.

Một nhóm người kéo tới làm bắt chuyện với Triệt khiến cậu hơi khó chịu vì bị làm phiền, lúc này cậu chỉ muốn yên tĩnh cho cậu và cả người con gái kia.

- Triệt lâu không gặp, nhìn cậu khác quá nhĩ? – My kéo tay Triệt và nói.
- Ủi... cảm ơn. – Triệt đáp gọn lọn.
- Hôm nay cậu đi cùng với các anh ấy hả? – Thảo tiếp lời...
- Ủi...

-.....

Cuộc nói chuyện cứ kéo dài mãi bởi hàng loạt câu hỏi ngớ ngẩn của đám con gái, làm Xuân có phần hơi bức bối. Ngồi vụng vụng, nhìn vào đôi mắt ngác

nhien của những người xung quanh và ánh mắt hối lỗi của Triệt.

Khẽ lách đầu, Xuân lách người qua Triệt, vượt qua mấy người kia và đi thẳng ra khỏi lớp. Bước chân dồn dập như đang muốn chạy trốn vì một điều gì đó...

Triệt thờ dài, cũng từ từ đứng dậy bỏ ra ngoài nhưng không phải để đuổi theo cô ấy. Có lẽ nên để cô ấy một mình một chút, mặc dù ngay lúc này anh chỉ muốn lao đến bên cạnh và ôm cô thật chặt vào lòng, đập nát hết mọi đau khổ, dằn vặt của cô, bao bọc cô trong cái vòng tay nhỏ bé, vững chắc của mình dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Xuân bước dọc hành lang, mặt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, tai nghe vẫn phát ra một bản nhạc không lời buồn nào đó.

Gió khẽ thổi làm mái tóc của cô tung bay, tiếng lá cây xào xạc, ánh nắng len lỏi qua kẽ lá, chiếu qua cửa sổ. Không gian như trầm lại, lắng đọng trong cái cảm xúc hỗn độn của con người nơi đó.

Đã một tuần rồi, không khí ngột ngạt của nhà Chính vẫn thế, không có gì thay đổi. Cô luôn tìm cách trốn tránh và dường như Phong cũng biết nên anh cũng không cố gắng tìm kiếm cô.

Bao giờ thì cô mới có thể bình thường hóa mối quan hệ này đây. Và cũng vì chuyện của cô mà mọi người trong nhà cũng trở nên trầm mặc và lo lắng nhiều hơn. Cô phải làm sao đây?

Dựa lưng vào khung cửa sổ, hướng ánh mắt qua những tán lá, nhìn nó đung đưa trong gió một cách vô thức.

Nắng làm khuôn mặt trầm tư của cô thêm phần có sức sống, nó cố gắng khích lệ tinh thần, gió nhẹ nhàng xoa dịu và an ủi tâm trạng u buồn của cô.

Cô im lặng, thờ thẩn ngắm nhìn khung cảnh buổi sớm, thả hồn vào không gian để tạm quên đi suy nghĩ nặng nề của những ngày vừa qua.

Tiếng bước chân chậm rãi, đều đều vang lên dọc hành lang. Bóng dáng của người con trai từ từ xuất hiện ở đằng xa. Khuôn mặt thanh tú khẽ nheo mắt khi nhìn vào tập tài liệu trên tay. Bao nhiêu công việc dồn dập tới trong tuần tới, đã thế anh còn “định” làm hộ người con gái kia. Trông cô có vẻ đang có một chút khó khăn, anh không muốn làm phiền cô ấy thêm nữa.

Thu xếp gọn lại tập tài liệu trên tay, rẽ qua một khúc quẹo, anh chợt khựng lại, đôi mắt đen sâu thẳm thoáng rung động, lòng chợt dậy lên một cảm xúc kì lạ khó tả. Tại sao vậy chứ?

Khuôn mặt ngây thơ, ẩn chứa một chút nỗi niềm nào đó, mái tóc dài buông nhẹ khẽ lay động trong gió. Ánh mặt băng quơ nhìn về một hướng xa xăm, chiếc tai nghe làm cô như tách biệt khỏi không gian tĩnh lặng này để chìm vào dòng chảy cảm xúc hỗn độn của mình.

Anh thoáng lưỡng lự. Nửa muốn đi vào trong phòng, để cô ở lại một mình nhưng một nửa muốn chạm tới khung cảnh tách biệt kia.

Dường như, Xuân cảm nhận được ánh mắt chăm chú, quen thuộc của ai đó, cô khẽ quay người về phía đó.

Tim vẫn trật nhịp như bao lần trước. Toàn thân run lên vì hồi hộp, hơi thở có chút gấp gáp, bồi hồi. Cô cũng đáp lại đôi mắt đen đó.

Một thoáng im lặng bao trùm cả không gian. Lá cây, nắng và gió cũng chỉ biết im lặng theo dõi hai con người kia, âm thầm kéo gần khoảng cách giữa họ.

Đôi mắt của Xuân khẽ lay động, cô cúi chào Băng. Có một chút bối rối, ngập ngừng.

- Em chào anh. – cô lên tiếng.

- Ủ...không vào lớp sao? – Băng bước gần tới cô.

- Dạ, lớp hôm nay là tiết tự học nên...em muốn ra ngoài một chút. – cô trả lời.

- Ủ...Nếu rảnh thì có thể giúp tôi một vài việc vặt được không? – Băng nói.

Cô nhìn anh một lúc rồi khẽ gật đầu.

.....

Sắp xếp lại đồng tài liệu bừa bộn trên bàn, soạn thảo văn bản, photo các bản thảo, bla... Cả đồng việc lật vạt được Xuân giải quyết trong một thời gian ngắn. Hoàn thành công việc cũng đã mất hơn một tiếng. Cũng sắp tới giờ ăn trưa, cô đứng dậy, đi vào văn phòng của Băng để đưa nốt sắp tài liệu lúc này, để nhanh chóng đi xuống căn tin.

Vừa bước vào phòng, cô đã thấy ngay Băng đang mải mê nghiên cứu cả đồng giấy trên bàn. Mãi nhìn một lúc, cô mới chợt tỉnh.

- Anh Băng, em làm xong rồi. – cô lên tiếng.

Băng dừng lại, ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Ủ, cảm ơn.

Cô mỉm cười, bước lại gần và đặt sấp giấy lên bàn, vừa định lui ra anh lên tiếng.

- Về chuyện đó, tôi nghĩ cô nên thử nói chuyện với Phong đi.

Xuân giật mình khi nghe đến cái tên đó.

- Dù gì, cậu ấy cũng không phải là người như thế phải không? – anh tiếp tục.

- Em...em... - cô ngập ngừng.

- .....

- Em biết rồi...

Vừa định mở lời, cánh cửa văn phòng mở ra, một người con gái bước vào. Vừa đặt chân vào phòng, nụ cười trên môi cô chợt tắt ngúm.

- tại sao hai người lại ở đây? – Tiên nghi ngờ, lấy lại nét mặt bình thản bna đầu.

- Em làm giúp anh Băng vài việc. – Xuân giải thích.

- Vậy sao? Xong chưa? Em vẫn chưa đi ăn trưa sao? – giọng Tiên có phần hơi khó chịu.

- Em vừa xong, em đi đây. Chào anh chị nhé? – cô mỉm cười rồi luống cuống lách qua Tiên để ra khỏi phòng.

Không hiểu sao, giờ Tiên có vẻ không thích cô như xưa, mặc dù vẫn đối xử tốt với cô. Chắc là Tiên không muốn cô ở quá gần Băng. Dù gì đã là con gái thì ai mà chả ghen khi nhìn thấy người con trai của mình ở cùng người con gái khác chứ.

Cô lắc đầu rồi ung dung bước ra khỏi phòng. Tâm trạng có phần tốt lên đôi chút. Chẳng hiểu sao, chỉ cần ở bên Băng, nghe Băng nói thôi cũng đủ làm cô cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm đi một chút.

Lần này có lẽ Băng nói đúng. Không thể trốn tránh mãi được, dù gì cũng chưa có gì quá nghiêm trọng xảy ra. Cô sẽ cố gắng để bình thường hóa lại mối quan hệ lúc trước với Phong...

Vừa đi vừa suy nghĩ, cô bước nhanh xuống cầu thang. Đúng lúc đó, một người con trai xuất hiện từ đằng sau...

- Xuân. – anh cất tiếng gọi.

Cô giật mình khi nhận ra tiếng nói đó là của ai? Cô thoáng run rẩy. Biết là cô sẽ nói chuyện với anh trong một ngày nào đó nhưng không ngờ là ngay lúc này.

- Anh có chuyện muốn nói – giọng nói có chút van nài, đau khổ.

Cô thoáng lúng túng, giờ phải làm sao đây? Không thể từ chối anh một cách phũ phàng được. Lảng tránh anh suốt một tuần nhưng cô vẫn biết những lần anh cảm thấy dằn vặt vì việc đó, cũng cố gắng để đối mặt với cô, cho dù nó không dễ dàng gì.

Cô lưỡng lự một lúc, rồi cũng từ từ quay lại, nhìn thẳng vào anh, khẽ gật đầu.

Cả hai bước cùng nhau trong im lặng. Phong đi trước, theo sau là Xuân. Tâm trạng của cả hai dường như hết sức nặng nề, rối rắm. Mỗi người một suy nghĩ, cố gắng sao cho cuộc nói chuyện có thể trở nên suôn sẻ và nhẹ nhàng nhất có thể.

Sân thượng yên ắng đến ngột ngạt. Phong đứng im lặng, nhìn Xuân chăm chú như chưa thể nói được điều gì. Suốt một tuần qua, không khi nào anh thôi không dằn vặt bản thân. Anh căm ghét con người của bản thân mình. Anh vẫn không thể nào nhớ lại cái đêm hôm đó nhưng ánh mắt của cô trao anh. Cả sự giận dữ, khinh bỉ của Triệt, thái độ e ngại của Vũ... tất cả cũng đủ chứng minh điều tồi tệ mà anh đã làm là sự thật.

Tại sao hôm đó anh lại trở nên điên cuồng như thế? Tại sao anh lại có thể cử xử như một tên cuồng loạn như thế?

Lòng anh lại chợt nhói đau. Từng con, từng con một, bóp nghẹt trái tim của anh. Lời yêu thương anh dành cho cô, tại sao nó lại trở thành một điều khủng khiếp như vậy? Bao nhiêu niềm tin, hi vọng của anh dành cho cô giờ chỉ còn lại sự mặc cảm và tội lỗi do chính anh gây ra. Tình yêu anh dành cho cô có tội tình gì mà nó phải chịu đựng sự dằn vặt khủng khiếp này chứ? Một gánh nặng cho cả cô và anh, một dấu chấm hết cho bao mộng tưởng tươi đẹp ngày nào.

Phong lặng im, nhìn cô, âm thầm chịu đựng những mũi dao đâm thấu tâm can, xé toạc nỗi lòng đang rỉ máu từ lâu. Đối với anh lúc này, cô sẽ mãi mãi là một kỉ niệm đẹp cũng như là một điều đáng tiếc nhất cho anh.

.....

Xuân bước theo anh lên sân thượng. Mọi thứ đều yên ắng, không gian yên tĩnh, trống trải. Bất giác cô thấy lo. Không biết có là sai lầm khi cô theo anh lên đây không nhỉ?

Cố trấn an mình, có thể cô lo hơi quá nhưng không phải là hoàn toàn không có lí do chính đáng.

Cô căng thẳng nhìn anh, chờ đợi cuộc nói chuyện sẽ diễn ra nhanh chóng. Thật khó để đối diện anh như thế này.

- Em vẫn khỏe chứ? – Phong cất tiếng. Giọng nói trầm lắng, chứa đựng bao nhiêu nỗi niềm chất chứa như muốn vỡ òa.

Xuân thoáng lưỡng lự. Bối rối nhìn xung quanh một lúc. Khẽ hít sâu lấy lại bình tĩnh, cô gật đầu nhẹ.

- Anh vẫn khỏe chứ? – cô nói nhỏ.

- Ừ. – Phong đáp.

Không gian yên tĩnh lại một lần nữa bao trùm hai con người đó. Nặng nề, dè dặt và ngột ngạt.

Gió thổi nhẹ, làm mái tóc dài khẽ bay, che đi khuôn mặt lo âu, sợ sệt của cô. Phong bất giác đưa tay lên vén vài lọn tóc đo nhưng cô lại lùi về, có ý né tránh như một phản xạ.

Lòng anh trùng xuống. Cứa chỉ đó như một nhát dao xoáy vào vết thương lòng của anh trong bao ngày qua.

- Em...có thể nhận lời xin lỗi của anh không? – Phong lên tiếng.

- ..... - cô im lặng.

- Anh biết điều đó sẽ rất khó nhưng anh chỉ mong em nhận nó, chứ không cần bắt em phải tha thứ cho anh. Được chứ? – anh đau khổ nói.

- .....

- Xuân...

- Em nghĩ đó chỉ là hiểu lầm. Em không muốn nhắc tới nó. Ngay từ đầu, nó đã không phải là lỗi của ai cả. Có thể hôm đó là do anh say quá, không thể tự chủ được.... – cô nói một cách bực bội mà không rõ lí do.

- Em...đừng như thế? – anh lắc đầu.

- Chứ anh muốn em phải làm sao? – cô ngược nhìn vào mắt anh và hỏi.

Tại sao lúc này cô yếu đuối thế? Cảm giác căm ghét, ghê sợ từ đâu ồ ạt xâm chiếm lấy lí trí của cô. Niềm tin tưởng, sự kính trọng của cô dành cho anh đã mất, cũng như gương vỡ không thể lành lại được. Thật khó để chấp nhận nó.

Bao nhiêu lời an ủi, tự thuyết phục của bản thân đều trở nên vô ích khi cô đứng trước anh.

Cô nhìn anh lắc đầu, cay đắng. Anh không nói thêm gì. Anh không giải thích gì sao? Chỉ có lời xin lỗi để nói với cô thôi sao?

- Em...

- Anh không có một lời giải thích sao? – cô hỏi, đôi mắt chột nhoe đi từ lúc nào?

- Thực sự, anh rất...muốn giải thích nhưng...chính anh cũng không...không thể hiểu tại sao hôm đó mình lại như thế? Anh...hoàn toàn không thể nhớ được gì cả. – Phong lắc đầu.

- ..... - cô liếc nhìn anh.

- Anh...biết những gì mình nói thật vô trách nhiệm nhưng đó là sự thật. Có thể em nói đúng, anh quá say chẳng – lòng anh càng ngày càng tệ hơn.

Tất cả những gì anh muốn nói đều biến mất. Lí trí, sự quyết đoán hằng ngày trở nên vô dụng, dần dần nhường chỗ cho sự yếu đuối và dằn vặt từ sâu trong anh trỗi dậy.

Cô nhìn anh trần trụi. Trách móc. Tức giận. Buồn bực. Thất vọng. Thông cảm. Tội nghiệp. Ái ngại. Hàng ngàn cảm xúc mâu thuẫn đan xen lẫn nhau trong cô. Một bên đang ra sức xua đuổi, oán giận anh. Một bên thì ngược lại. Đang cố gắng trấn an, bảo vệ anh. Làm sao có thể tin được những việc tồi tệ ấy là do anh làm sau những gì anh đã giúp cô chứ.

Nước mắt kìm nén mãi cũng trực trào. Nó lăn nhẹ trên khuôn mặt mệt mỏi của cô. Nhẹ chạm vào đôi môi đang mím chặt, xoa dịu những buồn bực của cô. Có nhẹ nhõm đi đôi chút.

Trái tim của Phong lại khẽ run lên vì đau. Giọt nước mắt trong veo, yếu ớt như một liều thuốc độc, găm nhăm nỗi lòng của anh. Tình yêu anh dành cho cô

nặng nề và khó khăn thế sao?

Nhẹ lau giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Lạnh quá, sắc quá. Nó đang cứa vào da thịt, đâm nát tình yêu anh dành cho cô. Thật không dám tin rằng có một ngày anh lại lau nước mắt cho người con gái anh yêu vì chính những gì anh đã làm cho cô.

Không gian lặng động, trầm lại, bao bọc cái khoảnh khắc nhỏ nhỏ, hiem hiem giữa hai người. Thời gian chắc cũng cảm thấy nhẹ nhõm một phần nào khi nhìn thấy được khoảng cách của họ đã gần hơn một chút. Không hẳn là đã chấp nhận tha thứ nhưng cũng không hẳn là khinh ghét, xua đuổi.

Cả hai cứ đứng như thế mãi. Mỗi người một suy nghĩ. Mỗi người tự tìm cho mình một lời giải thích để trấn an sự oán trách đang dâng trào trong lòng họ. Oán trách bản thân. Oán trách cái nhỏ nhen, ích kỉ trong lòng họ.

.....

.....*Hey there stranger, how you been....*

Xuân giật mình vì tiếng nhạc chuông của mình, vội lôi điện thoại lên trả lời.

- Alo...ai vậy ạ? – cô hỏi bằng giọng bình tĩnh nhất có thể?

- Xuân hả con...bố tới thành phố của con rồi. Bố gặp con được chứ? – giọng nói trầm ấm quen thuộc lại vang lên, khiến lòng cô chợt ấm áp hơn, yên bình hơn.

- Bố... - giọng nói ngẹn ngào, xúc động. Dường như cô đang tin rằng tai mình đang lừa chính cô.

- .....

Cô gấp chiếc điện thoại lại. Lòng rạo rực vì vui sướng. Cảm giác lâng lâng khó tả. Cô bắt gặp mỉm cười.

- có chuyện gì sao? – Phong lo lắng hỏi.

- Bố em...bố mẹ tới đây rồi. – cô ngẹn ngào.

Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm. Không có gì xảy ra.

- Em...muốn đi gặp bố em... - cô nhìn Phong.

Anh thở dài, nhẹ mỉm cười, gật đầu.

- Em đi đi...anh sẽ nói với mọi người sau. – anh trấn an.

- Nhưng...

- Được rồi...em đi đi...đừng lo. Cho anh gửi lời chào tới bác ấy nhé. – anh điềm đạm trả lời.

Cô nhìn anh bối rối một chút rồi khẽ gật đầu.

- Em cảm ơn. – cô nói gọn lọn rồi quay lưng bỏ đi.

Phong đứng thẩn thờ trên sân thượng, nhìn bóng cô đi mất. Màng ngăn vô hình nào đó đang cản trở anh và cô ấy quay lại mối quan hệ ban đầu.

Anh thấy vui khi nhìn thấy nụ cười của cô. Nhưng đó cũng là lúc anh lại thấy đau. Anh biết rằng mãi mãi sẽ không còn cơ hội nào cho anh và cô nữa. Mãi mãi. Điều đó đáng cay thật. Tuy vậy, giữa nụ cười của cô và lòng ích kỉ của bản thân, chắc chắn rằng cô luôn là người chiến thắng.

Lần thân quay người lại, bỏ đi, Phong chợt khựng lại khi nhìn thấy người trai kia. Vậy chẳng lẽ, từ nãy giờ anh ta đã nghe hết cuộc nói chuyện kia.

- Xin lỗi, mình không có ý nghe lén đâu. – Duy giơ tay lên, tỏ ý vô tội.

- Tại sao cậu... - Phong thấy khó xử.

- Chỉ là đang ngủ, cả hai bước vào và nói chuyện làm tỉnh giấc và vô tình... – anh khẽ nhún vai.

Phong nhăn mặt, có chút hơi ái ngại nhìn Duy.

- Đừng lo, mình sẽ không nói với ai đâu. – Duy nói.

- Ừ.

- Và mình nghĩ, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi. Em ấy không phải là người hẹp hòi lắm đâu.

Phong gật đầu, khẽ mỉm cười. Anh biết chứ. Điều quan trọng là do anh. Anh không tha thứ cho bản thân mình chứ không phải là cô ấy.

Cả hai im lặng, theo đuổi một suy nghĩ riêng cho mình. Tiếng chuông trường kéo họ trở về thực tại. bước song song đi ra khỏi tầng sân thượng, hướng về phía lớp học của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Bước vào quán cà phê nằm ở góc đường nhỏ, gần trường Lâm Quang. Người con gái vừa bước vào, mắt đảo dáo tìm kiếm ai đó. Khóe môi chợt nở một nụ cười khi nhìn thấy dáng người gầy gầy quen thuộc kia.

Niềm vui sướng dâng trào. Cảm giác bình yên, ấm áp dậy lên trong lòng.

- Cậu chưa vào sao? – giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng làm cô thoáng giật mình. Quay đầu nhìn người con trai mới xuất hiện, cô lại tròn tròn mắt vì ngạc nhiên.

- Minh Hoàng, cậu ở đây sao? – cô hỏi. Thật không ngờ, lại gặp ở đây.

- Sao? Không muốn gặp à? – cậu nói.

- Đâu có. Nhớ cậu muốn chết này. Chi là hơi ngạc nhiên thôi. – cô cười.

- Ủ, tớ đi cùng bố cậu mà. – Hoàng giải thích, lòng thoáng rung động. Một chút xót xa vì khuôn mặt hơi gầy. Một chút hài lòng, yên tâm.

- Vậy sao? Vào đi, tớ muốn gặp bố lắm rồi. – cô kéo tay cậu đi về phía người đàn ông kia.

Hoàng im lặng, để cho cô kéo mình đi một cách tự nhiên. Cái hơi ấm quen thuộc từ bàn tay ấy, chợt ủa về, gọi lại bao kỉ niệm nhỏ bé, ngấn ngứ giữa cả hai. Những kỉ niệm ngọt ngào mà cậu chỉ có thể gặp được trong trí nhớ của mình.

- Con chào bố. – Xuân mỉm cười thật tươi bước tới gần và nói.

- Ủ, con tới rồi à. Cả Hoàng nữa. Hai đứa lại đây ngồi nào. – bố cô mỉm cười, đôi mắt hiền từ ánh lên sự yêu thương và trù mến. Lòng ông chợt nhẹ nhõm khi lại nhìn thấy khuôn mặt ngày nào của đứa con gái bé bỏng của mình. Thật đau lòng khi nhìn nó phải đi xa vì những gì mình đã làm.

- Bố tới đây thăm con sao? Hay là còn việc gì nữa ạ? – cô hỏi.

- Ủ, cả hai...bố tới gặp đối tác. Tiện thể ghé qua thăm con. – ông ôn tồn nói.

- Vậy ạ. Hi...Lâu không gặp, bố gầy quá đó. – cô nhăn nhó.

- Được rồi, đừng có tài lanh đậy. Mẹ, có gửi cho con ít đồ này. – ông Sơn đưa ra một túi lớn đựng toàn đồ ăn. Cũng chỉ là vài món ăn vặt đơn giản mà thôi nhưng lại vô cùng to lớn đối với Xuân – một người phải xa nhà trong một thời gian dài.

- Con cảm ơn. – mắt cô sáng rực, đôi môi tùm tùm cười vui sướng.

- Hoàng, lâu không gặp cháu, vẫn khỏe chứ. – ông Sơn quay qua nhìn Hoàng đang im lặng, hướng đôi mắt về con gái của mình.

- Vâng, cháu vẫn khỏe. – Hoàng chợt tỉnh, quay quá, đối diện với ông Sơn.

- Ủ, tốt. Hai đứa vẫn khỏe là tốt. – ông khẽ gật đầu hài lòng. Nỗi lo canh cánh trong lòng bao ngày, giờ cũng tạm vơi đi.

- Bố đến đây vì công việc gì sao? – Xuân chen vào.

- Ủ, bố đi gặp đối tác. – ông mỉm cười.

- Vậy sao? Bố đừng cố sức quá, nghỉ ngơi nhiều nữa, trông bố gầy nhiều quá. – cô thấy buồn buồn.

- Ủ, con cũng thế chứ, đừng nói ta không thể. – ông Sơn khẽ xoa đầu cô.

Xuân cũng dụi đầu vào lòng bàn tay ấm áp của bố mình, ngoan ngoãn như một con mèo.

Không gian trầm lắng, nhẹ nhàng làm ta cảm thấy thoải mái, yên bình biết bao. Thời gian cũng đang bước thật chậm để lưu giữ một chút khoảnh khắc ngọt ngào ấm cúng của hai bố con Xuân vào một phần của nó.

Hoàng khẽ cười. Nụ cười chia sẻ niềm vui của hai bố con họ. Lòng thoáng ngường mộ. Có khi nào, gia đình cậu cũng có thể như thế không? Dù mỗi người đều yêu thương nhau nhưng không bao giờ biết bộc lộ ra ngoài. Có lẽ là do họ đều quá bận rộn tới mức không thể nào dành thời gian cho đứa con trai duy nhất của chính mình. Cậu biết và không trách.

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên bình, kéo cả ba quay trở lại thực tại.

- Alo...là anh sao? – ông Sơn rút điện thoại ra và trả lời.

- .....

Cuộc nói chuyện diễn ra có phần hơi gượng gạo, nhanh chóng kết thúc bằng khuôn mặt có chút căng thẳng của ông.

- Bố. Có chuyện gì sao? – Xuân lo lắng nhìn ông.

- Có lẽ, bố phải đi rồi. Đối tác của bố sắp tới đây. Thôi, vậy hai đứa về đi nhé. – ông mỉm cười an ủi.

- Bố phải đi rồi sao? – cô tiếc nuối.

- Ừ. – ông gật đầu, xoa đầu cô.

- Bác đừng lo. – Hoàng nói.

- Vậy, làm phiền cháu đưa Xuân về dùm bác được không?

- Vâng. Bác đừng lo.

Xuân nhăn mặt, khi có cảm giác như mình đang bị xem là một đứa trẻ.

- Con tự về được mà, bố đừng lo. – cô cương quyết.

- Ừ, chỉ là dự phòng thôi mà. – ông nói.

Cô càng nhăn nhó hơn nhưng không nói thêm gì nữa. Chỉ có bố cô là lúc nào cũng nghĩ cô là trẻ con thôi mà. Mặc dù tỏ vẻ không thích nhưng trong lòng thì đang cực kì thích thú.

Cả ba cùng bước ra khỏi quán cà phê kia, được một lúc, có một chiếc xe màu đen phóng tới gần chỗ họ. Cánh cửa xe hạ xuống, từ bên trong có một người đàn ông, mặc đồ đen, khá cao tuổi, bụng hơi phệ. Vì ngồi sâu trong nên khó có thể nhìn rõ mặt mũi.

- Được rồi, hai đứa về đi, nhớ giữ gìn sức khỏe. Ta đi đây. – ông Sơn vẫy tay, rồi leo lên xe, ngồi cạnh người đàn ông bí mật kia.

Cánh xe kéo dần lên, Xuân chỉ kịp nhìn thấy một phần khuôn mặt của ông ta. Mặt phệ, đôi mắt híp lại, dữ tợn, nhìn không có mấy thiện cảm. Đó là đối tác mới của bố cô sao? Nhìn có vẻ hung dữ quá, không biết có đáng tin không nhỉ? Tự dưng cô lại thấy lo. Không biết có phải vì cô suy nghĩ quá nhiều không?

- Này, sao tớ thấy ông ta có vẻ như...không...tốt lắm. – cô lưỡng lự.

- Vậy sao? – Hoàng hỏi.

- Ừ, không biết nữa. Tự dưng thấy lo lo.

- Có lẽ cậu đúng. Người đó hình như là một thương nhân mới nổi. Tớ cũng không rõ lắm.

Xuân quay qua nhìn cậu bạn chăm chăm, nghi hoặc.

- Làm như, cậu biết tất cả mọi người trong giới kinh doanh ấy. – cô đùa.

- Biết đâu được. – cậu khẽ nhún vai, tỏ vẻ “ngây thơ vô số tội”.

- Khiếp chưa kia. – cô nhăn mặt, đẩy vai cậu.

Hoàng mỉm cười, nhìn cô ảm áp.

- Đạo này, cậu mệt gì sao? Trông cậu có vẻ... - Hoàng hỏi.

Xuân thoáng rung mình, cái cảm giác kinh khủng kia chợt lướt qua cô. Một tuần không đủ để xóa nhòa hình ảnh đó, không đủ làm dịu nỗi đau, che lấp cái hố sâu của niềm tin.

- Tớ ổn. – giọng cô hơi trầm xuống.

Hoàng thoáng bất an. Chắc chắn có gì đã xảy ra. Cậu nắm vai cô, lắc nhẹ.

- Có chuyện gì sao? Kể tớ nghe nào. – cậu nói như ra lệnh.

- Không...không có gì cả. Đau vai tớ đó. – cô đẩy cậu ra, quay lưng bước đi.

- Này, tớ đang nói chuyện với cậu đó. – Hoàng gắt lên, kéo tay cô lại. Tại sao cậu lại không thể kìm chế cảm xúc của mình lúc này chứ?

- Tớ thì không muốn. – cô cũng gắt lại.

- Cậu... - Hoàng sững sờ trước thái độ đó của cô.

Nó làm cậu trầm xuống, hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

- Được rồi, kể tớ nghe nào. – giọng cậu dịu dàng.

- Không có gì để kể cả. – cô lạnh lùng nói.

- Thật sao?

Cô ngoảnh mặt đi, im lặng.

Hoàng lắc đầu chịu thua. Tính ngang bướng của cô vẫn thế.

- Hãy kể cho tớ khi cậu muốn.

- Ừ. – cô thở phào.

- Về thôi.

- Tớ...không muốn về. – cô lắc đầu.

- .....

- Đi chơi đâu đó được không? – cô nhìn cậu.

- Cậu chắc chứ?

Cô gật đầu chắc chắn.

Hoàng bật cười.

- Đi. Có chỗ để xả stress hay lắm. – cậu kéo nhẹ tay cô đi theo mình.

Leo lên chiếc Porsche mui trần bạc quen thuộc của cậu, bằng một động tác điêu nghệ, chiếc xe quay ngoắt 90 độ, lùi ra sau rồi phóng nhanh trên con đường, hướng tới nơi xả stress mà Hoàng nói.

Nơi xả stress thì ra là rạp chiếu phim kinh dị.

- Cái gì đây? – Xuân nghi ngờ.

- Rạp chiếu phim – Hoàng nhún vai.

- Tớ không có góc. Nhưng sao lại là ở đây?

- Vì nó hợp với những người có tâm trạng không tốt. Kích thích một chút nào. – cậu cười “ngây thơ”.

- Tớ về. – cô méo mặt.

- Này, chưa xem mà. – Hoàng kéo cô lại.
- Cậu đùa à? Biết tớ không dám xem rồi mà.

- Kệ. Đi thôi. – Hoàng không quan tâm gì, kéo cô đi thẳng tới quầy mua vé, túm thật chặt lại, mặc cho cô giãy dụa, tìm cách bỏ trốn nhưng vẫn không thể rời khỏi cánh tay uy quyền của Hoàng.

Và cuối cùng, khi đã yên vị trên chiếc ghế thì có thách cô cũng không dám đi đâu, hay làm gì khác ngoài là hét.

Cô là một người khá nhát gan trong mấy thể loại “kinh dị” này. Chỉ trừ đúng một lần cô đề nghị xem phim với Băng mà không rõ lí do ra, còn lại thì đây là lần thứ ba cô xem nó. Tất nhiên cũng giống lần đầu là cô cũng đang ngồi cạnh cậu bạn thân “đáng ghét” của mình. Và lần này cũng vẫn là thể loại “hành động giật gân”.

Hai tiếng la hét ầm ĩ trôi qua, Xuân bước ra cùng Hoàng. Khuôn mặt căng thẳng, lấm tấm mồ hôi... vẫn còn vương lại chút gì đó sợ hãi.

Ngược lại với cô bạn của mình. Hoàng cực kì bình tĩnh. Đôi môi ẩn hiện nụ cười bí ẩn, chiếc khuyên bạc lấp lánh, mái tóc hợp style càng làm cho cái nét “bình thản” trở nên đáng ghét trong mắt Xuân.

Tại sao chỉ có mình cô sợ chứ? Rõ ràng biết cô không thích mà vẫn cứ kéo vào, rõ ràng là muốn cô phải “run sợ” trước mặt cậu mà.

- Hay không? Đi ăn đi. – Hoàng nói tỉnh bơ.
- Cậu đùa à? – cô lờm cậu.
- Sao thế? Không thích à? La hét đã chưa? Đỡ stress rồi. – cậu nói.
- Hừ... tốt quá ha. – cô đánh túi bụi vào vai cậu.
- ừ... – Hoàng chỉ cười nhưng không phản ứng lại.

Xuân đánh một lúc cũng chán, khi không thấy cậu bạn có thêm phản ứng gì.

- Đỡ buồn chưa? – Hoàng nhỏ nhẹ.

Cô hơi khựng người.

- Ừ...
- Nếu chưa la hét đủ, đi xem tiếp. – cậu nói.
- Không, được rồi... thì ra, lí do xem bộ phim đó là đây sao? – cô hỏi, có chút cảm động.
- Cậu nghĩ sao? Mỗi khi buồn, tớ vẫn thường làm thế. Bực mình cái gì thì phải hét thật to. Có như vậy, mọi thứ sẽ quay trở lại bình thường.
- Cảm ơn. – cô lặng người. Chỉ có Hoàng là lo lắng cho cô. Đúng là bạn thân có khác.
- Ừm, tớ ở đây nghe cậu nói chuyện, nếu không muốn thì cậu có thể giữ trong lòng, quan trọng là cậu muốn như thế nào.
- Ừ, xin lỗi, tớ không muốn nhắc lại chuyện kia. – cô cúi đầu, nhìn một khoảng vô định nào đó.
- Được rồi, không nói nữa. – Hoàng hơi hụt ẫng.
- Cảm ơn.
- Đi ăn rồi về nào. – Hoàng khẽ xoa đầu cô.
- Ừ. – Xuân gật đầu rồi lẩn thân theo cậu.

Cả hai bước chậm rãi dưới cái nắng chói chang của trời. Mỗi người tự giữ cho riêng mình một cái không gian riêng, tự giam mình trong cái suy nghĩ của mỗi người. Mải mê, mải mê theo đuổi nó.

- À, Hoàng ơi, cậu bảo xem kinh dị để la hét cho đỡ buồn mà, sao từ này giờ không thấy cậu hét lên tí nào? – Xuân chợt nhớ.
- Ừ thì chắc là do quen rồi. – cậu cười nhạt.
- Quen rồi? Cậu xem nhiều vậy sao?
- Không hẳn. Có một thời gian, cảm thấy khá thất vọng nên muốn tìm cảm giác mới thôi. – cậu nhún vai.

- Thất vọng cái gì thế?

Hoàng dừng bước, lặng nhìn cô một lúc lâu, đôi mắt khẽ lay động, không nói gì. Cậu đang suy nghĩ một điều gì đó.

- Ủ, vì một người nào đó. – giọng cậu trầm xuống.

- Sao thế? Là cô gái nào sao? Đẹp không? Cậu mà cũng bị đá sao? – cô tròn mắt vì ngạc nhiên, nhìn cậu.

- Ủ, đẹp lắm.

- Trời, cậu thất tình sao? Cô ấy có biết không? Đã nói chưa? – cô nhỏ nhẹ.

- Không. Tôi không nói. Vì... cô ấy đã thích người khác rồi.

- Trời, buồn thế sao? Đừng thất vọng, sẽ còn người khác hợp với cậu mà.

- Ủ...

- Thôi nào, đi ăn đi. Sẽ đỡ buồn đó. – Xuân mỉm cười an ủi. Quen cậu đã lâu, thật không ngờ, Hoàng cũng là một người khá yếu đuối đó chứ? Không biết cô gái kia là ai nhưng chắc hẳn là rất đặc biệt, Phải như thế, mới có thể làm lay động được trái tim thờ ơ, vô tư của cậu chứ nhỉ?

Hoàng dừng lại, nhìn bóng người con gái đang ung dung đi trước. Trong lòng thoáng rối bời. Bao nhiêu suy nghĩ chọt ủa về, làm trái tim cậu ngọt ngào như muốn nghệt thở.

Năm năm ở cạnh cô, là khoảng thời gian đáng nhớ. Năm năm để cho hình ảnh của cô yên vị trong một phần tâm hồn nhỏ của cậu. Trong suốt khoảng thời gian đó, đã bao lần cậu muốn mở cánh cửa lí trí để cho hình ảnh đó thoát ra, để cậu có thể nói, để trái tim có thể có chút nghỉ ngơi.

Chỉ mới xa nhau có mấy tháng, nhưng có cái khoảng trống nào đó đã chen vào đó, Để cho cậu nhận ra cái cơ hội nhỏ bé của mình tan biến như cái bọt biển. Ánh mắt vô thức hướng về một ai đó của cô, như đang cố ý chà xát lên cái vết thương lòng của cậu.

Bắt gặp cười nhạt. Nụ cười cay đắng, có chút u buồn.

Cậu không nói gì mà chỉ lẩn thân bước mãi, bước theo cái hình bóng “xa lạ” kia. Không sao, có lẽ quan trọng hơn vẫn là nụ cười ấy mà thôi.

.....

Căn phòng rộng lớn, tĩnh lặng, nặng nề.

Một người con gái đang bình thản ngồi xem một cuốn tạp chí thời trang nào đó, đôi mắt ánh lên nét hiếu kì thích thú.

Trái ngược với sự “thần nhiên” một cách kì lạ của cô là năm người con gái khác. Họ đứng trước mặt người kia. Khuôn mặt căng thẳng, lo sợ. Khẽ liếc mắt nhìn nhau không biết nói gì, cứ như họ lo rằng, chỉ cần một cử động nhỏ của mình cũng sẽ làm người kia nổi giận.

- Sao thế? Mọi người có vẻ không thoải mái nhỉ? – người con gái kia lên tiếng, mắt vẫn không rời tờ tạp chí.

- Không...tụi... này bình thường mà. – Hà thay mặt bốn người kia trả lời. Giọng nói run run, đang cố che giấu nỗi ái ngại.

- Vậy sao? – Tiên gật đầu.

- .....

- Lâu rồi không về, trường cần không thay đổi nhiều lắm nhỉ? – Tiên nhận xét.

- Hà? à, ừ... – Linh đáp.

- À, không hẳn. Hình như, dạo này tớ thấy Băng có vẻ như hơi thân thiện với con bé mới chuyển trường nhỉ? – giờ Tiên mới đặt cuốn tạp chí xuống, ngược lên nhìn thẳng năm người con gái kia.

Bắt gặp cả năm người khẽ run sợ. Đôi mắt trong veo kia trở nên trầm đục, nhẹ nhàng xoáy sâu như muốn xé nát tất cả.

- Tớ... - Quyên ấp úng...

- Có thể đưa ra một lời giải thích không? – giọng Tiên trở nên sắc nhọn lạ lùng.

- Con bé đó làm trong hội học sinh nên chạm mặt là chuyện bình thường mà. – Hà giải thích, cố gắng xoa dịu con giận dữ đang chọt phun trào của Tiên.

- Vậy sao? – Tiên nheo mắt.

- Thật mà... - Uyên chen vào.

- Được thôi. Tớ tin. Chỉ là thắc mắc một chút thôi.

- .....

- À mà có vẻ như mọi người ở đây cũng bắt đầu “chấp nhận” nó rồi sao? – Tiên cười khẩy.

Dường như cũng hiểu ý đó của Tiên, cả năm người thoáng bối rối.

- Nó là người của hội học sinh nên... thật khó để... hơn nữa nó có vẻ được Phong và phó hội trường Minh ưu ái...

Tiên nhếch mép cười nhạt.

- Yên tâm, Phong sẽ không thể giúp nó được nữa đâu.

- Vì sao? – Hà buột miệng.

- Không có gì. Thôi được rồi. cảm ơn mọi người, đến giờ tớ phải đi rồi. – Tiên đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa.

Dừng trước khi ra khỏi phòng, Tiên quay lại mỉm cười duyên dáng.

- Đừng lo, cứ làm những gì mình muốn. Hiểu ý của tớ chứ. Tạm biệt, chúc may mắn.

Cạch...

Tiếng cửa phòng lạnh lùng vang lên làm cả năm người giật mình, nhìn nhau ái ngại. Có vẻ như Tiên cảm thấy cực kì khó chịu. Họ cần phải làm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Nắng chói chang, len lỏi qua kẽ lá, hòa tan vào bầu không khí trong lành, hơi se lạnh của buổi sáng. Một ngày mới bắt đầu.

Cả một đêm trằn trọc không ngủ vì lo lắng và nhớ bố, Xuân cảm thấy có chút mệt mỏi. Uể oải vươn vai, bước dọc hành lang của trường Lâm Quang, tay vẫn cầm một sập giấy mỏng.

Mới sáng sớm, cô đã có lệnh triệu tập từ Băng với cả đồng công việc phải làm. Có cần phải “quan tâm” tới cô tới mức đó không chứ? Nhưng cũng không sao, cô cũng quen rồi. Dù gì tới đây cũng chủ yếu để “chạy vật” thôi mà.

Xuân bước vào vào phòng hội học sinh, đặt nhanh sập giấy lên bàn, rồi quay qua khởi động chiếc máy tính. Cô phải đánh lại toàn bộ đồng tài liệu này để chuẩn bị cho công việc sắp tới.

Cạch...

Một người nữa bước vào. Là Quyên.

Xuân hơi ngạc nhiên, cúi đầu chào nhẹ nhưng Quyên không thèm đáp, quay lưng bỏ đi thẳng vào phòng tư liệu.

Cô lắc đầu nhẹ, rồi trở lại công việc của mình. Quyên từ trước tới giờ đã không ưa gì cô rồi mà, cũng không ảnh hưởng gì lắm. Vẫn tiếp tục và hoàn thành công việc xong xuôi, in ra, đặt lại phòng của Băng. Nó khá quan trọng nên phải giữ gìn cẩn thận.

Liếc nhìn, cũng đã 7h rồi, đến giờ học, Xuân chạy như bay về lớp cho kịp giờ trên lớp.

Bóng của Xuân vừa khuất bóng, một người con gái khác bước vào phòng, lấy trộm tập tài liệu, liếc qua với ánh mắt khó chịu và ghen tức. Tại sao công việc mà ngày xưa cô làm, giờ lại là của con nhỏ đáng ghét kia chứ? Càng ngày, Băng càng xa lánh cô. Mặc dù biết, Băng sẽ không chú ý gì tới cô, và cũng chỉ có Tiên mới có thể động vào anh nhưng trong cô vẫn luôn nuôi một hi vọng nào đó. “Lừa gần rom lau ngày cũng bết mà”. Thế mà, con bé đáng ghét kia dám cướp mất vị trí đó của cô.

Roẹt...

Cô xé toạc sấp tài liệu đó rồi ném gọn vào thùng rác, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh, ngẩng cao đầu bước ra khỏi phòng coi như không có gì xảy ra.

Cạch...

Quyên bước ra từ phòng tư liệu, bất gặp một người con gái cũng vừa bước ra khỏi phòng làm của chủ tịch hội học sinh.

Đáng người quen quen nhưng vẫn khó nhận ra đó là ai. Không biết người đó vào phòng đó làm gì vậy nhỉ?

.....

Băng bước vào phòng, nheo mắt tỏ vẻ khó chịu. Lật tìm đồng giấy trên bàn nhưng vẫn không thấy cái anh muốn. Tại sao hôm nay cô ta lại bất cẩn như thế? Rõ ràng là anh đã dặn trước rồi mà.

Cạch...

Linh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Băng, lòng cô chợt xao xuyến, má hơi ửng hồng.

- Chào cậu.

Băng quay người lại, khẽ nheo mắt, lịch sự cúi chào.

- Cậu cần tớ giúp gì không? Nhìn cậu có vẻ đang... - cô bỏ lửng câu, lòng dậy lên một cảm giác hồi hộp.

Băng khẽ thờ dài, đến lúc này rồi, anh đành phải nhờ người khác thôi.

- Cậu soạn lại dùm tôi tài liệu này. – anh đưa cho cô một tập giấy. Lướt mắt qua, cô chợt mỉm cười hài lòng. Cúi chào rồi quay đi. Có vẻ như cô đã làm đúng rồi. Băng cuối cùng cũng nhận ra tầm quan trọng của cô.

Cùng lúc đó, Xuân đẩy cửa bước vào, một mội mang theo một chồng giấy. Vừa thấy Băng, cô đang định chào nhưng bất gặp đôi mắt lạnh lùng kia làm cô khựng lại.

- Tại sao cô lại bất cẩn như thế? Cho dù có việc gì đi nữa cũng không được xao nhãng những việc tôi đã giao chứ. – giọng anh sắc lạnh đến khó chịu.

- Em làm gì sai sao? – cô vẫn chưa hiểu gì hết. Tại sao lại la mắng cô, mọi việc anh yêu cầu cô đã làm xong hết rồi mà.

- Cô không biết thật hay giả bộ không biết thế? – giọng anh càng gay gắt.

- Em không biết thật. – cô trả lời ngay lập tức, không chút đắn đo.

- Vậy cô có lời giải thích nào về tập tài liệu sáng này tôi nhờ cô làm không? – khuôn mặt anh đanh lại.

- Em để trên bàn rồi mà. – cô thở phào, tưởng chuyện gì chứ, cô đã làm xong lâu rồi.

- Không có.

- Có mà, rõ ràng em đã đặt trên đó. – cô cãi lại.

Cạch...

Hà, Quyên, Tuyết bước vào, thấy tình hình giữa Băng và Xuân có phần gay gắt nên có chút thắc mắc.

- Có chuyện gì thế? – Hà hỏi.

- Không có gì. – Băng lắc đầu, quay đi, anh không muốn đôi co thêm nữa.

- Không, rõ ràng em đã đặt lên bàn rồi mà. – cô vẫn cương quyết. Hậm hực chạy vào tìm kiếm nhưng đúng là không có thật, làm cô hết sức ngỡ ngàng và xấu hổ. Làm sao cô có thể đăng trí như thế chứ.

À, đúng rồi. Lúc đó có Quyên ở đây.

- Chị Quyên, là chị ra sau cùng đúng không? – Xuân nhìn Quyên hỏi gấp.

- Phải, có gì sao? Mất gì à? – Quyên thờ ơ, trong lòng có chút hài lòng khi cô gặp rắc rối.

- Chị có biết sắp giấy em để trên bàn kia ở đâu không?

- Làm sao tôi biết được. – Quyên cười khẩy.

- Tại sao chị không biết được, là chị ra cuối mà...hay là...

Bóp...

- Dừng lại ngay, đừng nói là cô nghĩ tôi giấu nó đi đấy nhé. Đừng hạ thấp danh phẩm của tôi như mấy loại người hạ đẳng như cô. – Quyên quát mắng.

Cái tát bất ngờ, đau đớn khiến Xuân cảm thấy choáng váng vì shock. Cảm giác bức tức, giận dữ cứ trộn lẫn vào nhau, nghèn nghẹn ở ngay cổ họng thật là khó chịu.

- Được rồi, đây là văn phòng hội học sinh, không phải là nơi để cho mọi người đánh nhau. Còn Xuân, nếu chưa làm xong hoặc không thể làm, tốt nhất là nên thẳng thắn nói thật, không nên chối quanh co như vậy. – Băng chen ngang. Giọng nói sắc lạnh, và cực kì nghiêm khắc đối với Xuân.

Cô đưa mắt nhìn anh trách móc. Anh không tin cô sao? Suốt mấy tháng qua, không đủ để anh nhận ra được bản chất của cô sao? Đã hứa nhất định sẽ làm. Đó là điều chắc chắn mà cô luôn tự dặn lòng phải làm.

Túi thân, huyệt hăng và giận dữ.

- Em không nói dối. Không tin anh có thể kiểm tra bộ nhớ của máy tính. Chắc chắn còn bản word ở đó, trước khi in em đã lưu lại rồi. – cô nhìn thẳng vào Băng, bình thản nói rồi quay đi, bỏ ra ngoài.

Cảm giác như bị xúc phạm ghê gớm. Khi có người không tin tưởng mình, đặc biệt người đó là anh.

Từng bước chân trở nên nặng nề, tâm trạng tồi tệ một cách khó tả. Mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt trong cái mớ hỗn độn của cô cho tới khi cô va phải vào ai đó.

- Xin lỗi. – Xuân cúi đầu nói, không ngẩng mặt lên rồi lách người qua người vừa nãy.

- Ờ, tưởng đi là ngon sao? – giọng nói đanh đá, quá quắt cùng cánh tay thô bạo kéo giật lùi cô lại.

- Tôi xin lỗi rồi mà. – Xuân khó chịu nhìn lên người vừa kéo tay mình lại.

Cô giật mình. Trước mặt cô là một nhóm người, chắc cũng cỡ năm người. Là học sinh lớp A10. Có chuyện gì thế này, tại sao lại muốn gây sự chứ? Đặc biệt là khi cô đang bức mình như lúc này.

- Mày tưởng xin lỗi là xong à? – một đứa con trai bước tới trước mặt cô, xoa vai bạn gái của hắn hoặc là cái gì đó.

- Thế các cậu muốn gì? – cô sẵn giọng.

- Mày làm đau bạn gái tao vì thế mày phải chịu trách nhiệm đi chứ? – hắn khinh khinh nhìn cô.

Xuân khẽ nhếch mép cười. Đau? Đau cái gì vậy? Có cần làm quá thế không chứ? Chỉ là đụng nhẹ thôi mà.

- Chịu trách nhiệm gì? Chẳng lẽ là phải mang tới phòng y tế để băng bó, xem xét à hay là mang đi chụp X-quang để xem có gãy vai không nhỉ? Còn gì nữa nhỉ? À phải nằm viện nghỉ ngơi nữa chứ nhỉ? – cô mỉa mai. Tâm trạng lúc này khiến cô bất cần tất cả.

Nhận ra cái ý định đó của cô, cả đám mặt sa sầm lại, tức tối. Điều đó chẳng khó khăn mấy để nhận ra qua ánh mắt tóe lửa dành cho cô.

- Mày cần thận cái mồm của mày đó. – đứa con gái duy nhất trong đám và là “nạn nhân” va phải cô lên tiếng.

- Tôi nói gì sai sao? – cô bình thản đáp.

- Mày đừng tưởng học lớp A1 thì ngon đấy. Tao chả hiểu trường mình như thế nào khi cho rác rưởi vào trường nhỉ? Đã thế còn vào lớp VIP trong khi mày chẳng giàu hơn được đứa “nghèo” nhất trong lớp tao. – một tên con trai trong đám lên tiếng. Dáng người lùn, chỉ ngang cô. Khuôn mặt nhìn nhún nhó như khi trông tới buồn cười.

- Rác rưởi nó cũng có cái giá của nó, đỡ hơn là tiểu nhân mà tưởng mình là quân tử. – Xuân liếc tên đó.

Bóp...

Lại một cái tát trong ngày nữa. Đau rát, cay đắng và tủi nhục.

- Tao đã nói là mày cần thận cái miệng của mày rồi mà. – đứa con gái kia chen vào.

Nụ cười hả hê của đám đó khiến cô giận tới điên người.

- Mày nên biết rằng, trong cái trường này, mày không là cái thứ gì cả. Chỉ là mạt hạng thôi. Đũa mốc mà chời mâm xôi. Mày mần được vào lớp VIP còn được vào hội học sinh, trường mình ngon à. – nó nói tiếp.

- Em nói đúng lắm Lam ạ. – tên bạn trai của nhỏ cười.

- Em biết chứ? Ai bảo nó dám nói xấu Đạt chứ? – nó cười giả lả.

Xuân cười nhạt. Còn nịnh bợ nhau nữa chứ? Đúng là vô vị. Rõ ràng là ý của cô không chỉ nói tên “Đạt” kia mà. Khẽ lắc đầu, cô lách người đi qua đám đó, lờ đi sự giả tạo giữa hai con người kia.

- Ai cho mày đi. – lại là một tên khác kéo tay lại, đẩy cô vào tường.

Hơi nhăn mặt vì đau, nhưng tuyệt đối không có một tiếng rên nào phát ra từ cô.

- Còn gì nữa không? – Xuân hỏi. Khuôn mặt lạnh lùng.

- Bọn tao đang nói chuyện với mày mà. – tên đó quát.

Liếc nhanh qua phù hiệu.

- Cậu là Quang đúng không? Từ khi tôi đặt chân vào trường này, tôi hoàn toàn chưa quen bất cứ người nào tên Quang, có nghĩa là giữa tôi và cậu không có mối quan hệ nào khác ngoài mối quan hệ giữa hai người xa lạ. Vậy cậu có gì muốn nói sao? – cô nói một tràng dài, khiến có bọn thoáng đơ mặt.

- Có chứ. Bọn... bọn tao, trong trường ai chả biết mày. – tên đó ấp úng.

- Vậy sao? Tôi nổi tiếng nhỉ? – cô nhướn mày, cười nhạt.

- Bọn tao ai cũng ghét mày. – hắn nói tiếp.

Cô vẫn nhìn hắn mà không nói gì.

Thấy được sự “ngớ ngẩn” và ấp úng của bạn mình, một tên cao to hơn hắn đẩy hắn ra, đứng đối diện cô.

- Nói ngắn gọn, là không ai ưa cái loại tầm thường như mày, vì thế bọn tao muốn và sẽ làm mày phải biến khỏi đây. Chắc hẳn sẽ có người thích lắm đó.

- Vậy các bạn tính làm gì nhỉ? – cô cười nhạt.

- Làm gì nhỉ? – hắn cười đều, từ từ tiến sát tới cô.

Cô hơi mất bình tĩnh, nhìn hắn rồi tới đám bạn của hắn, có chút lúng túng. Cô quay lưng bỏ người đi, lại bị hắn kéo tay lại, đè mạnh lên tường.

- Đau quá, thả tôi ra. – giọng cô trầm xuống, có chút sợ hãi. Bàn tay thô bạo của hắn đang cố khơi lại một phần những gì cô đã cố xóa bỏ suốt hơn một tuần qua.

- Sao thế? Nãy mạnh miệng lắm mà. – Đạt tiến tới, giữ chặt tay còn lại.

- Chắc mày cũng biết bọn tao tính làm gì rồi nhỉ. – con nhỏ kia, lôi chiếc máy quay ra, bắt đầu khởi động.

- Không đuổi mày đi được, chỉ bằng làm cho mày tự bỏ đi, đã thế lại còn “giải trí” một tí. Lợi cả đôi đường nhỉ? – tên cao to kia cúi xuống, đè sát người cô vào tường, trong khi cô vẫn đang cố giãy giụa để né tránh nó.

- Đây là trường học, các người định làm gì thế? – cô hét lên, nổi sợ lại dâng lên.

- Nhưng ở đây làm gì có ai chứ? – hắn bình thản đáp.

Cô chột khựng lại. Tại sao lúc này cô lại ngu ngốc đi ra nơi vắng vẻ này chứ? Chỉ vì tâm trạng không tốt thôi mà.

Cố gắng nuốt khan nước mắt, dùng hết sức đẩy hai tên con trai kia ra. Bàn tay thô bỉ của chúng, lần la sờ soạng khắp người cô, làm dậy lên cái cảm giác kinh tởm, ghê sợ.

Là ai? Tại sao chứ? Chẳng lẽ vì nghèo mà cô bị khinh ghét thế sao?

Cô hét lên nhưng bị một tên khác bịt lại, đè chặt vào tường, một tên khác đang định giờ trò đùa bại. Chúng cố gắng kéo tuột chiếc áo khoác ra, mặc cho cô đang điên cuồng vùng vẫy.

Hơi nóng từ những tên con trai kia dồn dập, dồn dập lần lượt khắp người cô, khiến cô như mù người đi, đầu óc trống rỗng.

Reng...reng...

Tiếng chuông vào lớp bắt ngờ làm cả bọn kia xao lãng.

- Nhanh lên mày, vào lớp rồi kia. – tiếng con gái thúc dục.

Một thoáng tỉnh táo trở lại, cô dùng hết sức đẩy ngã một tên rồi lao người bỏ chạy, mặc cho cả đám đó là hét, đuổi theo.

Cô chạy mãi, đi mãi, hoàn toàn không một định hướng. Mặc cho nỗi sợ hãi, nhục nhã lấn át cả tâm trí. Tại sao nước mắt lại không thể chảy ra? Là do cô đã tự hứa sẽ không khóc trước mặt những kẻ xấu tính kia phải không?

.....

Bị đẩy mất ngờ, làm tên kia loạng choạng té, kéo theo tên bạn bên cạnh cùng té lên nhau. Hấn vẫn còn bị shock vì cú “tấn công” bất ngờ của con nhỏ kia. Chỗ bị đẩy vẫn hơi ê ê, hấn thấy tức. Vội vùng dậy, đuổi theo con bé đó cùng đám bạn.

Mặc dù hấn ghét nó nhưng trong thâm tâm cũng có chút áy náy khi cả một đám xúm lại, bắt nạt một đứa con gái yếu đuối.

Đó chỉ là một suy nghĩ thoáng quá. Dù gì con bé đó chết vẫn tốt hơn là hấn chết. Chỉ cần khiến con bé đó có thể tự rút khỏi trường này, thì hấn có thể thoát khỏi cái lớp A10 “mặt hạng” của trường này.

.....

Bước chân loạng choạng, vội vã, run rẩy từ từ phá vỡ cái không gian yên tĩnh quanh đây. Theo sau đó là những tiếng ồn ào, gấp gáp, xấu xa, thỉnh thoảng có vài tiếng la hét gì đó.

Tất cả những thứ đó đang làm phiền tới khung cảnh trong lành nơi đây. Cái nắng cũng trở nên gay gắt. Gió cũng trở nên mạnh bạo, đập vào những cánh cửa một cách dồn dập bức tức.

Người con gái kia chạy mãi, hoàn toàn không có ý thức gì về phương hướng mình đi.

Cầu thang.

Cô chạy mãi, chạy mãi.

Một cánh cửa xuất hiện. Vội vã xô mạnh nó và lao vào.

Thì ra là sân thượng.

Nắng chan hòa, dịu nhẹ, len lỏi qua từng kẽ lá. Một góc nhỏ của dàn cây trông thật mát mẻ, nhưng nó hoàn toàn không có ý nghĩa gì với cô lúc này cả.

Đường cụt rồi. Đi đâu đây chứ?

Câu hỏi luẩn quẩn trong đầu.

Tiếng bước chân vội vã đang vang lên càng lúc càng to dần ở phía sau.

Cô hốt hoảng nhìn quanh, chợt phát hiện có một góc khuất, vội vã chạy nhanh ra đó.

Á...

Cô khẽ rên lên khi vấp phải cái gì đó. Có người, người này đang ngủ thì phải.

Đám người kia càng lúc càng gần, cô gần như tuyệt vọng, phải làm sao bây giờ?

Và bất ngờ, cô bị một cánh tay kéo xuống, cùng lúc đó cánh cửa bị bật mở một cách thô bạo.

Reng...reng...

Tiếng chuông vào lớp bắt ngờ làm cả bọn kia xao lãng.

- Nhanh lên mày, vào lớp rồi kia. – tiếng con gái thúc dục.

Một thoáng tỉnh táo trở lại, cô dùng hết sức đẩy ngã một tên rồi lao người bỏ chạy, mặc cho cả đám đó là hét, đuổi theo.

Cô chạy mãi, đi mãi, hoàn toàn không một định hướng. Mặc cho nỗi sợ hãi, nhục nhã lấn át cả tâm trí. Tại sao nước mắt lại không thể chảy ra? Là do cô đã tự hứa sẽ không khóc trước mặt những kẻ xấu tính kia phải không?

.....

Bị đẩy mất ngờ, làm tên kia loạng choạng té, kéo theo tên bạn bên cạnh cùng té lên nhau. Hắn vẫn còn bị shock vì cú “tấn công” bất ngờ của con nhỏ kia. Chỗ bị đẩy vẫn hơi ê ê, hắn thấy tức. Vợ vùng dậy, đuổi theo con bé đó cùng đám bạn.

Mặc dù hắn ghét nó nhưng trong thâm tâm cũng có chút áy náy khi cả một đám xúm lại, bắt nạt một đứa con gái yếu đuối.

Đó chỉ là một suy nghĩ thoáng quá. Dù gì con bé đó chết vẫn tốt hơn là hắn chết. Chỉ cần khiến con bé đó có thể tự rút khỏi trường này, thì hắn có thể thoát khỏi cái lớp A10 “mạt hạng” của trường này.

.....

Bước chân loạng choạng, vợ vả, run rẩy từ từ phá vỡ cái không gian yên tĩnh quanh đây. Theo sau đó là những tiếng ồn ào, gấp gáp, xấu xa, thỉnh thoảng có vài tiếng la hét gì đó.

Tất cả những thứ đó đang làm phiền tới khung cảnh trong lành nơi đây. Cái nắng cũng trở nên gay gắt. Gió cũng trở nên mạnh bạo, đập vào những cánh cửa một cách dồn dập bức tức.

Người con gái kia chạy mãi, hoàn toàn không có ý thức gì về phương hướng mình đi.

Cầu thang.

Cô chạy mãi, chạy mãi.

Một cánh cửa xuất hiện. Vợ vả xô mạnh nó và lao vào.

Thì ra là sân thượng.

Nắng chan hòa, dịu nhẹ, len lỏi qua từng kẽ lá. Một góc nhỏ của dàn cây trông thật mát mẻ, nhưng nó hoàn toàn không có ý nghĩa gì với cô lúc này cả.

Đường cụt rồi. Đi đâu đây chứ?

Câu hỏi lẩn quẩn trong đầu.

Tiếng bước chân vợ vả đang vang lên càng lúc càng to dần ở phía sau.

Cô hốt hoảng nhìn quanh, chợt phát hiện có một góc khuất, vợ vả chạy nhanh ra đó.

Á...

Cô khẽ rên lên khi vấp phải cái gì đó. Có người, người này đang ngủ thì phải.

Đám người kia càng lúc càng gần, cô gần như tuyệt vọng, phải làm sao bây giờ?

Và bất ngờ, cô bị một cánh tay kéo xuống, cùng lúc đó cánh cửa bị bật mở một cách thô bạo.

- Nó đâu rồi – Lam vừa hỏi vừa thờ.

- Ai biết, chắc chắn nó lên đây, chia nhau ra tìm đi. – bạn trai của nhỏ đó lên tiếng.

- A, có người kia. – Đạt hét lên, khi nhìn thấy một bóng người ở một góc khuất đằng sau dàn cây.

Cả đám chạy ủa lại. Một thoáng ngỡ ngàng, bối rối và xấu hổ.

Là một cặp tình nhân đang “hôn” nhau cực kì thắm thiết.

Người con trai ngồi đối diện với đám đó, vòng tay qua ôm trọn thân hình nhỏ bé của người con gái kia vào lòng. Dường như giữa hai người đó, xung quanh đây chỉ là thế giới riêng của họ. Nụ hôn nhẹ nhàng, nồng cháy kia có vẻ như khiến cả đám kia thấy lúng túng, có một vài đứa quay đi nhưng Đạt thì ngược lại, hắn sáng giọng:

- Này, có thấy đứa con gái nào đi ở đây không?

Bị làm phiền ngay lúc “mùi mặn” thế này, làm cho chàng trai kia có vẻ khó chịu trông thấy rõ. Khẽ ngồi thẳng người dậy, cánh tay vẫn ôm chặt người con gái kia vào lòng. Anh nhìn đám đó với ánh mắt dửng dưng.

Chiếc khuyên tai bạc lấp lánh ở tai trái, mái tóc ngắn cá tính, nụ cười nửa miệng của người đó làm cả bọn giật mình, bối rối, sợ sệt bước lùi lại mấy bước. Riêng Lam, mặc dù sợ nhưng không khỏi đỏ mặt trước vẻ hút hồn tự nhiên đến chết người của chàng trai đó.

- Anh...anh Duy... - Quang đáp ứng.

- Có chuyện gì mà mọi người ồn ào vậy? – anh tỏ vẻ phật lòng.

- Bọn em chỉ tìm người thôi mà. Anh có thấy đứa con gái nào qua đây không? – tên cao cao kia vội hỏi.

Anh khẽ nhún vai.

- Từ này giờ, ở đây chỉ có tôi và bạn gái của mình thôi. Phải không em? – anh âu yếm hỏi, tay nhẹ vuốt mái tóc dài.

Cô gái đó khẽ gật đầu, có chút e ngại nhưng vẫn không chịu quay đầu lại.

- Nhưng rõ ràng là... - tên đó bước bình tiếp tục.

- Có sao? Hay là cô ta nhảy xuống rồi nhỉ? – giọng anh trầm xuống, đưa ánh mắt khó chịu nhìn cậu ta.

- Chắc không đâu ạ. – Đạt nghi hoặc. – À, bạn gái của anh...

- Cậu nghĩ cô ấy là người các cậu tìm sao? – ánh mắt của anh trở nên sắc lạnh đến đáng sợ.

- Ồ, tất nhiên là...không rồi ạ. – Lam đẩy vai tên bạn đó ra để an ủi.

Anh chỉ gật đầu nhẹ, quay mặt đi nhưng trông vẫn còn tỏ ý không hài lòng lắm.

Cả đám cũng nhận ra được điều đó trong ánh mắt, không ai dám hó hé phản đối một gì nữa, mà chỉ dám nhìn chằm chằm vào anh.

Anh thì ngược lại, lơ đãng sự tồn tại ồn ào của bốn con người kia, chỉ quan tâm tới độc một cô gái đang ở trước mặt mình. Nụ cười ấm áp biết bao, ánh mắt dịu dàng, cử chỉ ân cần, anh khẽ vuốt ve mái tóc dài thướt tha của cô. Cánh tay rộng lớn luôn che chở, bảo vệ cho cô. Anh khẽ hôn nhẹ lên má cô. Cô chỉ dám cúi đầu e ngại.

Nó làm cho Lam thoáng ghen tị. Nghĩ lại tên bạn trai hiện tại mà trong lòng cũng thấy ngán ngấm. Không biết cô gái kia là ai, mà sung sướng thế.

- Nếu mọi người không phiền, tôi muốn ở đây một mình. Mọi người đã làm cô ấy sợ rồi đó, phải không em? – giọng nói ngọt ngào, trêu mến biết bao.

- Bọn em xin lỗi. Nếu thấy có đứa con gái nào ở đây thì hãy nói với tụi em nhé. – tên bạn trai của Lam cười nịnh bợ.

Anh chỉ nhếch mép mỉm cười, không nói gì. Cả bọn đứng im, nhìn cặp “tình nhân” ở trước mặt mình một lúc rồi cũng lẳng lặng rút đi.

- Đây, anh Duy có bạn gái rồi à? – Lam nói, không giấu nổi sự thất vọng ở trong đó.

- Ừ, không biết đó là mỹ nhân nào nhỉ? – Đạt thắc mắc.

- Bỏ qua chuyện đó một bên đi. Quan trọng bây giờ là phải tìm ra con nhỏ kia. Nó mà để lộ tin này, thì chúng ta chết chắc. – tên con trai cao to nhất đám đó nói.

- Ừ nhỉ. Không biết nó trốn đi đâu rồi. Rõ ràng tao thấy nó chạy lên sân thượng mà. Trên đó chỉ có mỗi anh Duy và bạn... - Quang nói nhưng khựng lại.

Cả nhóm nhìn nhau bối rối, một suy nghĩ bất ngờ xuất hiện trong mỗi người. Không khí nặng nề đến đáng ghét.

- Không...không thể nào...loại người như nó không may mắn thế đâu. – Lam khẳng định nhưng vẫn không giấu nổi sự ngờ vực trong đó.

.....

Đám người ồn ào kia đi khỏi, trả lại sự yên tĩnh vốn có ban đầu của nó.

Chàng trai kia vẫn đang ôm chặt “bạn gái” của mình một cách thoải mái nhất, cho tới khi không còn nghe tiếng bàn tán của họ, nhưng anh vẫn không có ý định là sẽ bỏ tay ra.

- Được rồi đó. Làm ơn buông tôi ra. – Xuân đẩy chàng trai kia ra thật mạnh. Khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ.

Cô nhớ lại lúc này, khi đang chạy trốn, tự dưng bị một cánh tay kéo xuống đúng lúc vội vã đó và chưa kịp hiểu gì, một nụ hôn bất ngờ từ đầu của một người con trai lạ hoắc đã đặt trên môi cô. Không kịp đẩy anh ta ra, thì những người kia đã chạy vô, mà có đẩy cô cũng không thể đẩy.

Do tình hình đưa đẩy khiến cô vô tình trở thành “bạn gái” bất đắc dĩ của anh ta. Mặc dù không nhìn nhưng có vẻ người này là một người tâm cỡ, mới có thể khiến cho năm người kia phải cụp đuôi quay đi như con chó con.

Ngay khi Xuân nhìn vào khuôn mặt đó, cô đã nhận ra được nét quen thuộc đó. Là người mà cô đã gặp ở dịp lễ hội và tại bữa tiệc hội cô còn ở Canada.

- Là anh sao? – cô hỏi.

Anh mỉm cười đáp lại, không nói gì, nhẹ tựa lưng vào tường, nhắm mắt lại.

Cô cũng im lặng vì biết câu hỏi đó hơi thừa. Cả hai đều biết như thế mà.

Duy. Cái tên khiến cô phải suy nghĩ.

Một người có thể khiến người khác phải run sợ khi bắt gặp.

Một người có thể xuất hiện và ra vào bữa tiệc của tập đoàn AJ một cách tự nhiên.

Và điều quan trọng là đôi mắt. Màu nâu, mang một khí chất đặc biệt nào đó mà cô có thể nhận ra được từ bốn người cháu kia của chủ tịch.

Cô ngăn người ra.

- Anh có phải là cháu của chủ tịch tập đoàn AJ không? Và là em họ của anh Băng ấy? – cô ngập ngừng.

- Em họ của Phong, Vũ và là anh của Triệt nữa. – người con trai kia bình thản đáp.

Giây phút đó như ngừng lại. Cô đã gặp người thứ hai mà cô cần phải gặp sao? Quan trọng hơn là cô đã từng gặp anh hai lần rồi nhưng vẫn không biết. Đáng ra cô phải nhận ra sớm chứ?

Nhưng lúc này, trong cô lại cảm thấy mau thuẫn, không biết mình phải làm gì đây chứ.

- Tại sao anh lại không nói cho em biết sớm? – cô tiến lại gần anh, kéo mạnh vai áo, tỏ vẻ bất mãn.

- Để em tự nhận ra không phải hay hơn sao? – Duy ngồi thẳng lưng dậy, nhìn cô và mỉm cười.

Nụ cười đẹp để đó sao lại đáng ghét thế chứ.

Anh nhìn cô đang quì bên cạnh mình. Bộ dạng nhếch nhách, quần áo xộc xệch và còn bị đuổi theo nữa nên anh cũng đoán ra được một phần.

Anh biết chuyện này xảy ra com bữa ở cái trường này nhưng cũng không khỏi tội nghiệp cho cô.

Ánh mắt hiền dịu chợt khựng lại, anh chợt nở nụ cười gian tà:

- Nếu em không che áo lại thì anh sẽ nghĩ là em đang cố ý quyến rũ anh đó.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, vội cúi xuống nhìn chợt nhận ra bộ dạng hờ hênh của mình. Chiếc cúc áo bị bung ra, chắc là do lúc này. Hơi đỏ mặt quay đi, lúng túng túm lấy cổ áo. Chiếc áo khoác của cô đã bị vứt ở chỗ kia rồi, giờ phải làm sao chứ?

Đang lúc bối rối, Duy ném chiếc áo khoác của anh về phía cô.

- Cho mượn đó, nhưng phải trả đó.

Xuân đỏ mặt, lí nhí cảm ơn rồi mặc vội vào.

Cả hai ngồi bên nhau trong im lặng. Mỗi người tự chìm đắm trong cái không gian riêng của chính bản thân họ, tự an ủi và trầm mặc. Có một điểm chung giữa họ, có lẽ chính là cái tâm trạng ngổn ngang rồi bởi chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Nhẹ đẩy cánh cửa sân thượng quen thuộc, bước vào trong không gian yên tĩnh tuyệt vời của nó, trở về một chút bình lặng của con người trong cô nhưng đó chỉ là một lí do tại sao cô hay tới đây. Điều quan trọng chính là người con trai đang ngồi dựa vào tường đằng kia.

Xuân khẽ thờ phào khi nhận ra dáng vẻ ung dung của Duy đang dựa lưng vào tường. Chiếc tai phone như tách anh ra khỏi hiện thực để rơi vào cái thế

giới riêng của mình, nơi mà anh có thể hoàn toàn thư giãn trong nó.

Xuân lưỡng lự, không biết có nên phá vỡ cái thế giới riêng của anh không? Một ngày nay, ngày nào cô cũng làm phiền anh ít nhiều, đặc biệt là sau khi cô biết anh là người mà cô cần tìm và “lôi kéo” trở về.

- Tôi rồi, sao còn đứng đó? – Duy ngồi thẳng dậy, tháo chiếc tai nghe ra và quay lại mỉm cười với cô.

Thoáng chút xấu hổ, khi bị anh phát hiện và đặc biệt là nụ cười ấm áp của anh. Nó làm cô thấy thật an toàn.

- Em xin lỗi đã làm phiền anh. – cô bước tới ngồi cạnh anh.

- Cũng biết là làm phiền sao? – anh trêu chọc.

Cô đỏ mặt vì ngại. Anh có cần nói thẳng thừng thế không? Cô làm phiền cũng chỉ vì muốn biết nguyên nhân tại sao anh lại không chịu về “nhà Chính” đó chứ? Phải tìm được nguồn lửa mới dập được lửa chứ.

- Anh uống không? Quà xin lỗi đó. – cô đưa anh một hộp nước trái cây khi ngồi xuống cạnh anh.

- Cảm ơn. – anh đón lấy.

Cả hai rơi vào im lặng, mãi ngắm nhìn cái cao rộng, trong xanh của bầu trời để quên đi sự ngượng ngùng của người con gái.

- Anh Duy, anh biết tại sao em hay tới gặp anh đúng không? – Xuân buột miệng hỏi nhưng mắt vẫn không rời khỏi màu xanh rộng lớn kia.

Đôi mắt nâu của Duy khẽ lay động. Một cảm giác áy náy, mặc cảm thoáng qua.

- Có thể.

- Vậy em có nên biết lý do không? – cô vẫn nhìn ngắm nó.

- Em muốn biết lý do gì?

- Tất cả những gì cần biết.

- Vậy thì hỏi Băng đi.

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Tại sao lại hỏi anh Băng?

- Vì Băng biết.

- Vậy sao ạ? – cô cúi đầu tỏ ý nghi hoặc.

- Ủ, nhưng chưa chắc sẽ nói đâu. – Duy bật cười.

Xuân im lặng. Cô biết mà. Nhưng còn một điều quan trọng hơn là lúc này, cô không muốn gặp anh.

Cả hai lại lặng ngắm bầu trời trong xanh kia, thoáng trầm trồ cái cao rộng, bao la của nó. Quả thật đứng trước thiên nhiên con người thật nhỏ bé.

- Anh đang nghe gì thế? – Xuân nhìn Duy đang mải mê nghe một bản nhạc nào đó.

- Muốn nghe không? – anh hỏi.

- Được sao? – cô hơi nghiêng đầu tò mò.

Duy bật cười, tháo một bên dây ra và nhét vào tai cô.

Tiếng nhạc dịu êm bắt đầu vang lên.

Từng chút, từng chút một.

Một bản ballad nhẹ nhàng có mang một chút âm hưởng buồn.

Nắng đang lên sau hàng cây thân quen,

Nơi ta gặp nhau ngày ấy phải không em?

Ngày ngày đi qua lòng anh chợt xao xuyến.

Bao lần nắng tỏa, nắng vô tình.

Và đôi ta quen nhau cũng từ đó.

Mưa đến chậm cho đôi ta gặp nhau,

Em ngày ấy đứng chờ sau những tán lá,

Anh vô tình bước lại chờ đợi,

Và đôi ta thấy nhau đã bao lần

Nhưng lần này có lẽ mới quen nhau.

Đông qua xuân lại tới,

Thời gian dằng dẳng trôi,

Mang theo bao kỉ niệm đôi ta bên nhau,

Vui buồn, thân thiết của đôi bạn,

Ngày xa nhau ta mỉm cười,

Che đi giọt nước mắt muối tiếc thời qua,

Ngày em đi, anh chợt thẫn thờ

Ừ, anh chợt nhớ còn một lời anh chưa nói.

Lời yêu sao khó trao thế em?

Chỉ biết nhìn bóng em dần khuất,

Mãi mãi trôi xa vào dĩ vãng vắng cay...

Lời hát kết thúc, tiếng nhạc vẫn đang du dương như vương vấn theo lời hát. Cô chợt thấy buồn. Bài hát nghe sao mà tiếc nuối thế? Giọng hát trầm ấm, nhẹ nhàng của người hát như đang muốn tan ra vì đau đớn.

- Em nghĩ sao? – Duy hỏi khi bài hát vừa kết thúc.

- Buồn quá. – cô trả lời.

- Vậy sao?

- Nhưng nó hay. Em thích giọng của người hát lắm. Nghe thật ấm áp. – cô khẽ mỉm cười.

- Nghe ấm áp? Còn kiểu đó nữa sao? – anh nhận xét.

Cô chợt thấy xấu hổ vì cái lỗi sử dụng từ ngữ ngớ ngẩn của mình.

- Em xin lỗi, ý em là nghe giọng hát đó làm mình ấm lòng.

- Ừm – anh mỉm cười.

- Và, sao bài này buồn thế? Tại sao không cho hai người đến với nhau chứ?

- Vì không thể? – anh ngửa người, ngược lên nhìn trời.

- Anh cho em biết tên bài hát đi. – cô nói.

- Không có.

- Hà? Thế sao được? Làm sao anh có bài đó mà không biết tên bài hát.

- Đơn giản vì không có thôi. Đây là bài hát bí mật mà. – anh nói.

Cô hơi ngờ ngợ. Giờ cô mới nhận ra giọng hát này hơi quen quen. Hình như là đã từng nghe ở đâu rồi.

I promise you that.....

Một đoạn nhạc ngân lên trong cô, khẽ mở ra một vài điều thú vị.

- Anh là người hát bài này sao? – cô ngạc nhiên nhìn anh.

Duy chỉ mỉm cười, không đáp lại.

Cô ngờ ngạc nhìn anh mà thậm chí khâm phục. Đúng là chỉ mới gặp mấy ngày không làm cô hiểu rõ người con trai này. Anh thật giỏi. Đẹp trai, học giỏi, hát hay, con nhà danh giá. Không biết anh có khuyết điểm gì không chứ?

Reng...

Tiếng chuông vào học vang lên. Cả hai cũng phải về lớp nên đều đứng dậy và đi nhanh ra khỏi sân thượng. Nơi này khá yên tĩnh và tách biệt nên không sợ bị bắt gặp là cô đang đi với “hotboy” của trường, chắc là không phải bị đe dọa như đợt đầu năm.

Có lẽ cô đã nghĩ sai. Dù yên tĩnh thì cũng rất thu hút người khác, đặc biệt là những người trầm lặng như Băng.

Duy và Xuân gặp anh khi vừa bước xuống tới hành lang của dãy học.

Một thoáng bối rối giữa hai người. Chỉ hai người thôi.

Xuân hơi cúi chào Băng rồi quay mặt đi. Cô vẫn có chút bực bội khi nhìn thấy anh. Đó là lí do mấy bữa nay cô không chỉ tránh mặt Phong mà còn tránh thêm cả Băng. Một điều hết sức khó hiểu và vô lí.

- Chào cậu, đi đâu thế? – Duy mở lời.

- Ừ, chỉ là tiện đường đi tìm cậu thôi. – Băng đáp, dời ánh mắt từ Xuân sang Duy.

- Em chào hai anh. – cô nói rồi bỏ đi.

Nhưng Băng đã kịp kéo tay cô lại.

- Khoan đã.

Cô không nói gì, quay qua nhìn anh.

- Tôi xin lỗi, có lẽ hôm đó tôi hơi nóng vội, đúng là tôi đã thấy bản tài liệu đó. – Băng vội giải thích.

Đôi mắt trong veo kia thoáng rung động. Lời xin lỗi của Băng làm cô cảm thấy có chút thoải mái, hài lòng.

- Không cần xin lỗi đâu ạ. Là do em bất cẩn. – cô lắc đầu.

Băng không nói gì.

- À này, hai người đang định bỏ rơi tôi đó sao? – Duy chen vào, làm cả Băng và Xuân đều bối rối.

- Em xin lỗi.

- Đùa thôi mà. Băng, cách xưng hô của cậu như thế có gọi là quá lạnh lùng không? Dù gì cũng đã sống chung một nhà hơn năm tháng rồi gì nữa. – Duy nói.

- Vậy sao? – Băng hỏi.

- Em thấy thế ổn rồi, không có gì đâu mà. – cô lắc đầu. Từ đứng cô lại thấy ngượng.

- Đổi cách xưng hô đi nào. Cũng đã biết nhau rồi mà. – Duy nói tiếp.

- Ừ. Được rồi. – Băng gật đầu, khuôn mặt thanh tú của anh thoáng có sự bối rối. Sao anh hôm nay lại dễ bắt nạt thế nhỉ.

- Thôi, em phải đi thật rồi. Chào hai anh. – cô cúi đầu rồi bỏ đi.

Một phần vì không muốn phải vào lớp trễ hơn, có lẽ phần còn lại là cô muốn trốn khỏi cuộc đối thoại của hai người kia. Nó đang làm cô phải xấu hổ. Từ trước tới giờ, xưng hô giữa cô và Băng chỉ là như vậy, nếu đổi sang như cách Phong và những người khác thì có quá thân mật không nhỉ?

Cái này lại là một vấn đề được cường điệu hóa. Mọi người vẫn gọi như thế thì tại sao đối với Băng cô lại cảm thấy xấu hổ chứ?

.....

- Cậu gặp cô ấy rồi sao? – Băng hỏi Duy khi cả hai bước song song, dọc hành lang để về lớp.

- Sao? Không được à? – Duy hỏi vặn lại.

- Không... ý tớ là... □ Băng lắc đầu.

- Được rồi, không cần phải giải thích đâu.

Băng lưỡng lự, định nói gì đó rồi lại thôi.

Cả hai im lặng suốt dọc đường đi, dường như mỗi người đều đang cố gắng kìm nén câu hỏi trong lòng mình vì một lý do nào đó. Và có lẽ Duy là người không thể tiếp tục giữ nó lại;

- À, chuyện tối hôm đó tớ có nghe rồi. Là thật sao? – giọng của Duy có chút ngờ vực.

Băng chợt hiểu ý của Duy. Khẽ thờ dài một lúc, anh gật nhẹ.

- Thật khó hiểu. Cậu ấy hoàn toàn không nhớ gì trước đó cả. – anh tiếp lời.

- Vẫn chưa điều tra ra sao?

- Ừ, vẫn thế.

- Cậu có vẻ quan tâm tới việc này quá nhỉ?

- Không... chỉ là nó có ảnh hưởng tới chúng ta một chút mà thôi. – Băng đáp nhưng cũng không thực sự hiểu ý của câu nói đó.

- Vậy sao?

Băng gật đầu. Duy thấy vậy cũng khẽ mỉm cười tán đồng, rồi cả hai lại tiếp tục im lặng hết quãng đường về lớp.

Băng đang nghĩ vu vơ về một điều gì đó, một điều khiến anh phải khổ tâm rất lâu. Biết bao giờ anh mới có thể bỏ gánh nặng đó xuống chứ?

Và nụ cười nhẹ của người con gái kia chợt xuất hiện trong đầu. Nó làm anh thấy bình tĩnh đôi chút. Có khi nào, người đó có thể giúp anh không???

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Sáng chủ nhật yên tĩnh. Không khí đang dần ấm hơn, mang theo cái dấu hiệu “may mắn” cho một ngày mới.

Cây cối như cũng bừng tỉnh để chào đón nắng mới cũng ngày mới. Gió khẽ rung, nắng lan tỏa trong không gian làm cho những hạt sương như long lanh, tinh khôi tuyệt đẹp.

Một người con gái đang mãi mê với những khóm hoa nhỏ ở một góc nhỏ của khu vườn. Tâm trạng có phần hào hứng đôi chút. Khuôn mặt non nớt ngày nào đã có phần trầm lại, chín chắn hơn. Có lẽ do sự tác động của việc phải xa gia đình sớm như thế này và còn phải chịu bao nhiêu việc không hay.

Cùng lúc đó, ở một nơi không xa nơi của người con gái kia đứng là một chàng trai. Dáng vẻ khôi ngô, đỉnh đặc, đầy cuốn hút. Cái nhìn cương nghị, điềm tĩnh của một con người trưởng thành khiến anh có phần không hợp với cái tuổi mà đáng ra là phải vui tươi, ồn ào. Biết sao được, từ nhỏ anh và em trai của mình đã được nuôi dạy trong một môi trường khắc nghiệt như vậy, đòi hỏi phải có sự nỗ lực không ngừng. Dần dần anh cũng quen với cuộc sống tĩnh lặng đó. Em trai anh cũng thế nhưng có lẽ tính ngang bướng nên nó càng ngày càng bất trị như vậy.

Bước đi thật chậm trong khu vườn lúc sáng sớm như thế này, luôn mang lại một cảm giác yên bình, cô độc cho anh. Anh thích thế.

Chắc cũng đã rất lâu rồi, anh mới có thời gian để thư giãn như thế này, dành cho mình một chút không gian riêng cho tâm hồn được nhẹ nhõm. Công việc trên trường, rồi còn phải học việc với ông làm anh đôi lúc thấy mệt mỏi.

Hôm nay cũng thế, lại một cuộc họp lớn mà ông nội muốn anh đi. Mục đích là cho anh làm quen với cái môi trường thượng lưu, nơi mà mọi người dường như đều giả tạo và nham hiểm trong mắt anh. Không thích nó lắm nhưng anh vẫn làm.

Có một điều khiến anh hơi ái ngại là sự vô vậ của một vài người. Họ sấn tới anh, mong muốn anh và con gái họ hay gì đó có thể thành cặp, cốt lõi cũng chỉ vì địa vị mà anh đang đứng. Cho dù có tỏ ra lạnh lùng, hay đã từ chối khéo rồi mà họ vẫn không tha. Đó mới chính là điều anh thấy ngán ngẫm.

Cứ thế, cứ thế, anh vừa đi vừa suy nghĩ về bữa tiệc sắp tới. Anh khựng lại khi trước mặt anh là người con gái kia.

Lại một thoáng xao động lạ lùng trong lòng dâng lên mạnh mẽ nhưng cũng nhanh chóng bị anh nén lại.

Một chút lưỡng lự, anh từ từ tiến về phía cô.

Người con gái đứng dưới ánh nắng sớm ban mai, mái tóc dài khẽ tung bay trong gió. Đôi mắt trong veo, ngáy nhìn người con trai đang ở trước mặt mình. Trái tim khẽ run lên vì hồi hộp. Đôi má chợt ửng hồng e ngại. Cảm giác yên bình khó tả.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng ngắn lại cũng như sợi dây vô hình nào đó đang dần kéo hai trái tim xích lại gần nhau hơn. Có lẽ vì nó quá mỏng manh nên dường như chẳng ai có thể nhận ra sự thay đổi gì từ nó hay vì nó quá mạnh mẽ và bất ngờ khiến họ cảm thấy ngỡ ngàng đến khó tin?

Anh dùng chân đứng trước mặt cô. Không gian ngưng đọng trong ánh nhìn ấm áp của hai người dành cho nhau. Không ai biết đó là gì cả.

- Hôm nay...em rảnh chứ? – anh ngập ngừng.

Cô thoáng ngẩn người. Anh ấy đã thay đổi cách xưng hô với cô rồi. Chỉ một điều đơn giản ấy thôi nhưng sao lòng cô lại thấy ấm áp, hạnh phúc thế nhỉ?

- Em rảnh. – cô trả lời, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên nhất để che giấu cái tâm trạng xôn xao của mình.

- Vậy có thể đi cùng với tôi một lúc được không? – giọng anh bình thản hết mức.

Cô hơi bối rối trước lời mời bất ngờ của anh. Mới sáng sớm mà anh đã mời cô đi đâu chứ? Lời mời đó làm cô nhớ tới lần trước, cái lần mà cô đã hét lên là cô ghét anh vì nụ hôn “bất đắc dĩ” ấy.

- Đừng lo, sẽ không như lần trước đâu. Chỉ cần đứng bên tôi là được rồi. – anh giải thích khi nhận ra sự lưỡng lự, lo lắng của cô.

- Không...ý em là...em có thể biết mình sẽ đi đâu không? – cô vội trả lời.

Băng khẽ thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra được sự đồng ý của cô. Anh nhìn cô một cách dịu dàng, khẽ gạt đầu.

Từ xa, một bóng người cô độc, đứng lặng mình dưới gốc cây liễu bên hồ. Dáng vẻ ủ rũ của nó dường như cũng một phần nào nói lên cái tâm trạng dằn vặt, ghen tị trong lòng của người đó.

Bàn tay nắm chặt cành cây, cố gắng xoa dịu đi cái vị đắng trong miệng, cái đau đang gặm nhấm tâm can của anh. Đôi mắt nâu tuyệt đẹp kia như trở nên đen lại.

Nhìn khuôn mặt non nớt, ngây thơ của người con gái kia mà lòng anh lại thoáng nhói đau. Hơn hai tuần rồi mà giữa anh và cô vẫn thế, vẫn không thể nào phá tan được bức ngăn vô tình độc ác kia. Cô không tha thứ cho những gì anh đã làm, mà cho dù có thì chính anh cũng không thể tha thứ cho mình. Làm sao có thể chấp nhận được việc anh đã làm người con gái đó phải đau lòng chứ? Trái tim tưởng chừng như đang rực cháy vì tình yêu anh dành cho anh nhưng giờ chính ngọn lửa đó lại thiếu rui toàn bộ hi vọng trong anh.

Nó có quá cay độc, dữ dội không chứ?

Nụ cười dịu dàng, ngọt ngào của cô làm lòng anh càng điên cuồng gào thét. Trái tim không ngừng vùng vẫy, đập mạnh như muốn nổ tung. Những lúc này, tình yêu của anh càng mạnh mẽ biết bao.

Càng yêu bao nhiêu thì anh càng ghen bấy nhiêu. Tại sao lúc nào nụ cười ấy cũng dành cho người con trai kia. Anh có gì không xứng đáng để nhận nó chứ?

Tại sao? Câu hỏi cứ loay quanh trong anh mãi như một điều gì đó day dứt mãi không thôi. Đôi khi anh tự cảm thấy ghét bản thân vì sự yếu đuối và xấu xa của mình. Nhưng trong sâu thẳm trong anh cái tình yêu ích kỷ đó vẫn mong cho cô hạnh phúc. Có lẽ như thế chính anh cũng sẽ thấy nhẹ nhõm một phần nào đó.

Không thể phủ nhận rằng cả hai đứng bên nhau rất xứng. Giữa họ luôn có một sợi dây vô hình nào đó buộc chặt lại nhưng dường như không một ai trong họ nhận ra điều đó.

Anh lặng lẽ quan sát hai người ấy trong lòng hỗn độn cùng cực. Họ đang nói gì với nhau thế? Trông cô có vẻ như đang lưỡng lự, cả cậu cũng không kém phần bối rối? Rồi họ cùng bước đi.

Đi đâu vậy? Ngay buổi sáng chủ nhật này. Con ghen tị như con rắn độc, từ từ gặm nhấm trái tim yếu mềm của anh, thật khó để kiểm soát nó. Khẽ lắc

đầu cay đắng, anh quay lưng bỏ đi về một hướng vô định nào đó, mặc cho cái rối bời trong lòng dẫn dắt anh.

.....

Chiếc xe Porsche Cayenne Turbo đen dừng trước sảnh một nhà hàng lớn nhất của thành phố. Cánh cửa từ từ mở ra, một chàng trai bình thản bước ra. Anh cực kì điển trai và cuốn hút trong bộ âu phục đen. Dáng vẻ điềm đạm, ung dung, phong thái đĩnh đạc hiếm có của một người tài giỏi. Bộ âu phục không làm mất đi một chút gì nét trẻ trung của người con trai đi mà ngược lại.

Anh đi vòng ra, mở cánh cửa và đưa tay vào để đón một người ở trong đó – một cô gái. Người con gái trông thật hiền dịu và duyên dáng trong bộ váy voan trắng với điểm nhấn là chiếc thắt lưng đen ngang eo. Cô bước ra có một chút khó khăn vì đôi giày cao gót, vội níu chặt cánh tay của người con trai kia làm điểm tựa.

Cả hai bước sóng đôi đi vào tiền sảnh của bữa tiệc. Hôm nay là buổi lễ ra mắt sản phẩm mới của công ty mỹ phẩm Beauty Nature mà tập đoàn AJ đang hậu thuẫn.

Ngay khi đặt chân vào, toàn bộ hội trường im bật, mọi ánh mắt dồn hết về một hướng, nơi mà hai người ấy vừa bước vào.

Ai cũng thăm thẳm một trước đôi trai tài gái sắc này. Chàng trai cao lớn, khuôn mặt thanh tú, cương nghị sánh cùng người con gái xinh đẹp, duyên dáng kia. Cũng không ít ánh mắt ghen tị ném về phía người con gái đó và cũng chẳng thiếu cặp mắt ao ước của một vài tên con trai dành cho cô.

Nhưng không một ai dám chen ngang phá vỡ họ. Vì không ai muốn đắc tội với cháu của tập đoàn AJ hay vì họ không đủ khả năng để phá vỡ sợi dây liên kết vô hình nào đó mà ngay chính họ cũng không rõ.

Cả hai bước chậm rãi lướt qua mọi ánh mắt hiếu kì ấy, tiến về phía chỗ ngồi dành cho khách VIP.

.....

Xuân căng thẳng ngồi cạnh Băng, dường như đang phải gồng hết sức lên để sao cho tự nhiên nhất trước hàng trăm ánh mắt tò mò, dò xét.

Thì ra lời đề nghị đi cùng Băng mục đích là muốn cô làm bạn gái hờ của anh, để tránh mấy người ga găm làm phiền. Có hơi chút thất vọng nhưng cô vẫn không nói gì. Lần thứ hai đồng ý làm bạn gái của anh nhưng lần này có vẻ căng thẳng hơn, có chút gì đó hơi bối rối, ngại ngùng.

Và dường như Băng cũng nhận ra thái độ khó tả của Xuân, anh nhẹ nắm nhẹ bàn tay cô. Nhìn thẳng vào mắt khi cô ngược lên ngạc nhiên.

- Đừng lo, chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi, không cần phải giữ phép, chỉ cần hãy luôn đi cạnh tôi là được.

Giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng làm cô có chút thoải mái hơn một chút. Cô khẽ nhìn anh mỉm cười đáp lại.

Sau buổi giới thiệu, Băng và Xuân đứng dậy, đi theo người hướng dẫn tới xem từng loại sản phẩm. Có lẽ mọi người nghĩ cô và Băng là một cặp thật nên có vẻ như ai cũng cố ý lấy lòng cô.

Nhìn khuôn mặt giả tạo của họ, làm cô có chút không thoải mái. Nhưng không thể phủ nhận là xem mấy cái này cũng có cái hay. Đi sát bên Băng, mắt lại hướng về người giới thiệu với món hàng mỹ phẩm mới một cách hiếu kì, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười thích thú.

Băng đi bên cạnh cũng có chút căng thẳng. Tại sao thế? Trước đây cũng đã một lần đi cạnh cô rồi mà. Lần này cảm xúc thật khác lạ. Có chút gì đó bối rối, hơi hồi hộp.

- Chào cậu Băng, rất vui khi gặp cậu ở đây. – một giọng nói ồm ồm vang lên khiến cả Băng và Xuân đều quay lại.

Một người đàn ông to béo, bụng phệ, khuôn mặt tròn một cách khó chịu, đầu còn loe hoe vài sợi tóc nhưng vẫn cứ cố vuốt sang một bên kĩ càng. Từ người này toát lên một cảm giác vương giả kệt cỡm đến buồn cười.

Xuân hơi thắc mắc khi nhìn thấy ông ta, hình như đã gặp ở đâu thì phải?

- Vâng, chào ông. – Băng lãnh đạm trả lời.

- Ô, thật không ngờ được gặp cậu ở đây, quả là như lời đồn. Cháu trai của chủ tịch toàn là mỹ nam, tài giỏi. – ông ta buông lời nhận xét một cách thô lỗ, tỏ ý thêm thường.

- Ông quá khen, tôi không hoàn hảo thế đâu? – Băng đáp, vẫn không mỉm cười.

- Ba, ba đi đâu thế? – giọng nói ồm ồm của một đứa con gái vang lên, chen ngang cuộc nói chuyện.

- Ba đang nói chuyện với cậu Băng này con. Lại đây. – ông ta kéo một đứa con gái lại cạnh mình. Cô gái đó khẽ mỉm cười e thẹn khi nhìn thấy Băng, vội cúi gầm mặt xuống:

- Đây là con gái của tôi. Chào cậu Băng đi con. – ông ta cười tự hào.

Đưa con gái đó khẽ ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú như bị mê hoặc, đôi mắt chớp chớp.

Anh khẽ cúi đầu ra ý chào hỏi, lò đi ánh mắt “thèm thường” kia.

Xuân thông cảm, làm sao không bị thu hút bởi vẻ ngoài đầy thu hút như anh chứ nhưng ánh mắt chăm chú ấy làm cô có chút khó chịu.

Khuôn mặt của cô gái này sẽ xinh hơn rất nhiều nếu như không đắp lên cả tấn phấn trang điểm lên đó. Da trắng quá mức làm lệch tông so với phần cổ. Mắt kẻ quá đậm tạo cảm giác như thâm, môi đỏ chót trông hơi gượng gạo.

- Em nó hâm mộ cậu đã lâu, không biết cậu có nhớ húng làm quen không? – ông ta cười khả khả, không che giấu cái ý định gắn ghép anh với con gái của mình.

Xuân hơi bức, hai người kia cố lò mình ra để ve vãn “bạn trai” của cô ngay trước mặt của cô sao? Dù chỉ là giả nhưng họ cũng đâu cần quá đáng như vậy. Bất giác cô kéo tay anh lại, khiến anh đang bối rối trước hai người kia, phải chuyển qua ngạc nhiên.

- Sẽ rất vui nếu như chúng ta quen thêm bạn mới phải không? – cô bước lên, ôm chặt cánh tay anh như những cặp đôi khác hay làm.

Cô thoáng sững người trước hành động táo bạo của mình. Mặc dù cả hai đang trong vai là một đôi nhưng như thế này có vẻ hơi thái quá. Lỡ như anh không đồng ý, và đẩy cô ra thì sao? Cô không dám nghĩ tiếp.

- Đúng vậy. – Băng lấy lại vẻ bình thản ban đầu, khẽ mỉm cười, nhìn hai người kia.

Xuân hơi chững người lại. Anh cũng có vẻ đồng ý với những gì cô làm, có thể là do anh cũng không muốn bị người khác làm phiền.

- Thế thì tốt quá nhỉ? Cho hỏi đây là? – ông ta vừa cười vừa hỏi.

- Cô ấy là bạn gái của tôi. – giọng anh nhẹ nhàng, ảm áp hơn.

Sắc mặt của ông ta kém hẳn đi. Ném ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới cho Xuân, tò ý khinh miệt.

Con gái của ông ta cũng chẳng hơn. Cô ta chẳng che giấu cái nhìn ghen ghét, khó chịu cho cô, thỉnh thoảng kéo tay áo của ba mình, thì thầm cái gì đó. Nhưng điều đó cũng không làm cô quan tâm lắm, giờ cô thấy thoải mái hơn nhiều.

- Nếu không còn gì, xin phép tôi lui trước. – Băng lịch sự nói, rồi kéo cô đi khỏi khu vực đó.

Bước chân của cả hai từ từ chậm dần, rồi dừng hẳn trước bàn thức uống. Băng khẽ lấy cho mình một ly sâm panh còn đưa cho cô một ly nước trái cây.

Cô cúi đầu, nhắm nháp vị ngọt ngào, chua chua của nó.

- Em xin lỗi, hình như lúc nãy em cư xử hơi thái quá. – cô ngược nhìn anh.

Băng quay qua nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy, anh nở nụ cười nửa miệng, trầm ngâm một lúc rồi mới nói.

- Dù gì hôm nay chúng ta là một cặp mà. Cứ làm những gì như mọi người vẫn làm.

Cô nhìn anh, khẽ gật đầu tỏ ý hiểu. Câu nói của Băng tự dưng lại mang lại cho cô một chút gì đó nhen nhóm trong lòng.

Tiếng ồn ào, xôn xao ở lối cửa vào thu hút sự chú ý của cả Băng và Xuân. Hướng ánh mắt tò mò về phía ấy, sự xuất hiện của một cô gái.

Thân hình mảnh khảnh, cân đối đến tuyệt vời. Bộ váy đỏ, bó sát làm nổi bật thân hình ấy, mái tóc xoăn được búi cao gọn gàng. Nụ cười tươi tắn lúc nào cũng ở trên môi. Từ khi người con gái đó bước vào, mọi sự chú ý đã dành hẳn cho cô. Không chỉ vì vẻ ngoài thu hút mà còn vị đại vị của cô. Cũng giống như Băng, cô là khách VIP của buổi ra mắt lần này.

Hoàn toàn không có hứng thú gì với buổi lễ tề nhậm này, nhưng cô vẫn đến, lí do đơn giản là vì Băng sẽ đến.

Nghĩ đến đây, Tiên bất giác bật cười hài lòng. Lướt ánh mắt khắp phòng tìm kiếm hình dáng của anh. Cô chợt dừng lại ở người con trai kia. Dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú đậm đậm, nổi bật hẳn trong đám đông. Anh đứng nhìn cô, không cảm xúc, nhưng cô không quan tâm.

Bước thẳng tới chỗ anh đang đứng, mỉm cười nụ cười đắc thắng. Tiên sa sầm lại, nụ cười tắt ngúm khi bắt gặp đôi mắt trong veo đến đáng ghét của đứa con gái kia. Tại sao cô ta lại tới đây? Tại sao cô ta lại đứng cạnh Băng?

Bộ váy trắng hợp với khuôn mặt bầu bình hiền lành của cô ta một cách đáng ghét? Cô ghét phải thừa nhận rằng đứa con gái đó cũng xinh xắn, trắng trẻo, thu hút người khác lắm.

Hít thở thật sâu, lấy lại tinh thần, tiếp tục tiến lại gần hai người kia.

- Chào mọi người, rất vui khi được gặp ở đây. – Tiên cười duyên dáng nhìn Băng, khẽ liếc Xuân một cái.

Băng gật đầu không nói gì. Anh vẫn không thay đổi sắc mặt.

- Em chào chị, chị cũng tới sao? – Xuân e ngại nói.

Tự dưng Xuân cảm thấy bối rối trước Tiên. Bị bắt gặp khi đang đứng cùng Băng như thế này có chút không hay. Vì Tiên đã chẳng ngần ngại nói rằng mình thích Băng, cô đi với anh như đang cố ý chen ngang vào giữa cả hai vậy. Hơn nữa, cô nghĩ Băng sẽ hợp với Tiên hơn.

- Em cũng tới sao? – Tiên nói không cảm xúc.

- Vâng. – cô cười gượng.

- Tại sao anh đi mà không nói với em? – Tiên kéo tay Băng và nhìn anh nũng nịu.

- Chẳng phải cô cũng đã đến rồi sao? – anh lạnh lùng nói.

Tiên hơi chững lại nhưng không chịu buông tha.

- Em đang tính đi cùng anh mà. Như vậy sẽ không ai dám đụng đến anh nữa sao? – cô mỉm cười.

- Làm phiền cô phải lo rồi, hôm nay tôi đã có người đi cùng rồi. – anh giữ nguyên giọng nói ấy.

Tiên hơi khó chịu, quay qua nhìn Xuân không vui vẻ cho mấy.

- À, chị Tiên đến rồi, em... nghĩ... tới lúc mình phải về rồi. Em đi trước. Chị Tiên, em chào chị, em đi trước đây. – Xuân lúng túng nói rồi vội vàng quay lưng bước đi.

- Khoan, chúng ta cùng về.

Băng níu cánh tay của cô, kéo lại về phía mình. Giọng nói nhẹ nhàng, ảm áp bất ngờ khiến cơn ghen trong lòng Tiên bùng nổ một cách khó kiểm soát.

- Cần gì phải về sớm như thế chứ? – Tiên cười và nói với Băng.

- Đúng đây, chị Tiên mới đến, em nghĩ anh có thể đi cùng chị ấy đó. – Xuân chen vào.

Băng nhìn Xuân một lúc lâu, ánh mắt như chứa đựng một sự hựt hẫng, trách móc gì đó.

- Không, hôm nay là đủ rồi. Cảm ơn vì lời đề nghị của cô. – anh quay qua nói với Tiên gọn lọn rồi bỏ đi thẳng ra cửa, kéo theo Xuân đang bối rối nhìn anh.

Bước chân dồn dập, gấp gáp, có chút giận dữ của người con trai ấy khiến cô cảm thấy có chút hối lỗi. Tại sao trông anh có vẻ như tức giận như thế? Chẳng lẽ việc cô tạo cơ hội cho Tiên ở bên anh là sai sao?

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt bởi giọng nói vô cảm của Băng:

- Lần sau, không cần em phải lo lắng thay cho tôi như thế đâu?

- Vâng. – cô ngập ngừng, không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ ngoan ngoãn bước vào xe và không nói thêm bất cứ câu gì trên đường về.

Tiên đứng sững nhìn bóng dáng của hai người kia sóng đôi đi ra khỏi tiền sảnh của khách sạn này. Bàn tay nắm chặt lộ rõ sự ghen tức đến cùng cực. Đôi mắt tuyệt đẹp kia như trở nên sắc nhọn tới mức có thể cắt nát tất cả, đặc biệt là người con gái kia. Tại sao lúc nào cô ta cũng đi cạnh Băng? Tại sao lúc nào cô ta cũng có người lo lắng bảo vệ? Từ khi nào Băng đã mở lòng với nó?

Khuôn mặt sa sầm, lộ rõ sự thâm độc của một con người chanh chua. Không ai dám tới gần, vì họ cảm thấy sợ ánh mắt ấy.

- Thừa cô chủ, tôi phát hiện ra một việc hết sức thú vị. Có lẽ nó sẽ giúp ích cho cô đấy ạ. – giọng nói ôn nhu của người đàn ông. Bộ vest đen cứng nhắc cùng khuôn mặt nghiêm nghị, có chút gì đó lạnh lùng, tàn độc làm cho ông ta trở nên nguy hiểm lạ lùng.

Tiên quay ra nhìn ông ta với ánh mắt khó chịu. Lắng nghe lời thì thầm gì đó từ người đó. Đôi môi chọt nở dài nụ cười hài lòng, cay độc.

.....

Hành lang vắng lặng, bầu trời tối đen. Gió khẽ gào rít bên ngoài cùng tiếng xào xạc của cây cối làm cho khung cảnh trở nên âm u và lạnh lẽo hơn hẳn.

Tiếng bước chân vội vã, có chút sợ hãi, gấp gáp của ai đó vang vọng khắp nơi đây.

Nhịp tim dồn dập, đôi mắt đảo dáo dác tìm kiếm, dè chừng.

Bước chân đó chậm dần rồi dừng hẳn trước một chiếc tủ đựng đồ.

Run rẩy đưa chiếc chìa khóa lên, vội vàng mở cánh tủ đó ra.

Bên trong có một vài món đồ lặt vặt gì đó, một vài cuốn sổ nhỏ được đặt gọn gàng ở trong góc trên của cái kệ.

Liếc qua một lượt, đặt nhanh chiếc hộp giấy vào trong rồi đóng vội cánh cửa lại.

Hắn quay lưng bỏ đi, không tìm được cái nôn khan vì kinh tởm. Một lần nữa hắn lại bỏ chạy nhanh vào bóng đêm như cái lúc hắn bước ra từ đó.

Gió lại khê gào rít, kéo theo những cánh cây rung động bực tức, khó chịu. Màn đêm tĩnh mịch luôn thế. Âm thầm và đôi khi lại chứa đựng biết bao sự xấu xa không ngờ.

.....

Căn phòng làm việc tối om.

Một gã đàn ông ngồi trầm tư suy nghĩ. Khói thuốc làm cho ông ta trở nên mờ ảo, khó hiểu.

Đi đầu thuốc vào cái gạt tàn một cách tức tối, lầm bầm rửa cái gì đó.

Giờ thì ông đã nhớ mặt đứa con gái hồi sáng. Nó ăn diện lên nhìn khác hẳn, không muốn công nhận nhưng đúng là xinh đẹp thật. Nhưng mà như thế thì đầu đủ để cướp mất đứa cháu của chủ tịch tập đoàn AJ từ tay con gái của ông chứ.

Đã thế lần trước gặp mặt, dù chỉ lướt qua, cũng đủ để biết được là con bé đó đúng là thứ giả tạo, đáng ghét như bố nó. Giả ngây thơ để đám con trai khờ khạo kia phải mê mẩn. Nếu đám đó mà gặp con ông thì kiểu nào cũng phải đổ hết.

Vừa nghĩ ông ta vừa cười hài lòng. Ông hợp tác với bố của con bé kia chỉ vì bất đắc dĩ thôi, cái ông ta cần là món tiền mà gã đã thật thà cùng hợp tác đầu tư và cái đầu thông minh của gã, xong việc là gã sẽ bỏ thôi nhưng khó khăn bây giờ là hơi khó để làm việc đó.

Cách...

Cánh cửa bật mở bất ngờ, ông ta cảm rầm liếc ra phía đó. Hơi giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của người đàn ông lạ mặt. Khuôn mặt trầm ngâm lạnh lùng, cùng bộ vest đen làm ông ta trở nên cứng nhắc và khó hiểu.

- Ông...ông là ai...?

- Tôi là người muốn hợp tác với ông. – người đàn ông đó mỉm cười nham hiểm.

- Hợp...hợp tác...gì? Tôi không biết...ông là ai cả...? – ông ta ngập ngừng.

- Đừng lo sẽ có lợi cho đôi bên mà. – người đàn ông lạ mặt tiếp lời.

- Lợi gì chứ? – mặt ông ta hơi sáng lên.

Không nói gì, người đàn ông kia đi thẳng và đặt lên một sấp giấy gì đó.

Ngay lập tức, ông đọc lướt qua sấp giấy mà người lạ mặt kia đưa. Khuôn mặt như bừng sáng, đôi mắt không giấu sự thèm thuồng và ham muốn vì dài số 0 dài kia.

- Sao ông đồng ý chứ? – người lạ mặt lên tiếng.

- Được...được...tôi đồng ý... - ông ta gạt đầu lia lịa.

- Nhưng tôi có một vài yêu cầu nhỏ. – người kia tiếp tục nói, giọng điệu trầm đục, nguy hiểm.

- Tôi làm theo là được chứ gì? – ông ta nói vội.

- Tất nhiên, cũng không khó khăn gì lắm đâu...chỉ là...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Sáng sớm luôn là lúc đẹp nhất trong ngày. Một ngày mới với nắng nhẹ và gió vi vu thổi. Nó vẫn luôn là vậy đối với Xuân, nhưng có lẽ hôm nay là ngoại lệ.

Dậy trễ đến mức Phong là người phải đi gọi cô dậy.

Cảm giác gặp anh vào lúc sáng sớm dường như đã quá xa lạ đối với cô trong một thời gian dài né tránh. Nó vẫn còn ngượng ngùng và kiêu dè.

Hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. Một khoảng trống xuống giữa cả hai.

- Em dậy hơi trễ so với mọi hôm nhỉ? – Phong mỉm cười dịu dàng tới mức khiến cô đau lòng.

Cô vẫn tự trách bản thân khi luôn xa lánh và lạnh nhạt đối với anh sau ngày hôm đó, bỏ qua mọi lời xin lỗi, giải thích chân thành của anh. Cô vẫn cần một chút thời gian để quên đi điều đó. Vẫn chưa có gì quá tồi tệ xảy ra cơ mà, chỉ cần cô thả lỏng và quên dần là được.

- Em... xin lỗi... hôm qua em thức khuya quá. – cô khẽ mỉm cười.

- Ừ, không sao. – anh khẽ thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra sự thoải mái ở cô.

- Em đi chuẩn bị. Làm phiền anh rồi. – cô nói rồi vội vàng quay lưng bỏ đi vào trong phòng.

Phong định nói gì đó nhưng rồi lại không, anh thờ dãi đứng dựa vào tường chờ đợi. Hướng ánh mắt về một hướng xa xăm nào đó, nghĩ vẩn vơ, mệt mỏi.

Đã bao lần anh ao ước được giang cánh tay, che chở cho người con gái ấy ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nhưng giờ đây anh lại là người phải né tránh cố. Dường như cô đã tạm chấp nhận anh, quả thật là một điều tuyệt vời.

Cách

Cánh cửa bật mở lần nữa, người con gái kia lại bước ra. Bộ đồng phục gọn gàng, vừa vặn làm tôn lên nét nữ tính và nghiêm trang của một nữ sinh đúng mực. Trái tim mềm yếu của anh lại khẽ run lên vì thổn thức, anh nhìn cô chăm chú, mê hoặc. Đôi mắt nâu kia như đang ẩn chứa một chút gì đó buồn và tuyệt vọng.

- Anh vẫn đợi em sao? – cô hỏi.

- Ừ, anh có thể đi cùng em chứ? – anh nhã nhặn.

Cô nhìn anh một lúc, hơi lưỡng lự rồi gật đầu.

Phong khẽ cười. Cả hai sóng đôi bước dọc hành lang, cùng duy trì một khoảng cách nhất định nào đó. Tiếng bước chân đều đều vang vọng khắp không gian chậm rãi.

Không ai nói gì, tự đặt ra cho mình câu hỏi về suy nghĩ của người đang đi cạnh mình là gì.

- Giờ cậu mới xuống sao? – giọng nói quen thuộc, nó đã từng rất tinh nghịch nhưng giờ lại mang một chút gì đó trầm lắng và suy tư.

Cả Phong và Xuân đồng loạt quay lại, nhìn người con trai kia bước tới gần. Cậu khẽ mỉm cười khi nhìn thấy cô. Và cô cũng cười đáp lại. Chỉ có điều ánh mắt của cậu dành cho Phong không mấy thiện cảm, mà có chút gì đó trách móc và khó chịu.

- Tại sao cả hai lại đi cùng nhau? – cậu lạnh lùng hỏi.

- Anh ấy gọi tớ dậy. – Xuân giải thích.

- Vậy sao? – Triệt nhìn anh không cảm xúc.

- Ừ. – Xuân gật đầu.

- Cậu tha thứ cho anh ta sau những gì anh ta đã làm sao? Cậu có tốt bụng quá không thế? – Triệt liếc nhìn anh.

- Triệt, đủ rồi đó. Chuyện của tớ không cần cậu xen vào. Hiểu lầm đã qua, đừng bao giờ nhắc lại, hơn nữa anh ấy còn là anh họ của cậu vì thế đừng cư xử như thế. – cô lên giọng. Đã cố bỏ qua tất cả rồi nhưng sao Triệt lại cố tình gọi lại.

Triệt nhìn cô có chút ngỡ ngàng.

- Không, có lẽ cậu ấy nói đúng đấy. – Phong lên tiếng.

- Được rồi, chuyện cũ bỏ qua đi, mọi người đừng nhắc lại nó được không, em mới là người phải trách móc chứ không phải những người xung quanh. Em tới đây là để giúp mọi người hòa thuận chứ không phải là để cho mọi người xích mích như thế này. – cô mắt bình tĩnh, liền nói một tràng dài.

Phong và Triệt im lặng nhìn cô bối rối.

- Em xin lỗi, em hơi mất bình tĩnh một chút, tạm biệt. – cô quay lưng bỏ đi.

Chạy nhanh ra khỏi khu nhà ấy rồi lấy nhanh chiếc xe đạp quen thuộc và phóng thẳng đến trường trong mớ cảm xúc rối như bòng bong lúc này.

.....

Bước vội nhanh về phía tủ đựng đồ, có lẽ như cuộc nói chuyện buổi sáng này đã mất khá nhiều thời gian của Xuân, kết quả là lúc này cô đang đứng trước ngăn cơ thể học rất cao.

Cạch...

Cô mở vội chiếc tủ để lấy một vài món đồ.

Một chiếc hộp bất thường đặt ngay chính giữa của tủ đựng đồ.

Hơi chững lại, nhìn nó một cách nghi ngờ, từ từ nhấc lên và mở nó ra.

Cô thét thất thanh vội hất tung chiếc hộp xuống, bịt chặt miệng nhìn nó một cách ghê tởm.

Xác một con chuột chết, nát bầy đến độc ác.

Là ai đã làm chuyện này chứ?

Chẳng lẽ tất cả những người ở đây ghét cô, ghê tởm cô tới mức đó sao? Cô nuốt khan giọt nước mắt hoảng sợ, mệt mỏi. Lặng nhìn chiếc hộp nằm dưới đất kia, cô nhắm mắt lại, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Chuyện này không thể nói với ai, chỉ làm cho những người xung quanh đặc ý. Cô sẽ cố chịu đựng.

.....

Xuân mở cánh tủ ra, lòng khẽ tròng xuống. Vẫn thế. Suốt một tuần qua, họ vẫn “đều đặn” gửi cho cô chiếc hộp kinh tởm đó, vẫn giữ nguyên ý định đuổi cô đi cho bằng được.

Cô như muốn bật khóc vì tức, vì sợ và vì căm ghét.

Một tuần qua ngày nào cũng thế. Mỗi ngày là một xác của một con vật chết đau đớn. Khẽ xót thương cho số phận của những con vật nhỏ bé kia, chỉ vì cô bị ghét mà chúng phải bị đem làm trò như thế. Quả thật là độc ác.

Từ xa, Duy lững thững đi. Khẽ ngân nga một điệu nhạc nào đó trong họng. Ánh mắt chợt dừng lại ở người con gái kia. Bất giác bật cười, cô gái này luôn cho anh hứng thú kì lạ. Một người con gái bình thường giản dị nhưng lại có thể thu hút được sự quan tâm của biết bao nhiêu người, toàn là những người tai to mắt lớn trong trường này.

Bước chậm chậm lại phía cô một cách thích thú.

- Hey, chưa vào lớp sao? – Duy vỗ vai Xuân khi anh tới gần.

Cô giật mình quay lại nhìn người mới xuất hiện, là Duy.

Nụ cười trên môi anh tắt ngấm khi nhìn thấy khuôn mặt nặng nề, lo sợ của cô. Liếc nhìn chiếc hộp kì lạ trong tủ đồ ấy, anh đưa tay ra lấy và mở nó ra trước khi cô kịp ngăn anh lại.

Khẽ giật mình khi nhìn thấy cái thứ kinh khủng trong đó. Anh quay qua nhìn cô có chút giận dữ.

- Cái này ở đâu ra. Nói thật xem nào? – anh gần giọng.

Cô bối rối nhìn anh, không biết trả lời sao. Điều đó cũng đủ để cho anh biết câu trả lời. Dù cô bị ghét trong cái trường này nhưng không ngờ là tới mức này.

- Bao lâu rồi? – anh hỏi.

- Không có gì quan trọng đâu. – cô vội lấy chiếc hộp đồ và chạy vội đi vứt nó.

Duy chạy theo, kéo tay cô lại.

- Nói anh nghe coi. – anh bức bối nhìn cô.

- Một tuần. – cô nói nhỏ.

- Băng và Phong đã biết chưa? – anh hỏi tiếp.

Cô lắc đầu.

- Em không muốn mọi người lo lắng. – cô đáp.

- Em bị ngốc à? Tại sao em lại che giấu chuyện này. Đi anh sẽ nói cho Băng biết.

- Không, em không muốn anh ấy phải lo lắng thêm vì em. – cô kéo tay anh lại.

Nhìn đôi mắt khẩn thiết của Xuân là Duy có chút mềm lòng. Tại sao một đứa con gái yếu ớt như thế lại đi chịu đựng sự giày vò ghê lạnh của nhiều người như thế? Không chỉ về thể xác mà còn muốn đánh mạnh vào tâm lý của cô. Ai lại độc ác như thế chứ? Có thể ghét nhưng làm như thế này là quá mức, chính anh cũng cảm thấy tức giận thay cho.

- Em chắc chứ? – Duy hỏi.

Cô gật đầu nhìn anh cương quyết.

- Anh Duy đang làm gì đó? Tại sao lại đứng đây? – giọng nói lãnh lút, những nhọc của một đứa con gái bắt ngờ vang lên làm bầu không khí căng thẳng giữa Xuân và Duy bị phá vỡ.

Cả hai quay lại, là một nhóm con gái đang đứng đó, nhìn anh với ánh mắt chăm chú, ngưỡng mộ.

- Chào, có gì sao? – Duy đang bức bối nên chỉ trả lời qua loa.

- Bọn em chào anh. – cả nhóm đó đồng thanh.

Một đứa con gái trong nhóm đó chợt chú ý tới sự tồn tại của Xuân, đặc biệt là lại đang đứng một mình với Duy nên đâm ra khó chịu.

- Ê, con bé kia, ai cho mày đứng cạnh anh Duy. – con bé đó kéo giật Xuân ra một cách thô bạo.

Duy nheo mày tỏ ý khó chịu.

- Đây, cô đang làm gì đó? – anh lên giọng.

- Em chỉ muốn giúp anh tránh xa khỏi đứa con gái xấu xí này thôi. – cô ta vừa mỉm cười vui vẻ nhìn anh, cố ý lấy lòng, vừa cố gắng giật tóc Xuân đẩy cô ra xa.

Dù đau nhưng cô vẫn không kêu lên một tiếng, chỉ chịu đựng một mình. Chợt cánh tay của con bé kia buông ra, một cánh tay chắc khỏe khác đang kéo cô lại về phía người đó, ôm cô vào lòng một cách âu yếm nhất, trước khi cô kịp hiểu ra chuyện gì, Duy đã lên tiếng:

- Tại sao tôi phải tránh xa cô bạn gái “xấu xí” của tôi nhỉ? –

Anh mỉm cười nụ cười mê hoặc, vòng cánh tay ôm lấy vai cô, khẽ hôn lên mái tóc, nhìn đám con gái đó đang trở mặt ra vì ngạc nhiên đến cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Căn phòng vang vọng tiếng piano trầm bổng. Thình thoảng là giọng hát trầm ấm của một người con trai nào đó.

Không gian cũng trở nên trầm lắng, để nhường chỗ những giai điệu ngọt ngào ấy cất lên. Người con trai ấy dường như thả hồn hoàn toàn vào trong bài

hát vu vơ của anh, chìm đắm trong cái thế giới của riêng mình.

Nhưng trái ngược với anh là một người dường như đang cực kì căng thẳng. Môi khẽ cắn chặt, lo lắng. Hai tay nắm chặt vào nhau, nhìn anh lúng túng, không biết nói gì.

- Em có cần căng thẳng thế không? – Duy vẫn tiếp tục chơi đàn, không nhìn vào Xuân đang đứng bên cạnh.

- Em...sao anh lại nói thế chứ? – cô ngập ngừng.

- Nói gì?

- Anh...

- Chuyện em là bạn gái của anh sao? – anh dừng lại, quay qua nhìn cô và mỉm cười.

Nụ cười ấy làm cô thoáng bối rối.

- Có gì không ổn sao? – anh hỏi tiếp.

- Tất nhiên. Em còn chưa biết rõ anh là ai nữa, hơn nữa giữa em và anh là...

- Anh thích em không được sao? – anh vẫn tiếp tục giữ nụ cười ấy.

Cô hơi sững người lại trước lời nói của Duy. Thích? Cô mới gặp Duy có hai tuần, làm sao có thể thích được chứ?

- Anh đừng đùa kiểu đó. Mọi người sẽ hiểu lầm mất. – cô cảm thấy có một chút bực bội.

- Sao? Hiểu lầm càng tốt, chẳng sao hết. Sự thật mà. – anh nhún vai rồi quay lại với chiếc đàn của mình.

- Anh đừng có đùa như thế? Anh sẽ gặp rắc rối đó.

Râm...

Xuân giật mình khi nhìn thấy Duy trút giận lên chiếc đàn, quay qua nhìn cô bực bội.

- Ý em là sao? Vậy chịu đựng chuyện bị bắt nạt sẽ tốt hơn sao? – anh hỏi.

- Không...em...

- Được rồi, chỉ là biện pháp tạm thời thôi. Mà em ghét anh hay là do anh không xứng để làm bạn trai của em. – Duy lấy lại vẻ vui đùa ban đầu.

- Không...không...em không xứng mới đúng. – cô lắc đầu.

- Được rồi, không bàn chuyện đó nữa. Giờ em cứ ngoan ngoãn làm đúng bổn phận là bạn gái của anh được rồi.

- Nhưng...vâng...em cảm ơn. – cô cúi đầu.

- Sao. Đừng quá quan trọng hóa nó lên, anh sẽ giải thích với Băng mà. – Duy tiếp tục mải mê với những giai điệu của riêng mình.

Xuân chợt đỏ mặt khi nghe nhắc tới Băng.

- Không...không cần đâu ạ. Em cảm ơn...em phải đi trước...chào anh ạ. Lát nữa gặp lại anh nhé. – cô xua tay loạng xạ rồi chạy một mạch ra khỏi phòng ấy.

Bỏ lại Duy đang cười thầm về chuyện nào đó. Mọi chuyện dường như xảy ra quá bất ngờ nhưng lại hết sức thú vị thì phải.

Cạch...

Một người con trai mở cửa và lặng lẽ bước vào phòng.

- Chào cậu. Em ấy vừa đi rồi. – Duy không quay lại.

- Chuyện ấy là sao? – người con trai ấy cất tiếng hỏi.

- Chà tin đồn lan nhanh nhỉ?

-.....

- Cậu muốn biết sao? Được thôi. ...

.....

Tin đồn dường như luôn mang một sức lan tỏa mạnh mẽ đến khó kiểm soát. Quả thật như vậy, chỉ trong vòng một buổi sáng, việc Xuân là bạn gái của Duy đã được truyền tai hết tất cả mọi người. Tất nhiên đó sẽ là một cú shock cực kì lớn đối với học sinh toàn trường.

Hai người đó làm sao có thể biết nhau? Gặp nhau lúc nào? Con bé đó có gì hay chứ?...bla...bla...

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra để làm đề tài bàn tán nóng hổi của các tùm học sinh trường này. Mặc dù mọi người đều không thích điều đó nhưng không thể phủ nhận là ánh mắt mà mọi người dành cho Xuân cũng có chút kiêng dè và e ngại.

Đối với việc này, Xuân cũng không thấy thoải mái cho lắm, khi chịu đựng ánh mắt dò xét lộ liễu, dửng dưng của không ít người xung quanh. Không thể trách họ được vì ngay cả cô cũng sẽ không thể giấu nổi sự tò mò trước sự biến đổi chóng mặt này.

Mới cách đây một vài tiếng, cô là một tâm điểm chịu mọi sự ghen ghét thì giờ đây có vẻ như cô đã “có” được khá nhiều ánh mắt kiêng dè, nề phục một chút.

Cô chợt bật cười trước tình huống “vịt bầu hóa thiên nga” của mình. Nói thật cô thấy có chút không thoải mái, bất an trước sự hiểu lầm này. Cô phải giải thích như thế nào với mọi người trong nhà Chính đây?

Khẽ thở dài, cô tiếp tục rẽ vào một hành lang nhỏ, bước vào phòng tự học để giam mình trong cái thế giới yên bình nhỏ bé của riêng mình.

Và đúng là chỉ có nơi đây là yên bình nhất.

Không một bóng người trong đây.

Lòng chợt thấy thoải mái hơn, Xuân bước tới đặt nhẹ chiếc cặp nhỏ lên bàn rồi tiến về phía kệ sách.

- Em đang quen Duy sao? – giọng nói đượm buồn như chất chưa bao sự tuyệt vọng, dằn vặt của ai đó cất lên khiến cô không khỏi giật mình.

Vội vàng quay đầu lại.

Là Phong. Anh đứng ngay sau lưng cô, khuôn mặt có thật vọng, đôi mắt nâu ánh lên bao nỗi niềm rồi bối, khó tả. Một thoáng khiến lòng cô trùng xuống.

- Vâng. – cô gật nhẹ.

- Từ khi nào thế? Anh được biết chứ? – anh gắng hỏi.

- Cái này hơi khó nói một chút, em không... - cô ngập ngừng.

- Ủ. – anh gật đầu.

- .....

- Em thấy sao? – anh hỏi tiếp.

- ..... □ cô không nói gì.

Giờ tới lượt Phong im lặng, chỉ biết nhìn cô. Sao trong hòng anh lại có vị đắng thế? Đắng lắm. Sao lòng anh lại nhói đau dữ dội thế này. Dường như toàn thân đã mất hết đi toàn bộ sức lực, chỉ biết để cho những cơn đau hành hạ cõi lòng, hành hạ cái tinh thần đã kiệt quệ từ lâu của anh.

Tại sao chứ? Tình đầu trong anh khó khăn thế sao? Anh không ngờ nó sâu đậm đến thế, mạnh mẽ đến thế.

- Được rồi, em đừng quá lo lắng về việc đó. Anh không có ý gì đâu. – Phong mỉm cười dịu dàng để làm vui đi nỗi lo lắng, khó xử trong lòng cô.

- Em cảm ơn. – cô lí nhí trả lời.

Cả hai lại rơi vào khoảng im lặng. Giữa họ có quá nhiều điều cần nói nhưng tại sao lại không thể? Lời nói cứ ứ đọng trong cổ họng một cách nặng nề.

Cạch...

Băng bước vào, có một chút bối rối, anh cúi chào Phong và Xuân rồi cũng lặng nhìn họ không biết phải làm gì.

- Cậu tìm gì sao? – Phong lên tiếng.

- Ủ, mấy cuốn sách ấy mà. – Băng trả lời.

- Ủ. Vậy cậu tìm đi, có lẽ tớ phải đi trước. – Phong cười nhạt rồi bỏ đi. Không hiểu sao, anh không đủ dũng cảm để trước mặt hai người ấy.

Phong đi, lại đến lượt cả Băng và Xuân rơi vào im lặng. Cả hai ngượng ngùng nhìn nhau, rồi cố gắng tập trung vào việc mình đang định làm. Mai mê tìm sách và đọc nó, có lẽ cũng khiến họ thấy thoải mái hơn.

Nắng ngoài kia khẽ tỏa nhẹ mang theo chút hơi ấm vào phòng. Thời gian trôi chậm chạp như không nỡ đi nhanh để bỏ qua cái khoảnh khắc đẹp đẽ giữa hai người ấy.

Bất giác, hai ánh mắt bất gặp nhau, có chút bối rối, vội vàng cô quay mặt đi.

- Em có thể hỏi anh một chút được không? – cô áp ứng.

- Ủ. – anh từ tốn nói.

- Anh biết người đàn ông mà đi cùng con gái hôm bữa mà chúng ta gặp ở bữa tiệc chứ? – cô hỏi.

- Một chút, có gì sao? – anh nhìn cô dịu dàng.

- À, chỉ là...không biết ông ấy là người như thế nào?

- Một doanh nhân lâu năm nhưng hình như cũng không nổi lắm. Có nhiều tin đồn không tốt về ông ta trong những lần giao dịch với người khác.

Cô lo lắng. Không phải là người có thể hoàn toàn tin được sao? Vậy bố cô vẫn hợp tác với ông ấy? Liệu có ổn không ta?

- Có gì sao?

- Không, chỉ là...

- .....

- Hình như bố em đang hợp tác với ông ấy. – cô ngại ngùng nói.

Anh thoáng nheo mày lại, suy nghĩ một vài điều gì đó.

- Liệu người đàn ông đó có đáng tin không ạ?

- Đừng quá lo lắng. Chắc sẽ ổn thôi. Bố của em chắc cũng sẽ biết mà. – anh an ủi.

Nghe Băng nói như vậy, lòng cô có chút an tâm. Khẽ mỉm cười nhìn anh, bất giác cô vội vàng đứng dậy khi liếc nhìn chiếc đồng hồ.

- Em phải đi rồi. Em có hẹn với anh Duy. Cảm ơn anh nhé. Tạm biệt.

Cô cúi chào anh rồi chạy nhanh ra khỏi cửa để anh vẫn ngồi im ở đó.

Anh cảm thấy có chút khó chịu khi thấy cô nhắc tới Duy với vẻ trìu mến ấy. Tại sao chứ? Họ là một cặp, điều đó là bình thường mà.

Băng khẽ thở dài. Quay trở lại việc đang làm dở. Nhưng suy nghĩ chợt bị gián đoạn bởi những gì mà cô ấy nói. Anh có chút tò mò về người đàn ông kia.

Lôi chiếc điện thoại ra, nhấn vội một mẫu tin nhắn cho chú thư kí của mình, để tìm thêm một ít thông tin cần thiết. Không hiểu sao, anh lại thấy có chút gì đó không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Buổi trưa luôn là lúc trời nắng gắt nhất. Mọi người dường như cũng cảm thấy mệt mỏi, lười biếng hơn.

Học sinh toàn trường đều đổ xô xuống căn tin để dùng bữa trưa. Hàng trăm học sinh cùng có mặt ở phòng ăn, hàng trăm tiếng nói ồn ào tạo nên một thứ tạp âm khó chịu nào đó.

Nhưng nếu để ý kỹ, ta vẫn nhận ra được chủ đề chính của các cuộc bàn tán, ồn ào đó vẫn là cặp đôi “lệch lạc” giữa Duy và Xuân. Không ai nghĩ tới mà cũng không ai có thể ngờ rằng có một ngày lẹm có thể thành trở thành công chúa ở ngoài đời thật như thế.

Căn phòng im bất khi một người con gái kia xuất hiện. Hàng trăm ánh mắt đổ dồn về một phía. Xăm xoi, dò xét. Tiếng xì xầm lại bắt đầu nhốn nháo cả lên.

Xuân bất giác cảm thấy khó chịu trước lời bàn tán, nói xấu kia. Việc cô là bạn gái của Duy đang được mọi người miễn cưỡng chấp nhận. Không ai dám phản đối cũng như làm phiền cô nữa. Có lẽ đó cũng có cái hay. Bàn tán thì sao chứ?

Hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu, cô bình thần bước vào trong căn tin, lờ đi tất cả sự ghen tị, căm ghét xung quanh, tự tìm cho mình một góc nhỏ nào đó cạnh cửa sổ và thả mình xuống đó.

Nhâm nhi ly nước trái cây mới lấy, mắt vẫn không rời khỏi cuốn sách mới mượn được thư viện. Cảm giác thấy thoải mái yên bình. Mặc dù trong lòng có hơi hối hận khi bỏ qua cuộc hẹn của Duy. Đầu phải tại cô, chỉ là do không tìm thấy anh thôi chứ.

- Em ở đây sao? Làm anh tìm em mãi. – giọng nói trầm ấm, đầy yêu thương của ai đó làm cô giật mình.

Anh lấy ly nước trong tay Xuân, đưa lên môi nhấp nháp. Hướng ánh mắt trêu mến đáp lại đôi mắt ngạc nhiên của cô.

- Em...xin lỗi...em không tìm thấy anh. – cô ấp úng nói. Vừa mới nghĩ tới anh, anh đã tới rồi sao?

- Sao không gọi. Tìm em thật đấy. Giờ chúng ta là một cặp, thì phải đi cùng nhau chứ đúng không? – anh mỉm cười, tay đưa cho cô một trái dâu bọc sôcôla từ phần của mình.

Hơi ngại ngùng, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn để anh đưa.

- Em cảm ơn. – cô đáp.

- Ồ, hai người cũng ăn trưa ở đây sao? – một người nào đó vừa xuất hiện, phá tan không khí yên bình giữa hai người họ.

Không hẹn, cả hai cũng ngược lên nhìn người vừa mới xuất hiện và cùng thoáng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của hai người mới tới.

Băng trầm mặc nhìn hai người trong khi Tiên đang vui vẻ khoác tay anh, cười đáp lại. Cả hai trông thật đẹp đôi, không khỏi khiến người khác cảm thấy ngưỡng mộ và ghen tị. Nhưng có đúng là cả hai đều cảm thấy hài lòng về điều đó?

- Chào. Cả hai cũng tới đây ăn trưa sao? –Duy mỉm cười.

- Ủ. – Băng gật đầu.

- Bọn mình ngồi xuống đây được chứ? – Tiên kéo tay Băng ngồi xuống cạnh mình.

- Tất nhiên rồi. – Duy đáp.

Hai người ấy ngồi xuống, cạnh nhau, còn Duy chuyển qua ngồi cạnh Xuân. Hai cặp ngồi đối diện nhau, có chút gì đó hơi gượng gạo.

- Hai người qune nhau thật à? – Tiên liếc mắt nhìn Xuân, trong lòng có chút giễu cợt.

Duy không nói gì mà chỉ mỉm cười, quay qua nhìn cô làm cô thoáng bối rối, vội vàng gật đầu lia lịa.

- Vậy sao? Chúc mừng nhưng nhìn không giống lắm nhì? – Tiên tiếp tục đả kích.

- Vậy thế nào mới giống? – Duy quay qua nhìn Tiên không mấy thiện cảm cho lắm. Từ trước tới giờ, anh luôn cảm thấy khó chịu với người con gái nào, có gì đó quá giả tạo.

- Chỉ là nhận xét thôi mà, mọi người xung quanh đều nói thế mà. – Tiên tiếp lời.

- Thế sao?

- Không thân mật cho lắm, còn gì nữa ta? – Tiên vẫn giữ nguyên nụ cười khinh khỉnh ấy.

- Thế à? Vẫn tốt hơn những người không phải là một cặp nhưng vẫn cố tỏ ra thân thiết phải không Xuân? Dù gì cũng phải quan sát cảm nhận của người đối diện một chút chứ? – Duy bình thản nói, liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Băng. Cả hai nhìn nhau cùng cười nhạt vì câu nói ấy.

- Ý cậu là gì? – Tiên sa sầm mặt lại.

- Anh ấy chỉ đùa thôi mà. Chị đừng suy nghĩ nhiều quá. – Xuân xen vào để xoa dịu cơn bức tức trong Tiên.

Duy nhìn cô hài lòng, đắc ý.

- Được rồi, không làm phiền cả hai, chúng ta đi thôi nào, phải tự tìm không gian riêng chứ nhỉ? Ai đòi nào lại thân mật lộ liễu thái quá chứ nhỉ? – Duy đứng dậy, kéo tay Xuân lôi ra khỏi căn tin. Trước khi đi, không quên ném cho Băng ánh mắt thích thú, tinh nghịch.

Xuân cũng thấy hơi đường đột, chỉ kịp cúi chào Tiên rồi vội vàng theo kịp bước chân của Duy. Anh kéo cô một đoạn dài rồi rẽ vào một hành lang nhỏ, hướng về phòng học nhạc ở khu nhà phía đông. Hình như đó luôn là nơi yêu thích của anh. Cô không hỏi, cũng không thắc mắc vì giờ cô đang có chút hụt hẫng, bối rối. Tại sao cô lại khó chịu trước sự xuất hiện của Băng và Tiên, trước cử chỉ thân mật Tiên dành cho anh?

Cạch...

Tiếng đóng cửa phòng làm Xuân chợt tỉnh. Ngó quanh căn phòng này, cô thấy có chút quen thuộc. Đây là nơi lần đầu tiên cô gặp Duy, lần đầu tiên cô được nghe anh hát.

- Sao lúc này em ngoan ngoãn thế? – Duy hỏi khi đẩy cô ngồi xuống một chiếc ghế cạnh cây đàn piano, còn anh thì ngồi ở vị trí của người chơi đàn.

- Em thấy họ đẹp đôi mà. – cô thú thật.

- Vậy sao? Anh thì chẳng thấy đẹp gì cả? – anh lắc đầu.

- Tại sao thế ạ? – cô ngạc nhiên.

- Không biết. Em không ghen sao? – anh dò hỏi.

Thoáng giật mình khi nghe câu hỏi đó, cảm tưởng như cô đang bị anh đọc suy nghĩ vậy. Mặt cô ửng đỏ, cử chỉ trở nên vụng về, khó hiểu.

- Tại sao em lại ghen chứ? – cô lắc đầu.

Duy nhìn cô một lúc. Anh cười nhạt khi nhận ra điều gì đó trong mắt của cô. Anh biết trước rồi nhưng có vẻ như là càng ngày nó càng rõ ràng.

- Chỉ đùa thôi mà. Thôi giờ thích nghe anh hát không?

- Có. – mắt cô bừng sáng. Cô muốn nghe giọng hát trầm ấm của anh. Vì mỗi lần nghe, đều khiến cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Anh mỉm cười nhìn cô, bàn tay nhẹ lướt trên từng phím đàn. Từng âm thanh cất lên liên tiếp, liên tiếp tạo nên một bản nhạc nhẹ nhàng, du dương, ngọt ngào. Không gian trầm lại, mãi mê chìm đắm trong từng tiếng nhạc. Anh khẽ cất tiếng hát.

I know, I know it's been a while

I wonder where you are, anh if you think of me,

Sometimes, got you always on my mind,

You know I had it rough, trying to forget you but

The more that I look around, the more I realize

You're all I'm looking for...

What makes you so beautiful,

You don't know how beautiful your are to me,

Yo're not trying to be perfect

Nobody's perfect, you are, to me.

.....

Just friends, beginning of the end

.....

I wish somehow, I could say them now

.....

-*Beautiful*-Bài hát nhẹ nhàng, trầm ấm đi vào lòng cô. Cảm giác thân thương, ngọt ngào biết bao. Khi anh hát dường như cả thế giới xung quanh chỉ còn mình anh, chỉ còn lại một khoảng trời riêng cho anh thỏa niềm đam mê bất tận của mình.

Cả nắng, cả gió cũng trở nên dịu dàng hơn. Cây cối không dám đu đưa chỉ sợ phá đi một giây phút dịu dàng của bài hát ấy.

Xuân ngồi dựa vào cây đàn, nhìn anh mãi thôi. Trong lòng chợt dâng trào cảm xúc ngưỡng mộ, nể phục. Cô có thể nhận ra niềm hạnh phúc của anh mỗi lần anh cất tiếng hát, được chìm trong niềm đam mê của mình.

Đã được nghe qua lời Băng kẽ, cô biết Duy không muốn quay trở về nhà Chính vì điều gì. Có lẽ vì do đó có hơi quá kì lạ nhưng chỉ khi ở gần anh, cảm nhận thứ tình yêu to lớn mà anh dành cho âm nhạc, cô mới hiểu nó. Đường như trong Duy, âm nhạc là tất cả, là cuộc sống, là tình yêu cháy bỏng.

Anh giữ gìn nó trong một góc nhỏ tâm hồn để tự tận hưởng nó. Bao bọc nó thật chặt trong cái vỏ bọc bên ngoài cứ như sợ ai đó sẽ phá vỡ nó. Quay trở lại nhà Chính cũng như anh từ bỏ niềm yêu thích duy nhất của mình. Dùng nó để đổi lấy những thứ hào hoa, giàu có mà anh không đoái hoài. Anh không muốn như thế.

Phải làm sao đây? Cô không nỡ ngăn cản anh đến với niềm đam mê của mình, cũng như tách anh ra khỏi cuộc sống ấy. Anh sinh ra như dành cho âm nhạc, là một phần của nó. Làm sao cô có thể làm một điều độc ác như thế nhưng rồi còn việc mà cô cần làm. Gia đình cô cần nó. Phải làm sao đây chứ?

Trong lòng trào dâng cảm xúc hỗn độn, khó xử. Cô thầm tiếc cho Duy, một người tài giỏi như anh tại sao lại không thể đến với niềm đam mê của mình một cách đường đường chính chính chứ?

- Sao thế? Không hay à? – Duy dừng tay, quay qua nhìn cô hỏi.

- Không. Hay lắm, hay đến chết mất, hay đến mức làm em phải ghét bản thân mình luôn chứ. – cô cười gượng.

Duy không hiểu cho lắm, nhìn cô nghi hoặc.

- Làm sao em có thể lôi kéo anh về nhà Chính đây. Em không nỡ. – cô thú thật.

- Vậy sao? – anh hơi khựng người.

- Em thích nhìn anh khi anh hát cơ. Đẹp lắm. – cô nói tiếp.

Anh cười nhẹ, đưa bàn tay vuốt lấy khuôn mặt bầu bĩnh của cô.

- Em thích sao? Vậy ngày nào anh cũng hát cho em nghe. – anh đáp.

- Em cảm ơn, có làm phiền anh không? – cô hỏi.

- Chúng ta là một cặp mà.

- Chắc em yêu anh thật luôn quá. – cô lè lưỡi trêu anh.

- Vậy càng tốt chứ sao? Phải không.

Cô chỉ mỉm cười không nói gì. Trong lòng thấy ấm áp một chút nhưng vẫn không thể nào quên được cảm giác rồi bời đang dần vụt trong lòng.

Ngước nhìn ra khoảng trời xanh bao la ngoài cửa sổ, cô thả hồn theo ngọn gió ngoài kia, cô gắng tìm cho chính mình một câu trả lời nào đó cho câu hỏi khó chịu kia.

Duy nhìn khuôn mặt trầm tư của người con gái kia cũng có chút khó xử. Anh tội nghiệp cho cô nhưng cũng ngưỡng mộ ý chí mạnh mẽ của cô. Chấp nhận hi sinh vì gia đình, chấp nhận biết bao sự xa lánh, ghê lạnh và thậm chí còn có cả những trò hành hạ độc ác của những con người xung quanh. Anh nửa muốn giúp cô, nửa lại không đủ dũng cảm. Anh không thể từ bỏ niềm đam mê duy nhất của mình. Anh yêu nó bằng cả trái tim. Âm nhạc. Thứ thần dược và cũng chính là thứ độc dược mạnh mẽ nhất của anh. Anh đã phụ lòng mong mỏi của ông nội để chạy theo nó.

Anh là người ích kỉ. Nếu cô luôn hướng về gia đình một cách khao khát thì anh lại là người chạy trốn nó. Vì anh sợ biết bao, sợ những cái áp đặt, những cái trách nhiệm mà anh sẽ gánh vác để rồi chôn vùi một phần tâm hồn đó. Anh muốn tự do bay nhảy, tự do với niềm đam mê duy nhất của mình.

Giờ anh phải làm sao? Tình yêu anh dành cho âm nhạc quá lớn nhưng biết sao được. Tình cảm mà anh dành cho ông và gia đình cũng quá lớn. Anh phải làm sao đây? Có lẽ vì đó là lí do mà anh ngưỡng mộ người con gái ấy, ngưỡng mộ sự kiên cường của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Xào xạc...

Tiếng lá cây khẽ cựa mình trong gió mang theo những âm thanh vui tai cho một buổi nắng chiều dịu mát.

Đầu đó vang vọng tiếng đàn ghitar cùng tiếng hát trầm ấm của người con trai nào đó. Mãi mơ màng trong dòng chảy của cảm xúc từ bài hát, cô gái kia cũng quên đi mất khái niệm về thời gian.

Trở thành “bạn gái” của Duy đã được một tuần rồi, Xuân cũng quen dần với tin đồn và những lời bàn tán ganh ghét xung quanh. Không thể phủ nhận, sức ảnh hưởng của anh quả to lớn. Sau ngày anh tuyên bố là “bạn trai” của cô, mọi học sinh trong trường đều có chút kiêng dè hay e ngại nào đó. Ngay cả những người trước đây nói xấu hay đe dọa cô, giờ cũng quay ra nịnh nọt, đeo bám. Điều đó khiến cô không khỏi cười nhạo trước sự giả tạo đến lộ liễu của tầng lớp giàu có nơi đây.

Cô cũng quen dần với nó, như một cách để thông cảm với những “cậu chủ” của mình chẳng?

Tiếng hát vừa dứt cũng là lúc Duy ngã mình về phía sau, dựa lưng vào tường, quay qua nhìn Xuân vẫn đang còn bay bổng suy nghĩ.

- Sao thế? – Duy cất tiếng hỏi, khẽ lấy tay xoa đầu cô thật nhẹ.

Hơi ái ngại vì cử chỉ quá mức ân cần ấy, cô hơi đỏ mặt. Dù đã một tuần rồi nhưng cô vẫn chưa tin là mình đang là “bạn gái” của anh, cho dù có lí do đó là gì đi chăng nữa.

- Không có gì, em chỉ đang suy nghĩ một vài điều thôi. – cô lắc đầu.

- Vậy sao?

- Nếu anh có bạn gái thì ngày nào anh cũng sẽ hát cho cô ấy nghe như thế này sao? – cô mỉm cười.

- Em là bạn gái của anh đó.

Cô khẽ đỏ mặt. Rõ ràng, cô trở thành bạn gái của anh cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi mà.

- Bạn gái trước của anh thì sao?

- Em là người thứ hai. – anh nheo mắt.

- Vậy sao? Em có biết về cô ấy không?

Duy khẽ cười. Xoa nhẹ mái đầu của cô.

- Ngốc, anh đùa đấy, em là người đầu tiên. Anh chỉ yêu...

- Âm nhạc. – cô buột miệng rồi ngay lập tức, che miệng lại vì nhận ra mình hơi lỗ lòi.

- Sao em lại nói thế? – anh nhìn cô ngỡ ngàng.

- Em xin lỗi, em chỉ cảm thấy thế vì mỗi khi nghe anh hát, em thấy... hình như anh chỉ biết yêu âm nhạc thôi.

- Giờ anh biết yêu thêm em này. – anh trêu trọc.

- Anh đừng đùa nữa. Rõ ràng là không mà, phải không? – cô vội xua tay. Dù biết anh đang đùa nhưng cũng có chút bối rối.

Duy mỉm cười, nhìn cô chăm chú, trong lòng dậy lên một cảm xúc khó tả nào đó.

Một tuần tiếp xúc, cũng đủ để cho cô nhìn thấy được một phần cuộc sống của anh sao? Đã rất lâu rồi, mới có người hiểu và đồng cảm với anh. Cô ở bên anh, hoàn toàn không có ý định dựa dẫm hay dụ dỗ nào cả. Điều đó làm anh cảm thấy thoải mái hơn, an tâm hơn. Anh vẫn thầm cảm ơn cô không thúc dục cô quay về nhà Chính. Vì trong anh luôn bấp bênh giữa âm nhạc và gia đình. Anh sợ chỉ cần có người ngăn cản, anh sẽ không chịu nổi, sẽ khuất phục trước sự dẫn dắt mà anh dành cho ông nội và gia đình mình.

- Xuân này. – anh bắt giác lên tiếng.

- Dạ? – cô khẽ nói, quay qua nhìn anh.

- Chủ nhật tuần này, chúng ta hẹn hò đi.

Cô tròn mắt nhìn anh. Hẹn hò? Hai người sao?

- Nhưng...em...

- Quen nhau một tuần rồi, đã thế còn bỏ qua giai đoạn tìm hiểu nhau. Giờ là lúc bắt đầu đó. Chủ nhật tuần này nhé. – anh véo nhẹ má của cô.

- Em...

- Chẳng phải, đã đồng ý làm bạn gái của anh rồi sao? – anh nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, khiến cô thoáng bối rối. Mặc dù là vậy nhưng đâu phải cô thích anh và chắc gì anh cũng thích cô chứ.

- Không nói nữa. Chủ nhật anh đợi em ở trước cổng trường. – giọng Duy trở nên trầm lại, có chút gì đó bắt buộc.

Im lặng nhìn khuôn mặt đanh lại của anh, khiến Xuân có chút khó xử. Cô không nỡ từ chối anh nhưng cũng không muốn đi đâu đó vào ngày chủ nhật. Vì có thể hôm đó là ngày duy nhất mà cô được ở nhà, được gặp mặt mọi người đồng đội.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô mới khẽ gật đầu đồng ý. Chẳng phải cô đang là “bạn gái” của anh sao? Có lẽ nó sẽ giúp cô hiểu anh hơn và tìm ra được cách nào đó để khiến anh quay trở về nhà. Chính mặc dù có thể nó hơi độc ác khi khiến anh tách rời niềm đam mê của mình.

.....

Ngày chủ nhật.

Buổi sáng luôn mang theo cái se lạnh, dư âm của một buổi tối yên ắng hôm qua. Thời gian trôi chậm cũng có nghĩa là nắng cũng sẽ lên, nắng cũng sẽ sưởi ấm tất cả mọi thứ quanh đây.

Đâu đó có tiếng bước chân vội vã của một người con gái. Cô đẩy nhanh cánh cửa cổng to lớn và nhanh chóng bắt chiếc taxi gần đó nhất để đi nhanh tới buổi hẹn.

Cô hi vọng mọi người, không ai biết hôm nay cô đi đâu. Mặc dù đã xin nghỉ ngày hôm nay nhưng cô vẫn thấy có chút áy náy. Một phần vì có lo là một chút nhiệm vụ của mình, hai là giấu mọi người lý do tại sao hôm nay cô lại bỏ đi sớm như thế này.

.....

Căn phòng yên tĩnh, đâu đó chợt có tiếng loạt xoạt của ai đó đang vụng về bước ra khỏi chiếc giường to lớn của mình. Anh uể oải vươn vai, đôi mắt còn vẻ ngái ngủ buổi sớm. Đi lại phía cửa sổ, kéo nhẹ chiếc rèm ra để đón chút không khí sớm của nắng mới.

Hít nhẹ cái không khí se lạnh vào buồng phổi, anh khoan khoái tận hưởng chút gì đó rất trong lành của buổi sớm. Ánh mắt chợt tỉnh ngủ, hướng về phía đáng về vội vã của người con gái kia.

Mới sáng sớm, cô đã đi đâu thế? Có cần phải bí mật thế không? Trong lòng có chút khó hiểu, tò mò.

Nhưng anh chợt thấy mình hơi ngớ ngẩn khi quan tâm thái quá tới đời sống riêng tư của người con gái đó. Từ bao giờ, anh có thói quen đó nhỉ?

.....

Xuân đứng trước cổng trường, tâm trạng có hơi hồi hộp. Lần đầu tiên cô hẹn hò với một người con trai khác như thế này.

Nếu chỉ là đi chơi đâu đó thì đây không phải là lần đầu tiên. Cô đã từng đi công viên giải trí với Phong, đi du lịch ở Nhật với Triết và cả đã từng đi với Băng. Nghĩ tới họ, lòng cô vẫn còn có chút gì đó không thoải mái lắm. Đặc biệt là đối với Băng, cô thấy lo lắng nếu anh biết. Nhưng mà tại sao chứ? Cô hẹn hò với Duy là quyền riêng tư của mình mà.

Khẽ lắc đầu để xua tan dòng suy nghĩ vu vơ đó, đưa ánh mắt dạo vòng xung quanh để đợi Duy.

Hôm nay, cô cũng có chuẩn bị khá chu đáo đó chứ. Bộ váy liền, mềm mại, không có tay áo. Phần trên màu trắng, phần váy màu xanh ngọc bích, xếp li kiểu. Mái tóc dài, hôm nay cũng được thắt kiểu gọn gàng. Chiếc mũ phớt đội lệch kết hợp với túi quai chéo màu nâu sữa. Tất cả làm cô trông thật trẻ trung, nữ tính hơn thường ngày rất nhiều. Lần đầu tiên hẹn hò thực sự, cũng nên ăn diện một chút chứ. Vì thế cô mới quyết định mặc chiếc váy duy nhất cũng là món quà của chị cô trong lần sinh nhật vừa rồi. Lâu rồi chưa mặc nó để đi chơi, cảm giác có chút ngại ngùng, xấu hổ. Càng đợi lâu, cô càng thấy lúng túng, vụng về hơn hẳn. Ngó quanh tìm sự xuất hiện quen thuộc của anh trong hồi hộp.

.....

Duy phóng xe thật nhanh, lướt qua cái lạnh của buổi sớm khiến anh cảm thấy thoải mái và tỉnh táo hơn nhiều.

Từ xa, anh chợt bị thu hút bởi dáng vẻ e ngại của người con gái kia. Khuôn mặt bầu bĩnh có chút lo lắng. Cừ chỉ vụng về, lúng túng làm cô trở nên thu hút đến lạ thường. Phải nói rằng, hôm nay cô rất đẹp. Bộ đồng phục thường ngày, làm mất đi nét nữ tính và dịu dàng của cô.

Anh khẽ cười. Giờ anh mới biết những người kia lại thích cô ấy đến như vậy. Không chỉ vì tính cách đặc biệt mà cả vẻ đẹp tiềm ẩn bên ngoài nữa chứ.

Bất giác, cảm giác tội lỗi dậy lên trong lòng. Có quá đáng lắm khi một mình hẹn hò với cô ấy trong ngày chủ nhật vắng người không chứ? Mấy người họ hàng ngọc ngà của anh giờ đang làm gì ở cái nhà Chính to lớn mà nhảm chán kia chứ.

.....

Ngó ngang loanh quanh mãi rồi Xuân chú ý tới chiếc xe Lamborghini Aventor xanh dương đang phóng nhanh rồi dừng lại trước mặt cô.

Đôi mắt tròn xoe, ngơ ngàng. Là Duy sao?

Hôm nay nhìn anh khác quá.

Cực kì nổi bật.

Anh mỉm cười, bước ra, mở cửa xe và mời cô vào. Cừ chi hết sức ân cần.

Cô vẫn còn thoáng bối rối trước sự thay đổi của anh.

Bộ dáng phớt đời, có chút bừa bộn trong bộ đồng phục hàng ngày, được thay bằng chiếc quần jean xanh đen theo kiểu bụi bặm, áo thun trắng kết hợp áo sơ mi sọc caro đỏ. Đặc biệt chiếc xe thể thao này làm anh cực kì sport và thu hút.

- Sao ngỡ ngàng thế? – anh ngồi vào vô lăng, quay qua nhìn cô và hỏi.

- Em... nhìn anh khác quá. – cô nói.

- Theo nghĩa tiêu cực hay tích cực? – anh bắt đầu khởi động xe.

- Tích cực. Học sinh nữ trường mình mà nhìn anh lúc này chắc em chết mất. – cô mỉm cười.

- Vì sao? – anh hỏi.

- Đánh ghen. – cô đáp ngay lập tức.

- Thế sao? Vậy chắc anh cũng giống em quá.

- Là sao ạ? – cô nghi hoặc.

- Đánh ghen.

- Ai đánh ạ?

- Nhiều người. Chắc là em biết người đó. – anh bất giác cười khi nghĩ tới khuôn mặt ghen tị của người con trai kia. Liệu nó có xảy ra không?

Chiếc xe lướt nhanh, bỏ lại phía sau những suy nghĩ vu vơ.

Nắng lên cao hơn, mang theo nắng ấm cho một ngày mới, hứa hẹn cả một buổi sáng tốt lành cho mọi người.

Nắng đã lên cao hơn, âm thầm theo dõi hai người ấy. Bước chân chậm rãi mang theo chút e ngại ngập ngừng của họ.

Đi bộ dọc theo con đường nhỏ để đến công viên giải trí gần đó. Duy quyết định gửi tạm chiếc xe ô tô kia, bản thân đồng ý đi bộ cùng Xuân. Đơn giản vì anh không muốn bị chú ý giữa đám đông và cũng là vì anh muốn đi dạo cùng cô một chút.

Bữa sáng đã được cả hai giải quyết nhanh, địa điểm đi chơi cũng nhanh chóng được quyết định. Chỉ là do cả Duy và Xuân thường thấy các cặp tình nhân hay đến công viên giải trí sao?

.....

Buổi đi chơi khá thoải mái. Cả hai không ai phải giữ khoảng cách với người đối diện. Những điều gì trong sáng, chân thành nhất đều trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Nụ cười hồn nhiên xóa tan bao mệt mỏi, lo lắng trong tận sâu của đôi mắt trong veo kia. Những trò chơi trẻ con đôi khi vẫn luôn có sức hút đối với người đã qua cái tuổi con nít đó. Đặc biệt người con trai kia, anh lại tạo cho cô cảm giác thật yên bình, tin tưởng biết bao.

Cô chợt nhận ra, mình thật may mắn biết bao khi mình được làm bạn gái của anh ấy biết bao mặc dù trong lòng cô vẫn còn đang chờ đợi, ngóng trông một điều gì đó mà chính cô cũng không rõ.

.....

Trời trưa nắng gay gắt, mang theo cái nóng rát người, khiến mọi người không khỏi khó chịu.

Gió thổi nhẹ, lay theo những cành cây lười biếng, xào xạc tạo ra những âm thanh uể oải khi trời càng lúc càng gay gắt như thế này.

Hai bóng người ung dung, bình thản cùng nhau sánh bước vào một quán cà phê ngoài trời. Người con trai cứ chỉ ần ần, kéo nhẹ chiếc ghế ra mời người con gái kia ngồi xuống rồi mới quay qua tìm cho mình một vị trí ở đối diện cô.

- Mệt không? – giọng anh nhẹ nhàng, trêu mến. Khẽ vuốt nhẹ vài lọn tóc xõa ra “bừa bộn” của cô, vừa nhìn cô chăm chú.

- Có một chút nhưng vui. – cô mỉm cười.

Duy cũng chợt nở nụ cười. Anh đang hẹn hò sao? Thật khó tin là có ngày anh sẽ chính thức hẹn hò với một cô gái và đặc biệt là một người mà anh hoàn toàn không biết rõ. Tại sao anh lại làm thế? Làm một điều mà chính anh cũng phải ngạc nhiên. Trái tim tưởng chừng chỉ mãi mê đi theo âm nhạc nhưng giờ lại có thời gian dành cho một người khác.

Tình cảm anh dành cho cô là gì? Rõ ràng nó không phải là tình yêu. Có thể nó đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ, quan tâm nào đó. Sự mạnh mẽ, cứng rắn của cô đã khiến anh phải chú ý.

Giờ anh đã hiểu lí do tại sao Triệt và Phong lại đều thích em ấy như thế. Còn một người nữa. Liệu người đó có nhận ra không?

- Anh Duy, anh đang nghĩ gì thế? – Xuân hỏi, khi vừa dứt gọn miếng bánh mì vào miệng ngon lành.

- Không có gì? Em ăn tèm lèm quá. – anh đáp, tay vờ qua chùi mép cho cô. Hành động đó khiến mặt cô chợt ửng đỏ vì xấu hổ và lúng túng.

- Em xin lỗi.

- Vậy sao?

- .....

- Ăn nhanh lên, anh muốn cho em xem một bí mật. – Duy chợt lóe lên một ý nghĩ nào đó. Anh muốn chia sẻ bí mật của mình cho cô. Anh cảm thấy tin tưởng, đặc biệt là anh cần một người để động viên mình. Mà dường như, cô chính là người đó.

- Đi đâu ạ? – cô tròn mắt hỏi.

Duy không nói, chỉ mỉm cười dịu dàng. Điều này làm cô có chút xao động. Có gì mà anh phải bí mật thế? Anh luôn mang cho cô cảm giác che chở như một người anh trai, cũng như Phong đã đối xử với cô. Tại sao anh lại đối xử tốt với cô thế?

Cô luôn tự nhắc nhở mình rằng mối liên kết giữa cả hai chỉ là vì muốn giúp đỡ đối phương. Anh giúp cô né tránh mọi rắc rối trong trường, còn cô muốn giúp anh quay lại nhà Chính.

Dù biết là thế nhưng vẫn không thể che lấp đi cảm giác ngại ngùng, xấu hổ khi đối diện với Duy và với người con trai đó. Cô sợ người đó hiểu lầm mặc dù ngay tận sâu trong tâm hồn, cô vẫn đang chờ đợi một điều gì đó xa vời xảy ra. Càng nghĩ, lòng cô càng thêm rối bời. Đôi mắt trong veo khẽ xao động như làn nước mùa thu đang rung động vì sự va chạm rất nhẹ của gió lòng thao thức.

.....

Chiếc xe Lamborghini xanh dương nổi bật dừng lại trước một buổi concert. Người con trai bước xuống, mở cửa xe rồi đỡ người con gái kia đứng dậy.

Cả hai sóng đôi bước vào đó. Hai bên là hàng trăm fan đang la hét, chờ đợi. Đôi mắt háo hức của họ khiến cả hai phải kiêng dè chưa kể là cả chục người bảo vệ lực lượng đứng chắn trước cửa.

Duy hơi nhăn mặt khó chịu một chút, liền kéo Xuân vòng ra cửa sau. Hoàn toàn trống trải vì đơn giản là không ai biết con đường bí mật này.

Cả hai nhanh chóng tiến vào trong.

Xuân cứ bước theo anh một cách máy móc, khó hiểu nhưng lại không dám hỏi câu gì cả. Đi một lúc lâu rồi Duy cũng chịu dừng trước một cánh cửa. Hơi mỉm cười, anh đẩy cửa ra, kéo cô vào cùng.

Cô thoáng ngẩn người. Đây là phòng hóa trang của các ca sĩ mà. Đã thế lại còn là của ca sĩ nam nữa chứ.

Anh dẫn cô vô đây làm gì chứ?

- Tại sao lại dẫn em vô đây? – cô giật nhẹ cánh tay anh, e ngại nói.

- Anh muốn em gặp bạn của anh. – Duy đáp.

- Hey, giờ mới đến sao? Đợi cậu mãi. – một giọng nói vang lên ở đằng sau họ, ngay lập tức thu hút sự chú ý của cả hai.

Duy bình thần quay lại, mỉm cười, đập nhẹ cánh tay của anh chàng mới đến.

- Hey, chào cậu. Lâu không gặp bạn cũ, tưởng quên rồi chứ. – anh hồ hởi nói. Cô có thể nhìn thấy được sự vui sướng lắm khi anh gặp người con trai kia. Có vẻ như hai người đó là bạn cũ của nhau.

- Sao quên được cái mặt xinh trai của cậu được. – người kia cất tiếng trêu đùa.

Duy vòng tay qua, ép đầu cậu bạn vào ngực mình mà hét.

- Á...à...láo nhì. – anh cười thật tươi, ra sức “ức hiếp” cậu bạn.

- Đau...đau...xin tha em...đừng làm hỏng tóc mới chứ. – người đó ra tiếng phản đối.

Đùa một lúc, Duy cũng thả cậu bạn ra. Vội vàng đứng dậy, chỉnh trang lại tóc. Lúc này anh mới nhận ra sự xuất hiện “đáng ngờ” của người con gái lạ lắm này giờ đang đứng ở đây và quan sát anh và Duy nói chuyện.

Đánh ánh mắt tò mò qua Xuân, khiến cô có chút bối rối. Anh tiến lại gần, nhìn cô chăm chăm một lúc rồi mới cất tiếng:

- Ai đây? Bạn gái của cậu sao?

- Ủ. Sao?

- Cái thằng, có bạn gái mà không báo cáo. Đã thế lại còn xinh thế này nữa chứ. – anh quay qua đập vào vai Duy một cái.

- Ha...người đẹp thì đến với người đẹp thôi.

Anh ta lườm Duy một cái rồi quay qua, sỏi lời với Xuân đang nhìn anh ngơ ngác.

- Em gái, bỏ thằng này đi, anh sẽ là một người bạn trai tốt của em.

Cô chột đồ mặt khi người con trai xa lại kia khen mình đã thế còn muốn cô chia tay với Duy để đến với anh ta nữa chứ. Thoảng lúng túng, cô vội vàng lùi về sau để né tránh.

- Không được đâu em. Nếu không phải là anh đây thì cậu cũng không tới lượt đâu nhé. – Duy đáp lại tỉnh bơ.

- Hừ... □ người đó nhăn mặt đáp.

Lúc này cô mới nhìn kĩ người đó. Khuôn mặt cũng khá thu hút, đặc biệt là mái tóc được nhuộm hoe đỏ, cắt theo style rock, quần áo da, găng đing. Cực kì cá tính và mạnh mẽ.

- Được rồi, để tớ giới thiệu. Đây là Diệp Xuân. Còn đây là Lạc Thiên.

Cô khẽ mỉm cười, vụng về bắt lấy tay người con trai kia.

- Thiên, anh đâu rồi. – một giọng nữ khác lạnh lót cất lên.

Cánh cửa đẩy ra, một người con gái bước vô. Mái tóc dài được buộc cao. Quần short jean, áo thun đen kết hợp áo khoác da lừng đing cực kì hầm hố và quyền rũ.

Người con gái ấy quét ánh mắt một vòng rồi dừng trước Duy. Một thoáng im lặng.

- Thằng quí, lâu ngày không gặp. Tưởng quên bạn cũ rồi chứ. – người ấy bẻ cổ Duy một cách thô bạo.

- Á...tha cho em đi mà. Hôm nay em đến tham gia buổi debut của cả hai này. – Duy giơ hai tay đầu hàng.

- Có thể chứ. Còn ai đây. – cô mỉm cười đắc ý, rồi quay qua nhìn cô nghi ngờ.

- Bạn gái em đó. Tên là Diệp Xuân. Còn đây là chị Bảo Vy. Bạn gái em xinh không? – anh bình thần kéo Xuân vào sát người mình khiến cô chột đồ mặt vì ngại. Tại sao anh lại có thể cư xử bình thường như thế chứ?

- Xinh. Chú mày cũng có mắt đó chứ. Tưởng không biết yêu ai. Thế cũng được rồi. – Vy cười thoải mái.

- Đùa em sao. – Duy đáp lại, giọng có phần hơi trềnh xuồng.

- Anh Thiên, chị Vy...có chuyện rồi. – một giọng nói hốt hoảng, chạy vội vàng vào phòng.

Cả hai người ấy, quay lại nhìn người vừa mới vào. Là một cậu con trai, có phần trẻ hơn Thiên và Vy. Cách ăn mặc khá hợp rơ với style của hai người, có lẽ là cũng một nhóm.

Khuôn mặt hót hổi của cậu ta khiến ai cũng có chút áy náy.

- Long... Long có sự cố rồi. – vừa thở hồng hộc, vừa nói.

- Cái gì. Diên à. – Thiên không kìm nén được hét toáng lên.

- Có chuyện gì? – Vy bình tĩnh hơn, vội vàng hỏi.

- Lúc này, nó đi vào. Fan bu lại quanh nó, không biết bị ai đổ rạch tay nó. Chắc chắn có đứa nào trà trộn vào định hại nó. – khuôn mặt của cậu chắc chắn.

- Bọn mày làm ăn kiểu gì thế? – Thiên hoàn toàn mất kiểm soát, quát tháo ầm ĩ.

Vy mặt tái mét, không biết nói gì hơn.

- Giờ sao đây ạ? – cậu con trai kia, hoảng hốt hỏi.

- Tay nó sao rồi? – Vy hỏi.

- Đã băng bó lại rồi nhưng sợ là không thể đánh đàn trong hôm nay được.

Thiên tức giận, lầm bầm ***** câu gì đó. Mặt mũi căng thẳng, nhăn nhó, cực kì khó chịu.

- Tại sao lại ngay buổi hôm nay chứ? – Vy nói như sắp khóc.

- Có chuyện gì sao? – Duy bình tĩnh hỏi.

Thiên im lặng, lầm lì, không nói. Vy khổ sở giải thích.

- Long, tay ghita bass của nhóm bị thương rồi.

Duy thoáng trầm mặc. Anh cảm thấy lo lắng cho hai người bạn của mình. tại sao lại đúng vào ngày hôm nay chứ. Là ngày cực kì quan trọng đối với ước mơ mà họ hằng ao ước. Anh trầm mặc suy nghĩ.

- Được rồi, để tớ chơi thay. – giọng nói của Duy chậm rãi mà chắc nịch.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn anh. Cảm giác cực kì ngỡ ngàng trước lời đề nghị táo bạo của anh. Làm sao có thể được chứ? Bài hát họ đã phải tập luyện cả tháng cùng nhau, liệu giờ Duy có theo kịp không.

- Cậu diên à? – Thiên nhìn anh trân trối.

- Cậu không tin tớ sao? – giọng Duy bình thản.

Cả ba người kia đều nhìn anh như đang suy nghĩ điều gì đó, chỉ có Xuân là vẫn chưa hiểu rõ được sự quan trọng của sự việc lần này.

- Được rồi. Cậu chắc chứ? – Thiên lặp lại.

- Không được, làm sao anh có thể tin tưởng một người lạ chứ? – giọng của cậu con trai trở nên chói tai đến khó chịu.

- Bọn tôi hiểu rõ tài năng của cậu ấy hơn ai hết. Giờ quay lại thông báo với các thành viên khác. Bảo Long hãy từ nghỉ ngơi, đợt sau sẽ là lúc của cậu ấy. – Vy gần giọng.

Cậu ta có vẻ hơi bất mãn nhưng rồi cũng chào thua trước sự cương quyết của nhóm trưởng và nhóm phó.

- Nào, cậu đã nghe qua bài đó chưa? Bản nhạc đấy. – Thiên đưa cho cậu một sấp giấy gì đó. Cả hai thảo luận với nhau một hồi, Duy chăm chú nghe, và thực hành.

Xuân im lặng đứng bên cạnh nhìn anh. Cảm giác có đôi chút tự hào khi được quen với một người tài giỏi như anh.

Một lúc sau, nhân viên trang điểm tới, giúp anh thay đồ và chỉnh sửa quần áo.

- Khoan đã. Cậu ấy xuất hiện kiểu nào, có được không? Mọi người sẽ biết là không phải Long ngay. – Vy lên tiếng.

Mọi người bỗng trầm xuống. Đó lại là vấn đề. Không thể để lộ việc này ra ngoài được.

- Mặt nạ. – Xuân chợt lên tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng đó.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

- Em nghĩ, nếu đeo mặt nạ thì không ai biết ai là ai đâu. – cô lúng túng giải thích.

- Được đấy. Đổi style một chút mang phong cách khác chắc không sao đâu. – Vy chen vào một cách thích thú.

- Được. Để tôi tìm mặt nạ. – chị trang điểm vội vàng chạy nhanh để đi tìm nó, bỏ lại sự hồi hộp, lo lắng đang nhe nhóm trong tim của mỗi người ở trong phòng.

.....

Ánh sáng lóe lên, pháo bông bắn ra cùng với sự xuất hiện bất ngờ của nhóm nhạc Dreamtime. Tiếng nhạc cất lên mạnh mẽ, dứt khoát. Sự xuất hiện của năm người, cùng với chiếc mặt nạ mang theo nét bí ẩn.

Tiếng ghita ngân dài kích thích thính giác của mọi người nghe, kéo họ dần dần chìm đắm trong thế giới âm nhạc đang rạo rực trong lồng ngực của mỗi người đang ở trên sân khấu.

Tiếng hát cất lên, lấn át đi tất cả sự ồn ào quanh đây.

Chìm đắm.

Ngập tràn trong niềm đam mê.

Nhịp tim đang hòa nhịp theo từng giai điệu, theo từng nhịp trống, theo từng ca từ...

Thời gian như kéo dài mãi, dài mãi đến vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Trời đã sẫm tối.

Một người con gái ngồi im lặng, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ mạnh mẽ đang ở trước mặt mình. Lòng dâng trào cảm xúc ngưỡng mộ, nể phục.

Cô đã thực sự gục ngã trước tài năng thật sự của anh.

Mười lăm phút để chuẩn bị cho một buổi concert hai tiếng.

Nhìn anh lúc chăm chú nghe từng giai điệu, nghe từng lời chỉ dẫn của Thiên và Vy làm lòng cô chột xao xuyến. Cảm giác thật không ngờ để phá bỏ nó.

Dù đã nhận ra tài năng của anh từ lâu nhưng lần này đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Giờ cô phải làm sao?

Càng ngày cô càng do dự.

Cô không muốn và cũng không thể tách rời con người ấy ra khỏi niềm đam mê duy nhất của người đó.

Cô nên làm gì chứ?

Cô khẽ thở dài, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn thấm mồ hôi từ trán của anh.

Duy hơi giật mình trước hành động ấy nhưng rồi cũng để im cho cô giúp mình lau. Cả hai cứ im lặng mãi cho đến khi Duy lên tiếng trước.

- Hay không? – anh hỏi.

Cô gật đầu nhưng không nói thêm gì.

- Sao thế? Nhìn em miễn cưỡng quá. – anh hơi hụt hẫng trước thái độ kì lạ của cô.

- Không. Hay lắm mà. – cô lắc đầu.

- Nào, nói thật đi. – anh giữ tay Xuân, nhìn thẳng vào mắt hỏi.

- Không. Hay thật mà. – cô mắt bình tĩnh một chút.

Anh buông tay cô ra, bắt mắt nhìn cô.

- Chỉ là em...em...

-.....

- Nhìn anh lúc ở trên sân khấu, em...thấy mình...có...lỗi quá.

- Lỗi?

Cô gật đầu.

- Em...phải khiến anh quay trở về nhưng giờ thì...em...không nữa. Em ghét anh, tại sao người đó lại là anh chứ? Giờ em phải làm sao đây? Chẳng lẽ em cứ nhìn anh theo đuổi niềm đam mê của mình nhưng còn việc kia thì sao chứ? Nếu mà bắt anh về thì không phải là độc ác sao? Làm sao em có thể nhìn một người như anh phí phạm tài năng chứ. Trời ơi, em phải làm sao? – cô bực mình, nói một tràng bằng cái giọng run run như sắp khóc.

Duy ngó người nhìn đứa con gái đang ngồi trước mặt mình. Thì ra là anh làm khó cô ấy thế sao? Anh cảm động. Chưa một ai mà suy nghĩ tới niềm đam mê của anh như thế. Chưa một ai hiểu rõ thực sự anh muốn gì?

Vươn tay kéo cô vào lòng, siết cánh tay, ôm chặt cô vào lòng. Mặc kệ cô đang phản đối dữ dội.

- Ngốc, được rồi. Cho anh thời gian đi. Anh sẽ tự động quay về.

Cô ngó người nhìn anh.

- Được không? Anh hứa.

Cô nhìn anh, khẽ gật đầu. Đầu óc rối bời, choáng váng không biết nên nói điều gì. Quay trở về sao? Anh sẵn sàng từ bỏ ước mơ của mình thế sao? Liệu anh có đủ dũng cảm không chứ.

Từ xa, một người trầm lặng đang từ từ đi về phía của họ. Khuôn mặt lạnh lùng, sáng vẻ bình thản, âm trầm như đang mài mê suy nghĩ điều gì đó.

Anh chợt khựng lại. Đôi mắt đen sâu thẳm khẽ rung động, lòng đột nhiên co thắt lại, cảm giác nhói đau bất ngờ ủa đến làm cho anh nhất thời sững người.

Ánh mắt không dứt khỏi hình ảnh kia. Nhìn hai người ấy ôm nhau tại sao anh lại thấy khó chịu...và ghen tị chứ?

Anh cười nhạt vì suy nghĩ ích kỷ và ngớ ngẩn của mình. Hai người ấy chẳng phải là một cặp sao? Anh có quyền gì mà can thiệp vào chứ.

Đứng im một lúc lâu cho tới khi hai người ấy nhận ra sự xuất hiện bất ngờ của anh.

Anh lúng túng nhìn cả hai mạng theo một chút hồi lỗi và ngại ngùng. Né tránh ánh mắt ngạc nhiên của Duy và đôi mắt trong veo của Xuân.

- Cậu tới lúc nào thế? – Duy mỉm cười nhìn Băng.

- Xin lỗi, đã làm phiền, chỉ là mới đến thôi. – Băng trả lời.

- Em chào anh. – Xuân nói nhỏ, khuôn mặt đang ửng đỏ vì xấu hổ, ẩn hiện trong màn đêm tĩnh lặng.

Băng khẽ gật đầu, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi, tiến lại gần và ngồi xuống cùng bàn với Xuân và Duy.

- Hẹn tớ có gì không? – anh quay qua nói với Duy.

- Không, chỉ là muốn hẹn cậu ăn tối cùng bọn tớ thôi. – giọng Duy nhẹ nhàng, mang theo một chút tinh nghịch.

Hai chữ “bọn tớ” khiến cả Xuân và Băng có chút bối rối, e ngại.

Nhìn biểu hiện của hai người đối diện, làm Duy có chút buồn cười. Cả hai đang có cùng suy nghĩ hay là khác. Điều mà anh cảm thấy về cả hai càng ngày càng rõ ràng nhưng dường như những người trong cuộc vẫn không hề biết. Anh nên làm gì đây? Đứng bên ngoài, từ từ quan sát tiến triển hay phải xúc tác cho họ.

Khẽ nở nụ cười nửa miệng tinh nghịch, có lẽ là nên đứng ngoài vậy.

- Nào, gọi món thôi, tớ đói rồi. Phải không Xuân? – anh trêu mếu gọi tên cô, nhẹ đưa tay vén vài lọn tóc một cách dịu dàng nhất có thể.

Mặt cô chợt đỏ bừng, vội vàng né tránh nhưng chợt khựng lại. Hành động như thế có quá đáng quá khi anh đang là bạn trai của cô. Nghĩ đến thế cô ngoan ngoãn để anh vén gọn mái tóc ấy đi. Trong lòng có chút không thoải mái lắm.

.....

Gió thổi lồng lộng mang theo chút hương vị của ban đêm yên tĩnh. Tiếng lá cây tựa mình bị che lấp bởi tiếng khởi động xe ồn ào.

Hai người đứng cạnh nhau, im lặng không nói gì, trông theo chiếc xe Lamborghini xanh dương kia khuất hẳn đi.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt quá mức.

Cuối cùng tại sao lại rơi vào tình cảnh như thế này chứ?

Hôm nay cô hẹn hò cùng Duy nhưng lại cùng ăn tối với cả Băng và còn được anh đưa về nữa chứ? Như thế này có chút không hợp lý cho lắm. Thật khó để đối mặt với Băng lúc này. Bây giờ anh đang suy nghĩ gì chứ?

Cứ mãi mê theo đuổi ý nghĩ đó mà cô không nhận ra cái nhìn chăm chú của Băng dành cho cô. Lòng anh từ bao giờ lại dậy lên cảm xúc khó tả này chứ. Niềm vui nhỏ bé len lỏi trong trái tim đã sớm hừng hờ với mọi người xung quanh. Trước tới giờ, những gì anh làm cũng chỉ là bổn phận và trách nhiệm nhưng lần đầu tiên anh vượt qua cái ranh giới đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười bùng sáng và cả cử chỉ ân cần nữa. Anh trở nên ích kỉ từ bao giờ thế? Anh chỉ muốn được độc chiếm nó mãi. Giữ gìn nó ở trong một góc nào đó của trái tim.

Tại sao anh lại như thế này? Anh vẫn chưa hiểu rõ được thứ cảm xúc lạ lẫm đang ngày càng mạnh mẽ trong anh.

Trong tương lai, liệu anh có thể nhận ra nó hay dùng cảm để đón nhận nó chứ?

.....

Căn phòng tối, tĩnh mịch đến nặng nề. Khói thuốc lan tỏa khắp phòng, ẩn hiện khuôn mặt trầm tư mệt mỏi của một người đàn ông từng trải.

Mấy ngày nay công việc càng ngày càng áp lực hơn đối với ông. Lần này ông đã bỏ ra quá nhiều tâm sức cho vụ làm ăn mới này. Nếu thành công, chắc chắn khoản lợi nhuận thu được sẽ là rất lớn. Đừng nói là món nợ hàng triệu đô kia, việc gia đình ông có thể sống trong sung sướng nhân hạ cũng không có gì là quá xa vời.

Trong lòng chợt dâng trào niềm thương nhớ mãnh liệt. Đứa con gái bé bỏng của ông, nó đã phải hi sinh biết bao nhiêu cho cái gia đình này. Ông có lỗi với nó, làm cha đã không cho nó cuộc sống hồn nhiên như bao đứa bạn cùng trang lứa khác mà còn phải lo lắng cho nhà, còn phải tự mình sống xa nhà để trả nợ cho ông. Nghĩ đến đây, khóe mắt không khỏi đỏ hoe lên.

Cách...

Cánh cửa nhẹ đẩy vào, một người phụ nữ bước vào. Khẽ lắc đầu thương cảm, từ từ tiến lại gần, vòng tay ôm chầm lấy chồng mình âu yếm. Bà biết ông đang dằn vặt vì việc của đứa con gái phải rời nhà để đi trả nợ cho mình. Có thể con bé không phải sống trong khổ cực vất vả nhưng người làm cha mẹ đầu nỡ nhìn con cái sống xa nhà chứ đã thế con ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

- Đừng lo lắng quá như thế. Ông cứ cố gắng làm tốt công việc hiện tại, có như thế mới mau đón nó về được chứ. – bà khẽ an ủi chồng mình nhưng trong lòng làm sao bình tĩnh được như thế chứ.

- Ừ... - ông trầm ngâm không nói nhiều, chỉ ậm ừ, gật đầu nhẹ.

Cứ thế, cả hai lại im lặng, nặng nề chìm đắm vào dòng suy nghĩ mông lung, dai dẳng suốt bao đêm.

Ừ, có lẽ chỉ cần ông hoàn thành tốt dự án này, tất cả sẽ ổn thôi. Liệu sẽ ổn thật chứ? Tại sao trong lòng vẫn còn vướng mắc, bất an chứ?

.....

Hành lang tối om, một người đàn ông cao to bước đi chậm rãi. Nụ cười đều giả ẩn hiện trên khuôn mặt phì nộn đáng ghét, xem ra có phần đắc ý.

Mọi kế hoạch tiến hành có vẻ khá thuận lợi, đặc biệt là có sự giúp đỡ đắc lực của người đàn ông xa lạ kia. Chẳng mấy chốc, một khoản lợi nhuận kếp sù sẽ nằm trong túi.

Ông ta lại nhếch miệng, cổ nạm nụ cười tươi rói nhất có thể? Sắp giàu rồi, mọi người sẽ biết đến cái tên Phát Lộc này, chắc chắn con gái cưng của ông sẽ có thể oanh liệt tiếp cận mấy người cháu kiều căng kia của chủ tịch tập đoàn AJ.

Nghĩ tới việc có một ngày, ông ta có thể đứng ngang hàng với chủ tịch AJ, còn kết thông gia nữa chứ. Quả là một tương lai đầy mê lực mà. Nụ cười

không khỏi nhếch cao hơn mang theo chút gian tà của một kẻ tính toán xấu xa, ích kỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Hành lang yên tĩnh.

Nắng gay gắt chiếu qua từng khung cửa sổ. Gió thổi nhẹ nhàng làm cây cối khẽ lắc mình theo nó, tạo nên những âm thanh xì xào vui tai.

Người con gái kia chăm chú nhìn vào đồng sách vở đang để đầy trên bàn. Đạo này có nhiều việc xảy ra quá nên có chút xao nhãng việc học, giờ là lúc phải tập trung lại.

Mãi mê với bài tập của mình, cô không nhận ra được sự xuất hiện bất ngờ của người con trai kia. Cậu bước vào chậm rãi, đứng lặng ngắm cô từ xa.

Lòng chợt dậy lên cảm xúc nao nao khó tả. Vị đắng cứ trọt trào ra trong miệng, đôi mắt chứa đựng biết bao chua xót, ghen tị.

Cứ mỗi lần nghĩ tới việc người con gái ấy đi cùng một người con trai khác là cậu không thể nào kiểm soát được bản thân. Nhưng dù gì cậu cũng không thể làm gì khác được. Tại sao chứ? Chẳng lẽ tình cảm của cậu mơ hồ và nhạt nhẽo tới mức cô ấy không thể nhận ra? Để rồi những gì mà cậu nhận được chỉ đơn giản là tình bạn.

Cậu trân trọng và giữ gìn nó. Càng giữ gìn nó bao nhiêu cậu càng không thể giấu nổi sự chua xót nào đó cứ nghẹn ứ trong họng.

Râm...

Quyển sách vô tình rơi xuống đất làm cho hai người giật mình khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Xuân luống cuống nhặt vội quyển sách, chợt nhận ra sự xuất hiện bất ngờ của người con trai kia. Khuôn mặt cho chút ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng được thay bằng nụ cười thân thiện.

- Triệt, là cậu sao? Lâu không gặp cậu. Tối lúc nào thế? Cậu tìm sách à?

Trái tim Triệt khẽ run lên vì nụ cười trong sáng ấy. Nụ cười mà cậu mong nhớ mấy ngày nay. Cậu cảm thấy vui khi đón nhận nó, chỉ có điều, cái cảm giác ngọt ngào trong cậu là gì chứ?

- Ủ, chào cậu, lâu không gặp. – Triệt mỉm cười chào cô.

Xuân hơi khó hiểu. Từ bao giờ, Triệt lại thay đổi như thế. Dường như cậu đã mất dần đi nét vui cười, hồn nhiên rồi. Khuôn mặt baby như trẻ con của cậu giờ đây lại luôn mang cho chút gì đó nặng nề, cay đắng. Mặc dù không ai có thể nhận ra, và cậu vẫn luôn thu hút được sự chú ý của không biết bao nhiêu người.

Nhưng cô không thích thế. Nó không phải là cậu. Vì sao chứ? Từ khi cô từ chối cậu sao? Nếu là vậy thì chắc cô sẽ dần vật đến chết mất. Giờ cô phải làm sao chứ? Cảm giác bối rối đến khó chịu.

Trước đây cô từng nghĩ tới tình cảm của cậu dành cho cô. Nó chân thành, có chút vồ vập của tuổi trẻ nhưng cô không thể nào đón nhận được. Đối với cô, Triệt là một người bạn thân, một người đã giúp đỡ cô rất nhiều mà có lẽ sẽ không bao giờ quên được.

Không gian chợt yên tĩnh đến lạ thường, ngưng đọng trong từng nhịp thở, trong từng suy nghĩ lan man của hai người, mãi cho tới khi Triệt quyết định lên tiếng.

- Cậu dạo này... vui chứ? – cậu tiến lại gần và ngồi cạnh bên Xuân.

- Ủ... cảm ơn cậu. Đạo này không thấy cậu đâu cả. – cô hỏi.

- Tớ có chút việc bận. À, mẹ tớ hôm nay sẽ quay trở về Việt Nam đó. – cậu kể, đôi mắt bừng sáng, một niềm yêu thương lan tỏa trong đôi mắt chứa đựng chút u buồn nào đó.

- Vậy sao? Chúc mừng cậu. Vui lên nhé. – cô đánh nhẹ vào vai khích lệ cậu. Cô thấy có chút không bình thường lắm. Đáng ra cậu phải mừng quýnh lên chứ sao lại vẫn còn chút gì đó không thoải mái.

- Ủ, tối nay tớ sẽ đi đón mẹ. – cậu mỉm cười.

- Ủ. – cô mỉm cười nhìn cậu.

- Đi cùng tớ nhé. – Triệt hỏi.

- Nhưng...tớ...

- Không được sao? Hay là cậu thấy không thoải mái khi đi cùng tớ. – cậu mắt bình tĩnh.

- Không...

- Vậy tại sao cậu lại từ chối. – cậu hỏi vặn lại.

Nhìn thẳng vào mắt của cậu, một chút mệt mỏi nào đó trong đó. Khẽ thở dài, cô gật đầu, bình tĩnh nói.

- Tớ sẽ đi. Tớ đã từ chối đâu, cậu đừng nóng vội suy xét tớ như thế chứ.

Hơi cúi đầu, Triệt chợt nhận ra mình hơi quá đáng.

- Xin lỗi.

- Ngốc, được rồi, đừng nghĩ nhiều.

- Ủ.

- Giờ nói cho tớ vì sao cậu cảm thấy khó chịu, buồn bực như thế này đi. – cô lơ đãng nói.

Triệt hơi ngó người. Chẳng lẽ, vẻ mặt của cậu lộ rõ sự bất mãn, khó chịu rõ tới thế sao?

- Sao cậu lại nói thế? – Triệt gượng cười.

- Mặt cậu rõ lắm. Sao thế? Vì chuyện gì? Hay vì ai? – cô hơi ngập ngừng ở câu cuối.

- Nếu nói ra thì làm được gì chứ? – cậu quay mặt đi, dựng lưng vào thành ghế.

- Khá hơn là giữ trong lòng.

- .....

- Thôi được rồi, không nói thì thôi, nhưng ít nhất cậu phải nên chú ý tới bản thân một chút đi. Từ bao giờ cậu bắt đầu buông thả bản thân quá đáng vậy. Ăn mặc lôi thôi, đầu tóc bù xù, ánh mắt phốt đời. – cô mắt bình tĩnh nói.

Triệt lại ngẩn người. Trong lòng có chút âm ập. Thì ra cô vẫn quan tâm tới cậu.

- Vậy sao?

- Ủ. – cô gằn giọng. Tự dung có chút giận đối với Triệt. Chẳng phải là đã hứa sẽ kể với nhau hết chuyện buồn sao? Cô cũng đã từng tâm sự với cậu, giờ cậu lại không tin tưởng cậu như thế này, quả thật là có chút bực bội.

- Được rồi, đừng giận nữa. Chỉ đùa tí thôi mà. – Triệt quay qua đỡ dành.

- .... – cô khẽ liếc nhìn cậu.

- Cậu chắc là muốn nghe chứ? – mặt cậu trầm lại. Tự trong lòng bùng lên cảm giác muốn nói hết ra.

Cô gật đầu, cương quyết.

Nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia một lần nữa. Đột nhiên cậu muốn quay trở lại. Cậu không có dũng cảm để nói hết nhưng cậu sẽ nói ra một phần.

- Chỉ là buồn vì việc thất hứa với mẹ. Tớ đã hứa là sẽ thật với lòng mình, tuyệt đối không bao giờ từ bỏ nó. Hứa sẽ bảo vệ người mà mình thích...nhưng tớ lại không làm được. Chỉ biết nhìn cô ấy khóc, mệt mỏi. Lúc cô ấy hạnh phúc với bạn trai của mình thì tớ lại ích kỉ, ghen tuông. Tớ chẳng làm được gì cả. – giọng nói trầm đục, chứa bao nhiêu xót xa. Liệu cô có nhận ra điều cậu muốn nói không.

Khuôn mặt của Xuân thoáng đanh lại. Dường như cô hiểu ý của cậu. Tình cảm của cậu sâu đậm thế sao? Cô cứ ngỡ, nó chỉ đơn thuần là rung cảm của tuổi học trò, rồi cũng sẽ qua mau nhưng từ bao giờ nó lại trở nên sâu sắc và nặng nề với cậu thế?

- Triệt...cậu không trách cô ấy vô tình à? – cô nói nhỏ. Lòng dậy lên sự áy náy, day dứt.

- Trách? Chắc là có một chút nhưng dù gì cũng là do tớ mà...cô ấy không cần suy nghĩ về nó nhiều đâu. – cậu xoa đầu cô một cách nhẹ nhàng.

- Nhưng...

- Không có gì...đừng quá lo lắng về nó. Chuẩn bị để tối nay đi đón mẹ tớ nào. – Triệt mỉm cười, rồi đứng lên đi ra ngoài thẳng. Cậu muốn né tránh. Cậu phải kìm nén, kìm nén trước khi cậu không thể kiểm soát được lời nói của mình nữa.

Đau. Có đau nhưng cậu chấp nhận. Lỗi là do cậu thích cô ấy quá. Chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Cánh cửa vừa đóng lại, khuôn mặt của Xuân trầm hẳn đi. Lòng ngón ngang suy nghĩ. Làm sao bây giờ? Chưa bao giờ cô bối rối như thế này.

Đôi mắt mà cậu dành cho cô giống như những gì mà Phong dành cho cô. Cô ngẩn ngơ. Hai người đã từng nói lời tỏ tình với cô. Lúc đó, cô đã vô tình từ chối vì không nghĩ nó là sự thật nhưng lúc này thì sao chứ?

Cô vô tình đẩy họ vào sự tổn thương sâu sắc mà chính cô không ngờ tới. Trong lòng tràn ngập sự hối hận. Giờ cô phải làm sao?

Cô có lỗi với họ nhiều lắm. Không thể đáp lại tình cảm của họ mà lại còn đẩy họ ra xa, né tránh.

Có lẽ cô đã tạo cho họ một vết thương lòng sâu sắc. Làm sao có thể xoa dịu nó đây?

.....

Hôm nay, sân bay vào buổi tối vẫn ồn ào đông đúc. Hai dáng người đứng đợi, mắt đảo dáo tìm kiếm từ dòng người vừa bước ra khỏi sân bay.

Người con trai nóng lòng, hồi hộp chờ đợi.

Đôi mắt chợt bừng sáng khi cậu nhận ra vóc dáng quen thuộc. Tình yêu thương ngập tràn. Vội vàng kéo tay người con gái kia, chạy nhanh về phía người phụ nữ ấy.

- Mẹ... - Triệt hào hứng hét lên.

Bà Kimiko khẽ cười. Đưa con bé bông của bà vẫn thế. Ánh mắt trêu mến dừng lại ở người con gái đang bị cậu kéo theo. Không ngạc nhiên lắm vì sự xuất hiện bất ngờ của cô. Bà biết chắc chắn Triệt sẽ mang cô tới và cô cũng sẽ không thể từ chối.

- Hai đứa tới rồi sao? – giọng bà nhẹ nhàng âu yếm.

- Cháu chào cô. – Xuân mỉm cười, lễ phép chào hỏi, cố gắng kìm nén nhịp thở hỗn độn sau khi chạy nhanh.

- Con chào mẹ. – Triệt xum xoe đi lại cạnh bà.

- Ủ, cảm ơn hai đứa đã ra đón ta. Về thôi nào.

- Vâng. – Triệt gật đầu.

Tay kéo giúp mẹ hành lý, dẫn mọi người ra xe hướng về chiếc xe ô tô Mercedes đen ngoài kia.

Cất hành lý lên, nhanh chóng chui vào xe, để nhanh chóng hướng về nhà. Bố của cậu đang mong ngóng mọi người lắm.

Cả ba bước vào căn phòng, ông Hùng đã đợi sẵn ở đó. Khuôn mặt cương nghị kia bừng sáng. Nụ cười hạnh phúc trên môi một cách đại kỳ.

Cái giây phút này ông đã đợi bấy lâu nay. Gia đình đoàn tụ. Không có từ ngữ nào có thể tả được cảm xúc của ông lúc này.

Người phụ nữ mà ông yêu thương kia, đứa con trai ngu ngốc đến đáng yêu kia. Ông yêu lắm.

Khóa mắt chợt ươn ướt từ bao giờ.

Không chỉ mình ông mà cả Triệt và bà Kimiko cũng thế. Giây phút thiêng liêng của họ. Một năm chờ đợi trong nhung nhớ, trong hiu hắt giờ đã được báo đáp.

Cả ba người khẽ ôm nhau xúc động.

Không gian trở nên yên tĩnh, thời gian ngưng đọng trong niềm hạnh phúc lớn lao kia. Nó chậm rãi trôi chỉ mong có thể lưu giữ mãi khoảnh khắc ngọt ngào kia.

Đứng từ xa nhìn gia đình Triệt đoàn tụ, trong lòng Xuân có chút nhẹ nhõm. Niềm vui của họ cũng lây qua cô, khiến cô cũng phải mỉm cười.

Lòng chợt có chút ghen tị. Bao giờ cô mới có thể gặp lại bố mẹ mình chứ? Càng nghĩ cô càng thấy lo lắng. Bao giờ cô có thể trở về nhà trong khi lúc này

cô đang lưỡng lự chứ?

- Xuân cậu vào đây nhanh lên. – Triệt gọi với lại làm cô hơi giật mình. Khẽ cười gượng một cái rồi vội vàng đi vào nhà.

Cảm giác ấm cúng của gia đình lại một lần nữa bùng lên khiến khóe mắt không dạn mà hoe đỏ.

- Cháu chào hai bác. – cô lấy lại bình tĩnh, lễ phép chào họ.

- Ừ, lâu không gặp cháu, vẫn khỏe chứ? – ông Hùng hỏi, giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng không giấu đi sự vui mừng trong đó.

- Cháu vẫn khỏe. Cảm ơn bác đã quan tâm – cô ngoan ngoãn trả lời.

Ông Hùng mỉm cười gật đầu. Ông phải rất cảm ơn cô bé này. Gia đình ông có ngày đoàn tụ như hôm nay cũng một phần nhờ cô, nhờ cô trị thẳng con “ngồng nghênh” kia của mình.

Đường như cũng hiểu được ý nghĩ của chồng mình, bà Kimiko cũng không giấu được ánh nhìn thiện cảm dành cho cô. Nếu như cô bé này có thể trở thành người luôn luôn bên cạnh con trai mình thì hay biết bao nhưng có lẽ trong lòng cô bé ấy giờ cũng đã có hình bóng của người nào đó chẳng? Bà nhận ra được sự e ngại trong ánh nhìn của cô dành cho đứa con trai của mình. Khẽ thở dài, có chút tiếc nuối trong đó, bà hi vọng cả hai vẫn có thể làm bạn của nhau là được rồi.

- Thưa hai bác, giờ cũng đã trễ, cháu xin phép về trước ạ. – cô cúi đầu, lễ phép nói. Giờ đã gần 9h rồi, cũng đã tới lúc cô phải quay về rồi. Hơn nữa cảm giác ở cùng một nơi với bạn trai cùng bố mẹ của cậu có phần hơi gượng gạo. Mặc dù cô biết cả hai đơn giản chỉ là bạn và bố mẹ của cậu cũng hiểu nhưng mà... Đơn giản chỉ là suy nghĩ của cô thôi mà.

- Sao thế? Cậu muốn về sao? Cậu cũng có thể ở lại đây thôi này mà, tớ sẽ gọi điện báo cho anh Bằng. – Triệt nói nhanh. Cảm giác hạnh phúc đang ngập tràn trong cậu, lúc này cậu chỉ muốn được san sẻ nó cùng với người con gái kia nên không nỡ để cô về.

- Không... □ cô vội vàng giải thích, cố gắng tìm một lý do thích hợp nào đó để từ chối. Không thể thẳng thừng nói ra được, chỉ sợ làm niềm vui đoàn tụ của gia đình Triệt bị gián đoạn.

- Đừng làm phiền bạn ấy nữa. Cũng đã khuya rồi, sao con không về cùng Xuân. Ngày mai con cũng có thể tới đây mà. – Bà Kimiko nhẹ giọng khuyên Triệt. Bà hiểu cảm giác của Xuân chứ. Cậu con trai ngốc nghếch của bà có chút nóng lòng quá rồi.

- Nhưng... - Triệt định nói gì đó nhưng cũng đành im lặng. Khi nhìn vào đôi mắt của mẹ, cậu chợt hiểu ra điều gì đó. Khẽ mỉm cười ngơ ngếch. Hôm nay cậu đã quá tham lam khi muốn tất cả những gì mình yêu quý nhất có thể gần mình.

- Được rồi, Tớ đưa cậu về. – Triệt quay qua nói với cô.

- Không cần, tớ tự về cũng được. Tớ sẽ nói với mọi người đừng lo. Hôm nay là ngày đặc biệt của cậu mà, cứ thoải mái đi chứ. – cô mỉm cười lắc đầu. Cậu thật ngốc quá, việc gì phải vì cô mà tạm gác lại niềm hạnh phúc.

- Nhưng... - cậu định nói gì đó thì bị cô ngắt lời.

- Không sao mà. – cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang bối rối của Triệt rồi quay qua cúi chào xin phép bố mẹ của cậu ra về.

Nhìn dáng người lặng lẽ bước đi của Xuân, lòng Triệt thoáng trung xuống, vội vàng chạy theo sau, kéo tay cô lại. Giây phút hai ánh mắt chạm nhau, cậu càng trở nên bối rối hơn.

Khuôn mặt lúc đó của cậu khiến người khác cảm thấy không đành lòng rời xa cậu. Bất giác mỉm cười triu mến, nhẹ xoa đầu cậu an ủi.

- Đừng lo, tớ sẽ nói với mọi người. Cứ tận hưởng niềm vui của mình đi nhé. – cô nói.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm. Tớ... - Triệt cười ngốc nghếch nhìn cô.

- Ừ... Quay trở vào đi, tớ sẽ áy náy lắm nếu cậu cứ ở ngoài này đó.

- Ừ.

Cậu gật đầu nhưng vẫn luyến tiếc nhìn cô bỏ đi. Sao thế, trong lòng cậu cảm thấy có chút xót xa. Tại sao chứ?

Gió thổi mạnh mang theo bao nhiêu phiền muộn bay đi nhưng cũng lại mang cho ta biết bao mệt mỏi khác.

Cái lạnh chợt len lỏi vào tâm hồn của họ. Họ muốn, họ khao khát nhưng lại không kịp níu giữ. Có lẽ vì gió sẽ lại mang nó đi... để họ ngẩn ngơ, trông ngóng, chờ đợi hay đuổi theo và nắm giữ nó???

Chương 82

Nắng sớm ấm áp, dịu nhẹ mang theo chút sức sống cho một ngày mới đến. Dần dần xóa đi sự tĩnh lặng của buổi đêm yên ắng, lạnh lẽo của ngày hôm qua. Cây cối cũng bắt đầu vận động mang theo chút lười biếng sau một buổi tối yên lặng đó.

Bước chân chậm rãi, thong thả của một người con gái dọc hành lang làm phá vỡ không khí yên tĩnh ở đây.

Dừng chân trước khung cửa sổ đang mở, hướng ánh mắt xa xăm về phía bầu trời trong xanh cao vời vợi ấy, bất giác có chút gì đó ghen tị. Quả thật hôm qua nhìn Triệt vui vẻ bên gia đình, cô cũng mừng cho cậu nhưng khi ngắm lại cô tự thấy buồn cho mình. Bao giờ mới đến lượt cô chứ?

Khẽ thở dài, trong lòng cô lúc này ngổn ngang biết bao suy nghĩ đây. Dựa lưng vào khung cửa sổ, mắt vẫn hướng ra ngoài, cố gắng thả lỏng tâm hồn của mình. Một mỗi. Hôm qua về nhà trễ, sáng lại phải dậy sớm, quả thật có chút lười biếng nhưng đó chỉ là một phần. Lúc này điều khiến cô đau đầu nhất là làm sao có thể hoàn thành nhanh chóng nhiệm vụ của mình đây chứ?

Mãi mê suy nghĩ, Xuân không nhận ra sự xuất hiện bất ngờ của người con trai kia. Anh đứng từ xa, ngắm nhìn khuôn mặt trầm tư của cô, lòng lại khẽ nhói đau một chút. Tại sao bây giờ anh vẫn chưa thôi ao ước, chưa thôi hi vọng một sự đáp lại từ cô chứ?

Đúng, là anh đã sai nhưng anh vẫn không thể vứt bỏ tình cảm của mình dễ dàng như vậy được. Anh phải làm sao chứ? Nhìn cô đi cùng người con trai khác, ở cạnh người con trai khác... cứ mỗi lần như thế, trái tim của anh lại bị cửa thêm một nhát thật sâu.

Một mỗi. Anh đã quá mệt mỏi rồi, chỉ muốn bỏ chạy khỏi tình cảm ấy nhưng lại cũng không nỡ rời xa. Cứ thế, cứ day dứt mãi không thôi. Bao giờ anh mới có thể lại làm chủ trái tim của mình chứ?

Lại một người khác bước đến. Bước chân cũng khựng lại khi nhìn thấy khung cảnh trước mình. Một cô gái lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, một chàng trai đại khờ ngắm nhìn hình bóng thân quen mà xa lạ của mình.

Trong lòng không khỏi kim nén được một chút xót xa cho cả hai. Một người né tránh tình cảm còn một người không thể giải bày nó. Vì sao họ lại phải như thế? “Tình” là gì mà khiến con người phải dằn vặt, day dứt như thế chứ?

..... *I count the ways I let you down...*

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn đến vang lên bất chợt làm Xuân giật mình. Vội vàng cầm vội lên xem. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, không có gì đặc biệt. Chỉ là một vài tin nhắn quảng cáo.

Đặt trở lại chiếc điện thoại vào túi áo, quay người lại đi về phía trước. Cô đơ người, đôi mắt mở to vì ngạc nhiên. Cả Phong và Băng đều đã đứng ở đó từ lúc nào không hay. Thoáng bối rối, cô đưa mắt nhìn cả hai như đang trông chờ một lời giải thích nào đó.

Phong cũng lấy lại tinh thần, khẽ mỉm cười, bước thật chậm đến gần cô.

- Chào em – giọng anh nhỏ nhẹ, ân cần biết bao.

- Em chào anh. Hai... anh đứng ở đây từ lúc nào thế? – cô ngập ngừng.

Hai? Quay người lại, Phong chợt nhận ra Băng cũng đang ở đây. Hơi cúi chào người con trai đó rồi quay qua nhìn Xuân. Anh cảm thấy có chút gì đó không thoải mái cho lắm.

- Chỉ là tình cờ thôi. – Băng nhẹ giọng như không muốn giải thích thêm bất cứ lý do gì nữa về việc này.

Câu nói ngắn gọn của anh cũng đẩy cả ba vào tình thế khó xử. Không khí yên tĩnh đến ngột ngạt đè nén lên tâm trạng của mỗi người.

- Các anh... xuống trước đi... bác Kim đang đợi mọi người đó. Em đi trước, chào hai anh. – cô lấy lại bình tĩnh, vội vàng nói.

Cả Phong và Băng cũng gật đầu, nhìn cô lúng túng bỏ đi, trong lòng cũng có một cảm giác gì đó nuối tiếc.

Xuân chạy nhanh dọc hành lang. Tim vẫn còn đập nhanh. Từ bao giờ cô lại mất bình tĩnh khi đứng trước những người con trai đó? Cảm xúc hỗn loạn không thể tả được. Một người là né tránh, một người là ái ngại.

Dừng chân ở một góc khuất nào đó để tự mình trấn an lại bản thân, có lẽ giờ cô phải thay đổi lại suy nghĩ của mình rồi. Không thể buông thả nó nữa. Cô còn nhiều việc phải làm lắm chứ.

Nghĩ như vậy tâm trạng có chút khá khâm hơn, khẽ mỉm cười để khích lệ tinh thần, cô bước nhanh xuống cầu thang đi về phía phòng học của mình, trước

đó cũng không hề quên rẽ qua khu đựng đồ, còn một số thứ cần lấy nữa mà.

Hành lang vắng thế. Suốt bốn tháng học ở trường này, cô cũng quen dần với nó, kể cả những ánh mắt miệt thị và khinh ghét của học sinh trường này. Không sao. Việc gì phải quan tâm tới điều đó chứ.

Nhưng hôm nay thì khác. Trong ánh mắt của mọi người, không chỉ có ghen ghét, khinh rẻ mà cả là tức giận. Tức giận? Vì sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì cô đã “cướp” mất hotboy của trường là Duy? Điều này cũng đã có nhiều người biết lắm rồi mà.

- Ê, đứng lại – một giọng nói đánh đá của một đứa con gái nào đó từ đằng sau lưng khiến Xuân hơi bất ngờ.

Ánh mắt bất bình giờ đã chuyển sang biểu lộ bằng hành động rồi sao?

Từ từ quay lưng lại, đối diện với chủ nhân của giọng nói đó. Không phải là một người mà là một nhóm sao? Có chuyện gì thế? Mới sáng sớm, cô đã gặp chuyện rắc rối sao? Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên nhất là tại sao dù biết cô đang là “bạn gái” của Duy rồi thì ít nhất cũng sẽ không ghét ra mặt như thế này chứ?

- Có chuyện gì sao? – cô vẫn nhẹ nhàng hỏi, trên môi vẫn giữ nụ cười lịch sự nhất có thể.

Bốp

Cái tát bất ngờ khiến đầu óc cô quay cuồng, chóng mặt. Mọi người xung quanh cũng không khỏi ngạc nhiên vì cái tát quá táo bạo đó.

Trên mặt dội lại cảm giác bỏng rát đến buốt óc. Má cũng ửng đỏ, in hằn năm ngón tay vô tình, độc ác kia. Không biết đây là cái tát thứ bao nhiêu của cô ở trường này, vì sao hết lần này tới lần khác họ vẫn chịu buông tha cô chứ? Lần này cô làm sai điều gì sao?

- Tôi làm sai gì sao? – Xuân đứng thẳng người, lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt trợn trừng, hoe đỏ của cô bạn gái ở trường mặt.

- Mà còn dám nói thế sao? – cô gái đó tức giận, không kìm nén xông lên túm tóc cô kéo xuống, ra sức đánh vào người cô.

Cảm giác đau đớn lại dội lại khắp người nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng không có chút phản kháng gì. Dần dần cô ta cũng dừng tay.

Hơi thẳng người, cô im lặng, môi mím chặt để không bật ra bất kì tiếng kêu nào cả. Đôi mắt nhìn thẳng vào những người phía trước một cách kiên nghị, không khỏi làm cả bọn có chút e ngại.

- Tôi làm sai gì sao? – cô kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

- Mà còn không biết sao? Đồ đáng ghét. Màmời chài anh Duy không đủ sao còn đi của người khác. Màmày tưởng mà là cái gì mà đem anh em họ ra trêu đùa chứ. Đồ lăng lo, dè tiện. – cô ta hét lên, khỏe mắt ứa ra những giọt nước tức tối, căm giận.

Nhìn khuôn mặt của người đang đứng trước mặt cùng với lời nói miệt thị kia, cô thoáng ngẩn người. Là ý gì chứ?

- Tôi không hiểu cô đang nói gì cả. – Xuân nói.

- Còn ngoan cố sao? – cô ta thẳng tay tát vào mặt cô một cái, rồi tiện tay ném vào mặt cô một sấp giấy gì đó.

Hơi ngạc nhiên, vội vàng cầm lên xem. Toàn thân bất động, mắt trân trối nhìn vào những bức ảnh trước mặt. Tại sao lại có người biết chứ?

Một tấm là khi Triệt đang đi cùng cô lúc tối qua, còn có cả mấy tấm cậu đang vuốt tóc cho cô, cử chỉ nhẹ nhàng ân cần biết bao nhưng những lần đó chỉ là vô tình thôi. Tại sao có người biết chứ? Đã thế còn mấy tấm cô đi cùng Phong. Người khác nhìn vào sẽ không khỏi hiểu lầm cô và anh là một cặp.

Cô ngẩn người. Tất cả những chuyện này tại sao có thể biết chứ? Cô đã cố gắng che giấu nó rồi mà. Lần này quả thực là cô đã gây phiền phức cho cả Phong lẫn Triệt rồi.

- Là ai? Ai đã đưa tin này chứ? – cô vội vàng kéo tay đứa con gái trước mặt hỏi.

- Ai không quan trọng. Quan trọng là tao không thể chấp nhận được mà. Mà dám phản bội anh Duy để đi cặp với anh Phong và Triệt. – một đứa con gái tóc hoe đỏ bước lên, hung hăng đe dọa.

- Không... hiểu lắm rồi... tôi... □ cô lắc đầu giải thích.

- Mà nghĩ tụi tao tin mà sao? – cô ta thô bạo đẩy cô té ngã rồi cùng cả bọn xông lên đánh.

Con đau ập đến bất ngờ khiến cô không kịp được bật ra tiếng kêu đau. Không cô không muốn phải làm phiền người khác. Không thể để cho người khác hiểu lầm chuyện này được, chắc chắn cả Phong và Triệt đều không muốn.

Bất chợt toàn thân bị ôm trọn bởi một vòng tay của ai đó. Cảm giác ấm áp chợt lan tỏa khắp cơ thể, cơn đau cũng như vơi đi.

Hơi ngước lên nhìn người đó.

Tìm cô thoáng ngừng đập. Đôi mắt trần trối nhìn anh. Cảm giác hỗn độn, mập mờ. Là Băng sao? Tại sao anh lại ở đây?

- Các người đang làm gì thế? – Duy giận dữ quát lên.

- Bọn em đang đòi công bằng cho anh. Tại em không chấp nhận nó lừa anh. – một người trong đám đó lên tiếng.

- Lừa? – giọng Duy trở nên gay gắt hơn.

- Anh xem, nó dám hiên ngang ve vãn anh Phong và Triệt. Làm sao em có thể chấp nhận chứ? – con bé đó bật khóc, tay đưa cho anh mấy tấm hình kia.

Nó tức lắm. Làm sao có thể chấp nhận một đứa con gái khác làm tổn thương anh. Không chỉ có nó mà đám bạn nó cũng thế. Không chấp nhận việc con bé đó đùa giỡn tình cảm của anh cũng như Phong và Triệt. Đối với tình cảm mà nó dành cho họ là sự xúc phạm không bao giờ có thể tha thứ.

Vừa nhìn mấy tấm hình, trong lòng Duy có chút biểu cảm khó hiểu. Liếc nhìn Xuân đang khó khăn đứng dựa vào tường kia, anh khẽ thở dài rồi quay qua nói với đám người kia.

- Được rồi, các cô đi đi, tôi sẽ tự giải quyết. Lần sau không được hành động như thế. Đó là vi phạm nội quy nhà trường, chắc mọi người cũng biết rõ rồi phải không – anh lên tiếng đe dọa.

- Nhưng... □ đứa con gái kia định nói gì nhưng lại im bất khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của anh nên cả bọn đành lùi thui quay đi. Trước khi đi vẫn không kịp ném ánh mắt khinh ghét cho Xuân.

Ngay khi đám đó vừa đi, Duy quay qua nhìn Xuân đang đứng dựa vào tường.

- Không sao chứ? Tại sao không phản kháng. – Duy có chút mắt bình tĩnh.

- Em... □ cô không biết nói thêm gì.

- Được rồi, tốt nhất là nên đưa em ấy đến phòng y tế đã. – Băng xen vào, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút gì đó hồi thúc.

- Ủ. – Duy bình tĩnh trở lại rồi đưa tay bế cô lên, kéo cô ra khỏi vòng tay của Băng khiến cả hai người có chút gì ngỡ ngàng.

Nhìn thoáng qua nét mặt của Băng và Xuân, trong lòng Duy có chút khựng lại, cảm giác như mình vừa làm một việc gì đó không đúng cho lắm nhưng anh mặc kệ. Tâm trạng lúc này đang rất bức bối. Thật không hiểu tại sao, Xuân lại hết lần này tới lần khác bị bắt nạt một cách quá đáng như thế. Anh cảm thấy bức bối thay cho chính cô lúc này, có phải là quá thừa thái không?

Duy vẫn cứ giữ suy nghĩ đó cho đến khi tới phòng y tế. Đẩy nhẹ cửa vào và đặt cô lên giường gần qua rồi ngay lập tức quay đi về phía tủ thuốc gần đó.

Xuân cảm thấy không thoải mái. Duy đang giận cô sao? Chẳng lẽ vì việc cô chấp nhận để bị đánh sao? Đầu phải là cô muốn vậy, là do cô sai hơn nữa làm sao cô có thể chống lại cả một nhóm người như thế chứ.

Rầm...

Cánh cửa phòng y tế bất chợt mở tung, hai dáng người đột ngột chạy vào phòng, khuôn mặt cùng hiện lên nét lo lắng, áy náy nào đó.

Là Phong sao? Có cả Triệt nữa. Sao họ biết tin này nhanh thế chứ? Xuân thầm thở dài, phải làm sao để đối mặt với họ đây? Lần này khiến cả hai người phải khó xử rồi.

- Em không sao chứ? – Phong chạy lại, kéo tay cô về phía mình, vô tình đụng phải chỗ lúc nãy cô bị đánh khiến cô không kiềm được bật ra tiếng kêu đau.

Phong giật mình, vội vàng buông tay ra, kim nén lại thứ cảm xúc hỗn độn trong mình, có chút lúng túng trước hành động vừa rồi của mình.

- Cậu ngốc vừa thôi chứ. Tầm sao lại để ra nông nổi này. – Triệt không khách khí, trách mắng cô.

- Xin lỗi. Là lỗi của tớ. – cô cười trừ để an ủi hai người đang đứng trước mặt mình.

- Cậu bị điên sao? Tại sao lại nhận lỗi về mình chứ. – Triệt tròn mắt nhìn cô như không thể tin những gì mình vừa nghe.

- Không, thật mà. Lần này khiến hai người khó xử rồi. – cô nặng nề nói, nụ cười nhàn nhạt có chút hối lỗi.

- Cậu...

- Được rồi. Việc này không liên quan gì tới em hết. Chỉ là vô tình, đừng trách bản thân mình một cách vô lí như thế. – Phong mắt bình tĩnh xen vào.

- Em... - cô định nói gì đó nhưng lại im lặng. Cô không biết nói gì và hơn nữa cũng không muốn nói thêm gì nữa. Cảm giác đau ê ẩm cứ gặm nhấm khắp người khiến cô mệt mỏi và chán nản.

Lúc nào cũng vậy, có lẽ sẽ không bao giờ cô có thể chấp nhận được những con người ở đây và họ cũng sẽ không chấp nhận cô. Trong mắt những người đó, cô không là cái thá gì. “Trèo cao” mấy thì cũng thế. Cô khinh ghét sự kì thị ngu ngốc kia. Tại sao ai cũng muốn gây sự trong khi cô hoàn toàn không làm gì họ. Vì cô chướng mắt? Vì cô xấu xí, ngu ngốc? Hay đơn giản chỉ là vì cô không cùng giai cấp “thượng lưu” với họ?

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt khi một bàn tay nào đó đặt nhẹ lên vai. Nhẹ nhàng, ấm áp và yên bình. Khẽ ngược nhìn chủ nhân của nó, cô bắt gặp cái nhìn dịu dàng, an ủi của người con trai đó, trong tim bất chợt run rẩy.

- Mọi người để em ấy nghỉ ngơi đi. Chẳng phải sắp vào tiết rồi sao? – giọng nói của Duy khiến mọi người chợt nhận ra hoàn cảnh lúc này.

Phong khẽ thờ dài, quay qua xoa nhẹ đầu của cô rồi lẳng lặng quay đi. Trong lòng không hiểu đã quặn đau từ lúc nào. Khuôn mặt hơi tái cùng với những vết đánh thô bạo khiến cho anh cũng phải xót xa biết bao. Nhưng anh im lặng. Anh biết có lẽ có người phù hợp hơn anh để quan tâm tới cô lúc này. Anh lẽ từng bước một cách máy móc, lờ đi vị đắng đắng nào đó cứ chực trào trong miệng. Đắng sao? Đau sao? Ừ, anh sẽ chịu đựng được.

Trái ngược với vẻ trầm mặc của Phong, Triệt có chút ồn ào, bất mãn hơn. Nhìn khuôn mặt với nụ cười máy móc ngó ngàng kia càng khiến cậu thêm bức bối, tức giận. Cười? Vì cái gì chứ? Chẳng lẽ chỉ vì muốn người khác không lo sao? Cậu thầm trách mắng. Chẳng phải lúc này cô đang rất đau sao. Toàn thân bị đánh đến mức bầm dập, te tua như thế mà vẫn cười. Đây là lần thứ bao nhiêu rồi chứ? Nếu đau, nếu tủi thân thì tại sao không khóc đi. Che giấu mãi cảm xúc đó thì được ích gì. Kiên cường, mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ là con người. Cái gì cũng sẽ có giới hạn của nó. Cậu cảm thấy bức bối thay cô.

Nhìn vào nụ cười ngây ngốc lần cuối trước khi rời khỏi. Cảm giác xót xa, đau lòng lại dậy lên trong lòng. Nhẹ vuron bàn tay, kéo Xuân vào lòng, ôm thật chặt trước cái nhìn ngạc nhiên của cô. Khoảnh khắc tìm cậu ngừng đập là đây. Đáng người nhỏ bé nhưng mạnh mẽ này thật xa lạ. Bạn bè. Giữa cô và cậu sẽ mãi là thế. Cậu chỉ biết ngậm ngùi cất giấu thứ tình cảm ngu ngốc kia vào một góc trong tâm hồn mình. Chưa xót, cay đắng thật. Không giúp được gì mà còn làm cô phải gặp rắc rối vì nó chứ. Ừ thì, là vì tình cảm đó là lỗi của cậu mà. Vì nó quá lớn, lớn đến độc ác cơ mà.

- Tớ xin nghỉ cho. Ngủ đi. Tớ tới thăm cậu sau. – Triệt thì thầm.

- Cảm... ơn... tớ khỏe mà... gặp sau. – Xuân đáp ứng, khuôn mặt ửng đỏ vì hành động quá tự nhiên của

Triệt trước mặt hai người kia, đặc biệt hơn là trong đó có cả “bạn trai” của cô nữa chứ.

Khẽ gạt đầu, Triệt đứng dậy rồi đi thẳng, trước khi đi vẫn kịp ném ánh mắt trách móc về phía Duy và Băng. Tại sao cậu lại trút giận lên hai người đó một cách kì quặc như thế chứ?

Ngay khi bóng của Triệt vừa khuất, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh như ban đầu. Băng lặng nhìn cô không nói.

Cả Duy cũng thế. Tâm trạng đang hết sức khó chịu. Xuân là bạn gái của anh cho dù có thể là tình cảm của anh dành cho cô không tới mức như của Phong và Triệt dành cho cô nhưng cái cảm giác bị người khác đụng chạm, phá hỏng một thứ gì đó thuộc về mình thì hoàn toàn không dễ chịu chút nào.

- Mọi người đi hết rồi đó. – giọng của Băng trầm ấm, dịu dàng vang lên khiến trái tim một mối của Xuân khẽ run lên.

- Em... không sao. – cô trả lời nhưng không thể che đi sự xấu hổ, ngại ngùng trong mắt. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm kia, dường như cô không thể nào che giấu bất cứ suy nghĩ nào trong đầu hết.

Duy cười nhạt. Vẫn cương quyết giấu sao? Tại sao lại phải kiên cường một cách ngu ngốc như thế? Buồn thì cứ nói. Khóc thì cứ khóc, kìm nén những giọt nước mắt đó thì có ích gì chứ? Chẳng lẽ chỉ vì không muốn ai nhìn thấy cô yếu đuối, không muốn làm người khác phải xót thương, vì không muốn làm ai lo lắng?

Khẽ thờ dài, bao nhiêu bức bối trách móc lúc nãy cũng vơi bớt, thay vào đó là sự quan tâm, lo lắng. Bước lại gần, ngồi trên thành giường, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia.

- Ở đây không còn ai nữa. Muốn làm gì thì làm đi nhé. – giọng nói trầm ấm, mang chút tình nghịch để làm giảm bớt sự ngọt ngào ở nơi đây.

Đôi mắt khẽ lay động. Xuân quay mặt đi, sống mũi chợt cay cay từ lúc nào. Tại sao lại muốn cô khóc chứ? Cô ồ ồ mà. Phải không? Chỉ là đau một chút thôi mà.

- Em ồ ồ mà. – cô bướng bỉnh nói.

Cả Duy và Băng không nén được thở dài. Tính ngang bướng, quật cường này thật đáng trách. Kìm nén trong lòng mãi chỉ khiến cho bản thân mệt mỏi.

Hai người đứng dậy, xoay lưng bỏ đi nhưng chợt khựng lại khi vô tình nhận ra vạt áo bị kéo lại một cách yếu ớt. Không hẹn trước, cả hai cùng quay lại nhìn vào người con gái kia.

Khuôn mặt ử rử, đôi mắt sụp xuống, nước mắt lăn dài trên khóe mắt, miệng cũng méo xệch đi. Xuân bắt đầu khóc rống lên như một đứa trẻ đang bị mẹ trách mắng oan vậy.

Hai tay níu kéo vạt áo của hai người con trai ở phía trước một cách vô thức. Cô không biết, cô chỉ sợ mình bị bỏ rơi.

Xuân cứ khóc, miệng mếu máo. Mặc kệ cho đáng vẻ xấu xí của mình ra sao. Cô chỉ muốn khóc thật to cho vơi bớt thứ cảm xúc hỗn loạn lúc này.

Cô làm gì sai chứ? Một đám người xúm lại bắt nạt cô chỉ vì cô đi cùng người con trai họ thích. Vô lí nói cô lăng lợ, mặt sát cô và gia đình cô. Những người đó hiểu được cô sao? Những người đó biết được cảm giác của cô không? Bị xa lánh ghê lạnh, lại còn ở một nơi cách nhà mình hàng trăm cây số. Bố mẹ không ở bên, đã thế còn có nhiệm vụ “đáng ghét” cô đã nhận từ tập đoàn AJ nữa. Đối diện với cả sự mặc cảm tội lỗi của mình trước tình cảm của hai người mà cô yêu quý biết bao, không thể đáp lại cũng không dám né tránh.

Tất cả là do cô muốn sao? Là cô muốn nhà mình phải nợ nhiều như thế sao? Là cô muốn mình một thân một mình tới nơi lạ lẫm này để gặp gỡ những người mà mình không biết sao? Là cô muốn sống xa gia đình mình, là cô muốn mình đắm đầu vào cái thế giới giàu sang kịch cỡm này sao? Là cô muốn hai người ấy thích mình để cô né tránh, đùa giỡn họ sao? Tất cả là do cô phải không? Đúng rồi, là lỗi của cô đó. Vì thế những người kia mới phải hành hạ, xỉ nhục cô để cô trả hết cái tội “tham lam” của mình sao?

Không, cô không cam tâm, cô không chấp nhận. Tội thân, mệt mỏi, chán nản. Cô ghét nơi này. Không ai biết, không ai quan tâm tới suy nghĩ của cô cả. Có tiền thì những người đó tốt đẹp hơn người khác sao?

Cứ thế, nước mắt đua nhau tuôn ra, trút hết mọi suy nghĩ, buồn bực trong lòng ra. Cô muốn về nhà mặc kệ cái hợp đồng của cô với tập đoàn AJ. Cô nhớ bố mẹ mình, cô nhớ tới chị, tới em trai, cô nhớ cậu bạn Minh Hoàng “đáng ghét”, cô nhớ cả đám bạn ồn ào của mình nữa.

Khấp căn phòng yên tĩnh lúc này, giờ chỉ vang vọng tiếng khóc nức nở của người con gái kia. Về ngoài lơ đãng, phớt lờ thường ngày giờ chỉ còn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, yếu đuối đến tội nghiệp.

Hai người con trai đứng lặng nhìn cô trút nỗi lòng kia ra. Không ai có ý định làm phiền cô, chỉ để cô buống bình túm lấy vật vào của mình, mặc kệ khuôn mặt non nớt kia mếu máo như thế nào.

Duy thấy Xuân khóc, trong lòng nhẹ nhõm hơn. Ít ra cô không phải kìm nén thứ cảm xúc khó chịu ấy nữa nhưng cũng chính vì thế lại càng khiến anh dao động hơn. Thì ra những gì mà cô che giấu sau vỏ bọc hàng ngày của mình là như thế. Cô kiên cường. Anh biết. Anh biết đó chỉ là do cô che giấu giới. Anh mãi mê theo đuổi niềm đam mê, cố gắng lờ đi sự cố gắng của cô, chỉ vì anh không dám nhận, không dám quay trở lại, không dám hy sinh những thứ mình muốn cho gia đình và cả vì một người “xa lạ” dừng cảm này. Anh dao động. Anh nên làm gì đây?

Băng thì khác. Anh đón nhận những giọt nước mắt ấy hết sức bình thản. Anh biết điều đó là tốt. Khóc không phải vì cô yếu đuối mà là vì để cho mình mạnh mẽ hơn. Khóc để dừng cảm đón nhận những cái sự thật phũ phàng kia. Khóc để dừng cảm đón nhận cái nhu nhược trong lòng. Một người con gái dù mạnh mẽ đến đâu rồi cũng phải có lúc khóc, kìm nén tất cả buồn tủi trong lòng cho đến khi không thể giữ lại thì bùng ra. Anh biết nhưng khi nhìn những giọt nước mắt long lanh kia như vô tình chà xát vào trái tim anh. Vì sao anh vẫn cảm thấy đau cho cô như thế? Chưa bao giờ anh muốn được ở bên cạnh, được quan tâm như lúc này. Anh muốn lau đi giọt nước mắt đó, lau đi tất cả những muộn phiền đang con vương trong lòng cô. Anh muốn nhưng... rồi lại không đủ dũng cảm. Anh không có lí do gì để làm điều đó, vì người cô yêu vẫn đang ở cạnh cô mà. Phải không?

Cứ thế, thời gian trôi qua nặng nề, dần dần tiếng khóc cũng dứt chỉ còn lại tiếng nấc thổn thức của người con gái kia. Cô mệt mỏi người. Khóc hết nước mắt rồi, buồn bực trong lòng cũng vơi. Tất cả cũng dần chìm lắng trong không gian yên tĩnh đó. Cô mệt. Đôi mắt nhắm nghiền, dần dần thiếp đi từ lúc nào. Cô không nhớ rõ, chỉ cảm thấy được hơi ấm từ bàn tay của ai đó đang truyền dần vào lòng bàn tay, lan tỏa đến trái tim lạnh lẽo, cô đơn của cô. Đôi môi bất giác mỉm cười yên bình nào đó.

Tiếng khóc dứt, Xuân thiếp đi. Cả Duy và Băng đều thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ tâm trạng của cô cũng sẽ khá hơn. Duy vội vàng đỡ cô nằm xuống giường rồi quay đi lại phía hộp thuốc, bê nốt mấy dụng cụ kia đến để sơ cứu vết thương.

Băng ngắm nhìn khuôn mặt ấy, một cảm xúc kì lạ dâng lên trong lòng. Khẽ vươn tay vuốt nhẹ mái tóc, xoa lấy khuôn mặt tròn trĩnh kia rồi nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé đó.

Duy vừa quay lại đã được một phen ngạc nhiên. Khuôn mặt triu mến, âu yếm mà Băng dành cho Xuân quả thật rất bất ngờ. Đã tới mức như thế rồi nhưng cậu ấy vẫn chưa chịu nhận ra tình cảm của mình sao? Đúng là một người thông minh đến vậy thì trong chuyện này cũng sẽ chẳng khác nào kẻ ngốc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Từ từ mở mắt tỉnh dậy. Toàn thân dội lại cảm giác đau nhức dai dẳng nhắc nhở cho Xuân biết những gì vừa xảy ra. Uể oải vươn vai ngồi dậy, hướng ánh mắt nhìn xung quanh.

Căn phòng rộng lớn, tráng lệ yên tĩnh tách biệt khỏi nơi ồn ào xô bồ ngoài kia. Ngồi thẳng lưng, dựa vào thành giường, cảm giác lười biếng quanh quẩn khiến cô chẳng muốn vận động chút nào.

Đôi mắt có chút khó chịu, khô rát, mờ mờ, có chút cảm giác gượng gạo. Có lẽ là do vừa khóc xong nên thế? Đúng là sau khi trút hết cảm giác bức bối kìm nén trong lòng bấy lâu nay, tâm trạng có chút thoải mái hơn hẳn nhưng vẫn không thể nào gạt bỏ được ý định quay trở về nhà, mặc dù không dám.

Cạch...

Cánh cửa đẩy ra, một người con trai bước vào. Khuôn mặt trầm lặng, lạnh lùng có chút gì đó không thoải mái cho lắm. Anh chợt khựng lại khi nhận ra người con gái kia đã tỉnh dậy. Trong lòng có chút ngại ngùng. Thật không hiểu tại sao anh lại tới đây, chỉ biết trong lòng cực kì nôn nao, lo lắng vì một điều gì đó.

Xuân ngơ ngác nhìn anh. Tại sao anh lại tới đây? Thăm cô sao? Trong lòng dậy lên chút tia ấm áp nào đó. Suy nghĩ nhanh chóng bị gạt tắt. Cô không được suy diễn lung tung. Không được làm phiền thêm một người nào nữa. Không thể để vì mình mà khiến anh khó xử, hơn nữa chắc chắn sẽ làm người con gái bên cạnh anh rất buồn.

- Không ngủ nữa sao? – Băng lên tiếng, phá ta không khí tĩnh lặng quanh đây.

Xuân lắc đầu, nhìn anh có chút lúng túng kì lạ.

- Em cảm ơn. Lúc này làm phiền mọi người. – cô chợt nhớ chuyện lúc này, trong lòng có chút áy náy.

- Không sao. Sắp đến giờ ra về rồi, em về cùng chứ? – anh nhẹ giọng.

Cô ngẩn người. Là anh đang quan tâm tới cô sao? Một cảm giác yên bình nào đó dâng lên trong lòng nhưng ngay lập tức bị đè nén lại.

- Không... không sao đâu ạ. Em khỏe mà. Mọi người về trước đi. Em... - cô lắc đầu từ chối.

Cạch

Cánh cửa lại bị đẩy ra thô bạo. Một dáng người mảnh mai duyên dáng xuất hiện. Nụ cười duyên dáng, kiêu sa khiến người đối diện phải thềm ngưỡng mộ và kiêng dè. Tiên chậm rãi bước tới cạnh Băng rồi mới quay qua nhìn Xuân đang ngồi ở trên giường.

- Chào em, lâu ngày không gặp, trông em không khỏe lắm. Tại sao thế? Thật là, không biết tự chăm sóc mình chút nào, lại phải để nhiều người lo lắng rồi. – Tiên trách Xuân, nụ cười quan tâm cùng ánh mắt hỏi thăm làm Xuân có chút cảm động.

- Em xin lỗi. – cô cười trừ.

- Được rồi, em nên nghỉ ngơi cho tốt vào. – Tiên tiếp tục nói, tỏ vẻ quan tâm nhưng tận sâu trong đáy lòng là sự thờ ơ.

- Vâng. – Xuân gật đầu.

Không tiếp tục chú ý tới người con gái kia, Tiên quay qua nắm cánh tay của Băng nũng nịu nói:

- Băng cậu cũng ở đây sao? Hay qua đúng lúc tớ đang tính đi tìm cậu.

- Có việc gì sao? – Băng nhẹ nhàng né tránh sự vồn vã tự nhiên ấy, lạnh lùng lên tiếng.

Hành động từ chối đó khiến Tiên có chút xấu hổ nhưng vẫn tiếp tục duy trì nụ cười trên miệng.

- Tất nhiên rồi, bà tớ muốn hẹn gặp cậu và ông của cậu dùng bữa tối chung với nhau. – Tiên liếc nhìn người con gái kia có chút đắc ý.

- Có việc gì sao? – anh hỏi.

- Tớ cũng không rõ, chắc là không có việc gì quan trọng đâu. – Tiên hơi đỏ mặt.

- Vậy sao? – anh thờ ơ đáp.

- Chúng ta đi nào. – Tiên kéo tay anh định đi về phía cửa ra vào nhưng anh đã kịp rút tay lại.

- Xin lỗi, cô cứ đi trước đi. – anh có chút khó chịu.

- Sao thế? – cô nũng nịu hỏi.

Băng nhìn cô, ánh mắt toát lên tia lạnh lẽo đến đáng sợ. Đôi mắt đen sâu thẳm như muốn đóng băng tất cả. Bất giác khiến Tiên rùng mình.

- Được rồi, hẹn cậu sau. – Tiên rút lui trước, biết rằng càng ở lại đây lâu chỉ càng chút xấu hổ cho mình, tốt nhất là đi.

Quay lưng lại, bình thản đi ra ngoài, trước khi đi vẫn không kịp trao cho Xuân ánh mắt “quan tâm” của mình.

Người con gái kia đi khỏi, căn phòng đột ngột tĩnh lặng đến ngột thở.

- Anh...có việc bận sao? – cô e dè hỏi.

- Không. – Băng đáp, giọng nói nhỏ nhẹ đến bất ngờ, hoàn toàn không còn chút gì đáng sợ như lúc nãy.

- Vậy sao...anh không...đi cùng chị Tiên? – cô tò mò muốn biết. Những cử chỉ, hành động của anh lúc nãy có phần vô tình quá. Tại sao anh lại cố né tránh Tiên chứ? Một người con gái xinh đẹp, giỏi giang...và tốt bụng nữa.

- Vậy tại sao lại phải đi cùng? – anh hỏi ngược lại.

- Em...nghĩ chị ấy thích anh nên...

- Chẳng lẽ ai thích thì cũng phải đáp lại sao? – giọng nói âm trầm có chút không hài lòng.

- Không...em... - cô chợt nhớ tới Phong và Triệt, tâm trạng có chút xấu đi.

- Được rồi, đừng lo lắng nhiều quá, cứ nghỉ ngơi đi. – anh bước lại gần, vô thức xoa đầu cô thật ân cần.

Xuân giật mình. Toàn thân bỗng cứng đờ. Trái tim đập loạn xạ điên cuồng. Bàn tay ảm áp ấy... Khuôn mặt chợt ửng đỏ một cách kì lạ.

- Sao thế? Em ốm à? – anh lo lắng sờ vào trán cô khi nhận thấy khuôn mặt đỏ ửng đó.

- Không...chỉ là hôm nay anh...lạ quá. – cô né tránh bàn tay ấy, vội vàng thú thật.

Giờ tới lượt Băng khựng người. Cảm giác mặt mình cũng nóng lên. Lúng túng lùi lại vài bước để giữ khoảng cách. Đúng là hôm nay anh cư xử có chút khác thường ngày. Anh không thể giải thích tại sao cả. Anh chỉ biết mình muốn quan tâm tới người con gái đó một chút.

- Xin lỗi. – anh nói.

- Không...

- Hai người đang tâm tình gì sao? – một giọng nói phá vỡ bầu không khí ngại ngùng của cả hai.

Quay qua đối diện với người vừa mới xuất hiện.

Dáng người dong cao. Đôi mắt màu hổ phách sáng rực rỡ, cùng mái tóc bồng bềnh màu nâu lãng tử. Đã lâu rồi không gặp lại Vũ, quả thật có chút thay đổi.

- Em chào anh. – cô chào hỏi ngay để cố gắng che đi sự bối rối kia.

- Ủ, mới mấy ngày không gặp mà trông em đúng là thay đổi hẳn nhỉ? – anh tiến lại gần.

Cô chỉ cười trừ. Còn biết nói gì chứ?

- Đã lâu không gặp. Đạo này cậu đi đâu sao? – Băng chen vào.

- Ồ, bố tớ có chút việc cũng khá quan trọng nên muốn tớ quay về để học hỏi gì đó. – Vũ cười đáp.

Đúng rồi. Bố của Vũ là con trai thứ ba của chủ tịch tập đoàn AJ, ông là người đứng đầu trong lĩnh vực ngân hàng của tập đoàn AJ, là một trong những người chủ chốt của tập đoàn. Một mình có thể “đá chéo sân” sang nhiều lĩnh vực như thế, đúng là phải nhờ công sức của những người con tài giỏi của mình, có như thế chủ tịch tập đoàn AJ mới có thể càng ngày càng phát triển nó lớn mạnh như ngày hôm nay.

- Ủ, vất vả cho cậu rồi. – Băng gật đầu.

- Không sao. Cũng tiện thể điều tra một vài việc. – Vũ trầm mặc.

- Một vài việc? – cả Băng và Xuân không nén nổi tò mò cũng lên tiếng. Cả hai đều bị giọng nói bí hiểm xen lẫn suy tư của anh kích thích.

- Được rồi, không cần đồng tâm như thế đâu? À, giờ trễ rồi, mọi người cùng về luôn chứ? – Vũ liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường rồi lên tiếng.

Cô vội vàng lắc đầu từ chối. Vừa mới bị chụp lên lúc ở cùng Phong và Triệt, giờ chẳng lẽ lại hiên ngang đi về cùng Vũ và Băng. Cô không to gan thế đâu, đã muốn giữ bí mật việc sống cùng họ thì phải giữ đến cùng.

- Vậy không tính về à? – Vũ trêu đùa.

- Em về sau là được rồi.

- Cả hai đang tính cướp bạn gái của mình sao? – một giọng nói trầm ấm mang theo chút tình nghịch của người con trai mới bước vào khiến cả ba không khỏi ngạc nhiên.

Xuân ngơ người ra, tại sao hôm nay họ lại đồng tâm thế nhỉ? Cả ba người cùng đến thăm cô ngay trường, chẳng khác nào muốn công khai việc cô đang ở cùng họ sao?

Ba người ấy, mỗi người một vẻ.

Nét lạnh lùng trầm tĩnh nhưng cuốn hút của Băng.

Vẻ ngoài lạnh từ, hào hoa đến động lòng của Vũ.

Khuôn mặt thanh tú, bất cần của Duy.

Ba người ấy luôn là trung tâm của mọi sự chú ý trong trường này. Họ ở đây dù chỉ là có ý tốt, muốn quan tâm tới tình trạng “te tua” của cô nhưng họ cũng nên nghĩ tới “hậu quả” cho cô chứ.

Chỉ vì hơi “thân mật” với Phong và Triệt mà cô đã ra nông nổi này, thêm ba người này nữa thì cô sẽ thành cái gì đây chứ? Không được, cô còn nhiều việc phải làm, không thể để tình trạng này được.

- Em, khỏe rồi. Em đi trước. – cô lắc đầu, vội vàng bước xuống giường.

Vừa đứng lên đã bị một con đau ập tới, hơi loạng choạng ngã về phía trước nhưng cánh tay vững chắc của ai đó đã kịp kéo cô vào lòng ngực ấm áp của anh.

Ngước nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Băng, trong lòng càng trở nên hỗn loạn.

- Em cảm ơn. – cô đẩy anh rồi theo đà lao thẳng ra ngoài.

Cô muốn tránh xa khỏi họ. “Hong nhan họa thủy” có phải là nói quá không? Từ khi quen những người ấy, hình như số “tạ nạn” lật vật đúng là có tăng.

Khẽ lắc đầu để xua đi suy nghĩ “quá đáng ấy. Chẳng lẽ vì bị đáng nhiều quá nên cô giờ cũng coi ai cũng “độc ác” như thế sao? Thật là ngốc quá. Dù cô chỉ là một “người giúp việc” nhưng họ vẫn luôn đối xử tốt với cô sao? Không thể vu oan cho họ vì nhưng lý do ngớ ngẩn được.

Cô lê bước đi dọc hành lang để tới tủ đựng đồ. Trời cũng trễ rồi, cũng nên thu dọn đồ để về nhà. Chỉ vì vụ việc sáng nay mà cô đã lười biếng bỏ cả ngày chỉ để ngủ xả stress. Khẽ thở dài tự trách bản thân khi mình quá yếu đuối nhưng không sao. Khóc xong, tâm trạng cũng khá khâm hơn rồi. Tạm gác lại suy nghĩ “tiêu cực” kia, cô phải cố gắng hơn nữa.

“Đam lao thì phải theo lao”. Cô đã kí hợp đồng rồi thì không thể từ bỏ, cho dù có muốn như thế nào? Chịu khổ một tí có là gì nếu như nó có thể giúp đỡ cho bố mẹ mình.

Bước chân càng ngày càng vững vàng hơn, quyết tâm cũng đã được khôi phục. Cô vẫn luôn tin tưởng về bản thân mình mà. Chắc chắn cô sẽ làm được.

Rầm...

Tiếng va chạm bất ngờ quanh đây khiến cô giật mình khỏi thế giới suy nghĩ mông lung của mình. Hơi ngoái lại nhìn người vừa xuất hiện.

Vẫn không phải là một người mà là một nhóm người. Nếu cô không nhầm, mấy người này đã gặp sáng nay rồi.

- Có chuyện gì nữa sao? – Xuân bình tĩnh hỏi, giọng nói duy trì sự lạnh lùng đến đáng sợ.

- Mà vẫn nhớ chuyện tao nói với mày sáng nay chứ? – con bé đó đáp lại bằng giọng nói chanh chua và ánh mắt khinh bỉ rề rề.

- Không nhớ có được không? – cô hỏi vặn lại.

- Mày cũng điêu ngoa nhỉ? Dẻo mồm thế thì mới lừa được trai chứ nhỉ? – con bé đó tiếp tục giờ giọng mỉa mai.

- Cứ cho là vậy đi. Mấy người muốn nói gì thì nói. Nếu đến đây chỉ vì mấy lời nói ngu ngốc đó thì coi như xong rồi. Tạm biệt. – cô nhếch môi cười nhạt.

- Sáng nay có vẻ như là chưa đủ để cho mày phải ngậm miệng lại sao? – đứa con gái tóc đỏ xông tới đẩy vai cô.

- Đánh thì cũng đã đánh rồi, nếu thêm một chút cũng thế thôi. Có chẳng lại được “bạn trai” của mình quan tâm hơn thì sao nhỉ? – cô đều đều lên tiếng trêu chọc. Nói cô lẳng lơ, dụ trai sao? Chắc cũng nên sử dụng “tài lẻ” đó một chút chứ nhỉ.

Khỏe môi ẩn hiện nụ cười cay đắng. Cô càng ngày càng “xấu xa” đi rồi phải không? Lợi dụng Duy để đối phó mấy người này thì hơi quá đáng. Mặc kệ, dù gì tiếng xấu của cô cũng đã vang xa rồi, còn sợ gì nữa chứ?

- Mày tương mày ngon sao? – con bé đó không kìm nổi tức giận vươn tay ra tóm tóc cô lại, giờ tay thẳng thừng tát một cái rõ đau.

Cảm giác đau rất bám chặt khuôn mặt. Năm ngón tay in hằn đỏ chông lên những vết đỏ sáng nay. Đau. Là trái tim mệt mỏi của cô đau. Nó đã chán ghét cái cảnh bạo lực này rồi. Bao giờ nó mới có thể gỡ bỏ được những gánh nặng này chứ?

- Một ai khi đã bị dồn tới chân tường, một là đầu hàng, van xin hay bỏ cuộc. Còn một loại nữa là sẽ quay lại phản kháng. Và có lẽ tôi sẽ là loại thứ hai nhỉ? – giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút đe dọa.

Mái tóc dài, xõa xuống bờ vai gầy của cô. Từ từ cô quay lại nhìn thẳng vào đám người đó. Khuôn mặt lạnh lẽo, không cảm xúc. Nhún nhường thì càng lấn tới sao? Cô chỉ muốn mình yên ổn trong cái thế giới kịch cỡm này cũng không được sao? Là vì cô không có “tiền” để mua cái tự do rẻ mạt đó sao?

Bóp...

Cô lạnh lùng đẩy cánh tay run run có chút sợ hãi của con bé kia ra khỏi vai và trả lại cho nó những gì mà cô đã nhận được.

- Các người hiểu tôi sao? Nếu mấy người chỉ nghĩ được như thế thì quả thật là ngớ ngẩn. – cô trầm giọng.

Đám con gái kia thoáng run sợ người đang đứng trước mặt chúng. Có thể bọn nó đã hơi quá tay nhưng không ngờ con bé đó cũng đáng gờm như thế. Từ người con gái đó toát ra một điều gì đó khiến cả bọn ngộp thở.

Đôi mắt trong veo trở nên tĩnh lặng như làn nước hồ mùa thu. Hoàn toàn không một gợn sóng, trống rỗng đến kinh ngạc.

Khuôn mặt bầu bình tái đi, hiện lên những vết thương chồng chéo nhau. Chúng lúng túng trước thái độ đó. Không dám tiến lên nhưng cũng không dám bỏ chạy.

- Không còn gì nữa thì tôi đi. Một cái tát đó là tất cả những gì tôi trả lại cho mấy người. – Xuân xoay người bỏ đi, không để ý tới những nét mặt căng thẳng của đám con gái đó.

Quan tâm thì được ích gì chứ?

- Mày đừng tưởng tui sợ mày. Hôm nay tao tha cho nhưng không có nghĩa là ngày mai mày sẽ yên ổn đâu con ạ. – con bé kia vẫn cố gắng buông lời đe dọa.

Nó vẫn dắc ý lắm. Hôm nay chịu nhục một tí có sao. Sau này sẽ biết thôi. Nếu con nhỏ đó biết khôn mà rút lui thì tốt cho nó, còn không thì... Khẽ mỉm cười độc ác. Nó chờ. Một khi đã có “người đó” chống lưng rồi thì con gì phải sợ nữa chứ?

Lê từng bước chân nặng nề ra khỏi dãy nhà học, đi thẳng lên sân thượng, bỗng dưng giờ cô không muốn về nhà, chỉ muốn trốn đi đâu đó. Cô muốn yên tĩnh, đã lâu rồi, cô không có thời gian cho riêng mình.

Gió thổi làm mái tóc dài của cô càng trở nên rối tung hơn như suy nghĩ trong lòng. Cô đơn. Một mình.

Ngồi xuống ở một góc, ngược đôi mắt trong veo lên nhìn trời, đôi tay bất giác vươn ra như muốn vói tới thứ gì đó nhưng rồi cũng chỉ là không khí mà thôi.

Tại sao cô lại thấy thật vọng vậy. Cô có thể hoàn thành mong muốn của mình chứ? Liệu có thể không? Nó xa vời quá chăng?

Ngồi ngẩn người, suy nghĩ mông lung về mọi thứ xung quanh mình, chợt cô thấy “thèm” được nghe giọng nói của bố mẹ mình quá.

Vội vàng lục tìm chiếc điện thoại ở trong cặp như sợ rằng sắp mất một thứ quan trọng nào đó.

Trong lòng càng ngày càng gấp gáp, tìm kiếm số điện thoại nhà. Không biết giờ này mọi người đã đi làm về chưa nhỉ?

Home sweet home is calling.....

Nhịp tim cô đập nhanh hơn, chờ đợi một sự đáp lại.

- Alo, ai đang đầu dây vậy? – giọng nói dịu dàng, ấm áp của mẹ.

Tim cô chợt run lên vì sung sướng, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm, hạnh phúc hơn nhiều.

- Con chào mẹ. Là con đây. – cô mỉm cười, đáp lại.

- Xuân sao? Trời ơi, con vẫn khỏe chứ? – giọng mẹ cũng trở nên nghẹn ngào.

- Con khỏe lắm mẹ ạ. Mẹ biết con ném đầu cũng sống tốt mà. – cô cười toe toét, cố gắng tỏ ra vui vẻ nhất có thể nhưng sống mũi lại cay cay từ lúc nào không biết.

- Ngốc ạ. Mọi người ở đó có tốt với con không? – bà tiếp tục lên tiếng.

Câu hỏi ấy như một mũi tên đâm xuyên người cô. Tốt sao?

- Có ạ, mẹ đừng lo. Bạn bè của con cũng quan tâm tới con lắm mẹ ạ. – cô cười nhạt.

- Vậy à? Thế còn mấy người cháu của chú tịch? Họ có làm khó con không?

- Tất nhiên là không rồi mẹ. Họ giúp đỡ con nhiều lắm, chỉ có con gây rắc rối cho họ thôi. À, mẹ đừng lo, con sắp làm xong việc đó rồi, hợp đồng sẽ được hoàn thành sớm thôi, đến lúc đó con lại được về nhà mà. – Xuân vẫn duy trì thái độ nhiệt tình, lạc quan khi nói chuyện với mẹ.

- Ủ... - giọng mẹ lạc hẳn đi. Dù không gặp mặt nhưng cô biết là bà đang khóc. Trái tim chợt thắt lại, nước mắt cũng chợt rơi từ lúc nào.

- Mẹ đừng khóc nhé. Con vẫn làm tốt mọi việc mà. – cô an ủi mẹ.

- Ủ, là mẹ và bố có lỗi với con. Làm con chịu thiệt rồi. – bà tự trách bản thân.

- Không, mẹ không được nói thế. Con tự quyết định mà.

- Nếu như mà mẹ và bố chú ý hơn nữa thì đã không phải để con gánh món nợ này thay ta rồi... - bà khóc nức lên.

- Không, mẹ không được tự trách bản thân như thế. Đã là gia đình thì phải có trách nhiệm chứ. – cô lắc đầu.

- Nhưng...

- Đừng lo nhiều quá mà mẹ. À, nhà mình dạo này vẫn khỏe chứ ạ? – cô lảng tránh.

- Bố con vẫn khỏe.

- Vậy là tốt rồi. – cô mỉm cười.

- Con cố gắng lên, bố con đang làm một dự án lớn. Sẽ thành công thôi, đến lúc đó nhà ta sẽ trả hết nợ, con cũng không phải chịu khổ như thế này nữa. – mẹ cô nói với chút hi vọng đang nhen nhóm ở trong lòng.

Cô chợt thấy thương bố mẹ cô quá. Họ vẫn luôn dẫn dắt việc của cô thế sao? Làm một dự án lớn thêm bên ngoài nữa cũng chỉ là mong có thể giúp cô sớm trở về nhà. Cô cũng cảm thấy an ủi nhiều.

“Một doanh nhân lâu năm nhưng hình như cũng không nổi lắm. Có nhiều tin đồn không tốt về ông ta trong những lần giao dịch với người khác.”

Lời nói hôm trước của Băng chợt hiện lên trong đầu làm cô thấy không yên lòng, có chút gì đó lo lắng.

- Mẹ, người mà bố hợp tác cùng có đáng tin không? – cô buột miệng hỏi.

- Ủ...ông ấy là một thương nhân lâu năm, cũng khá thành đạt... Tại sao con lại hỏi vậy?

- Dạ không có gì, chỉ là thắc mắc chút thôi ạ. – cô vội đáp.

- Ủ...vậy sao?

- Dạ...vậy thôi nha mẹ...có gì con sẽ gọi cho mẹ sau. Mẹ và cả nhà nhớ giữ gìn sức khỏe đó.

- Ủ, con cũng vậy...nếu mệt quá thì nghỉ ngơi đầy đủ. Không có mẹ ở bên nhưng phải chú ý đến bản thân mình nghe chưa.

- Dạ. – cô đáp, im lặng đợi cho đến khi mẹ mình cúp máy, cô mới từ từ bỏ chiếc điện thoại xuống.

Ngồi thờ thẩn, lại hướng ánh mắt lên bầu trời cao vời vợi kia. Trong lòng tràn ngập những suy nghĩ ngổn ngang. Phải làm gì bây giờ đây? Vốn định nói hết với mẹ nhưng rồi lại nói dối, chỉ vì cô không nỡ làm cho bố mẹ lại lo lắng hơn, phải dẫn dắt hơn. Cô lo lắng cho họ một thì họ còn lo lắng cho cô gấp ngàn lần. Làm sao cô nỡ đâm thêm vào nỗi đau mà họ đang mang chứ?

Nghĩ tới đây, cô lại có thêm động lực để cố gắng. Chỉ cần cô gắng thôi, mọi việc rồi cũng sẽ ổn thôi mà.

Từ từ đứng dậy, bước về cánh cửa đi ra khỏi sân thượng. Cánh cửa vừa mở, cô lại rơi vào một vòng tay rộng lớn, gất gao ôm chặt lấy cô vào lòng ngực ấm áp.

Khó khăn ngược nhìn người ấy, cô thoáng ngạc nhiên. Là Duy sao?

- Anh xin lỗi. – anh thì thầm bên cô. Cánh tay vẫn không chịu buông đáng người nhỏ bé kia.

Anh đã vô tình nghe cuộc nói chuyện điện thoại ấy của cô. Ổn sao? Đối xử tốt với cô sao? Như thế này là ổn, là tốt sao? Chịu đựng biết bao sự ghê

lạnh, khinh bỉ từ người xung quanh nhưng cô vẫn cười để nói mình không sao sao?

Anh tự thấy có lỗi với cô nhiều hơn. Chỉ vì anh chưa chịu về, chỉ vì anh vẫn còn đang mãi mê theo đuổi niềm đam mê của mình nên đã bỏ qua người con gái ấy.

Một người con gái không quen biết nhưng vẫn chấp nhận hi sinh cho ước mơ của anh, chỉ vì cô không dám phá tan niềm đam mê của anh. Nếu cô thúc giục anh nhiều hơn, nếu cô ép buộc, thuyết phục anh nhiều hơn thì có lẽ anh đã từ bỏ ước mơ thật. Anh vẫn luôn lưỡng lự trước hai lựa chọn đó: gia đình và ước mơ.

Anh quá ích kỉ rồi phải không?

- Anh xin lỗi. – Duy lặp lại.

- Anh nói gì thế? – cô đẩy anh ra, luống cuống nhìn anh.

- .....

- Nếu vì vụ việc sáng nay thì không sao đâu. Em không sao. Chỉ là do em bất cẩn khi cư xử quá thân mật với hai người đó thôi. – cô lắc đầu.

- Em ngốc thật đấy. – anh lên tiếng.

- Em ..

- Được rồi, anh hứa sẽ không để em chịu thiệt nữa đâu. – anh cương quyết.

- Anh nói gì thế? Chỉ là xây xát nhẹ thôi mà... Em phải về rồi. Em đi trước. – cô mỉm cười.

- Anh muốn cho em xem một bí mật. – Duy kéo tay cô lại.

Cô ngạc nhiên nhìn anh? Bí mật? Tại sao lại muốn nói cho cô chứ?

- Anh không cần tỏ ra ấy nấy như thế đâu.

- Không sao. Chủ nhật tuần này đi cùng anh tới một nơi nhé. – anh nhìn thẳng vào mắt cô và nói.

- Em... Vâng. – cô định từ chối nhưng rồi lại đồng ý.

- Ngoan lắm. Giờ anh đưa em về. – Duy mỉm cười, xoay người rồi kéo cô xuống cầu thang và đi thẳng ra nhà xe.

Suốt dọc đường ấy, không ai nói gì. Vì họ đang chìm đắm trong sự ngổn ngang của lòng mình. Dường như đến cả cảnh vật xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng đến kì lạ. Âm thầm quan sát theo dõi từng bước chân nặng nề, từng dòng suy nghĩ đang chòng chẹo lên ở bên trong của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 84

Thoát cái cũng đã là cuối tuần. Hôm nay, Xuân và Duy có hẹn với nhau. Anh muốn cho cô xem một bí mật gì đó. Cô thấy có chút hơi kì lạ, đã là bí mật tại sao anh lại nói cho cô, hơn nữa lại có vẻ rất gấp gáp.

Xuân chỉ hơi thắc mắc một chút. Không biết có phải sau vụ đánh hội đồng lần trước đã làm cho cô dường như mất hết hứng thú với mọi việc xung quanh. Mọi việc cô làm lúc này, đơn giản chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm mà thôi.

Vừa nghỉ vụ vợ, vừa đi nhanh xuống bếp để gặp bác Kim. Vì hôm nay là sáng chủ nhật nên cô cũng phải giúp bác ấy chuẩn bị bữa sáng cho mấy cậu chủ. Hơn nữa hoàn thành càng sớm công việc đó, cô càng có thể rời khỏi nhà sớm chút.

- Em dậy sớm vậy sao? – giọng nói nhẹ nhàng từ sau lưng kéo cô quay trở lại hiện tại, hơi quay người lại, đối diện với người đang đứng trước mặt mình, lễ phép chào người con trai đó.

- Em chào anh, anh dậy sớm thế? – cô mỉm cười với Phong thật dịu dàng.

- Ủ. Em cũng vậy mà. Có việc gì phải đi ra ngoài sao? – anh bước lại gần, nhìn cô hỏi.

- Em có hẹn với anh Duy, nên phải đi từ sớm – cô trả lời một cách máy móc. Tâm trạng trở nên rối bời một cách khó hiểu, chỉ biết là cô không dám đối diện trực tiếp với Phong.

Vì sao chứ? Vì lo sợ? Vì áy náy? Hay là ghét bỏ?

- Hẹn sao? – giọng của Phong như lạc đi.

- Vâng.

- Ủ.

- Em đi trước, anh ăn sáng đi nhé. – cô mỉm cười chào anh rồi nhẹ nhàng lách qua người anh đi khỏi phòng ăn ấy.

Cô không để ý tới nét mặt khó coi của Phong, đơn giản chỉ vì cô không dám nhìn thẳng vào nó, chỉ sợ không chỉ mình anh mà chính mình cũng tổn thương bởi chính lỗi lầm của mình gây ra.

Quay trở lại phòng của mình, bắt đầu sửa soạn cho cuộc hẹn với Duy sắp tới. Xuân thay bộ đồ ở nhà bằng chiếc quần jean lửng, áo thun phông rộng màu vàng với hai tay dài màu đen, có mũ phía trên. Đeo thêm chiếc kính gọng đen của mình.

Đã lâu rồi cô không dùng đến nó. Thật ra cô bị cận nhẹ nên không thường xuyên đeo kính nhưng hôm nay cô muốn đeo. Cô muốn nhìn lại mọi thứ quanh mình bằng cặp kính này, liệu có khác trước không? Liệu có giúp cô che giấu hay nhìn rõ hơn những gì phía trước không?

Khẽ mỉm cười nhìn người con gái ở trong gương kia. Dáng vẻ hiền lành, giản dị thường ngày đã thay bằng một con người khác.

Mái tóc dài thắt bím gọn gàng, chiếc mũi hip hop xanh đậm, khoác chiếc cặp quai chéo nâu. Đôi mắt trong veo ẩn sau cặp kính cận gọng đen có chút trầm mặc. Từ cô toát lên một nét gì đó cương quyết, lạnh lùng và thơ ơ.

Ngắm nhìn mình lần cuối, Xuân đi đôi giày vào và đi nhanh ra khỏi phòng để đến chỗ hẹn với Duy.

Chỗ hẹn cũng không xa nơi cô ở lắm, chỉ cách năm mươi phút đi bộ. Xuân đứng đợi Duy đến trong khi đang nghe bài “Burning in the sky” của Linkin Park. Mỗi khi tâm trạng không tốt cô vẫn thường tìm đến những bài hát ồn ào của nhóm nhạc rock ấy. Đơn giản chỉ vì cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi nghe những giai điệu mạnh mẽ ấy.

Bài hát cũng vừa hết, Duy cũng vừa đến. Vẫn chiếc xe Lamborghini xanh dương lần trước, Duy chạy xe tới gần cô rồi dừng hẳn. Anh bước xuống, mỉm cười chào Xuân, cả hai trao nhau vài lời rồi cùng lên xe.

Hôm nay, Duy đơn giản hơn so với lần hẹn hò trước cũng như cô vậy. Áo thun trắng, quần jean. Không biết vì sao, cả hai đều trầm mặc, ít nói hơn hẳn.

Duy tập trung lái xe, trong khi Xuân ngắm ngía con đường sạch sẽ kia. Mỗi người một suy nghĩ nhưng trong lòng đều khó có thể kìm nén được sự hồi hộp đang nhen nhóm trong lòng.

Mãi một lúc lâu sau, xe dừng trước một khu nhà to lớn. Duy bước xuống mở cửa xe cho Xuân rồi cả hai cùng đi xuống một căn hầm nào đó, tách biệt hẳn khu đường phố ồn ào bên ngoài kia.

Nhìn xung quanh có chút hiếu kì, không biết Duy dẫn cô đi đâu? Có nơi nào bí mật thế sao? Nhưng cô cũng chỉ dám để nó trong suy nghĩ, không dám hỏi thẳng Duy, chỉ biết siết chặt quai cặp, hi vọng có thể giảm chút bớt lo lắng trong lòng.

- Lúc trước anh đã nói là nếu anh thực hiện được ước mơ của mình, anh sẽ quay trở về nhà Chính đúng không? – Duy dừng bước quay lại nhìn Xuân và hỏi.

Cô im lặng gật đầu.

- Vậy em không thắc mắc bao giờ anh thực hiện được ước mơ đó sao? Lỡ như là anh không muốn về, không nói cho em biết cho dù anh đã làm được điều mình muốn thì sao? Hình như thời gian mà ông anh cho em không phải là dài đúng không? – anh tiếp tục.

- Em...cũng...không biết nữa. – cô nói nhỏ.

- Tại sao thế?

- Em...không rõ. Chỉ biết là em nên tin tưởng anh một chút. Điều anh hứa anh sẽ thực hiện mà đúng không? Hơn nữa em nghĩ nếu anh muốn nói thì sẽ nói, bắt ép, gặng hỏi cũng thế thôi. – cô trả lời, khoe miệng ẩn hiện nụ cười ngây ngô, ngốc nghếch. Thật không hiểu sao cô có thể đặt trọn niềm tin vào một người xa lạ như thế nhỉ?

- Kể cả cho dù em rất nóng lòng và mệt mỏi sao?

- Em...ồn mà. – cô lắc đầu. Tại sao anh lại nói như thế? Cô không thích cho lắm, cảm giác như anh thương hại cho chính mình vậy.

Duy cười nhạt. Anh cuối cùng là vẫn không hiểu là tại sao mình lại lo lắng thái quá cho người con gái này trong khi dường như chính cô lại là người né tránh sự giúp đỡ của anh và những người khác. Rốt cuộc là vì cái gì chứ?

- Ngốc ạ. – anh thở dài, khẽ cố đầu cô một cái rồi kéo cô đi theo mình vào sâu trong căn hầm đó.

Đi hết cầu thang thì tới một hành lang dài, hai bên với nhiều căn phòng trống. Họ dừng trước một căn phòng nhỏ.

Duy đẩy cửa bước vào.

Trong này sạch sẽ, gọn gàng hơn bên ngoài nhiều. Diện tích cũng không gọi là rộng lắm, có một bộ ghế sa lông ở góc phòng, một chiếc tủ lạnh nhỏ bên cạnh. Điều đặc biệt là ở giữa căn phòng này chính là một dàn nhạc cụ với một bộ trống, hai cái ghita điện, một cây đàn và một vài thứ mà Xuân cũng không rõ lắm.

Cô nhìn căn phòng này với ánh mắt phức tạp. Tò mò, hồi hộp, khó hiểu. Cô vẫn chưa hiểu được mục đích mà anh đưa cô đến đây.

- Anh Duy, đây là đâu thế? – cô ngược nhìn khuôn mặt đầy tự hào, hạnh phúc của anh.

- Là nơi bí mật mà anh muốn nói với em đây. – anh nở nụ cười ấm áp với cô.

- Bí mật? – cô hỏi lại.

Sự yên tĩnh bí ẩn đứt bởi sự xuất hiện bất ngờ của một nhóm người nào đó. Tiếng cười đùa ồn ào ngay lập tức bị tắt ngúm khi họ nhận ra xuất hiện kì lạ của một đứa con gái kia. Nhìn trần trời vào cô, có chút bối rối, mãi cho đến khi có một người trong nhóm họ lên tiếng trước.

- Người quen của cậu sao Duy? – một cậu con trai với mái tóc highlight nổi bật, khuôn mặt ưa nhìn có vài điểm nhấn đặc biệt như chiếc khuyên tai và khuyên mũi.

- Ủ, là bạn gái của mình. – Duy đáp lại, cánh tay tự nhiên vòng ra, ôm trọn cô vào lòng mình.

- Vậy sao? Cũng xinh nhỉ? – một người con trai khác đi tới. Dáng người của anh chàng này thật sự là rất cao. Duy đã cao hơn 1m82 rồi, người này con cao hơn, đã thế khuôn mặt vuông, kiên nghị có chút gì đó hơi đáng sợ nên lúc anh cúi xuống nhìn Xuân, không khỏi làm cô có chút hoảng sợ.

- Chứ sao? Tổ đã chọn mà. – Duy cười thích thú trước lời nhận xét của anh bạn to xác kia.

- Anh là Đức. Chào em. – một người nữa tiến đến khoác vai anh bạn cao to kia, vui vẻ chia tay ra với Xuân.

Hơi giật mình nhưng cô cũng vui vẻ bắt tay anh và tự giới thiệu về bản thân.

- Em là Diệp Xuân, rất vui được gặp anh.

- Em gái ngoan... - Đức được nước lắn tới, đưa tay vuốt má cô một cách thân mật nhưng lại bị Duy ngăn lại và ném cho vai tia đe dọa.

- Bạn gái tớ mà ngon quá ha. – Duy đâm vào vai Đức một cú.

- Giỡn thôi mà. Được rồi, vậy ta làm quen một chút nhé. Anh bạn to xác này là Thiên Sơn. Cậu nhóc nhăn nhó đứng kia là Thái Vinh, còn chàng trai lai tây tóc ngắn kia là Edward. Rất vui được biết em.

Xuân mỉm cười đáp lại trước thái độ chân thành và nhiệt tình của người con trai đó. Quay qua chào mấy người khác, họ cũng khẽ gật đầu đáp lại lời chào ấy mặc dù không thân thiện lắm với cô bằng Đức.

- Được rồi. Màn chào hỏi kết thúc. Đi tập luyện đi nào. – Duy lên tiếng thúc giục mọi người.

- Hey... lần đầu có con gái đến, để nói chuyện với em ấy một chút tí nào. – Đức phản đối.

Duy lườm anh ta nhưng anh ta đáp lại bằng nụ cười đều thách thức.

- Đi thôi. Nhiều chuyện. – anh chàng “to xác” kia lôi cổ Đức đi về phía giàn nhạc cụ, theo sau là mấy người còn lại.

Cô không hiểu sao là thật hay giả mà mỗi người họ đều như có vẻ đang cười trêu trọc cô vậy. Chỉ trừ anh chàng cau có Thái Vinh kia ra. Từ đầu tới cuối ngoài nhăn nhó, cười khềnh và lắc đầu ra thì không có mấy thiện cảm với cô.

- Họ là ai vậy anh? – cô quay qua hỏi Duy.

- Thành viên nhóm nhạc của anh. – Duy đáp.

- Nhóm nhạc?

- Ủ.

- Đây là bí mật của anh sao? – cô ngạc nhiên hỏi.

- Ủ. Bọn anh đang tìm một nhà sản xuất âm nhạc và đã tìm thấy rồi. – anh mỉm cười sung sướng.

- Vậy...có nghĩa là....

- Ủ, chỉ cần người đó đồng ý, bọn anh sẽ phát hành album – khẽ vuốt nhẹ mái tóc của cô thật dịu dàng.

- Thật sao? – trong lòng cô chợt dâng lên chút hy vọng nào đó. Có nghĩa là ước mơ của anh sắp thực hiện rồi sao? Chẳng phải có lần anh đã nói với cô rằng, chỉ cần anh có thể tự cho ra một album bằng chính thực lực của mình thì coi như ước mong của anh thành hiện thực sao?

- Ủ, có nghĩa là điều anh hứa với em sắp thành được thực hiện rồi. – anh ôm cô vào lòng mình.

Cảm giác yên bình khi được bao bọc trong lồng ngực ấm áp của anh lan tỏa, xoa dịu đi mệt mỏi, lo lắng của bao ngày qua. Là anh muốn nói cho cô để cô yên tâm hơn sao? Nó như một lời khẳng định vậy, không còn mập mờ như lời hứa trước.

Gánh nặng trong lòng cũng được chút. Nếu trước đây, cô luôn lo lắng. Cho dù Duy đã hứa nhưng cũng như anh đã nói. Bao giờ thì anh thực hiện được ước mơ, bao giờ anh muốn về chứ? Cô không biết mà chỉ biết chờ đợi một cách ngốc nghếch. Hôm nay có lẽ, nỗi lo đó đã được giảm. Thì ra không phải hợp đồng đó sẽ không được hoàn thành rồi.

Càng nghĩ tâm trạng càng tốt lên nhiều. Niềm hy vọng cũng đang dần nhen nhóm trong lòng.

Khẽ mỉm cười, đôi mắt trong veo chợt rạng rỡ hẳn lên, mang theo chút biết ơn. Từ giờ, cô có thể an lòng một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Một tuần trôi qua kể từ ngày chủ nhật ấy, ngày nào Xuân cũng tới cứ địa bí mật ấy. Một phần vì muốn nghe họ hát, một phần vì muốn chứng kiến sự nỗ lực của cả nhóm họ. Ngoài những giờ mà cả nhóm phải học hoặc đi làm ra thì gần như, tất cả dành tối đa thời gian cho việc tập luyện. Vì cũng chỉ còn khoảng hai tuần nữa là họ sẽ đi thử giọng rồi.

Có một người nào đó nghe thấy họ hát ở một quán bar nào đó, rất thích và đã cho họ địa chỉ của nhà sản xuất âm nhạc kia để họ hẹn thử giọng. Đó là lí do họ ra sức tập luyện chuẩn bị cho ngày đó.

Nhìn họ tập luyện, trong lòng càng thấy vững vàng hơn nhiều. Xuân cũng tự nhủ mình phải cố gắng, không nên nhụt chí nữa, vì mọi việc, trước sau gì cũng sẽ tốt đẹp cả thôi.

Vừa tự khích lệ bản thân trong khi đi về phía tủ đựng đồ quen thuộc của mình. Từ từ mở cánh tủ ra.

Ào...ào...

Một đồng giấy vụn, rác, hình ảnh của cô bị gạch chéo, **** tùm lum cả lên tràn ra khỏi tủ. Khẽ nhếch mép tạo ra nụ cười chế giễu. Bọn họ thật rảnh hơi khi ngày nào cũng bày trò này suốt một tuần rồi.

Không đánh trực tiếp thì cũng cố ý tìm cách để đe dọa tâm lý cô sao. Sau ngày hôm đó, cô bị nhóm người đánh xong, cũng là ngày cô không còn thấy họ trong trường nữa. Nghe đồn là có vài người phải chuyển trường, còn một vài người thì phải chuyển qua khu lớp B nào đó trong trường. Nội quy của trường cực kì khắt khe, không để học sinh đánh nhau, vì phạm kiểu này, đặc biệt đó với học sinh khu A thì điều đó càng phải tuyệt đối tuân theo.

Cúi xuống nhặt hết đồng giấy rác bừa bộn bỏ vào chiếc thùng rác ở góc hành lang, động tác chợt khựng lại khi đập vào mắt cô là một tấm hình gia đình của mình. Trong lòng chợt dâng lên cảm giác bất an khó tả. Tấm hình bị gạch chéo tùm lum lên cả. Đây là ý gì chứ? Chuyện gia đình của cô đâu phải ai cũng biết? Đặt tấm hình ở đây mục đích muốn đe dọa gì đây? Chẳng lẽ đụng đến cô rồi chưa hài lòng sao? Đám người ấy cương quyết xua đuổi cô đến thế sao?

Khuôn mặt bầu bình trở nên nặng nề, lo lắng. Cô nên làm gì bây giờ?

- Xuân, cậu đang làm gì đó? – giọng nói dịu dàng ấm áp của ai đó vang lên từ sau lưng khiến cô giật mình.

Vội vàng cắt tấm ảnh đó đi, quay lại người vừa gọi mình. Xuân không kìm được tiếng kêu ngạc nhiên xúc động khi nhận ra đó là Lan Anh. Đã lâu rồi không gặp cậu ấy, quả thật có chút mong nhớ. Lan Anh đã giúp cô nhiều lắm trong buổi lễ hội trước, hơn nữa Lan Anh cũng khá thân với cô cho dù gia đình của cô không phải thuộc hàng “nổi tiếng” gì, hoàn toàn khác xa những người giàu kịch cỡm mà cô gặp hàng ngày.

- Lan Anh, lâu rồi không gặp. Cậu tới có việc gì sao? – Xuân vui vẻ bước tới gần.

- Sao? Phải có việc mới được tới gặp cậu sao? – cô giả bộ nhăn nhó.

- Đùa thôi mà.

- Hi...thật ra đúng là có việc. Trường mình sắp có một buổi tiệc nhỏ hằng năm chuẩn bị cho ngày Giáng Sinh và vẫn thường mời trường cậu và trường Kín tham gia. Hôm nay đến là vì việc đó đó.

- Vậy sao? Vậy là quan trọng rồi, đi thôi, đi gặp hội trường trường tớ nào.

Xuân kéo Lan Anh men theo hành lang đi về phía văn phòng hội học sinh. Vừa đi cả hai vừa mãi mê nói chuyện gì đó.

Hôm nay Kim bạn phải tham gia một buổi họp của CLB nào đó của trường nên không đi cùng Lan Anh được. Cũng không sao, có như thế cả hai mới có thể nói chuyện xả láng mà không bị nhắc nhở. Đối với Lan Anh, một người là hội trưởng hội học sinh của trường nữ sinh nổi tiếng như thế, điều đó là hết sức quan trọng.

Cuối cùng cũng tới, cả hai rẽ vào và bước vào. Hoàn toàn trống trơn. Đáng ra giờ này, mọi người phải có mặt ở đây rồi chứ?

- Mọi người đi đâu rồi? – Lan Anh lên tiếng.

Xuân lắc đầu tỏ ý không biết.

Cạch...

Cánh cửa bật mở, một người con trai bước vào, anh hơi bất ngờ vì sự có mặt của Xuân và cả Lan Anh nữa. Hội trưởng hội học sinh của trường Will tới đây có việc gì sao?

- Anh Phong, mọi người đâu hết rồi? – Xuân lên tiếng?

- À, hôm nay không có việc gì quan trọng nên họ về trước rồi. Có gì sao? – anh mỉm cười.

- Dạ. Có Lan Anh tới, trường Will sắp tổ chức lễ hội cho dịp Giáng Sinh nên muốn mời trường ta đến. – Xuân đáp lại.

Bây giờ, khoảng cách giữa Xuân và Phong không còn gượng gạo như trước, chỉ có điều vẫn không hẳn là bình thường.

- Vậy sao? – Phong quay qua nhìn vào người con gái đi cạnh Xuân, khẽ gật đầu chào.

Lan Anh cũng mỉm cười đáp lại.

- Nhưng giờ không có hội trường ở đây thì sao ạ? – giọng cô có chút gì đó ngại ngùng.

- Em đừng lo, nếu được, có thể nói lại với anh, còn không thì anh sẽ liên lạc với Băng.

- Không...không cần, em nói với anh cũng được. Hôm nay cũng chỉ là thông báo trước kế hoạch, còn nội dung của lễ hội sẽ được gửi đến sau. – cô vội lắc đầu nói.

- Cũng được. – Phong gật đầu.

Xuân im lặng đứng nhìn cuộc hội thoại giữa cả hai có chút kì lạ. Nhìn cử chỉ của Lan Anh khiến cô không khỏi thắc mắc.

Cô cứ giữ suy nghĩ ấy trong lòng, rồi chợt nhận ra được điều gì đó.

Khẽ mỉm cười, hi vọng nó sẽ trở thành hiện thực.

Cuối cùng cuộc trao đổi cũng kết thúc, Phong tạm biệt cả hai rồi đi trước vì có một số việc quan trọng nào đó cần giải quyết.

Cánh cửa đóng lại, Xuân quay qua nhìn cô bạn bên cạnh. Khuôn mặt xinh xắn ửng đỏ, ngại ngùng một cách đáng yêu.

- Lan Anh, nghĩ gì đó. – cô khẽ gọi bằng cái giọng mập mờ.

- Hả? Ừ, có gì không? – cô bạn bối rối quay qua đáp.

- Sao? Ngoài cửa có ai sao? – Xuân cười gian tà.

- Hả? À, không...không có...gì. – mặt cô bạn càng đỏ ửng.

Nhìn hành động lúng túng ấy, Xuân không kìm được bật cười. Con gái khi đã để ý một ai quả thật rất thú vị.

- Sao? Muốn tớ giúp gì không?

- Không...cậu hiểu nhầm rồi.

- Vậy sao? Ủa mà tớ hiểu nhầm gì ta?

- Ô, cậu...

- Đùa thôi mà. Đừng lo, nếu muốn, tớ sẵn sàng giúp cậu. Tớ sẽ cảm ơn nhiều lắm đó.

- Ô, nhưng mà...

- Cậu còn lo gì nữa...anh ấy tốt lắm.

- Không phải...mà là...tớ thấy anh ấy...hình như đã thích người khác rồi.

Xuân khựng người. Nụ cười cũng chợt tắt.

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá. Tớ sẽ giúp cậu cho. – cô tiếp tục.

- Cậu biết đó là ai không?

- Không. Tớ không biết. – cô lắc đầu.

- Vậy sao? Được rồi, tớ phải về, cảm ơn cậu ngày hôm nay, cậu nhất định phải đến dự lễ hội trường tớ đó. À, lần này trường Kim cũng đến, chắc bạn cậu cũng tới đó.

- Bạn tớ? – Xuân ngạc nhiên, tại sao cô ấy biết được việc Hoàng là bạn của cô.

- Cậu bạn đẹp trai mà đi cùng với anh hội trưởng ấy. Tớ có thấy cậu và cậu ấy nói chuyện thân thiết.

- Ừ, cảm ơn.

- Tạm biệt. – Lan Anh vẫy tay rồi vội vàng đi nhanh ra khỏi phòng. Dường như cô đã ở đây khá lâu, cũng tới lúc phải về, nếu không Kim sẽ nổi điên lên mất.

Lan Anh vừa đi, Xuân lại quay về thế giới cô độc riêng của mình. Lâu rồi mới có thể nói chuyện thoải mái, tâm sự cùng một người bạn quả thật rất đáng quý.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ. Cũng đã tới giờ về rồi.

Cô đi nhanh ra khỏi văn phòng hội học sinh, hướng thẳng về nơi bí mật của Duy và mọi người. Cô cũng dần quen với việc ấy. Nó gần như là một niềm an ủi khích lệ tinh thần cho chính cô lúc này. Cảm giác được nhìn họ trưởng thành cũng như mình gần chạm tới điều mình mong ước thật sự rất tuyệt vời.

.....

Cô lẳng lặng bước vào căn phòng ấy. Hôm nay cô tới hơi sớm, vẫn chưa có ai cả. Không sao, tranh thủ lúc này để dọn dẹp một chút cũng ổn.

Dọn sơ qua, sắp xếp lại đồng hồ đặc biệt trên bàn quanh phòng, chuẩn bị thêm một chút nước uống cho họ. Mọi thứ cũng có vẻ tạm ổn.

Cạch...

Có người bước vào phòng. Là Thái Vinh.

Hơi ngạc nhiên một chút nhưng cô vẫn mỉm cười, vui vẻ chào cậu, chỉ có điều cậu ấy chỉ đáp lại bằng cái nhìn lạnh nhạt, khinh khỉnh hằng ngày.

Đôi khi cô tự hỏi, tại sao, cậu ấy luôn tỏ ra khó chịu khi ở gần cô. Ngay từ lần đầu gặp, cậu đã thế. Mà cách cậu tiếp xúc, cư xử với mọi người xung quanh cũng có gì đó không thân thiện hòa đồng cho lắm.

- Này, mang dùm tôi chai nước trong tủ lạnh lại đây. – cậu ta lên tiếng trong khi đang chăm chú nghe nhạc từ chiếc headphone.

Hơi bất bình trước thái độ nhõn nhẽ và hống hách của nhưng cô không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa cho cậu ta.

- Này, tại sao, Duy lại đưa cô tới đây?

- Tôi không biết.

- Hừ, chưa chi đã gái gú thế này rồi thì không biết... - cậu ta cười khẩy.

- Này, ý cậu là sao?

- Là sao? Cô nghĩ thế nào cũng được.

- Tôi không biết tôi đã làm gì khiến cậu khó chịu nhưng đừng bao giờ nghi ngờ khả năng của anh ấy. Và tôi cũng sẽ chẳng cản trở gì anh ấy cả. Cậu cũng đừng lo lắng thừa thãi cho anh ấy, tốt hơn hết là nên lo cho bản thân mình ấy. – cô hơi mất bình tĩnh, thẳng thừng đáp trả. Cậu ta cảnh cáo Duy sao? Từ trước tới giờ, cậu ta luôn tỏ thái độ bất mãn ấy với cả cô và Duy. Tại sao cậu ta phải làm vậy chứ.

- Cô đừng tưởng mình là bạn gái của anh ta thì tôi không dám đụng đấy. – Cậu ta nổi khùng lên, ném chai nước trên tay xuống trước mặt Xuân làm cho nước văng tung tóe.

Cạch...

Cánh cửa bật mở, ba người nữa bước vào. Họ chợt nhận ra bầu không khí căng thẳng của cả hai. Đức vội vàng chen vào, xoa dịu tình hình bằng câu nói đùa giởn nhưng cũng không mấy hiệu quả.

Xuân không nói gì, khẽ liếc nhìn Thái Vinh một cái rồi quay qua, mỉm cười chào cả ba người kia. Chào nói vài ba câu gì đó, cô chào tạm biệt họ ra về. Tốt nhất là không nên ở lại đây, ở chung với cái người lúc nào cũng khó chịu với sự hiện diện của mình.

Đi một mạch ra khỏi khu nhà ấy, Xuân bực bội bước trên con đường vắng vẻ. Cảm giác bị chút giận vô cớ hoàn toàn không thoải mái chút nào.

- Xuân.

Có ai đó gọi với từ đằng sau khiến cô giật mình quay đầu lại.

Một chiếc Bentley hồng dừng bên cạnh, kính xe dần hạ xuống, để lộ khuôn mặt xinh xắn đang tươi cười nhìn cô.

- Chị Tiên? Chị đi đâu thế? Không ngờ được gặp chị ở đây. – cô vui vẻ chào lại.

- Chào em. Đi đâu thế? Có cần chị cho quá giang không? – Tiên cười quyến rũ, đáp lại.

- Không sao. Em tự đi cũng được.

- Đừng khách sáo. Chị cũng đang rảnh, nếu em cũng thế, thì hai chị em mình đi đâu đó nói chuyện một lát nhé. – Tiên thân thiết đề nghị.

- Nhưng...

- Đi nhé. – Tiên lặp lại lời nói với chút gì đó cứng rắn hơn khiến người đối diện khó có thể từ chối.

- Vâng. – Xuân gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn leo lên xe.

Cánh cửa vừa đóng lại, Tiên tăng tốc phóng nhanh hướng ra phía con đường chính, tâm trạng cực kì tốt, mãi mê suy nghĩ một điều gì đó.

Quán cà phê yên vắng vẻ trên một góc phố nhỏ. Tiếng nhạc du dương trầm bổng trong không gian tĩnh lặng, giữa khung cảnh thơ mộng bên một khu vườn nhỏ.

Tiên bước vào một khu riêng biệt bên một cái hồ nhỏ, theo sau là Xuân. Lần đầu tới một nơi lãng mạn và đẹp như thế này, trong lòng có chút trầm trồ ngưỡng mộ.

- Lại đây nào, nhanh lên. – Tiên nhắc nhở.

- Vâng. – Xuân mỉm cười tiến tới.

- Lâu rồi chúng ta mới có dịp lại nói chuyện như thế này nhỉ?

- Vâng, cũng lâu rồi.

- Đạo này vẫn khỏe chứ? Vết thương hôm bữa còn đau không? – Tiên quan tâm.

- Em đỡ rồi, chị không cần lo đâu.

- Ừ, cố gắng giữ sức khỏe nhé. – Giọng nói trầm xuống, mang theo chút ân ý nào đó.

- Vâng.

Tiên lại nở nụ cười mê hoặc, cô cũng chỉ đáp lại nhẹ nhàng. Cả hai tạm dừng cuộc nói chuyện, quay qua yêu cầu đồ uống với người phụ vụ đang nghiêm trang đứng bên cạnh.

Một lúc sau, thức uống được mang ra nhưng cả hai vẫn chưa nói gì, tự thưởng cho mình chút thời gian để nhâm nhi ly trà hoa hồng hay ly ca cao nóng hổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua hết sức nhẹ nhàng nhưng vẫn ẩn chứa trong nó có chút gì đó gượng gạo, dè dặt.

- À, dạo này Băng vẫn khỏe chứ? – Tiên đặt nhẹ tách trà xuống, ngược lên nhìn thẳng vào người con gái đang ở trước mặt.

- Dạ vâng. Sao chị lại hỏi thế. – bị hỏi bất ngờ về Băng khiến cô có chút lúng túng ngại ngùng khó tả.

Tiên cười nhạt.

- Dạo này, khó gặp anh ấy quá.

- Vậy sao?

.....*Sitting here wide awake, thinking about when I last saw you....*

Tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn cuộc nói chuyện ngắn ngủi ấy.

- Alo... - Xuân vội vàng xin phép chạy ra ngoài.

- Em đang ở đâu thế? – giọng nói trầm ấm quen thuộc của Duy từ đầu bên kia vọng lại.

- Anh Duy? Em đang ở cùng với chị Tiên. Có gì sao? – cô đáp lại.

- Tiên? Có chuyện gì à? – giọng Duy có chút lo lắng.

- Không, chỉ là nói chuyện thôi mà. Anh đang lo gì sao?

- Em đang ở đâu thế?

- À, hình như là quán cà phê ở góc đường A1 gần chỗ của anh ấy.

- Sky Garden?

- Dạ.

- Ủ, em về sớm đi nhé. – Duy nhẹ giọng dặn dò.

- Vâng. Anh cũng phải tập tốt đấy, chú ý giữ sức khỏe, hôm nay không ở lại xem anh tập được, xin lỗi anh nhé. – trong lòng có chút ảm áp.

- Ủ, gốc ạ. Tạm biệt em.

- Dạ. Chào anh.

Cắt chiếc điện thoại về chỗ cũ trong cặp rồi quay trở chỗ ngồi, khóe miệng không biết từ bao giờ đã hiện lên nụ cười. Cảm giác ảm áp từ sự quan tâm của Duy khiến cô có chút nhẹ nhõm. Không biết từ bao giờ, cô thích được ở cạnh anh, quen được nghe anh hát, được anh kể chuyện, quen sự yên bình nhẹ nhõm từ anh. Dù như vậy nhưng dường như còn có một khoảng cách nào đó ngăn cách, kìm *** thứ tình cảm nhỏ bé kia nảy nở. Một điều gì đó mà cô không thể nào lí giải được.

Ngay khi vừa ngồi xuống chỗ của mình, Tiên đã không giấu nổi tò mò lên tiếng hỏi.

- Ai gọi cho em thế?

- Dạ, là anh Duy. – cô vui vẻ trả lời.

- Vậy sao? Em sướng nhỉ. Được bạn trai quan tâm chu đáo quá. Dạo này thấy hai người đi đâu cũng có nhau, tình cảm thật đấy, chị cũng phải ghen tị đấy. – Tiên buông lời trêu đùa khiến cô đỏ ửng mặt.

Giữa cô và anh thân mật tới thế sao? Nhìn từ ngoài vào ai cũng nói là cô và anh phải yêu nhau say đắm lắm nhưng chỉ có những người trong cuộc mới hiểu rõ. Và chính mình cũng tự biết rằng mối liên kết tình cảm đó là gì nên cô cũng không suy nghĩ hay lo lắng gì.

- Thật sao?

- Đúng rồi. Thật may cho em. Duy cũng may mắn thật. Chỉ mới xuất hiện mà đã nắm ngay được trái tim của em trong khi có bao người ngày đêm ngóng trông mà không được.

- Em...

Xuân chột lúng túng. Tiên đang nói tới Phong và Triệt sao?

- Em cũng giỏi thật, một lúc nắm giữ được trái tim của ba “chàng hoàng tử” của trường mình. Ngưỡng mộ quá. – Tiên tiếp tục, giọng nói bắt đầu mang chút khiêu khích.

- Em...không...chị hiểu lầm rồi, những bức ảnh ấy chỉ là tình cò, không phải như chị nghĩ đâu. – cô lắc đầu, cảm giác như đang bị trách cứ, bị nói là lẳng nhăng ấy.

Nghe lời giải thích như thế, cho dù là người không hiểu rõ chuyện cũng không tin nó dễ dàng được hưởng hồ là một người thân thiết và thường xuyên quan tâm tới anh em họ như Tiên.

- Không sao, em không cần giải thích. Phong và Triệt thích em đâu phải lỗi của em đúng không? Đâu thể cùng lúc đáp lại cả hai trong khi mình lại thích người khác được. – lần này, gần như là một lời trách cứ, một lời buộc tội.

- Em... - Xuân bắt đầu khó chịu. Một phần vì sự áy náy của bản thân, một phần vì sự ép buộc vô căn cứ ấy.

- Hi vọng, hai người kia sẽ sớm tìm một người riêng cho mình, phải không? – Tiên nháy mắt.

- Vâng. – cô gật đầu.

- Đã bảo em đừng lo rồi mà. Chỉ cần em đối xử tốt với Duy, khác mọi người sẽ biết, hơn nữa chị nghĩ em cũng không nên quá thân thiết với anh em họ quá. Có khi sẽ có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra đấy.

Xuân khẽ rung mình. Tiên nói thế là có ý gì? Đang nhắc nhở, cảnh báo cô sao.

- Em sẽ làm điều đó.

- Ủ, chị chỉ sợ mọi thứ sẽ càng rối tung lên thôi. Thử nghĩ xem, nếu Băng mà cũng bị dính vào thì sao? Chắc chắn cậu ấy sẽ cực kì khó chịu đấy.

- Em...không...có ý định gì đâu.

- Em còn nhớ những gì chị nói với em hồi còn ở đảo Bora Bora chứ?

Xuân gật đầu.

- Chị thực sự thích Băng, ngay từ khi con bé ấy vì thế chị rất sợ...sợ có người sẽ cướp anh ấy mất. – giọng Tiên bắt đầu có chút ảo não, lo lắng.

Cô chợt nhận ra ý định của Tiên. Thì ra là muốn cô tránh xa Băng ra, sợ sẽ có tin đồn là cô “lẳng nhăng” với anh sao? Cô chưa bao giờ dám nghĩ tới việc đó cả.

- Em biết, em sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. – cô an ủi, trong lòng dậy lên một cảm giác rối bời, hụt hẫng khó tả. Tại sao chứ?

- Cảm ơn em, chị thực sự không thể không có Băng. Chị nhất định sẽ làm mọi cách để giữ anh ấy lại. Em hiểu ý chị chứ? – Tiên nhìn xoáy sâu vào người con gái trước mặt, theo dõi từng sự thay đổi trên khuôn mặt khó xử ấy.

- Em biết, chị đừng lo. – cô thì thầm.

- Vẫn chưa về sao?

Giọng nói lạnh lùng chen vào bầu không khí yên tĩnh giữa Tiên và Xuân, cả hai cùng quay lại không nén được ngạc nhiên nhìn người con trai ấy đang từ từ tiến lại.

Tiên nhanh chóng phục hồi lại nét mặt vốn có của mình, nụ cười duyên dáng e thẹn đầy quyến rũ.

- Băng, anh tới đây có việc gì sao? – Tiên gọi anh bằng giọng nói nũng nịu đáng yêu.

Anh hoàn toàn không có chút gì gọi là động lòng, khẽ liếc nhìn cô bằng ánh mắt thờ ơ rồi trả lời máy móc.

- Duy nhờ anh tới đón em về đây.

Xuân gạt mình, là anh tới vì cô sao? Chỉ có điều đó là do Duy nhờ. Có chút gì đó hơi hụt hẫng trong lòng.

- Sao? Duy nhờ à? Cậu ấy đâu? – Tiên hỏi bằng thái độ không mấy thiện cảm.
- Có chút việc. Nào, tới giờ rồi, về thôi. – Bằng quay qua nói với Xuân.
- Vâng... - cô vội vàng đứng dậy, đi về phía anh.
- Nhưng em đang nói chuyện mà. – Tiên chen vào, liếc nhìn đáng vẻ bối rối kia khó chịu.
- Tôi chỉ tới đây để làm theo lời của Duy. Hơn nữa cũng không còn sớm, cũng tới lúc cả hai phải về rồi. – anh vẫn lạnh lùng đáp.
- Dạ thôi, em cũng phải về, cảm ơn chị đã mời em hôm nay. – Xuân chen vào, xoa dịu sự căng thẳng giữa hai người nhưng hình như tác dụng ngược lại. Tiên càng lộ rõ vẻ bứt rứt không yên.
- Được thôi, cả hai về đi. Xuân không có gì, chào em, nhớ những gì chị nói nhé. – Tiên mỉm cười.
- Vâng. Em chào chị. - cô gật đầu rồi vội vàng chạy theo dáng người dong cao đã bỏ ra ngoài từ lúc nào.

Nhìn tấm lưng rộng lớn, vầng trán kia, trong lòng chợt dâng chút cảm giác khó tả. Niềm vui nho nhỏ chợt thấp lùn nhưng lại đan xen chút gì đó có lỗi với Tiên... và cả Duy nữa. Có phải thứ cảm xúc lạ lẫm kia đang bắt cô phải phản bội lại sự quan tâm Duy dành cho cô không?

.....

Con đường vắng vẻ, bóng người cô độc ngã xuống con đường buổi tối, ánh đèn mờ ảo làm cho thế giới như trở nên tĩnh lặng hơn.

Khẽ lắc mình đứng đưa theo điệu nhạc từ chiếc headphone, giọng ngâm nga bài hát rock nào đó. Hoàn toàn chìm đắm vào từng giai điệu mạnh mẽ đầy mê lực ấy.

- Khoan đi đã. – một cánh tay vươn ra kéo vai người con trai ấy lại.
- Cái gì nữa đây. – cậu cần nhân, quay lại đối diện với người đàn ông lạ mặt vừa mới làm đứt mạch cảm xúc của mình.
- Nói chuyện chút được không? – người lạ mặt nở nụ cười ân ý.
- Chuyện gì? Tôi quen ông sao? Tránh ra. – cậu hất tay ra rồi quay người bỏ đi.
- Hình như dạo này cậu đang xích mích với bạn của mình thì phải? – ông ta tiếp tục bằng thứ chất giọng trầm đục đầy nguy hiểm.
- Ông là cái quái gì mà xía vào chuyện của tôi. – cậu quay lại lườm người lạ mặt kia.
- Tôi thấy cậu không hợp với nhóm lắm nhì?
- Biến đi. – cậu tức giận quát lên rồi kiên quyết quay lưng bỏ đi.
- Tôi cũng đã từng thấy cậu đánh đàn trong club một lần, cũng rất có tài năng.
- .....
- Nếu cứ ở lại với bạn cậu, họ có thật sự để cậu phát triển tài năng không hay là chỉ lợi dụng cậu?
- .....
- Nếu cậu muốn, tại sao không đầu quân cho tôi, tôi sẽ cho cậu cơ hội tỏa sáng đó.

Bước chân dừng hẳn lại. Cơ hội để biến ước mơ thành hiện thực?

Lời nói như đánh thức con rắn tham vọng trong lòng cậu. Đã từng cậu ao ước được tỏa sáng cùng những người bạn đó. Rồi người con trai kia xuất hiện, chiếm mất sự chú ý, đoàn kết giữa cậu và bạn. Tất cả vì hắn.

Cậu ghen tị. Tại sao một người giàu có, đẹp mã như hắn lại tìm đến nhóm nhạc nhỏ bé của cậu làm gì chứ? Chẳng phải chỉ cần vung tiền ra thì hắn có thể có được cái “nổi tiếng” mà hắn muốn sao? Thật không hiểu nổi tại sao những người bạn của cậu lại tin tưởng hắn chứ. Nào là cùng nhau tập luyện, cùng nhau kiếm tiền để tìm phòng tập, nào là cùng thực hiện ước mơ... Tất cả chỉ là giả tạo.

- Sao? Cậu đồng ý chứ? – ông ta nhận thấy được sự lưỡng lự trong mắt của người con trai đối diện,
- Ông đang muốn tôi phản bội bạn tôi sao?
- Cậu nói quá rồi, chỉ là cơ hội để cậu phát triển tài năng thôi mà. Cậu và bạn đâu phải là trở thành kẻ thù đâu chứ? – ông ta cười khẩy.

- Nhưng...

- Đừng lo, tôi sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ. Đây là số điện thoại của tôi... Hãy liên lạc khi cậu đổi ý. Nhưng đừng quá trễ... hai tuần thôi đấy. Tạm biệt. – ông ta kết thúc cuộc nói chuyện bất ngờ bằng sự lạnh lùng và nguy hiểm, trong đầu chất chứa bao mưu tính gì đó.

Con đường vắng lại một lần nữa trở về sự tĩnh lặng bàn đầu. Lặng nhìn bóng dáng của người đàn ông lạ mặt tiến về phía chiếc ô tô đen đằng xa. Cánh cửa mở ra, người đó bước vào.

Bên trong xe có người.

Cậu không rõ, chỉ nhìn ra loáng thoáng. Riêng chỉ có nụ cười sắc lạnh kia là rõ ràng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Một ngày mới lại bắt đầu. Hôm nay dường như mọi thứ trở nên tươi mới, đẹp hơn biết bao so với ngày hôm qua. Hay nó chỉ là do suy nghĩ từ trong con người mà ra.

Có cảm giác gì đó lâng lâng, cứ lan tỏa nhẹ trong tâm hồn của người con gái ấy. Những cảm xúc khó tả còn đọng lại từ ngày hôm qua.

- Lần sau đừng nên đi một mình như thế, sẽ không an toàn đâu. – giọng nói trầm lạnh nhưng lại mang chút cảm giá ấm áp dịu dàng của người con trai đối diện khiến Xuân có chút rung động.

- Dạ, em đi cùng chị Tiên mà. – cô đáp lại.

- Đi với ai cũng thế thôi. – anh quay qua nhìn vào đôi mắt trong veo của người con gái đó.

- Vâng, em biết... anh không cần lo lắng cho em quá đâu.

- Là Duy lo cho em. Hiểu không. – anh bình thản nói lại nhưng trong lời nói có gì đó không ổn.

- Em biết rồi...

- Ừ.

Câu trả lời ngắn gọn vô tình đẩy cả hai vào tình trạng yên tĩnh lạ lùng. Mỗi người tư giữ trong mình một suy nghĩ gì đó, trong khi chờ đợi người đối diện mở lời.

- Dạo này bố mẹ em vẫn khỏe chứ? – Băng buột miệng hỏi.

- Vâng, họ vẫn khỏe có gì sao? – cô mở tròn mắt, ngạc nhiên nhìn anh. Anh đang lo lắng cho gia đình cô sao?

Suy nghĩ bất chợt hỗn loạn, cô chợt lúng túng trước anh một cách ngớ ngẩn, khó lý giải.

- Không, chỉ là quan tâm một chút thôi. Đừng lo, em bảo mọi người cẩn thận nhé. – anh ân cần xoa đầu thật dịu dàng.

- Khoan đã, có chuyện gì sao? – cô vội kéo tay anh lại.

Lặng nhìn người con gái đang đứng trước mặt, anh cười nhẹ một cách vô thức.

- Đùng lo, không có gì đâu. Quan tâm tới bản thân mình thì tốt hơn đây. – anh xoa đầu cô dịu dàng.

Cô chợt đỏ mặt. Không hiểu tại sao Xuân luôn ngược ngáp trước Băng. Đặc biệt khi anh đối xử với cô thật ân cần như thế này. Dù chỉ là một cử chỉ nhỏ cũng đủ khiến cô thấy run lên, tim đập loạn nhịp. Chưa bao giờ Xuân nghĩ về điều đó cũng không bao giờ dám hỏi tại sao hay cố tìm cho là lời giải thích phù hợp nhất.

Vì ngại? Vì sợ? Vì lo lắng? Cô chưa đủ dũng cảm để nhận ra tình cảm thật cũng như không đủ dũng cảm để tiếp nhận nó.

Kết thúc hồi tưởng trong lòng vẫn còn vấn vương chút gì đó. Quả thật lời anh nói luôn có chút gì đó tác động đến cô khá mạnh mẽ từ trước tới giờ.

Từng bước chân chậm rãi tiến tới chiếc tủ đựng đồ mà suốt mấy tuần nay nó đã phải chịu đựng nhiều thứ “thừa thải” quá mức cần thiết.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Gặp việc đó nhiều quá nên chính cô cũng quen dần, không còn bức tức gì nữa. Có tức giận, hét ầm lên cũng chỉ càng khiến những người làm việc này sung sướng, thay vì đó cô chấp nhận dần việc bị đối xử như thế và tuyệt đối không nói cho bất kì ai biết.

Thần nhiên dọn dẹp đồng bừa bộn. Xuân chợt khựng lại trước một sập hình.

Cô sững người lại.

Hình ảnh của gia đình cô bị gach chéo một cách thô bạo. Còn có mấy tấm hình của cô, tình trạng cũng không khá hơn.

Là ai đã bày ra trò đùa này.

Lần trước cô có nhận một tấm hình như thế này.

Lính tính báo cho cô có việc gì đó không ổn. Cả Băng cũng đã từng đề cập tới bố mẹ của cô, có chuyện gì sao?

Hàng ngàn câu hỏi bủa vây khiến cô càng bất an, lo lắng hơn.

Vội vàng rút điện thoại gọi về cho mẹ.

Từng giây phút chờ đợi tựa như vô tận, lo lắng càng dâng trào đến mức khiến con người ta nghẹt thở.

- Alo, mẹ ạ? – cô gấp gấp hỏi.

- Ừ, Xuân hả? Có chuyện gì sao? Con có về vội và quá. Không phải đang giờ học sao? – mẹ cô đáp, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

- Mẹ, nhà mình vẫn khỏe chứ? Có chuyện gì không ổn xảy ra không?

- Sao con lại hỏi thế? Cả nhà vẫn ổn mà.

- Thật chứ?

- Ngốc ạ. Mẹ nói dối con làm gì? Có lo thì lo cho con trước đi. – mẹ cô cười nhẹ.

- Vậy là tốt rồi, con cứ lo.

- Được rồi, không đi học sao? Mẹ nghe thấy tiếng chuông đấy. Đi học đi, kéo trễ đấy. – mẹ cô khuyên khi nghe loáng thoáng tiếng chuông báo hiệu vào lớp vọng lại qua điện thoại.

- Dạ, con đi học. Mẹ và nhà mình giữ sức khỏe nhé. Có gì gọi cho con nhé. – cô chào tạm biệt mẹ rồi cắt chiếc điện thoại vào cặp, chuẩn bị vào lớp.

Xuân khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mọi việc vẫn ổn, có lẽ là do cô lo lắng quá lên thôi. Ngược nhìn bầu trời cao vợi vội trong lòng cũng trở nên trống trải. Tự ép bản thân mình không được suy nghĩ tiêu cực nhưng thật khó, cuối cùng cũng đành quay trở về lớp.

Đi tới khúc rẽ, Xuân đâm sầm vào một người con trai. Vội vàng xin lỗi, hơi giật mình khi bắt gặp khuôn mặt có chút thân thuộc với mình suốt mấy tháng qua.

- Triệt... chào cậu. – cô mỉm cười nói rồi lách mình đi qua cậu. Sao sự việc hôm đó, cô không dám tiếp xúc với cậu một cách lộ liễu nữa, có khi chỉ mang thêm rắc rối cho cả hai.

- Khoan đã. Cậu tránh tớ à? – Triệt kéo giật tay cô lại kèm theo chút tức giận trong lời nói của mình.

- Không... chỉ là sắp vào lớp rồi mà. – cô lắc đầu.

- Tớ cùng lớp với cậu mà, việc gì phải vội vàng thế.

- ..... - cô im lặng nhìn cậu.

- Tớ không quan tâm người khác nói gì và cậu cũng không cần quan tâm, nếu đã là bạn thì việc đó quan trọng sao? – cậu tiếp tục.

- Ủ, tớ biết, xin lỗi. – cô gật đầu, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

- Cảm ơn vì đã nghe tớ. Vào lớp đi.

- Ủ. – cô gật đầu.

Cả hai lẳng lặng bước cạnh nhau, tâm trạng có chút hồi hộp, lo lắng gì đó nhưng lại hết sức thoải mái. Cuối cùng, Triệt cũng nói được điều cậu giữ trong lòng. Cứ tưởng như những tấm hình kia sẽ vô tình kéo khoảng cách giữa cả hai ra xa hơn nữa. Và nó đã là như vậy cho vậy. Cô né tránh. Không hiểu vì cô ghét cậu hay là cô sợ cậu điều đó làm phiền cậu.

- À Triệt ơi, tối mai tớ có thể về nhà trễ một chút được không? – Xuân lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ trong cậu.

- Có chuyện gì sao? – Triệt hơi mỉm cười nhìn cô.

- Tớ có chuyện quan trọng. Cậu nói với mọi người đừng tớ được không? – cô thấy khó xử khi không thể nói thật với Triệt. Tối mai là buổi thử giọng của Duy và cả nhóm nên cô muốn đi xem để ủng hộ. Không thể nói ra cho mọi người biết được. Duy đã cố gắng giữ bí mật thì không có lí do gì để cô nói ra cả.

- Không thể nói cho tớ biết sao? – Triệt hỏi.

- Tớ...đây là bí mật của một người bạn...nên... - cô ái ngại nhìn Triệt.

- Tớ hiểu, xin lỗi. – cậu lắc đầu, nhẹ xoa đầu cô thật trùi mến.

- Cảm ơn. Vậy cậu xin đừng tớ nhé. – cô ngược nhìn cậu bạn cao lớn của mình.

- Được rồi, mọi người có ai cấm cậu đi đâu mà phải lo.

- Chỉ là sợ mọi người lo lắng quá thôi.

- Biết thế là tốt rồi, đi về sớm nhé, không tớ lo chết mất. – Triệt vòng tay ôm chặt cô vào lòng, khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc. Tự dưng cậu muốn được làm thế, thêm cái hơi ấm yên bình từ người con gái ấy, nhớ cái hương thơm dịu nhẹ gián dị toát ra cả từ trong tâm hồn của người con gái ấy. Giữ Xuân yên vị trong lòng ngực mình thật lâu mặc dù cô đang cố gắng đẩy ra.

- Triệt, cậu làm gì thế? Đây là trường học, mọi người thấy thì sao. – cô lúng túng né tránh.

Thật không hiểu tại sao Triệt lại có hành động này. Cậu có biết là chỉ vì một cái vuốt tóc nhẹ, một cái nắm tay mà đã khiến cô te tua rồi, lần này còn...

- Tớ thích thế. Kệ người khác nói gì. – cậu vẫn giữ khư khư cô trong lòng ngực.

- Triệt không đùa đâu. Tớ có bạn trai rồi, cậu cứ xử như thế...tớ sẽ...

Lời nói chưa kịp dứt, Triệt đã thả cô ra. Đôi mắt nâu đen lại, nặng nề nhìn cô.

- Xin lỗi...

- Không, ý tớ là...mọi người không thích tớ ở gần cậu... - cô giải thích.

- Không sao...đừng quan tâm tới người khác, vấn đề là ở cậu ấy. – Triệt mắt bình tĩnh một cách khó hiểu.

- Tớ...

Triệt giờ ngón tay lên chặn lời cô, nhìn cô chăm chú.

- Được rồi mà. – giọng cậu trở nên yếu đuối.

Đưa tay kéo tay cậu lại để giải thích nhưng một nhóm người đi tới chen ngang vào cuộc nói chuyện của cả hai bằng những tiếng la hét sung sướng.

Xuân xấu hổ bỏ tay ra trước khi bị người khác nhìn thấy. Quay mặt đi né tránh sự xuất hiện của đám con gái ồn ào kia.

- Anh Triệt... - cả nhóm hét lên sung sướng.

- Ủ, chào các em... - Triệt cười nhạt, chào hỏi qua loa. Tâm trạng có chút không tốt khi bị chen ngang.

- Ai đây? – một đứa con gái vươn tay kéo vai, xoay người Xuân lại.

- Xin lỗi, tớ vào lớp trước. – cô hơi cúi đầu quay đi. Không biết lúc này có ai nhìn thấy những hành động khá thân mật của cô không? Hi vọng là không.

- Ô, nó là... - lời nói của nó bị ngắt quãng khi bị đứa bạn bên cạnh kéo tay nhắc nhở.

Bóng Xuân vừa khuất, Triệt cũng cảm thấy có chút hụt hẫng. Mỉm cười chào nhóm đàn em rồi cũng nhanh chóng đi theo hướng mà Xuân đã đi.

Nhìn dáng người to lớn của Triệt đi mất, cả đám cũng chán nản không nói gì, có chút thất vọng một chút. Lâu lắm mới được gặp Triệt mà cũng chỉ nói qua loa mấy câu. Điều quan trọng hơn là việc đứa con gái kia đứng cạnh cậu. Chẳng phải con bé đó đang là bạn gái của anh Duy sao, tại sao lại thấy nắm tay Triệt... Càng nghĩ càng khiến cả bọn bức bối. Giờ không thể làm gì được nó vì nó đã có Duy bảo vệ, chưa kể hình như Triệt và Phong quan tâm. Đụng đến nó là điều không nên nếu như muốn còn chỗ đứng trong cái trường này.

.....

Chuông reo tan học, Xuân đã vội vàng chạy ra khu nhà xe phía sau, chỗ hẹn giữa cô và Duy hằng ngày sau mỗi buổi tan học. Cô quen với việc đi cùng anh tới nơi tập và anh cũng quen với việc cô lắng nghe anh hát.

Xuân vừa bước tới thì Duy cũng vừa đến. Cả hai chạm mặt nhau, cùng trao nhau cái nhìn triu mến, nụ cười nhẹ thay cho lời chào rồi cùng nhau leo lên chiếc xe ô tô quen thuộc của anh.

Dù chỉ là học sinh và cũng đã tách ra sống riêng một thời gian, Duy vẫn không thể bỏ được thói quen dùng chiếc xe Lamborghini hằng ngày mỗi khi đi lại. Tất nhiên anh cũng chỉ dùng ở một đoạn xa nào đó để rồi tự mình đi bộ vào nơi tập. Anh không muốn quá nổi bật hay tỏ ra khoe mẽ trước bạn mình. Hơn nữa dạo gần đây anh chợt nhận ra việc đi bộ cùng người con gái bên cạnh mình cũng có chút gì đó thú vị.

Anh không rõ tại sao anh lại thích đi dạo cùng cô, thích nhìn cô chăm chú nghe anh hát, thích nụ cười ngây ngốc đang yêu mỗi lần anh chọc và cả tính kiên cường ngốc nghếch đáng khâm phục.

Đôi khi anh có suy nghĩ về thứ tình cảm trong lòng mình. Đúng là anh cần cô, muốn gần cô nhưng nó chưa bao giờ vượt quá ranh giới nào đó giữa cả hai. Anh cần cô như anh cần một tri kỉ để chia sẻ, để tâm sự cũng như cô cần anh để nhận được sự bảo vệ khỏi đám người giả tạo kịch cớm kia.

- Anh Duy, ngày mai là mọi người tham gia thử giọng đúng không? Anh lo không? – Xuân cất tiếng hỏi khi cả hai đang cùng đi bộ dọc con đường vắng vẻ.

Chính câu hỏi đó đã kéo Duy trở lại thực tại. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, anh trả lời với nụ cười dịu dàng thân thuộc.

- Ừ, em nghĩ là có lo không?

- Chắc là có rồi. Nhưng anh cố giữ bình tĩnh nhé. – cô trả lời.

- Ừ...

Râm...

Tiếng đập phá ồn ào vang vọng từ trong phòng làm cuộc nói chuyện giữa hai người phải gián đoạn. Có chút lo lắng, cả hai vội vàng mở cửa tiến vào.

Trước mặt là đồng bữa bọn. Chiếc bàn bị hát tung lên. Trong phòng giấy bay tứ tung, đồ đạc vứt lán lóc trên sàn. Điều đáng nói chính là bầu không khí căng thẳng giữa Thái Vinh và nhóm bạn.

- Đây, mọi người có chuyện gì xích mích sao? – Duy chen vào, kéo tay Vinh lại nhưng bị cậu phũ phàng hất tay ra.

- Bỏ ra, đừng xen vào. Đây là lỗi của cậu. – cậu tức tối quát ầm lên một cách vô lí.

- Ý cậu là sao? – Duy thả tay ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đang hằn đỏ những tia máu tức giận.

- Anh còn không biết sao? Hừ, tôi tưởng một cậu ấm nhà giàu như anh phải thông minh lắm chứ. Ai ngờ cũng ngu ngốc cả... - Vinh mỉa mai.

- Cậu...mọi người biết hết rồi sao? – Duy khó xử liếc nhìn mấy người bạn của mình, rồi nhận lại cái gật đầu ái ngại của họ. Khẽ thở dài thất vọng. Anh đã muốn giữ bí mật này để có thể tạo dựng được mối quan hệ thật lòng với họ, không muốn dùng tiền bạc để mua lại cái danh hào cho năng lực của bản thân. Cứ nghĩ là sẽ ổn nhưng ai ngờ đâu...

- Anh...tưởng mình giỏi lắm chắc.

- Được rồi đó Vinh. Đừng làm mất hòa khí nữa. Ngày mai là ngày quan trọng của chúng ta, tốt nhất là phải thật đoàn kết. – Đức gằn giọng cảnh cáo thái độ xấc xược của Vinh.

- Sao...cậu đe dọa tôi sao? Tưởng tôi sợ à. Không ngờ tình bạn bao năm của ta lại bị cắt đứt chỉ vì một đứa lấm tiền lạ hoắc sao? Tôi khinh bỉ các

người. Cái gì mà đoàn kết. Cái gì mà ngày quan trọng? Tôi cóc cần, tôi sẽ không bị cái danh của hắn làm mờ mắt như các người đâu. Tưởng tôi nể sao? Lầm rồi. Có người đã mời tôi về làm ca sĩ cho họ, họ đảm bảo tương lai cho tôi. Tôi chẳng cần các người. Nếu đã không hợp nhau rồi thì tốt nhất là nên cắt đứt quan hệ. Hôm nay tôi rút, tôi không muốn nhìn mặt các người nữa.

Vinh hét rống lên trong cơn tức giận. Ánh mắt sắc lẹm, khinh ghét lướt qua năm con người đang ở trong phòng. Dứt lời câu ta bỏ chạy ra ngoài không thèm đoái hoài gì tới lời gọi của ai.

Vội vàng chạy theo sau nhưng không kịp thấy bóng dáng đâu. Thất thểu quay lại, Đức mệt mỏi không nói gì.

- Giờ mọi người tỉnh sao? Ngày mai chúng ta thử giọng rồi. – Thiên Sơn lên tiếng.

- Cậu ta điên rồi. – Đức lầm bầm. . .

- Được rồi, cứ lo tốt cho ngày mai, chúng ta sẽ tìm và thuyết phục cậu ấy sau. Không còn thời gian nữa. Ngày mai sẽ là ngày rất quan trọng của chúng ta, không thể bỏ lỡ nó được. – Duy bình tĩnh nói nhưng không giấu được chút lo lắng, thất vọng.

Căn phòng yên ắng. Thời gian cũng như ngưng đọng trong cái nặng nề. Không ai nói thêm gì, chỉ máy móc gập đầu. Có lẽ phải chấp nhận sự thiếu hụt lần này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Hôm nay là ngày quyết định. Thời gian trôi qua thật chậm hay chỉ là do Xuân quá lo lắng về nó khiến cô lúc nào cũng cảm thấy bị đè nén đến bức bối.

Mỗi tích tắc trôi qua, cô càng thêm lo lắng. Vụ âm mưu của ngày hôm qua đã để lại một tổn thất khá to lớn không chỉ về mặt tinh thần mà cả về chất lượng của nhóm. Càng nghĩ cô càng thấy bức bối, không hiểu tại sao Thái Vinh luôn muốn gây sự với Duy thế chứ? Vì cậu ta mà tâm trạng của cả nhóm trở nên nặng nề hơn. Quan trọng hơn là nó còn có thể ảnh hưởng tới điều mà cô luôn trông ngóng.

Là do cô quá nóng vội và ích kỉ khi chỉ nghĩ cho mình đây.

Càng nghĩ chỉ càng thêm bức bối, Xuân vội vàng chạy nhanh tới văn phòng hội học sinh để giao đồng thiệp mời từ trường Will mới gửi sang.

Thật không hiểu tại sao hôm nay bao nhiêu cứ tới tập áp đến thế chứ? Hết việc của hội học sinh rồi các việc lật vật của lớp. . . Chạy liên tục từ sáng tới giờ, cuối cùng cũng có thể tạm gọi là xong.

Đặt đồng tài liệu lên bàn của Băng kèm theo một lời nhắn rồi vội vã chạy nhanh ra khỏi văn phòng để chuẩn bị ra về.

Tiếng bước chân dồn dập khiến cả hành lang yên tĩnh cũng trở nên ồn ào. Nhưng dường như chủ nhân của bước chân đó lại hoàn toàn không nhận ra điều đó. Bởi nhịp tim đập trong cô còn dồn dập và mạnh mẽ hơn.

Cô đi như chạy ra khỏi hành lang, rẽ qua một khúc ngoặt tiến vào một khu vắng vẻ hơn dù nó có vẻ hơi xa so với nhà xe nhưng nó lại có thể tránh được cả khối rắc rối và cả những cái nhìn đầy địch ý của những người xung quanh.

Mãi mê suy nghĩ về những gì sắp xảy ra khiến Xuân không quan tâm hay chú ý gì xung quanh, kể cả những người nãy giờ đang theo sau cô một cách chậm rãi và cảnh giác.

Đôi mắt liếc ngang liếc dọc dè chừng. Nó khẽ hài lòng khi nhận ra đứa con gái phía trước đang đi về phía khu vắng vẻ nhất của trường. Cả bọn khẽ mỉm cười hài lòng. Cuối cùng cũng có ngày, thói quen của con bé đó hại chết nó.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của nó không khỏi khiến cả đám tức sôi máu lên, mà đúng hơn là chỉ cần thấy mặt của nó là cũng đủ khiến cơn giận dữ dâng trào không kiểm soát được rồi.

Sự tức giận vô cớ càng ngày càng vô lí kể từ khi cả bọn thấy con bé đó đang tính dụ dỗ Triệt ngày hôm qua. Đã làm bạn gái của anh Duy rồi mà còn dám ve vãn “hotboy” của tụi nó. Điều đó là không chấp nhận được.

Bước chân của nhóm dừng lại khi nhận ra con bé đó cũng dừng lại. Vội vàng tìm chỗ nấp, lén nghe cuộc đối thoại ngắn qua điện thoại của nó. Khoảng cách quá xa khiến cả bọn không thể nghe rõ được toàn bộ cuộc đối thoại đó, chỉ loáng thoáng được cái tên Duy rồi cuộc gặp mặt bí mật nào đó.

Chỉ thế cũng đủ là “giọt nước tràn ly”. Con ghen tuông bùng phát điên cuồng. Con bé đó đang hẹn với người khác, không phải là anh Duy sao? Nếu

không lại lên lút như thế? Không thể chấp nhận được. Ngay cả anh Duy cũng đang bị con bé đó lừa dối, điều đó là không thể chấp nhận được.

Chợt một bóng người vụt ra khỏi chỗ nấp, hằm hằm đi về phía đứa con gái kia đang đi tới. Đó là chân cầu thang. Đôi mắt chợt lóe sáng độc ác.

Hơi chững lại, quay người nhìn phía sau. Có ai đó đang đi tới. Xuân hơi giật mình khi nhận ra đôi mắt tóe lửa như đang muốn thiêu đốt cả người cô. Định mở lời nói gì đó nhưng ngay lập tức lời nói bị thay thế bởi tiếng hét kinh hoàng.

Toàn thân mất thăng bằng ngã về phía sau vì lực đẩy bất ngờ từ người trước mặt. Nỗi sợ hãi bất ngờ ập tới, bủa vây khiến Xuân trở nên hoảng loạn hơn bao giờ hết. Vội vàng đưa tay quờ quạng xung quanh để tìm kiếm một điểm tựa nào đó trước khi té nhưng cũng chỉ kịp túm lấy thanh nầm bên cạnh rồi cả người trượt thẳng xuống dưới.

Ngước nhìn người đang đứng trước mặt mình. Một màn ảnh mờ ảo che lấp rồi dần dần tối đen.

Nụ cười khinh khinh hải lòng khi nhìn thấy dáng người bất tỉnh của đứa con gái kia phía dưới. Chỉ cần đẩy nhẹ cũng đủ cảnh cáo con bé đó rồi phải không nhỉ?

Khẽ phất tay rồi quay người đi về phía mấy đứa bạn đang trở mắt nhìn nó ngạc nhiên.

- Sao? Chỉ là cảnh cáo tí thôi mà. Không chết đâu. – nó nhếch mép cười rồi tung tăng bước đi, đi ra khỏi nơi mà nó đã làm một việc cực kì xấu xa...

Xuân mờ mắt, hơi cựa quậy người. Toàn thân ngay lập tức dội lại cảm giác đua đón đến buốt óc.

Thử nhớ lại những gì đã xảy ra nhưng cũng không ăn thua gì. Tất cả điều cô nhớ chỉ là đôi mắt tóe lửa giận dữ và cú đẩy bất ngờ khiến cả người cô lao xuống. Sau đó là chỉ là màu đen bao lấy cô.

Cũng may lúc đó, cô kịp nắm chặt lan can làm cho tốc độ té có giảm đi đôi chút và chắc là cũng không té nặng lắm. Chỉ có điều khiến cô càng thắc mắc ngay lúc này là cô đang ở đâu?

Căn phòng to lớn được bài trí khá đơn giản. Mang theo chút hơi hướng nghệ thuật cổ điển.

Ngó quanh một lúc rồi thử mình ngồi dậy nhưng kết quả là không thể? Vừa bực bội, vừa tức tối. Càng ngày những con người kia càng độc ác thế sao?

Ánh mắt chợt dừng trước chiếc đồng hồ đầu giường. 8h15'.

Cô giật mình. 9h là buổi biểu diễn của Duy. Cô đã hứa là sẽ tới sớm rồi mà còn thế này sao?

- Em đang làm gì thế? – giọng nói ấm áp từ đâu đó vang vọng lại.

Nhìn theo hướng ấy, thì ra là Duy.

- Anh Duy, sao anh lại ở đây? – Xuân hỏi.

- Anh không ở nhà anh thì ở đâu? – Duy nói đùa khi đang tới gần giường của cô.

- Nhà anh? Sao em lại ở đây?

- Anh bắt gặp em nằm dưới chân cầu thang, vội mang em tới phòng y tế, cũng may chỉ bị xây sát một chút, với chân bị bong gân thôi, không có gì nguy hiểm. Nào, nói cho anh biết lý do tại sao em ra nông nổi này trong khi vừa nói chuyện với anh cách đó mấy phút. – Duy nghiêm mặt.

- Em bị trượt chân ngã. – cô nói dối.

- Thật không?

- Thật mà... À, sắp tới giờ rồi đó. Anh mau đi đi. Em tự về được mà. – cô đổi chủ đề. Nếu cứ nói mãi việc này thì kiểu nào anh cũng biết là cô đang nói dối.

- Em nghĩ em về được với cái chân này sao? – anh gõ nhẹ vào trán cô một cái.

- Em...

- Được rồi, đừng lo, anh nhờ Băng tới đón em sau. Giờ anh đi nhé. – anh xoa đầu cô thật nhẹ nhàng.

- Anh Băng... sao? – giọng cô thoáng có sự ngại ngùng, ấp úng nhưng vẫn kịp để Duy nhận ra.

- Sao? Không thích Băng sao? – anh hỏi vặn lại.

- Không... em... - cô tự dưng đỏ mặt một cách khó hiểu.

- Được rồi, anh biết. – anh mỉm cười dịu dàng trước khi quay lưng đi ra khỏi phòng để cô lại một mình trong phòng với đồng suy nghĩ hỗn độn.

Càng ngày, cô càng trở nên ngớ ngẩn, đặc biệt là mỗi khi nhắc tới Băng.

Một lúc sau khá lâu, Duy lại trở lại phòng. Bộ đồ đơn giản lúc này đã thay bằng chiếc áo sơ mi kiểu, quần jeans xé rách, áo khoác da đầy cá tính, đôi giày đen hợp tông cùng chiếc cà vạt thắt lệch cổ ý.

Trông anh hoàn toàn khác, không còn có nét lẳng tử như trước mà cực kì mạnh mẽ, đầy nam tính và cuốn hút.

- Em ngắm anh xong chưa? – Duy tới gần, khẽ đẩy đầu cô một cái.

- Đau, em xin lỗi... Tại anh nhìn đẹp trai quá mà... - cô trừu lại.

- Lúc nào mà anh chẳng thế. – Anh véo nhẹ chiếc mũi nhỏ nhắn của cô một cái.

- Em biết mà. Anh đi nhanh đi, kéo trễ đấy. – cô xua tay.

- Ủ, anh đi đây. Đây là quần áo thay tạm, nếu em muốn.

Duy đưa Xuân một bộ pyjama xanh, theo quán tính, cô cũng đưa tay ra nhận. Có chút cảm giác gì đó lạ lẫm, ngại ngần khó tả. Đây không phải lần đầu tiên có người con trai cho cô mượn đồ nhưng cô vẫn thấy có chút gì đó khác lạ. Đạo này dường như đang có chút cảm xúc gì đó thay đổi trong cô mỗi khi đứng gần anh. Không giống cảm xúc cô đối diện với những người khác. Cô vẫn thường tự hỏi đó là gì, nhưng vẫn không thể hiểu cũng như chính cô có cảm giác áy náy giằng xé gì đó kì lạ đối với Duy và cả... Băng...

- Em cảm ơn. – cô đáp lại bằng nụ cười nhẹ.

Duy gật đầu, trước khi quay người đi, anh lặng ngắm nhìn khuôn mặt non nớt yếu đuối trước mặt mình. Người con gái khiến anh muốn dang rộng vòng tay để che chở bảo vệ. Anh không rõ thứ cảm xúc hỗn độn này là gì? Yêu? Không anh không thể. Anh hiểu rõ ai nên dành cho em ấy. Còn anh chỉ cần là người ở bên cạnh có lẽ cũng đủ rồi.

Không gian trầm lắng mang, chất chứa bao suy tư của con người. Mỗi người một suy nghĩ nhưng lại đan xen vào nhau. Giữa cả hai luôn thế. Gần gũi, thân thiết. Nhưng đó chỉ là sự đồng cảm. Nó chính là sợi dây gắn kết hai người nhưng cũng chính nó lại là mạng ngăn cho tình cảm nảy sinh. Có lẽ vì quá hiểu nhau nên hai người biết điều gì là tốt nhất cho người đối diện?

Xuân tiễn Duy ra khỏi nhà rồi lại đi cà nhắc vào trong phòng. Lấy một vài thứ đồ gì đó trước khi đi trút bỏ lớp bụi bẩn trên người cả ngày hôm nay.

Ngồi ngâm mình trong bồn nước nóng, tâm trạng cũng khá lên một chút. Cô thầm trách bản thân, tại sao có thể sợ ý như thế này trong ngày quan trọng như thế này. Vì thế cô bị Duy bắt phải ở nhà cho tới khi có người tới đón. Dù có cố gắng thuyết phục anh như thế nào đi nữa, câu trả lời vẫn là không. Cuối cùng cũng đành phải ở nhà một mình.

Ngâm mình một lúc, cô quyết định đứng dậy. Mặc vào mình bộ pyjama xanh rộng thùng thình, hương thơm thoảng thoảng từ bộ quần áo phảng phất khiến cô có chút bồi hồi.

Ngó quanh căn phòng rộng lớn một chút, dù chân đau tới mức cũng cố lượn vài vòng khám phá. Có chút bất lịch sự nhưng cô không phá phách nhiều mà. Đi loanh quanh một lúc rồi cũng mệt, cô dùng chân và ngủ thiếp trên chiếc ghế sofa êm ái ở phòng khách.

.....

Trong đêm tối, chiếc Lamborghini xanh dương nhẹ nhàng lướt nhanh trên con đường vắng vẻ. Tiếng nhạc phát ra từ chiếc radio trên chiếc xe khiến người ngồi trên xe không chú ý tới chiếc ô tô đen đang theo sau lưng mình.

Đột ngột anh bẻ tay lái, rẽ vào một con đường khác, dừng trước một cánh cửa. Chạm rãi tắt nhạc, đưa xe tới chỗ gửi xe rồi bước xuống.

Một lúc sau, có thêm ba người con trai khác cũng tiến về phía anh. Cả nhóm đập tay lấy tinh thần, chuẩn bị cho một việc trọng đại.

Dường như nỗi lo lắng trong họ đang lần át cả bọn. Không ai cười đùa như ngay, chỉ lẳng lặng trao nhau cái nhìn đầy ẩn ý. Có vẻ như sự ra đi đột ngột của Thái Vinh đã đẩy nhóm tới tình trạng lao đao như thế này.

Lặng lẽ bước cùng nhau vào cánh cửa tiến vào một phòng thu. Cả nhóm bắt gặp một người đàn ông đang ngồi sẵn trong đó.

- Chào ông, tôi là Duy, còn đây là nhóm của tôi, hôm nay tôi có hẹn với ông cho buổi thử giọng. Rất vui được gặp ông. – Duy tiến tới, vui vẻ đưa tay ra chào hỏi.

Lần lượt ba người còn lại cũng bắt chước làm theo anh.

Người đàn ông mập mạp cũng đáp lại bằng sự thờ ơ, không mấy quan tâm.

- Các cậu đến rồi sao? Được rồi, vậy thì diễn luôn đi. Để xem thực lực như thế nào. – ông ta bĩu môi.

Lời nói không mấy thiện cảm khiến cả bốn người tâm trạng có chút không thoải mái nhưng cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng tiến về bộ nhạc cụ ở góc phòng. Kiểm tra một chút trước khi bắt đầu.

Đèn vụt tắt khi tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, chỉ soi rõ những gì ở ngay giữa sân khấu, ngay lập tức bốn người con trai kia chìm đắm trong thế giới ấy. Không gian ngập tràn những giai điệu mê hoặc lòng người. Cả người đàn ông lúc này cũng không nén nổi sự than phục. Đôi mắt mở to chăm chú theo từng cử chỉ của bốn chàng trai ấy.

Bắt giác trong lòng dâng chút cảm giác mâu thuẫn. Quả là không đành lòng nhưng mà...

Khẽ liếc nhìn người đàn ông áo đen đang đứng khuất sau cánh cửa theo dõi từng cử động một của họ. Trong đêm tối mờ ảo, đôi mắt phản chiếu ánh đèn le lói, sáng quắc một cách kì lạ, ánh lên chút gì đó lạnh lẽo, nguy hiểm. Nụ cười nửa miệng ẩn hiện khiến người khác không khỏi rung mình.

Không... Ông đành phải từ bỏ vậy. Có tiếc thì phải tiếc cho bốn người đó. Tại sao lại gây thù chuốc oán với người ấy chứ.

Căn phòng yên tĩnh, tiếng thở đều đặn của người con gái cũng trở nên nhỏ bé trong bầu không khí ấy.

Cảm giác có chút hơi lạnh, Xuân rung mình, mở mắt, từ từ tỉnh dậy. Dụi đôi mắt, nhìn quanh. Căn phòng vẫn trống không. Duy vẫn chưa về sao?

Liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, ngay lập tức cô giật bản mình, lao nhanh ra khỏi chiếc sofa êm ái.

Đã 10h30' đêm rồi sao? Trễ thế này mà chưa về, chắc chắn mọi người sẽ rất lo lắng. Ngồi dậy, rồi đi tìm cặp sách, chuẩn bị ra về nữa.

Tìm mãi mới thấy chiếc cặp, lôi chiếc điện thoại ra. Cô cũng không mấy ngạc nhiên khi có cả chục cuộc gọi nhờ từ Triệt và Phong. Hai người ấy, lúc nào cũng quan tâm tới cô như thế cả. Mặc dù là đã có xin phép rồi nhưng đúng là 10h là hơi quá.

King...cong...

Tiếng chuông cửa reo, làm Xuân hơi giật mình. Vội vàng đi thật nhanh ra xem nhưng chân đau quá khiến cô không thể đi nhanh hơn được.

Cánh cửa bật mở, Xuân choáng váng khi một dáng người cao lớn đổ ập vào mình. Mùi rượu nồng nặc đến mức ngạt thở. Một lúc sau mới kịp định thần lại được, Xuân chật vật đẩy người con trai kia đứng dựa vào tường.

Cô không khỏi ngạc nhiên khi đó là Duy. Tại sao anh lại say mềm như thế này. Hôm nay là ngày rất quan trọng với anh ấy mà.

Về nhà trễ với bộ dạng say mềm. Khuôn mặt chất chứa biết bao nỗi buồn bực, oan ức. Đã có chuyện gì xảy ra thế?

- Anh Duy, có chuyện gì sao? – Xuân khẽ lay vai của anh nhưng không có sự đáp lại.

Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc bất an nào đó. Vội vàng đóng cánh cửa lại rồi đi vào phòng.

Thân hình cao lớn bước đi loạng choạng, dựa hẳn vào người Xuân. Cô lê từng bước nặng nề, cố gắng quên cái chân nhức nhối đang âm ỉ. Khó khăn lắm cô mới đưa anh vào được tới giường của anh. Để anh yên vị trên chiếc giường của mình rồi cuống cuống đi pha một ly nước cam giúp anh giải rượu.

Cô quay trở lại, Duy vẫn nằm yên trên giường không có biểu hiện gì gọi là khá hơn. Khẽ thở dài, đỡ anh dậy giúp anh uống từng ngụm nước một.

Duy uống được nửa chừng chợt vùng dậy, hất văng chiếc ly khiến Xuân giật mình. Ngỡ ngàng nhìn người con trai đối diện mình.

Anh khó nhọc ngồi thẳng người. Lờ lờ nhìn cô không nói năng gì hết.

- Anh Duy, có chuyện gì sao? Sao anh uống say thế? – cô chạm nhẹ vào cánh tay anh.

Duy vẫn im lặng không nói gì mà cứ nhìn cô chăm chăm. Từ sâu trong đáy mắt hiện lên nỗi buồn day dứt cùng sự hụt hẫng.

- Anh nên đi nghỉ đi. Nếu không muốn nói cũng được. – cô không nén được thở dài. Từ từ đỡ anh nằm xuống nhưng người anh vẫn cứng đờ.

- Nước... - giọng nói ồm ồm khó nghe vang lên.

- Đợi em một lát. – cô găt đầu, đứng dậy rót cho anh một ly nước, đưa tới và giúp anh uống nước.

Lúc Xuân đứng dậy chuẩn bị cất ly và dọn dẹp đồng mảnh vỡ lúc nãy trên sàn, cô nghe Duy nói gì đó thật khó hiểu.

- Tại sao??? ...tất cả chỉ là dối trá... - anh cứ thì thầm gì đó.

Cô quay lại nhìn anh.

- Anh Duy, sao thế? – cô chạm vào người anh, ngay lập tức một cánh tay thô bạo vươn ra kéo giật cô nằm xuống giường, chưa kịp định thần lại, cả vóc dáng cao lớn kia đã nằm đè lên người cô.

Cảm giác bị giam cầm trong tư thế mờ ám thế này có chút gì đó khiến cô hoảng sợ. Những kí ức không mấy tốt đẹp từ cái đêm ấy chợt ùa về. Cô sợ việc phải né tránh ai đó... cô sợ cảm giác này...

Bất giác cô vùng vẫy, đẩy người Duy ra nhưng không làm anh suy suyển. Hai cánh tay to khỏe của anh ghì chặt vai cô, đôi mắt tuyệt vọng nhìn cô chăm chăm

- Tại sao? Đồ dối trá... Tôi không tin... - anh tuyệt vọng hét lên.

Cô vẫn không hiểu gì hết, chỉ biết cố gắng thoát khỏi sự thô bạo của anh. Bất ngờ anh cúi sát người rồi gục hẳn lên cô.

Hơi thở nóng hổi phả vào phần cổ khiến cô rùng mình. Cô càng giãy giụa điên cuồng hơn, la hét dữ dội nhưng không làm anh tránh ra.

Toàn thân chợt cứng đờ, khi nhận ra dòng nước ấm áp chảy xuống cổ mình, Xuân cùng không đẩy anh ra nữa. Mà đúng hơn là không thể?

Anh đang khóc sao?

Giọt nước mắt lăn dài mang theo tiếng nức nở, chất chứa tất cả sự tuyệt vọng trong đó.

Chẳng lẽ buổi thử giọng không thành công?

Cô choáng váng khi nghĩ tới nó. Là thật sao?

Ước mơ của anh. Hy vọng của cô.

Tất cả đều tan thành bọt biển mong manh. Tại sao chứ? Ước mơ tưởng chừng sắp chạm tới nhưng lại qua xa vời.

Đầu óc trống rỗng, nước mắt cũng không rơi được. Ngược đôi mắt trong veo nhìn trần nhà. Hai tay nhẹ nhàng vỗ về an ủi lấy người con trai đang khóc kia.

Nước mắt nóng hổi như những khao khát chảy bỏng, niềm đam mê bất tận của anh. Giờ đây cũng trở nên nguội lạnh, đáng thương. Ông trời tàn độc tước mất một phần cuộc sống của anh.

Thời gian ngưng đọng trong một từng giây phút một, khắc sâu vào nó là bao nỗi buồn chan chứa, là bao sự bất công mà con người nhận được.

.....

Cảm giác bức bối khi bị đè nén khiến Xuân thấy khó thở. Vội mở choàng mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt đang ngủ của Duy. Những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt khiến anh trở nên yếu đuối và đáng thương hơn. Trong lòng cũng không kìm được cảm giác xót xa cho cả anh và chính bản thân mình nhưng biết làm sao được. Lúc này cô như mất đi hết khả năng có thể cảm nhận thế nào là đau là hệt hẫng. Có chăng con đường hoa hồng mà cô vẫn mơ tưởng cũng đã đến lúc cũng phải bị xóa bỏ rồi sao? Ông trời có quá vô tình khi nhẫn tâm đưa cô lên chín tầng mây của sự hy vọng rồi lạnh lùng ném cô rơi xuống hố sâu của tuyệt vọng?

Khẽ cựa quậy mình để thoát khỏi vóc dáng to lớn của Duy nhưng thật khó khăn. Toàn bộ cơ thể của anh như ôm trọn cả người cô. Hai cánh tay cũng bị chính tay anh ghì chặt.

Sau một lúc gắng gượng cô cũng như muốn buông xuôi. Nhưng cảm giác khó thở khiến cô không thể chịu được. Chưa kể là mùi rượu nồng nặc từ anh và cái tư thế quá mờ ám này giữa cả hai người như thế này. Nếu người khác nhìn vào chắc chắn sẽ hiểu lầm...

.....

Bước vội dọc hành lang tìm căn phòng quen thuộc của Duy. Cũng đã hơn mười hai giờ rồi, Băng mới có thời gian ghé qua. Mặc dù nhận được tin nhắn từ sớm nhưng không biết tại sao hôm nay mọi việc lại cứ ập đến tới tấp, khiến anh làm việc mà quên cả giờ giấc. Đầu chỉ lo việc của trường mà còn lên kế hoạch chuẩn bị một số thứ để tham gia buổi lễ ngày Giáng Sinh ở trường Will nữa. Chưa kể, Tiên còn gọi điện thoại mời anh đi ăn tối cùng với bà và gia đình của cô.

Anh kết thúc mọi việc rồi nhanh chóng leo lên xe tới đây liền. Có gọi điện hỏi Phong, anh mới biết là Xuân cũng chưa về. Không biết đống giờ này có tiện không?

Trong lòng chợt dâng chút cảm giác gì đó hồi hộp.

Dừng chân trước cửa, Băng lưỡng lự gõ cửa. Mãi chưa có ai ra mở. Bất giác, có gì đó bất an dâng lên trong lòng ngực.

Mở cửa bước vào.

Căn phòng trống trơn. Đi vào phòng khách cũng thế. Chiếc cặp đi học của Xuân để vắt vương trên ghế sofa. Vậy là cô vẫn chưa về.

Đi về phía phòng ngủ.

Anh giật mình trước cảnh tượng quá “thần mật” của cả hai. Một người nằm trên, một người nằm dưới.

Không hiểu sao anh lại cảm thấy không thoải mái. Tâm trạng có chút bức dọc, quay lưng lại bỏ ra ngoài nhưng bước chân chợt dừng lại khi nghe tiếng gọi anh một cách khó khăn.

- Anh...Băng...giúp em với. – giọng cô nói ngắt quãng. Vừa xấu hổ, vừa ngại.

Có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ là Băng sẽ tới, đã thế còn tới ngay lúc này chứ. Thật muốn chui xuống hố mà trốn nhưng biết làm sao được. Nhìn anh quay lưng bỏ đi, tự dưng cô vội vã gọi anh lại. Mặc dù xấu hổ thật nhưng không thể vì thế mà cứ ở trong tình trạng này mãi.

Cô đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt đen trầm của anh.

- Đỡ anh Duy ra giúp em với, anh ấy say quá rồi, mà anh ấy nặng quá em... - cô nói mà đầu óc trống rỗng.

Băng chợt hiểu ra chút chuyện gì đó. Từ từ đỡ Duy nằm sang một bên rồi quay qua kéo cô thoát khỏi tình trạng “bị đè” từ nãy giờ.

Vừa ngồi dậy, cô đã hít lấy hít để không khí.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô ngược nhìn Băng, vừa bắt gặp ánh mắt ấy, cô lại quay mặt đi. Ngại ngùng khi phải đối mặt với nó, bắt gặp cái gì đó “thờ ơ” trong mắt anh chẳng?

Trong khi Xuân đang né tránh anh thì anh lại nhìn thẳng vào cô. Hàng ngàn câu hỏi cứ tuôn trào trong đầu nhưng lại bị anh kìm nén lại. Lòng anh nóng như lửa đốt một cách khó hiểu. Anh không dám thừa nhận cảm giác ghen tuông này. Vì sao chứ? Vì sao anh phải ghen? Rõ ràng hai người ấy là một cặp, anh không có quyền trách họ thần mật với nhau như thế được.

- Em...cảm ơn. – giọng cô lí nhí vang lên.

- Ủ. – anh chỉ gật đầu qua loa.

- Anh Duy về nhà với tình trạng say khướt. Hình như là... - cô bỏ lửng câu, thay vào đó khuôn mặt của cô cũng đủ để Băng hiểu tất cả.

Anh thoáng ngạc nhiên. Anh biết rõ năng lực của Duy. Càng biết rõ thì càng thấy vô lý. Làm sao có thể xảy ra chuyện này được chứ?

- Đừng lo, mọi việc sẽ ổn thôi. – Băng xoa đầu cô thật nhẹ.

- Nhưng mà... - cô cúi gằm mặt không biết nói gì với cái tâm trạng hỗn loạn kia.

- Chúng ta về thôi. – Băng từ tốn nói.

- Vâng...nhưng để anh ấy lại một mình thế này có tốt lắm không? Dù gì anh ấy cũng đang say như thế này. – cô muốn về nhưng trong lòng có chút áy náy.

Lời nói của Xuân khiến anh chợt nhận ra điều gì đó. Trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu, anh khẽ gật đầu.

- Được rồi, hôm nay chúng ta cùng ở đây với cậu ấy. Sáng mai sẽ có bác giúp việc tới, bác ấy sẽ chăm sóc cho cậu ấy. Được chưa? – giọng anh thật nhẹ.

Đương nhiên, cô gật đầu lia lịa đồng ý. Đứng trước anh. Mọi lời anh nói đều đúng cả. Đôi khi có quá ngốc nghếch khi tin tưởng anh tuyệt đối như thế này không?

Băng im lặng nhìn khuôn mặt đượm buồn đang gật đầu một cách máy móc kia khiến anh có chút gì đó buồn, chút gì đó thương cảm.

Anh có nghe Duy kể sơ sơ về chuyện này. Vậy là giờ đây, điều đó lại không thể thành hiện thực rồi.

- Em mệt chưa? Nghỉ đi. – giọng anh dịu dàng khuyên bảo.

- Em ổn. Anh cứ đi nghỉ đi. Hôm nay anh bận rộn nhiều rồi. – cô lắc đầu. Từ từ đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Con đau bất ngờ ập tới vết thương dưới chân, buốt tới tận óc. Cô loạng choạng suýt ngã. Chợt cô lao vào lồng ngực ấm áp của người con trai đối diện. Đôi tay mạnh mẽ nhẹ đỡ toàn thân cô, ôm trọn cả cơ thể nhỏ bé vào lòng như sợ nó sắp biến mất.

Băng cũng không rõ tại sao mình lại làm như thế. Anh giữ chặt người con gái ấy trong lòng mình một cách gắt gao. Từ bao giờ anh lại trở nên như thế này. Thứ tình cảm mơ hồ, mạnh mẽ xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể, đến cả trái tim tĩnh lặng suốt bao năm qua. Thời gian trôi qua cũng là dần cho anh lộ mớ nhận ra điều gì đó đang thay đổi. Chỉ có điều anh không dám thừa nhận cũng không dám đối mặt.

Tại sao ư? Xung quanh người con gái này là biết bao nhiêu trái tim đang điên cuồng hướng tới một cách vô thức ngờ nghệch. Liệu anh có thể làm được gì hơn chứ? Anh né tránh cũng vì muốn tốt cho cả hai mà thôi. Thứ tình cảm mơ hồ ấy có chẳng là quá to lớn, quá nguy hiểm cho người con gái ấy?

- Đừng có nữa. Em mệt rồi. Ngủ đi. Ở đây anh sẽ lo. – anh đỡ cô thẳng dậy.

- Nhưng mà... - cô khó xử, bối rối nhìn anh.

- Được rồi. Lo gì nữa chứ.

- Không. – cô không biết, chỉ là chưa muốn rời đi. Đúng hơn là không biết phải làm gì. Đầu óc trống rỗng, toàn thân đau nhức mệt mỏi. Tất cả cứ như muốn đè bẹp tinh thần của cô.

Buồn cũng không. Vui cũng không. Chỉ có gì đó bức tức, oan ức.

- Sao thế? Khó chịu sao? Nói anh nghe nào? – anh lại từ tốn, dịu dàng. Cúi xuống nhìn vào đôi mắt của trong veo kia.

Trái tim khẽ run theo từng cử chỉ ân cần của anh. Dịu dàng, ấm áp và yên bình biết bao nhiêu. Nó cứ thế mà đánh thức một chút cảm xúc gì đó trong lòng. Từ từ vén tấm màn mờ ảo che lấp toàn bộ suy nghĩ của cô lúc này.

- Em...em...không biết.

- .....

- Em khó chịu.

- ..... – Băng im lặng, lắng nghe cô nói.

- Em không biết tại sao cả. Tại sao mọi việc lại như thế này chứ. Em trách anh Duy. Điều đó là vô lý, là ích kỉ. Đầu phải là lỗi của anh ấy nhưng mà tại sao chứ...

- .....

- Em không cam tâm. Tại sao con người kia lại độc ác thế chứ. – nó bắt đầu meo meo.

Sự im lặng, chú tâm của Băng không hiểu sao cứ kích thích mọi lời nói trong cô tuôn ra hết. Cứ kích thích thứ uất ức, bức bối trong lòng phải chảy ra.

- Em...không muốn...Giờ em phải làm sao đây? Cả anh Duy nữa... - cô bật khóc.

- Ừ, cứ khóc đi. – anh ôm trọn cả người cô vào lồng ngực ấm áp, che chở cho thân hình nhỏ bé ấy. Để cho cô dựa vào mà trút hết buồn phiền trong lòng ra.

Không gian tĩnh lặng bị phá tan bởi tiếng khóc của người con gái kia. Dáng người nhỏ bé, gục đầu vào lồng ngực rộng lớn kia, cứ thế mà khóc.

Sao cô lại yếu đuối thế chứ? Dẫu lòng là sẽ mạnh mẽ hơn. Đúng là đã mạnh mẽ hơn rồi nhưng chỉ có điều tại sao cô lại không thể mạnh mẽ trước người con trai ấy. Mọi đề nén, mọi sự nguy tạo lại bị anh lật tẩy. Buộc cô phải bộc lộ ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Căn phòng yên tĩnh, trống trải. Nắng sớm len qua ô cửa sổ, chiếu vào trong, nơi chàng trai kia đang còn ngủ say trên chiếc giường bừa bộn.

Hơi ấm của nắng khẽ đánh thức anh dậy. Đôi mắt từ từ hé ra, rồi ngay lập tức nhắm chặt lại vì cái chói chang. Từ từ ngồi dậy, lấy tay che đi ánh nắng đang đập vào mắt mình.

Đầu đau như búa bổ. Toàn thân mệt mỏi, trống trải. Ngồi thẩn thờ trên giường. Mỗi lúc sau mới nhớ ra được điều gì đó.

Anh và cả nhóm đến buổi thử giọng, được đón tiếp bằng thái độ hời hợt, không mấy thiện cảm. Nhưng điều khiến anh sốc nhất chính là lời nói của gã đàn ông ấy.

- Thứ nhạc rác rưởi gì thế này? Mấy cậu nghĩ mình là ai mà dám tới đây chứ? Thật là phí thời gian của người ta mà. – giọng nói khinh khỉnh khiến cho trái tim của bốn người con trai kia bị bóp nghẹn.

Chẳng phải lúc này ông ta cũng tỏ ra rất thích sao? Tại sao bây giờ lại quay mặt như thế.

- Khoan đã, ý ông là sao? – Duy chạy lại kéo ông ta.

- Cậu còn muốn gì nữa? Tôi nói là các cậu nên đi chỗ khác mà chơi, đừng ở đây làm phí thời gian của tôi nữa. – ông ta liếc mắt rồi quay đi.

- Đồ nói dối. – Duy đột ngột mất bình tĩnh lao lên, túm áo ông ta, xô ông ta mạnh vào tường.

Ba người kia vội vàng nhảy ra, ghì chặt anh lại. Họ đã biết trước rằng mọi việc sẽ không đơn giản thế đâu nhưng vẫn cảm thấy đau lòng. Cũng có thể họ đã quá quen với việc thất bại còn Duy thì khác. Một người con trai lớn lên trong nhung lụa, cuộc sống chưa bao giờ phải đối mặt với khó khăn. Ngay cả ước mơ của mình, anh cũng được phép theo đuổi. Dường như mọi thứ với anh đều quá dễ dàng. Sự từ chối này chắc hẳn là một cú sốc lớn rồi. Cảm giác niềm đam mê, niềm hy vọng của mình bị chà đạp lên đau đớn biết bao chứ.

- Duy, bình tĩnh lại đi. Chúng ta về. – Đức khuyên bảo.

Duy gục người xuống. Anh chưa chuẩn bị tâm lý cho việc này. Anh như phát điên lên. Giọng nói lạc hẳn. Toàn thân anh đổ sụp vào người phía trước.

Anh không còn nhớ rõ chuyện gì xảy ra tiếp theo. Chỉ loáng thoáng một vài hình ảnh nào đó hiện lên trong đầu.

Anh có uống rượu. Uống ừng ực từng ly rượu vào họng. Mặc cho cái nóng rát của rượu như đang thiêu đốt cả ruột gan của anh.

Thất vọng. Chán nản. Áy náy.

Mọi thứ cứ trộn lẫn vào nhau, khiến anh càng trở nên hoảng loạn, rối bời hơn.

Lời nói của gã đàn ông kia cứ thế văng vẳng trong đầu anh như một liều thuốc độc, cứ từ từ gặm nhấm trái tim anh.

Cuối cùng thì điều mà anh tự hào về tài năng của mình là cái gì chứ.

Anh giật mình khi có một bàn tay ấm áp nhẹ đặt lên đôi vai đang run run. Vội quay đầu nhìn người đó, thoáng giật mình, bối rối, anh gặng nói.

- Xuân, là em sao? – giọng nói của anh có gì đó né tránh.

- Hôm nay anh Băng xin nghỉ cho em và anh rồi. – Xuân nói.

- Ừ.

- Đi nào, anh phải thay đồ và ăn sáng chứ. – cô kéo tay anh dậy. Thái độ hết sức bình thản vui vẻ.

Anh ngỡ ngàng. Là do cô chưa biết chuyện gì xảy ra hay là do cô giả vờ chưa biết?

- Có chuyện anh muốn nói với em. Anh xin lỗi. ... – lời nói ngắt quãng, ngập ngừng.

- Sao thế? Được rồi mà. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Đi nào. Cố lên. – cô kéo tay anh đứng dậy.

Cô biết anh định nói gì. Cô không dừng cảm để đối mặt với nó lần nữa.

- Nhưng mà...

- Đi nào. Anh trông có vẻ mệt lắm rồi. – cô tiếp tục né tránh lời giải thích của anh.

- Ừ. – anh buông xuôi ý định nói ra vì có vẻ như cô đã biết.

Đã biết nhưng lại không trách anh sao? Chính vì thế mà anh còn thấy áy náy hơn gấp ngàn lần.

- Cả hai dậy rồi sao? – Băng từ ngoài cửa bước vào, thấy cảnh hai người nắm tay nhau, trong lòng có chút không thoải mái.

- Ừ. – Duy gật đầu đáp, trong khi Xuân chỉ vội vàng buông tay, cúi chào anh.

- Cậu đỡ chưa? Lần sau đừng uống nhiều như thế. – Băng nhắc nhở.

- Ủ. Xin lỗi. – Duy gật đầu.

- Được rồi, dù gì hôm nay tớ cũng đã xin nghỉ cho cậu rồi. Tốt nhất là cứ nghỉ ngơi một chút đi.

- Được. Cảm ơn.

- Anh nghỉ đi. Em về trước. – Xuân chen vào.

- Ủ, em về đi. – anh cười nhạt.

- Anh giữ sức khỏe nhé. Gặp lại anh sau. Đồ ăn sáng em để trên bàn. Có nước cam trong tủ lạnh nữa, nó sẽ giúp anh khá hơn đây. – cô tiếp tục.

- Cảm ơn em. – anh khẽ xoa đầu cô thật nhẹ.

- ..... - cô cúi đầu không nói gì.

- Băng, đưa em ấy về giúp tớ.

- Tớ biết.

Cuộc đối thoại kết thúc. Xuân và Băng cũng rời đi, để một mình Duy ở lại căn phòng trống trải đến ngột ngạt của mình.

Anh đang né tránh. Anh đang chán nản, thất vọng với tất cả. Anh ghét cái cảm giác này nhưng anh có thể làm được gì hơn chứ.

.....

Băng lái chiếc Porsche đen lướt nhanh trên con đường vắng vẻ. Bên cạnh là Xuân đang ngồi thơ thẩn nhìn ra ngoài. Gió mát lùa vào mái tóc, làm khuôn mặt bầu bĩnh lộ rõ nét ưu tư nào đó.

Hướng ánh mắt về một phía vô định nào. Trong cô lúc này, mọi thứ đều rất mơ hồ. Cô không dám đi cũng không dám dừng lại trên con đường mình đã chọn. Tất cả cứ khiến cô cứ lẩn quẩn, mò mẫm mà không thể biết đâu là đích đến. Không giúp gì được cho Duy cũng không giúp được gì cho gia đình cô hơn. Rốt cuộc thì cô đang làm gì chứ.

Cô tự trách mình, tự mình chìm đắm trong cái hụt hẫng, cô đơn của bản thân mình. Cô không mạnh mẽ như cái vẻ bề ngoài mà cô cố gắng xây dựng nó. Đôi khi có quá nhiều thứ khiến cô muốn từ bỏ một điều gì đó. Như lúc này cũng chính là một ví dụ điển hình.

Từ bỏ? Chạy trốn?

Không. Đã không còn đường quay trở lại rồi.

- Em muốn đi đâu không? – Băng đột ngột lên tiếng.

- Dạ? – cô hơi ngạc nhiên, quay qua nhìn anh.

- Chẳng phải đều đang rảnh sao? Muốn đi đâu đó không?

- Không làm phiền anh chứ? – cô hỏi ngược lại.

Anh chỉ khẽ mỉm cười rồi đột ngột tăng tốc, rẽ nhanh vào một con đường khác.

Chiếc xe lướt nhanh, hướng ra dọc bờ biển. Gió thổi vào mang theo chút gì đó mằn mặn, man mát của biển mang lại.

Băng dừng lại ở một đoạn khá vắng vẻ. Lịch sự mở cửa cho Xuân rồi cả hai cùng tiến về phía bờ biển. Ngồi trên một bậc thang đi xuống biển. Để đôi chân mình xuống dòng nước biển mát lạnh, bất giác nó khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn.

Cô chợt nhớ đến gia đình, nhớ về nơi cô sống. Nó cũng có biển. Cô cũng đã từng lội biển vào những ngày rảnh rỗi.

Cảm giác thân thương tràn về. Hình ảnh của gia đình cứ ngập tràn trong lòng khiến cô lâng lâng cảm xúc nào đó khó tả. Cô thực sự nhớ nhà.

Mỗi lần cô chuyện buồn, cô vẫn thường tâm sự với chị, vẫn thường ôm chặt mẹ vào lòng mà khóc nhưng giờ đây thì điều giản dị ấy quá xa vời.

Cô im lặng ngồi ngắm nhìn những con sóng cứ đua nhau đập vào bờ, lắng nghe tiếng thì thầm của sóng gửi qua gió tới nơi xa xăm nào đó.

Cô không nói gì, Băng cũng không có ý định phá vỡ dòng suy nghĩ đó. Anh từ từ tiến lại, ngồi cạnh cô một cách nhẹ nhàng. Cùng ngắm biển, và cũng tận hưởng cái không gian rộng lớn bao la đến mức khiến con người trở nên nhỏ bé và cô quạnh biết bao.

- Anh Băng, giờ em phải làm sao đây? – cô lên tiếng hỏi.

- Em nghĩ mình nên làm gì? – Băng hỏi ngược lại.

- Em không biết. Mọi thứ quá mờ hồ, khiến em không thể nào có thể xác định rõ mình nên làm gì. Giờ em phải làm gì đây chứ? – giọng nói trở nên gấp gáp, chứa đựng sự mệt mỏi ẩn sâu từ trong thăm sâu tâm hồn.

- Vậy thì đừng nghĩ nữa.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Không nghĩ tới nó nữa. Ý anh là sao chứ? Chẳng lẽ nói cô từ bỏ tất cả sao?

- Nếu cảm thấy mệt mỏi thì hãy dừng lại để nghỉ ngơi. Nếu cảm thấy không thể suy nghĩ thêm được gì thì hãy đừng nghĩ. Tốt nhất nên để cho mình thực sự tốt lên hãy bắt đầu lại mọi thứ.

- ..... – cô hướng ánh mắt về phía màu xanh bất tận của biển, chăm chú lắng nghe anh nói.

- Một người tham gia chạy Marathon, không phải cứ chạy nhanh là thắng. Quan trọng là phải biết phân phối sức lực, phải biết dừng lại khi nào và tăng tốc khi nào. Em hiểu chứ? – anh chậm rãi giải thích.

Cô chợt nhận ra cái chân lí đơn giản ấy qua lời của Băng. Có lẽ cô đã quá “hiếu thắng”, cứ mong muốn chạy thật nhanh để về đích nhưng lại chưa từng nghĩ xem mình thật sự cần gì.

Trong lòng cũng có chút gì đó nhẹ nhõm hẳn đi.

- Em đừng tự trách mình. Đâu phải tất cả lỗi là do em. Em nên tin tưởng Duy hơn chứ. Chẳng phải cậu ấy hứa sẽ về nhà Chính sao? Chỉ cần em đợi và ủng hộ cậu ấy.

- Em...không trách anh ấy mà. – cô cố biện minh.

- Anh đâu nói là em trách cậu ấy. Chỉ là em đang quá lo lắng cho cả em và cậu ấy mà thôi.

- Em...

- Em có biết không? Cả em và Duy giống nhau lắm. Lúc nào cũng tự nhận hết lỗi của mình để rồi phát điên lên vì lo lắng. Như vậy có ngốc quá không? – anh nhẹ nhàng nói.

Cô thoáng ngạc nhiên vì lời của Băng. Anh có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô một cách dễ dàng thế sao?

Trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc lạ lẫm nào đó. Tim cũng vì thế mà đập loạn nhịp. Từ bao giờ, những cử chỉ ân cần, những lời nói nhẹ nhàng khuyên bảo của anh lại tác động đến cô mạnh mẽ như thế.

Không giống cái cảm giác yên bình, không có sự đồng điệu về tâm hồn như giữa cô và Duy nhưng bên Băng lại là cảm giác an toàn, có thể ngã đầu vào khi mệt mỏi.

Có thể anh luôn nghiêm khắc với cô, hay trách mắng cô. Anh không quan tâm nhiều như cách Phong lo lắng cho cô, không hay chọc cô cười như Triệt. Nhưng tại sao cô luôn cảm nhận được điều gì đó từ Băng.

- Em cảm ơn. Em khá hơn rồi. – cô nói nhỏ, mắt vẫn hướng về một phía nào đó thật xa xăm.

- Ừ, nếu khá hơn thì về thôi. Mọi người đang lo lắng đấy. – anh dịu giọng.

- Vâng. Về thôi. Em ham chơi quá rồi. – cô quay lại mỉm cười với Băng. Anh chỉ đáp lại bằng cái xoa đầu nhẹ rồi đỡ cô dậy.

Làn gió biển thổi tung mái tóc dài, ẩn hiện khuôn mặt non nớt ửng đỏ. Dáng vẻ e ấp đáng yêu đến động lòng, người hơi dựa vào người con trai cao lớn ấy.

Cảm giác yên bình quanh quẩn, không gian cũng trở nên ngọt ngào một cách kì lạ.

Bước song song tiến về phía chiếc xe trong im lặng và có lẽ chỉ cần như thế cũng quá đủ đối với cả hai. Đủ để khiến cho hai trái tim trật nhịp, bồi hồi một cách khó hiểu.

Cánh cửa xe đóng lại. Bánh xe bắt đầu lăn nhanh đi ra khỏi con đường vắng vẻ, yên tĩnh ấy mà không hề hay biết rằng từ xa, có một chiếc ô tô đen đang đứng im ở đó, quan sát họ từ rất lâu rồi.

Đôi mắt trầm mặc chột lóc lên tia độc ác. Nụ cười khinh khỉnh nửa miệng chứa đầy nguy hiểm.

Hình ảnh thân thiết của hai người ấy khiến người đó cảm thấy ngứa mắt, khó chịu kinh khủng.

Từ trước tới giờ, chưa một ai dám đụng tới những gì của cô mà đúng hơn là không ai có khả năng đó. Đã là của cô thì nhất định sẽ thuộc về cô. Cô đã muốn thì cho dù có phải giờ bất kì thủ đoạn gì đi nữa, cũng phải đoạt về cho bằng được.

Còn người nào dám tranh giành với cô thì... sẽ có kết cục không tốt đẹp đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Một tuần.

Đúng một tuần rồi, cả Xuân và Duy đều không gặp mặt nhau.

Dường như Duy vẫn đang né tránh cô. Chẳng lẽ, anh vẫn còn đang còn thấy áy náy về việc đó sao?

Quả thật việc đó không phải là việc gì vui cho lắm nhưng cũng không phải tất cả đều là lỗi của anh.

Dù có thể Duy biết như thế nhưng thật khó để anh chấp nhận nó.

Đối với những người xung quanh thì việc Duy và Xuân không còn đi cùng nhau lại là tin cực kì tốt. Không biết từ đâu mà cái tin đồn là cô và Duy chia tay nhau lan ra khắp mọi nơi và được kể lại dưới nhiều dị bản khác nhau.

Cô biết nhưng cũng chẳng lên tiếng phản bác mà ngược lại còn tỏ rất thờ ơ. Nói ra thì được gì chứ? Có ai sẽ tin sao? Hơn nữa giữa cô và anh, trước giờ luôn là thế. Sợi dây liên kết cả hai lại đâu phải là tình yêu.

Cô không hề bức xúc trước những lời miệt thị, hạ hê của mọi người xung quanh mà ngược lại cô còn rất vui vẻ tiếp nhận nó. Có khi việc đó lại thoải mái hơn, sống với sự thật luôn thế mà.

Đó chỉ là tất cả điều cô suy nghĩ trong đầu mấy ngày nay. Còn thực tế là cô đang lo sốt vó cho lễ Giáng Sinh sắp tới ở trường Will. Nào là lên cùng lên kế hoạch, lên danh sách chọn học sinh. Chuẩn bị đủ mọi thứ cho buổi ngày hôm đó.

Công việc bận bịu đầu khiến cả tinh thần và thể xác của cô đều mệt mỏi. Cho dù vậy, cô tuyệt đối không than vãn một câu. Đương nhiên, nếu nhìn thấy Lan Anh và chị Kim thì những việc cô đang làm chẳng là gì. Họ dồn toàn tâm toàn sức cho ngày hội lớn này. Quả thật rất đáng ngưỡng mộ.

- Cậu đang làm gì đó? – giọng nói dịu dàng vang lên từ đằng sau khiến cô hơi giật mình.

Quay người đối diện với người vừa tới. Thì ra là Lan Anh, còn có cả chị Kim nữa. Vừa nghĩ tới họ thì cả hai cũng cùng xuất hiện. Quả thật bất ngờ.

- Chào cậu, chào chị Kim. Mọi người tới rồi sao? – cô vui vẻ đáp lại.

- Ừ, nào đi nhanh thôi. Có việc quan trọng lắm đó. – Lan Anh kéo tay Xuân chạy nhanh suốt dọc hành lang, đi về phía văn phòng hội học sinh.

Cạch...

Cánh cửa bật mở bất ngờ khiến mọi người trong phòng không khỏi giật mình.

Một người con gái xinh xắn bước vào, nở nụ cười đáng yêu chào mọi người, tay kéo theo một người con gái khác.

- Chào mọi người, xin lỗi vì đã tới trễ. – Lan Anh lên tiếng chào.

- Ô, chào em, tới rồi sao? – Minh lịch sự bước tới chào hỏi.

Lan Anh cũng bắt tay thân thiện. Rồi giới thiệu với mọi người về Kim mới vừa bước vào.

- Xuân, em vào gọi Băng đi. Chuẩn bị họp rồi. – Minh quay qua nhắc nhở Xuân.

Xuân cúi đầu chào rồi đi thẳng về phía khu dành riêng cho chủ tịch và phó chủ tịch hội học sinh để đến văn phòng của Băng, không hiểu sao trong tim có chút gì đó run rẩy, hồi hộp.

Cô vừa chạm tay vào cánh cửa định gõ cửa thì bất ngờ nó bật mở, một người con trai bước ra. Cô giật mình bước lùi lại, theo quán tính ngược nhìn anh nhưng rồi vội vàng cúi chào anh một cách máy móc.

- Em...em chào anh... - cô trở nên luống cuống một cách khó hiểu.

- Ủ, chào em. Hội trường trường Will đến rồi phải không? – giọng anh nhẹ nhàng, khiến trái tim cô lại khẽ loạn nhịp.

- Dạ. – cô gật đầu.

- Được rồi, cảm ơn em. Chúng ta ra thôi nào, đừng để mọi người đợi. – anh khẽ vén vài lọn tóc đang xõa ra một cách bừa bộn của cô.

Băng vừa chạm vào, toàn thân cô thoáng giật mình như một luồng điện nào đó vừa chạy xộc qua. Nhưng rồi cô cũng đứng yên lặng, từ từ cảm nhận chút cảm giác ấm áp ít ỏi mà anh cho cô. Đường như thời gian mà cả hai ở cạnh nhau luôn ngắn ngủi như thế này vậy.

Chỉ cần thế là đủ. Cũng đủ khiến hai trái tim cùng đập một nhịp. Cũng đủ để cho cả hai nhận ra một chút gì đó đang lẩn khuất trong sâu thẳm của mình. Đám mây cứ lớn vồn che kín nỗi lòng ngày nào cũng bắt đầu được gọi mở. Có lẽ cũng chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, đám mây ấy sẽ không thể còn che giấu được gì nữa.

Râm...

Tiếng cánh cửa phòng bên cạnh bị va chạm bất ngờ, cả Xuân và Băng chợt tỉnh khỏi thế giới suy nghĩ của mình, quay lại đối diện với người mới xuất hiện.

Ngay lập tức cả hai nhận được đôi mắt tức giận, ghen tị của Tiên. Cái nhìn sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống người khác ấy không khỏi làm người khác khó chịu, ghét bỏ.

- Chị Tiên...cũng tới rồi sao? – Xuân đáp ứng hỏi. Cảm giác có chút xấu hổ cứ như vừa bị bắt quả tang làm một việc gì đó rất xấu xa.

- Ủ, chị vừa tới, mãi không thấy hai người đâu nên đi tìm thử. Thì ra hai người đang ở đây. – giọng Tiên lạnh lùng, vang lên đều đều. Ánh mắt cũng thu lại nét giận dữ lúc này.

- À, em...

- Vậy đi thôi, mọi người đang đợi. – Băng bình thản đáp lại ánh mắt và thái độ thiếu thiện cảm của Tiên rồi quay người bước qua Tiên đi thẳng.

Dáng người của Băng vừa khuất, căn phòng còn lại hai người con gái. Bầu không khí yên lặng đến ngột thở, đè nén khiến con người cũng không kìm được mà run lên vì e ngại.

- Hình như em quên lời chị nói rồi thì phải. – giọng Tiên vang lên tức giận, cay nghiệt như đang muốn đe dọa người con gái đối diện.

- Em...xin lỗi...em không có ý đó. – cô lắc đầu, có chút gì đó dè chừng thái độ của Tiên.

- Vậy sao. Đừng căng thẳng, chỉ là nhắc nhở một chút thôi mà. – Tiên nở nụ cười “quyến rũ” đến đáng sợ.

- Em...

- Đi nào. Mọi người đợi. – Tiên cắt ngang lời giải thích của Xuân rồi quay phắt người đi ra.

Xuân chợt thấy tâm trạng trở nên nặng nề. Đường như việc cô đang làm là không tốt. Phải làm sao đây nhưng càng ngày cô càng khó kiểm soát được thứ tình cảm đang nhen nhóm trong lòng.

Bước ra khỏi phòng trong lòng có chút hụt hẫng, buồn bực không nói nên lời. Phải làm sao đây?

Vừa bước ra Xuân lại một phen ngạc nhiên trước thái độ kì lạ của mọi người. Tất cả ánh mắt, đồng loạt đổ dồn về phía người cô. Soi mói, dò xét, khinh rẻ.

- Được chứ? – Lan Anh lên tiếng phá tan bầu không khí kì lạ vừa rồi.

- Cô chắc chứ? Cô ta không phải là người giỏi giang gì, cũng chẳng có gì đặc biệt, làm sao có thể chứ? – Hà khinh khỉnh nhìn Xuân, bĩu môi nhận xét.

- Phải đấy. Cô ta làm sao có thể hiểu được điều gì phù hợp với những người như chúng ta chứ? – Quyên chen vào, ánh mắt cũng tỏ rõ sự bất mãn.

Cả căn phòng lại xôn xao bàn tán cái gì đó.

Băng im lặng suy nghĩ, Minh cũng không tỏ rõ ý kiến gì mà ngược lại có nghiêng chút về phía đồng ý nó.

- Cho em hỏi, có việc gì vậy ạ? – Xuân mở lời hỏi rõ sự việc.

- Xuân, tớ muốn cậu vào ban tổ chức sự kiện của trường tớ sắp tới, được không? – Lan Anh nở nụ cười cương quyết.

- Cậu...cậu đùa phải không? Tớ làm sao có thể chứ. – cô lắc đầu.

- Tổ đã hỏi ý kiến mọi người trong hội học sinh, không ai phản đối cả. – Lan Anh giải thích, chị Kim cũng gật đầu ủng hộ.

- Cô ta thì có gì hay chứ? Rõ ràng chúng tôi còn nhiều người giỏi hơn cô ta mà. – Linh lên tiếng, “hăm bông hồng ga” từng người, từng người một bắt đầu tỏ rõ thái độ bất mãn.

- Vậy sao? Tôi còn thấy cậu ấy còn có ích hơn cả khối người, không phải lễ hội vừa rồi của trường này thành công, một phần to lớn là công của cậu ấy sao? – Lan Anh cười thách thức thái độ phản đối của đám người ấy.

- Được thôi, nếu như em ấy cũng đồng ý thì tôi cũng sẽ chấp nhận. – Băng lên tiếng.

- Thật sao? Cảm ơn anh nhiều lắm. – Lan Anh vui vẻ đáp.

- Tôi thấy việc này cũng không thể ra quyết định như thế được. Chỉ là người trang trí nhỏ sao có thể gọi là đóng góp to lớn. Chẳng phải ai cũng làm được sao? – Tiên nhếch mép cười khinh khinh.

- Nhỏ nhưng khối người không làm được đấy. Những ai gây ra vụ rắc rối đó có chắc có thể làm được như cậu ấy không? – Lan Anh bình tĩnh đối đáp lại sự phản bác từ Tiên.

Lời nói ấy khiến một vài người trong phòng chột dạ. Vụ này đã bị Băng phát hiện nhưng không ngờ, một người ngoài như Lan Anh cũng biết được việc này. Càng sợ bao nhiêu chúng càng căm ghét đứa con gái ấy bấy nhiêu. Vì nó mà bọn chúng phải làm những việc xấu xa, ích kỉ như thế, để rồi bị phát hiện như thế này.

- Được rồi, tớ không giỏi như thế đâu. – Xuân chen vào khi thấy được sự mâu thuẫn nhỏ giữa hai người ấy.

- Tớ hiểu mà. Sao? Cậu đồng ý giúp chứ? – Lan Anh hỏi lại.

- À, cái này... - cô ngập ngừng, khẽ liếc nhìn Băng.

Bắt gặp ánh mắt khích lệ, cái gật đầu đồng ý ngầm của anh khiến lòng cô càng thêm vững vàng.

- À....

- Chủ tịch hội học sinh đã đồng ý, cả phó chủ tịch cũng đồng ý rồi... mọi người còn phản đối sao? – Lan Anh tiếp tục khi nhận ra cái gật đầu ủng hộ của Minh, coi như là sự đồng ý ngầm.

Cả phòng không ai còn dám phản đối. Tiên cũng không muốn đôi co mãi vấn đề này nên đành im lặng.

- Vậy...hi vọng sẽ giúp được các cậu. – Xuân yên tâm đồng ý.

- Được. Cảm ơn mọi người đã cho phép. – Lan Anh hài lòng với sự đồng ý. Lén quay qua nháy mắt với Xuân đang đứng đối diện ra hiệu tỏ vẻ thích thú.

Buổi họp tiếp tục bàn luận một vài vấn đề gì đó liên quan tới lễ hội. Tiếng chuông trường reo lên, Lan Anh và chị Kim cũng đứng dậy tạm biệt mọi người rồi quay về trường.

Mọi người cũng vì thế mà đứng dậy, tự mình ra về. Tiên muốn ở lại cùng Băng nhưng lại nhận được một cuộc điện thoại của ai đó, có vẻ như rất quan trọng nên cũng đành phải ra về trước.

Căn phòng trở lại nét yên tĩnh ban đầu. Chỉ còn lại hai người ở lại. Bầu không khí có chút gì đó gượng gạo, lúng túng.

Một người cố gắng soạn lại đồng hồ tài liệu nhưng không hiểu sao tay chân cứ luống cuống, vụng về, nhịp tim cũng tự trở nên khó kiểm soát. Cô cố gắng tập trung vào công việc của mình, tỏ ra bình tĩnh trước sự hiện diện của người con trai ấy.

Một người tỏ ra hết sức bình thản, tay vẫn cứ lật đều đều tập tài liệu nào đó. Đôi mắt chăm chú vào từng dòng chữ một...chỉ có điều chính anh không thực sự chú tâm vào nó lắm. Mọi sự chú ý bị phân tán. Chưa bao giờ anh thấy mình như thế này. Ngó ngàng một cách kì lạ.

Rầm...

Tiếng ồn làm Băng giật mình, buông tập tài liệu xuống, ngược nhìn mọi việc xung quanh.

- Em...em xin lỗi. – Xuân xấu hổ nói. Vội vàng cúi xuống nhặt lấy đồng hồ đặc vừa làm rơi.

Đôi tay nhỏ nhắn nhanh nhẹn thu dọn lại những thứ vương ***. Cô giật mình khi tay mình chạm vào bàn tay của người con trai ấy.

Ngược nhìn anh, vô tình chạm phải ánh mắt ấy, tìm lại một lần nữa trở nên ngớ ngẩn.

- Để em làm cũng được mà. – cô nhận hết đồng hồ từ tay anh nhưng anh chỉ kìm lại.

- Không sao. Để anh cũng được. – anh nhẹ giọng.

Cô khựng lại, ngoan ngoãn không nói gì, chỉ nhẹ gạt đầu, vội vàng xoay lưng đi về phía phòng tư liệu để cất phần còn lại. Băng lẳng lẳng đi theo.

Cuối cùng công việc cũng xong, Xuân nhìn mọi thứ hài lòng, quay trở lại văn phòng, thấy Băng vẫn đang ngồi chăm chú làm việc, trong lòng có chút hỗn loạn.

- Anh chưa về sao? Trễ lắm rồi đấy. – Xuân lên tiếng.

- Ừ...cũng chuẩn bị về. Em về cùng chứ? – Băng trả lời.

- À...nhưng mà...

- Không sao, giờ này mọi người cũng về hết rồi, không còn ai đâu. – anh khẽ nở nụ cười nhẹ.

Tim cô chợt run rẩy. Anh cứ dịu dàng như thế, cô càng thêm bối rối, ngại ngùng. Thứ cảm xúc hỗn độn kia càng trở nên rối rắm khó hiểu.

- Em...

- Được rồi, cùng về. – Anh cương quyết.

- Dạ. Em cảm ơn. – cô gạt đầu.

Băng hài lòng, bình thần đứng dậy, rồi đi ra cùng cô. Bóng hai người song song dọc hành lang.

Không gian yên tĩnh. Trời cũng đã sẫm tối. Gió cũng thổi mạnh hơn, lá cây khẽ xào xạc mang theo chút gì đó mệt mỏi trước thời khắc kết thúc của một ngày.

Dường như chính con người cũng thế. Cả hai bước cạnh nhau trong im lặng nhưng có lẽ cũng chỉ thế là đủ. Một chút riêng tư, một chút gần gũi... Và chỉ cần như thế cũng đủ để khuấy động cả một góc tâm hồn của cả hai.

- À... - cả bất ngờ cùng lên tiếng.

Bầu không khí lại rơi vào yên lặng.

.....

- Em nói trước đi. – Băng lên tiếng.

- À...em chỉ muốn hỏi là dạo này anh có gặp anh Duy không? – cô hỏi.

Băng bật cười. Anh cũng đang định hỏi cô như vậy. Không ngờ cô lại hỏi trước.

- Em cũng không gặp sao? – Băng hỏi lại.

Cô gạt đầu.

- Ừ, chắc cậu ấy đang lấy lại tinh thần đấy. Đừng lo.

- Vâng...em cũng nghĩ thế.

- Ừ.

- Nhưng mà...em có chút thấy hơi lo.

- Ngốc ạ. Tốt nhất là phải quan tâm tới chính mình trước rồi hãy lo cho cậu ấy. Duy mạnh mẽ hơn em nghĩ nhiều đấy.

- Em biết...chỉ là... - cô bỏ lửng câu.

- Không sao đâu. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. – Băng khẽ xoa đầu cô. Nhẹ giọng an ủi.

Cử chỉ thân mật, ân cần, khiến người đối diện không kìm lòng, khẽ đỏ mặt bối rối. Đầu óc trở nên mụ mị, khó diễn tả.

Cảm giác hạnh phúc nhỏ bé len lỏi, dâng lên trong lòng, khiến cô không kìm lòng mà mỉm cười.

.....

Từ xa, một bóng người đang chăm chú theo dõi từng hành động của hai người. Đôi mắt chợt lóe lên tia độc ác, đe dọa. Đường như khoảng cách giữa hai

người ngày càng gần.

Không... không thể được. Chắc chắn cô sẽ làm mọi việc để ngăn chặn nó. Đừng bao giờ hi vọng có thể cướp Băng từ tay cô. Đừng hòng. Bất cứ ai dám tranh giành với cô... rồi cũng sẽ có kết cục không hay đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Tiếng chuông báo hiệu đã đến giờ khởi hành, học sinh ồ ạt ủa ra đi về phía những chiếc ô tô đang đợi ngay trước cổng trường. Học sinh vừa lên, xe cũng bắt đầu khởi hành.

Băng đứng quan sát để chắc chắn mọi việc vẫn ổn.

Ánh mắt dừng lại trên dáng vẻ vội vã của người con gái đang chạy tới.

Mái tóc dài, buông nhẹ, hơi uốn lượn. Bộ váy quây tím nhạt, điểm nhấn là chiếc nơ màu tím đậm được thắt ngang eo.

Trái tim lại loạn nhịp theo từng bước chân hối hả của người con gái ấy. Anh ngậy người nhìn khoảng cách giữa cả hai càng ngày càng rút ngắn lại, mãi tới khi cô tới gần, anh mới chợt bừng tỉnh.

Vội vàng quay mặt đi để che một phần sự ngậy ngốc còn vương lại trong mình, anh lên tiếng hỏi.

- Giờ mới tới sao?

- Em xin lỗi. Lúc nãy chị Tiên nhờ em kiểm dùm chị ấy một vài thứ nên em tới trễ. Sao anh chưa đi. Anh là hội trưởng, không được đến trễ đâu đấy. – cô giải thích.

- Ừ. Vậy cùng đi thôi. – anh cười trấn an.

- Không... không được... anh là hội trưởng. Anh phải đi trước, còn gặp đại biểu nữa. Anh đi nhanh lên. Không được trễ đó. – cô cương quyết từ chối, rồi còn giáng cho anh một tràng dài về bổn phận của mình nữa.

Băng thoáng ngẩn người. Xem ra người con gái này thực sự quan tâm tới công việc quá mức rồi.

- Không sao...

- Anh đi nhanh lên... em sẽ theo sau. – cô thúc giục.

Một phần vì cô không muốn anh tới trễ, một phần vì cô không tiên đi cùng anh. Ai cũng biết Băng và Tiên là một cặp. Việc anh xuất hiện cùng người con gái khác quả thực là không hay cho lắm. Hơn nữa, cô cũng sẽ không thoải mái lắm với cái danh là “cướp bạn trai” của Tiên chút nào cả.

- Đứng đấy. Cậu mau đi nhanh lên. Em ấy đi cùng tớ cũng được. – một người con trai khác đột ngột xen vào khiến cả Xuân và Băng có chút giật mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi nhận ra đó là Phong.

- Cậu cũng chưa đi sao? – Băng lên tiếng.

- Ừ, có chút việc. Cậu đi nhanh lên. Đừng quên mất nhiệm vụ của một khách mời danh dự đấy. – Phong tiếp lời.

Nhìn thấy sự đồng tình từ người con gái bên cạnh khiến anh có chút hụt hẫng, không hài lòng chút nào. Cảm giác cứ như đang bị xua đuổi đi vậy.

Băng im lặng một lúc thật lâu như đang suy nghĩ gì đó nhưng cuối cùng cũng chấp nhận đi trước.

Anh chào cả hai người kia rồi lạnh lùng quay lưng, leo lên xe đi thẳng.

Chiếc xe vừa đi khuất, trong lòng của Xuân cũng có chút áy náy. Không biết vừa rồi có hơi quá đáng khi cương quyết bắt Băng đi trước như vậy không nữa. Nhưng cũng vì muốn tốt cho cả hai thôi mà.

- Đừng lo, cậu ấy không giận đâu. – Phong an ủi, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu cô như một người anh đang chăm sóc cho một đứa em gái.

- Vâng... - cô lí nhí đáp lại.

- Đi thôi nào. Tối lượt của chúng ta rồi.

Anh vừa nói, vừa đưa tay ra mời cô thật lịch sự.

Xuân thoáng ngập ngừng trước hành động ấy. Làm sao có thể bình tĩnh được trước một cử chỉ ân cần ấy của một người con trai như anh chứ.

Hôm nay Phong mặc bộ vest trắng, tôn lên vóc dáng cao ráo, tư chất quý phái vốn có. Nụ cười nửa miệng ẩn hiện khiến anh tựa như một chàng bạch mã hoàng tử cao quý. Cô cũng chỉ là một đứa con gái mới lớn, không thể không động lòng. Nếu có ai đó mà thấy cảnh này chắc chắn sẽ ghen đến chết mất.

- Em cảm ơn. – cô cười đáp lại, nhẹ đặt bàn tay lên bàn tay anh.

Hơi ấm từ bàn tay nhỏ bé chọt lan tỏa, kích thích từng giác quan trong con người anh. Đôi mắt bừng sáng, ánh lên niềm hạnh phúc nhỏ bé nào đó. Đã lâu lắm rồi anh chưa được nắm bàn tay ấy, đã lâu lắm rồi anh chưa được thân thiết với người con gái ấy. Cũng đã lâu lắm rồi anh mới nhận lại được nụ cười vô tư, đáng yêu của người con gái ấy.

Cả hai cùng sáng bước tiến vào khuôn viên của trường.

Đúng là công sức bỏ ra mấy ngày qua không bỏ. Thật sự rất tráng lệ, rực rỡ. Từng đèn chùm được treo suốt dọc con đường từ cổng vào trong hội trường bật sáng khiến cho khung cảnh cũng trở nên lung linh, huyền ảo.

Những hàng cây được tỉa tấp, những dàn hồng được trang trí cũng phảng phất chút gì đó rất bí ẩn, cuốn hút.

Không khí Giáng Sinh cũng lan tỏa trong không khí cũng như trong mỗi con người nơi đây. Nụ cười phấn khích, đôi mắt sáng rực nói lên tất cả.

Bước cùng Phong đi vào một nơi rộng lớn, ồn ào như thế này nhưng dường như ai cũng bị thu hút bởi anh.

Ánh mắt tò mò, thích thú, những cái chỉ trỏ, lời bàn tán cứ nhao nhao cả lên xung quanh vì sự xuất hiện của anh.

Dường như hôm nay anh càng trở nên tỏa sáng biết bao nhiêu. Có không biết bao nhiêu cô gái phải đổ mắt vì anh, tiếng la hét vì sự xuất hiện ấy.

Nhưng anh lại hoàn toàn không chú ý tới nó. Trong mắt anh lúc này chỉ có người con gái đang đi bên cạnh. Nét e thẹn, ngại ngùng làm đôi má hơi ửng hồng trông thật đáng yêu. Anh đi thật chậm thật chậm như chỉ để kéo dài con đường này hơn. Anh muốn được cảm nhận cái cảm giác yên bình khi ở cạnh người con gái này thêm một chút nữa.

Người khác nhìn vào sẽ nghĩ cô may mắn nhưng thật ra chính anh mới là người đó. Để có một chút gì đó riêng tư cùng cô, anh đã phải chờ rất lâu rồi. Dường như anh đã không còn đủ dũng cảm để nói ra điều anh muốn nói một lần nữa. Nhưng anh thật sự rất muốn nói cho dù biết trước kết quả là gì.

- Xuân à? – cả hai dừng bước trước tiếng gọi nhỏ nhẹ của ai đó.

Vội ngoảnh đầu về phía ấy, nụ cười thân thiện quen thuộc khiến Xuân có chút cảm thấy nhẹ nhõm.

- Lan Anh...cậu đấy hả? Sao lại đi ra đây? Không ở trong đó chuẩn bị sao? – Xuân mỉm cười đáp.

- Sao? Tôi không được ra đón cậu sao? – cô bạn lè lưỡi trêu đùa trông rất đáng yêu.

- Vậy sao? Cảm ơn nha... - cô cũng mỉm cười đáp.

- Anh Phong cũng tới rồi sao? – Lan Anh quay qua, chào người con trai đang đứng đối diện mình.

- Ủ. Anh mới tới. – Phong mỉm cười thân thiện.

- Vậy sao? Cả hai đi cùng nhau phải không?

- À, ừ...tớ tới trễ chuyến xe của trường nên anh ấy đưa tớ đi. – Xuân vội vàng giải thích.

- Ủ, tớ hiểu rồi. – Lan Anh cười nhẹ.

Ding dong...

Tiếng chuông vang lên khiến cả ba hơi giật mình một chút. Lan Anh luống cuống vừa nhìn xung quanh vừa chờ đợi. Có lẽ sắp tới giờ rồi.

- Được rồi, anh Phong đi cùng bạn ấy về trước nhé. Em có có việc rồi. – Xuân lên tiếng, chủ động rời đi để cho hai người có cơ hội được gần nhau.

Bước chân chưa kịp đi, cánh tay đã bị ai đó giữ chặt lại. Quay người lại, vô tình bắt gặp đôi mắt nâu trầm mặc như đang trách cứ ai đó của Phong.

- Em không đi cùng sao? – Phong lên tiếng, khuôn mặt cũng lấy lại nét bình tĩnh ban đầu.

- Em...em...có việc. À, em phải đi tìm bạn. – Xuân ngập ngừng, có chút cảm giác tội lỗi với anh. Vì sao chứ? Là vì ánh mắt ấy sao? Chỉ là cô muốn tốt cho cả hai người ấy thôi mà. Chẳng phải gạt bỏ được thứ tình cảm đang khiến anh một mối kia là điều nên làm sao?

- Vậy sao? – Phong nửa hỏi, nửa trách mắng.

- Thật mà. Em...em phải đi rồi, hai người đi trước đi, sắp trễ rồi đó. Em sẽ tìm cả hai sau. Cả hai đi nhanh lên. – Xuân thúc giục.

- Ừ, anh đi trước. – Phong lặng lẽ rút tay lại, quay người đối diện với Lan Anh, khẽ ra hiệu rồi cả hai cùng bước song song về phía phòng lễ.

Xuân lặng nhìn hai người ấy rời đi. Trong lòng trở nên hỗn loạn. Là cô đang giúp hay chỉ là đang cố gắng đẩy người con trai ấy qua một bên? Quả thực rất khó ối. Có lẽ là cả hai. Cô sợ phải đối diện với thứ tình cảm mãnh liệt mà chính cô không cách nào đáp lại. Đơn thuần chỉ là muốn kéo anh lại gần Lan Anh một phần vì giúp cô bạn của mình nhưng cũng chỉ là muốn giúp cho anh. Không phải như thế sao?

.....

Bước chậm rãi bên chàng “hoàng tử bạch mã” ấy. Điều mà cô đã rất muốn từ lâu nhưng tại sao lại cảm thấy hụt hẫng như thế? Là vì cái nét đượm buồn ẩn sâu trong đôi mắt nâu của anh? Trước giờ cô cứ ngỡ ngỡ nhưng giờ thì đã hiểu. Rốt cuộc cô cũng đã biết người con gái ở trong lòng anh là ai. Chỉ cần nhìn biểu hiện ấy, chỉ cần nhìn cử chỉ mà anh dành cho người con gái ấy là đủ để cô biết nó sâu đậm tới mức nào.

Trái tim không kìm được mà nhói đau, lồng ngực như bị bóp nghẹt. Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này cũng như chưa bao giờ vì ai mà đau như thế? Từ bao giờ, trái tim lại trở nên kì lạ như thế?

Trong đầu cũng chợt dâng lên biết bao cảm xúc, biết bao kỉ niệm từ thuở tấm bé.

Cô chợt nhớ giọng nói ấm áp, dỗ dành khi cô khóc ở buổi tiệc của ba mẹ của cậu con trai ấy. Không biết vì sao, ngay lần đó trái tim nhỏ bé kia đã biết mỉm cười khi nhìn thấy anh. Bao lần lén lút ngắm nhìn cậu bé ấy từ xa... Khoảnh khắc ngăn ngui cứ dồn nén để rồi khi gặp mặt lại, khi anh không còn là cậu bé hồn nhiên và cô cũng không còn là đứa hay khóc nhè như ngày xưa nữa, tất cả lại chợt vỡ òa. Một phút rung động, cô chợt nhận ra thứ tình cảm ngây ngốc từ hồi còn bé đã trở mạnh mẽ biết bao.

Càng lún sâu vào nó, cô càng thấy đau. Dù không muốn thừa nhận nhưng đúng là cô đang ghen, ghen tới mức cô cũng thấy chán ghét bản thân mình.

Tủi thân, hụt hẫng... Trái tim cứ thế mà quặn lên vì đau. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt anh dành cho người con gái ấy cũng đủ khiến lòng cô như bị ngàn mũi kim đâm đến nát lòng.

Lưỡng lự giữa hai con đường. Cô nên rút lui hay tiếp tục đi tiếp. Nhưng cô sợ rằng mình không thể nào sánh được với hình ảnh của người con gái ấy trong mắt anh. Có thể cô sẽ ghen tị lắm khi nhìn anh đứng cùng người khác, anh cười với người khác. Cô muốn nụ cười ấy chỉ dành riêng cho mình. Có quá ích kỉ hay không nhưng đó cũng chỉ là một mong ước của cô cho dù khoảnh khắc ấy ngăn ngui như thế nào.

.....

Thời tiết vào buổi chiều tối có chút se lạnh, gió thổi từng cơn từng cơn một, không khỏi khiến cho lòng người có chút gì đó cô đơn.

Bước chân chậm rãi, Phong thoả thơi đi dọc con đường đã được trang trí trắng lè, rực rỡ nhưng trong đầu cứ ngẩn ngơ đi đâu. Anh khẽ cười nhạt. Nụ cười man mác buồn, có chút cay đắng, buồn bực. Thì ra trong lòng người con gái ấy là thế. Làm sao anh không hiểu ý cô chứ. Muốn tạo điều kiện cho anh và người con gái khác sao? Cô đang muốn giúp anh thôi mà. Ừ, anh biết là thế nhưng trong lòng không khỏi có gì đó không cam. Anh níu kéo thì cô lại đẩy ra. Đôi khi anh từ chối là cô quá độc ác, thờ ơ hay là do chính anh ngu ngốc đại khờ? Chỉ cần một nụ cười cũng đủ để khiến anh cảm thấy hạnh phúc. Anh sẽ rút lui nếu như điều đó có thể làm cô thấy thoải mái.

Đi lang thang một mình trong khuôn viên rộng lớn của trường Will, tự thưởng cho mình một chút riêng tư gì đó cũng như ngắm nhìn từ xa những thành quả của mình trong suốt tuần qua. Mọi thứ đều thật lung linh, trắng lè. Bầu không khí cũng mang theo chút tinh thần của ngày Giáng Sinh. Đầu đó có tiếng nhạc dạo bắt đầu vang lên. Có lẽ là buổi lễ đã bắt đầu.

Xuân chỉ tham dự một chút rồi lẩn đi ra đây. Không hiểu sao có chút cảm giác không thoải mái lắm. Tốt hơn vẫn là đi đâu đó.

Cô dừng lại và ngồi xuống chiếc ghế gỗ đặt dọc suốt con đường. Ngồi ngắm bầu trời đêm đầy sao tuyệt đẹp. Nụ cười không kìm lại nở ra trên môi ngây ngốc, hồn nhiên.

Ngồi ngửa cổ lên nhìn trời, hai cánh tay vươn ra như muốn chạm đến một thứ xa vời nào đó, trong lòng chợt có chút trống trải.

- Ăn không? – giọng nói của ai đó phá tan bầu không khí yên tĩnh của riêng mình. Vội vàng ngồi thẳng dậy, lấy lại tư thế quay qua nhìn người mời xuất hiện. Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra đó là cậu bạn Minh Hoàng của mình.

- Ăn gì cơ? – Xuân hỏi, ngồi dịch qua một bên, nhường chỗ cho cậu bạn.

- Không phải là cậu chưa ăn gì sao? – Hoàng vừa nói vừa đi tới ngồi cạnh cô. Chà ra một dải bánh kem sôcôla to ụ.

- Ô, bánh kem hả? Cảm ơn. – cô vui vẻ hẳn lên. Đưa tay đón lấy đĩa bánh, không khách sáo mà múc luôn một miếng to tướng đút vào miệng.

Hoàng bật cười, nhìn đáng vẻ vô tư của cô bạn, trong lòng cũng trở nên trù mến.

- Cậu ăn thế không sợ bị ế à? Con gái gì mà ăn xấu thế? – Hoàng trêu chọc.
- Không sợ. Ai biểu bánh ngon quá mà. – cô tình bơ đáp lại, tiếp tục công việc “đánh chén” bữa ăn.
- Ăn nhiều sẽ mập đó.
- Mập sẵn rồi mà, lo gì. – cô vô tư trả lời, không để ý tới khuôn mặt trầm ngâm của cậu bạn bên cạnh.

Mập sao? Đúng, cô đã từng có thể gọi là mập nhưng trước mắt anh bây giờ, có thể vẫn là cô bạn thân ấy, chỉ có điều đáng vẻ ngày xưa không hiểu sao lại phảng phất chút mệt mỏi, u buồn. Cho dù nụ cười vẫn thường trực trên môi, cho dù cô vẫn quan tâm, giúp đỡ người khác nhưng tận sâu trong con người ấy, liệu nó có thực sự mạnh mẽ như bề ngoài không chứ?

- Đã bao khi nào có chuyện gì thì phải kể với tớ mà. – Hoàng nhẹ cốc đầu cô bạn một cái trách mắng.

Trong lòng thoáng chùng xuống, thì ra cậu nhận ra rồi sao? Thật không hiểu tại sao, Hoàng luôn có thể đọc được suy nghĩ của cô dễ dàng như thế nhỉ?

- Đâu có đâu. – cô lắc đầu.
- Cậu biết là không thể giấu được tớ mà.
- Tại sao cậu biết? – cô hỏi vặn lại.

Hoàng bật cười, ngược lên nhìn bầu trời đêm đầy sao, trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng.

- Cười. Khi cậu buồn, cậu thường cười nhiều hơn mức cần thiết và rất đặc biệt.
- Đặc biệt? Là sao? – lời nói khiến cô thoáng ngạc nhiên? Cười nhiều? Cô cười nhiều mỗi khi buồn sao? Có khi nào đó là lí do khiến Băng biết cô buồn lúc nào không?
- Không biết. Đã nói là đặc biệt rồi sao còn bắt giải thích. – Hoàng lắc đầu.

Câu trả lời nửa vờ khiến Xuân cảm thấy hơi bất mãn, nhìn cậu với ánh mắt khó hiểu nhưng bị cậu nhìn lại trêu chọc.

.....My mind keep saying...

Tiếng nhạc chuông điện thoại bất chợt reo khiến cả hai giật mình, Hoàng lười biếng lôi chiếc điện thoại ra, khuôn mặt có chút bối rối khi nhìn qua cái tên ở trên màn hình. Vội vàng đứng dậy đi lại tiếp chuyện người đó, để lại Xuân ngồi thui thủi một mình.

Cô không lấy làm buồn bực mà vẫn chỉ ngồi nghĩ vẩn vơ đến khi một người lạ mặt xuất hiện đột ngột từ đằng sau một cách bí ẩn rồi mọi thứ xung quanh đột nhiên trở nên đen tối...

Hoàng quay trở lại chỗ cũ thì không thấy Xuân đâu...tròng lòng thoáng chùng xuống. Đến cả đi mà cũng không nói với cậu sao? Từ bao giờ mà người con gái ấy lại thờ ơ với chính cả anh vậy. Có chút gì đó buồn bực, giận dỗi dâng lên trong lòng.

Ngồi thả người trên băng ghế lúc này. Ngược nhìn bầu trời đầy sao cao vời vợi kia. Bàn tay đặt chống lên băng ghế bất chợt cảm giác nhói đau ập đến từ lòng bàn tay. Chiếc kẹp tóc nhỏ lúc này cài lên tóc của cô.

Từ từ cảm lên, ngắm nhìn nó. Ngẩn ngơ suy nghĩ điều gì đó, thoáng sững người. Có chút cảm giác kì lạ gì đó thật kì lạ.

Cô đi đâu mà vội vã thế chứ?

.....

Buổi lễ kết thúc và bắt đầu bữa tiệc ồn ào náo nhiệt mừng ngày Giáng Sinh đến nhưng lọt thõm trong đó lại là một tâm trạng nặng nề. Tự mình đi ra ngoài, tìm tới một góc khuất nào đó như để tìm kiếm bóng hình ai đó một cách vô thức.

Đôi mắt thoáng trầm mặc khi nhận ra đó chỉ là một không gian cô quạnh. Khẽ tựa lưng vào tường, ngược lên nhìn bầu trời đêm. Không biết bây giờ người con gái ấy có đang ngắm nhìn bầu trời ấy với anh không?

- Anh Phong, đang đứng một mình sao? – giọng nói lạ phá tan cái yên tĩnh bao bọc quanh anh. Quay người đối diện với sự xuất hiện bất ngờ ấy.

Chiếc váy quây đỏ, bó sát người, toát ra những đường cong hoàn mỹ đến mức ai cũng phải ao ước. Vẻ đẹp kiêu kì khiến người khác phải trầm trồ... mặc cho dù nó luôn có gì đó...rất khó tả.

- Tiên, tại sao em lại ra đây? – Phong lên tiếng.

- Em thấy anh đứng một mình. Trông anh có vẻ mệt mỏi quá. Xuân đâu? Em tưởng hai người đi cùng nhau.
- Em ấy hình như đi với bạn rồi. Tìm em ấy có gì sao?
- Chỉ là lâu ngày không gặp nên chỉ muốn chào hỏi một chút. – giọng điệu có chút thay đổi như chứa ẩn ý gì đó.
- Ừm.
- Sao rồi, dạo này chuyện giữa cả hai có tốt hơn không? – Tiên nhìn thẳng vào sự bối rối của anh mà hỏi.
- Có chuyện gì sao?

- Chỉ là em hơi tò mò một chút thôi mà. Quả thật em thấy cả hai rất hợp đấy. – Tiên mỉm cười chân thành.

Phong cười nhạt. Hợp sao? Tiếc là người trong cuộc lại không nghĩ thế, lại còn ra sức gán ghép anh với người khác nữa chứ.

- Cảm ơn lời nhận xét đó. Duy cũng là người tốt mà. – Anh bình thản đáp.
- Em biết. Nhưng tại sao anh không thử chứ? Dù gì cả hai người đó chỉ mới bắt đầu. Không phải quá đột ngột, tới mức kì lạ sao? – Tiên tiếp tục.

Kì lạ? Tất nhiên rồi. Nhưng chỉ là anh không muốn mình chen ngang nó. Nếu người con gái ấy thực sự muốn thế thì anh không có lí do gì để phá vỡ nó cả.

- Không sao.
- Anh tốt bụng thật đấy. Nhưng nếu có cơ hội, anh sẽ làm chứ? – Tiên vẫn kiên quyết theo tới cùng chủ đề đó.

Phong chỉ cười nhạt đáp lại thay cho câu trả lời.

- Xin lỗi, có anh Phong ở đây không ạ? – một người lạ mặt xuất hiện.

Anh thoáng ngạc nhiên, người này tìm anh có gì sao, chưa bao giờ anh thấy người này trong trường cả. Chắc là học sinh trường Kín rồi.

- Là tôi, có gì sao? – anh lên tiếng.
- Ô, thật ra hội trưởng trường em tìm anh. – cậu con trai đó giải thích.
- Cậu là học sinh trường Kín sao? Có gì quan trọng cậu nên nói trực tiếp với hội trưởng trường tôi.
- Ô, anh đừng lo, chỉ là một cuộc xã giao thôi ạ. – cậu bé kia cười cười giải thích.
- Được. – anh gật đầu, chào Tiên rồi theo cậu con trai kia đi tới chỗ hẹn.

Trên đường đi, cậu ra huyền thuyên đủ mọi thứ khiến anh chóng cả mặt nhưng không phủ phàng mà ngăn lại. Chỉ khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng gật đầu để đáp lại.

Cả hai dừng bước trước một khu vườn nhỏ khác. Anh đi qua chiếc cầu nhỏ tiến về phía nơi ở giữa của cái hồ nhỏ.

Anh bắt gặp khuôn mặt điển trai đang cười đùa gần anh. Trong lòng có chút bất cười, đã lâu không gặp mà cậu ta vẫn thế. Trông thật đáng ghét.

- Sao thế? Lâu ngày không gặp lại, quên luôn bạn cũ sao? – Tuấn lên tiếng trách mắng.
- Ừ, chắc thế đấy. Được không? Nhìn mặt cậu ghét quá mà. – Phong đáp lại thản nhiên, đi xuống ngồi đối diện cậu bạn.
- Biết mà. Bạn bè như cậu, chỉ biết làm người khác đau lòng thôi.
- Được rồi, cậu đóng kịch dở lắm đấy. Sao, lâu ngày không gặp có gì muốn nói với tớ à?
- Không có việc gì thì không được gặp sao?
- Tất nhiên là không có ý đó rồi...
- Được rồi...cũng chỉ là quan tâm một chút thôi. À, cậu biết em học sinh mới chuyển đến trường cậu năm nay không? Tên Xuân thì phải?

Phong giật mình. Tuấn hỏi về cô là có ý gì đây.

- Sao? Có chuyện gì à? – Anh lạnh lùng hỏi.

- À, cũng không có gì. Chỉ là dạo này thấy cậu nhóc đàn em cưng của tớ có vẻ đang lo sốt vó chuyện gì đó, mà việc đó hình như là có liên quan tới em ấy. Thế thôi..

- Việc gì cơ? Có quan trọng không? – Phong hỏi lại ngay lập tức, có chút lo lắng.

- Đến cậu cũng lo sao? Chà, xem ra đúng là một cô gái có sức hút rồi. – Tuấn cười khẩy.

- Được rồi, có gì nói nhanh lên nào. – Phong mất bình tĩnh, lớn tiếng.

Tuấn trầm lại, liếc nhìn cậu bạn, tỏ vẻ bất mãn. Chưa ai dám lớn giọng với anh từ trước tới giờ, thế mà cậu bạn thân của anh lại dám, đã thế lại còn vì một đứa con gái sao?

- Sao? Còn dám lớn giọng với tớ sao?

Phong khựng lại. Có vẻ như anh đã quá mất bình tĩnh rồi.

- Xin lỗi, tớ quá lời.

- Hừ, được rồi. Tớ bận rồi, đi trước. – Tuấn quay lưng bỏ đi.

- Khoan, còn... - Phong kéo tay cậu bạn lại.

- Không có gì, chỉ là một vài vấn đề nhỏ trong làm ăn mà khiến cho cả cậu và thằng nhóc kia muốn loạn cả lên. Thật hết biết.

Tuấn quay phắt người bỏ đi một mạch, bỏ lại Phong đứng ngẩn người như một tên ngốc. Vì một người con gái mà anh làm mất lòng cậu bạn thân thuở bé. Vì một người con gái mà anh như một kẻ điên u mê trong vô vọng. Vì một người con gái mà anh không còn là chính mình nữa. Có quá đại khờ không chứ?

Dòng suy nghĩ bị ngắt quãng khi anh nhận ra sự hiện diện kì lạ của ai đó, hơi quay người lại và...

.....

Căn phòng tối tăm, bụi bặm. Chỉ có một chiếc cửa sổ nhỏ để nhìn ra ngoài. Ánh trăng le lói từ ngoài chiếu qua khe cửa, cho cô thấy được chút gì đó. Căn phòng bừa bộn, ngổn ngang những thứ công kênh. Nếu như cô không nhầm đây là một nhà kho và có vẻ như nó khá rộng. Sau một hồi lần mò, rốt cuộc cô vẫn không thể tìm thấy được lối ra. Cuối cùng cô đành buông xuôi.

Ngồi bó gối, nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một vài điều gì đó. Không thể nào nhớ cũng không thể hiểu được tại sao cô ở đây bằng cách nào và làm cái gì. Chỉ loáng thoáng một vài chi tiết gì đó. Mới phút trước đang nói chuyện với Hoàng, thế mà giờ lại bị nhốt trong căn phòng này.

Điện thoại không, thức ăn không... hoàn toàn không có cái gì có thể giúp cô thoát ra khỏi đây. Ngồi một mình trong căn phòng vắng vẻ, có chút sợ hãi. Một cảm giác lạc lõng, cô đơn nào đó cứ bao trùm lên màu đen tĩnh mịch nơi đây khiến con người cũng trở nên nhỏ bé.

Nhưng không hiểu sao, cô lại không kêu cứu, cũng như cố tìm cách thoát khỏi đây. Cô ngồi lặng, chìm đắm trong cái không gian yên tĩnh ấy. Bao nhiêu suy nghĩ thời gian qua chợt ùa về. Cô điểm lại từng kỉ niệm một, rồi lại tự bật cười một cách ngu ngơ.

Rầm...

Tiếng cánh cửa bật mở ở đâu đó, khiến cô giật mình. Vội vàng đứng dậy, chạy về phía ấy nhưng chỉ kịp nghe lại tiếng đóng cửa vang vọng, lạnh lùng cất lên.

Nổi thất vọng, hụt hẫng dâng lên, cô chán nản, quay người đi về phía chỗ cũ của mình. Bước chân khựng lại, đập vào mắt là một dáng người cao ráo, bộ đồ trắng lịch lãm của người đó. Toàn thân nằm trên mặt đất trông thật tội nghiệp.

Chạy nhanh về phía người đó, vội vịn đỡ người con trai đó dậy.

Mùi hương thoang nhẹ quen thuộc.

Cơ thể rần rần mà cô đã vài lần được ôm trọn vào đó.

Ánh trăng mờ ảo nhưng cũng đủ cô nhận ra đó là ai.

Đôi mắt nhắm nghiền, một môi.

Anh có chuyện gì sao?

Cô lay người anh dậy nhưng mãi không có sự đáp lại. Trong lòng chợt trào lên chút lo lắng, hoảng sợ. Cô thực sự rất quý anh ấy, nếu anh ấy bị làm sao, chắc chắn cô sẽ rất đau lòng. Nước mắt cũng vì thế mà tuôn rơi.

Giọt nước mắt nóng hổi, lăn nhẹ trên đôi má bầu bĩnh...chợt được một bàn tay ấm áp lau nhẹ.

Cô gạt mình, tròn tròn mắt nhìn người con trai ấy đang nhìn thẳng vào mình, bỗng nhiên có chút bối rối. Gấp gấp lau đi những giọt nước mắt còn sót lại nhưng bàn tay kia ngăn lại.

- Ngốc, ạ, như thế sẽ lem ra đấy, xấu lắm – giọng nói nhẹ nhàng vang vọng, phá tan bầu không khí lạnh lẽo quanh đây.

- Em...xin lỗi. Tại sao anh lại ở đây?

- Anh không biết. Vậy còn em? – Phong đáp lại.

- Em cũng không biết. Chỉ biết là mình đang nói chuyện với bạn, tỉnh dậy thì thấy mình nằm ở đây rồi. Lúc này, em thấy có ai mang anh đến đây.

- Vậy sao? – anh gật đầu.

- Giờ sao? Phải tìm cách ra khỏi đây nữa. – cô bứt rứt, lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Ủ. – Phong khẽ gật đầu, anh không quan tâm lắm việc có thể ra khỏi đây lúc này không, quan trọng là anh được ở cạnh người con gái này.

- À, đúng rồi, anh có mang điện thoại không? Gọi cho mọi người tới đi. – cô thúc giục.

- Ủ. – Phong gật đầu, lặng nhìn cô một lúc rồi mới lôi chiếc điện thoại ra.

Bàn tay di chuyển trên màn hình. Vẫn một màu đen, hoàn toàn không có biểu hiện là nó đang hoạt động.

- Điện thoại hết pin rồi. Xin lỗi em. – Anh lên tiếng.

- Hà? Sao đúng lúc vậy. Giờ chúng ta phải làm sao đây?

- Đợi. Nếu mọi người không thấy chúng ta, họ sẽ đi tìm.

- Nhưng mà...

- Vậy em nghĩ ra cách để thoát khỏi đây chưa?

Cô lắc đầu.

- Vậy đành chịu thôi. Đừng sợ. Mọi việc sẽ ổn thôi. – anh nhẹ nhàng xoa đầu cô trấn an.

Lời anh nói quả thật cũng khiến cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Thôi đành đợi vậy. Có lẽ mọi việc rồi cũng sẽ ổn thôi mà.

Trời đêm yên tĩnh. Gió nhẹ thổi, đưa những cành cây cựa mình theo nó. Ánh trăng mờ ảo xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào căn phòng tối tăm qua khung cửa sổ nhỏ bé.

Hình ảnh hai người thân thiết ngồi cạnh nhau đẹp đến nao lòng nhưng tiếc rằng bức tranh tuyệt đẹp không thể thành hiện thực.

Người con gái mãi mê kể hết chuyện này đến chuyện khác, tay chân múa nhẹ xị cả lên. Nụ cười tươi tắn trên môi cũng khiến người khác phải vui lây. Bên cạnh cô, người con trai chăm chú lắng nghe. Đôi mắt sâu thẳm dán chặt vào thân hình nhỏ bé trước mặt. Đôi môi ẩn hiện chút cười dịu dàng.

Thời gian cũng như lặng đọng trong thế giới riêng của cả hai. Cũng đã lâu lắm rồi, kể từ ngày ấy xảy ra, cả hai chưa có một lần nói chuyện thân thiết như thế này. Cô có biết rằng anh đã mơ đến ngày này lâu lắm rồi không? Được ở cạnh, được ngắm nhìn, và được yêu thương cô một cách thật với lòng mình nhất. Bị nhốt sao? Anh cũng cam, cho dù nó ngốc nghếch như thế nào.

- Anh Phong, anh vẫn còn mệt sao? – Xuân hỏi, bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ lên trán của Phong. Hơi ẩm lan tỏa bật ngờ, khiến người anh hơi giật mình nhưng ngay lập tức cảm thấy thật thân thuộc biết bao.

Anh mỉm cười, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang chăm chú lo lắng cho mình mà cảm thấy yên bình, hạnh phúc biết bao.

- Sao em lại nói thế? – Phong hỏi ngược lại.

- Vì em thấy anh không nói gì cả. Do em nói nhiều quá nên anh mệt sao? – cô áy náy hỏi. Có lẽ là thế. Đó là tính xấu khó bỏ của cô. Chỉ cần có người chịu lắng nghe là cô sẽ nói như điên lên luôn ấy.

- Ngốc ạ. Anh khỏe. Sao? Mệt rồi à? – anh bật cười, gõ nhẹ vào trán cô một cái.

- Có hơi đói một chút thôi. – cô thú thật, tay xoa xoa cái bụng đang đói meo của mình. Lúc này cũng chỉ kịp ăn một ít bánh mà Hoàng mang tới còn lại cả tối chưa ăn gì cả.

- Vậy ngủ đi. – Phong mỉm cười, dịu dàng khuyên bảo.

Cánh tay anh vươn ra, kéo người con gái đối diện ngã vào lòng mình. Hành động bất ngờ khiến cô giật mình, vội vàng đẩy anh ra nhưng anh vẫn kiên quyết ôm chặt. Bàn tay gầy gao giữ lấy thân hình nhỏ bé trong lồng ngực mình một cách mạnh mẽ.

- Anh Phong, anh... làm gì vậy? – cô mất bình tĩnh lớn giọng, cánh tay nhỏ bé chống lên ngực anh, cố kéo giãn khoảng cách nhưng không thể.

- Ngủ đi. – anh nhắc nhở.

- Nhưng mà... sao lại ôm em thế này. – cô đỏ mặt. May là nhờ trời tối nên không ai có thể nhận ra điều đó.

- Trời sẽ lạnh đấy.

- Không sao... - cô lắc đầu.

- Ngoan nào.

- Nhưng...

- Được rồi.

Anh nói lỏng vòng tay, cởi chiếc áo ngoài, khoác lên vai cô rồi lại kéo cô ngã vào lòng mình.

Cô cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh. Cảm giác có chút ngại ngùng trước sự thân mật này. Mặc cho cô muôn vùng dậy nhưng anh vẫn kiên trì không buông. Anh nhẹ nhàng vỗ về, dần dần khiến cô cũng không muốn cự quậy nữa. Cảm giác yên bình, an toàn. Phong luôn quan tâm tới cô như thế. Đối với cô anh như một người anh trai đáng kính trọng. Điều khiến cô luôn áy náy, có lẽ chính là tình cảm mà anh dành cho cô, thứ tình cảm quá lớn mà cô không thể nào đáp trả.

Ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của anh, dần dần chìm vào giấc ngủ. Mọi mệt mỏi của ngày hôm nay cũng đang được trút bỏ.

Thời gian cứ thế trôi qua. Phong ôm trọn dáng người con gái nhỏ bé vào lòng. Nhịp thở đều đều vang lên. Có lẽ cô đang ngủ say. Do mệt quá mà.

Ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ ngon trông như một đứa trẻ, khiến anh bật cười. Thật vô tư, đáng yêu. Nhẹ nhàng chạm lên đôi má bầu bĩnh, nín kéo chút cảm giác thân thương giữa anh và cô.

- Ngốc ạ. – Anh mắng thầm khi nghĩ đến những chuyện cô kể.

Anh nhớ tới biết bao kỉ niệm. Lần đầu anh gặp cô, lần đầu anh biết cô là ai. Không thể hiểu tại sao, anh luôn bị cô thu hút. Có thể chỉ là sự tò mò nhưng rồi mọi việc cứ lặp đi lặp lại, cho đến khi anh chợt nhận ra hình ảnh của cô trong trái tim mình đã quá lớn. Mọi việc tưởng chừng như tốt đẹp, cho đến ngày ấy. Ngày mà, chính anh đã tự mình đập tan niềm hạnh phúc nhỏ bé ấy.

Điều khiến anh đau lòng hơn, chính là khi cô vô tình đẩy anh ra, đẩy anh vào người khác. Cho dù cô không thể đón nhận tình cảm của anh nhưng cũng không cần phải làm như thế.

- Em ngốc lắm. Tại sao lại đẩy anh ra xa? Anh không cần em phải đáp lại tình cảm của anh. Nếu nó làm em mệt mỏi thì cũng không cần phải quan tâm tới nó nhưng cũng đừng đẩy nó ra hiểu không? – anh thì thầm, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa mái đầu thật ân cần.

Anh muốn nói, cho dù cô có muốn nghe hay không. Anh biết, cô đã dậy rồi. Ngay khi anh chạm vào cô, anh đã biết điều đó. Nhưng anh vẫn muốn nói tiếp.

- Tình cảm không phải là một món hàng. Đừng bao giờ bảo nó dùng lại cũng đừng bao giờ chạy trốn. Sẽ không đâu. Anh sẽ đau lòng đấy. Cho dù thế cũng đừng cảm thấy nặng nề. Anh sẽ không khiến em mệt mỏi nữa đâu. Anh chưa bao giờ hối hận mình đã thích em như thế này đâu. Đừng tự trách mình.

Anh dừng lại, khẽ cúi xuống, hôn lên đôi môi mềm mại kia. Cảm giác khi tiếp xúc khiến lòng anh dậy lên biết bao cảm xúc lẫn lộn. Có lẽ sẽ là lần cuối cùng, anh để cho tình cảm này dâng trào ra như thế. Sau hôm nay, anh sẽ cất nó vào trong một góc của trái tim, sẽ giữ nó mãi trong hồi ức của mình.

Hơi ấm lan tỏa, mang theo chút ưu tư của một mối tình đơn phương. Nụ hôn vụng về, bối rối nhưng lại để lại cho con người biết bao suy nghĩ.

Xuân hơi cự quậy người, Phong mới từ từ rời đôi môi ấy ra. Anh bật cười trước hành động “giả ngây” ấy. Anh biết cô đã dậy rồi. Khoảnh khắc anh chạm vào môi cô, anh cũng nhận ra sự ngượng ngáp, khó xử đó nhưng anh vẫn muốn xem cô sẽ làm gì.

Đứng như anh nghĩ. Giả vờ không biết để từ chối.

- Dậy rồi sao? – anh hỏi.

- Dạ. – cô dụi mắt, quay mặt đi. Né tránh cái nhìn chăm chú của anh.

Trên môi vẫn còn vương lại chút cảm giác của nụ hôn vụng trộm lúc nãy, không khỏi khiến cô ngượng ngùng khi đối diện anh. Lúc anh chạm vào người mình, cô đã lơ mơ tỉnh dậy nhưng khi nghe anh nói thì cô đã thực sự tỉnh táo. Có lẽ anh không biết cô đã dậy nên vẫn tiếp tục nói về nó. Trong lòng có chút buồn. Đã một lần cô buồn vì tình cảm của Triệt, giờ lại phải đối mặt với Phong. Cô đã quá may mắn khi được hai người ấy quan tâm phải không? Cô không dám nghĩ. Cảm giác không thể đáp lại tình cảm ấy còn khó khăn hơn nhiều.

- Anh không ngủ sao? – cô hỏi.

- Ừ, anh không muốn ngủ.

Anh lặng nhìn khuôn mặt trầm mặc đối diện mình. Dù trong bóng tối mờ ảo nhưng anh cũng nhận ra khuôn mặt ửng đỏ của cô. Không hiểu sao, anh lại thích điều đó.

- Vậy sao? Anh lạnh không? – cô cời áo khoác trả anh.

- Không sao. Em cứ mặc đi. Hẳn em sẽ lạnh hơn anh mà. – anh mỉm cười.

Xuân im lặng, ngẫm nghĩ. Cũng đúng. Chiếc váy quay hờ vai, không giúp cô ấm áp hơn trong cái se lạnh của buổi đêm này, hơn nữa nó còn giúp cô có phần quá gợi cảm...

Cô khoác lại chiếc áo, vô tình chạm vào phần túi áo, chợt phát hiện ra cái gì đó. Đưa tay vào, kiểm tra. Thì ra là hai thanh kẹo nhỏ.

- Anh Phong, anh có kẹo này. – cô bật cười, thích thú. Vẫy vẫy thanh kẹo trước mặt anh một cách đầy hào hứng. Cái bụng đói meo làm cô không kìm nổi niềm vui sướng khi nhìn thấy nó.

- Có hai viên này. Em với anh chia nhau nhé. – cô nói.

- Em cứ ăn hết đi. – Phong lắc đầu, anh chỉ cần nhìn cô vui vẻ như thế là được rồi.

- Không được. Anh chắc cũng đói lắm rồi. Chia nhau nhé. Cho em ăn viên sô cô la nha. Anh ăn vani nha. – cô đưa cho anh viên kẹo màu trắng, còn mình vui vẻ “xử” luôn viên sô cô la.

Cảm giác vị ngọt, đắng đắng tan trong miệng, khiến cho tâm trạng cô tốt hẳn lên. Đã lâu rồi không được ăn loại kẹo ngon như thế này.

Quay qua nhìn Phong vẫn đang còn cầm viên kẹo trên tay, cô thấy buồn cười. Đưa tay giật lại viên kẹo, nhìn anh nói.

- Anh ăn đi, em dứt cho ha. – cô nói đùa.

- Ừ, em dứt anh ăn.

- Ồ. – cô sững người.

- Nhanh lên, anh đói. – nói xong, nhìn cô chờ đợi. Xuân bắt đầu đi làm theo, cô đưa viên kẹo lên miệng anh. Một thoáng chạm vào đôi môi của anh, khiến cô giật mình, lúng túng. Có lẽ vì nó làm cô nhớ tới nụ hôn lúc nãy.

Vội vàng rút tay lại, ngồi ngoan ngoãn không nói gì. Tận hưởng viên kẹo đang tan chậm trong miệng.

Tâm trạng phấn chấn hẳn lên. Toàn thân không hiểu sao cũng trở nên nóng bừng bừng một cách khó tả. Toàn thân trở nên bứt rứt khó chịu. Một cảm giác gì đó cứ lan tỏa, kích thích cô.

- Anh...Phong...anh có thấy nóng không? – cô hỏi.

- Em...sao thế? – Phong hỏi.

- Em không biết, em thấy nóng lắm. Khó chịu nữa.

Phong mới để ý. Đúng là anh cũng cảm thấy nóng. Một cảm giác muốn chiếm đoạt bùng lên chậm rãi, mạnh mẽ, khiến anh khó lòng kiểm soát được.

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ, khó khăn phía trước, dục vọng bùng nổ. Bàn tay không kiểm soát được vươn ra, kéo mạnh cô về phía mình. Anh đẩy cô sát vào tường, kéo tuột chiếc áo khoác xuống. Bờ vai trắng nõn nà, gợi cảm, đầy mê hoặc.

Không kìm nén được, cúi xuống hôn nhẹ lên làn da trắng trẻo. Hương thơm dịu dàng, đầy cuốn hút. Anh kéo cô sát về vòng kiểm soát của mình hơn, tham lam độc chiếm.

Mặc cho anh lấn tới, cô muốn đẩy anh ra nhưng hai tay hoàn toàn không còn sức lực, vô thức kéo anh về phía mình. Một cảm giác lạ lẫm đầy kích thích xâm chiếm toàn cơ thể. Lý trí mất dần mất kiểm soát. Cô bật khóc, không hiểu sao, cô thấy ghê sợ cảm giác này.

Giọt nước mắt nóng hổi, thức tỉnh một phần lý trí của Phong. Anh giật mình, vội vàng tránh xa người con gái trước mặt mình. Anh nhớ, anh biết cảm giác này. Vì anh đã từng trải qua. Chính nó khiến cho bao hi vọng của anh tan vỡ. Chính nó.

Anh lùi xa khỏi người con gái ấy. Tự đánh vào mình. Cái đau khiến anh tỉnh táo hơn.

- Em tránh...xa...anh ra... - Phong khó khăn nói.

- Em...khó chịu...lắm...em...bị sao...thế...chứ? – cô bật khóc.

Toàn thân nóng ran, một cảm giác ham muốn kì lạ cứ dâng trào từng đợt, từng đợt, khiêu khích sự tỉnh táo của cô.

Phong ngăn người. Là ai? Thì ra không chỉ một mình anh trúng phải nó.

Bàn tay run run lôi chiếc điện thoại. Vốn dĩ anh đã tắt nguồn, chỉ vì muốn có cơ hội ở gần người con gái ấy nhưng bây giờ thì không thể rồi.

Bấm vội số điện thoại của ai đó, chờ đợi.

- Alo, Phong phải không? Cậu đang ở đâu thế? – giọng nói trầm tình quen thuộc bên đầu dây.

- Cứu... - Phong, khó khăn nói.

- Alo...cậu đang ở đâu? Cậu có đang ở cùng Xuân không? – người đó tiếp tục hỏi.

- Có. Nhà kho...có lẽ thế...nhanh lên.

Lời nói ngắt quãng. Trước khi kịp nghe được gì, anh đã buông rơi chiếc điện thoại. Bàn tay run run mắt kiểm soát.

Anh chờ đợi. Chờ có người tới giúp. Từng giờ khắc trôi qua như cả thế kỉ. Anh không ngừng tự hành hạ bản thân, ép buộc mình tỉnh táo. Không...anh không thể để điều đó lại lặp lại một lần nữa. Ai đó cũng được...làm ơn tới nhanh lên.

.....

Lời nói ngắt quãng, dự báo một linh cảm không tốt cho lắm. Đã có chuyện gì xảy ra cho Phong và cả Xuân sao?

Lòng anh nóng như lửa đốt. Vợ vàng tìm Triệt, Vũ và Duy đang ở đâu đó. Kể sơ sơ lại sự việc, cả bốn người lén lút rời khỏi bữa tiệc, lao đầu đi tìm.

Dù không ai nói, nhưng họ hiểu được sự lo lắng của người xung quanh. Phải nhanh chóng tìm ra cả hai.

- Mọi người đi đâu thế? – Lan Anh bất ngờ xuất hiện, có cả Kim cùng theo sau. Nụ cười tắt ngúm khi nhận ra vẻ mặt nặng nề của cả bốn người ấy.

- Trong trường có nhà kho nào không? – Băng nắm vai cô lắc mạnh, không khỏi khiến cô kêu lên một tiếng vì đau.

- Có...ở phía sau...

- Nhanh...nhanh đưa tôi đến đó....

- Được... - cô gật đầu...rồi cũng nhanh chóng theo bước họ đi về phía họ. Có chuyện gì xảy ra sao?

Chạy một mạch tới căn nhà kho. Cả nhóm không kim nổi lo lắng nhìn. Vợ vàng tiến lại gần nhưng lại bị một đám côn đồ ra ngăn cản. Trang phục lễ hội. Lễ nào cũng là học sinh tham dự lễ hội sao.

- Tránh ra. – Băng lạnh lùng ra lệnh.

- Biến. Không thì đừng trách tao đấy. – tên cầm đầu cười khẩy.

Bóp...

Cú đánh bất ngờ khiến hắn bật ngửa. Ngay lập tức cả Vũ, Triệt và Duy cũng không khách sáo ra tay. Đám côn đồ dù đông cũng không thể đấu lại bốn cao thủ karate đai đen. Chẳng mấy chốc cả lũ đã bị đánh bại.

Vợ vàng chạy lại, không kịp nói gì, Băng giờ chân, phá luôn chiếc cửa. Cánh cửa bật mở, cả đám lao vào phòng.

Mọi người thoáng khựng lại. Hình ảnh đau lòng. Căn phòng tối tăm bụi bặm. Cả Phong và Xuân bị nhốt trong đó. Cả hai ngồi xa nhau. Đáng vẻ khổ sở, chịu đựng thử cảm giác ham muốn ghê sợ đang xâm chiếm toàn bộ lí trí.

- Cậu có sao không? – Vũ vợ vàng đỡ Phong.

Duy và Triệt chạy về phía người con gái đang ngồi dựa vào tường. Quần áo xộc xệch, khuôn mặt tái nhợt, khó chịu.

- Cảm ơn, vì đã tới...

- Cậu bị sao thế? – Vũ hỏi.

- Thuốc kích thích...cả hai...

Lời giải thích ngắn gọn nhưng khiến cả căn phòng trở nên nặng nề đến ngạt thở. Là ai đã làm việc này. Bắt buộc phải hủy hoại cả hai người này thế sao? Đây là lần thứ hai Phong và Xuân bị đặt vào trường hợp này. Thật độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Căn phòng trắng tinh, sạch sẽ. Yên ắng, tĩnh lặng.

Từ từ, mở mắt, Xuân ngồi dậy, tay vô thức đưa lên che mắt để tránh ánh nắng chói chang chiếu qua khung cửa sổ.

Quen dần với ánh sáng, cô mới bỏ tay xuống. Nhìn xung quanh, trong lòng trống trải đến khó thở.

Kí ức từ ngày hôm qua gọi lại. Khẽ rung mình, sợ hãi. Thật không ngờ, cả cô và Phong lại bị đặt trong trường hợp ấy một lần nữa, điều đáng nói lần này là do cô. Chắc chắn trong viên kẹo ấy có vấn đề. Tại sao cô lại có thể bất cẩn thế chứ?

- Em tỉnh rồi sao? – giọng nói dịu dàng cất lên, phá tan dòng suy nghĩ. Ngược nhìn người vừa mới xuất hiện.

Đôi mắt đen tĩnh lặng quen thuộc.

Lúng túng quay đi, tay quệt lấy giọt nước mắt đang đọng trên khóe mắt.

- Em chào anh. – cô mỉm cười.

- Đỡ mệt chưa? – Băng hỏi.

- Dạ. – cô gật đầu.

- Ừ...

- Anh...Phong...vẫn ổn chứ? – cô ngập ngừng.

- Ừ, đừng lo.

Cô cúi đầu, không nói.

- Xuân, cậu khỏe chưa? – Triệt bất ngờ, xuất hiện, chạy lại ôm chầm lấy cô.

- À. Tớ...tớ khỏe... - cô bối rối.

- Tớ nhất định sẽ tìm ra kẻ đó. – cậu gặm nhẹ, tức tối.

Không ai trả lời. Bầu không khí nặng nề bao trùm cả không gian. Cô cũng chỉ là một người con gái bình thường nhưng tại sao lại có nhiều người căm ghét tới mức này chứ.

- Được rồi, đừng lo lắng nữa. Cả hai cùng xuống thôi. Mọi người đang đợi. – Băng chen ngang, phá vỡ sự yên tĩnh.

- Vâng. – cô gật đầu, rồi tự mình đứng dậy, cùng cả hai đi xuống nhà dưới.

Đi dọc hành lang, cô suy nghĩ về nhiều thứ. Cái cảm giác hết lần này, đến lần khác có người muốn chọc phá thật đáng sợ. Hình như cô đã gây ra một tội lỗi gì đó lớn lắm, khiến cho người khác phải ghét mình đến như vậy.

Tại sao chứ?

Đánh ghen?

Họ ghen gì với cô? Được nhiều người con trai tài giỏi, hào hoa bên cạnh? Cô đã trả giá gì để được “diễm phúc” đó. Món nợ ngập đầu? Những cái nhìn

khinh miệt, ghê lạnh? Trợn tròn đầu đón, ê chề? Lùi thui một mình chịu đựng, cô đơn lạc lõng trong cái thế giới kịch cỡm này?

Phòng ăn hôm nay cực kì yên tĩnh. Hình như là vì Vũ có việc phải đi đâu đó từ sớm. Duy cũng trở về nhà. Triệt và Băng sau khi ăn qua loa bữa sáng cũng chào tạm biệt Xuân để đi đâu đó.

Căn nhà to lớn vắng lặng. Thơ thẩn đi khắp khu vườn.

Màu xanh dịu nhẹ, khiến tâm trạng của con người khá khảm hơn một chút. Thiên nhiên hiền hòa như an ủi, làm vơi đi chút gánh nặng trong lòng. Xuân ngồi xuống chiếc ghế gỗ, trầm tư suy nghĩ.

Bàn tay của ai đó, nhẹ chạm vào vai. Cô giật mình quay lại. Đôi mắt nâu âm áp quen thuộc.

Vội vàng quay đi né tránh.

- Em... chào anh. – cô cúi gập người để chào.

- Ủ, chào em. Đã khỏe hơn chưa? – Phong ân cần hỏi thăm.

- Dạ. Em khá hơn rồi. Anh cũng... thế chứ. – cô có chút ngập ngừng hỏi.

- Anh khỏe.

Phong xoa đầu cô rồi bước tới ngồi cạnh. Cả hai im lặng một lúc lâu, chờ đợi... chờ đợi... và tự hỏi.

- Em... xin lỗi. – Xuân lên tiếng.

- Lỗi gì cơ? – Phong hỏi.

- Chuyện tối... hôm qua... em...

- Là do em cố ý? – anh hỏi.

- Không... tất nhiên là không rồi. – cô lắc đầu, kịch liệt phản đối.

- Vậy em biết trong đó có gì sao?

- Không... em cũng không biết.

- Ai đổ lỗi cho em sao?

- Dạ không. – cô vẫn lắc đầu.

- Vậy được rồi. Đó không phải là lỗi của em, vậy tại sao em phải xin lỗi.

- Nhưng mà...

- Nếu vậy cũng là anh phải xin lỗi em rồi. Vì nếu có chuyện gì xảy ra, thì người thiệt thòi không phải là em sao?

- Em...

- Đừng nghĩ tới nó nữa. Được không? – anh xoa đầu an ủi.

- Nếu như em suy nghĩ một tí thì đã không có chuyện gì rồi. Tại sao em lại ngu ngốc thế chứ. – nước mắt tức tuối trào dâng ở khóe mắt.

- Ngoan, đừng tự trách mình nữa.

- Là do em. Là lỗi của em. – cô để mặc anh kéo mình vào lòng, toàn thân bủn rủn, không sức lực. Cảm giác sợ hãi từ đêm qua còn vương lại chút trong đầu.

Tại sao cứ phải là cô chứ? Hai lần đầu gặp chuyện như thế. Rốt cuộc thì họ muốn gì? Tại sao lại đối xử như thế với cô chứ? Tại sao?

Nước mắt nóng hổi, lăn dài trên má, chảy xối lồng ngực rắn chắc của Phong như hàng ngàn con dao đâm nát cõi lòng. Tình yêu anh dành cho cô là gì? Là tội lỗi sao? Tại sao lại cứ hết lần này tới lần khác chà đạp nó? Anh chỉ muốn làm cô cười, chỉ muốn làm cô thấy hạnh phúc. Có sao lại phải làm cho nó trở nên tồi tệ như thế?

- Đừng bao giờ đổ lỗi cho mình vì điều đó. Cứ cho là do anh. Đừng để nó là một gánh nặng cho em. Được không? – anh gắt gao ôm chặt thân hình nhỏ bé kia vào lòng.

- Không...em không thể. – cô lắc đầu.

Không bao giờ là như thế cả. Đến giờ, cô mới biết, hình như tất cả những gì xảy ra cũng chỉ nhắm tới cô, cũng chỉ vì cô. Phong cũng chỉ là nạn nhân. Đường như là sẽ luôn có khoảng cách nào đó. Một bức tường vô hình ngăn cách...cô với người ấy. Sẽ ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Thấm thoát thời gian trôi qua cũng đã gần hai tháng. Mọi việc vẫn coi như là bình thường. Sau ngày hôm ấy, cũng không có chuyện gì xảy ra cả. Về Duy, mọi việc vẫn đang bỏ ngõ giữa chừng. Xuân hiện tại chưa muốn nghĩ tới nó nữa. Có lẽ tốt nhất cô nên chờ đợi. Duy đã hứa, chắc chắn anh ấy sẽ thực hiện lời hứa ấy.

Còn bây giờ, điều khiến cô quan tâm là dịp tên Nguyên Đán sắp tới. Không khí tết bắt đầu bao trùm nơi đây. Trên trường, thì học sinh này, học sinh nọ cũng rục rịch lên kế hoạch cho kì nghỉ, nào là đi đâu, chơi gì, mặc gì...

Về nhà thì, người làm cũng bắt đầu chuẩn bị đồ cho kì nghỉ phép.

Ồn ào, náo nhiệt.

Ai cũng vui sướng khi sắp được trở về, duy chỉ có mình cô thì không? Lí do sao? Đơn giản vì trong hợp đồng là thế. Cô đã chấp nhận sẽ ở lại đây trong suốt thời gian thực hiện bản hợp đồng đó, chỉ trừ những trường hợp ngoại lệ.

Nhìn mọi người xung quanh có chút ghen tị. Họ bận rộn, tất bật còn cô chỉ lui thủi một mình.

Phong, Băng, Vũ và Triệt cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi. Vì sắp tết nên họ thường xuyên phải về nhà. Nghe nói là việc gì đó cũng khá quan trọng liên quan tới công việc của tập đoàn. Họ là những người đứng đầu nên trách nhiệm nặng nề. Cô thông cảm chứ.

Chính vì lẽ đó, cô càng cô đơn, lạc lõng hơn trong bầu không khí này. Thịnh thoảng có gọi điện về hỏi thăm nhà. Gia đình cô vẫn khỏe, thế là tốt lắm rồi. Nghe mẹ hỏi cô có về vào dịp tết không mà cô thấy buồn. Cảm giác man mác buồn, nỗi nhớ nhà cứ da diết, âm ỉ mãi trong lòng.

Ngồi thờ thẩn trên chiếc xích đu, ngắm ngôi nhà đồ sộ kia, trong đầu chứa hàng ngàn suy nghĩ vu vơ. Ánh mắt xa xăm hướng về một nơi nào đó.

- Sao lại ngồi thờ thẩn ở đây một mình thế? – một bàn tay đặt nhẹ lên vai, khiến cô giật mình.

Quay người đối diện với chủ nhân của cánh tay ấy, cô bắt gặp nụ cười quen thuộc của Triệt. Bất giác cô cũng nở nụ cười đáp lại.

- Ủ, lâu không gặp.

- Nhớ cậu quá à. – Triệt vỗ đầu cô, rồi ôm chặt nó vào lồng ngực rộng lớn thật lâu.

Cái ôm nhiệt tình chứa đựng biết bao cảm xúc khiến cô có ấm lòng. Ít ra cũng có người còn quan tâm cô ở nơi này. Cảm giác cô đơn có chút vơi đi. Lúc này, cô thực sự cần một ai đó bên cạnh, không biết điều này có quá ích kỉ và độc ác đối với Triệt không nhỉ?

- Ủ, tớ cũng nhớ cậu. – cô gật đầu.

- Biết mà. Mẹ và bố tớ cũng muốn gặp cậu. – Triệt lên tiếng.

- Vậy sao? Cũng lâu rồi không gặp bố mẹ cậu rồi. Họ vẫn nhớ tớ sao? – cô có chút ngạc nhiên.

- Tất nhiên. Sao, hôm nào tới nha.

- Ủ, chỉ là sợ làm phiền mọi người thôi. – cô mỉm cười.

- Không sao. Hi...vậy mừng hai được không? Mừng một là ngày họp gia đình...sợ là...

- Tớ biết. Mừng hai cũng được. – cô hiểu ý cậu.

Đương nhiên rồi, cô chỉ là một người bình thường, đâu thể tham dự vào buổi họp gia đình của cậu. Mà có cho cô cũng không dám. Ở nơi đó toàn những người tai to mặt lớn, thật khó tránh khỏi e ngại.

- Ủ. Nhớ đó. Tớ sẽ tới đón cậu. – Triệt vui vẻ nói, tiện tay béo má cô một cái.

- Sao, cả hai đang bàn chuyện gì sao? – một giọng nói trêu đùa vang lên từ phía sau. Cả hai cũng quay người lại, không khỏi ngạc nhiên. Là ba người chứ không phải là một người.

Cả Phong, Vũ và Duy đều tới. Nụ cười dịu dàng vẫn nở như ngày nào.

- Mọi người tới rồi sao? Cả anh Duy nữa. – cô mỉm cười đáp.

- Ủ, anh không được tới sao? – Duy hỏi.

- Em chỉ tiếc là không nhốt anh lại được thôi. – cô lè lưỡi trêu chọc.

- Láo nh? – Duy cốc nhẹ vào đầu cô một cái.

- Sao...nhớ mỗi Duy thôi à? – Vũ chen vào, giọng nói có vẻ tổn thương.

- Đâu có. Em chào anh Vũ đẹp trai nha. – cô nháy mắt.

Tâm trạng khá hẳn lên. Suốt mấy ngày lủi thủi một mình, không ai nói chuyện, bây giờ lại gặp mọi người, quả thật rất vui.

- Chà, em cũng có mắt thẩm mỹ đó. – Vũ vỗ tay khen tặng.

Mọi người bật cười, Phong huých vai Vũ một cái, tỏ ý nhắc nhở anh.

- Không phải các anh bận lắm à? – cô hỏi.

- Ủ, một chút. – Phong gật đầu, nhẹ xoa đầu cô thật ân cần.

- Vậy, có phiền lắm khi mọi người ở đây không?

- Em không muốn gặp bọn anh sao? – Phong hỏi.

- Không không...là em phải cảm ơn ấy chứ. Bận việc như thế mà vẫn nhớ tới em – cô thực sự rất cảm động.

- Vậy cho anh hôn một cái đi. – Vũ nhảy ra đứng đối diện cô, hai cánh tay giơ ra định ôm chầm cô vào lòng nhưng ngay lập tức đã bị ba cánh tay kia kéo giật ra sau.

Đôi mắt tóe lửa của ba người đó khiến anh không khỏi mà rợn tóc gáy. Con trai khi ghen ai nói không đáng sợ chứ?

- Bọn trai em ấy ở đây mà cậu dám. – Duy đe dọa.

- Dạ, em biết rồi ạ. – Vũ cười nham hiểm.

- O, em...tưởng...

- Cái tin đồn ấy mà em cũng tin sao? Người trong cuộc lại tin lời người ngoài cuộc. Thật là ngốc mà. – Duy véo hai má của cô trừng phạt.

Nhìn cử chỉ ân cần của hai người ấy, Phong và Triệt không ghen mà quay mặt đi, trong lòng có chút ghen tị.

- Được rồi. Xuân à, sắp tết rồi, em có dự định gì không? – Vũ chen vào, phá vỡ bầu không khí nặng nề kia.

- Em? Không có ạ. Em còn có việc gì làm sao? – cô cười buồn. Ngoài loanh quanh trong ngôi nhà này, thì cô còn đi đâu nữa chứ.

- Ủ nh. Muốn tới nhà bọn anh không? – Vũ đề nghị.

- Dạ...nhưng mà...

- Ủ, cũng được. – Duy lên tiếng.

- Ủ, quyết định vậy đi. – Triệt cũng đồng ý.

- O...

- Ủ, bố mẹ anh cũng muốn gặp mặt em.

- Dạ?

- Mừng hai được không? – Vũ hỏi.

- Mừng hai em tới nhà Triệt rồi.

- Không sao? Coi như hôm đó, em đi cùng bọn anh, coi như là đi chúc tết cùng vậy. – Phong đề nghị.

- Em... vậy cũng được. Cảm ơn mọi người nhiều lắm. – cô mỉm cười biết ơn. Dường như mọi người đang quan tâm tới cô, không muốn cô phải lùi thui một mình thì phải.

- Mọi người đây rồi. Tới giờ rồi đó. – giọng nói lạnh đăm của ai đó vang lên.

Đôi mắt đen tĩnh lặng quen thuộc của Băng đảo khắp mọi người rồi dừng lại trên dáng người nhỏ bé lọt thõm giữa bốn người con trai kia. Khóe mắt chợt run lên. Cảm xúc cũng bắt đầu hỗn loạn.

- Làm phiền cậu rồi. – Phong gật đầu.

- Không có gì. Mọi người đang có kế hoạch gì sao? – Băng hỏi.

- Chỉ là muốn rủ em ấy đi chúc tết cùng. Cậu muốn cùng tham gia chứ? – Phong giải thích.

- Tất nhiên rồi. – Băng gật đầu, đôi mắt vẫn có chút lưu luyến người con gái ấy.

- Ừ, vậy cũng được. Thôi chúng ta đi. Gặp em sau nhé. Đừng nhớ anh quá khóc đó. – Vũ trêu chọc rồi vẫy tay chào tạm biệt cô trước khi quay người đi.

Lần lượt Phong, Duy và Triệt cũng thế. Sân vườn rộng lớn, hai dáng người cô độc, đứng im lặng, nhìn nhau bối rối.

Không gian ngưng đọng, chờ đợi sự lên tiếng của ai đó. Khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp bao bọc hai con người.

- Ở lại mạnh khỏe. – Băng lên tiếng.

- Dạ. Anh cũng thế đó. – cô gật đầu đáp.

- Cảm ơn em.

- Dạ. À, ngày hôm đó cảm ơn anh. – cô nói. Sau ngày hôm đó, cô có nghe kể, là anh phá cửa chạy vào cứu cô. Dù đã định cảm ơn lâu rồi nhưng mãi tới hôm nay mới gặp mặt. Suốt hơn tháng qua, nếu không vì cô trốn tránh thì cũng là do anh qua bận rộn, kết quả là bây giờ mới gặp nhau.

- Ừ, không có gì. Em khỏe hơn chưa? – giọng nói âm trầm đầy quan tâm.

- Dạ...em ổn. – cô mỉm cười, gật đầu.

- Ừ.

- Anh đang bận phải không? Anh cứ đi trước đi. Em không làm phiền nữa. – cô nói.

- Ừ.

Băng nhìn cô trầm tư, định mở lời nói gì đó nhưng lại thôi, khẽ gật đầu chào rồi quay lưng bước đi. Dáng người cao lớn, cô độc bước trên con đường mòn trong khu vườn. Đôi mắt đen tĩnh lặng chợt run lên. Anh không nhớ. Có cái gì đó cứ như nín thở chạm bước chân anh. Đột ngột anh dừng lại, quay người đi thẳng tới cạnh người con gái ấy. Một cử chỉ bất ngờ mà chính anh và cô cũng không dám nghĩ tới: anh hôn nhẹ lên mái tóc đen, thoang thoảng hương thơm dễ chịu cả cô.

- Tạm biệt. – anh nói nhỏ rồi vội quay lưng bước đi, không dám ngoảnh lại để giấu đi nét bối rối trên khuôn mặt.

Anh thật ngỡ ngàng. Từ khi nào anh bắt đầu hành động kì lạ như thế? Anh không rõ tại sao cứ đứng trước người con gái ấy, anh lại trở nên luống cuống lạ lùng. Nét điềm tĩnh, lạnh lùng ngay xưa mất hẳn thay vào đó là ánh mắt âm trầm đầy quan tâm.

Trái tim cũng trở nên kì lạ. Đập loạn cả lên khi nhìn thấy cô. Vì sao chứ? Anh không rõ hay là không dám thừa nhận nó. Có lẽ vì nó quá đột ngột.

Bóng dáng cao lớn kia vừa khuất, Xuân ngồi khụy chân xuống. Toàn thân bần rần không thôi. Nhẹ chạm lên nơi mà anh vừa chạm nhẹ, trái tim chợt nhảy múa loạn xạ cả lên. Khóe môi chợt nở nụ cười ngây ngốc. Trong lòng dâng lên chút cảm giác ấm áp, yên bình biết bao.

Khoảnh khắc ngắn ngủi anh chạm vào cô, cũng đủ khiến cô thấy lâng lâng. Thật tốt biết mấy khi thời gian ấy có thể ngưng đọng lại một chút lâu để cô kịp ghi lại nó. Nếu nó là một món đồ thì chắc chắn cô sẽ trân trọng, giữ gìn nó.

Ước gì... ước gì... tất cả chỉ là mong ước. Cô biết khoảng cách giữa cả hai mà. Xa lắm. Cô không dám liều mình với tới, chỉ biết đứng lặng nhìn ngắm anh từ xa. Từ từ để hình ảnh ấy in đậm trong tim đến không còn lối thoát.

Hôm nay đã là ba mươi tết, mọi người cũng đã nghỉ phép hết. Bác Kim đáng ra sẽ cùng ở lại đón tết cùng cô nhưng rốt cuộc cũng không thể từ chối được lời mời của bạn mình mà đến đó.

Trong nhà cũng chỉ còn vài người nhưng không ai lại không mấy mặn mà lắm với đêm giao thừa. Đơn giản chỉ vì họ đã quen với việc “bỏ quên” nó. Chủ yếu ở đây toàn là mấy bác tầm bốn mấy gần năm mươi, họ đã trải qua thời gian khá dài để đón tết một mình và giờ họ không muốn, cho dù cô có ra sức thuyết phục thế nào. Cuối cùng đành phải đón tết một mình.

Lui thủi xuống căn bếp rộng lớn. Hôm nay, nơi này thật yên tĩnh, vắng lặng. Ngó quanh tìm kiếm cái gì đó, cuối cùng cũng tìm vài thứ để chuẩn bị cho buổi giao thừa tối nay.

.....

Chiếc xe Limouse đen chạy nhanh, thẳng vào tòa biệt thự to nhất của vùng. Nơi đây chính là nhà của vị chủ tịch nổi tiếng của tập đoàn AJ.

Ngày tết sắp đến, họ hàng con cháu đều phải quay về để đón tết cùng gia đình như một luật lệ bất buộc. Cho dù có ở đâu đi chăng nữa cũng phải về. Đương nhiên sáu người cháu ưu tú nhất của ông cũng không phải là ngoại lệ.

Chiếc xe Limouse đen dừng trước sảnh, ngay lập tức có người chạy lại mở cửa. Năm người con trai lần lượt bước xuống.

Dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú tuyệt đẹp. Mỗi người một vẻ, không khôai khiến cho người khác phải trầm trồ trước họ. Hiếm khi thấy cả năm người họ đứng cạnh nhau như thế này. Khung cảnh đúng là động lòng người.

- Chào các cậu, chủ tịch đang đợi. – một người đàn ông đứng tuổi bước tới, cúi chào, ra hiệu cho họ đi vào trong.

Cả năm lẳng lặng bước theo. Mặc dù không khí tết đang bao trùm nhưng nơi đây vẫn có chút gì đó tách biệt so với bên ngoài. Mọi người ai cũng chìm đắm trong thế giới công việc của mình, Chạy ngược chạy xuôi để lo việc.

Băng khựng người khi nhìn thấy dáng người quen thuộc trước mặt.

Nụ cười nửa miệng.

Đôi mắt đen ngông cuồng.

Khuôn mặt giống nhau như tạc.

Người con trai ấy bình thân tiến về phía Băng, đối diện.

- Chào anh trai, đã lâu không gặp. – người con trai đó lên tiếng.

- Ủm chào em – Băng gật đầu.

- Sao dạo này nhìn anh có vẻ mất phong độ thế? – Huy bật cười, mỉa mai nói.

- Em có ý gì? – Băng hỏi ngược lại

Huy không nói gì, chỉ nửa cười nửa không. Mọi người xung quanh đã đi hết, chỉ còn lại hai anh em họ.

Bầu không khí nặng nề, thời gian cũng như ngừng lại trong đó. Ngột ngạt, đáng sợ.

- Không có gì đâu. Chỉ là nhận xét tí thôi mà. À, dạo này, thấy anh có vẻ vui quá nhỉ?

- .....

- Cũng chỉ là lời nhận xét thôi mà. – Huy nhún vai rồi bỏ đi.

Lúc đi ngang qua người Băng, Huy dừng lại, đặt nhẹ tay lên vai anh, ghé vào tai Băng, thì thầm:

- Năm mới, giúp đỡ nhau phải không?

Lời nói vừa dứt, Huy buông tay rồi bỏ đi.

- Khoan đã, bao giờ em mới chịu nghe anh nói đã. Mọi chuyện không như em nghĩ đâu? – Băng kéo tay Huy lại.

- Em nghĩ? Em nghĩ gì sao? – nụ cười nửa miệng tắt ngúm, đôi mắt đen trầm xuống, toát lên vẻ đáng sợ đầy đe dọa.

- Em vẫn ương bướng vậy sao?

- Đúng vậy. Tôi là thế đấy. – Huy giật mạnh tay rồi bỏ đi.

Bỏ lại Bằng đứng nhìn cậu em ngỗ nghịch đi mất. Khẽ lắc đầu, anh xoay lưng đi về phía cuối hành lang, tiến vào căn phòng to lớn ở đó.

Cánh cửa bật mở, anh lặng lẽ bước vào.

Người đàn ông cao tuổi đang ngồi ở ghế cao nhất, vị trí quan trọng nhất của gia đình. Hai bên là nơi mà bố mẹ và cô chú anh đang ngồi. Bình thần bước vào, lễ phép cúi chào từng người rồi tiến lại gần người đàn ông cao tuổi nhất.

- Thằng nhóc, giờ mới mò mặt về sao? – ông khẽ trách, tay vẫn cầm ly trà nóng hổi.

- Cháu xin lỗi. – anh cúi đầu.

- Được rồi, ta tưởng vì ai đó, mà quên ta rồi chứ. Hết Phong, Triệt, Duy rồi tới cả cháu sao. Cả Vũ cũng vì thế mà liên lụy. – ông tiếp tục trách mắng.

- Cháu... - anh cứng giọng.

- Biết rồi... không phải lo lắng, ta chỉ nói đùa tí thôi. À, mà ta cũng muốn xem mặt một chút.

- Dạ?

- Được rồi, Hùng vợ con đâu? Ta muốn gặp nó, lâu ngày không gặp đứa con dâu xinh đẹp đó rồi. – ông lờ anh đi, quay qua nói với bố của Triệt.

- Dạ, cô ấy sẽ tới ngay. Bố đừng lo. – ông Hùng tiếp giọng.

Bằng đứng tránh qua một bên suy nghĩ. Không biết tại sao ông lại nói thế? Ông đã biết được chuyện gì sao?

.....

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Xuân cũng tạm hài lòng với mấy món đồ mình làm. Bánh trôi nhân đậu đỏ. Ngoài ra cô còn chuẩn bị thêm vài món ăn nhẹ. Mải mê làm khiến cô tạm quên đi nỗi nhớ nhà.

Tạm dừng tay một lúc, đi loang quanh trong vườn, thư thả tận hưởng cảm giác tự do thoải mái hiếm hoi. Không phải lo tới việc trường, lớp cũng như không phải lo tới mấy cậu chủ “đáng ghét” kia. Mặc dù thoải mái nhưng cũng có chút cô đơn. Nhìn quanh quần cũng chỉ có một mình ở ngôi nhà to lớn này không khỏi buồn chán.

Tít...tít...

Tiếng chuông báo tin nhắn. Là của Triệt.

“Có đang nhớ tới tớ không? Đang làm gì đó? Có chán không?”

Mẫu tin ngắn nhưng cũng khiến tâm trạng cô có chút tươi tỉnh. Ít nhất còn có việc gì đó để làm.

“Đang ngồi chơi, rảnh lắm. Cậu đang làm gì đó, không đi thăm ông bà à?”

Cô gửi lại. Ngồi ngắm nhìn chiếc điện thoại, chờ đợi.

Tít...tít...

Lại có tin nhắn, lần này là của Duy.

“Ngốc đang làm gì đó? Có nhớ anh không? Đừng đi loăng quăng đâu đó.”

Cô bật cười. Anh lo lắng cho cô cứ như cho một đứa trẻ ấy.

“Dạ, em có nhớ. Đang ngồi chơi thôi ạ. Anh đang làm gì đó?”

Cô lại gửi đi và chờ đợi.

Tin nhắn đến. Của Vũ và có cả của Phong nữa.

“ Ngồi một mình à? Nhớ anh không? Đã ăn gì chưa? Giữ sức khỏe đó. ”

Tin nhắn đậm chất quan tâm của Phong. Cô cũng vui vẻ nhắn lại.

“ Nhớ anh có khác không đó. Một anh về cho ôm cái ha. ”

Tin này là của Vũ. Đúng là mang phong cách “hào hoa” của anh.

Không biết vì lý do gì, mà ai cũng hỏi cô có nhớ họ không? Cô không trả lời nhưng tất nhiên là có. Họ là những người thân thiết nhất cũng là những người quan tâm, hay giúp đỡ cô nhất. Vì thế làm sao có thể khi không nhớ họ chứ.

Cứ ngồi ngơ ngẩn nhắn tin qua lại với bốn người. Chỉ duy có người đó là không.

.....

Suốt một buổi chiều cô lẩn lộn trong bếp làm thêm mấy thứ lung tung. Rau câu, bánh flan, bánh kem. . . đủ thứ mặc dù chẳng phù hợp lắm với dịp giao thừa. Đơn giản là vì cô thích. Thế thôi.

Toàn thân mệt mỏi, khẽ ngáp dài, vươn vai rồi chui tọt về phòng mình mà ngủ. Toàn thân buông thả, khoan khoái thả mình trên chiếc giường thân yêu. Từ từ đi vào giấc ngủ, trút bỏ mọi suy nghĩ, mọi mệt mỏi qua một bên.

Tít...tít...

Tiếng chuông báo tin nhắn đến, khiến Xuân giật mình choàng tỉnh. Mắt nhắm mắt mở vội lấy chiếc điện thoại.

Cô nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. . . là của Băng. . .

Tay chân tự động luống cuống hẳn. Hồi hộp nhìn từng dòng chữ anh gửi.

“ Đang ngủ sao? Giữ sức khỏe. ”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi nhưng đúng phong cách của anh. Không hiểu sao, cô thấy vui vui. Nhìn dòng tin nhắn đến ngây ngốc.

“Em cảm ơn. Hi...em vừa dậy. Anh đang làm gì đó? Không phải anh phải đi thăm họ hàng sao? Anh cũng giữ sức khỏe đấy. :D”

Cô cũng gửi lại chờ đợi.

Tít...tít...

Điện thoại báo đến có tin nhắn. Băng đưa chiếc điện thoại lên. Đôi mắt có chút xao động, Khóe môi chợt nở nụ cười ngớ ngẩn.

Anh ít khi nhắn tin vì đối với anh việc đó khá mất thời gian mà thời gian đối với những người kinh doanh là vô cùng quý báu. Điều anh đã từng dạy ngay từ còn bé và tới giờ anh vẫn tin như vậy. Thế nhưng lần này anh lại nhắn tin với cô gái ấy. Đến chính anh cũng phải bất ngờ vì chính mình.

“Ừ, sau mừng hai em rảnh không?”

“ Chắc là có, có chuyện gì sao ạ?” cô nhắn tin trả lời ngay lập tức.

“Không, không có gì quan trọng. Nếu mệt thì nghỉ đi”

“Em phải đón giao thừa nữa. Anh cũng vậy đúng không?”

“Ừ, không phải là mọi người đã đi hết rồi sao?”

“Vâng, đón giao thừa một mình, đầu năm phải làm gì đó ý nghĩa chứ ạ. ^o^”

“Ừ”

Cuộc đối thoại qua lại giữa cả hai kết thúc. Trong Băng có chút cảm giác kì lạ. Thật không đành để người con gái ấy lui thui một mình. Anh không muốn nghĩ tới khuôn mặt phẳng phất cô đơn, nhưng nhớ của cô mà anh vô tình bất gặp lúc ở trong vườn. Nó khiến anh nghĩ tới chính mình ngày xưa.

Lúc nào cũng chỉ biết quanh quẩn một mình, với đứa em trai. Đến giờ anh vẫn chưa thực sự có một người bạn thân sự. Các mối quan hệ chỉ dựa trên lợi nhuận.

Lớn lên thì anh và em trai lại chọn hai con đường khác nhau. Anh vẫn đi theo con đường mà anh được dạy từ bé nhưng em trai anh thì không. Nó càng ngày càng quậy phá, đến mức không ai có thể kìm lại. Bố anh thì không quan tâm, ông nội cũng chỉ cười cho qua.

Rốt cuộc thì nó cũng tự tung tự tác ở bên ngoài ba năm rồi. Ngay cả một lần nói chuyện bình thường giữa anh và nó cũng không có. Thật sự khó.

.....

Khoảnh khắc giao thừa sắp tới. Cô bày đủ thứ mà mình làm từ sáng lên bàn. Nhìn cũng khá bắt mắt. Ngồi chờ đợi từng giây, từng phút trôi qua. Trong lòng nhộn nhạo biết cái cảm xúc lạ. Hồi hộp, mong chờ, tủi thân, nhưng nhớ...

Tu...tu...

Tiếng còi tàu ngân dài, ngân dài. Giấy phút năm mới đã đến. Cô mỉm cười sung sướng. Khẽ nhắm mắt, chắp hai tay lại cầu nguyện.

Sau đó cô mang điện thoại ra gọi điện về nhà. Cả nhà vẫn khỏe. Họ cũng đang ngồi quây quần bên nhau trước một mâm cỗ như cô lúc này. Chỉ có điều mâm cỗ ấy không trọn vẹn như ngày xưa. Khoảng cách xa xôi khiến con người không thôi khắc khoải trông về nó như một điều gì đó đầy tiếc nuối. Giá như cô thử mở lời xin thì có khi nào cô cũng được về nhà không?

Cúp điện thoại xuống, ngồi co ro một mình. Nhìn những món ăn mà mình đã dày công chuẩn bị từ sáng. Nén lại cơn thở dài, tự phản chấn lại tinh thần, quyết định đánh chén từng món một.

Bánh kem, bánh flan...có vẻ hơi...mặn...

Nước mắt không hiểu đã rơi từ lúc nào. Cô chợt khóc nức lên. Cô muốn về nhà. Cảm giác cô quạnh giữa nơi xa lạ thật không đành. Có thể cô còn quá nhỏ hay là do cô không đủ mạnh mẽ. Không biết thời gian là bao nhiêu, cô khóc tới mệt là cả người rồi thiếp dần vào giấc ngủ...

Giấc ngủ chập chờn bị ai đó làm gián đoạn. Bàn tay ấm áp của ai đó khẽ chạm khuôn mặt của cô. Khẽ cựa quậy khó chịu, đôi mắt cũng từ từ mở ra.

Ánh sáng khiến cô không khỏi nheo mắt, né tránh, hơi ngồi thẳng dậy, dụi dụi đôi mắt để nhìn rõ người đang ở trước mặt mình là ai.

Xuân ngẩn ngơ. Đôi mắt tròn tròn như không thể tin vào mắt mình được.

- Sao...sao...anh lại ở đây? – cô ấp úng.

- ..... – Băng không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

- Không phải anh đang ở nhà sao? Bây giờ là mấy giờ rồi. Là 3h30 sáng. Sao anh lại ở đây? Nếu anh không về, ông anh sẽ giận lắm đấy.

- Đừng hỏi nữa. Cứ thế này là được rồi. – Anh nhẹ xoa mái đầu.

- Nhưng mà...

- Sao lại ngủ một mình ở đây?

Cô nhìn xung quanh mới nhận ra. Bàn vẫn chưa dọn thế mà cô đã lẫn đi ngủ ngon lành.

- Em mệt quá. – cô mỉm cười.

- Ừ.

- Anh về đây...không sao chứ? – cô ngập ngừng.

- Em đừng lo. Đang đón giao thừa sao? Anh tham gia được chứ? – Băng mỉm cười.

- Anh muốn tham gia chứ? Có trễ quá không?

- Nếu em cho nó là sớm thì nó sẽ sớm thôi. – anh nhún vai.

Cô chợt bật cười. Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi len lỏi trong sâu thẳm trái tim, cô chợt buông lỏng tâm trạng nặng nề, cho phép mình tận hưởng chút khoảnh khắc ngọt ngào này.

- Tớ cũng muốn tham gia. – giọng nói cương quyết phá tan bầu không khí im lặng.

Cả hai giật mình quay đầu lại, thì ra là Triệt. Không chỉ mình cậu còn có cả Phong, Vũ và Duy nữa. Mọi người đều quay trở về đây sao?

- Mọi người...cũng về sao? – cô ngạc nhiên.

- Ủ, về nhà đón giao thừa. Lâu rồi muốn đón giao thừa riêng phải không? – Vũ mỉm cười.

- Phải đó. Không chào đón tớ sao? – Triệt ngồi xuống bên cô.

- Không có, cảm ơn mọi người nhiều lắm – cô mỉm cười đáp lại, không hiểu sao khóe mắt lại ươn ướt.

Cô thực sự rất cảm động. Năm người bạn họ, đã không quản đường xa về đây cùng cô đón giao thừa. Dù có hơi trễ những không sao. Vì đối với cô như thế là quá đủ rồi. Nỗi nhớ nhà cũng có chút vui đi khi bên mình cũng vẫn còn ai đó quan tâm giúp đỡ.

- Chà, có nhiều món ngon nhĩ, còn phần cho anh không? – Phong liếc nhìn bữa ăn “hoành tráng” của cô.

- Anh muốn ăn sao? Không ngon lắm đâu? – cô ái ngại nhìn anh.

- Nhưng tụi anh đói rồi, em lấy thêm đi. – Duy thúc dục.

- Vậy ăn xong đừng than phiền đó. – cô vui vẻ đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Phong, Vũ và Triệt cũng lẳng xẵng theo sau để lại Duy và Băng ngồi trên phòng khách. Căn phòng yên ắng, dường như ai cũng có nhiều suy nghĩ trong đầu.

- Về sớm nhĩ? Vội vàng chạy về, không thèm báo trước, định cướp công sao? – Duy liếc Băng, nói đầy ẩn ý.

Khuôn mặt của Băng cứng lại như bị nói trúng tim đen. Anh ái ngại nhìn Duy, dường như anh đã làm một việc gì đó cực kì không tốt.

- À, tớ chỉ là...

- Không sao. Cứ thẳng thắn, ai cũng hiểu. Không nên gượng ép. – Duy vỗ vai khuyên răn.

- Tớ...

- Hai anh nói gì thế? Muốn ăn một chút chứ? – cô hỏi Duy và Băng, khi tự mình đặt xuống một đĩa bánh bông lan to.

- Ủ, anh cũng ăn, đang đói. Có ngon không đó. – Duy véo má cô một cái.

- Her...anh cứ ăn đi rồi biết. – cô lè lưỡi trêu chọc.

- Nào, cũng uống thôi. – Vũ hào hứng nói, trên tay cầm một chai sâm panh lớn.

Anh lắc thật mạnh, rồi bật nắp cho sâm panh bắn tung tóe trong sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người. Anh nhanh chóng rót ra sau chiếc ly mà Phong và Triệt mang ra.

Màu đỏ sọng sánh bám trên thân ly huyền ảo như mê hoặc lòng người. Mỗi người cầm chiếc ly lên, trong lòng có biết bao nhiêu điều muốn nói. Cùng nói lời chúc năm mới, cùng đón giao thừa bên nhau.

Sáu con người trẻ tuổi nhưng dường như trong mỗi họ là một sự trưởng thành, chín chắn mà chính họ đã tự mình rèn giũa. Năm mới đến, mỗi người có một ước vọng riêng, một suy tư riêng nhưng ai cũng mong đó sẽ là năm tốt đẹp của chính họ và người mà trái tim họ luôn hướng tới.

Cứ thế, cứ thế, suốt đêm. Sáu con người trẻ tuổi ngồi quây quần bên nhau, cùng trò chuyện, cùng chiêm nghiệm một cảm giác mới lạ, khi đón giao thừa với những người khác mà không phải là người thân mình.

Thời gian trôi qua khiến mọi người mệt nhoài, đến quên cả việc về phòng ngủ. Mỗi người tự tìm cho mình một góc thoải mái để yên giấc. Giấc ngủ yên bình đầu năm mới.

Thời gian cũng chậm chạp trôi qua như muốn lưu giữ lại chút gì đó còn non nớt của những con người trẻ tuổi ấy. Nét chín chắn, mạnh mẽ của vỏ bọc bên ngoài gạt bỏ. Dù họ đã có thể tự đứng trên đôi chân của mình không còn dựa dẫm vào gia đình. Mỗi người một tính cách, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một trách nhiệm. Số phận đưa đẩy để họ gặp nhau thật tình cờ. Dù là vì lí do gì nhưng cũng là quá đủ.

Tình cảm đầu đời trong sáng, lạ lẫm khiến con người bối rối. Nhận ra hay chưa cũng không thể nói ra. Dường như còn quá nhiều rào cản vướng mắc, còn quá nhiều suy nghĩ đè nén nó, không dễ gì gạt bỏ. Trách nhiệm của bản thân, của gia đình. Đứng còn nhiều điều lắm, không thể dễ dàng như vậy.

Yêu không đơn giản chỉ là đến với nhau, mỉm cười cùng nhau mà quan trọng là họ hiểu được ý nghĩa nó như thế nào. Yêu không thể mù quáng, không thể ích kỉ chỉ nghĩ cho mình. Có lẽ là vì thế, tình cảm trong lòng cứ hết lần này tới lần khác bị chôn giấu thật sâu ở góc ngách nào đó trong trái tim. Đến bao giờ? Đến bao giờ, hai trái tim mới đủ dũng cảm, đủ sức bảo vệ cho người ấy.

Năm mới đến, liệu trái tim có đủ dũng cảm hơn không?

.....

Sáng sớm hôm sau, năm người con trai ấy cùng bật dậy. Cảm giác không thoải mái khiến họ không thể tiếp tục ngủ được.

Năm đôi mắt nhìn nhau chăm chăm rồi khẽ bật cười. Không ngờ, cũng có ngày mấy vị “công tử” như họ, suốt ngày quen với chăn ấm nệm êm lại có ngày ngủ vật vờ như thế này.

- Mọi người dậy rồi sao? Còn sớm mà. Ngủ không quen sao? – giọng nói trong trẻo khiến con người cũng như tinh táo hẳn.

Quay lại đối diện người con gái ấy. Chiếc áo thun trắng, quần lửng, đơn giản gọn gàng. Mái tóc dài buộc gọn gàng, làm tôn lên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Từ cô toát ra nét yên bình, mộc mạc nhưng lại rất thu hút. Nụ cười tươi tắn cũng làm người khác phải mỉm cười.

- Em dậy sớm thế? – Vũ ngáp ngáp dài hơi.

- Dạ, em quen rồi. Mọi người nếu còn mệt thì đi ngủ thêm một chút đi, cũng còn sớm lắm, hôm qua ngủ hơi trễ đó. – cô bước lại gần, dọn dẹp lại đồng hồ xung quanh.

- Không sao, anh cũng tỉnh rồi. – Phong mỉm cười, cũng tiện tay giúp cô gom lại đồng hồ vung vãi ấy.

- Ấy, không cần, em làm được rồi. Các anh lên thay đồ đi, bữa sáng em chuẩn bị xong rồi đó. – cô ngăn Phong lại, thúc giục mọi người.

- Em đảm đang quá. – Duy bật cười, xoa mái tóc tới rối tung rồi mới thôi.

- Việc em phải làm mà. Nhanh lên nào, các anh còn phải quay về nhà nữa đúng không? Về trễ, ông của các anh sẽ giận đó. – cô thúc giục.

Cô cũng tự hiểu, năm người bọn họ dù gì cũng sẽ phải có mặt vào ngày hôm nay. Một gia đình xem trọng truyền thống gia đình, tết năm nào cũng phải có mặt tại nhà lớn để họp gia đình thì không có gì mà lại cho phép con cháu vắng mặt vào ngày mừng một cả. Việc họ làm cho cô ngày hôm qua là quá ý nghĩa rồi, thật không dám đòi hỏi thêm gì.

Nhìn cô kiên quyết, cả năm người cũng đành nghe theo, lần lượt đứng dậy đi về phòng chuẩn bị.

Băng đi được vài bước, đột ngột dừng lại. Nhìn vào dáng người nhỏ bé kia rồi lên tiếng.

- Xuân, em cũng chuẩn bị đi. Đi cùng mọi người luôn. – giọng anh chậm rãi nhưng khiến tất cả đều kinh ngạc.

- Dạ? Đi cùng? Nhưng...nhưng mà...em... - cô ấp úng.

Đầu năm đến nhà của một người con trai sao? À, không là của năm người ấy chứ. Hơn nữa cô cũng không phải thân quen gì cho lắm, đến như thế có vẻ như không hay cho lắm.

- Sao thế? Chẳng phải ngày hôm sau, chúng ta đều đến nhà Triệt sao? Như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều. – Băng có chút bối rối, anh nên giải thích một chút.

- Ủ, cũng phải, đi cùng mọi người luôn đi. – Triệt hào hứng nói.

- Nhưng mà... - cô cảm thấy khó nói.

- Nếu em thấy ngại cũng không sao. Anh sẽ sắp xếp cho em ở khu nhà cho khách, không bắt buộc em phải gặp mặt mọi người. Không phải ngại. – Phong mỉm cười trấn an. Anh hiểu một chút suy nghĩ của cô. Đúng là có phần hơi khó xử đối với cô một chút.

- Vậy ạ? Em cảm ơn... - cô gật đầu nhưng trong lòng vẫn không yên. Biết làm sao được chứ.

.....

Khoảng trời rộng lớn, yên tĩnh. Xuân ngồi ngáy trên chiếc ghế cạnh bờ hồ. Thật không ngờ cô lại đang ở trong ngôi nhà lớn của tập đoàn AJ. Phải nói là vượt ngoài trí tưởng tượng của cô. Nhà Chính đã lớn rồi, thì ở đây phải nói là rất rất rất lớn. Cứ như là một vương quốc nhỏ trên một hòn đảo ấy.

Đúng là nói dành cho những người giàu có. Để cô một mình ở khu nhà khách cũng sẽ không có ai chú ý đâu, mà cô muốn gặp cũng khó. Chỉ cần đi vài vòng là lạc ngay. Tình hình của cô so với lạc đường cũng không thua kém là bao nhiêu cả.

Nhìn đâu cũng thấy giống nhau, giờ biết làm sao, hơn nữa cũng không quen ai cả, mọi người trông đều có vẻ đều bận rộn nên cô không muốn làm phiền.

Đành phải đi loanh quanh, cũng không tệ lắm.

- Ayda...

Tiếng rên rĩ của ai đó khiến cô giật mình, hình như có ai đó vừa bị té thì phải. Đứng dậy đi loanh quanh tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu ấy. Ánh mắt dừng trên dáng người lom khom của một ông lão.

Vội vàng chạy lại đỡ ông đứng dậy rồi dìu ông tới ngồi trên băng ghế gần đó rồi mới quay qua hỏi.

- Ông không sao chứ? – cô có chút lo lắng.

- Không sao...không sao...chỉ là bất cẩn một chút thôi. – ông xua tay, mỉm cười hiền hậu đáp.

- Có cần cháu giúp gì không? Nếu ông thấy không khỏe, cháu sẽ nhờ người giúp.

- Không cần, chỉ là ta muốn đi dạo một chút nhưng bị té thôi mà...Mà cháu là ai thế? – ông nghi ngờ hỏi.

- Dạ? À...cháu là...khách thôi ạ? – cô ấp úng trả lời.

- Khách? Sao ta không biết, ta nhớ là đầu năm thường không đón tiếp khách mà. – ông tiếp tục hỏi.

Xuân bối rối. Giải thích thế nào đây. Cô chỉ là nghe theo lời của Băng và mọi người thôi mà.

- Cháu...không phải là người xấu đâu...cháu là bạn của Triệt. – cô ái ngại trả lời.

- Bạn...?

- Dạ anh Băng và mọi người nói cháu đến... - cô càng nói càng bị cuốn.

- Chưa bao giờ ta thấy mấy cậu chủ mời ai tới cả. Cháu là gì của họ? – ông già vẫn mỉm cười hỏi, trong lòng có chút tò mò.

- À, cháu chỉ là bạn bình thường và có đang sống chung với họ vì...một số việc cần làm nên họ... - cô vội vàng giải thích, không thể để ai đó nghi ngờ về mối quan hệ giữa cô và năm người ấy được.

- Là cháu sao? Ta có nghe nói. – ông gật đầu.

- Nhưng cho cháu hỏi là ông là ai thế ạ? Ông sống ở đây lâu chưa? – Xuân thắc mắc.

- À, ta chỉ là người làm vườn ở đây thôi, sống cũng khá lâu rồi. – ông vui vẻ trả lời. Nụ cười ấm áp khiến Xuân không cảm thấy gượng gạo mà rất thoải mái nói chuyện cùng ông.

- Cháu tên gì?

- Dạ, Diệp Xuân ạ.

- Ủ, tên cháu đẹp đấy nhưng mà tết cháu không về nhà sao? – ông hỏi.

- Dạ? À, thật ra là cháu không thể. Vì...vì trong hợp đồng...là thế. – cô ái ngại trả lời.

- Hợp đồng?

- Dạ. – cô gật đầu.

- Sao cháu không thử nhờ Băng, Triệt hay mấy người khác xin phép dùm? Nếu là họ, biết đâu chủ tịch lại cho phép.

- Thật ra, cháu cũng đã từng nghĩ tới nhưng mà...họ đã rất bận rộn với công việc của họ rồi, nhất là đợt cuối năm, ngày nào họ cũng phải đi, có khi còn không về nhà. Đã bận như thế rồi còn làm phiền nữa thì sẽ khiến họ mệt mỏi lắm. – cô nói, trong lòng có chút buồn buồn.

Đôi khi cô nghĩ lại nếu mình nhờ, chắc chắn mọi người sẽ không từ chối nhưng mà cuối cùng cô vẫn chọn là không nói. Vì một việc con con của mình lại khiến họ phải thêm việc thì thật không tốt. Những điều mà họ làm cho cô nhiều lắm rồi, chưa giúp được gì cho họ mà còn làm phiền nữa, trong lòng sẽ không thấy thoải mái.

- Cháu lo cho mấy cậu ấy như thế sao? Chỉ là việc nhỏ thôi mà, có cần áy náy thế không? – ông vẫn tiếp tục thắc mắc.

- Dạ. Đúng là nhỏ thật. – cô lè lưỡi ngại ngùng.

Nụ cười hiền hòa trên môi, ông lão nhìn chăm chú vào khuôn mặt non nớt trước mặt mình, cẩn thận dò xét từ trên xuống dưới, âm thầm đánh giá. Có thể đứa con gái này không có nét đẹp gì gọi là vượt trội, thân hình bình thường, khuôn mặt cũng không gọi là xinh đẹp, sắc sảo. Ngay cả cách ăn mặc cũng

không cầu kì nhưng từ cô gái này lại phảng phất chút khí chất gì đó khiến người đối diện phải chú ý.

Đơn giản, mộc mạc. Khi nói chuyện cùng thì lại hết chân thật. Hoàn toàn không toát lên cái gì gọi là kiêu kì, đánh đá như những cô gái trẻ mà ông đã từng gặp khác. Từ người cô bé lại toát lên sự yên bình, an toàn nào đó khiến người đối diện thấy thoải mái, không thể ghét được.

- Nhưng mà việc nhỏ cũng sẽ mất nhiều thời gian lắm. Việc họ làm cho cháu nhiều lắm rồi, làm phiền nữa thì thật không tốt. Mỗi lần thấy họ trở về nhà có chút mệt mỏi, quả thật cháu vừa ngưỡng mộ, vừa tội nghiệp. – cô tiếp lời, kéo người ông ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

- Vậy sao cháu không xin trực tiếp chủ tịch. – ông hỏi.

- Dạ? Cháu thấy sợ. Một người đứng đầu cả một tập đoàn lớn như thế thì chắc chắn sẽ là người rất nghiêm khắc và khó tính. Cháu không dám xin đâu. Hơn nữa mà muốn gặp chủ tịch thì sẽ phải gặp thư kí của ông ấy. Bác ấy nghiêm lắm, cháu không dám đâu. – cô lắc đầu.

- Vậy nhờ bố mẹ cháu. – ông hỏi tiếp.

- Thế thì lại càng không nên. Họ đã vất vả lắm rồi, vì việc của cháu mà phải tốn sức nữa. – cô lắc đầu.

- Rốt cuộc thì là vì cháu sợ thôi sao?

Xuân ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu.

- Dạ. – cô cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đất.

- Lỡ như chủ tịch không khó tính thì sao?

- Cháu không biết. Dù gì cũng đã lỡ mất rồi.

- Ủ, mà cháu thấy chủ tịch là người như thế nào? – ông tò mò.

- Cháu chưa gặp mà. – Xuân cười ngây thơ. Tay nhẹ nhàng bóp vai cho ông lão.

- Thế cháu nghĩ là người như thế nào? – ông hiền hòa nhìn cô.

- Chắc chắn là phải là người tài giỏi, khó tính, kiên quyết và có lẽ là rất gia trưởng. Có đúng không nhỉ? À, còn rất rất độc ác nữa.

- Độc ác? – ông lão ngỡ ngàng.

- Nếu không thì tại sao lại bắt cháu của mình ngày đêm học tập, làm việc chứ. Học đến mờ cả mắt luôn ấy. Dù biết họ là những người giỏi, và sau này còn cả đồng trọng trách đặt lên vai nhưng mà dù gì họ cũng chỉ là một người mới trưởng thành thôi mà. – cô bất mãn nói.

- Vậy sao? – ông bật cười vì lời nói ngô nghê của đứa con gái này.

- Dạ...à, mà ông có biết chủ tịch không? – cô thấp giọng hỏi.

- Có, biết rất rõ. – ông nhún vai.

- Vậy...vậy...ông đừng nói với chủ tịch lời cháu vừa nói nhé. Cháu xin ông đấy. Chỉ là cháu nhất thời buột miệng thôi mà. – cô cuống quýt van xin.

- Cái này...

- Đi mà, không cháu chết mất. – cô sợ tới run người. Lần này đại rồi, thật là cái miệng hại cái thân.

- Vậy ta sẽ được gì chứ?

- Ông muốn gì cháu cũng làm. Đừng nói với chủ tịch dù cháu đi mà. – cô kịch liệt kéo tay van xin. Đầu năm đã phạm sai lầm ngớ ngẩn. Khi không lại đi than khổ với một người lần đầu mới gặp mà không biết đó là ai. Đại rồi, đại rồi.

- Được rồi, được rồi, ta không nói là được chứ gì? – ông nhẹ nhàng xoa tóc cô trấn an.

- Thật chứ ạ? – cô nghi ngờ hỏi.

- Thật, đừng lo. – ông mỉm cười nói.

Cô yên tâm đôi chút nhưng trong lòng vẫn lo lắng không thôi.

- A, tìm được rồi. – một người đàn ông lạ mặt đột ngột chạy lại.

Khuôn mặt nghiêm nghị, vội vàng chạy về phía cô và ông lão lạ mặt ấy.

- Chủ...à ông đây rồi, cháu tìm ông mãi, nhanh lên, mọi người đang tìm ông đấy. – người đàn ông chạy lại, vội vàng đỡ ông đứng dậy.

- Vậy sao? Ta đi, làm phiền rồi. – ông lão thông dong đứng dậy.

Thấy vậy, Xuân cũng đứng dậy đỡ ông rồi chào tạm biệt. Nhìn dáng người lom khom của ông lão khuất dần, trong lòng chợt trào dâng cảm giác kì lạ. Lần đầu cô lại nói chuyện không kiêng dè với người lạ như thế. Từ ông lão ấy, cô thấy có chút gì đó hiền lành gần gũi, rất thoải mái nhưng mà không hiểu sao cô lại thấy có chút gì đó khác lạ từ ông...có gì đó rất uy nghiêm, cứng rắn...rất khó tả. Rốt cuộc, ông làm người làm vườn thật sao? Nếu thế thì quả là đáng sợ. Tới cả người giúp việc mà cũng đã như thế rồi, không biết chủ nhân của cả ngôi nhà này như thế nào.

.....

Bước chân chậm rãi, dáng người lom khom đột ngột đứng thẳng dậy, dáng đi hết sức bình thản, nhẹ nhàng. Khuôn mặt hiền lành chợt trở nên lạnh lùng, uy nghiêm. Đôi môi mỏng chợt nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý.

- Mấy đứa cháu của ta càng ngày càng không biết phép tắc là gì. – giọng nói âm trầm đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Băng chậm rãi đi dọc hành lang đi đến phòng của ông nội. Không biết có chuyện gì quan trọng khi ông lại cho gọi anh sớm như thế?

Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào, Băng thoáng giật mình, không chỉ mình anh mà cả Phong, Triệt, Vũ và cả Duy nữa. Bốn người họ cũng đều bị gọi đến sao? Bỗng dưng anh có chút dự cảm gì đó không yên.

- Tới rồi sao? Không mau vào, còn đứng đó làm gì? – ông cười nhẹ, tay đặt tách trà xuống, nhìn anh chăm chú.

- Vâng. – anh gật đầu.

- Ông có chuyện gì mà gọi tụi cháu đến, không phải là tụi cháu đã tới thăm ông buổi sáng rồi sao? – Triệt thắc mắc.

- Cái thằng này, không có việc thì ông không được gặp cháu mình sao? – ông gõ nhẹ vào trán của Triệt một cái rồi quay qua nhìn lướt năm đứa cháu ưu tú của mình.

Lâu ngày không gặp, đúng là đứa nào cũng đã trưởng thành hẳn ra. Không còn lẻo đẻo theo ông như ngày xưa. Bây giờ, mỗi đứa đã có thể đứng vững trên chính đôi bàn chân của mình, đã bắt đầu học hỏi để trở thành một người kế nghiệp ưu tú của ông. Dù còn trẻ tuổi nhưng không ai có thể phủ định được năng lực và khả năng cũng như tinh thần ham học hỏi của chúng. Quả thật ông rất tự hào về chúng, cả đứa cháu thứ sáu đang còn nhón nhơ kia.

Cũng nhờ quá trình rèn luyện nghiêm khắc ngay từ bé cả. Có khi nào, điều đó là hơi quá đáng như lời cô bé kia nói không nhỉ?

- Vâng, tụi cháu có làm gì sai sao? – Vũ nhìn ông, lễ phép hỏi.

- Có cần nghiêm trọng thế không? Ta chỉ muốn hỏi thăm tình hình của mấy đứa thôi mà. Sao, dạo này, học tập vất vả quá sao? – ông nheo mắt hỏi.

- Dạ? cũng không tới mức đó đâu ạ nhưng mà...sao ông lại hỏi như thế? – Phong mỉm cười đáp.

- Chỉ là có người nói ta độc ác, quả thật có chút đau lòng. – ông vừa cười, vừa nhâm nhi ly trà thảo mộc trong tay.

- Ai dám nói ông như thế? – Duy ngạc nhiên hỏi. Không chỉ anh mà cả bốn người còn lại cũng thế, chưa ai dám đắc tội với ông cả. Đường đường là chủ tịch của cả một tập đoàn lớn thuộc hàng bậc nhất mà có người dám đắc tội thì quả là người này là “điếc không sợ súng rồi”.

- Sao? Chỉ là một cô bé thôi mà. – ông liếc năm người cháu của mình.

Cả năm không hện cùng nhau giật mình. Chẳng lẽ ông phát hiện ra việc bọn anh lén lút đưa cô đến rồi sao?

- Ô, chắc là cô bé ấy chỉ đùa thôi mà, ông đừng để bụng. – Phong bênh vực.

- Vậy sao? – ông cười cười.

- Thật mà, bọn cháu tuyệt đối không bao giờ nghĩ ông độc ác. – Triệt chen vào.

- Đúng vậy, ông luôn là người ông tốt nhất của tụi cháu mà. – Vũ cũng nói đỡ.

- Ông cũng không chấp nhặt gì đúng không? Chỉ là một cô bé thôi mà, làm sao có thể thấu hiểu được ý nghĩa sâu xa của việc làm của ông chứ? – Duy gượng cười.

- Ha...ha...không ngờ có ngày lại thấy mấy đứa đồng lòng như thế? Sao? Biết đó là ai sao? – ông bật cười sảng khoái, nhìn mấy đứa cháu của mình mỗi người nói đỡ một câu, đúng là rất quan tâm, lo lắng cho cô bé đó rồi.

- À, cái này... - Triệt ngập ngừng.

- Ông gặp rồi sao? – Băng này giờ im lặng, giờ mới lên tiếng.

Ông không trả lời mà chỉ nhìn năm người mỉm cười đầy ẩn ý.

- Vậy ông không giận chứ? – Băng tiếp tục hỏi.

- Giận? Giận gì? Ta đương nhiên là không keo kiệt tới mức chấp nhặt một lời nhận xét nhỏ bé đó rồi. Phải không? – ông thần nhiên nói.

- Vâng, tất nhiên rồi. – Triệt đáp lời, mọi người cũng cùng gật đầu theo.

- Ta chỉ là muốn xem người có thể khiến cháu ta “trốn nhà” ngay ngày đầu năm là người như thế nào thôi. – ông vẫn giữ nụ cười đầy ẩn ý lúc này.

Năm người không hên mà nhìn ông dè chừng. Đúng là không việc gì qua mắt được ông. Dù đã chọn thời điểm mà ít người quan tâm, lên kế hoạch tỉ mỉ như thế nào và cũng đã trở về đúng giờ nhất mà vẫn không thể giấu được ông.

- Ông đã biết rồi sao? Vậy tụi cháu cũng không muốn giấu nữa. Tụi cháu sẽ chấp nhận mọi hình phạt nếu ông muốn. – Băng nhận lỗi.

- Ha...ha... Không cần tỏ vẻ hình sự như thế, ta cũng không có ý định phạt mấy đứa, không cần phải quan trọng hóa vấn đề đó lên. – ông bật cười.

Cả năm người im lặng, chờ đợi, chăm chú nhìn theo từng cử chỉ của người ông của mình. Mặc dù ông nói là không sao nhưng quả thật vẫn khó yên lòng.

- Được rồi, các cháu có thể đi, ta mệt rồi. – ông xua tay, khóe môi vẫn giữ nụ cười đầy ẩn ý.

Năm người khẽ thở phào rồi cũng lần lượt cúi chào ông rồi quay người bỏ đi. Mọi người đi hết nhưng chỉ còn Băng còn ở lại đó, lưỡng lự như muốn nói gì đó. Anh nhìn ông có chút bối rối.

- Được rồi, việc lần trước cháu nhờ, ta đồng ý. – ông nhún vai trả lời.

- Thật vậy sao ạ? Cháu cảm ơn. – anh cúi chào, lễ phép.

- Còn có thể không sao? Không nhờ vì sợ người đó quá bận rồi nhưng không ngờ rằng người đó đã tự chủ động làm việc đó rồi. Quả thật rất hiểu ý nhau đấy.

Lời nói châm chọc ấy khiến anh thoáng xấu hổ, lúng túng. Cảm giác bị người khác nói trúng tim đen thật không thoải mái là bao.

- Thật hiếm khi thấy ông chủ động đi tìm ai đó. Không biết tại sao em ấy lại có thể khiến ông phải làm điều đó chứ? – Băng có chút thắc mắc.

Người đàn ông ngồi đối diện anh chợt bật cười, tay vỗ nhẹ lên chiếc tay ghế, không chú ý tới sự ngỡ ngàng của đứa cháu đang ngồi đối diện mình.

- Ta mới phải là người hỏi chứ? Người khiến hai đứa cháu của ta mê mệt. Người khiến cho đứa cháu ngông cuồng, bướng bỉnh kia phải hứa trở về sớm. Người khiến cả đứa lạnh lùng nhất cũng phải lo lắng. Rốt cuộc là người như thế nào chứ?

- Ông biết hết việc đó sao?

- Còn không sao? Việc đó có khó để nhận ra sao?

Băng im lặng. Đúng là không thể che giấu. Gừng càng già càng cay. Quả thật không sai chút nào.

- Có lẽ thế. Cháu xin phép, dù gì cũng cảm ơn ông. – anh cúi đầu chào rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Tâm trạng trở nên rối bời khó hiểu. Điều ông nói là đúng. Tình cảm của Phong và Triệt dành cho em ấy đã quá rõ ràng, ngay cả Duy cũng thấy khó có thể phủ nhận được sự thay đổi trong mình. Chỉ còn anh. Rốt cuộc thì trái tim anh có phải cũng đang bắt đầu hướng về hình ảnh của người con gái ấy? Cảm giác lạ lẫm, đột ngột khiến anh choáng ngợp trong nó. Dù có thể anh đã biết câu trả lời là gì nhưng anh vẫn không thể thừa nhận nó.

Chính anh vô thức mở lòng với nụ cười ấy. Sự quật cường khiến anh ngưỡng mộ. Từ bé sống trong môi trường luôn được đáp ứng đầy đủ những gì mình muốn nhưng thứ anh thực sự cần là “gia đình” thì anh lại không có. Bố thì mãi mê lo việc của mình, mẹ cũng bận rộn với những bữa tiệc sa hoa. Chỉ còn anh và đứa em trai, cả hai lớn lên trong sự quản giáo nghiêm ngặt của ông và dần cũng quen rồi. Anh làm mọi điều chỉ vì đó là việc phải làm. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tự nguyện làm nó vì ông hay vì ai cả. Nhưng người con gái ấy lại làm được.

Anh khâm phục. Phải, đã bao lần anh ngạc nhiên trước thái độ quật cường của cô. Chỉ cần cô mở lời, chắc chắn chỉ cần Phong và Triệt cũng đủ để khiến mọi việc yên ổn nhưng cô vẫn im lặng. Ban đầu, anh có chút khó chịu. Có thể cô cũng như những người trước. Chăm chăm chú ý tới kết quả mà không biết làm sao để đạt kết quả ấy. Anh cũng từng chứng kiến cảnh người con trai ấy “phản kháng” lại như thế nào. Đúng là không khỏi khiến người khác rùng mình. Nhưng rồi anh chợt nhận ra, cô khác biệt.

Không đơn giản là do vẻ ngoài xinh đẹp như người khác. Cũng không phải là do cô xuất chúng như người khác mà là do cách cô đối xử với mọi người cũng như với anh. Ấn tượng ban đầu có thể là một đứa con gái ngang bướng, kiên cường và mạnh mẽ nhưng chỉ là vẻ ngoài. Mạnh mẽ, kiên cường là vì những người mà cô đặt họ trong tim.

Người con gái trong sáng, đơn giản và mộc mạc này rất đặc biệt. Một người con gái đầy khuyết điểm. Đó có lẽ mới là điều anh thích thú. Không như những người con gái xinh đẹp đã cố tỏ ra hoàn hảo trước mặt anh. Dù rực rỡ bao nhiêu cũng chỉ là một bóng hồng giả. Còn cô gái ấy khác. Không phải cô không che giấu mà là cách cô chấp nhận nó và cố gắng sửa chữa ra sao. Ai mà không có khuyết điểm cơ chứ. Anh cũng thế. Những điều mà anh chỉ dám bộc lộ khi ở trước mặt người con gái ấy.

Tiếng cười nói ồn ào, khiến Băng giật mình khỏi dòng suy nghĩ. Ngược nhìn khung cảnh trước mặt. Nụ cười hồn nhiên như bóp thắt lòng anh. Anh còn có thể kìm nén thứ tình cảm này đến bao giờ. Vì sao anh không để nó bộc lộ sao? Phải, là vì nó quá nguy hiểm. Anh biết có người đang ngấm ngầm theo dõi cô, anh biết những gì cô phải chịu đựng không đơn thuần là vì cô không thuộc tầng lớp như mọi người. Luôn có ai đó theo dõi, làm khó cô. Anh liệu có thể làm được gì chứ?

- Anh Băng cũng tới rồi sao? – Xuân lên tiếng khi nhận ra sự có mặt của anh.
- Ủ. – Băng trả lời có chút gượng gạo.
- Tới rồi sao? Triệt định về nhà luôn, cậu đi cùng mọi người chứ? – Phong lại gần, vỗ nhẹ lên vai anh.
- Ngay bây giờ sao? – Băng ngạc nhiên. Có cần phải gấp quá như thế này không?
- Ủ, dù gì bố mẹ của Triệt đã về rồi, đi sớm một chút cũng không sao. – Phong tiếp tục.
- Vậy cũng được, giờ đi luôn phải không? – Băng hỏi lại.
- Ủ, xe đã chuẩn bị xong, chỉ đợi cậu thôi.
- Được, vậy đi thôi. Tớ sẽ gọi cho ông. – Băng đồng ý rồi cùng mọi người lên xe.

Chiếc xe đen nhẹ nhàng lăn bánh rời khỏi khu biệt thự lớn. Không ai nói với nhau điều gì nhưng mỗi người dường như đều đang có một nỗi lo chung. Chỉ cần một lời nói đùa của ông mà cả năm người phải đứng ngồi không yên, lo lắng cho người con gái như thế này thì đúng là rất kì lạ.

Thời gian cứ trôi, bầu không khí trên xe cũng không còn gượng gạo, mọi người cùng bắt đầu nói chuyện gì đó. Nhưng thật ra cũng chỉ có Triệt, Vũ và Xuân là nói còn lại ba người kia chỉ im lặng ngồi nghe họ, thỉnh thoảng thì Duy và Phong có chen vào vài câu nhận xét.

Bầu trời trong xanh, quang đãng khiến con người cũng phần nào thấy thoải mái hơn ngay cả khi tâm trạng có chút buồn bực.

Xuân ngược nhìn tòa nhà to lớn trước mặt mình. Nhà Triệt cũng to không kém gì nhà Chính và nhà của chủ tịch. Cũng đúng, những nhà tài phiệt lớn như họ thì mấy tòa nhà như thế này thì có gì lạ.

Kìm nén lại sự trầm trồ của mình, ngoan ngoãn theo bước của năm người con trai kia bước vào nhà. Dáng người cao lớn, vững chãi của họ, khiến cô cảm thấy mình thật nhỏ bé. Nhìn sự kính cẩn của những người ở đây dành cho họ là đủ biết sức ảnh hưởng to lớn như thế nào. Không đơn giản chỉ vì năm người ấy là con cháu của một tập đoàn lớn mà từ họ cũng có điều gì đó khiến người đối diện khâm phục. Năng lực, nhiệt huyết, kiên quyết. Nếu chỉ có thế thì họ không gây ấn tượng gì cho cô. Quan trọng chính là cách họ đối xử với mọi người. Tất nhiên không chỉ vì những gì mà cô nhận, đối với mọi người xung quanh đều vậy. Rất ân cần, rất chừng mực và rất biết thu phục lòng người.

Càng nghĩ về nó, cô càng ngưỡng mộ họ. Chắc chắn cô sẽ nhớ họ lắm sau khi cô rời khỏi nhà Chính.

- Em đang nghĩ gì thế? – Duy bất ngờ xuất hiện trước mặt cô làm cô giật mình.
- Em...đâu có nghĩ gì. – Xuân lắc đầu từ chối.
- Thế sao mặt ngẩn ngơ thế? – anh tiếp tục.
- Dạ? Em...chỉ là đang ngấm ngấm nhà này thôi. To quá. Đẹp nữa. – cô mỉm cười.
- Vậy tới đây ở với tớ luôn đi. – Triệt cười tí mắt nhìn cô.
- Her...tớ có nói thế đâu. – cô cố nhẹ vào trán của cậu.
- Có sao đâu. Mọi người đi nhanh lên, đói chưa nào? Mẹ em đã chuẩn bị mấy món ăn nhẹ rồi đó. – Triệt hối thúc mọi người đi nhanh theo cậu.

Bước vội vàng theo những sai chân dài của năm người con trai ấy mà Xuân cũng tự thấy thắc mắc. Thật không hiểu tại sao lại kêu cô tới nhà của Chủ tịch họ nhưng rồi mấy tiếng sau lại kêu cô tới nhà Triệt ngay lập tức mà không cho cô kịp chuẩn bị gì. Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra sao?

Ngay khi vừa đặt chân vào phòng ăn, Xuân lại được một dịp choáng ngợp lần nữa. Một vài món của Triệt là cả bữa ăn to thế này sao? Dù gì cũng chỉ có vài người thôi mà. Đầu cần phải chuẩn bị nhiều như thế.

Nhìn về phía bàn ăn ấy, bảy người đã ngồi sẵn ở đó rồi. Mẹ Triệt xinh đẹp nổi bật giữa những người con trai tuấn tú và chồng của mình. Bỗng dưng có chút lung tung, không biết nên ngồi chỗ nào cho phải.

- Triệt, con qua bên kia ngồi, ta muốn ngồi cạnh cô bé. – mẹ Triệt đột ngột lên tiếng. Xuân ngạc nhiên nhìn bà.

- Không, không cần thế đâu ạ. Cứ để Triệt ngồi đó cũng được mà. – Cô mỉm cười, ái ngại.

- Lại đây nào. – Mẹ Triệt mỉm cười hiền hậu với cô.

Xuân ái ngại nhìn mọi người nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đi về phía chỗ mình. Bữa cơm đầu năm diễn ra hết sức vui vẻ và nhiệt tình duy chỉ có Xuân là thấy có chút gượng gạo. Lần đầu tiên của năm mới lại dùng bữa cùng với nhiều mà không phải là gia đình mình như thế này.

Mọi người đều cười nói vui vẻ. Nhất là Triệt. Khuôn mặt trẻ con của cậu thật sự rất vui. Nụ cười trên môi làm cậu rạng rỡ hẳn lên. Không giống như nụ cười “thân thiện” mà cô đã từng thấy khi lần đầu gặp. Không phải nụ cười gượng gạo, không phải nụ cười xã giao giả tạo của cậu hằng ngày. Mà đó thực chất là nụ cười, đúng như những gì cô từng cảm nhận về cậu.

Gia đình luôn là thế, là nơi mà con người có thể sống thật với bản thân mình nhất. Không phải gồng mình đeo chiếc mặt nạ hằng ngày. Không phải lo toan, suy tính, so đo gì. Chỉ cần yêu thương, ngã lòng vào nó.

Nghĩ tới đó, khóe môi chợt nở nụ cười nhàn nhạt. Đúng rồi. Gia đình là thế. Đối với cô gia đình là thế, cũng như là với Triệt. Tự dưng cô thấy mình thật xấu xa, ghen tị với nụ cười của Triệt. Cô cũng muốn được cười như thế.

- Không ăn nữa sao? – Băng nhẹ giọng, gấp cho cô một miếng Kobumaki (rong biển cuộn).

- Em...em...cảm ơn. – Xuân luống cuống cảm ơn.

Quay qua nhìn người con trai đang ngồi cạnh mình, trong lòng thoáng chút xấu hổ. Cũng không rõ vì sao cô lại cảm thấy như thế. Cứ như là bị anh nhìn rõ suy nghĩ của mình vậy.

- Đừng suy nghĩ nhiều. Đầu năm đừng để khuôn mặt ủ rũ như thế. – anh cười nhẹ khuyên bảo.

- Em...em...xin lỗi. – cô cúi đầu trả lời.

- Đừng xin lỗi, đó đâu phải là lỗi của em.

- Dạ.

- Được rồi. Mọi việc sẽ ổn thôi. – Băng khẽ xoa đầu cô một cái rồi quay trở lại với bữa ăn.

Ngay khi Băng quay đi, Xuân cũng trở về với bữa ăn nhưng chỉ có trái tim của cô là không thể trở lại bình thường được. Nó cứ thế mà đập loạn cả lên. Khoảnh khắc anh chạm vào đầu cô, toàn thân cũng run rẩy theo cử chỉ ân cần ấy. Khóe môi chợt ẩn hiện nụ cười ngây ngốc khó tả.

Cứ tưởng như không ai thấy những hành động thân thiết ngắn ngủi ấy nhưng thật ra mẹ Triệt đã thấy. Dù khoảng cách giữa mọi người không quá xa, cũng không quá gần nhưng cũng đủ để bà nghe thấy được lời nói ân cần của Băng. Bà vẫn thấy được sự thay đổi trong hai con người ấy dù nó chỉ là thoáng qua.

Bà khẽ mỉm cười. Băng đã thay đổi. Chưa bao giờ bà thấy anh mở lòng với ai đó. Có thể hằng ngày cậu đều quan tâm, giúp đỡ mọi người nhưng lại luôn có khoảng cách tách biệt anh khỏi mọi người. Đúng là có dịu dàng nhưng lại cũng rất lạnh lùng. Mọi người đều yêu quý anh, tôn trọng anh nhưng lại không dám chạm vào. Đúng hơn là không thể chạm vào. Giờ đây điều đó đã bắt đầu thay đổi. Người con gái ấy đã mở cửa lòng anh, cũng có thể là do anh mở lòng với cô trước. Không ai rõ từ bao giờ hình ảnh của đối phương đã tồn tại trong trái tim của mỗi người.

Giờ bà đã hiểu tại sao Triệt thường buồn khi nhắc về cô bé ấy. Bà đã hiểu tại sao nụ cười của con trai mình đôi khi lại chất chứa bao nhiêu ưu tư. Từ bỏ một thứ gì mình rất yêu quý là điều ngốc nghếch nhưng đôi khi có những thứ không thuộc về mình thì tốt nhất vẫn là buông tay.

Dùng xong bữa trưa cũng đã khá trễ. Mọi người chia tay nhau về phòng nghỉ. Xuân cũng không ngoại lệ. Phòng cô nằm ở góc của tầng hai cùng dãy với mọi người, điều đặc biệt là nó hướng ra biển. Từ đây có thể nhìn toàn bộ cảnh sắc thiên nhiên hài hòa ở đây. Dường như mọi người đều ưu ái nhường cho cô căn phòng này. Tâm trạng khá khâm hơn một chút, ngồi lặng ngắm khoảng trời trong xanh cao vợi vợi, thả hồn theo những làn gió biển, thả mình vào tiếng sóng rì rào. Cô lại nhớ về gia đình, lại nhớ về tiếng sóng nơi cô ở, nhớ về tất cả. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng.

...you're different in me...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến Xuân giật mình tỉnh giấc. Mắt nhắm mắt mở vợ lấy chiếc điện thoại rồi đưa vội lên tai vào trả lời.

- Alo... ai thế ạ?

- Đang làm gì thế? Tôi đang đợi cậu dưới nhà này. – giọng Triệt hào hứng khiến cô tỉnh táo đôi chút.

- Có chuyện gì sao? – cô hỏi.

- Không có gì quan trọng, chỉ là muốn dẫn cậu đi loang quanh tham quan thôi, sao cậu mệt à? – Triệt bắt đầu thấy có chút lo lắng.

- Không có gì đâu. Đợi tớ một lát, tớ xuống ngay. Chỉ là vừa ngủ dậy thôi mà. Cậu đang ở đâu thế?

- Dưới nhà. Cậu cứ đợi ở phòng đi, tớ sẽ lên. Cần thận kéo lạch. Nếu mệt cậu cũng có thể từ chối.

- Không sao mà. Đợi tớ một lát đấy. – cô trấn an Triệt rồi cúp máy.

Nhanh chóng thay bộ đồ đơn lúc nãy bằng chiếc váy trắng mềm mại. Chiếc thắt lưng buộc ngang eo. Mái tóc được thắt gọn gàng, đội thêm một mũ rộng vành nâu. Trông cô thật khác biệt. Không còn vẻ mộc mạc như thường ngày mà có chút gì đó khác biệt. Dịu dàng, nữ tính và thu hút.

Nhìn lại bản thân mình một lần nữa, rồi cô đẩy cửa bước ra. Hơi giật mình một chút. Không phải có mình Triệt mà cả Duy và Phong cũng ở đó. Tự dưng lại có chút xấu hổ. Lần đầu tiên cô ăn diện như thế này. Cô không thấy tự tin lắm về bản thân mình.

Nhưng ba người kia thì ngược lại. Dường như bị cô làm cho bất ngờ lắm. Dáng vẻ nhỏ nhắn trong bộ váy trắng đúng là không khỏi khiến người ta phải rung động. Từ cô lại toát lên chút gì đó thật nhẹ nhàng, bình yên. Có phải là vì hình ảnh của cô trong họ vốn đã sâu đậm nên họ càng cảm thấy cô đẹp không? Biết làm sao được nữa.

- Mọi người sao thế? Xấu lắm phải không? Vậy đợi một chút em đi thay. – cô đỏ mặt quay đi.

- Không, em xin lắm, đi thôi. – Duy nắm tay cô lại.

- Đúng vậy. Đi thôi nào. – Phong mỉm cười ấm áp với cô, khẽ xoa đầu cô thật nhẹ.

- Thật sao? – cô ngạc nhiên hỏi.

- Ừ, đẹp lắm rồi, đi thôi. – Triệt chen vào, kéo cô đi theo.

Xuân ngỡ ngàng bị kéo đi theo mọi người. Lúc xuống dưới nhà, Vũ cũng đã ở đó sẵn. Anh trên trọc cô có mấy câu mà cũng đủ làm cô đỏ lửng cả mặt lên. Thì ra là mọi người muốn dẫn cô tới khu nghỉ mát ở sau nhà Triệt. Còn Băng thì nghe nói anh đang bận làm gì đó nên không thể đi cùng mọi người được.

Ở đó có cả bãi biển. Nước biển trong veo, mát rượi khiến cô chỉ muốn lao xuống nghịch nước nhưng lại không thể vì lí do đơn giản cô đang mặc váy. Làm sao có thể thoải mái nghịch ngợm được chứ.

- Sao thích không? – Triệt mỉm cười hỏi.

- Có, cảm ơn cậu. Lâu rồi không được ngắm biển rồi. – cô vui vẻ đáp lại.

- Ở đây thích không? – Triệt tiếp tục.

- Có, cảnh đẹp lắm – cô gật đầu.

- Vậy lần sau cậu có thể đến đây ở luôn cũng được. Tớ cũng thích lắm. – Triệt cười tí mắt.

- Cậu thật là... đừng đùa như thế chứ. – cô bật cười.

Triệt cũng cười đáp lại. Đùa sao? Đó là lời nói thật lòng của cậu.

Mọi người chơi rất vui. Vũ cũng chụp lại được khá nhiều hình ưng ý. Đến tầm chiều tối cả năm người mới bắt đầu về nhà của Triệt. Dường như ai cũng mệt nhoài cả ra.

Vừa về, mẹ Triệt lại chuẩn bị sẵn bữa tối cho mọi người. Năm con người trẻ tuổi ấy vội vàng lên phòng trút bộ đồ dính đầy cát và mồ hôi của ngày đi chơi ra, thay một bộ đồ khác rồi nhanh chóng có mặt dưới phòng ăn để tự thưởng cho mình chút gì đó cho cái dạ dày đang kêu gào của mình.

Lúc Xuân xuống, mọi người cũng đã ngồi đầy đủ. Vẫn chỗ ngồi đó, cạnh mẹ Triệt và cả... Băng nữa. Không hiểu sao trong lòng cô lại có chút gì đó không yên.

- Con tới rồi sao? Đi chơi vui chứ? – mẹ Triệt mỉm cười hiền lành.

- Dạ. Cháu cảm ơn. – cô ngoan ngoan đáp lại.

Mọi người bắt đầu bữa ăn trong không khí vui vẻ. Đặc biệt Triệt có vẻ cực kì thích thú khi nhìn thấy mẹ và Xuân ngồi cạnh nhau như thế này. Hai người mà nó yêu quý nhất ở chung một chỗ, để cậu có thể nhìn ngắm mãi. Ước gì nó có thể kéo dài mãi thì hay biết mấy.

Dùng bữa xong cũng đã bảy giờ tối, mọi người có vẻ mệt sau cả ngày đi chơi nên ai cũng tranh thủ về phòng nghỉ trước. Xuân cũng không ngoại lệ.

Vừa bước vào phòng, cô đã quăng tất cả leo lên giường nằm xuống. Toàn thân cảm thấy thật thoải mái như vừa trút đi một gánh nặng nào đó. Nhắm mắt một lúc, cô nghĩ tới nhiều điều. Mọi thứ cứ ngỡ như là một giấc mơ. Từ một đứa con gái bình thường bỗng chốc lại phải đi tới một nơi xa lạ, được gặp những người mà cô cũng không nghĩ là mình sẽ có thể gặp.

Những khoảnh khắc cô trải qua đều khiến cô ngạc nhiên. Từ bao giờ cô cảm thấy mình rất yêu quý họ nhưng từ sâu trong lòng cô vẫn luôn còn một khoảng cách, một điều gì đó ngăn cản cô không thể chạm tới họ. Cho dù thứ tình cảm đặc biệt trong lòng cô cũng đang ngày càng lớn lên nhưng tại sao vẫn không cách nào có thể chấp nhận được. Tại sao chứ?

Cô ngồi thẳng dậy, từ từ leo xuống giường và đi ra ban công. Bầu trời đêm quang đãng. Gió biển lùa vào làm mái tóc cô tung bay. Khuôn mặt bầu bĩnh, non nớt từ bao giờ đã khoác lên mình chút ưu tư, suy nghĩ. Ngược nhìn những vì sao xa xôi, đưa tay ra với lấy một cách mơ hồ. Quá mơ hồ phải không? Đúng là thế. Mỗi lần cảm thấy cô đơn, trống trải như thế này cô thường nghĩ về gia đình, nghĩ về cả... người con trai ấy. Không rõ từ khi nào, cô lại nghĩ về anh nhiều như vậy.

Anh có nghĩ về cô nhiều như cô nghĩ về anh không? Cứ mỗi lần anh xoa đầu cô, cứ mỗi lần anh ân cần là lại một lần trái tim loạn nhịp và cũng là một lần hình ảnh của anh lại càng sâu đậm hơn trong trái tim của cô. Phải làm sao bây giờ chứ? Làm sao để dừng thứ tình cảm đang ngày càng mãnh liệt như thế này. Hai người không chung thể giới, liệu có thể đi tới đâu chứ?

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa khiến Xuân giật mình, tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung. Là ai lại tới tìm cô vào lúc này chứ?

Mở cánh cửa ra, cô ngạc nhiên không thôi, nhìn trân trối vào người con trai đang ở trước mặt mình. Thật không ngờ, anh lại tới tìm cô lúc này.

Anh, tới tìm em có chuyện gì sao? – cô ngập ngừng.Ừ. – Băng trầm giọng. Vậy sao? – cô cúi đầu trả lời. Em chuẩn bị đồ đạc nhanh lên, chỉ cần mang những thứ cần thiết. – giọng anh có chút gì đó gấp gáp. Đi đâu sao? – cô ngạc nhiên hỏi. Kêu cô chuẩn bị đồ đi đâu nữa sao? Sáng sớm đã chuẩn bị vội vàng, hết đi tới nơi này rồi tới nơi khác, giờ còn đi đâu nữa. Về nhà em. – giọng anh trầm ấm nhưng như một tiếng sấm trong lòng cô. Thật sao? – cô hỏi lại, trong lòng vẫn chưa khỏi ngỡ ngàng. Phải. – anh mỉm cười ấm áp và gật đầu.

Không đợi anh nói thêm lần nữa, cô chạy vội vào nhà, gom lại những đồ dùng cho vào một cái túi rồi chạy ra khỏi phòng, nhanh chóng theo từng bước của anh. Trái tim đập liên hồi, chân cô như đang run rẩy. Cô sắp về nhà rồi sao?

Bầu trời đêm yên tĩnh bị tiếng trực thăng phá tan. Hình ảnh người con gái vội vàng leo lên theo sau người con trai. Cả hai vội vã rời đi trong màn đêm bí ẩn ấy.

Nhìn từ chiếc cửa sổ, một chàng trai trầm tư suy nghĩ. Nụ cười nửa miệng nhàn nhạt hiện ra khi nhìn thấy người con gái ấy đi cùng Băng. Lòng chợt cảm thấy có chút xót xa, hụt hẫng. Cảm giác như bị ai đó cướp đi cái gì đó nhưng từ trước tới giờ giữa cậu và người con gái ấy đã có gì ngoài tình bạn ra. Cậu đã cũng đã từng xin ông cho phép cô về nhà vào ngày tết nhưng điều khiến cậu không ngờ là người con trai ấy cũng đã xin ông trước.

Đó là điều khiến cậu ngạc nhiên. Chưa bao giờ thấy anh ấy lại tỏ ra quan tâm và ân cần một cách đặc biệt như thế đối với một người con gái nào khác. Lúc đó, cậu chợt nhận ra, tình cảm của người con trai ấy dành cho cô cũng không thua kém gì như cậu dành cho cô, chỉ là anh chưa nói ra. Cũng chính lúc đó, trong lòng cậu lại có một nỗi sợ.

Sợ rằng chính mình sẽ mất đi người con gái ấy và cậu cũng cảm nhận được sự thay đổi trong trái tim của cô. Cậu đã cố làm đủ mọi cách để tách hai người ra, để giữ cô lại bên mình nhưng tại sao... tại sao hôm nay khi nhìn thấy hai người đi cạnh nhau, cậu lại cảm thấy bất lực như vậy. Đường như cậu không thể hay là không đủ dũng cảm để chen ngang giữa hai người ấy.

Có chuyện gì khiến con cảm thấy phiền não sao? – giọng nói nhỏ nhẹ của bà Kimiko làm Triệt giật mình, bối rối. Không ạ, chỉ là đang suy nghĩ một chút thôi.

Bà cười hiền hậu với đứa con trai của mình. Quay người, nhìn ra màn đêm, Triệt cũng vậy. Cả hai im lặng, trầm mặc. Bầu không gian bao quanh chất chứa bao nhiêu suy tư của mỗi người.

Con nghĩ sao? – bà Kimiko hỏi. Con cũng không biết? – cậu lắc đầu. Con có dũng cảm để lấy lại không? – bà tiếp tục hỏi. Con... - cậu chợt cứng họng. Nếu có thể vậy tại sao con không dành lại. – giọng nói có chút cương quyết. Làm sao con có thể chứ? Mẹ rõ ràng nhận ra ánh mắt họ dành cho nhau mà. Làm sao có thể chứ? – cậu hét rống lên. Vậy tại sao con lại lưỡng lự. Biết rõ không thể nhưng tại sao lại không nỗ lực bỏ? Con... con không cam tâm, tại sao chứ? Con cũng yêu cậu ấy nhiều như anh ấy, con cũng quan tâm tới cậu ấy nhiều như anh ấy vậy tại sao người cậu ấy thích không phải là con. – Triệt một lần nữa, uất ức hét lên. Vậy những cô gái xung quanh con thì sao? Cũng quan tâm tới con, có khi nhiều hơn cả Xuân dành cho con, cũng dành tình cảm cho con trước Xuân vậy tại sao con vẫn thích con bé. – giọng bà chậm rãi nhắc nhở. Con... Tình cảm không phải như con đi mua đồ, không phải cứ xếp hàng trước thì sẽ có trước, không như bán đầu giá, càng nhiều tiền thì càng dễ dàng lấy được.... Quan trọng là trái tim. Đừng bao giờ gượng ép một thứ gì cả? Nếu như cứ cương quyết dành lấy thì rốt cuộc con sẽ có được gì? Con... Đôi khi từ bỏ không phải là mất tất cả. Hiểu không? – bà xoa nhẹ mái tóc của đứa con trai bé bỏng của mình. Nhưng con thấy đau lắm. Con phải làm sao đây? – Triệt gục đầu vào vai mẹ. Nước mắt không

kìm được mà rơi xuống.

Đầu biết là không nên nhưng tại sao cậu không thể dễ dàng từ bỏ như thế. Chưa bao giờ cậu lại thích một người con gái tới như vậy. Phải làm sao. Trái tim lần đầu vì một người con gái biết đập rộn ràng, trái tim lần đầu vì một người con gái đập rộn ràng, lần đầu vì một người con gái mà biết đau. Cậu phải làm gì bây giờ?

Nhìn con mình đau khổ, trong lòng mình cũng thấy xót xa biết bao. Trái tim nhỏ bé của nó đã một lần chịu sốc vì sự ra đi đột ngột của mình giờ lại phải đón nhận một sự thật khó chấp nhận. Vì cô bé ấy mà Triệt có thể cười một cách thật với lòng mình nhất, nhờ cô bé mà Triệt lại có thể mở lòng nhưng lại vì cô bé ấy mà Triệt phải đau khổ như thế này.

Đúng là không biết nên trách hay cảm ơn đây. Nói thật thì bà cũng không ghét vì bà cũng hiểu, tình cảm không thể gượng ép. Có trách cũng chỉ tại hai người không có duyên, không thể đến với nhau. Ngày hôm nay hi vọng sẽ là ngày cuối cùng Triệt đau lòng vì người con gái ấy...

.....

Chiếc trực thăng dừng lại ở một khoảng đất rộng rãi, vắng vẻ. Cánh cửa bật mở, một chàng trai bước xuống trước rồi tiếp tục đỡ người con gái kia theo sau.

Cô khó nhọc leo xuống, bàn tay được người con trai giữ chặt nên cũng phần nào cảm thấy yên tâm hơn. Thật không ngờ là bây giờ cô đang ở ngay khu nhà của mình. Trong lòng biết bao nhiêu cảm xúc khó tả. Thật biết ơn người con trai này biết bao. Cảm ơn anh nhiều lắm.

Cả hai bước nhanh song song trên con đường vắng vẻ, không bóng người. Không gian dần yên tĩnh khi cả hai đi ra xa chiếc trực thăng ấy. Bầu không khí buổi đêm man mát, mang theo chút hương cây cỏ quen thuộc. Không khí năm mới vẫn còn vương động đầu đây làm tâm trạng nhưng nhớ của con người cũng phần nào vui bớt. Từng bước chân kéo ngắn khoảng cách cô trở về nhà. Càng nghĩ, lòng Xuân càng thêm hạnh phúc.

Em, cảm ơn anh nhiều lắm – cô cúi đầu nói với anh. Không cần, chỉ là một chút món quà nhỏ đầu năm thôi mà. Không anh thì những người khác cũng sẽ làm thế. – Bỗng cười dịu dàng với cô. Anh tốt với em quá. – cô nói.....

Cô cũng im lặng không nói gì thêm. Hai người tiếp tục đi về phía nhà cô. Mãi cho đến khi tới trước cửa nhà của mình, Xuân mới quay qua nói với anh.

Em cảm ơn anh một lần nữa... - cô cúi đầu chào anh. Không có gì. – anh nhẹ nhàng xoa đầu cô thật dịu dàng.

Cảm giác như có một luồng điện chạy dọc cơ thể. Thật khó diễn tả. Trái tim lại đập liên hồi không ngừng.

Anh... đối xử tốt với em như thế này... em sẽ hiểu lắm là anh thích em lắm. – cô xấu hổ nói. Đúng vậy, cô càng rung động trước cử chỉ ân cần của anh thì tình cảm ấy sẽ càng lớn mạnh, cô không dám để điều đó xảy ra. Vậy sao? – anh nhìn cô chăm chú hỏi.

Cô gật đầu.

Vậy em cứ hiểu lắm thế đi. – anh hôn nhẹ mái tóc của cô. Dạ? – cô tròn mắt, ngạc nhiên nhìn anh. Em mau vào nhà đi, trời lạnh lắm. – anh nói vội vàng quay đi, né tránh ánh nhìn của cô.

Nhìn dáng người cao ráo của anh dần khuất xa, trong lòng chợt dậy lên biết bao cảm xúc ngổn ngang. Lời anh nói của anh cứ vang vọng mãi trong đầu làm trái tim cô mãi cũng không chịu yên. Rốt cuộc thì nó có ý gì chứ? Cô nên vui hay nên buồn đây? Liệu cô có dám đón nhận nó không?

.....

Con chào mọi người, con hơi mệt nên con xin phép về phòng trước nha. – giọng nói nũng nịu của đứa con gái không khỏi khiến người khác cảm thấy đáng yêu. Cháu cứ về phòng nghỉ ngơi đi. – người đàn bà mỉm cười, tỏ vẻ quan tâm, gật đầu đồng ý cho cô về phòng.

Tiền mỉm cười chào mọi người lần cuối rồi đứng lên đi về phòng. Khuôn mặt tươi cười đột ngột chuyển sang lạnh lẽo, đáng sợ.

Có tin gì chưa? – Tiền lên tiếng khi nhận ra sự xuất hiện của người đàn ông áo đen kia. Vâng thưa cô chủ. – người đó cúi đầu kính cẩn. Đưa cho cô một tập tài liệu.

Tiền lạnh lùng nhìn nó, rồi đưa tay nhận lấy. Mở tập tài liệu ra, một sấp hình trong đó. Nụ cười của chàng trai ấy khi ở cùng đứa con gái kia. Mọi việc mà anh làm cho nó, cô đều biết hết.

Râm...

Tiền tức giận ném hết đồng hồ đặc trên bàn xuống, xé toạc những bức ảnh trên tay. Đôi mắt hằn lên những tia giận dữ, ghen tức.

Ngay lập tức. Dám đụng đến những gì của ta thì nhất định sẽ không bao giờ có kết cục tốt đâu. Hãy đợi đấy. Ngay lập tức, thực hiện kế hoạch mà ta đã nói. – Tiền giận dữ hét lên. Vâng thưa cô chủ. – người đàn ông kia kính cẩn cúi xuống rồi lui ra.

Tiền lại hất hết đồng hồ đặc trên bàn xuống. Bàn tay siết chặt, móng tay như bấu chặt vào thịt. Đôi mắt đỏ hằn lên sự tức giận. Chưa bao giờ cô thấy sợ như thế này. Không thể được. Bỗng là của cô. Đã lâu lắm rồi, cô đã thích anh lâu lắm rồi. Anh phải là của cô. Nhất định là thế.

Chương 94

Thời gian thấm thoát cũng đã hết một tuần, cũng đã đến lúc Xuân phải quay lại trường. Khoảng thời gian ngắn ngủi được ở bên gia đình không khỏi khiến cô có chút tiếc nuối nhưng biết sao được, cô vẫn phải chấp nhận vì vốn dĩ thì cô không được phép về nhà nếu như không có Bằng.

Nghĩ tới anh, trong lòng lại có chút gì đó hỗn độn.

“*Vậy em cứ hiểu làm thế đi.*”

Rốt cuộc thì anh là gì, cô cũng không dám suy nghĩ nhiều nhưng tại sao nó vẫn cứ luẩn quẩn mãi trong đầu cô như thế này. Càng nghĩ tới thì lại càng bối rối nhưng không nghĩ tới không được. Cô muốn phát điên lên vì chuyện đó.

Chắc chắn Bằng sẽ không có ý gì đâu. Phải không? Tại sao cô vẫn cứ suy nghĩ, lo lắng về nó? Trong lòng thật mâu thuẫn, cô vừa hi vọng nhưng lại vừa không cho phép mình hi vọng vào nó. Vì sao ư? Đơn giản chỉ là do cô không đủ dũng cảm để đón nhận nó, cũng như chỉ vì cô thấy sợ. Sợ cái cảm giác hụt hẫng khi biết sự thật.

Đầu óc rối tung lên vì thứ tình cảm lạ lẫm đang ngày càng mạnh mẽ trong đầu. Cuối cùng thì cô sẽ phải làm sao đây?

Ngước nhìn ngôi trường to lớn, nơi mà mình đang học. Nó to lớn, đẹp đẽ, sang trọng thật đấy nhưng cô chẳng hề thích nó. Từ khi đến đây, cô đã không còn là chính mình nữa. Có biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, dần dần chính cô cũng cảm thấy mình đang thay đổi. Cô còn có thể là chính mình trong bao lâu. Đã có lúc niềm tin vào bản thân của cô bị lung lay.

Mỗi lần nhìn gia đình mình, cô lại muốn chạy về phía họ, bỏ qua mọi thứ nhưng cũng chính vì tình yêu dành cho họ, cô càng không thể từ bỏ. Nhiều lần cô cũng cảm thấy sợ hãi những thứ ở nơi đây. Ngột ngạt, giả tạo quá. Gia đình chính là lí do duy nhất giúp cô có dũng cảm ở lại nhưng hình như giờ đây còn có một điều khác níu kéo cô lại. Dù nó chỉ rất mong manh, mơ hồ.

Hít thật sâu, lấy lại tinh thần, Xuân bình thần bước đi trên con đường phẳng tấp vào trường. Mặc cho tiếng cười đùa, chế nhạo từ xung quanh. Ánh mắt khinh khỉnh, căm ghét bao bọc, nặng nề đè nén.

Dần dần cô cũng đã quen, không có gì là quá khó khăn. Mọi thứ rồi cũng sẽ ổn nhưng chỉ có điều, đôi khi có những thứ không phải là theo ý muốn của mình. Bằng chứng cụ thể là nhóm người đang đứng trước mặt cô. Khuôn mặt khó chịu, ánh mắt khinh khỉnh chĩa về phía cô.

- Mới đầu năm, mọi người có gì để nói sao? – Xuân bình thản hỏi.

- Mà chia tay anh Duy rồi đúng không? – một chị lớp mười hai hỏi lại.

- Cái này, mọi người nên hỏi trực tiếp anh ấy?

- HỪ...mày đang lên giọng sao? – một chị lớp mười hai lên tiếng, mái tóc buộc cao, để lộ khuôn mặt xinh đẹp kénh kiêu của cô ta, không khỏi khiến người khác có chút mất thiện cảm.

- Nếu mọi người muốn biết rõ, hãy hỏi anh ấy. Hôm nay là ngày đầu năm nên tôi không muốn gây mất hòa khí. – cô trả lời bằng thái độ bình thản của mình.

- Hỏi sao? Mày thật biết khiến người khác buồn cười. Tao sợ anh ấy thương hại mày nên không nỡ bỏ, tại sao mày không khôn ngoan một tí, biết rút lui đi. – đứa con gái đó tiếp tục lên tiếng.

- Rút lui? Tại sao phải rút lui? Dù em ấy muốn, nêu như tôi không muốn cũng thế thôi. – một giọng nói của ai đó đột ngột chen ngang.

Duy chậm rãi bước tới bên cạnh Xuân, vòng cánh tay, kéo người cô về phía mình một cách thật tự nhiên.

- Anh Duy... - Xuân bối rối, đẩy anh ra.

- Sao? Mọi người có gì muốn nói với em ấy sao? – Duy giả lơ trước thái độ phản đối của anh.

- Bọn em...chỉ là...muốn... - bọn họ bắt đầu ấp úng.

- Tại sao anh lại thích con bé đó? Không phải từ trước tới giờ, anh không chú ý tới bất kì đứa con gái nào sao? – Bất ngờ, một người chen vào. Đôi mắt đỏ hoe xen lẫn tức giận, ghen tức.

- Tại sao lại không thể là em ấy? – Duy bật cười.

- Nó không hợp với anh. – đưa con gái đó vẫn kiên quyết.

- Hợp? Như thế nào là hợp? – anh vẫn giữ nụ cười trước lời nói của những đứa con gái ấy? Anh cũng đang muốn biết người hợp với anh là người như thế nào.

- Nó...chỉ là một đứa con gái nghèo khổ, xấu xí, không có gì tốt đẹp cả. Nó không hợp.

- Cậu đang tự đặt ra một tiêu chuẩn nào vậy? Nghèo khổ? Xấu xí? Ai đặt ra có thể giải thích được tiêu chuẩn của giàu là như thế nào? Là phải có nhà cao cửa rộng, xe ô tô,... Là thế sao? – Duy cười nhạt, lời nói nhẹ nhàng nhưng như chứa đựng một chút gì đó khinh khỉnh, khó chịu.

- Không...ý tớ là...

- Nếu cậu không thể giải thích được thì đừng đem nó đi nói với tất cả về cái chuẩn mực giàu có của cậu rồi áp đặt lên người khác. Việc tôi và em ấy quen nhau. Không phải là việc của các cậu, vì thế đừng hết lần này đến lần khác làm phiền em ấy. Các cậu hiểu điều tôi nói phải không? – sắc mặt của Duy có chút biến đổi, không còn giữ nụ cười trên môi lúc này mà thay vào đó là nét lạnh lùng, nghiêm nghị.

Nhìn ra sự cương quyết của Duy, cả đám con gái ấy không một ai dám nói thêm điều gì. Từ trước tới giờ, dù Duy ít tiếp xúc với mọi người nhưng cũng chưa bao giờ anh nặng lời, nghiêm túc như thế này, như thế cũng đủ biết việc này quan trọng như thế nào với anh. Bọn họ có gan tới mấy cũng không dám chọc giận tới anh, cho dù có khó chịu, ghen ghét tới mức nào đi chăng nữa.

- Tụi tớ biết rồi. – cả đám lí nhí trả lời rồi quay người uất ức bỏ đi, trước khi quay người đi cũng kịp ném cho Xuân ánh nhìn hằn học.

Tạm để cho nhóm người ấy đi khỏi, Duy mới chịu buông cô ra. Dáng người cao ráo của anh tựa lưng vào tường, nhìn sâu vào khuôn mặt đang ửng đỏ vì ngại ngùng của người con gái đối diện. Anh chợt nở nụ cười trên môi. Anh thấy thích cô khi như thế. Có gì đó rất đặc biệt.

Trong khi anh nhìn chăm chăm vào mình, Xuân chỉ muốn đào lỗ tự chôn mình. Cảm giác nóng hừng hực vì xấu hổ như muốn khiến cô nổ tung ra. Mãi một lúc, cô mới lấy lại bình tĩnh, đứng đối diện Duy để lên tiếng.

- Anh lại đùa nữa rồi. Anh nặng lời với họ quá đấy. – Xuân phản đối.

- Sao? Đó không phải là những gì em định nói à? – Duy đáp lại.

- Nhưng mà trông anh lúc đó như đang la mắng người khác vậy. Đáng sợ lắm đấy, làm thế chỉ càng làm người khác bất mãn thôi.

- Em lo nghĩ nhiều quá đấy. – anh vò mái đầu của cô một cách bừa bãi.

- À, còn việc giữa em và anh...em nghĩ là cũng nên kết thúc. Chẳng phải, lúc đầu cũng chỉ là một lời nói đùa để giúp em tránh bớt rắc rối thôi sao? Em vẫn ổn mà, không sao đâu. – cô nói một cách chắc chắn.

Lời nói kiên quyết của Xuân lại khiến Duy có chút hụt hẫng, khó chịu. Phải, đúng là như thế nhưng bây giờ anh không muốn như thế nữa. Anh vẫn muốn giữ mối quan hệ giữa họ.

- Em ghét anh rồi sao? Hay đang là giận anh vì việc lần trước anh hứa nhưng không thực hiện? – giọng Duy có chút lạnh nhạt, bức bối.

- Không. Anh đang nghĩ gì vậy. Là do em cảm thấy mình đang lợi dụng anh vậy. Em không muốn như thế.

- Vậy thì em cứ lợi dụng đi. Chẳng lẽ, so với việc chịu đựng mọi thứ thì tốt hơn sao? Nếu em thực sự khó chịu thì cứ nói thẳng ra, không cần em phải che giấu như thế. – Duy đột ngột lớn tiếng. Điều khiến anh cũng không dám ngờ tới, chưa bao giờ anh mất bình tĩnh vì những việc như thế này.

- Anh...anh làm sao vậy? Em không ghét anh rồi mà. Và em cũng không giận anh, đừng tự ghán ghép suy nghĩ của anh lên em như thế chứ? Tại sao lại tỏ ra khó chịu như vậy với em. – cô hơi bất ngờ vì thái độ của anh. Trong lòng cũng vì thế mà bức bối. Cô đang muốn tốt cho cả hai, vậy mà anh lại nghĩ xấu cho cô rồi còn tự ý suy diễn lung tung.

- Anh...được rồi, anh xin lỗi. Chỉ là anh cảm thấy rất khó chịu khi nhìn người khác bắt nạt em.

- Em không sao mà. Cũng đâu có gì to lớn đâu mà. Dù sao cũng vẫn cảm ơn anh đã quan tâm. – cô đáp lại dù không giận nhưng vẫn chưa hẳn là hết khó chịu.

- Ừ, đúng là trước đây anh nói thế cũng chỉ vì muốn giúp em nhưng giờ anh nghĩ không hẳn là thế đâu. Anh muốn như thế. – anh đột ngột kéo tay rồi ôm chặt cô vào lòng.

Hàng động đột ngột của Duy khiến cô không kịp phản ứng mà ngã hẳn vào lòng anh. Dù quen anh đã lâu nhưng mỗi lần anh làm như thế này cô vẫn cảm thấy xấu hổ và ngại ngùng kinh khủng...hơn nữa vừa rồi ý của anh là sao?

- Anh Duy thả em ra...anh đang nói gì thế? Em không hiểu? – cô đẩy người của anh ra.

- Em cũng không cần hiểu. Chỉ cần em thực sự thích người nào đó thì anh sẽ chấp nhận lời đề nghị của em, còn giờ thì cứ như thế này đi.

- Dạ? Anh nói gì kì vậy?

Reng...reng...

Tiếng chuông đột ngột vang lên báo giờ vào học đã đến. Không kịp chào hỏi Duy một câu, anh đã xoay mình bỏ đi, không nhìn cô mà chỉ vẫy vẫy cánh tay thay cho lời chào.

Cô ngơ ngẩn nhìn dáng người của anh khuất dần. Hôm nay trông anh lạ quá. Có chuyện gì sao? Nói toàn những thứ mà cô không hiểu? Rốt cuộc thì anh đang muốn nói gì? Càng nghĩ càng rắc rối.

Khẽ lắc đầu để tạm xua đi cuộc đối thoại kì lạ giữa cô và anh. Hít thở một hơi thật sâu rồi quay trở về lớp, chuẩn bị cho tiết học mới.

.....

Duy lững thững đi dọc hành lang, đến chỗ rẽ, anh đột ngột dừng lại. Khuôn mặt cứng đờ, có chút gì đó khó xử nhưng rồi ngay lập tức lấy lại nét bình thản ban đầu.

- Sao? Nghe hết rồi à? – Duy bật cười.

- Xin lỗi, tớ không cố ý. – Băng đáp.

- Có cần nghiêm trọng thế không? Đừng làm khuôn mặt dân vật ấy chứ. – Duy vỗ vai của người anh họ của mình. Khuôn mặt của Băng bình thường cũng đã ít cười vậy mà bây giờ trông còn nặng nề hơn nữa.

- .....

- Cậu nghe rồi sao không có phản ứng gì vậy? – Duy hỏi.

- Ý cậu là sao? – Băng hơi lúng túng trước câu hỏi đó.

- Tớ sẽ vẫn giữ em ấy bên cạnh mình cho đến khi em ấy thực sự thích ai đó. Nhưng mà chính tớ cũng không chắc lắm, chỉ sợ càng kéo dài thì càng khó để buông tay ra. – Duy cười nhạt.

- .....

Băng không trả lời. Anh hiểu ý của Duy. Vậy giờ anh nên làm sao đây? Trong lòng cũng trở nên không yên, lo lắng một điều gì đó.

- Cậu hiểu chứ? Sẽ khó buông lắm đấy.

- Ừ.

Hai người trầm mặc một lúc rồi cũng cất bước đi, sóng đôi đi về phía lớp học.

Cùng lúc đó, họ không ngờ có người tình cờ nghe được tất cả. Nghe được từ khi Xuân nói chuyện với Duy và cả cuộc đối thoại của Duy và Băng. Tâm trạng đột ngột xấu hẳn đi.

Hai bàn tay siết chặt. Ánh mắt lộ rõ ghen ghét, tức giận. Con bé kia có gì hay mà khiến bao đứa con trai mê mết như vậy. Đúng là loại con gái lăng ló, hèn hạ. Nhưng mà ai thích nó cũng được chỉ trừ anh. Anh là của cô và không ai có thể cướp anh từ cô. Thế mà con bé đó lại dám cướp đi sao? Đừng hòng. Nó tưởng mình là ai chứ? Cô nhất định sẽ không buông tha đâu.

Hãy đợi đấy. Ác mộng sẽ bắt đầu. Rồi cô sẽ khiến nó phải tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Căn phòng tối om. Khói thuốc chầm chậm lan tỏa khắp căn phòng mang theo cái mùi hăng hắc khó chịu của nó. Bầu không khí cũng trở nên nặng nề, đè nén tâm trạng của con người không sao thoải mái được.

Ngồi trầm tư suy nghĩ, ông Sơn khẽ nhắm mắt, nặng nề thở ra từng đợt khói thuốc trắng. Đạo này có quá nhiều việc diễn ra không suôn sẻ lắm khiến ông như già đi rất nhiều. Mái tóc ngày nào, giờ cũng đã bạc trắng cả ra.

Nghĩ tới đứa con gái bé nhỏ của mình, một thân một mình ở một nơi xa lạ không ai quen thân lòng lại đau nhói lên vì buồn bực. Tâm trạng vốn dĩ đã không tốt nay càng trở nên tồi tệ. Ông chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành xong hợp đồng này để có thể trả hết nợ rồi đón con bé đó về.

Mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi, hoàn toàn không có một khó khăn hay cản trở nào. Ông cũng có phần nhẹ nhõm. Cứ đà này sẽ nhanh chóng thôi, dự án đầu tư này sẽ sớm hoàn thành thôi. Nhưng tại sao trong lòng ông vẫn không yên. Chẳng phải mọi việc đều đang trở nên quá dễ dàng sao? Không lẽ sắp có gì đó sẽ xảy ra? Không. Không, ông không thể nghĩ như thế được. Đây như là đặt cược cả một ván bài, làm sao ông có thể thua được. Ông không được phép thua.

Càng nghĩ lại càng bứt rứt không yên. Thời gian chuẩn bị dài cuối cùng cũng sắp đến lúc gặt kết quả. Ông phải chuẩn bị thật tốt, không được phép xảy ra sơ suất gì.

Cạch...

Cánh cửa phòng bật mở. Bà Nga bước vào, khẽ thở dài khi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của chồng mình. Bao đêm ông đã trằn trọc trên giường lo nghĩ về đứa con gái của mình. Trong đôi mắt của ông dường như lúc nào cũng phảng phất chút nét ưu buồn, khổ sở. Đã có nhiều lần ông trở về nhà với tình trạng say khướt. Thật khiến bà cảm thấy đau lòng.

Bà cũng biết, thân là trụ cột gia đình, có quá nhiều trách nhiệm đè nặng lên đôi vai của ông. Món nợ ụp đến, thì người vất vả nhất vẫn là ông. Việc đưa con gái của mình kí hợp đồng mà không bàn bạc với ông cũng khiến ông giận dữ lắm. Mặc dù là mắng con bé là ngu ngốc, thiếu suy nghĩ nhưng thật tâm là ông đang tự trách mắng chính bản thân mình kém cỏi, làm liên lụy tới gia đình.

Cũng may, nhờ lời hứa của ông giám đốc kia, ông mới cảm thay đổi chút ít. Ông bắt đầu nuôi hi vọng về món lời sau khi mọi việc kết thúc. Bà không phải là không tin tưởng chồng mình mà là sợ ông ấy quá nóng vội mà thiếu suy nghĩ. Nhưng có vẻ như mọi việc vẫn ổn, có lẽ, mọi việc cũng sắp kết thúc rồi.

Chậm rãi đi tới bên cạnh, bà cúi xuống ôm ông từ phía sau. Hơi ấm lan tỏa, nhẹ nhàng sưởi ấm chút trái tim lạnh lẽo vì mệt mỏi căng thẳng hằng ngày.

Ông Sơn cũng nhẹ nhàng vỗ về người vợ thân yêu của mình. Ông biết ơn bà nhiều lắm, người đã luôn sát cánh bên ông dù cho khó khăn như thế nào. Trong lúc như thế này, ông vẫn còn gia đình, vẫn còn nơi để nghỉ mệt sau những sóng gió của cuộc đời.

- Mọi việc sẽ ổn thôi mà. – bà Nga thì thầm an ủi chồng mình.

- Ừ, cảm ơn em – ông gắng cười. Ông cũng hi vọng như vậy. Mọi việc sẽ ổn thôi mà. Phải không?

.....

Tiếng nước róc rách chảy từ vòi hoa sen. Một người con gái chậm rãi bước đến cạnh bồn tắm rồi nhẹ nhàng chìm mình trong dòng nước ấm áp. Mọi bụi bặm, khó chịu cũng dần biến mất.

Ngâm mình một lúc làm tâm trạng con người cũng khá thoải mái hơn. Đạo này có nhiều việc khiến cô cảm thấy rất bức bối. Chỉ cần nhìn thấy con bé ấy là đã thấy ghét rồi. Lúc nào cũng giả ngây để thu hút sự chú ý của con trai, đúng chỉ càng làm cho người ta thêm khinh bỉ. Hơn nữa nó còn dám đi quyến rũ cả người con trai ấy. Nó nghĩ mình là ai chứ? Đứa mồi mà chòi mâm xôi sao? Không, nhất định là không được rồi.

Hừ...càng nghĩ càng thấy bức bối. Hình ảnh của người con trai ấy mỉm cười với con bé ấy cứ ập hiện trong đầu làm cô như muốn phát điên lên. Con rắn ghen tị trong lòng cứ ngoe nguẩy không yên. Không...cô sẽ giữ anh ấy lại.

- Thừa cô chủ. – giọng nói trầm lạnh của một người đàn ông vang lên từ bên ngoài phòng tắm.

- Có chuyện gì? – Tiên bình thản đáp. Cô đứng dậy, khoác nhanh bộ đồ tắm rồi bước ra ngoài.

- Mọi việc đã chuẩn bị xong rồi thưa cô. – người đàn ông ấy kính cẩn trả lời.

- Vậy sao? Mọi thứ cũng nên bắt đầu rồi. – Tiên khẽ nhếch mép cười nhạt.

- Dạ vâng. – ông ta cúi đầu đáp.

Tiên đột ngột cất tiếng cười. Tất cả đã sắp xếp xong, chỉ còn việc thực hiện. Không biết lần này con bé đó sẽ chống trả như thế nào?

- Em không thể dừng lại sao? – giọng nói của một người con trai nào đó đột ngột vang lên khiến Tiên hơi giật mình bối rối.

Nhanh chóng lấy lại nét bình thản trên khuôn mặt, quay qua đáp lại người vừa mới xuất hiện ấy:

- Ai cho anh vào phòng con gái vào đêm hôm khuya khoắt như thế này chứ? – Tiên khẽ nhếch mép cười đáp lại.

- Mới bảy giờ thôi mà, hơn nữa anh đã được sự đồng ý của bố mẹ em rồi mà. Không phải sao? – người con trai đó tiếp tục lên tiếng.

- Hừ...anh cũng không thể tự ý như thế chứ. – Tiên bực dọc giậm chân tại chỗ.

Người con trai đó vẫn ung dung bước lại gần Tiên. Tự mình ngồi dựa lên thành ghế sofa, đối diện với Tiên. Anh khẽ nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý với cô. Nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve vài lọn tóc xõa phía trước của cô, anh lên tiếng:

- Em vẫn kiên quyết thế sao? Không thể dừng lại à?

- Dừng lại cái gì chứ? – Tiên bực dọc hất tay của người con trai ấy ra rồi quay lưng bỏ đi.

- Em luôn lạnh lùng, kiêu kì như vậy. Anh thích nét đó ở em nhưng lần này có vẻ hơi quá xa rồi đó. – người con trai ấy cười nhạt.

- Hừ...nếu đã không giúp thì anh đừng đến đây nói những lời nhảm nhí ấy.

- ....

- Việc tôi đã quyết thì không từ bỏ, tất cả là do nó thôi. Đây chỉ là đáp trả. – Tiên tức giận đáp lại. Đôi mắt lóe lên chút tia độc ác, ghen tị.

- Em...

- Anh không giúp thì đừng có phá nó. Nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu. – cô lườm anh một cái.

Người con trai ấy bất lực thở dài. Anh đã từng hứa sẽ giúp cô làm bất cứ điều gì cô muốn cho dù nó là việc gì. Mặc dù lần này có chút độc ác nhưng anh vẫn đồng ý giúp. Ai bảo ai yêu cô quá đến phát điên như thế này. Tại sao anh không thể dừng lại được thứ tình cảm ấy dành cho cô dù có thể cô đã thay đổi rất nhiều.

- Anh đã nói là sẽ giúp. – người con trai ấy lạnh lùng đáp.

- Tất nhiên, cảm ơn anh nhiều lắm. – Tiên nở nụ cười hài lòng.

- Em làm tất cả chỉ vì tên đó thôi sao? – anh hỏi.

- Không được nói anh ấy như thế? – Tiên tròn mắt tức giận.

- Tại sao lại phải hao tâm tốn sức vì một người mà không thêm chú ý tới em chứ?

Bóp...

Cái tát bất ngờ của Tiên khiến người con trai có chút choáng váng. Năm ngón tay đỏ hằn trên má của anh. Khóe môi nở nụ cười nhạt, không biết vì tức giận hay là vì buồn cười.

- Anh không được nói thế. Dành lại những gì thuộc về mình thì có gì sai chứ? – Tiên gằn giọng.

- Em thật ngốc nghếch... - anh bắt đầu thấy bực bội.

- Anh...

Lời nói bị ngắt quãng, anh thô bạo hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Thô bạo hôn lên nó, bao nhiêu ghen tức, khó chịu như trút lên nó. Anh muốn trừng phạt cô. Mặc cho cô giãy dụa ra sao, anh vẫn nhất quyết không buông. Nụ hôn cuồng nhiệt dừng lại khi cả hai gần như nghẹt thở.

Ngay lập tức, Tiên đẩy anh ra, định gỡ tay tát anh một cái nhưng lại bị anh bắt lại, giữ chặt lấy nó.

- Anh làm gì thế? Mau buông tay ra. – Tiên tức giận, vùng thoát khỏi sự kìm giữ của người con trai ấy.

- Anh sẽ giúp và cũng sẽ đợi cho đến khi em nhận ra điều tất cả những ngu ngốc em đã làm vì hắn ta. – giọng nói của anh chứa đựng đầy tức giận.

Không đợi Tiên nói thêm câu nào, anh lạnh lùng quay lưng bỏ đi để lại Tiên đứng một mình trong căn phòng tối ấy.

Khuôn mặt lộ rõ nét tức giận, khó chịu. Anh dám hôn cô sao? Ngay cả người con trai kia cũng chưa một lần chủ động làm thế với cô vậy mà anh dám sao?

Sáng sớm, trời đột ngột đổ mưa. Bầu trời âm u, ẩm ướt làm tâm trạng của con người có chút gì đó lười biếng, khó chịu và Xuân cũng không ngoại lệ. Cô cảm thấy không thoải mái lắm. Tại sao lại cứ có gì đó không yên trong lòng.

Lặng nhìn những giọt mưa đang tí tách rơi xuống, khẽ thở dài ngao ngán. Cô vốn thích mưa nhưng hôm nay lại không như thế.

Tút...tút...

Xuân giật mình vì tiếng chuông báo tin nhắn. Ai lại nhắn sớm như thế này?

Một ngày mới bắt đầu...Hãy đợi nhé...

Lời nhắn của một số điện thoại lạ. Rốt cuộc là ý gì? “Một ngày mới bắt đầu...Hãy đợi nhé...”. Đợi? Đợi điều gì chứ? Ai lại nhắn mấy câu như thế này cho cô. Nhắn nhầm sao? Chắc là thế nhưng mà...cô lại cảm thấy nó đang nhắn cho mình.

Lắc nhẹ đầu như muốn xóa đi dòng suy nghĩ vô lí của mình. Là vì tâm trạng không tốt nên cô suy nghĩ quá nhiều thế này sao? Ngốc thật.

Tút...tút...

Lại một tin nhắn đến nữa. Lần này là của Duy. Cô khẽ thở phào thoải mái.

Hôm nay trời mưa, anh tới đón em đi học. Anh đợi em ở dưới nhà lúc 6h30' đây. Đừng có trễ đó.

Duy tới đón cô đi học sao? Lại còn 6h30' nữa. Sao hôm nay anh ấy đột ngột thế nhỉ? Trời mưa nên khiến anh quan tâm cô thế sao?

Em cảm ơn nhưng mà em tự đi cũng được mà.

Cô nhắn đáp trả lời rồi vội vàng cất điện thoại đi nhưng lại có tin nhắn đáp trả. Duy trả lời nhanh thế sao?

Anh không thích để bạn gái của mình đi học một mình dưới trời mưa. Anh sẽ tới. Chuẩn bị đi.

Lời nhắn kiên quyết của anh, khiến cô càng khó để từ chối. Cũng không sao phải không? Chỉ là đi học thôi mà.

Nếu anh muốn có thể tới sớm, dùng bữa sáng cùng mọi người. Em sẽ nói bác Kim chuẩn bị thêm một phần cho anh.

Cô gửi tin nhắn mới được một lúc Duy đã trả lời ngay.

Được. Anh sẽ tới sớm hơn. Đợi anh nhé. Gặp em sau.

Xuân mỉm cười. Đôi khi thấy anh cứ xử ân cần quá mức, không khỏi khiến cô muốn hiểu lầm. Cảm giác giữa anh và cô càng ngày càng giống như một cặp vậy. Thật ngốc nghếch khi nghĩ về điều đó như vậy.

Nghĩ tới hiểu lầm, cô chợt nhớ tới lời nói của Băng. Hai má tự nhiên cũng nóng bừng lên. Cô lại nghĩ lung tung rồi.

Vội vàng xua đi tất cả để quay trở lại công việc thường ngày của mỗi buổi sáng. Dọn dẹp qua loa phòng của mình rồi nhanh chóng đi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa sáng và đi đánh thức mọi người dậy.

.....

Duy đúng là người đúng giờ. Đúng 6h20' anh đã có mặt tại nhà Chính để dùng bữa sáng với mọi người. Mọi người kia đều có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy sự xuất hiện của anh, chỉ có Xuân là không vì cô là người mời anh ấy đến mà.

- Sao cậu lại đến vào sáng sớm thế này? – Vũ hỏi một cách ngái ngủ.

- Sao? Không thích à? Tự dùng muốn ăn sáng cùng mọi người thôi. – Duy cười tươi đáp lại.

- Đột nhiên nhớ sao? Lạ thật. Hèn gì hôm nay trời mưa to như thế này. – Vũ cũng vui vẻ trêu đùa.

- Cũng đúng. – Duy gật đầu tỏ vẻ suy tư đáp.

Nhìn điệu bộ của mọi người vào sáng sớm như thế, Xuân cũng thấy vui lây. Không biết có phải là do cô quá may mắn không? Được nhìn năm mỹ nam cùng ngồi một chỗ như thế này đúng rất dễ khiến người khác phải ghen tị.

- Nào mọi người ăn nhanh lên, sắp tới giờ đi học rồi. – cô mỉm cười chen vào cuộc nói chuyện của họ, đặt lên bàn từng món ăn cho bữa sáng.

- Em ngồi ăn cùng mọi người đi. – Phong lên tiếng.

- À...em...

- Ngồi xuống. – Duy không đợi cô lên tiếng mà kéo cô ngồi thẳng xuống ghế. Vốn định lên tiếng từ chối nhưng bắt gặp ánh mắt của anh và cả những người khác, cô đành ngoan ngoãn ngồi dùng bữa.

Bữa sáng kết thúc, Duy kéo Xuân đi thẳng một mạch ra xe.

- Này, cậu làm gì thế? – Phong lên tiếng.

- Đi học. Hôm nay trời mưa nên tớ muốn đón em ấy đi cùng. – Duy mỉm cười đáp lại.

- Vậy sao không đi cùng mọi người sao? – Triệt bất bình lên tiếng, cảm giác khó chịu khi nhìn thấy người con gái mình thích bị độc chiếm như thế.

- Đây, như thế là không được rồi, chẳng lẽ cậu muốn em ấy bị đánh ghen sao? – Duy thông cảm cho suy nghĩ của Triệt.

- Nhưng... được rồi... – Triệt định phản đối nhưng đành im lặng, không phải là lời Duy nói không có lý.

Nói xong, Duy lẳng lặng kéo Xuân theo mình ra xe trong sự ghen tị và khó chịu của những người con lại. Dù biết là tất cả chỉ vì muốn tốt cho cô nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Kéo cô về phía chiếc xe Mercedes đen đang đợi ở ngoài rồi không ngần ngại đẩy cô vào trong trước khi kịp hiểu gì đã đóng chặt cánh cửa lại.

- Hôm nay anh không đi xe kia sao? – cô hỏi khi nhận ra đây không phải là chiếc Lamborghini thường thấy anh đi.

- À, hôm nay tự dưng muốn đi xe này, nhờ bác tài chở như thế sẽ được ngồi với em. – Duy nhìn cô với ý cười.

- Anh... – Xuân trở nên lung túng một cách khó hiểu trước sự tốt bụng của anh.

Cốc...cốc...

Cả hai quay ra phía cửa xe, bắt gặp khuôn mặt điềm tĩnh của người con trai ấy. Duy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ vờn người ra mở cửa.

- Có chuyện gì sao? – Duy lên tiếng hỏi.

- Tớ có thể đi nhờ xe được không? Hôm nay tớ muốn tới lớp sớm một chút. – Băng bình thản trả lời.

- Tất nhiên rồi, phải không em?

- Vâng...vâng ạ... – Xuân bối rối, gật đầu lia lịa.

Băng cười nhẹ rồi nhanh chóng leo lên xe. Ngay khi chiếc xe vừa lăn bánh, Xuân chợt nhận ra cái tình trạng của mình. Không biết vô tình hay cố ý mà cô lại ngồi giữa cả Băng và Duy. Mặc dù chiếc xe khá rộng rãi nhưng cô lại cảm thấy có chút gì đó nóng bức, ngột ngạt. Cả hai người con trai ngồi cạnh cô đều đang hướng ánh mắt về một phía nào đó nhưng tại sao cô lại có cảm giác là họ đang quan sát mình?

Bàn tay vô thức nắm chặt lại, ngồi ngoan ngoãn không dám nhúc nhích. Không phải đây là lần đầu tiên cô đi cùng họ nhưng lại là lần đầu ngồi cùng một chiếc xe với hai người này. Một người cô luôn quý mến và gần gũi. Một người cô luôn ngưỡng mộ, khâm phục. Cả hai cô đều dành cho họ một sự kính trọng đặc biệt trong lòng. Hơn nữa điều khiến cô bối rối không đơn thuần chỉ là vì tình cảm mình dành cho họ mà còn vì sự thay đổi nào đó trong họ.

Duy dường như quan tâm cô hơn, thường xuyên nói chuyện và ở bên cạnh cô hơn. Còn Băng... còn anh thì sao? Lời nói đêm giao thừa của anh vẫn còn mãi luẩn quẩn trong đầu khiến cô chỉ càng ngày càng rối bời. Cô không dám suy nghĩ quá nhiều về nó. Cô không đủ dũng cảm để nghĩ về nó. Cô tự ti về chính bản thân mình, một con người hết sức bình thường nhưng còn anh như một chàng bạch mã hoàng tử mà biết bao người mơ ước.

Cô không phải là lọ lem. Hoàng tử chỉ dành cho công chúa. Có lẽ Tiên mới thực sự thích hợp với anh. Họ cùng một thế giới còn cô thì không. Dù biết là thế nhưng lòng vẫn có chút nhói đau khi nghĩ về điều đó. Thật mâu thuẫn khi vừa muốn từ bỏ tình cảm đó vừa muốn níu kéo nó để nó ngày một ngày hai nảy nở trong tim.

Tình cảm lại càng mâu thuẫn hơn khi nó cứ giằng co mãi không yên giữa anh và Duy. Giữa cô và Duy có sự đồng cảm, yên bình mỗi lần ở bên nhau. Còn với anh lại là cảm giác tội lỗi, né tránh và bối rối. Dù biết Tiên đã ngỏ lời và thích anh lắm nhưng lại cứ mãi mê ngóng theo một cách tò mò, hồi hộp và ngốc nghếch.

- Chú ơi, dừng xe lại cho cháu được không? – Xuân đột ngột lên tiếng.

Chiếc xe cũng vì thế mà bất ngờ dừng lại.

- Có chuyện gì thế? Còn một đoạn mới tới trường mà. – Duy ngạc nhiên hỏi.

- Em đi bộ được rồi. Trời cũng tạnh mưa rồi mà. – cô mỉm cười đáp lại rồi vờn tay ra định mở cửa nhưng lại bị tay Duy giữ lại.

- Em định làm gì thế? Sao lại muốn xuống xe? – Duy có chút khó hiểu.

- Em... em muốn đi tản bộ một chút. – cô ấp úng khi nói về lý do.

- Em...

- Không sao đâu mà. – cô trấn an anh rồi đẩy tay anh ra để mở cửa. Không đợi anh nói thêm câu gì, cô trèo vội qua người anh và đi xuống. Vừa chạm chân xuống cô đã chạy một mạch thật xa khỏi chiếc xe đó.

Xuân cũng không hiểu vì sao cô lại cư xử như thế? Có phải là quá ngớ ngẩn, ngốc nghếch và vô lý không? Cô phải làm sao bây giờ?

.....

Ngay khi bóng của Xuân vừa khuất, để lại bầu không khí kì lạ trên xe. Cả hai người con trai đều cảm thấy lúng túng trước hành động của người cô gái đó. Họ đã làm gì sai sao? Muốn ở cạnh người mình thích thì có gì sai sao? Tại sao họ lại thấy cô đang muốn chạy trốn khỏi họ, khỏi tình cảm của họ. Nó nặng nề thế sao?

Bước lần thân vào trường rồi tới hành lang. Trước khi tới lớp Xuân cũng không quên ghé qua tủ đựng đồ của mình một chút.

Bước chân khựng lại bởi vì những bức hình to ở trước mặt mình. Rồi còn cả lời chế nhạo ghi trên đó.

OSIN MẶT RẸP HỌC TRƯỜNG QUÝ TỘC...

ĐÚA OSIN TỚI TRƯỜNG VÌ MUỐN ĐỔI ĐỜI...

.....

Hàng đồng lời miệt thị, chửi mắng thậm tệ. Học sinh đứng hai bên cười nói, chỉ trỏ, ném cho cô ánh mắt khinh khỉnh đầy khó chịu.

Cô ngỡ ngàng. Là ai đã làm việc này? Là ai đã tung tin đồn cô đang giúp việc ở nhà Chính.

- Thì ra đó là sự thật về mày sao? – một đứa con gái hiền ngang bước tới đẩy vai cô một cách thô bạo.

Ngay lập tức theo sau đó là một nhóm người nữa, cả nam cả nữ đều bày ra bộ mặt kênh kiệu đó của họ.

- Mày chỉ là đứa giúp việc quen thôi sao? May mắn được giúp việc ở nhà anh em họ Dương sao? – một đứa con gái khác tiến tới cười khẩy.

- Mày đã dùng mảnh lời nào để van nài họ cho mày vào đây học thế? – một đứa con trai vừa nói vừa tát vào mặt cô mấy cái.

- Gia đình mày chỉ có thể thôi mà cũng vào đây sao? – một tên con trai khác ném một sập hình gia đình cô vào người cô.

Không ngăn ngại chà đạp lên nó. Trong lòng bỗng chốc thấy đau đớn khi nhìn những kẻ thiếu hiểu biết ấy xỉ nhục gia đình mình. Cô vùng dậy, đẩy đứa con gái đang giẫm lên mấy bức hình đó.

- Các người muốn làm gì chứ? Có gì hay sao? – cô lạnh lùng đáp rồi vội vàng lách qua.

Bước chân trở nên mềm yếu, run rẩy. Tại sao cô thấy quay cuồng thế này? Đám nhà giàu hống hách này đã biết về gia đình cô và biết được việc cô làm, liệu sau này họ còn định phá đám gì đây.

Cô đi như chạy về lớp học. Dọc hành lang học sinh chen nhau nhìn cô như nhìn một tên ăn mày thấp hèn ngoài đường. Những tấm hình cắt ghép xỉ nhục cô dán đầy tường. Những lời chửi rủa, mắng mỏ cứ thế mà tuôn ra từ họ. Không ai quan tâm tới cô nghĩ gì, cô muốn gì.

Bước vào lớp với tâm trạng nặng nề. Mọi người vẫn dành cho cô ánh mắt ấy. Cảm giác thật khó chịu, cô như phát điên lên vì tiếng rì rào, bàn tán xung quanh.

- Này, con bé kia. – tiếng gọi chói tai của một ai đó khiến cô hơi ngược lên nhìn.

Cảm giác lạnh buốt áp lên não, con ớn lạnh chạy khắp cơ thể. Nguyên một ly nước đá to bị ném thẳng vào người cô không thương tiếc. Xuân khẽ rùng mình, hơi ngược nhìn chủ nhân của ly nước đó. Là một đứa con gái cùng lớp, khá khó chịu với sự xuất hiện của cô ngay từ đầu.

- Mày dọn giúp tao ly nước này nhé. Hay mày muốn giữ làm kỉ niệm? Hơp với mày lắm đấy. Phải không? Ngay từ đầu tao đã biết ngay mà. Đồ ăn mày ạ. – nó cười khanh khách rồi theo sau là tiếng cười nói phụ họa của những người khác.

Mọi thứ cứ quay cuồng quanh cô. Tiếng chửi mắng càng lúc càng to nhưng cô lại không biết nói thêm gì? Trong lòng uất ức, đau đớn khi chính mình và cả những người thân mình yêu quý bị đem ra làm trò đùa cho nhưng kẻ như thế?

Rầm...

Cánh cửa lớp lại bật mở bất ngờ. Một nhóm người cả nam cả nữ hùng hổ bước vào lớp, không ngăn ngại, đi thẳng tới bàn cô. Trước khi mọi người hiểu gì, một cái tát như trời giáng thẳng vào khuôn mặt nhỏ bé của cô.

Đầu óc như muốn nổ tung, năm vết đỏ hằn in trên má. Đôi mắt long lanh kìm nén những giọt nước mắt tràn ra từ sự yếu mềm trong con người của chính mình.

- Các người đang làm gì thế? – Xuân lạnh lùng hỏi.

- Mày con giả ngây. Chỉ là một đứa làm thuê mà còn dám hống hách với bọn tao sao? – đứa con gái tóc dài kia đột ngột hét to.

- Cô đang tức vì không nói lại một đứa “thấp hèn” như tôi sao? – Xuân nhếch mép cười nhạt.
- Mày...hừ...tao không chấp một kẻ bán thân như mày...loại như thế không đáng để tao so đo. – đứa con gái đó cười khẩy.
- Trò đùa chỉ có một giới hạn, khi đi quá, tôi không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. – cô liếc nhìn khuôn mặt đắc ý đó rồi quay đi.
- Đùa? Tao chẳng có hứng thú đùa với mày. – một người khác chen vào.

Một sấp hình ném thẳng xuống bàn, Xuân nhướn mày tò mò nhìn. Đôi mắt như đang lừa dối chính bản thân mình. Đây là gì chứ? Những tấm ảnh về một đứa con gái đi vào một khách sạn với những người con trai khác mà đứa con gái đó không ai khác lại chính là cô? Đây là ý gì chứ? Cô chưa bao giờ gặp những người trong hình thì làm sao có việc cô bị chụp lén như thế này?

- Các người đang bày trò gì thế? – Xuân tức giận hét lên.
- Còn chối sao? Hay là đang sợ vì bị lộ bí mật động trời này? – một đứa con trai cười khẩy.

Tên đó không ngần ngại ném một hộp Durex lên bàn, nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

- Sao? Muốn thử chứ? Xem kinh nghiệm của mày tới đâu? – hấn tiếp tục những lời nói mỉa mai đáng ghét của mình.

Bóp...

- Tôi đã nói là đừng bao giờ đùa quá giới hạn như thế? – Xuân tức giận, không kìm được tát thẳng vào mặt hấn một cái rõ đau.

Bọn họ nghĩ mình đang làm gì khi đem danh dự của người khác ra xi nhục như thế? Những người cậy mình có tiền, thích làm gì thì làm. Không quan tâm tới hậu quả của việc làm đó sao? Cô ghét nhất loại người hiền cần như thế.

- Mày nghĩ mày có quyền đánh tao sao? – tên con trai đó tức giận, xô cô ngã khỏi ghế, không ngần ngại tát trả cô một cái thật đau.

Chưa kịp định thần lại, cô bị một cánh tay của ai đó kéo thẳng ra khỏi lớp học. Đầu óc quay cuồng, choáng váng. Đôi chân run rẩy bị dắt đi một cách vô định. Xung quanh vẫn là tiếng reo hò cổ vũ của ai đó.

Đột ngột cô bị đưa vào đầu đó rồi người kia ném thẳng cô xuống đất. Từ từ định thần lại, cô ngồi thẳng dậy. Cô giật mình, bàng hoàng khi nhận ra đó là phòng vệ sinh nam. Hơn thế nữa xung quanh cô là một đám con trai đang nhìn cô không mấy thiện ý.

- Các...các người đang...định...làm gì thế? Đây là trường học...các người định... - cô áp úng hỏi.
- Sao? Mày sợ à? Lúc này còn mạnh miệng lắm mà. – tên con trai lúc này cười khẩy.
- Tôi không muốn ở đây nói chuyện với mấy người. – cô cố gắng giữ bình tĩnh, lách người qua đám con trai đó nhưng rồi lại bị một cánh tay giật ngược lại xô ngã.

- Sao? Không phải mày giới thiệu chài đàn ông lắm à? Tao tưởng mày thích, sao lại sợ như thế? – một tên con trai khác tiến tới, túm tóc cô kéo lên.

Cảm giác đau buốt từ đầu khiến đôi mắt cô lại long lanh. Cố né tránh sự thô bạo của người trước mặt nhưng không thể.

- Các anh lấy mạnh hiếp yếu, không thấy nhục sao? – Xuân tức giận nói.
- Bọn tao đâu đã làm gì mày đâu? Chỉ làm thăm hỏi chút mà. – hấn tát vào mặt cô mấy cái trêu chọc.
- Thả tôi ra. – Xuân giãy giụa khi hai tay bị giữ bởi những tên con trai khác.
- Chúng ta chơi trò gì đi. Trò mà mày thường làm ấy nhỉ? Như trong hình ấy nhỉ? – hấn cười khẩy đầy ác ý.
- Các anh điên rồi. Đây là trường học, các anh nghĩ mình sẽ được yên sao? – cô gằn giọng. Trong lòng dậy lên sự hỗn loạn, đau đớn.
- Bọn tao thừa khả năng để giải quyết nó.
- Thả tôi ra. – cô hét lên.

Hai tay bị trói ra sau bởi chiếc carvat của mình. Hai chân cũng bị chúng giữ chặt không cho nhúc nhích.

- Mày yên tâm, tao đã đưa mày tới nơi yên tĩnh, ít người biết, sẽ không ai làm phiền đâu. – hấn thì thầm vào tai cô mang theo chút đe dọa, hứng thú.

Cô điên cuồng giãy giụa để thoát khỏi sự kìm kẹp của những tên con trai. Miệng bị bịt chặt khiến cô không thể kêu ai tới cứu. Mà có kêu cứu thì sẽ có ai tới chứ? Cô càng chống trả chỉ càng khiến bọn chúng thêm hứng thú. Bàn tay không ngoan ngoãn bắt đầu không chế cô.

Nước mắt nóng hổi, lăn dài trên má. Nỗi sợ hãi cứ dần dần tăng lên, găm nhám từng góc ngách trong tâm hồn của cô. Tại sao cô lại bị đối xử như thế này chứ? Cô đã làm gì sai sao? Chỉ vì không có tiền, không có quyền mà cô phải chịu cảnh này sao? Bị mọi người xua đuổi, khinh rẻ, cười cợt và bị hạ nhục như thế này.

Không cô không muốn thế? Làm ơn, có ai đó cứu với. Trong thâm tâm cô chợt nghĩ tới người con trai ấy. Khuôn mặt thân thuộc ấy. Đôi mắt đen lạnh lùng nhưng lại dịu dàng ấy. Cô muốn nhìn thấy anh. Đau đớn ngoài thể xác có là gì so với nỗi đau mà tâm hồn cô đang phải chịu chứ?

Rầm...

Cánh cửa bật mở. Có ai đó tới cứu cô sao? Qua đôi mắt đã sẫm nhòe vì nước mắt cô nhận ra cái nhìn thân thương ấy. Anh đã đến rồi sao? Trong lòng chợt thấy ấm áp, nhẹ nhõm. Đôi môi khẽ hiện lên chút ý cười yếu ớt.

Vừa đặt chân vào trường Băng và Duy đều thấy những bức ảnh. Hơn thế nữa còn có những tấm ảnh ghép đáng ghét nhằm hạ nhục người con gái ấy. Trái tim chợt nhói đau, lo lắng. Không biết giờ cô đang ở đâu? Vẫn ổn chứ?

Dù cố tỏ bình thản đến đâu thì vẫn không kìm được ngọn lửa đang thiêu đốt tâm hồn anh. Anh nhìn Duy cũng đang rất tức giận. Chưa bao giờ anh thấy cậu ấy tỏ ra như thế. Cả hai không hẹn cùng nhìn nhau rồi chạy vội tới lớp của Xuân.

Không có.

Nỗi lo càng tăng dần như muốn bùng nổ.

- Xuân đang ở đâu? – Duy đứng bên cạnh anh, túm vội một đứa con gái trong lớp hỏi.

- Anh...Duy...em chào anh. – mặc cho nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Duy, đứa con gái ấy vẫn cứ cười như muốn lấy lòng anh.

- Nói mau. – Duy đột ngột hét lên khiến đứa con gái đó tái mặt vì sợ, không những thế còn tất cả người đang ở đó cũng giật mình, lo sợ.

- Em...ở...nhà vệ sinh nam phía...đông... - đứa con gái run rẩy trả lời.

Nhà vệ sinh nam phía đông.

Đầu anh như muốn nổ tung lên. Bọn người kia định làm gì cô ấy? Anh lao như điên tới đó. Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra với người con gái đó. Làm ơn.

Trái tim anh phát điên lên vì nó. Đau. Sợ hãi... cảm giác hỗn loạn tràn ngập trong anh. Chưa bao giờ anh mất bình tĩnh như thế. Tại sao con đường này lại xa tới như thế?

Vừa thấy cánh cửa ấy, anh lao nhanh vào không kịp suy nghĩ gì hết.

Trước mắt anh là người con gái ấy. Đôi mắt đẫm lệ. Khuôn mặt nhỏ bé đầy kinh sợ. Hai cánh tay bị trói ngược. Bộ đồng phục bị xé bỏ để lộ bờ vai trần trắng ngần.

Lòng thất đau. Nhưng tại sao anh lại lưỡng lự, anh không dám bước tới. Đôi chân như chôn chặt một chỗ. Vì sao người con gái này lại phải chịu đựng những điều đau khổ như thế? Là vì ai chứ?

Trong khi anh đứng nhìn cô một cách ngu ngốc như thế, Duy đã lao nhanh tới để kéo cô ra khỏi đám con trai thô bạo kia. Anh thầm cảm ơn cậu ấy.

- Các người đang làm gì thế? – anh lên tiếng. Giọng nói trầm lạnh mang theo sự đe dọa đáng sợ đến nghẹt thở.

- Anh Băng...tụi em...em...chỉ đùa...một chút thôi mà. – đứa nào trong đám con trai ấy cũng tái mặt, lo sợ. Chưa bao giờ chúng thấy người trước mặt mình tức giận như thế.

- Đùa? Các người nghĩ như thế là đùa sao? – Duy trợn mắt lên nhìn đám con trai đó. Không kìm được đá mỗi tên một cái, tay vẫn bế chặt người con gái đó.

- Được rồi, đi thôi. – Băng lạnh lùng lên tiếng.

Duy bót giận, quay người đi về phía Băng.

- Giữ em ấy dùm tớ một lúc. – Duy đưa cô cho anh rồi quay người đi về đám người đang nằm trên sàn nhà kia.

- Cậu định làm gì? – Băng hỏi.

- Với tớ thì chưa đâu. Tớ biết cậu sẽ giải quyết vụ này nhưng tớ hiện tại thì không đủ kiên nhẫn để đợi đâu. – Duy đáp.

- Cậu...

Lời nói bị ngắt quãng bởi tiếng la hét, lời van xin của những tên con trai đó. Đã lâu rồi không thấy cậu ấy tức giận như thế.

- Anh Duy... đừng làm thế. – người con gái kia im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng. Dù ghét nhưng cô không muốn để Duy ra tay mạnh như thế.

- Em... em điên sao? Bọn này vừa... - Duy ngờ ngàng nhìn cô.

- Đúng nhưng bọn chúng không đáng để anh ra tay như thế? – cô tiếp lời.

Duy nhìn vào đôi mắt của cô. Anh chợt nhận ra chút bình thản, nhẹ nhàng nào đó. Thật đáng ngạc nhiên trước tinh thần quật cường của người con gái đó. Dù sợ hãi vẫn còn trong cô nhưng cô vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh thế sao?

- Được rồi, chúng ta đi. – Duy gật đầu, quay người bỏ đi, cùng Băng và Xuân đi ra khỏi nơi này.

Nhưng vừa đi được một đoạn, lại có một đám con gái chặn đầu. Đó là “năm bông hồng gai”, còn có cả Tiên nữa. Cô theo sao đám người đó, đôi mắt long lanh đầy lo lắng.

- Anh Băng, tại sao anh lại bế con bé giúp việc đó? – Hà lên tiếng hỏi.

- Tôi giúp ai, còn cần cô phải cho phép sao? – Băng lạnh lùng hỏi.

- Anh... còn Tiên thì sao? Không phải như thế là phản bội chị ấy sao? – Quyên chen vào.

Lời nói nhanh chóng được sự đồng ý của những người khác. Mọi người đua nhau hòa vào để gắn ghép anh và Tiên nhưng anh vẫn không có chút động lòng.

- Mọi người đừng như thế? Anh ấy chỉ đang giúp em ấy thôi mà. – Tiên lên tiếng can ngăn, tỏ vẻ quan tâm tới Xuân.

Băng cười nhạt. Thật không hiểu là cô ta đang thật sự quan tâm tới Xuân sao?

- Một lần nữa tôi nói lại, tôi giúp ai là chuyện của tôi. .hơn nữa cũng đừng bao giờ tự ý ghép tôi với ai cả. Kể cả người đó là ai. Tôi không quan tâm. Và từ nay về sau, những việc này còn tái phạm. .thì đừng trách tôi. – anh lạnh lùng, chậm rãi tuyên bố.

Không để ai nói thêm câu gì, Băng xoay người bước đi luôn. Duy đứng cạnh trầm ngâm một lúc rồi cũng chạy theo anh. Mặc dù vẫn còn chút bực mình chưa biết phải làm sao nhưng điều mà anh quan tâm bây giờ vẫn là người con gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Bóng của ba người vừa khuất khỏi tầm mắt của đám người kia. Xuân lập tức lên tiếng.

- Anh thả em xuống. Em tự đi được. – giọng cô đều đều như đang che giấu cảm xúc gì đó trong lòng.

- Em vẫn còn đang mệt mà. – Duy chặn ngay ý nghĩ của cô.

- Em ổn. Em muốn tự đi. – không đợi Băng thả xuống, chính cô cũng tự mình nhảy xuống, thoát khỏi vòng tay chặt chẽ của anh.

- Hôm nay em về đi, anh sẽ xin phép cho em. – Duy vẫn không yên.

Cô cười nhạt lắc đầu.

- Em không muốn về. Các anh về lớp đi. Em đi trước đây. – cô cười nhạt rồi vội vàng bỏ đi né tránh một lời ngăn cản nào đó.

Cô tự cười bản thân mình có quá ngu ngốc khi lại tự quay đầu vào nơi đã hành hạ mình không? Tại sao không bỏ về như lời của Duy? Vì sao ư? Ngay cả chính bản thân cô cũng không thể hiểu rõ nổi. Cô chỉ biết là vì mình không muốn bỏ chạy, không muốn tỏ ra yếu đuối trước những con người đáng ghét ấy, vì chính cái tôi của mình.

Nếu bỏ chạy chẳng khác nào cô tự thừa nhận bản thân mình cũng giống như lời của họ? Bỏ chạy như một kẻ thua cuộc, không chấp nhận được con người của mình, tự mình phủ định lấy gia đình mình. Không. Cô không phải là loại người đó. Cho dù có xảy ra chuyện gì, cô vẫn tin tưởng vào điểm tựa duy nhất của mình. Vẫn sẽ luôn thế.

Quay lại lớp trong tiếng bàn tán xôn xao của mọi người. Ánh mắt dòm ngó đầy hiếu kì của những người xung quanh khiến Xuân có chút không thoải mái. Bước

chân trở nên gương gạo, lưỡng lự khi bắt gặp tia tức giận trong mắt Triệt.

Cô chợt hiểu tại sao mọi người lại im lặng khi cô bước vào lớp. Là do Triệt đã làm đúng không? Chắc vậy rồi. Cô cười nhạt như định trấn an và bảo rằng mình ổn nhưng có vẻ như đã tác dụng ngược lại.

Ngay khi cô vừa ngồi xuống cạnh, Triệt đã quay phắt qua nhìn cô bằng ánh mắt thắc mắc, bức bối như muốn ăn tươi nuốt sống cả cô.

- Có chuyện gì khiến cậu khó chịu vậy? – Xuân bình thản hỏi khi đang lấy sách vở ra để chuẩn bị cho tiết học mới.

- Cậu bị điên à? Tại sao lại ở đây? – Triệt gằn giọng.

- Cậu nói lạ, học sinh vào lớp mà cũng bị gọi là điên sao? – cô trêu chọc.

- Cậu...

- Được rồi, chuẩn bị vào lớp rồi, không cần làm toáng lên thế đâu. Tớ ổn mà. – cô nhún vai trấn an cái đầu đang bốc khói của cậu lại.

- Nếu cậu không cho tớ một lời giải thích những gì đang xảy ra thì tớ sẽ làm toáng lên thật đấy.

- Cậu... làm sao tớ biết được. Mọi việc vẫn ổn. Đó là tất cả cậu cần biết được chưa. Không có gì đáng để nói ở đây cả.

- Ai đã làm? Tớ sẽ...

- Triệt... Tớ ổn được chứ. Đừng làm mọi việc trở nên rắc rối hơn nữa. Tớ thế này là quá đủ rồi. – Xuân có chút hơi khó chịu khi cậu cứ liên tục đề cập tới vấn đề này.

- Cậu đang cố tỏ ra mình mạnh mẽ khi chịu đựng những thứ như thế này sao? Cậu nghĩ là cậu sẽ ổn sau tất cả những thứ như thế này sao? – Triệt cũng bắt đầu mất bình tĩnh nhưng vẫn cố gắng kìm giọng.

- Được rồi đó. Cậu đang làm tớ điên lên đây. Nếu cậu muốn biết, thì được rồi tất cả là do cậu và những người anh họ của cậu đấy. Không phải sao? Đánh ghen, chọc phá, giúp việc... không phải đều liên quan tới các cậu sao? – Xuân gằn giọng để kìm nén khỏi sự mất bình tĩnh của mình.

- Cậu...

- Được rồi, tớ xin lỗi vì tớ đang khó chịu quá. Đừng nhắc tới chuyện này nữa.

Xuân kết thúc ngắn gọn rồi quay trở lại với bài học của mình nhưng trong lại không thể tập trung vào bất cứ thứ gì. Có phải là rất quá đáng khi đổ hết lỗi lên đầu của Triệt và những người khác. Đơn giản chỉ vì Triệt muốn giúp, thế mà cô nỗ lực chẳng được gì. Thật ích kỉ nhưng biết làm sao để kìm nén được cơn giận dữ đang nhen nhóm trong lòng chứ?

Buổi học cứ thế, lặng lẽ trôi qua trong bầu không khí nặng nề giữa cả hai. Suốt cả ngày hôm đó, giữa cả hai chỉ là im lặng. Bao suy nghĩ đè nén lên những cảm xúc non nớt của họ. Bây giờ họ nên làm gì chứ? Mọi việc đột ngột xảy ra khiến mỗi người phải dừng lại, suy nghĩ điều gì đó. Không quan trọng lỗi lầm là của ai mà quan trọng là giải quyết nó như thế nào?

Triệt không có lỗi khi thích cô và cũng không phải là nguyên nhân khiến cô bị kì thị cũng như Xuân không gây ra mọi việc, làm những người cô yêu thương phải gặp rắc rối. Dường như tất cả đã được sắp đặt để thử thách con người, thử thách sức chịu đựng của họ mà thôi.

Dọn dẹp nhanh chóng sách vở trên bàn, Xuân vội vàng xách cặp đi thẳng ra ngoài cửa. Cô đi nhưng không rõ mình đang định đi đâu mà chỉ muốn tìm một góc nào đó. Dù biết mình yếu đuối khi chạy trốn như thế này nhưng cô thực sự không biết phải làm sao. Nếu có ai tỏ ra quan tâm hay thương cảm thì cô sợ chính mình cũng sẽ yếu lòng theo nó để từ bỏ. Cô không muốn thế, không thể như thế được.

Đầu óc rối tung lên một cách nặng nề. Toàn thân mệt mỏi vì những suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu như thế này khiến cô phát điên lên. Sống mũi cay cay, nước mắt cứ nén chặt trong đáy mắt, kìm giữ biết bao nỗi khổ tâm.

Lấy chiếc xe đạp của chính mình, đạp lòng vòng, lòng vòng. Cô cứ chạy mãi một cách vô thức, tìm kiếm một chút nhẹ nhõm cho trái tim mệt mỏi vì chịu đựng mọi thứ của mình.

Gió nhẹ nhàng thổi mang theo chút hương vị của đất, của cỏ cây. Hai bên đường cây cối thẳng tắp. Khung cảnh yên tĩnh cho xoa dịu bớt gì ngón ngang trong lòng.

Cô đột ngột dừng lại. Đạp vào mắt mình là màu xanh rộng lớn của biển.

Tiếng sóng rì rào. Gió biển mơn man vỗ nhẹ vào khuôn mặt như đánh thức một phần tâm trạng đang ngủ mơ của mình.

Dừng chân một lúc, từ từ dắt theo chiếc xe đạp lại gần bờ biển. Không gian bao la, bao trùm lên con người nhỏ bé, đơn độc giữa vũ trụ. Đôi mắt mờ hồ nhìn về một phía xa xăm nào đó. Bao cảm xúc trở nên trầm lắng như con người của cô lúc này. Một khoảnh khắc bình yên nào đó từ trong những suy nghĩ bận rộn.

Nơi này có chút quen thuộc, không phải lần đầu cô tới đây nhưng lại là lần đầu cô tới đây một mình, không cùng với người con trai ấy. Có lẽ như vậy lại tốt hơn, yên tĩnh một mình cũng ổn.

Ngồi xuống bờ biển, thả chân xuống dòng nước mát lạnh. Sóng biển vỗ nhẹ vào chân rồi lặng lẽ quay về biển cả của nó. Phải, cuối cùng nó cũng quay về với biển mẹ của nó. Còn cô, giờ cô có thể quay về không? Dù muốn lắm nhưng thật khó. Còn trách nhiệm, còn lòng tự trọng của chính bản thân mình, cô không muốn quay về. Những lời nói khó nghe về gia đình – về niềm tự hào của mình thật khiến cô cảm giận đến tận cùng, chưa kể những việc tệ hại bọn họ làm. Ghép hình để hạ nhục cô, làm những việc không thể chấp nhận được chỉ vì họ muốn.

Bọn họ là cái gì mà có quyền đó chứ? Chỉ là người hưởng chút tiền bạc của bố mẹ mình, không biết tới khổ sở, suốt ngày sống trong nhung lụa mà có thể đi phán quyết người khác như hiểu rõ bản thân người đó sao? Chẳng lẽ cuộc đời nhảm chán đó khiến họ phải làm thế như tìm kiếm một thú vui. Thật ngốc nghếch.

Lặng người, Xuân cúi gục mặt vào đầu gối của mình, che giấu bao nỗi niềm. Cô cũng không biết mình ngồi như thế lâu như thế nào cho đến khi có một ai đó bước tới cạnh, nhẹ nhàng đặt chiếc áo khoác lên vai cô.

Xuân giật mình, bối rối, hơi ngước lên nhìn, vô tình bắt gặp đôi mắt đen ấy. Khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ trấn an tinh thần hỗn loạn của cô. Anh không nói gì mà chỉ lặng lẽ ngồi cạnh, mặc cho cô nhìn anh trên trời đầy ngỡ ngàng.

Không gian rộng lớn, chỉ có tiếng sóng rì rào bao bọc lấy hai thân hình nhỏ bé. Cả hai ngồi cạnh nhau, im lặng để lắng nghe tiếng lòng của chính mình, của người bên cạnh giữa nơi này. Tâm trạng cô đột ngột trở nên yên bình lạ lùng.

Anh không nói gì, không an ủi mà chỉ ngồi cạnh. Có lẽ như thế lại hay.

Bầu trời đột ngột trở nên tối sầm bởi những đám mây đen kéo tới. Quang cảnh âm u nặng nề nhưng không hề làm họ thấy khó chịu.

Những hạt mưa bắt đầu rơi xuống. Từng hạt, từng hạt đua nhau rơi xuống. Xuân bối rối nhìn người con trai bên cạnh.

- Anh vào trong xe đi, kéo ôm – cô nói nhẹ.

- Còn em thì sao? – anh hỏi.

- Em...em... - cô lúng túng. Đứng rồi, cô đang định làm gì nhỉ? Cô không muốn trú mưa, hay vì chân cô không đủ sức để đứng dậy.

- Trời mưa to rồi đó. – giọng anh chậm rãi, đầy quan tâm.

- Vâng...anh trú đi. – cô nói.

- Sẽ không ai biết đâu. – giọng anh nhỏ nhẹ.

- Em...ồn mà.

- Ừ, anh biết. Em vẫn ồn mà. – anh mỉm cười.

Anh dịu dàng xoa đầu cô. Từng cái chạm nhẹ như đang muốn đánh thức từng cảm giác mà cô đã gồng mình đè nén, chôn giấu nó một cách khó khăn.

Anh không nói nhiều như những gì anh làm lại vô cùng mạnh mẽ.

Mọi cảm xúc như vỡ òa trong cô. Nước mắt chọt rơi trên khóe mắt, hòa cùng những hạt mưa nhẹ nhàng mang theo bao buồn bực, mệt mỏi đi.

Anh ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm vì mưa và nước mắt mà lòng cũng nhói đau.

Anh biết cô đau như thế nào. Anh biết cô buồn như thế nào cũng như vì sao cô lại che giấu nó. Rốt cuộc thì anh vẫn chỉ biết giữ nó trong lòng, không thể nói ra, không thể san sẻ mọi thứ với cô mà chỉ thể ngồi bên động viên cùng cô.

Mưa rơi mang theo những hạt nước tích tụ rơi xuống đất. Nước mắt do những nỗi buồn, mệt mỏi dồn nén mà rơi. Trái tim nhẹ nhõm khi bao nỗi niềm được giải tỏa. Điều cô lo sợ cuối cùng cũng xảy ra. Cô giấu mọi thứ cũng vì sợ những gì của ngày hôm nay xảy ra. Liệu bọn họ có làm gì với gia đình cô không? Giờ cô nên làm gì đây?

Đã tới lúc cô phải mạnh mẽ trở lại, không còn gì để che giấu, để né tránh nữa. Đã đến lúc cô đứng lên vì chính mình, vì những gì mình yêu quý. Mặc kệ những lời đàm tiếu của người khác. Những lời nhận xét của người xung quanh không làm nên phẩm chất của một con người. Bỏ chạy chứng tỏ là thừa nhận những lời nói đó, mà cô không phải là như thế. Chắc chắn cô sẽ cho họ biết mình đã sai như thế nào.

Xuân và Băng quay về nhà khá trễ. Toàn thân đều ướt như chuột lột, lạnh cóng. Nước từ tóc, từ quần áo chảy xuống ướt cả một chỗ.

Vừa thấy cả hai về, Phong, Vũ và Triết đều vội vàng chạy tới. Nhìn khuôn mặt hơi tái vì lạnh của người con gái đó, mỗi người không hẹn cùng đau lòng. Hôm nay quả là ngày tồi tệ của cô. Dù muốn chạy ngay tới bên nhưng lại bị Băng ngăn cản. Ban đầu có chút bất mãn nhưng cũng không phải là sai. Thứ cô cần nhất lúc này là yên tĩnh, để tự mình trấn an lại chính bản thân mình.

- Mọi người chưa đi nghỉ sao? Sao lại chạy ra đón em thế này. – Xuân mỉm cười đón chiếc khăn bông từ tay Phong để lau những giọt nước trên mặt. Nhìn nụ cười gương gao ấy chỉ càng khiến người đối diện thấy đau lòng. Dù đã trải qua những việc tồi tệ nhưng cô vẫn gồng mình để vui vẻ thế sao?
- Em mệt không? Ăn tối chưa? Đi thay đồ đi, thức ăn đã dọn rồi đó. – Phong nhẹ nhàng nhắc.
- Em cảm ơn, mọi người vất vả quá vậy. Em tự lo được. – cô cười đáp lại.

Râm...

Cánh cửa bật mở đằng sau lưng năm người. Một bóng người chạy thẳng một mạch tới, ôm chầm lấy người con gái kia. Cái ôm gặt gao chặt chẽ chứa đựng biết bao nỗi lo dồn nén. Ngay khi tan học, anh đã chỉ muốn tới bên cạnh cô nhưng lại không biết cô trốn đi đâu. Vừa nhận tin cô đã về liền vội vã chạy tới. Vừa nhìn thấy cô, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm dù trong lòng cũng không kém phần xót xa. Toàn thân ướt đầm đang run lên vì lạnh, khuôn mặt hơi tái nhưng vẫn gương cười. Cô đang muốn chứng tỏ mình mạnh mẽ như thế để làm gì chứ?

Không chỉ có anh mà còn nhiều người khác sẵn sàng giúp cô, che chở cho cô nhưng cô vẫn từ chối. Con người ai cũng sẽ có lúc mềm yếu, đâu cần phải gồng mình để mang cái mặt nạ giả tạo đó chứ?

- Anh...Duy...thả em ra. – cô lên tiếng. Bị ôm chặt như thế này, có phần không thoải mái.
- Em trốn đi đâu thế? – anh nhẹ buông cô ra rồi hỏi.
- Đi lung tung một tí ấy mà. – cô lại mỉm cười.
- Em...được rồi, đi thay đồ đi. Lạnh như thế này sẽ ốm đó. – anh tiếp tục.
- Vâng. – cô gạt đầu rồi quay người đi thẳng.

Cô vội vàng chạy khỏi nơi này. Nếu cứ ở lại như thế chắc cô sẽ không kìm nổi cảm xúc trong mình mất.

Suốt buổi tối, sau khi ăn tối, cô chỉ tự giam mình trong phòng. Ngồi co ro, ngắm màn mưa dai dẳng chưa chịu thôi. Cái lạnh khẽ len lỏi vào trong một góc tâm hồn nào đó. Đầu óc trống rỗng, có lẽ như thế sẽ khiến cô thoải hơn. Một ngày trải qua với bao mệt mỏi, ngày mai sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Sáng sớm, Xuân dậy sớm như mọi ngày, chuẩn bị mọi thứ trước khi bắt đầu một ngày mới. Suốt ngày hôm qua trời mưa nhưng hôm nay vẫn chưa có chút gì gọi là sáng sủa mà vẫn cứ âm u nặng nề.

Nhìn vào gương, khuôn mặt không còn quá ủ rũ như ngày hôm qua rồi, chỉ có điều vẫn còn hơi xanh. Dư âm của việc ngồi dưới mưa suốt mấy tiếng nên giờ người vẫn còn mỏi như, đau nhức. Đầu cô có hơi nóng nhưng cô mặc kệ. Chỉ là cảm nhẹ thôi mà.

Cô đi xuống bếp, giúp bác Kim chuẩn bị bữa sáng như mọi ngày. Sau đó đi học trước những người khác. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại thế, cứ như là đang né tránh mọi người vậy.

Xuân bước vào trường cũng ngay lập tức nhận được rất nhiều sự chú ý từ người khác. Chỉ trò, nhận xét, trêu chọc... nhưng không một ai dám làm quá đáng cả. Có lẽ Băng và mọi người đã giúp cô làm dịu vấn đề này.

Cô lẳng lặng cất xe rồi đi về lớp học. Dọc hành lang yên tĩnh, thật tốt biết bao. Bước chân khựng lại khi cô nhìn thấy người con gái đó. Tiên đang đứng trước mặt cô. Một thoáng bối rối, không biết nên làm như thế nào? Tiên muốn gì ở cô mà phải đợi cô từ sớm như thế này.

- Chào em – Tiên lên tiếng trước. Vẫn nụ cười duyên dáng thường ngày.
- Chào chị. – Xuân cũng vui vẻ đáp lại.
- Vẫn ổn chứ? – Tiên tỏ ra quan tâm tới tình hình của cô.
- Vâng, em ổn. – cô gạt đầu.

- Chuyện hôm qua, có chút quá đáng, em đừng quan tâm làm gì. – Tiên mỉm cười trấn an, đẩy mắt hiện ánh nhìn đầy ảm ý.
  - Em biết mà. – cô cũng mỉm cười đáp lại.
  - Tại sao không nói cho chị biết chuyện của em, nếu biết chị đã giúp rồi, đâu cần em phải chịu khổ như thế này. – Tiên ân cần hỏi thăm
  - Em không sao, chị đừng lo, mọi việc vẫn ổn mà. – cô đáp qua loa, không muốn đề cập tới nó.
  - Em thật là...
  - Không sao đâu ạ. Nếu không còn việc gì, em đi trước. Chào chị.
  - Khoan đã, em thích Băng sao? – Tiên nắm chặt cánh tay của cô lại.
- Xuân giật mình. Cô thích anh ấy sao? Có gì khiến Tiên phải hỏi như thế?
- Không, chị đừng...
  - Em cũng biết chị thích Băng nhiều lắm mà. Tại sao em vẫn không chịu hiểu chứ? – Tiên đột ngột thay đổi thái độ.
  - Em đâu có ý gì với anh ấy. Chị...
  - Vậy tại sao hết lần này tới lần khác em cứ quẩn quít anh ấy.
  - Không...em...
  - Em thật làm chị thất vọng đấy. Chị đã kể hết những suy nghĩ của mình cho em nhưng em lại không hề quan tâm tới nó.
  - Không...em không có ý định chen vào hai người, thật mà. – cô cố gắng thuyết phục.
  - Không có ý định sao? – Tiên nhếch mép cười khinh bỉ.
  - Em...
  - Hừ, cứ cho là thế đi. – Tiên giận dữ quay phắt người bỏ đi.

Nhìn dáng người của Tiên vừa khuất, tâm trạng lại càng nặng nề hơn. Cảm giác cứ như mình là người đi phá đám chuyện của người khác một cách hèn nhát và đáng trách. Đầu phải cô muốn thế đầu.

- Dù là ai đi nữa, chị cũng sẽ không nhường đâu. Sẽ làm mọi cách để giữ anh ấy. Em hiểu chứ? – Tiên ngừng lại, nhấn giọng nói nốt câu cuối rồi xoay mình bỏ đi một mạch.

Rất cuộc thì hình ảnh của cô trong mọi người đã xấu tới mức nào? Ăn bám. Mồi chài. Lẳng lơ. Không ai quan tâm tới lời giải thích của cô mà cứ tự áp đặt những thứ tồi tệ lên cô. Người ta vẫn thường nói khi ai đó nói xấu bạn chính là vì người đó ghen tị với chính mình. Ghen tị sao? Phải, họ đang ghen tị với cô khi cô được ở chung với những người mà họ thích, những người mà họ luôn ao ước. Là thế sao? Họ tưởng cô cũng thích thế à? Cô phát mệt vì phải tìm ra lí do của những gì cô đang phải chịu đựng như thế này.

Tít...tít...

Xuân hơi giật mình vì tiếng điện thoại. Dòng suy nghĩ bị đứt quãng, cô cũng tạm gác nó qua một bên, chậm rãi lôi chiếc điện thoại ra. Hơi nheo mắt khó chịu. Là số lạ.

Start...

Chỉ đúng một chữ như thế. Start? Là có ý gì chứ? Bắt đầu? Bắt đầu cái gì chứ? Ai lại rảnh rỗi gửi cho cô tin nhắn này chứ?

Tâm trạng trở nên khó chịu vì tin nhắn đó. Cô xóa nó rồi nhét trở lại vào cặp để chuẩn bị vào lớp.

Tít...tít...

Lại có tin nhắn. Vẫn là số lạ và vẫn chữ ấy. Thật sự là có ai đang đùa quá chớn rồi.

Tít...tít...

Tin nhắn với dòng chữ: “Start” cứ dồn dập tới một cách khó hiểu. Cô bắt đầu bức mình khi ai đó lại gửi hàng loạt như thế này. Cô bức bối, tắt nguồn luôn chiếc điện thoại rồi nhét vào cặp. Thật không hiểu nổi lại có người lại thích làm những việc như thế này. Nó khiến cho tâm trạng vốn đã tồi tệ của cô càng tệ hơn. Không hiểu sao dòng chữ ấy cứ lộn vờn quanh đầu khiến cô thấy có chút bất thường, trong lòng cũng vì thế mà không yên. Có chuyện gì không hay sắp xảy ra sao? Chuyện gì chứ?

Xuân giật mình khi nghe tiếng chuông báo hiệu vào lớp. Vội vàng lấy lại tinh thần, cô bước nhanh vào lớp học với tâm trạng vẫn không hề khá hơn chút nào. Đường như những việc xảy ra ngày hôm qua vẫn còn ám ảnh trong đầu khiến cô không thể không rùng mình vì sợ mỗi khi nghĩ tới nó.

Bước vào lớp học này, từ bao giờ đã trở thành con ác mộng của cô thế này. Ánh mắt sầm soi, dò xét bóp nghẹt lấy từng nhịp thở. Mọi thứ cứ quay cuồng đè nén biết bao cảm xúc của cô.

Chậm rãi đi về chỗ ngồi, đôi mắt chỉ dăm dăm nhìn xuống dưới đất, né tránh chỉ cho đến khi cô tới nơi rồi mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

Triệt không biết từ đâu xuất hiện rồi nhanh chóng ngồi ngay vào chỗ bên cạnh Xuân. Cậu không nói gì mà chỉ lẳng lặng lôi từ chiếc cặp ra một tập giấy take note rồi hí hoáy viết cái gì đó.

Một lúc sau cậu đẩy qua cô, khuôn mặt vẫn lạnh lùng không biểu cảm.

Xuân nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Dòng chữ ngắn nhưng lại chứa đựng biết bao nhiêu cảm xúc của cậu. Dù cho cô cố giữ khoảng cách hay đã bao lần vô tình làm tổn thương cậu nhưng cậu dường như vẫn không một lời trách cứ mà cứ ở bên để an ủi, che chở cho cô. Điều đó đã làm cô thực sự thấy mình xấu xa, ích kỉ nhưng từ tận đáy lòng, cô thực sự rất biết ơn cậu, đặc biệt là lúc này.

Xuân cười nhạt. Tay xé lấy tờ giấy Triệt ghi rồi dán vào một cuốn vở. Sau đó cũng tự mình vẽ lại vào tập giấy take note ấy một khuôn mặt cười và lời cảm ơn rồi gửi lại cho cậu. Cứ thế cả hai im lặng suốt buổi học. Đơn giản chỉ vì trong mỗi người đều cảm thấy thoải mái hơn nhiều vì ít nhất người bên cạnh mình vẫn đang ủng hộ mình.

Hết buổi học, Xuân mở lại điện thoại thì ngay lập tức nhận một loạt tin nhắn của Duy, anh hẹn cô tới phòng đọc nhạc cùng ăn trưa với anh. Có vẻ anh lo lắng lắm khi liên lạc mãi mà không được nhưng không phải chỉ có mình Duy và cô dùng bữa mà còn có cả Băng nữa.

Vừa bước vào phòng, ánh mắt của Băng đã khiến cô thấy bối rối hẳn đi. Cô chợt nhớ tới ngày hôm qua, anh đã ngồi cạnh cô dưới mưa rất lâu. Không biết anh có cảm thấy khó chịu hay ôm như cô không nữa? Hi vọng là anh vẫn khỏe.

- Tới rồi sao? Vào đây nhanh lên. – Duy cười hài lòng khi thấy cô bước vào, nhanh chóng kéo cô ngồi vào chỗ của mình.

- Chào hai anh, mọi người mất công quá rồi. – cô thấy lúng túng trước thái độ hào hứng của Duy.

- Không có gì. Lâu lâu mọi người mới ăn chung mà, à tí nữa Phong và mọi người cũng tới nữa đó. – Duy tiếp tục.

- Dạ? Mọi người đều tới dùng bữa sao? – cô bắt đầu có chút không thoải mái.

- Sao lại không? Giờ chẳng phải mọi người đều biết việc bọn anh quen em sao? Cần gì phải giấu diếm. Đứng không Băng? – Duy bình thản nói như không có gì to tát mặc dù anh hiểu suy nghĩ của cô lúc này.

- Đứng, không cần phải kiêng dè gì. – Băng ậm ừ đồng ý.

- Em...

.....*Let me go home. I'm just too far from where you are. I wanna come home...*

Tiếng chuông điện thoại khiến Xuân phải ngừng nói. Nhạc chuông cô đặt riêng cho nhà của mình. Chắc là mẹ gọi điện thoại. Có chuyện gì sao?

- Alo...mẹ ạ? – cô hỏi qua điện thoại.

- Mẹ...xin...lỗi... - lời nói ngắt quãng cùng tiếng nức nở của mẹ khiến cô bắt đầu lo lắng.

- Có chuyện gì sao ạ? – giọng cô gấp gáp, nóng lòng đầy lo sợ.

- Mẹ...xin lỗi...bố con...bị một nhóm người bắt vì tội nhận hối lộ...giờ...ông ấy sốc quá nên...ngất xỉu...giờ...phải...nhập viện rồi... - giọng nói run run chứa đựng cả sợ hãi lẫn đau lòng của bà khi thông báo tin đó khiến cô choáng váng.

Toàn thân cứng đờ, dường như cô vẫn chưa chấp nhận được cái tin sốc này. Bố cô tại sao lại bị bắt? Đã thế giờ lại phải nhập viện nữa chứ? Tại sao? Không phải bố đang làm đầu tư có lời sao với đối tác của mình sao? Rốt cuộc những chuyện này là sao?

- Mẹ...chuyện này là sao? – cô cố giữ lấy bình tĩnh nhưng chỉ càng khiến cô thấy bức bối đến phát điên lên.

- Mẹ không biết, bọn...kia bảo bố...đã làm ăn phi pháp...bị chính đối tác...kiện...giờ mẹ phải làm sao đây? – bà khóc rống lên bất lực, làm trái tim của cô cũng không khỏi nhói đau. Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Nước mắt không kìm lại mà rơi xuống. Dòng nước mắt nóng hổi như muốn thiêu cháy tim gan của cô. Món nợ chưa xong, giờ lại gặp chuyện. Bố cô không bao giờ làm ăn phi pháp cũng như ăn hối lộ, hay làm sai hợp đồng thì làm sao có thể bị bắt được chứ. Ông vốn bị bệnh tim, lần này liệu ông có

chịu nổi không chứ?

- Xuân, có chuyện gì thế? – Băng và Duy nóng lòng chạy lại, lấy tay đỡ lấy người cô. Toàn thân mềm nhũn không sức lực.

- Em làm gì sai sao? Tại sao em lại phải chịu đựng mọi thứ tồi tệ như thế? – cô khóc rống lên, hoàn toàn gục ngã.

Đôi mắt đỏ đẫm đã nhòe đi vì nước mắt. Cô phải làm sao bây giờ? Cứ ngỡ cô giúp cả nhà gánh bớt món nợ là ổn nhưng ai ngờ vẫn còn nhiều điều tồi tệ khác đang rình rập gia đình cô. Điều cô mong muốn chỉ là có thể sống với gia đình mình một cách hòa thuận như xưa thôi mà cũng khó đến thế sao? Bỏ cô làm gì sai chứ? Cô không tin bố mình lại làm những điều xấu xa đó. Tất cả chỉ là nói dối. Cô không tin.

- Về... em muốn về nhà... làm ơn... - cô run run nắm chặt lấy tay áo của hai người trước mặt mình, cố gắng van xin.

Trái tim của hai người con trai cũng không kìm được mà nhói đau. Đã có chuyện gì không hay xảy ra với gia đình của cô rồi sao?

Nhẹ đặt bàn tay lên vai của người con gái ấy như muốn xoa dịu đi những gì tồi tệ cô đang phải trải qua. Ông trời liệu có quá độc ác khi đối xử bất công với cô như thế này không? Hết lần này tới lần khác, cô phải chịu nỗi đau về thể xác, về tinh thần hành hạ, gặm nhấm lấy từng niềm tin, từng sự quyết tâm của cô thế?

- Anh sẽ đưa em về. – Băng nhẹ giọng, từ từ ôm chặt người cô vào lòng. Anh muốn cô an tâm hơn, muốn cô bình tĩnh hơn. Anh sẽ làm tất cả vì cô mà. Cô đang đau khổ, càng mệt mỏi thì anh cũng thế thôi.

Đã không biết từ bao giờ, trái tim anh lại điên lên vì người con gái này. Đã từ bao giờ, trái tim anh lại biết đau cũng cô. Mỗi lần nhìn giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, anh chỉ càng giận mình bất lực trước nó. Làm sao anh có thể lau đi tất cả nỗi đau trong lòng cô đây. Nếu có thể, anh sẽ làm tất cả.

Duy đứng bên cạnh, nhìn thấy Băng như thế, trong lòng cũng trở nên hỗn loạn. Không phải Băng đã quá yêu cô nhưng tại sao lại vẫn chưa dám thừa nhận. Nếu đã yêu cô đến thế thì tại sao không cứ mạnh dạn đến rồi bảo vệ cô. Anh còn sợ điều gì sao? Nhưng dù mong Băng đến với người con gái ấy như thế nào, Duy cũng không thể phủ nhận rằng chính mình cũng đang ghen và khó chịu. Thật ích kỉ khi suy nghĩ ấy càng ngày lấn chiếm trái tim anh. Anh thật ngu ngốc. Vốn đã định sẽ chỉ ở bên thôi nhưng rốt cuộc lại cũng không thể làm chủ được chính tình cảm của mình.

Khẽ thở dài, Duy lặng lẽ rút ra ngoài, tốt nhất anh nên chuẩn bị mọi thứ để đưa cô về trong khi Băng đang cố làm cô bình tĩnh lại. Nhưng cũng có thể chỉ là muốn trốn tránh hình ảnh trước mắt mình mà thôi.

Căn phòng trắng tinh, sạch sẽ. Trong không khí còn vương đọng chút mùi thuốc khử trùng. Ở giữa căn phòng là một người đàn ông đang nằm im lặng trên chiếc giường. Khuôn mặt trắng bệch, khắc khổ dường như ông đã phải trải qua một việc rất tồi tệ.

Cạch...

Cánh cửa bật mở, một dáng người nhỏ nhắn chạy nhanh về phía người đàn ông kia. Đôi mắt không kìm được mà bật khóc. Trái tim đau đốn khi nhìn thấy bố mình như vậy. Cô chỉ mới đi không lâu thôi mà mọi việc đã trở nên như thế này sao?

- Con về rồi sao? – giọng nói run run yếu ớt của mẹ khiến Xuân chột tỉnh khỏi dòng suy nghĩ lan man.

Cố gắng giữ lấy bình tĩnh, cô quay lại đối diện với mẹ mình. Một lần nữa lòng lại nhói đau khi đập vào mắt cô là khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt khóc sưng húp ẩn giấu biết bao ưu tư, buồn phiền đã chồng chéo lên nó theo tháng ngày. Cứ tưởng cô giúp gia đình gánh bớt món nợ thì mọi người sẽ không phải vất vả hay buồn rầu hơn nữa, ai ngờ mọi việc dường như vẫn không thể khiến sự lo lắng vơi bớt chút nào. Hết việc này tới việc khác lại ập tới, bóp nghẹt từng niềm vui nhỏ nhoi của cả gia đình cô.

Cố gắng nén lại mọi nỗi buồn, tủi trong lòng để nặn ra nụ cười gượng an ủi lấy tinh thần của mẹ, Xuân chạy lại đỡ lấy dáng người gầy yếu thân thương của bà.

- Mẹ, đừng lo quá, bác sĩ bảo bố đã không sao nữa rồi. – cô trấn an mẹ mình nhưng trong lòng liệu có thể bình tĩnh được không chứ?

- Mẹ xin lỗi... lại làm con phải khổ rồi. – bà nghẹn ngào trong nước mắt. Vốn tưởng mọi việc sẽ ổn nhưng ai ngờ lại xảy ra sự tình này, giờ bà phải làm sao đây chứ? Đứa con gái xa nhà đã vất vả nay còn vất vả hơn khi cứ liên tiếp phải chịu đựng những sự việc như thế này.

- Mẹ ơi, cố lên... con không thấy khổ gì hết.

Bà Nga rung rung nước mắt, ôm chầm đứa con bé bỏng vào lòng, bàn tay run run xoa lấy mái đầu nhỏ bé của con. Lòng yêu thương tràn ngập trong trái tim bao trùm lấy nỗi đau đang gặm nhấm từng ngày.

Rầm.....

Cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo khiến hai mẹ con giật mình. Chưa kịp hiểu chuyện gì, một đám người đã hung hăng xông vào mang theo chút ác ý không giấu được trong ánh mắt của họ nhìn cả hai. Khuôn mặt hung tợn hẳn lên sự độc ác, nham hiểm từ những ngày ngập chìm trong thế giới giang hồ của họ.

- Đây, các người đang làm gì đó, đây là phòng bệnh mà. – chị của Xuân hét hoảng chạy vào ngăn cản đám người kia làm ồn.

Một tên có vết sẹo dài trên má trái, hung hăng xô ngã chị rồi nhếch mép nhìn mẹ của cô cười khinh khinh.

- Sao tên đó lại nằm bẹp dí đây nhỉ? – tiếng cười khanh khách của tên đó và đồng bọn thật khó chịu.

- Các người thật quá đáng, tại sao lại xông vào phòng bệnh làm ầm lên như thế này chứ. – Xuân tức giận quát lại, vội vàng chạy lại đỡ chị mình đứng dậy.

- Con bé này mạnh mẽ nhỉ? Bọn tao là thế đấy, được không? – tên mặt sẹo giờ giọng trêu chọc như đang muốn khích bác cô nổi giận hơn.

- Cũng đúng, các người lúc nào mà chẳng cư xử như thế nhỉ? – cô nghiêng răng đáp lại.

- Mày giỏi lắm, tiếc là mày lại có bố mẹ như thế. – hắn cười vang khắp căn phòng đầy khoái chí, mặc cho bà Nga đang tái mặt vì lo sợ. Khuôn mặt hốc hác như mang thêm gánh nặng, không thể nào gỡ nổi.

Bóp...

Xuân mất bình tĩnh cầm nguyên chiếc bình hoa trên bàn ném thẳng vào người hắn. Dù không mạnh nhưng cũng làm cho hắn bắt ngờ, lùi lại choáng váng. Con giận dữ ùn ùn kéo tới một cách không kiểm soát được, tên đó giơ tay tát thẳng vào mặt cô một cái như trời giáng, gầm gừ đe dọa.

- Mày dám đánh tao sao? Chán sống rồi à? – hắn vừa xấu hổ vừa nhục khi bị một đứa con gái đánh trước mặt đồng bọn như thế này.

Đầu óc quay cuồng. Cảm giác đau buốt óc khiến cô ngất thở, chóng mặt. Mắt tối sầm lại, choáng váng, lao đảo nhìn xung quanh. Toàn thân nằm phục xuống sàn nhà.

Mẹ và chị cô hốt hoảng chạy lại đỡ lấy thân hình nhỏ bé của cô, dùng thân mình che chắn bảo vệ cô trước cái nhìn tròng trọc đầy nguy hiểm của tên đàn ông kia.

- Tôi xin ông tha cho nó, nó chỉ lỡ lời, không hiểu chuyện thôi mà. – bà Nga rói rít van xin.

- Hừ...không hiểu chuyện... - hắn gằn giọng...

- ....

- Cũng phải thôi, làm sao nó biết chuyện bố mẹ nó lại vác thêm món nợ chưa trả nữa phải không? – hắn lại giờ giọng cười khinh bỉ ra mĩa mai.

Bà Nga run rẩy, ôm chặt đứa con gái vào lòng, đôi mắt đau đớn quay đi không dám nhìn thẳng vào mắt nó. Làm sao bà có thể chấp nhận cái sự thật đau lòng đây chứ. Đã không giúp được gì mà còn khiến cho nó càng mệt mỏi hơn.

- Mẹ, tên đó nói là ý gì? – Xuân ngờ vực hỏi.

- Mẹ xin lỗi...tại bố mẹ không tốt...chỉ vì nóng lòng muốn trả nợ nhanh, bố mẹ đã đi mượn tiền để đầu tư dự án kia...rất cuộc tưởng mọi việc sẽ tốt đẹp ai ngờ... - giọng bà ngen ngào không nói thành tiếng. Tại sao hết lần này tới lần khác gia đình bà lại phải rơi vào tình trạng như thế này chứ? Nợ cũ chưa xong nay lại thêm món nợ mới.

Xuân im lặng, không biết nói gì hơn. Lại một món nợ nữa sao? Dù không muốn nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy giận bố mẹ mình như thế. Chẳng phải cô vẫn đang cố gắng chịu đựng tất cả chỉ để giúp bố mẹ bớt đi gánh nặng. Tại sao lại tự mình chuốc thêm khổ sở vào mình. Cô đâu cần bố mẹ mình phải bận tâm nhiều về cô như thế? Cô chỉ cần họ vui vẻ, sống thoải mái một chút thôi, cô làm tất cả chỉ vì điều đó thôi mà.

Lần đầu cô cảm thấy những gì mình đang cố gắng làm là ngu ngốc, thừa thãi. Tại sao chứ? Trái tim vốn đã mệt mỏi, khó khăn nay như muốn gục ngã. Cô muốn từ bỏ tất cả, chạy đi thật xa, thật xa. Chưa bao giờ cô thấy giận gia đình mình như vậy, giận cả chính bản thân mình.

- Không phải ông đã gia hạn rồi sao? Tại sao lại tới đây đòi nợ vào lúc này. – bà Nga chợt nhớ ra điều gì đó, luống cuống hỏi tên cầm đầu kia.

- Mọi việc đã khác. Gia đình bà như thế này, không đòi sớm thì có khi trốn nợ thì sao? – hắn cười giả là đầy khiêu khích.

- Không, không...chúng tôi không làm thế. Xin ông cho tôi thời gian...tôi xin ông mà. – bà quỳ lạy van xin sự thương cảm từ đám côn đồ trong vô vọng.

- Có sao?Ai làm chứng nào? – hắn vừa cười cợt vừa nói, quay qua nhìn đồng bọn với ánh mắt “ngây thơ”.

- Đồ dối trá, đồ tiểu nhân. Chẳng phải các người đã hứa rồi sao? – chị cô không kim được hết lên, nhìn trừng trừng vào tên mặt sẹo ấy.

- Con này kiao, mày là cái thá gì mà vênh mặt với tao. – hắn tức giận tát thẳng một cái vào mặt chị khiến chị tè nhào về phía sau.

- Dừng tay lại, các người đánh con gái mà không biết nhục sao? Hèn hạ. – cô vội vàng chạy lại đỡ chị cô.

Tên mặt sẹo tức giận tím tái mặt nhưng chợt nhớ tới lời nói của người đàn ông kia. Đúng rồi là phải bắt con bé đó trả nợ. Khóe môi giật giật nụ cười xấu xa.

- Phải rồi, ta cũng biết gia đình mày cũng không có khả năng trả, có đòi cũng thế đúng không? – hấn giả ngây hỏi.

- Phải...phải...tôi xin ông, chỉ cần cho tôi thời gian thôi. – bà Nga vui mừng khi thấy tên đó có vẻ nhún nhường một chút.

- Cũng được với điều kiện con gái bà phải làm vật thế chấp. – hấn vừa nói vừa tiện tay lôi Xuân đứng dậy.

Xuân bất ngờ khi bị lôi dậy, chưa kịp hiểu gì hấn đẩy cô cho đám đàn em đằng sau còn mình tự đứng chần lầy tằm với của mẹ và chị cô.

- Đồ bì ổi, thả con gái tao ra. – bà Nga điên cuồng, giận dữ nắm đá đưa tay ra cổ kéo cô lại nhưng không thể vượt qua được thân hình cao lớn của tên mặt sẹo.

Hấn cũng không khách sáo một tay đẩy ngã cả hai người. Khuôn mặt lạnh lùng ra hiệu cho đám đàn em đi trước.

- Liệu mà chuẩn bị đủ tiền. – hấn cũng giận dữ quay người bỏ đi.

Đám đàn em hả hê bỏ đi. Một tên vác ngược cô lên vai rồi mang ra ngoài như một món hàng. Mặc cho cô la hét, nắm đá, giãy giụa chúng cũng không quan tâm vì đối với chúng một đứa con gái là gì đối với những kẻ suốt ngày bôn ba ngoài giới giang hồ chứ.

Rằm...

Cánh cửa đột ngột bật mở, hai dáng người cao lớn đứng chắn ngang đường đi của bọn chúng. Khuôn mặt thanh tú lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm nhìn về đám du côn không kiêng dè.

Bầu không khí rơi vào im lặng ảm chứa chút lạnh lẽo tỏa ra từ ánh mắt của hai người con trai kia. Thời gian chậm chạp trôi qua như chờ đợi một điều gì đó, càng im lặng, đám côn đồ kia càng cảm thấy bất cứ thứ gì khó chịu.

Đã bôn qua trong thế giới giang hồ nhiều, đã chịu rất nhiều thử thách cũng như đe dọa nên cũng đã quen dần với điều đó nhưng lần này...dù không muốn chấp nhận nhưng không thể chối bỏ được cái áp lực nguy hiểm tỏa ra từ hai đứa con trai trước mặt. Trái tim đập dồn dập, hô hấp khó khăn cứ như lần đầu chúng ra mắt sếp lớn của mình vậy. Không nén được mà rùng mình, hai đứa con trai kia là ai mà có thể có sức ảnh hưởng đáng sợ như thế.

- Hai đứa kia, bọn bay chán sống rồi sao mà dám cản đường bọn tao? – tên mặt sẹo hung hăng lên tiếng, thật không thể chấp nhận được cảm giác co rúm trước hai đứa nhóc hi mũi chưa sạch như thế này.

- Thả cô ấy xuống. – giọng Băng lạnh lẽo mang chút đe dọa không khác sáo.

- Mày dám vênh mặt với tao sao? Mày biết bọn tao là ai không mà dám hống hách. – một tên đầu trọc sấn tới cười cười, tay giơ lên định vỗ vỗ vào mặt anh trọc nhưng chưa kịp đã bị anh giữ lại lạnh lùng bẻ ngoặt tay ra sau.

Tiếng rú hét đau đớn của tên đó khiến cả đám côn đồ giật mình, ngạc nhiên có chút kiêng dè. Không ngờ một tên thư sinh như hấn lại có sức mạnh như thế.

- Đứng động tay lung tung. – anh bình thản đáp rồi thẳng thừng đẩy hấn xuống đất.

- Bọn tao không biết mày là ai và cũng không muốn quan tâm. Nếu muốn yên thân thì hãy tránh ra, tụi tao không rảnh. – tên mặt sẹo lên tiếng.

- Tôi cũng không quan tâm, trước tiên để em ấy xuống. – Duy bực bội chen vào.

- Tại sao tao phải làm thế? Nhà nó nợ tiền nhà tao, tao bắt nó trả nợ thì có gì sai. – hấn nhếch mép cười.

- Chỉ cần trả xong số tiền đó là được chứ gì? – Băng quét ánh mắt sắc lẹm qua đám người chúng rồi chậm rãi nhìn sâu vào khuôn mặt hoảng sợ của người con gái ấy như đang trấn an tinh thần của cô.

- Bọn mày tưởng mình là ai mà dám hống hách. – một tên khác trong đám côn đồ lên tiếng. Khuôn mặt giận dữ nổi gân lên làm cho vết xăm trên cổ nổi rõ mồn một.

- Là ai quan trọng thế sao? Chỉ cần trả xong tiền là được chứ gì? – Duy nhếch mép cười lạnh.

- Bọn mày... – tên kia nổi xung lên bước tới nhưng lại bị một tên nhỏ người trong đám đó kéo lại, thì thầm gì đó vào tai, ánh mắt kiêng dè quan sát hai người con trai kia.

Một thoáng im lặng đè lên bọn chúng. Thì ra là thế, hèn gì dám vênh mặt lên không biết sợ gì với bọn chúng. Cũng phải gia cảnh hay thân thế của bọn chúng đều đâu có tầm thường ngay kể trong thế giới ngầm của bọn chúng chứ.

- Hai cậu không cần bận tâm, chúng tôi chỉ đi giải quyết nhiệm vụ, đã xong giờ xin phép rút. – tên mặt sẹo cười giả là đầy nịnh nọt.

- Hình như các anh không hiểu tiếng người phải không? – Băng lạnh lùng lên tiếng.

- Hà...

Lời nói khích khiến bọn chúng bối rối, ngớ ngàng.

- Thả em ấy xuống... đừng để bọn tôi phải nhắc thêm lần nữa. – Duy quét ánh mắt bức bối về bọn chúng.

- Nhưng...

- Chẳng phải các anh chỉ cần tiền thôi sao? – Băng nghiêng đầu hỏi.

- Đúng...

- Vậy thì đi theo tôi. – anh quay người bỏ đi trước khi đi kịp thì thào vào tai Duy nhờ cậu chăm sóc Xuân. Duy gật đầu nhẹ tỏ vẻ đồng ý.

Thấy thế, đám côn đồ cũng không dám ho he gì thêm, lẳng lặng trao cô cho Duy rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài theo Băng.

Tiếng bước chân vang vọng khuất dần, bầu không khí trong căn phòng mới bắt đầu vui bớt chút nặng nề.

Bà Nga run rẩy chạy lại ôm đứa con gái, hoảng hốt ôm ghì nó vào lòng. Lúc này, trái tim bà như tan nát khi nghĩ tới việc con gái mình bị bắt đi. Làm sao bà có thể chấp nhận việc con mình bị bắt đi vì chính lỗi lầm của mình chứ.

Hô hấp một cách khó khăn, bàn tay vuốt ve khuôn mặt ướt đầm vì nước mắt của con mà lòng cũng không kìm được mà quặn đau.

- Cảm ơn hai cháu nhiều lắm. – Bà Nga nức nở nói với Duy. Thật không biết làm gì để báo đáp lại sự giúp đỡ này của hai người con trai này.

- Mọi việc ổn rồi, không còn lo nữa, bác và gia đình cứ yên tâm. – Duy vỗ vai trấn an.

Bà Nga xúc động gật đầu biết ơn. Chị của Xuân cũng không giấu được cái thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Xuân là không nghĩ vậy. Cô chui những vệt nước mắt còn đọng trên mặt một cách bức bối. Đôi mắt nhìn về người bố đang ôm yếu đang nằm trên giường, nhìn về người mẹ đang mệt mỏi run rẩy ôm lấy cô, nhìn người chị đang lo lắng cho gia đình... Tất cả ai trong nhà cũng thế, đều không hề thoải mái gì. Họp đồng kí kết như tạm nén lại quả bom nặng nề đang chôn giấu trong gia đình nhưng không ai trong gia đình nhẹ nhõm cả. Cô gồng mình chịu đựng thì cả nhà gồng mình tìm cách giúp cô kết thúc hợp đồng trở về.

Vậy là cô đã làm một việc vô ích rồi. Phải không? Khẽ nhắm chặt đôi mắt, sống mũi cay cay từ lúc nào. Tất cả mọi việc đã qua chỉ khiến cô như một đứa ngốc, vô dụng. Lúc cô bị bắt đi, cô đã sợ hãi đến mức nào chứ. Cô thậm chí biết ơn Băng và Duy đã tới. Khoảng khắc nhìn thấy anh, trái tim cô nhẹ nhõm hẳn. Thật tuyệt khi nhìn thấy anh. Cả hai người đều đã giúp gia đình cô nhiều lắm rồi. Nhưng còn món nợ kia... là Băng sẽ trả sao? Làm sao có thể được. Dù gì anh cũng chỉ mới hơn cô một tuổi dù là cháu của chủ tịch tập đoàn lớn cũng đâu dễ dàng như thế.

Hít một hơi thật sâu để tự trấn an chính bản thân mình, Xuân bình tĩnh đỡ mẹ lại cạnh giường bố nghỉ, nhẹ nhàng an ủi bà rồi quay qua nhờ chị mình chăm sóc bà còn chính mình tự động kéo tay Duy ra khỏi phòng.

Xuân cứ kéo tay anh đi mãi, đi mãi mà anh cũng không có ý định phản đối, chỉ lẳng lặng đi theo. Cả hai dừng lại ở một góc sân yên tĩnh của bệnh viện. Lúc này, cô mới quay qua nhìn anh. Ánh mắt triu mến của anh thật ấm áp, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm đi.

- Em cảm ơn hai anh nhiều lắm. Nếu không có hai anh thì em... - cô nghẹn giọng.

- Được rồi, không có gì hết, khi anh nói em là bạn gái của anh cũng có nghĩa là anh sẽ bảo vệ em. Em biết rằng không chỉ anh, Băng hay những người khác cũng sẽ không để yên cho bất cứ ai đụng tới em mà. – Duy dịu dàng xoa đầu cô đầy ân cần.

Lời nói trân thành khiến đôi mắt Xuân cũng long lanh như muốn bật khóc. Cô lại cố gắng đè nén sự mềm yếu trong lòng để đối diện với anh.

- Em cảm ơn, mọi người tại sao lại tốt với em như thế. Em có phải quá may mắn không, như truyện cổ tích vậy. Em không phải lọ lem cũng không phải bạch tuyết mà, phải không? Mọi người đối xử tốt với em như thế làm sao em có thể trả hết đây. – cô xúc động nói.

Duy mỉm cười thật hiền, cánh tay to lớn ôm vờn ra, vòng qua người cô rồi kéo cô ngã vào lòng mình, anh ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé ấy như không muốn rời. Tại sao một người bình thường như cô lại mạnh mẽ như thế?

- Ngốc, em không phải lọ lem cũng không phải là bạch tuyết. Em là em. Anh, Băng, Phong, Vũ hay cả Triệt cũng không phải hoàng tử vì thế không ai muốn tìm công chúa hay lọ lem cả. Bọn anh giúp em vì em đã giúp bọn anh thế thôi. Tình cảm không phải là món hàng không cần trao qua, tặng lại một cách nặng nề. Chỉ cần thật lòng thì tất cả là quá đủ rồi.

- Em... - Xuân tựa vào ngực anh, che giấu những giọt nước mắt đang rơi.

- Em may mắn sao? Bọn anh mới may mắn. Em không biết em đã làm được gì cho bọn anh đâu. – Duy thì thầm vào tai.

- Em không tốt như anh nghĩ thế đâu. Em đã làm gì khiến mọi người phải chịu khổ giúp em chứ. Em cũng đã giận anh, trách anh nhiều lắm. Em ích kỉ, xấu tính, không giúp được ai cả. – cô lau nước mắt nhìn anh nhưng anh chỉ đáp lại bằng nụ cười dịu dàng.

- Đừng tự trách bản thân mình. Em không có lỗi gì cả. Không ai có lỗi trong việc này. Ai mà chẳng có lúc khó khăn hay nản lòng chỉ cần không từ bỏ là được. Không phải em đã nói với anh thế sao? Nghe thì dễ nhưng làm mới khó đó. Em luôn khích lệ anh khi anh không thể được nhà sản xuất chấp nhận thay vì trách mắng hay giận dỗi anh không thực hiện lời hứa cũng không bắt ép anh phải làm việc anh không thích. Như thế đã đủ để anh giúp em chưa?

- Duy tiếp tục nói với giọng đều nhẹ nhàng.

- Em không tốt. Em làm Triệt buồn.

- Em giúp Triệt tìm về gia đình, giúp em ấy lại là chính mình. Em đã giúp cậu ấy mạnh mẽ hơn nhiều, có trách nhiệm với mình và mọi người hơn nhiều. Điều đó là nhỏ bé sao? Đã là lí do để Triệt giúp em, ở bên cạnh em chưa?

- Em làm anh Phong thất vọng. Hết lần này đến lần khác đưa anh ấy vào tình thế khó khăn.

- Nhưng em giúp cậu ấy sống thật với bản thân. Em cho cậu ấy cảm giác được hiểu thế nào là tình cảm thực sự, không giả dối, không toan tính. Em luôn thật lòng nghĩ tới Phong, tìm cách giúp đỡ Phong. Điều đó đủ để cậu ấy thích em rồi.

- Em không tốt tới mức đó. Anh Vũ thì sao? Em chỉ toàn gây rắc rối. Anh không cần phải an ủi em như thế.

Duy cười nhẹ, lấy tay véo nhẹ chop mũi cô.

- Em nghĩ cậu ấy là người bừa bãi, lãng tử suốt ngày chỉ biết ăn chơi sao? Chỉ là để giấu mình vết thương lòng của cậu ấy. Vì Erika cậu đã từ chối một cô bé khiến cô bé đó phải tự tử. Ngốc quá phải không nhưng làm sao trách được. Một người yếu đuối, nhu nhược khi được một người con trai đối xử tốt rồi lại bị người đó thẳng thừng từ chối, không thể chấp nhận được. Sau vụ đó, Vũ và Erika đã phải xa nhau rất lâu. Kể từ đó Vũ đối xử tốt và cười nói với tất cả mọi người một cách máy móc như một con robot. Em đã giúp cậu ấy mở lòng lại, thực sự quan tâm tới mọi người. Như thế là quá đủ rồi.

Xuân trầm mặc không nói gì. Quả thật có quá nhiều điều cô còn chưa biết về họ. Đẹp trai, giỏi giang, giàu có. Tiền tài đều mở rộng trước mắt nhưng ai biết được họ đã trải qua điều gì chứ? Còn Băng... cô cũng muốn biết.

- Tại sao các anh ai cũng phải khổ sở như thế. - cô ghen lời.

- Nếu anh biết thì tốt.

- Nhưng em đâu giúp gì anh Băng... em không nghĩ anh ấy nên đối xử tốt với em như thế. Chị Tiên sẽ không thoải mái mà anh ấy cũng sẽ cảm thấy phiền phức sao?

- Em cảm thấy tốt khi nghĩ tới người khác hơn mình sao? - giọng nói lạnh lùng của ai đó chen vào.

Không nên được tò mò, cả Duy và Xuân đều quay ra nhìn về người mới xuất hiện. Đôi mắt đen tĩnh lặng. Khuôn mặt thanh tú, lạnh lùng đẹp mê lòng. Thân hình cao ráo của anh chậm rãi tiến gần hai người.

- Em đang tìm lí do tại sao mình được mọi người đối xử tốt sao? - Băng hỏi.

- Không... em không... - cô ấp úng.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều. Em làm gì tốt hay xấu với ai người đó sẽ tự biết rồi người đó khác cũng sẽ đáp lại.

- Em... - cô trầm mặc suy nghĩ điều gì đó.

- Ngốc, đừng suy nghĩ nữa, anh sẽ phát điên lên nếu cứ phải giải thích cho em từng câu hỏi một đấy. - Duy bật cười xoa đầu cô.

- Còn về món nợ kia... - cô ngập ngừng nói khi nhớ tới nó.

- Về cái đó, em không cần phải lo. Sẽ tính chung trong hợp đồng. - Băng cười nhạt.

- Không thể được. Món nợ đó quá lớn như vậy sẽ bắt công cho anh. - cô cương quyết.

- Không... - Băng định lên tiếng an ủi cô nhưng lại bị cô chặn ngang.

- Em sẽ trả nó. Tự em sẽ trả nó và mong anh cũng đừng từ chối. Anh có thể nghĩ em ngốc hay gì gì đó nhưng em vẫn sẽ trả, đừng làm như vậy... em sẽ cảm thấy mình thật... thấp kém. Chỉ biết dựa dẫm, lợi dụng lòng tốt của người khác... Không, em sẽ không làm thế vì vậy... các anh hay hiểu cho em - cô ghen giọng, những bức xúc trong lòng vẫn còn chưa vơi hết mà cứ luẩn quẩn trong đầu đầy mệt mỏi.

Cả Băng và Duy nhìn cô mà lòng cũng thấy nhói đau. Cảm giác tuyệt vọng khi nhìn những cố gắng của mình trở nên ngớ ngẩn nhưng vẫn cương quyết không chấp nhận sự giúp đỡ của người khác, dựa dẫm vào người khác, hoàn toàn chỉ vì lòng tự trọng của chính bản thân mình. Là do cô quá ngốc nghếch phải không? Nhưng ngay cả chính anh cũng không biết phải làm sao.

Gượng ép hay khuyên răn bỏ qua ý nghĩ nó vì nó chỉ càng làm cô mệt mỏi? Anh hoàn toàn không mong muốn điều đó. Nhưng liệu cô có đồng ý không? Tính cách cương quyết, mạnh mẽ của cô từ trước tới giờ làm sao anh không biết.

- Được rồi, chúng ta sẽ nói sau, em nên đi nghỉ đi. – Băng vỗ nhẹ vào vai cô khuyên răn.

- Em sẽ coi như anh đã đồng ý với ý kiến của em, cảm ơn các anh nhiều. – Xuân cười nhạt rồi vội vã quay lưng chạy đi. Cô đang cố trốn tránh điều gì đó từ anh và Duy.

Là sự thương hại phải không? Cô sợ nó, nó làm cô càng thấy mình nhỏ bé thấp kém... thật xa vời so với anh...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Sau một tuần, Xuân trở về nhà Chính. Trong thời gian đó, gia đình cô cũng đã ổn định hơn nhiều, cú sốc cũng tạm thời qua đi chỉ là trong lòng cô vẫn còn chút cảm giác giận dữ với bố mẹ mình.

Lần này may mà có Băng và Duy đến kịp nên nếu không thì chẳng biết có chuyện gì sẽ xảy ra. Và giữa Xuân và họ cũng có một giao kèo nhỏ về việc món nợ mà cả hai giúp gia đình cô trả. Trước mắt mọi người thì nó sẽ được gộp chung trong hợp đồng nhưng thực tế thì chính cô sẽ tự mình trả lại nó. Cô không muốn bỏ mẹ lại một lần nữa vì cô mà phải vất vả bao nhiêu công sức để rồi kết quả thu lại chỉ là sự thất vọng như lần này.

Tâm trạng cũng vì thế cứ ù ì mãi. Mặc dù ngay khi biết tin này, không chỉ mình Triệt, Phong và cả Vũ làm tung mọi thứ lên. Cả ba thay phiên nhau chạy tới, chạy lui thăm cô và gia đình. Chưa kể còn có cả Minh Hoàng nữa. Không hiểu tại sao cậu lại biết chuyện đó. Mọi người càng quan tâm, lo lắng cho cô thì cô càng thấy áy náy hơn nhiều. Đã không giúp được gì mà còn làm phiền mọi người như thế. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn họ nhiều lắm chứ. Thật may khi gặp khó khăn, xung quanh vẫn còn có người quan tâm, giúp đỡ.

Xuân vừa suy nghĩ vừa bước dọc hành lang của khu Đông nhà Chính. Ngôi nhà gần như cũng quen thuộc với chính cô suốt mấy tháng qua. Thật là nơi xa hoa, giàu có. Nhưng dù rộng lớn, đẹp đẽ đến mấy thì đối với cô nó cũng chỉ là vế ngoài. Qua cảm nhận, qua những câu chuyện mà cô nghe được, dường như trong mỗi con người nơi này đều có một chút mặc cảm nào đó trong chính họ. Dù giàu có, dù sang trọng tới bao nhiêu nhưng không thể là chính mình thì liệu nó có thật sự tuyệt vời không? Đối với cô là không. Dù gia đình cô có nghèo, có nợ nần bao nhiêu thì vẫn là nơi tuyệt nhất, nơi mà cô hoàn toàn tin tưởng, ngã lòng vào nó mỗi khi mệt, nơi mà mọi người ở đây có thể tha thứ lỗi lầm cho nhau, giúp đỡ nhau thật lòng. So sánh đi so sánh lại thì gia đình vẫn là nhất. Chỉ có điều, lúc này quả thật là có hơi khó khăn đối với cô.

Bước chân đột ngột dừng hẳn khi bất gặp phải một dáng người cao lớn của ai đó khi cả hai đang ở khúc rẽ. Vội vàng trở về thực tại sau những suy nghĩ vu vơ trong đầu, Xuân lấy lại bình tĩnh rồi chậm rãi nhìn lên người mới xuất hiện ấy.

Đôi mắt đen tĩnh lặng. Khuôn mặt thanh tú mang chút lạnh lùng, nghiêm nghị không phù hợp với tuổi của anh cho lắm. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, thời gian như ngưng đọng trong từng nhịp đập của trái tim. Dù cả hai có tỏ vẻ thờ ơ bao nhiêu cũng khó giấu được sự hỗn loạn trong đầu.

Khóe môi chợt mấp máy điều gì đó, Xuân cố trấn an mình sau những hỗn loạn ấy rồi mới lên tiếng.

- Em chào anh, lâu không gặp. – cô nở nụ cười nhẹ.

- Ừ, đã lâu không gặp. Về rồi sao? Nếu vẫn chưa muốn thì không cần gượng ép như thế. – Băng đáp lại bằng cái nhìn triu mến và giọng nói trầm ấm khác thường ngày.

- Anh lo quá rồi, em ổn mà. Không phải mọi việc đều đã được mọi người lo hết rồi sao? – cô cười nhạt.

- Đừng gượng ép, không thích thì đừng gượng cười. Hiểu không? – anh xoa đầu cô thật nhẹ. Khoảnh khắc anh chạm vào cô, trái tim khẽ run lên, tâm trạng càng hỗn loạn. Một chút bình yên len lỏi trong tâm hồn vốn đã chật chội và mệt mỏi.

- Em không sao thật mà. Cảm ơn anh đã lo cho em. – cô cười thật lòng.

- Ừ. – Băng chỉ đáp ngắn gọn như thế. Biết dù có nói thêm gì cũng không thể làm thay đổi tình hình.

- Lần này, nếu không có anh thì mọi việc sẽ...

- Đừng nghĩ về nó, mọi việc đã qua rồi. Không phải em đã nói là sẽ trả nó rồi sao. – Băng ngắt lời của cô. Anh không muốn việc anh giúp cô trở thành gánh nặng như thế này.

- Vâng...

- Thế thì cứ nghỉ ngơi và làm những việc em cho là nên làm. Mọi việc còn lại, bọn anh sẽ giúp. Chuyện của bố em cũng đừng lo nhiều. – Băng mỉm cười đáp.

- Có lẽ, có cảm ơn anh cả ngàn lần cũng sẽ không đủ. Em nên làm gì đây? – cô cũng cười đáp lại nụ cười đó của anh.

- Chỉ cần em thấy thoải mái là được. Nếu được thì hãy cười thật lòng em một chút, đừng gượng ép như thế. – giọng anh thật nhẹ như chứa đựng biết bao tâm tư.

Khoảnh khắc anh nói lên điều đó, không chỉ anh và cả người con gái ấy đều thấy trái tim mình đang đập loạn lên. Anh đang quan tâm tới cô. Đúng thế, cứ từng chút, từng chút một anh đến bên để quan tâm, để bảo vệ cô mà không cần một lý do nào cả.

Nhưng chính cô lại không dám đón nhận nó. Vì sao ư? Có thể là vì cô áy náy với Tiên. Khi nhìn thấy người con gái ấy đi cùng anh, không hiểu sao trong thâm tâm cô lại cảm thấy có chút sợ hãi, ghen tị nào đó. Thật đẹp đôi phải không? Có phải là cả hai sinh ra đã là của nhau. Dù cho Băng có tỏ ra hững hờ đến bao nhiêu cũng không làm điều đó phai nhạt. Mỗi khi đi cùng anh, trái tim lại đập loạn lên vì cái cảm giác mơ hồ nào đó nhưng rốt cuộc cô vẫn chỉ dám đứng nhìn. Làm sao đây? Làm sao để kìm lại thứ cảm xúc mơ hồ đang nhen nhóm trong lòng mỗi ngày một lớn này?

Cô chưa bao giờ dám mơ tưởng điều gì đó cao xa nhưng thật ra ở đâu đó trong mơ tình cảm hỗn độn vẫn luôn chờ đợi điều gì đó. Một điều gì đó mà chính cô cũng không thể giải thích rõ. Có quá mâu thuẫn khi vừa ao ước vừa né tránh?

Cô không thể nào lý giải nổi điều đó. Trước anh, cô thật ngớ ngẩn. Chỉ một cái liếc nhìn thoáng qua cũng đủ làm cô run lên, đầu óc cũng hoảng loạn, suy nghĩ đủ thứ viên vông.

Nhưng cuối cùng thì cô lẽ tất cả chỉ là ước. Phải làm sao đây khi dường như khoảng cách giữa anh và mình lại xa xăm như thế?

Mỗi lần anh quan tâm, giúp đỡ cô thì chính cô lại càng muốn từ chối. Nó làm cô thấy mình thật kém cỏi, yếu đuối và mỗi lần như thế, khoảng cách giữa cô và anh lại càng thêm xa xôi, khó với tới. Cô chạy trốn khỏi chính mình, chính điều mà mình kì vọng nhất. Có quá ngớ ngẩn không? Nhưng cô có thể làm gì hơn chứ?

Anh hoàn hảo, không chỉ trong mắt cô mà mọi người đều thấy thế. Gia thế, năng lực, vẻ ngoài... anh đều là người xuất sắc.

Còn cô?

Giàu có? Không.

Giỏi giang? Chưa chắc.

Xinh đẹp? Chưa bao giờ cô nghĩ thế.

Rốt cuộc thì cô có gì để mình có thể mơ tưởng chứ?

Trong lòng cứ thế dâng lên cảm xúc gì đó man mác buồn bực, khó chịu. Một mối với mọi thứ.

Giờ cô nên làm gì đây?

Dù không muốn thừa nhận nhưng ngay cả điều mà cô vẫn thường tin tưởng nhất là gia đình cũng khiến cô cảm thấy giận. Đã thế còn bị chính thứ tình cảm trong lòng kia làm mình muốn phát điên lên.

Mệt mỏi. Không chỉ mỗi tinh thần mà cả thể xác cũng thế. Gồng mình lên để chịu đựng những thứ vô ích. Có quá ngốc nghếch không?

Đột ngột Xuân giật mình, khi hơi ấm từ bàn tay ai đó chạm nhẹ lên trán mình. Cô chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung của mình để quay trở lại hiện tại.

Đôi mắt khẽ lay động chạm vào cái nhìn dịu dàng của anh. Trái tim lại một lần nữa đập loạn lên như một quy luật không thể thay đổi.

- Mệt sao? Nếu thế thì em đi nghỉ đi, không cần quá cố gắng. – giọng anh nhẹ nhàng, ân cần biết bao làm một góc tâm hồn đang mệt mỏi cũng thấy ấm áp lên đôi chút.

- Không... không sao đâu ạ. Em ổn. – cô lung túng, bước lùi lại vài bước né tránh hơi ấm đó.

- Ừ. – bàn tay anh đột ngột lơ lửng trong không trung. Một khoảng trống nào đó đột ngột xuất hiện trong lòng.

Người con gái ấy đang cố tạo khoảng cách sao?

- Vậy... vậy, em đi trước. Gặp lại anh sau. – cô mỉm cười với anh rồi vội vàng quay người bỏ đi.

Bước chân dồn dập, vội vã như đang cố gắng đè nén, che giấu những gì đang hỗn loạn trong lòng của chủ nhân nó.

Rối bời... ái ngại...

Ngay khi người con gái ấy quay đi, anh cũng trở nên ngớ ngẩn. Ánh mắt mãi dõi theo dáng người nhỏ bé đang dần khuất sau dãy hành lang rộng lớn. Tại sao anh lại thấy bực bội, khó chịu như thế này?

Cô đang né tránh anh sao? Vì sao chứ?

Là anh không đủ tốt? Không đủ dịu dàng như Phong, vui vẻ như Triệt hay là anh không đủ quan tâm như Duy. Nếu cô muốn anh sẽ cố làm điều đó mà.

Cô đang suy nghĩ điều gì vậy?

Anh cũng đã từng nghĩ rằng cô và anh quá khác biệt thật khó để có thể hiểu nhau nhưng giờ đây anh thấy điều đó không còn quan trọng nữa. Anh không quan tâm.

Chẳng lẽ cô lại quan tâm sao? Thật ngốc nghếch. Những thứ hào nhoáng đó có là gì? Cô có biết rằng chính anh cũng đang ghen tị với cô không?

Một gia đình thực sự. Một điểm tựa vững chắc và cũng chính là động lực cho chính mình. Anh có thực sự là có nó không? Có lẽ anh cũng không rõ. Anh đã từng nghĩ là mình có nhưng giờ lại khác. Khi nhìn thấy gia đình của người con gái ấy, anh chợt nhận ra điều gì đó... một thứ mà anh khao khát có.

Vì thế...thì điều gì khiến cô phải né tránh anh chứ?

.....

Một tuần thấm thoát trôi qua. Dù không hẳn là một thời gian dài nhưng cũng đã có khá nhiều sự kiện xảy ra. Đặc biệt là sự kiện về một công ty khá lớn vừa phá sản chỉ sau một đêm. Tổng giám đốc bị vướng vào một vụ rùm beng nào đó về tham nhũng, gây thiệt hại đến hàng chục tỉ của công ty. Chưa kể mọi tội danh của ông ta cũng bị phơi bày chỉ sau một đêm đó.

Suốt một tuần liền, hình ảnh người đàn ông to béo với khuôn mặt trắng bệch, tái mét; hai tay bị còng và bị dắt đi liên tục hiện lên các mặt báo. Các bài chỉ trích không ngớt có mặt vì những gì ông ta đã làm trong quá khứ, những người trước giờ luôn dè chừng ông ta cũng không ngần ngại lên tiếng đả kích ông ta.

Trong vụ lần này, hình như là có một người bị ông ta lừa đến mức nợ cả một khoản tiền lớn. Thật may là chính ông ta cũng đã phải trả giá đắt cho chính những việc làm sai trái của mình. Mọi việc làm của ông ta đều đã được moi móc ra một cách triệt để và cả những nạn nhân trước của ông ta nhưng duy chỉ người đàn ông kia thì lại không thể tìm ra bất kì thông tin gì ngoài việc ông ta cũng là một nạn nhân của ông tổng giám đốc kia. Mọi người lúc đầu cũng tò mò nhưng rồi cũng dần quên đi điều quan trọng đó.

Chỉ có điều, có người không chỉ biết mà còn hết sức tức giận vì điều đó. Kế hoạch tưởng chừng như là hoàn hảo, đến phút cuối vẫn bị phá đám. Thật không ngờ rằng, người con trai đó lại là người đứng sau thất bại của kế hoạch này.

Đưa con gái kia sao có thể may mắn thế chứ? Hết lần này đến lần khác được giúp đỡ. Nó có gì mà khiến bao nhiêu người có thể điên đảo mà nhát nhát giúp đỡ nó chứ?

Càng nghĩ, cô càng tức giận. Bàn tay vô thức xé nát bài báo trên bàn rồi hung hăng ném nó xuống đất. Đôi mắt nâu như đang muốn nổ tung vì tức giận. Nhịp thở cũng vì thế mà hỗn loạn. Cô thở dồn dập, khó nhọc vì con giận trong lòng, chỉ hận không thể ngay lập tức khiến con bé kia biến mất.

Tại sao chứ? Tại sao người con trai kia lại làm thế? Là anh thích con bé đó sao? Không thể được. Cô không cho phép. Đưa con gái kia thì có gì hay ho chứ, nó tưởng nó là ai mà có thể chạm tới anh. Người xứng đáng với anh chỉ có mình cô mà thôi. Cho dù có ai muốn đụng tới anh, cô cũng sẽ không cho phép. Đừng hòng. Cô là người thích anh trước. Ngay từ lần đầu gặp anh, cô đã biết chắc rằng anh là của mình. Sẽ luôn là như thế.

Cạch...

Cánh cửa đột ngột mở ra. Một người đàn ông áo đen bước vào, kính cẩn chào người con gái đó. Khuôn mặt anh ta có chút lay động khi bắt gặp ánh mắt tức giận của cô chủ, xem ra việc vừa rồi đã khiến cô thực sự thấy khó chịu rồi. Là người đã đi theo nhiều năm, anh cũng biết chắc rằng, cô chủ đang suy nghĩ gì.

- Cô chủ có gì cần sai bảo? – giọng anh chậm rãi như chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

- Sao? Mọi việc đã hoàn thành xong hết chưa? – người con gái kia đột ngột lên tiếng.

- Mọi việc đã sắp xếp xong. – anh cúi đầu đáp.

- Tốt. Gián tiếp không được thì trực tiếp. Đừng tưởng như thế là xong. Mọi việc chỉ mới bắt đầu thôi – cô nghiêng giọng, dè dặt con rắn độc đang ghen tị kia.

Nhất định lần này cô phải thành công, tuyệt đối sẽ không thất bại một lần nữa đâu. Cô nhất định phải khiến cho nó tự mình rút đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quy Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

- Cô có phải là Diệp Xuân không? – một người đàn ông mặc áo đen bước tới gần hỏi Xuân khi cô đang rảo bước trên con đường ở công viên. Cô có chút ngạc nhiên, không hiểu sao cô lại có một cảm giác bất an khó tả.

Khẽ nheo mắt khi nhìn phía người đàn ông đó một lúc dè chừng rồi cô ngập ngừng trả lời.

- Vâng, là tôi. Có chuyện gì không? – cô ngờ vực hỏi.

- Vậy làm phiền cô. – khẽ nhếch mép tạo một nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý, ông ta vẫy tay từ phía sau. Ngay lập tức một cánh tay nào đó chộp lấy hai tay cô. Trước khi Xuân kịp nói ra điều gì đã bị ai đó đưa chiếc khăn lên miệng chặn lại.

Một màu đen chột ụp đến cô, mọi sức lực dường như tan biến, thân thể nặng nề và cô dần dần thiếp đi mà không hề hay biết điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước.

.....

Tút...tút....

- Vẫn không liên lạc được. – Triệt bực bội quăng chiếc điện thoại đang cầm trên tay xuống giường một cách tức tối rồi hét lên.

- Không liên lạc được? Đã hơn 9h rồi. – Phong nghi ngờ hỏi.

- Em đang điên đây. Chưa bao giờ cậu ấy về trễ như thế này mà không có lí do. Mà cậu ấy chỉ bảo là đi dạo một lát thôi mà. Giờ này em mà thấy cậu ấy thì cậu ấy chết chắc rồi. – Triệt nói một tràng đầy tức giận.

Tại sao Xuân lại có thể đi lung tung và về trễ như thế này chứ? Là con gái, ai lại đi một mình đã thế lại còn về trễ nữa chứ? Sau vụ lần trước, cậu vẫn còn đang lo lắng cho cô, không biết cô đã cảm thấy khá hơn chưa. Thế mà hôm nay, cô lại có thể lơ là đi về trễ mà không bao trước như thế này. Thật không giống cô chút nào? Chả lẽ, cô đang tìm kiếm một chỗ yên tĩnh nào đó để suy nghĩ? Không, lần này cậu không cảm thấy như thế? Rốt cuộc là sao chứ? Cậu đang muốn điên lên đây. Tại sao, cậu lại thấy có chút không ổn chứ?

- Ừm – Phong ậm ừ qua loa.

Lúc này anh cũng có tâm trí đâu để trả lời cậu chứ? Anh lo lắng. Anh khó chịu lắm. Sao lần này Xuân lại có thể vô ý như thế? Cũng chưa bao giờ cô cư xử như thế. Trước đây dù buồn như thế nào, một mồi ra sao nếu đã về trễ cô cũng sẽ gửi cho anh một tin nhắn nào đó để thông báo nhưng lần này thì lại hoàn toàn không có gì cả. Sao lại bất an như thế chứ? Anh căm ghét cái cảm giác này. Không...anh không thể nghĩ như thế. Cô vẫn ổn, nhất định là thế mà. Phải không?

- Sao vẫn chưa về à? – Vũ bước vào phòng nghi ngờ hỏi khi nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Triệt và Phong.

- Đúng thế. Em không liên lạc được... - Triệt tức tối nói.

- Hay là em ấy đi chơi đâu đó về muộn. Mọi người đừng lo lắng quá. – Vũ đùa hi vọng làm giảm không khí nặng nề đang bao trùm trong căn phòng.

- .....

Có đốn giã như những gì Vũ nói không chứ? Tại sao không ai lại cảm thấy thế.

Rầm.....

Băng đóng cách cửa một cách bực bội. Từ nãy giờ, làm việc trong phòng mà toàn nghe hai người kia than phiền khiến anh vô cùng khó chịu nhưng có ai biết rằng, chính lúc này lòng anh cũng đang nóng như lửa đốt đây. Anh đang lo tới phát điên lên. Cô gặp chuyện gì sao? Hay chỉ đơn thuần là đi về trễ thôi?

Ngồi lặng bên chiếc bàn làm việc của mình thật lâu, Băng hướng đôi mắt đen của mình vào màn đêm dày đặc ngoài cửa sổ. Khẽ nheo mắt một chút, anh nhấc điện thoại lên và bấm một số nào đó.

Tút.....tút...tút.....

- Alo ...ai đang cầm máy vậy ạ? – một giọng nói lạnh lót của cô thư kí vang lên.

- Cho tôi gặp ông chủ của cô. – giọng nói của anh trầm lạnh đầy uy quyền khiến cho cô thư kí đang đầu dây bên kia khẽ rùng mình.

- Cho hỏi, cậu có phải là..... – cô bỏ lửng câu vì bị ngắt lời.

- Đúng....

- Vậy xin cậu đợi một chút....

Băng khê nhấc chiếc tai nghe ra xa một chút. Anh cảm thấy nặng nề và mệt mỏi. Một cảm giác bồn chồn cứ nhen ứ ở lồng ngực khiến anh như muốn nổ tung lên. Đường như anh đã không còn là anh nữa rồi: không còn điềm tĩnh, lạnh lùng và kiên quyết.

- Alo...cậu còn giữ máy chứ? – một giọng nói ồm ồm của một người đàn ông hay hút thuốc lâu ngay vang lên ở đầu dây bên kia.

- Vâng... - Băng khê đáp.

- Không biết cậu có gì chỉ bảo? – giọng nói ồm ồm đều đều của người đàn ông kia lại vang lên.

- Không dám.....tôi muốn nhờ ông một việc.....

.....

Xuân tỉnh dậy, cô khê nhắm mắt lại vì cái ánh sáng le lói phát ra từ đang sau cánh cửa. Hơi chửa quay, cô chợt nhận ra rằng cả tay chân mình và miệng mình đang bị trói lại bởi những miếng băng keo to. Cố gắng vùng vẫy thoát khỏi những miếng băng keo đang trói chặt tay chân mình lại nhưng chỉ càng làm cho tay chân càng đau thêm.

Cố vùng vẫy tới bao nhiêu thì cô càng rơi vào hoảng loạn. Ở một nơi kì lạ này – một căn phòng tối om không rõ sang tối, không biết đây là đâu, tại sao mình lại bị bắt tới đây một cách vô cớ,...tất cả suy nghĩ đó càng làm cô hoang mang hơn.... khòe mắt chợt ửng đỏ, một giọt nước long lanh lăn dài trên má như đang muốn vỡ òa trong nỗi sợ.

Cạch.....

Cánh cửa bật mở, khiến Xuân hơi hốt hoảng một chút, một bóng đen chậm rãi bước vào – đó là người đàn ông áo đen mà cô đã gặp ở trên phố lúc nãy... ông ta lạnh lùng bước vào và tiến sát cô. Hơi cúi người xuống quan sát rồi ông đi ra ngoài. Vội đưa mắt nhìn theo dáng người của ông ta một cách tò mò. Cô nghe giọng nói của ông ta rất nhẹ, hình như là đang nói chuyện với ai đó – có thể là chủ của ông ta chăng?

Cô chợt nhận ra bên ngoài trời đã tối qua chiếc cửa sổ ở ngoài kia. Chiếc cửa sổ nhỏ ở tít trên bức tường cao kia. Một bức tường cũ kĩ, nứt nẻ với những đám rêu mọc chi chít nhưng cái mùi mốc meo và ẩm ướt kia có phần vui bởi khi cánh cửa kia mở ra.

Người đàn ông kia bước trở vào với ba tên con trai khác. Tên nào cũng mặc đồ đen, quần jean kiểu bụi bặm mặt mũi dữ tợn. Ngoài, còn bốn đứa con gái ăn mặc hở hang, mũi và tai đeo đến mấy cái khuyên.

Và đằng sau những người đó thấp thoáng bóng của một người con gái – thân hình mảnh mai kiều kì. Đường như người con gái đó đang quan sát người đang nằm phục xuống đất kia rất chăm chú nhưng do bị mấy người kia cản và thêm cái ánh sáng chói lóa từ cái bong đèn neon trắng ngoài kia khiến Xuân không thể nhìn rõ được cô ta nhưng không hiểu sao Xuân lại nghĩ cô ta có nét gì đó rất quen thuộc..... nhưng đó chỉ là cảm giác rất mơ hồ không thể giải thích được. Khi ánh mắt của cô và người con gái ấy chạm qua nhau thật lâu có gì đó kì lạ như đang gọi chút quen thuộc nào đó.

Cô gắng ngồi dậy để nhìn rõ hơn mấy người đó, miệng ư ừ mấy lời nói không thành lời vì bị chiếc băng dính chặn lại. Cô muốn nói, muốn hỏi rất nhiều chuyện nhưng không thể. Tâm trạng hỗn độn: bức bối, sợ hãi, tức giận... cứ đan xen trong cách nào nói ra được. Nhìn đám côn đồ kia cứ lăm le nhìn mình một cách độc ác, nhìn nụ cười mỉa mai khinh khỉnh của đám con gái rồi cả đôi mắt đen bí ẩn của người đàn ông kia là cô thấy rợn cả người. Không cô muốn về nhà, ai đó thả cô ra đi, làm ơn đi mà.

- Anh, tụi em giờ xử sao với nó đây? – một tên trong đám côn đồ kia hỏi người đàn ông áo đen kia.

- Tụi mày cứ từ từ, rồi sẽ tới lượt chúng mày. – ông ta quát lại.

- Nhưng tụi em nóng lòng lắm rồi. Lâu lắm tụi em chưa được “giải trí” rồi. – giọng nói the thé của một con bé kia vang lên khiến Xuân khê rùng mình, nhất là với từ “giải trí” của nó.

- Yên tâm lần này nhất định tụi mày sẽ được “giải trí” thỏa thuê. – ông ta nói với vẻ gian xảo. Điều đó càng khiến Xuân thấy sợ hơn. Một dự cảm bất an chợt ập đến khiến cô hoang mang và run sợ.

- Đúng vậy. Chắc chắn sẽ rất vui đấy. – giọng của người con gái kia vang lên. Giọng điệu nhẹ nhàng thanh thoát nhưng lại ẩn chứa một sự nguy hiểm mà khiến ai cũng phải run sợ.

- Vậy bọn em bắt đầu được chưa ạ? Ngửa tay lắm rồi ạ. – một trong ba tên côn đồ kia nói.

- Được rồi. tùy thôi. Có kim nữa chắc tụi mày lải nhải điếc hết cả tai. Cứ thoải mái đi nhé. – giọng nói cay nghiệt của người con gái kia thật kinh khủng – chưa chút, day nghiền, nó ẩn chứa một sự căm ghét vô cùng. – Giờ tôi đi đây....mọi người cứ từ từ thưởng thức.

Cộp...cộp.....

Tiếng bước chân của người con gái đó bắt đầu vang lên và cũng là lúc đám côn đồ kia bắt đầu “khởi động”, ngúc ngoắc cái đầu, tiếng bẻ tay răng rắc cùng nụ cười gian xảo, ba tên côn đồ đó bắt đầu tiến lại gần cô trong tiếng cười khúc khích thích thú của đám con gái... nó khiến Xuân sợ hãi... tiếng hét, tiếng kêu cứu bị nghẹn ứng trong họng chứ chưa nói đến miếng băng đang bịt miệng cô...mà cho dù cô có hét kèn thì cũng chắc gì sẽ có ai tới cứu

chứ...

Bóp...

Tên cô đồ với cái đầu trọc lóc xăm hình đầu lâu xương chéo đá một cái thẳng thừng vào bụng Xuân một cách thô bạo và sau đó là một tràng cười thích thú của cả đám đó...

Đau, đau đến thấu xương... cú đá của hắn khiến Xuân cảm thấy choáng váng... mặt mũi cô bắt đầu sa sầm... tiếng rên bị chặn ngược lại và đẩy vào trong bởi miếng băng bịt miệng. Cô cảm thấy đau lắm, đau kinh khủng luôn, đôi mắt bắt đầu nhòa đi... không hiểu sao chính lúc này, hình ảnh của Băng chọt ủa về trong cô, cô muốn gặp anh ấy ngay bây giờ...

“Cứu em với”: lời nói đang vang lên trong cô một cách vô vọng...

.....

Trong lúc đó, tại phòng làm việc của Băng.....

Ngồi bên cạnh chiếc laptop để làm nốt một số việc của công ty, đầu óc của anh đang rối bời, anh thấy bồn chồn, lo lắng một cách kì lạ.

U'.....

Khẽ ôm bụng, anh rên lên một tiếng, không hiểu sao anh lại cảm thấy bụng mình lại cảm thấy nhói đau như có ai đó vừa đá vào mình vậy...

- Đã hơn 5 ngày rồi mà vẫn không thể nào liên lạc hay tìm kiếm được cậu ấy. Các người thật vô dụng. – Triệt tức tối quát về phía mấy người mặc áo đen là nhân viên của tập đoàn AJ kia.

- Chúng tôi xin lỗi, hiện tại chúng tôi đã liên lạc với toàn bộ các nhân viên khác trong tập đoàn và mở rộng phạm vi tìm kiếm nhưng vẫn chưa thấy. – người đàn ông áo đen với chiếc huy hiệu màu vàng có lẽ là sếp của nhóm người kia thay mặt mọi người đề giải thích.

- Vô dụng. – Triệt giận dữ với chính họ nhưng trong thâm tâm cậu đang trách bản thân mình vô dụng. Tại sao ngay cả một thông tin gì của cô, cậu cũng thể biết. Tại sao lúc đó cậu lại có thể để cô đi ra ngoài một mình vào buổi tối để rồi mọi việc trở thành như thế này. Tại sao chứ?

- Bình tĩnh lại nào. Giờ chúng ta phải nghĩ cách khác thôi. – Phong ngăn cản, anh đang cảm thấy khó chịu vì sự ồn ào của Triệt.

Triệt càng nói thì đầu phải chỉ mình những người đó sợ mà chẳng phải là cả cậu và anh đều sợ hơn sao? Tại sao lại phải nhắc lại điều đó.

Năm ngày.

Đã năm ngày rồi tại sao? Cô đang ở đâu? Đã có chuyện gì xảy ra sao? Làm ơn là không phải, nếu không thì anh sẽ đau đến chết mất.

Năm ngày qua cứ như là năm thế kỉ. Không một giây phút nào anh có thể thư giãn, trong lòng cứ đè nén bao buồn bực, mệt mỏi, lo lắng... Nếu có cách gì để anh có thể tới bên cô ngay lập tức, dù có phải trả bằng giá nào thì anh cũng đồng ý. Chỉ cần có thể chấm dứt được cơn ác mộng đang hành hạ anh từng ngày này là được rồi.

Vũ nhìn khuôn mặt trầm tư của Phong, trong lòng cũng có chút đồng cảm. Có thể anh hiểu được một phần nào đó cảm xúc của Phong vì anh cũng đang rất lo cho Xuân dù chỉ là như một người bạn lo lắng cho cô mà thôi.

- Đúng đấy. – Vũ ậm ừ đồng tình, khẽ liếc nhìn chút biểu cảm của Phong.

- Trời ơi, đã hơn năm ngày rồi mà vẫn chưa tìm ra sao. – Tiên thốt lên, cô nước nở khóc.

- Tiên, cậu bình tĩnh đi. Chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra em ấy thôi. – Lan Anh an ủi. – Hiện nay tôi đã cử người của gia đình tìm kiếm cùng rồi, nếu có kết quả tôi sẽ thông báo ngay.

- Cảm ơn. – Phong nói nhỏ nhẹ. Giọng anh chứa đầy sự mệt mỏi và lo lắng.

- Không có gì, tôi xem em ấy như bạn của tôi nên việc này có là gì chứ. – cô nói chắc nịch. Ở khóe mắt của cô có phản hơi ươn ướt, có lẽ chính cô cũng sắp không kìm nổi rồi. Cô cảm thấy lo lắng và bồn chồn.

- Em lo quá,... làm sao bây giờ, tớ cũng đã thử tìm rồi mà chưa có kết quả gì cả. – Tiên nói trong tiếng khóc nước nở của mình.

Nhìn Tiên khóc mà ai cũng cảm thấy hơi chạnh lòng, lúc này ai cũng đang rất lo lắng. Họ đã chờ rất lâu, rất lâu rồi nhưng vẫn chưa có kết quả. Thời gian như đứng yên khiến mỗi người đều cảm thấy ngột ngạt và mệt mỏi vì sự chờ đợi đó.

- Mọi người không nên bi quan như thế chứ. – Vũ cố gắng làm giảm mức độ nặng nề đó nhưng dường như nó không có kết quả gì cả.

Băng lặng lẽ trầm tư nhìn xung quanh trong mông lung, anh đưa mắt nhìn khuôn mặt đang nước nở khóc của cô một cách lạnh lùng và vô cảm. Không hiểu sao khuôn mặt ấy lại khiến cho anh cảm thấy khó chịu hơn.

Cạch.....

Băng đóng cửa và đi ra ngoài một cách im lặng. Trong suốt năm ngày qua, gần như Băng ít nói hơn hẳn, không đơn giản là vì bản thân anh là người ít nói mà có lẽ anh đang lo cho Xuân thật. Anh cũng đã nhờ người tìm riêng thông tin và có vẻ như gần thu được kết quả rồi. Chưa kể ngày hôm qua anh đột ngột nhận một lá thư.

Chỉ đơn thuần là một mẫu giấy với mấy dòng chữ nguệch ngoạc. Dù nhìn qua có vẻ như không mấy liên quan nhưng tại sao anh vẫn thấy có chút gì đó không bình thường. Nó có liên quan tới Xuân không? Tại sao anh lại có cảm giác là như vậy.

Hi vọng là có. Anh gần như sắp điên lên rồi. Năm ngày không gặp. Giờ cô đang ở đâu? Cô vẫn khỏe chứ?

Anh thậm chí cười khở với bản thân. Cuối cùng cũng có người khiến anh trở nên như thế này. Thật ngốc nghếch làm sao nhưng anh vẫn cam lòng như thế. Cũng đâu phải chỉ có mình anh trở nên như thế này. Không phải cả Triệt, cả Phong rồi cả Duy cũng thế sao?

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại kéo Băng trở về thực tại. Bước tới gần và nhấc ống nghe lên. Đó là số điện thoại mà anh đang chờ.

- Alo? Tôi nghe đây. – giọng Băng lạnh lùng vang lên.

- Vâng, tôi đã tìm ra rồi. . .

.....

Xuân khẽ mở mắt và cố gắng ngồi dậy. Ánh sáng le lói từ ngoài cánh cửa mang lại cũng đủ khiến cô thấy chói mắt. Đã không biết bao nhiêu ngày rồi cô bị giam giữ ở đây một cách vô lí. Lúc này toàn thân cô đang phải chịu cơn đau từ những trận đòn của đám côn đồ ở đây. Quả thật cô cũng không nhớ mình phải chịu bao nhiêu trận đòn và lắng nghe bao nhiêu từ miệt thị cũng như tiếng cười hả hê của bọn chúng. Một mõi, cơn đói bắt đầu làm cô tê liệt, suốt mấy ngày qua cô chỉ được cho uống vài ngụm nước, hoàn toàn không có chút gì bổ bụng.

- Ê mày, lần này tao thấy có vẻ cô chủ ghét con nhỏ này lắm, lần đầu tiên tao thấy cô chủ ra tay nặng như thế đó. – tiếng của một đứa con gái nào đó vang lên từ bên ngoài của cánh cửa.

- Tao ra con heo nè, thua rồi nghe con. – tiếng một đứa con gái khác. – Thì kệ nó đi. Ai biết nó ngu cho nó chết. Lâu lâu lại có thử để xả stress, sướng quá rồi còn đòi hỏi gì nữa. Mày thương nó thì vô thay đi, có dám không? – tiếng nói chanh chua cùng điệu cười khinh khách của nó khiến Xuân chột cảm thấy ghê sợ.

Là ai đã ghét cô tới mức đó chứ? Tại sao lại là cô chứ?

Cuộc đối thoại cứ thế diễn ra trong ở ngoài đó. Không ai quan tâm tới tình trạng của cô lúc này. Có gì đáng để họ quan tâm chứ?

- Đúng, mày ý kiến nhiều lắm gì nhưng mà lỡ nó chết thì sao? Tao thấy cũng hơi quá tay thật. – một đứa con gái khác xen vào.

- Kệ, nghe nói hôm nay cô chủ tới nè. – một đứa con gái giọng cứ ồm ồm xen vào.

- Ừm.....

- .....

- .....

Sau đó là một tràng những lời bàn tán về đủ thứ mà Xuân nghe hoàn toàn không hiểu mà đúng hơn là cô không muốn hiểu, với tình trạng lúc này cô cảm thấy quá kinh khủng rồi. Cô không biết tại sao cô lại phải chịu những cảnh như thế này. Cô chỉ là một đứa con gái bình thường nhưng tại sao lại có người căm ghét cô tới mức đẩy cô vào tình trạng này chứ.

Nghĩ tới đây, Xuân chột chột khóc, cô sợ, sợ cái không gian tù túng, sợ những khuôn mặt của đám kia mỗi khi chúng hành hạ cô, cô sợ tất cả những gì liên quan tới cái không gian này. Cô nhớ bố mẹ cô, cô muốn ra khỏi cái nơi kinh khủng này. Cô nhớ Băng, cô không hiểu sao mình lại nhớ anh ấy. . .

Một mõi và sợ hãi, Xuân ngồi co người một góc của căn phòng tối đen, cái mùi ẩm mốc vài cái tường cũ kĩ đầy rêu kia đã dần trở nên quen thuộc với cô rồi. Có lẽ vì chúng đã là điểm tựa duy nhất của cô trong suốt mấy ngày tồi tệ qua. Hai cánh tay đã bắt đầu tê đi và mất cảm giác do bị trói qua lâu, hòng cô vừa đau vừa rất. Đầu tóc bù xù, trông đến thật tội nghiệp, hoàn toàn không còn sức lực.

Cạch.....

Cánh cửa một lần nữa được mở ra một cách thô bạo. Theo phản xạ, Xuân co người lại vì sợ, có lẽ là do những ngày kinh khủng vừa qua đã khiến cô có phản xạ như vậy. Đưa ánh mắt yếu ớt của mình về phía cánh cửa ra vào. Lại là người đàn ông mặc áo đen đó, cô có thấy ông ta mấy lần, chủ yếu là để nói gì đó với đám côn đồ kia. Theo sau ông ta là mấy đứa con gái và con trai mà hành hạ cô suốt mấy ngày qua. Khuôn mặt khinh khỉnh và điệu giả của chúng lại càng làm Xuân thấy sợ hãi. Con đau bắt chợt ập đến làm cô thấy hoảng loạn, tiếng rên khe khẽ bị chặn lại bởi chiếc băng dính.

Cộp...cộp...

Tiếng bước chân chậm rãi của một đứa con gái nào đó, có lẽ là “cô chủ” mà họ hay nói đến. Nó nhẹ nhàng thanh thoát nhưng lại ẩn chứa sự nguy hiểm độc ác. Âm vang chậm chậm dội vào tai Xuân khiến cô bất giác rung mình.

Dừng trước cánh cửa một lúc có vẻ phân vân, rồi người con gái đó cũng quyết định đi vào. Chiếc váy trắng làm nổi bật vóc dáng mảnh dẻ cân đối, chiếc nơ nhỏ màu hồng khêu vén gọn mái tóc được xõa ra một cách điệu đà làm tôn lên nét đẹp tròn trịa của khuôn mặt dễ thương, một khuôn mặt hết sức quen thuộc. Xuân ngỡ ngàng, cô dường như không tin vào chính mắt mình nữa, cô ngỡ như đó chỉ là ảo giác trong cái chốn tù túng âm uớt này. Người mà cô vô cùng kính trọng – không ai khác chính là Mỹ Tiên.

- Cô chủ. – người đàn ông kia khẽ cúi chào người con gái vừa bước vào.

Người con gái đó không nói gì mà đi thẳng một mạch tới chỗ Xuân đang dựa tường, quì xuống bên cạnh Xuân đang ngạc nhiên nhìn mình chăm chú.

Roẹt...

Miếng băng keo bị kéo ra một cách thô bạo khiến Xuân khẽ nhăn mặt vì đau. Cô nhìn Tiên, ánh mắt lo lắng và thắc mắc.

- Chị Tiên sao chị lại ở đây? Ở đây nguy hiểm lắm? Chị tới cứu. ....- lời nói như sắp hết hơi của cô bị chững lại vì chợt nhận ra người đàn ông mà bất cô vừa gọi Tiên là “cô chủ”.

Xuân chờ người ra vì shock dường như cô đang cố gắng tìm cho mình một lý do để giải thích cho việc đó. Không thể nào. Cô và Tiên thân nhau như vậy, không có cơ nào mà Tiên làm như vậy với cô. Giữa cô và Tiên có lý do gì khiến Tiên phải làm như vậy? Không thể nào? Điều đó không phải là sự thật. Chắc chắn có gì đó nhầm lẫn. Không thể tin được? Hàng vạn câu hỏi cứ quay vòng vòng trong đầu Xuân một cách bức bối.

Khẽ nâng cằm Xuân lên và im lặng quan sát khuôn mặt ngỡ ngàng của Xuân, Tiên khẽ cười một nụ cười khinh bỉ.

- Chào em, em khỏe chứ? – giọng nói bốn cọt, độc ác.

- Tại sao?..... – lời nói bị chặn trong họng cô, đúng hơn là cô không biết phải nói gì hơn.

- Sao? Đang thắc mắc tại sao chị ở đây hả? – giọng nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa một sự bốn cọt, khinh bỉ.

- ..... – Xuân im lặng.

- Chị tới cứu em đây, cứu em khỏi sự đau khổ dần vật suốt mấy ngày qua đây. – giọng nói nhẹ nhàng cùng một nụ cười độc ác nở trên khuôn mặt xinh đẹp đó.

- Tại sao? Tại sao chị lại làm vậy? Tôi không thù oán gì với chị, tại sao?

- Hahaha..... - Tiên bật cười to. – Không thù oán sao? Thật sao?

- Ý chị là sao chứ. – Xuân ngẹn ngào nói. Giọng nói run run dường như cô đang cố chịu đựng câu chuyện mà mình sắp phải nghe.

Bóp.....

Cái tát như trời giáng khiến Xuân sa sầm mặt mày, choáng váng và sốc khiến cô gần như ngất xỉu. Tiên đứng dậy, đá cô một cái rồi đưa ánh mắt sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn về phía người con gái nhỏ bé đang co rúm người vì đau.

Vị tanh tanh của máu như chực trào trong cô. Một mối, sợ hãi... tất cả những thứ cô phải chịu trong suốt mấy ngày qua là do người mà cô luôn kính trọng gây ra sao? Tại sao chứ? Hàng ngàn câu hỏi cứ dồn dập suốt hiện trong cô khiến cô quay cuồng. Cô không dám tin rằng người ở gần mình nhất chính là người khiến mình ra nông nổi này.

- Mày ngây thơ thật hay ngây thơ giả vậy? – Tiên gần giọng.

- .....

- Chính mày, mày đã cướp tất cả của tao. Vì sự xuất hiện của mày mà người ấy không còn quan tâm tới tao nữa. Vì mày, vì mày đã xuất hiện. Tao ghét mày. Thật không hiểu sao, mày thì có cái gì mà khiến lũ con trai phải nghe lời mày, phải lo lắng cho mày chứ. – giọng Tiên trở nên cay độc.

- Chị đang nói gì thế? Thật vô lý. – Xuân vẫn chưa thực sự hiểu lời của Tiên lắm.

Bóp.....

Một cái tát giáng mạnh, bắt ngờ khiến Xuân choáng váng.

- Đừng giả bộ ngây thơ. Tao ghét mày, tao ghét sự giả dối đó. Tại sao cả Triệt cũng nghe lời mày rầm rập, ngay cả Vũ và Phong nữa, họ dám coi trọng

mày hơn tao sao? Ngu ngốc, rồi cả tên Duy đáng ghét nữa. Lúc nào hắn cũng có ác cảm với tao, đã thế còn hết lần này tới lần khác cứu mày. Nhưng ta không quan tâm, người mà ta muốn là Băng. Thế mà người còn dám quyến rũ anh ấy của tao. Mày thật vô liêm sỉ. – Tiên hét lên, ánh mắt dữ tợn, độc ác.

- Chị điên rồi. Chị đừng nói thế. Chị không có quyền gì nói các anh ấy như vậy. – Xuân nói, cô cảm thấy ngỡ ngàng.

- Đồ nói láo. – Tiên hét lên và đá cho Xuân một cái. Đế của đôi dép cao gót xoáy sâu vào người khiến cô khẽ rên lên vì đau. – Tao ghét mày, số mày đúng là may, hết năm lần bảy lượt được cứu chứ.

- Cứu? Ý chị là sao chứ? – Xuân ngờ ngợ.

- Đúng là tao. Tất cả những gì mày phải chịu đựng đều do tao. Chính tao đã khiến bố mày phá sản, chính tao đã yêu cầu tên lão mập đó lừa bố mày, cho nhà mày phá sản lần hai, tao tưởng vì thế mày phải suy sụp, lao đầu về để giúp bố mày và xa rời Băng nhưng mày lại được anh ấy giúp. Tao ghét mày, chính tao đã ra lệnh cho tên đó xử mày, thế mà cũng không xong, bị bắt ngay khi còn chưa kịp làm được gì, thật vô dụng, cuối cùng hắn bị vô tù là đáng. Haha....

Giọng cười đắc ý của cô ta khiến Xuân cảm thấy ghê tởm trước con người đó. Cô ghét, chính cô ta đã hại bố cô.

- Cô đúng là đồ độc ác, tại sao cô lại làm thế? Bố tôi có thù gì với cô chứ. Tôi ghét cô. – Xuân hét lên, nước mắt bắt đầu rơi. Đau, đau lắm, cô cảm thấy có lỗi với bố cô, tất cả vì cô mà bố cô phải chịu đựng thế sao.

- Lỗi của ông ta là bố của mày, bố của một đứa con gái đề tiện chuyên đi mời chài bạn trai của người khác.

- Cô điên rồi.

- Đúng, tao điên, tao điên lên khi thấy mày cứ ve vãn bên Băng, rồi đám con trai kia cứ quây lấy mày chống ngửa mắt lắm. Tao đã nhờ cả đám kia đánh mày mong rằng mày sẽ sớm biến khỏi trường này thế mà mày vẫn không đi, hết lần này đến lần khác được tên Duy giúp, cả Triệt, Vũ và Phong cũng vì mày mà nhao nhao cả lên.

- Cô thật kinh tởm.

- Hahaha.....thế có là gì chứ? Mày được Triệt thích rồi mà còn dám đi mê hoặc Phong khiến anh ấy cũng phải thích mày nhưng chưa đủ, mày quay qua ve vãn Băng nữa chứ. Thật là đề tiện. So với mày, tao có là gì.

Nhắc tới Phong khiến cô hơi bối rối, cô vẫn nhớ những gì anh đã làm vào lần đó, bất giác cô khẽ rung mình vì sợ nhưng quả thật đó không phải lỗi của anh.

- Cô điên rồi. Tôi chưa bao giờ có ý khiến ai đó thích mình cả. Anh Phong cũng sẽ không còn thích tôi nữa. Và anh Băng cũng không thích tôi, chị vừa lòng chưa. – Xuân đau đớn trả lời.

- Hahaha.... – tiếng cười của Tiên thật ghê sợ. – Không còn thích? Mày không biết hay giả vờ không biết vậy. Tên đó thích mày như điên thế mà mày không biết hay là mày muốn gì nữa. Đến giờ mà hắn vẫn cứ như một tên ngốc, cuồng cuồng chạy đi tìm mày. Mà cũng tiếc thật. Tao đã có lòng tốt, tác thành cho mày với hắn thế mà mày còn chê, mà cũng tại tên Vũ đáng ghét đó xen vào chứ nếu không giờ này đâu có chuyện này.

- Ý chị là sao? Chẳng lẽ..... - Xuân ngờ ngợ, cô kinh hoàng trước ý nghĩ của mình. Không thể nào.

- Đúng chính tao. Chính tao đã bỏ thuốc kích thích vào ly sâm banh của Phong khiến hắn điên loạn như thế. Chính tao đã sắp đặt cho mày và hắn bị nhốt trong nhà kho hồi lễ hội ở trường Will đây.Haha.... Tao đã có lòng tốt giúp hắn mà hắn không biết quý.

- Thật kinh tởm. Cô là đồ độc ác, tại sao cô lại làm vậy với tôi, tôi làm gì cô cơ chứ. Anh Phong làm gì sai mà khiến cô phải làm như vậy. Đồ xấu xa. – giọng nói nghẹn ngào, dường như sự thật mà cô đang nghe là vượt quá sức chịu đựng của cô.

Bóp.....

- Mày không có quyền nói tao. Tại mày, tất cả là tại mày mà tao phải làm những việc đó. Vì mày dám cướp Băng của tao. Tao làm tất cả, tao khiến Duy bị đuổi để hắn tuyệt vọng, để hắn căm ghét mày rồi hắn sẽ không nghe mày, hắn sẽ ghét mày và mày không thể làm xong cái công việc của mày như thế mày sẽ không còn lí do gì để ở lại đây mà quyến rũ Băng nữa. Hahaha...

- Tôi ghét cô, cô khiến tôi ghê sợ, cô đóng kịch giỏi thật đấy. – Xuân phẫn uất hét lên.

Bóp.....

Tiên tát cô một cái, ánh mắt hằn học nhìn cô một cách khinh khinh.

- Mày yên tâm. Mọi việc sẽ chấm dứt trong ngày hôm nay. Tao sẽ khiến mày không còn đủ dũng cảm để gặp lại Băng nữa, ngay ngày hôm nay tao sẽ làm mọi việc chấm dứt. Tao sẽ cho mày không còn mặt mũi nào tới gặp Băng nữa.

- Cô...cô định làm gì...? – giọng nói Xuân bắt đầu run lên vì sợ. Rốt cuộc thì còn điều gì cô ta chưa làm chứ?

- Đừng lo, sẽ nhẹ nhàng thôi, chỉ là tao muốn lưu giữ một chút “kỷ niệm” đáng nhớ cho mày thôi. – giọng Tiên nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa một sự nguy hiểm

- Cô....

Lời nói chợt nghe lại trong cổ họng khi đám côn đồ kia bắt đầu tiến lên phía trước. Khuôn mặt của chúng hiện lên một sự thích thú đến độc ác. Đám con trai cười – nụ cười đáng kinh tởm. Cô chợt nhận ra một đứa con gái trong đám kia bắt đầu lôi ra một chiếc máy quay. Cô hét hoảng:

- Các...các...người định làm...làm gì? – cô hỏi câu hỏi mà có lẽ chính cô cũng đã biết được đáp án.

- Mày đừng lo sẽ nhanh thôi. – Tiên cười lớn.

- Dừng lại đi, Tiên, cô đừng đi quá mức như vậy, hãy dừng lại trước khi quá muộn. Đừng làm cho chính cô càng trở nên ghê tởm như thế nữa. – Xuân nói, giọng nói run run xen lẫn sợ hãi và tức giận.

- Dừng nhiều lời, tao đã làm nhiều việc kinh khủng rồi, việc này có là gì chứ. Bọn mày ra tay nhanh lên.

Tiên vừa dứt lời, ba tên du côn kia đã xúm lại. Một tên đè cô xuống mặc cho cô đang giãy giụa, la hét. Nước mắt không biết từ đâu nó cứ chảy ra. Cô khóc, sợ lắm.

Á...

Một tên hét lên khi bị Xuân cắn một cái vào tay. Hấn tức giận tát một cái thật mạnh vào mặt cô. Vị máu tanh tươi trong miệng khiến cô thấy kinh tởm. Đầu óc quay cuồng, choáng váng. Mặc cho cô van xin, bọn chúng bắt đầu xé áo cô. Đám con gái thì đứng đó thích thú cười hả hê trên sự đau khổ của người con gái nhỏ bé kia.

Tiên đứng đó, khóe mắt ánh lên tia độc ác. Cô chờ đợi, chờ cái giây phút này lâu lắm rồi, nhất định cô phải khiến Xuân phải từ bỏ Băng, nhất định.

Rầm...

Cánh cửa bật mở, ba bóng người lao vào. Khuôn mặt đầy lo lắng, hoảng loạn của cả ba khi đập vào mắt họ là người con gái ấy.

- Dừng tay lại. – Giọng nói của Băng sắc lạnh khiến ai cũng khẽ rùng mình.

Anh đưa mắt nhìn Xuân, lòng anh chợt nhói đau, mắt anh như đen hơn khi nhìn thấy cô: người gầy hằn đi, toàn thân đầy rẫy những vết đánh đập, tay chân bị trói chặt, quần áo thì xộc xệch, rách tươm. Cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy mệt mỏi, đau đớn... nhưng ẩn sâu trong đó là một sự triu mến và biết ơn...

Bóp...

Phong chạy lại đá tên côn đồ đang giữ tay Xuân. Duy cũng lao đến theo sau. Chỉ có Băng là từ từ bước tới.

- Xuân em không sao chứ? – giọng của Phong run run vì lo lắng. Anh nhìn người con gái mà anh yêu thương trước mặt mình mà lòng anh nhói đau. Một nỗi lo sợ cứ dần dâng lên bóp nghẹn lồng ngực của anh.

- Em...cảm ơn... – giọng nói yếu ớt vang lên. Cô dựa hẳn người vào Phong, toàn thân cô không còn sức lực nào cả. Đau nhức, tê tái, mệt mỏi. Cô đưa ánh mắt nhìn Băng, khuôn mặt lạnh lùng của anh hơi đánh lại khi nhìn cô.

- Em ổn chứ? – Duy hỏi, anh khẽ nhấp nhẹ chiếc khăn ướt vào môi Xuân.

- Em... mệt... quá. – giọng nói nhỏ nhẹ cùng với hơi thở yếu ớt của cô. Cô nằm gục hẳn vào người Phong, cảm giác yên bình và an toàn bao bọc cho phép cô có thể thả lỏng một chút sau bao hôm gồng mình chống chịu.

- Xuân... – Phong lo lắng nhìn Xuân, cả Duy và Băng cũng thế.

Băng lạnh lùng quay qua nhìn Tiên này giờ đang chết đứng tại chỗ. Ánh mắt anh sắc lạnh khiến cô cũng khẽ rùng mình.

- Tại...tại...sao...anh lại ở đây? – giọng Tiên lạc đi hẳn. Khuôn mặt tái mét vì sợ.

- Tại sao? Cô hỏi tại sao sao? Đương nhiên rồi? Nếu không cô sẽ hại chết em ấy sao? – Phong gằn giọng nhìn Tiên. Ánh mắt lộ rõ nét tức giận và lạnh lùng, chưa bao giờ anh giận dữ như thế. Toàn thân như muốn nổ tung lên, ngực phập phồng đè nén sự gấp gáp, hoảng sợ trong lòng anh.

Tiên bất giác lùi lại theo phản xạ. Cô bối rối đưa ánh mắt nhìn Băng cầu cứu nhưng lại càng bối rối hơn khi gặp ánh mắt lạnh giá của anh. Ngay cả Duy cũng không giấu nổi sự kinh hãi trong đôi mắt nâu của anh. Phải rồi, cô đã đụng tới người con gái trong lòng của bọn họ mà.

- Em....

- Cô thật độc ác. – Băng lạnh lùng nói.

- Em..... Đúng em làm thế là vì anh. Tất cả là tại anh... - Tiên hét lên, tay không ngăn ngia, chỉ thẳng vào mặt Băng.

- Cô thật đáng sợ. Giờ cô còn đổ lỗi cho Băng sao? – Duy lên tiếng.

Khẽ nhếch mép lên, tạo một nụ cười độc ác, Tiên đưa ánh mắt hằn học nhìn người con gái nhỏ bé tội nghiệp đang nằm gục trong vòng tay của Phong. Cô căm ghét nó. Vì đứa con gái đó mà cô phải làm biết bao nhiêu chuyện đáng sợ này. Vì đứa con gái đó mà cô phải rơi vào tình huống khó xử này. Nụ cười độc ác của Tiên chứa đầy sự tuyệt vọng. Cô đã bị lộ rồi, đã không còn gì để giấu thì còn gì để sợ nữa chứ. Họ biết rồi thì làm gì được cô chứ?

- Lỗi của tôi sao? Không đâu. Tất cả là tại anh. Chính anh mà nó phải chịu tất cả như vậy. – Tiên hét lên trong tuyệt vọng, ánh mắt chứa đầy tức giận và căm ghét.

- Cô điên rồi. – giọng Duy cũng không giấu nổi tức giận.

- Haha.....anh không biết hay giả vờ không biết thế? Do anh, vì anh yêu nó, vì anh quan tâm tới nó...haha...đó là cái giá phải trả cho nó. – Tiên vẫn tiếp tục nói, khuôn mặt lạnh lùng, độc ác.

Lời nói của Tiên khiến Phong chợt sững người, bàn tay anh vô tình siết vai Xuân khiến cô khẽ nhăn mặt vì đau. Anh cảm thấy khó chịu.

- Cô hãy thôi nói những lời nói vô nghĩa đó đi. – giọng Băng lạnh lùng vang lên nhưng thật ra cũng có chút xao động trong anh.

- Hahaha...sao thế không đúng à. Cả anh nữa Phong, rõ ràng anh thích nó mà, tại sao không biến nó thành của anh đi, như thế chẳng phải tôi và anh đều có lợi sao? Tôi đã tạo điều kiện cho anh rồi mà anh lại để tuột mất. Nếu đã yêu nó đến thế thì tại sao không dành lại. Việc gì cứ phải nhường chứ. – Tiên bình tĩnh nói với cái vẻ khinh khỉnh.

- Cô...chẳng lẽ chính cô là người đã bỏ thuốc vào ly sâm panh hôm đó. – giọng Phong run lên vì tức giận.

- Đúng, tất cả những gì nó chịu đều do tôi làm. À không, nó phải chịu như thế là vì các anh cả, vì các anh đã quá u mê mà đi theo nó. Và nhất là anh đó, Băng. Vì anh. Tôi và anh yêu nhau lâu như thế mà nó dám xen vào. Đề tiện thật. – giọng nói Tiên bắt đầu run run.

- Cô đã đi quá xa rồi đấy. Tôi và cô hoàn toàn không có quan hệ gì khác. Tôi cũng không thích em ấy. Vì thế cô đừng nói những thứ kinh tởm đó ra. – giọng nói anh trầm hẳn đi.

- Anh đừng đùa, anh nghĩ nói thế tôi sẽ tin sao. Haha...vì anh mà nó phải trả giá. Anh là của tôi, tôi nhất định không để ai cướp anh đâu. Nhất định. Tôi sẽ cho tất cả những người nào dám xen vào sẽ phải chịu hậu quả.

Bóp.....

Duy không kìm nổi tức giận, anh tát Tiên một cái rõ đau. Anh ghê sợ con người thủ đoạn của Tiên. Cái tát đó khiến cho tất cả những người ở đó đều phải ngỡ ngàng.

- Cô điên rồi. Cô khiến tôi phải ghê sợ. Chỉ vì tình yêu ích kỉ của cô mà cô sẵn sàng làm hại người khác sao? Thật ghê tởm. – Duy nói, anh đứng đối diện Tiên mà nói.

- Cô chủ, cô không sao chứ? – người đàn ông áo đen kia vội vàng chạy lại nhưng ngay lập tức bị Tiên ngăn lại.

- Cậu dám đánh tôi sao? Cậu thật ngốc nghếch đó. Haha...tôi biết cậu không ưa tôi mà tôi cũng không ưa gì cậu. Nói thật chính tôi đã đuổi cậu ra khỏi nơi cậu làm việc đấy. – Tiên cười khanh khách đắc ý.

Lời nói của Tiên như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt anh. Đáng ra anh nên nghi ngờ chứ. Đúng là hôm đó biểu hiện của nhà sản xuất có chút kì lạ. Thì ra là do Tiên sắp đặt sao? Lòng chợt trào dâng cảm giác ghê tởm, tức giận trước những thủ đoạn xấu xa của cô ta.

- Cô làm thế mà không thấy xấu hổ sao? – Phong khó chịu chen vào.

- Xấu hổ? Tại sao tôi phải xấu hổ chứ? À, nhắc mới nhớ, ban đầu tôi cũng định mượn tay cậu để “chăm sóc” con bé đó thế mà cậu cũng làm không xong. Quả thật tôi hơi thất vọng về cậu đó. – Tiên nhếch mép cười nhạt.

Bóp.....

- Đây là cái tát tôi vì Xuân. – giọng Phong nói vang lên đều đều.

Anh đưa Xuân cho Băng giữ. Ánh mắt ánh đen đi vì cơn tức giận. Khuôn mặt hiện từ hăng ngày thay bằng một khuôn mặt lạnh lùng. Bao giận dữ, đau đớn dồn nén đang được đánh thức bởi cơn ác quỷ trong mỗi con người.

Bóp.....

- Đây là vì bố của Xuân.

- Dừng lại, cậu không có quyền. – người đàn ông áo đen chạy lại giữ tay cậu nhưng ngay lập tức bị anh đánh lại, cú đánh bất ngờ khiến ông ta lăn ra bất tỉnh.

Bóp...

- Đây là vì Duy.

Bóp.....

- Đây là vì tôi.

Bóp.....

- Và đây là vì Băng.

Cứ thế, Phong tát Tiên năm cái, không ai ngăn cản. Anh đưa ánh mắt nhìn người con gái yếu ớt. Lòng anh đau nhói, nhìn cô nằm gọn trong tay Băng, trái tim anh như bị bóp nghẹt. Anh sợ, có lẽ anh đang sợ lời nói của Tiên đúng, anh sợ rằng Băng cũng thích Xuân mất. Anh sợ mất cô ấy. Lòng anh ngồn ngộn những suy nghĩ, tâm trạng rối bời.

- Cô thật đáng sợ. – Phong gằn giọng.

- Đúng, tôi là thế. Những gì tôi muốn nhất định tôi sẽ có được bằng mọi giá. Tôi không như anh để nhường người mình yêu cho người khác đâu. – Tiên nói như cười, trong lòng vẫn không phục.

- Cô.....

- Phong đừng nói nhiều với cô ta, giờ việc quan trọng trước mắt là phải đưa Xuân ra khỏi đây. – giọng Băng bình tĩnh.

- Hahaha....các người thật ngây thơ khi đi đến đây một mình. Các người nghĩ dễ dàng quá đây. – Tiên đắc ý nói.

Nhẹ nhàng vẫy tay, một đám người mặc áo đen bước ra, mặt mũi hằm hằm trông nguy hiểm. Trên tay mỗi chúng là một cây gậy sắt to.

- Nào, nếu các cậu ngoan ngoan đầu hàng và để là con bé kia, quên hết mọi việc vừa xảy ra thì tôi sẽ tha. Nể tình chúng ta là bạn nên tôi sẽ nhẹ tay. – Tiên đắc thắng tuyên bố.

Băng khẽ cười, một nụ cười lạnh giá, cô ý trêu chọc Tiên.

- Cô cũng ghê thật đấy nhưng sai lầm của cô là quá coi thường chúng tôi đấy. Cô nghĩ chúng tôi là ai thế? – Băng lạnh lùng tuyên bố.

- Đừng tỏ ra vẻ như thế Băng, cậu nên chấp nhận là mình thua đi. – Tiên cao giọng.

- Người thua là cô đó. – một giọng nói vang lên ở đằng sau lưng Tiên.

Tiên vội quay mặt lại, khuôn mặt cô sa sầm khi nhận ra đằng sau lưng mình là Vũ và Triệt. Theo sau họ là một tốp người đông hơn hẳn đám người của cô. Lặng người đi vì sốc, Tiên hoàn toàn thua rồi sao? Cô không cam tâm, cô không muốn mất tất cả. Tại sao con bé đó lại may mắn đến như thế chứ? Kế hoạch hoàn mỹ của cô đã được tính toán kỹ lưỡng tới như thế, chưa kể còn có sự giúp sức của người con trai đó. Tại sao? Tại sao tất cả đều tiêu tan chỉ trong một ngày chứ? Không, cô không muốn chấp nhận điều đó.

- Bây giờ thì tới lượt bọn tôi nể tình cô đấy. Lần sau thì đừng bao giờ lặp lại những việc ghê tởm như thế này nữa. – Vũ nói một cách nghiêm túc.

- Cảm ơn. Các người ghê gớm nhỉ. – giọng Tiên run lên vì tức.

- Quả quỷ dữ có móng tay nhọn. Đó là do cô tự trút lấy mà thôi.

- Hừ, được thôi, hôm nay tôi nhường nhưng rồi một ngày nào đó, nhất định các người phải trả giá. – Tiên lườm năm người đó.

- Đừng tiếp tục tỏ ra xác xược như thế nữa. Người phải đợi chính là cô, cô dám đụng tới Xuân lần nữa thì đừng trách sao tôi vô tình. – Triệt gằn giọng, hai tay cậu đang run lên vì tức, khi nhìn thấy Xuân, lòng cậu không khỏi xót xa cho người con gái nhỏ bé đó.

Thật không ngờ, cô lại bị chính Tiên làm cho ra nông nổi này. Lúc này cậu tới sớm, vô tình nghe được lời của Tiên nói. Tất cả là thật sao? Tình cảm của cậu, của Phong, của Duy và cả của Băng dành cho cô nặng nề tới mức đó sao? Cô đã làm gì sai mà ngay cả chính tình cảm của mình cũng không thể nhận lấy. Dù có đau lòng khi nhìn cô đến với người khác nhưng vẫn còn hơn nhìn cô ngậm ngùi chịu đựng nó. Phải làm sao để tốt nhất cho cô đây?

Liếc nhìn khuôn mặt tái mét của Tiên, trong lòng càng thấy căm ghét hơn đi nữa. Không ngờ cô ta có thể nghĩ ra những trò độc ác như thế, không những thế còn mà vẫn có thể dương dương tự đắc, không chút hối hận.

- Hừ. Cậu đừng tưởng tôi sợ cậu. – Tiên cô nói rồi quay qua nhìn Băng đang bế Xuân trên tay. – Băng, cậu nhớ đấy. Nó chịu như thế là do cậu. Nếu cậu thực sự thích nó thì hãy tránh xa nó ra. Cậu là của tôi. Nhất định là thế.

Nói xong Tiên quay gót bỏ đi, đám thuộc hạ của cô ta cũng theo sau riêng đám côn đồ kia thì đã bị người của Vũ và Triệt mang tới bắt.

- Tôi không phải là của ai hết. Vì thế, cô đừng quá ảo tưởng. – Băng nói vọng theo sau. Giọng nói trầm đục ẩn chứa một sự đe dọa nào đó.

Dáng người nhỏ nhắn kia vừa đi khuất, bầu không khí ở đây đã trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Cuối cùng cũng tìm được Xuân. Năm ngày bị hành hạ như biến cô thành một con người khác. Lòng ghen tị của con gái thật đáng sợ. Nhưng chung quy lại thì cũng chỉ vì họ mà cô phải ra nông nỗi này.

Chỉ vì mãi mê theo đuổi suy nghĩ riêng, đi theo tiếng gọi thôi thúc của trái tim mà người con gái này phải gánh chịu tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Đã hơn hai ngày kể từ ngày Xuân được cứu ra khỏi căn nhà hoang kia. Tình trạng sức khỏe cũng dần ổn định. Suốt năm ngày không ăn và phải chịu những trận đòn liên tục khiến sức khỏe của Xuân bị suy giảm trầm trọng. Nằm mê man trên giường, tay chân thì bị gấn hàng đồng thứ dây nhợ để truyền thuốc cho cô. Khuôn mặt xanh xao, tay chân bầm dập, toàn thân gầy rộc hằn đi nhìn trông đến tội nghiệp. Đôi mắt nhắm nghiền đây về một mối. Bác sĩ bảo cô cần nghỉ ngơi nhiều mới hồi phục được sức khỏe, ngoài ra tâm lý của cô có thể còn bị ảnh hưởng một chút.

Căn phòng lúc này của Xuân thật im lặng. Mọi người đã về hết, Triệt không thể chịu nổi khi nhìn thấy cô như vậy.

Phong cũng thế. Lòng anh đau đến tan nát. Cô đau cùng một phần do anh. Anh nói là yêu cô nhưng lại hết lần này đến lần khác tổn thương cô. Vậy cuối cùng thì tình yêu ấy là gì cơ chứ?

Cạch.....

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một chàng trai nhẹ nhàng bước vào. Khẽ lướt nhìn căn phòng đó. Rộng rãi, thoáng mát, thoang thoang có mùi thuốc sát trùng. Trên bàn là một bình hoa đình tử hương tím rất đẹp.

Ánh mắt của anh dừng lại ở cô gái đang nằm trên giường bệnh. Lòng anh chợt dậy lên cảm xúc dằn vặt khó tả. Lời nói hôm đó của Tiên cứ văng vẳng trong đầu anh. Rốt cuộc nó là gì chứ? Anh thích người con gái đó sao? Là thật phải không? Đúng là thật. Anh đã biết từ lâu rồi. Chỉ có điều anh không dám thừa nhận. Anh biết tình cảm của anh dành cho cô không hề đơn giản. Nó có quá nguy hiểm đối với một người con gái yếu đuối như thế này không chứ?

Nhẹ nhàng bước tới gần cô gái ấy.

Anh nhìn cô thật lâu. Ánh mắt dịu dàng, chứa đựng biết bao yêu thương, quan tâm và lo lắng mà anh dồn nén trong lòng bấy lâu nay. Đôi mắt đen lạnh lùng của anh đã bắt đầu có hơi ấm cũng như trái tim tĩnh lặng của anh đã bắt đầu xao động.

Nhẹ nhàng đặt tay, vén vài lọn tóc đang xõa ra trước khuôn mặt xanh xao của anh. Bàn tay ấm áp của anh từ từ truyền hơi ấm của mình cho cô. Vuốt nhẹ khuôn mặt của cô.

Dường như cảm nhận được sự có mặt của ai đó. Bàn tay của cô gái hơi động đậy. Đôi mắt bắt đầu nhấp nháy, tay cô bắt đầu co giật, toàn thân bắt đầu run lên một cách sợ hãi. Sợ con ác mộng mà cô phải đối mặt.

Băng vội vàng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn ấy. Trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Anh như phát điên lên khi nhìn thấy cô như thế này. Phải làm sao chứ.

Cứ thế. Anh giữ chặt bàn tay ấy, cô gắng trấn an nó bằng chính hơi ấm của mình cũng như bằng chính thứ tình cảm đang bùng lên mãnh liệt trong anh.

Không biết thời gian kéo dài bao lâu, anh vẫn cứ giữ lấy bàn tay cô, giữ lấy chút bình yên cho cô sau những gì cô đã phải trải qua. Thật bất công khi cô lại phải chịu đựng biết bao dè bĩu, đau khổ này... chỉ vì anh. Nếu như anh không thích cô. Nếu như anh biết kìm nén cảm xúc của mình thì mọi việc sẽ đâu tới mức này chứ. Tất cả cũng chỉ vì anh ích kỷ mà thôi. Anh có xứng đáng với cô không chứ?

Cạch...

Cánh cửa đột ngột bật mở, Băng cũng vội vàng buông tay ra nhưng hành động đó không qua được mắt của Duy.

Anh cười nhạt trước khuôn mặt đầy lo lắng, dằn vặt của Băng. Chắc chắn lúc này tâm trạng của cậu cũng không khá hơn anh là mấy. Cũng phải làm sao có thể chấp nhận sự thật rằng những thứ mà người con gái mình yêu đều do chính mình gây ra chứ.

- Em ấy đỡ chưa? – Duy lên tiếng hỏi.

- Bác sĩ bảo là đã ổn định rồi. Chỉ sợ lúc tỉnh sẽ có chút vấn đề về tâm lí. – giọng Băng chưa xót khi nghĩ tới nó.

- Ủ... cậu vẫn ổn chứ? – Duy hỏi.

- .... – Băng im lặng. Ổn? Liệu anh có thể ổn không chứ? Anh thật vô dụng khi không giúp gì được cho người con gái ấy mà còn khiến cô ra nông nổi này.

- Đừng tự trách mình như thế. Đó không phải lỗi của ai cả. Phải không?

- Nếu không phải vì tớ thì... mọi việc làm gì ra nông nổi này chứ. – Băng cay đắng nói.

- Cậu đã làm gì sai? Yêu một người cũng là lỗi sao? Có trách cũng vì cô ta quá mù quáng mà thôi.

- Cảm ơn, cậu không cần an ủi mình như thế đâu. – Băng cười nhạt.

- Cậu...

Lời nói bị ngắt quãng bởi tiếng hét bất ngờ của Xuân. Cô đột ngột tỉnh dậy. Hai tay ôm chặt đầu, hoảng loạn, hét lên. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đỏ đẫm đầy sợ hãi. Bàn tay quờ quạng lung tung, ra sức giật lấy những sợi dây trên tay.

Toàn thân bị ôm chặt bởi một thân hình to lớn của người con trai kia. Anh đau đớn giữ chặt cô vào lòng mình.

- Được rồi, đừng sợ... em không sao đâu. – giọng anh nhỏ nhẹ, khuyến răn cô từng chút từng chút một.

Cô không trả lời mà chỉ khóc nức lên. Nỗi sợ sau những ngày hôm ấy vẫn còn đọng lại trong cô. Đầu óc quay cuồng trong đau đớn, trong tuyệt vọng, trong dẫn vật. Cô thường trách ông trời không công bằng khi bắt cô và những người mà cô yêu mến phải chịu đựng biết bao đau khổ. Thì ra tất cả chỉ là do cô. Là vì cô mà ra cả. Vì sao chứ?

Nếu như cô nghe lời Tiên, nếu như cô không thích anh, nếu như cô né tránh tình cảm của anh... thì sẽ không ai vì cô mà chịu khổ. Bố cô cũng sẽ không ốm đến nhập viện cũng như nợ nần thêm. Phong cũng không bị người khác làm khó, Duy cũng có thể theo đuổi ước mơ của mình... tất cả là do cô. Là do cô cả... Giờ cô phải làm sao đây chứ.

Cô như rơi vào tuyệt vọng của chính con người mình. Làm sao cô dám đối mặt với những lỗi lầm mà mình đã gây ra chứ?

Nước mắt cứ tuôn rơi bất lực. Trái tim đau như bị ai đó bóp nát... Tình yêu đau đớn thế sao? Là do anh và cô vốn dĩ đã không hợp nhau rồi phải không?

Cô phải làm sao đây? Đứng trước ngưỡng cửa dành vật vì tội lỗi của chính mình gây ra.

Con đường với hai ngã rẽ.

Từ bỏ anh và quay trở về nơi xuất phát. Sẽ không ai đau khổ nữa. Anh cũng không dẫn vật. Gia đình cô cũng sẽ vẫn vui vẻ, hạnh phúc như ngày nào. Chỉ có cô. Cổ liệu có ổn không? Trái tim cô có thể buông tay ra không? Cô sợ là sẽ khó lắm.

Không hiểu từ bao giờ nó lại bám chặt vào trái tim cô như thế chứ? Dù dặn lòng là sẽ buông nhưng rồi lại cứ hi vọng để rồi lại nuôi nấng thứ tình cảm này. Cô thật ngốc nghếch mà.

Vậy nếu như cô vẫn tiếp tục thì sao? Vẫn ích kỉ giữ lấy tình cảm đó thì sao? Sẽ còn ai đau khổ nữa không? Ai sẽ hạnh phúc và liệu cô cũng có hạnh phúc không? Không... đối với cô thế là quá đủ rồi...

Cô muốn buông tay... đã quá mệt mỏi rồi.

Còn anh thì sao? Anh có nhận ra tình cảm của cô? Anh có đúng là yêu cô như lời của Tiên nói? Nếu đúng thì sao mà nếu không thì sao? Cô cũng không hiểu rõ được điều mình đang mong muốn là gì. Đến bao giờ thì cơn ác mộng này sẽ chấm dứt đây?

Cô càng đau đớn bao nhiêu thì Băng lại càng dẫn vật bấy nhiêu. Tình cảm ích kỉ của anh đã không giúp mà còn hại cô, làm cô càng đau đớn. Anh đã biết tình cảm của mình từ lâu rồi nhưng tại sao vẫn không đủ dũng cảm để thừa nhận nó?

Nếu anh chấp nhận nó sớm hơn, nếu anh thừa nhận điều đó sớm hơn để rồi dùng chính sức mình để bảo vệ cô... thì có ai có thể đụng đến cô như thế? Sẽ có ai dám làm khó cô nữa chứ?

Vậy thì tại sao anh lại không dám thừa nhận chứ?

Anh hèn nhát chạy trốn khỏi chính bản thân mình, né tránh điều mà mình thực sự biết rõ. Liệu anh còn xứng đáng với cô không? Giờ anh làm sao dám đối mặt với cô đây?

Anh đứng trước hai ngã rẽ do chính mình tự đặt ra.

Chấp nhận và bảo vệ người con gái mình yêu nhưng anh còn tư cách gì để làm điều đó sau tất cả những đau khổ anh tạo ra và liệu người con gái đó có chấp nhận?

Hay anh đành buông tay, chấp nhận từ bỏ tình yêu mà mình đã nuôi lớn từng ngày trong lòng? Cô sẽ không đau khổ nữa... chỉ mình anh chịu đựng nó. Trái tim anh sẽ chấp nhận nó chứ? Nó có ngoan ngoãn để anh làm điều đó không?

Đến tận cùng thì anh phải làm sao đây.

Anh đã mệt mỏi lắm rồi, một khi phải gồng sức để đè nén, để che giấu con người của mình rồi.

Khoảnh khắc nặng nề đè nén lòng người. Hai con người trẻ tuổi đứng trước hai ngã rẽ của trái tim. Làm sao để vẹn toàn được tất cả. Bước tiếp hay là lùi lại? Chạy trốn hay đón nhận?

Bao giờ sẽ có câu trả lời cho câu hỏi đó?

Cách...

Cánh cửa bật mở, làm xao lãng bầu không khí yên tĩnh nặng nề kia. Băng cũng dần dần định thần lại, từ từ đặt người con gái nhỏ bé đang thiếp đi xuống giường, nhanh chóng lấy lại nét lạnh lùng cổ hữu.

Cả anh và Duy không hẹn cùng quay qua nhìn người vừa xuất hiện.

Khuôn mặt gầy gầy hằn lên nét khắc khổ sau những cú sốc tinh thần mà bà vừa trải qua. Ánh mắt hoảng loạn, chứa đầy đau đớn và lo lắng. Mái tóc buộc lên một cách vội vàng làm bà càng trở nên lụi tụy, già nua hơn so với cái tuổi thật của bà. Bước chân loạng choạng như sắp ngã đi về phía trước, đôi mắt tìm kiếm đáng người nhỏ bé của đứa con.

Khoảnh khắc bà nhìn thấy đứa con, tất cả như vỡ òa. Bà khóc nức lên, luống cuống lao về phía người con đang nằm trên giường. Tại sao nó lại ra nông nỗi này chứ? Ai đã làm điều độc ác? Nó có tội tình gì mà phải gánh chịu điều này chứ? Tại sao hết chồng bà rồi tới con bà phải chịu đựng điều này? Tại sao chứ? Ông trời thật bất công, bà đã làm gì sai mà gia đình bà lại ra nông nỗi này? Chẳng lẽ phải để bà suy sụp hoàn toàn thì ông mới cam lòng sao?

Đôi chân run rẩy, đứng dậy bà quay lại nhìn vào hai người con trai đang trầm mặc đứng trong phòng. Đúng rồi, chắc hẳn họ biết lý do.

Bà Nga vươn tay nắm lấy người Duy hỏi:

- Tại sao con bé lại ra nông nỗi này? Làm ơn cho bác lời giải thích đi. – bà nặng nề nói trong nước mắt nhưng đáp lại cũng chỉ là sự im lặng.

Bà mất kiên nhẫn quay qua nhìn Băng. Bà ra sức lắc mạnh người anh mà gào lên tại sao, tại sao? Nhưng vẫn chỉ là sự im lặng. Anh có dám thừa nhận rằng lỗi là của anh không?

Bà mệt mỏi ngồi phục xuống đất mà khóc. Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Băng mới ngồi xuống đỡ bà Nga dậy, khó khăn lên tiếng.

- Là do cháu. Tất cả những gì mọi người chịu đựng đều là do cháu. – giọng nói mang theo chút đáng đáng nơi cổ họng.

- Tại sao lại là cậu chứ? Con bé vẫn thường kể về cậu, nói cậu tốt lắm mà, tại sao lại làm con bé ra nông nỗi này? – bà Nga nói trong nước mắt.

- Cháu xin lỗi, là cháu không tốt. – anh lắc đầu.

-

Bất ngờ, Xuân giật mình hét lên. Tiếng ồn ào làm cô giật mình. Nó làm cô nhớ tới tiếng la mắng, chửi rủa của bọn côn đồ kia. Rồi lời nói của Tiên cứ văng vẳng trong đầu.

Cô sợ.

Toàn thân co lại, run rẩy như muốn trốn tránh nhưng lại không thể. Cô bất lực khóc. Đôi mắt nhắm nghiền không dám mở ra.

Nhìn cô như thế, cả ba người ở đây càng đau lòng hơn.

Duy không biết nói gì, chỉ lặng lẽ chịu đựng thứ cảm giác này trong lòng. Anh có thể làm gì cho cô đây?

Còn Băng? Nếu Duy đau một thì anh còn đau gấp ngàn lần. Cô ra nông nỗi này không phải vì cô thì còn vì ai chứ? Anh chỉ biết giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé kia không rời, làm sao để xoa dịu nỗi đau trong lòng cô đây?

Đối với bà Nga thì điều này con tòi tệ hơn hàng vạn lần. Nhìn đứa con bé bỏng của mình trong tình trạng như thế, người làm mẹ ai có thể mỉm cười được chứ. Là do bà và chồng mình đã đẩy con mình tới mức này. Nếu như không bị mắc nợ thì nó có phải tự mình đi trả nợ thay để rồi phải chịu bao khổ sở chứ.

- Bác xin hai con, làm ơn để nó trở về. Tiền bác sẽ trả lại, dù gấp trăm lần bác cũng trả, làm ơn để nó trở về... Chỉ cần các cháu muốn thì việc gì bác

cũng làm... - bà nghẹn ngào van xin, hai tay níu chặt lấy cánh tay của Băng cứ thế mà lay.

Băng khẽ nhủ mảy. Để cô ấy trở về?

Trong lòng anh thoáng nổi lên song gió. Không, anh không muốn...không chưa chuẩn bị tinh thần cho việc này...anh không thể.

- Việc này...không thể... - anh lắp bắp trả lời.

Duy dường như cũng nhận ra nét bối rối trong đôi mắt của anh. Anh hiểu vì chính anh cũng chưa chuẩn bị tinh thần cho việc đó và anh cũng không muốn. Anh còn lời hứa chưa thực hiện được với cô, làm sao nỡ để cô đi.

- Việc này đúng là rất khó, không thể do bọn cháu quyết định được... - Duy cũng phụ họa thêm.

- Làm sao đây...làm sao bác nỡ để nó lại đây chứ...ta van xin các cháu đấy... - bà gần như muốn gục xuống.

Không gian tĩnh lặng, chỉ còn đọng lại tiếng nước nở của người đàn bà tội nghiệp kia. Trong lòng hai người con trai đó cũng không mấy thoải mái. Họ nên làm sao đây?

- Được... - giọng nói của Băng bắt ngời vang lên mang theo chút bất đắc dĩ cùng nuối tiếc.

- Thật sao...thật sao? - bà Nga mừng rỡ, ngược đôi mắt nhìn anh đầy biết ơn.

- Nhưng chỉ có điều...chỉ trong khoảng thời gian nhất định. - giọng anh đều đều vang lên.

- Chỉ một khoảng thời gian ngắn nhất định? Ý cháu là...? - bà bối rối nhìn anh.

- Đúng. Hai tháng. Chỉ trong vòng hai tháng, không hơn không kém. - Băng cương quyết nói.

- Nhưng mà... - bà khó xử, tại sao lại chỉ được hai tháng.

- Đúng, bọn cháu chỉ có thể xin phép trong thời gian đó, không thể hơn. Hợp đồng đã kí thì không bao giờ thể bỏ, cháu cũng tin chắc là em ấy cũng sẽ đồng ý. - Duy chen vào nói đỡ.

- Nhưng mà... cũng được. Hai tháng...hai tháng cũng được. Cảm ơn các cháu. - bà gật đầu đồng ý dù trong lòng vẫn có chút không cam. Tại sao chỉ được hai tháng. Có ngắn ngủi quá không?

- Vậy hai tháng sau, hi vọng em ấy sẽ trở lại. - Băng bình tĩnh hỏi.

Hai tháng. Hai tháng để cô nghĩ ngơi còn anh sẽ dùng hai tháng đó để trả lời câu hỏi trong lòng mình. Anh hi vọng mình sẽ có câu trả lời vào ngày anh gặp lại cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, cũng đã được hai tháng rồi. Hai tháng yên ắng, trầm lặng cho lòng người nghỉ mệt sau những suy nghĩ đắn đo của trái tim mình. Tất cả những gì không hay đã xảy ra, giờ chỉ còn là dĩ vãng nhưng đến cùng thì nó vẫn luôn là một dấu đen không thể phai mờ trong kí ức.

Bước dọc con đường sạch sẽ, đẹp đẽ kia nhưng trong lòng lại không mấy thoải mái. Đã hai tháng rồi Xuân không đi trên con đường này.

Cô im lặng, trầm mặc suy nghĩ điều gì đó mà chính mình cũng không rõ. Vang vọng trong không gian chỉ là tiếng lộc cộc của chiếc bánh xe từ chiếc vali cũ kĩ. Xen kẽ vào đó là tiếng lá cây nhẹ xào xạc trong gió mang theo chút gì chờ đợi.

Nó chờ đợi điều gì? Hay là người con gái kia chờ đợi điều gì?

Không...không thể nào. Nơi mà cô vốn đã muốn chạy trốn thật xa khỏi nó từ lâu rồi, sao có thể là nơi cô muốn quay lại. Cô sợ những gì ở đây. Sợ sự giàu có ketch cớm của con người ở đây và cả những gì đã làm đau lòng cô.

Vốn biết là thế nhưng đầu đó ở nơi này còn có điều gì đó đang nắm giữ trái tim cô. Đã lâu lắm rồi. Phải, hai tháng là quá lâu cho sự chờ đợi đó. Làm thế nào cô cũng không thể dứt được hình ảnh của người con trai đó ra khỏi đầu.

Có quá ngốc nghếch không nhỉ?

Câu hỏi mà cô đã đặt ra và tự tìm cho mình câu trả lời từ lâu lắm rồi nhưng... vẫn chỉ là một câu hỏi không thể giải ra. Thật mâu thuẫn vì chính cô cũng đã từng mong mình cứ ngốc nghếch như thế. Cái cảm giác trông chờ, mong ngóng, hồi hộp... ấy. Cô vẫn muốn giữ lại dù nó làm cô khó chịu biết bao.

Bước chân chợt khựng lại khi cô nhận ra ai đó đang tiến về phía mình. Đôi mắt lơ đãng nhìn lên rồi một thoáng chấn động trong lòng.

Khuôn mặt lạnh lùng của người con trai ấy như đang thiêu đốt bao cảm xúc dồn nén suốt hai tháng qua. Phải làm sao bây giờ?

Người con trai đó đang ở trước mặt mình. Người mà mình đã mong nhớ suốt bấy lâu sao?

Thật khó khăn khi phải lựa chọn giữa những gì thân thương nhất với những gì mà mình đang dần bị phụ thuộc vào nó.

Hai tháng để cô suy nghĩ. Hai tháng để cô học cách bình tĩnh trước tất cả. Sau những gì đã xảy ra, thật khó để quên hết mọi lỗi lầm mà mình đã gây ra. Đã có lúc cô muốn điên lên khi đứng trước nó, bóng tối từ nó bao trùm lấy toàn bộ tâm trí, ám ảnh mãi không chịu buông. Nhưng rồi cô vẫn phải vực dậy.

Chạy trốn chỉ khiến cô thoải mái lúc đó, liệu sau này vẫn thế chứ? Đôi khi có những thứ chỉ có thể đối đầu chứ không thể né tránh mãi được. Dù không thể nào quên được nhưng ít nhất cũng giúp cô có thêm dũng cảm.

Lúc này là cơ hội để cô xem lại thành quả của mình trong thời gian qua. Có lẽ nó đã hiệu quả chăng? Cô cũng không rõ. Ngay chính khoảnh khắc này trái tim vẫn không yên lặng mà cứ đập như đang chạy đua với ai đó.

Khoảng cách giữa cả hai dần dần rút ngắn, cô như nín thở... chờ đợi một điều gì đó.

Khuôn mặt trầm lặng như đang che giấu biết bao cảm xúc trong lòng của anh. Liệu cô có biết không?

Bước chân dừng hẳn khi anh đứng trước người con gái kia. Cả hai im lặng, đôi mắt nhìn xoáy sâu vào nhau như đang tìm kiếm một dấu hiệu nào đó.

Bầu không khí trở nên gượng gạo, có chút ngại ngùng giữa anh và cô. Đột ngột, Bỗng chạm rầy vрон cánh tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, không nhanh không chậm mà lưu giữ lại biết bao cảm xúc. Dù chỉ đơn giản là vuốt nhẹ mái tóc của người con gái ấy nhưng cô có biết rằng trong hai tháng, anh đã nhớ cô đến mức nào không. Giờ anh đã hiểu tại sao người ta nói: “phải xa nhau mới biết yêu nhau tới mức nào”. Anh nhớ tới cô từng phút từng giờ một, không thể nào diễn tả được. Giờ phút gặp lại, trái tim anh như vỡ òa trước những dồn nén trong lòng. Không thể ngờ rằng có ngày anh lại yếu đuối như thế.

- Anh xin lỗi. – giọng anh thì thầm bên tai của người con gái đó.

Cô khẽ mỉm cười, chỉ im lặng để anh vuốt ve mái tóc của mình. Không cố gắng đẩy anh. Chỉ cần như thế thôi cũng là quá hạnh phúc rồi, cô còn cầu mong gì hơn nữa chứ? Mỗi lần anh chạm vào khuôn mặt mình là một lần đánh thức tình cảm sâu thẳm trong lòng mình.

Không hẳn là cô chưa bao giờ nhận ra tình cảm của anh cũng như không hẳn là anh không biết đến tình cảm của cô. Nhưng biết rồi thì sao chứ? Anh và cô đều không đủ dũng cảm để đón nhận nó cũng như còn quá nhiều ngăn cản họ tới với nhau.

Giờ đây mọi thứ đã khác. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, sẽ không chạy trốn thêm bất cứ lần nào nữa...

- Anh chưa bao giờ có lỗi cả. – Xuân thì thầm với anh.

Băng trầm mặc không biết nói gì. Cả hai duy trì khoảng cách đó trong trái tim mình. Mỗi lần ở cạnh nhau, nó luôn là thế và giờ vẫn thế.

- Mọi việc không tốt đã xảy ra. Giờ là lúc để mọi thứ trôi đi, đừng nhắc lại chuyện cũ nữa được không? – giọng anh nhỏ nhẹ an ủi.

Cô mỉm cười, gật đầu.

Cả hai buông tay, lùi lại vài bước để nhìn nhau rõ hơn. Anh cười nhẹ với cô, cô cũng thế. Đôi khi hạnh phúc cũng chỉ đơn giản là thế.

Cả hai lặng lẽ, không nói gì, cùng nhau sánh bước đi hết con đường hướng về ngôi nhà to lớn kia. Và không ngoài dự đoán, trước cánh cổng đã có người đợi sẵn.

Trong ánh mắt của họ không giấu nổi sự mong chờ, hào hứng khi người con gái kia xuất hiện. Suốt hai tháng không gặp, cô cũng thay đổi nhiều rồi.

Đôi mắt như sâu hơn, trầm lặng hơn. Nét ngây thơ dần dần thay bằng chút chín chắn của một con người trưởng thành. Khuôn mặt vẫn sang bừng đầy thu hút. Mỗi lần nhìn thấy cô, trái tim họ vẫn không ngừng loạn nhịp nhưng họ biết rằng cô không thuộc về họ.

- Chào mọi người – cô mỉm cười đáp lại sự nhiệt tình của mọi người.

- Chào em – Phong không giấu được lòng hào hứng, chạy lại phía cô, vốn định vươn tay ra ôm cô vào lòng nhưng rồi chợt khựng lại. Anh có lý do gì để làm điều đó chứ?

- Lâu không gặp. – Triết cũng bước tới gần cô, không chịu thua kém Phong.

- Mọi người ra đón em sao? Làm phiền rồi. – cô lại nở nụ cười nhẹ.

- Ngốc, không có phiền gì hết. Cậu khỏe là tốt rồi. Cảm ơn vì đã quay lại. – Triệt xoa đầu cô thật mạnh như đang cố gắng che giấu sự rối bời trong tâm đầu mình.

- Được rồi, đừng đứng đây nữa. Chúng ta vào nhà thôi. – Phong bước lên, cầm giữ cô chiếc túi trong tay.

Bốn người bước nhanh vào cổng rồi đợi cô cất xong hết đồ. Sau đó mới dẫn cô xuống phòng bếp. Sự nhiệt tình của mọi người khiến Xuân có chút bối rối. Chẳng lẽ, họ vẫn đang còn áy náy vì việc lần trước. Việc đó đâu phải do họ gây ra, lỗi cũng chẳng phải bắt đầu từ cô sao?

Mãi suy nghĩ lung tung, phải lúc sau cô mới nhận ra từ nãy tới giờ cô chưa thấy Vũ và Duy đâu cả. Không phải là cô muốn họ đón cô nhưng ít nhất là vẫn mong gặp được họ. Vì dù gì cũng đã hai tháng rồi chưa được gặp họ nên có nhớ họ một chút.

- Anh Vũ đâu rồi? Anh Duy hôm nay cũng không tới sao? – cô lơ đãng hỏi.

- Vũ có việc bận nên không về kịp. Còn Duy thì... tốt nhất là em nên tự mình tìm hiểu. – Phong cười dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng xoa mái đầu của cô như một người anh lo cho đứa em gái nhỏ của mình.

- Tìm hiểu? Tìm hiểu cái gì cơ ạ? – cô nghi hoặc hỏi anh.

Phong không đáp, chỉ mỉm cười.

- Đi thôi. Có lẽ Duy đang đợi chúng ta. – Băng đột ngột xuất hiện từ phía sau.

- Dạ? – cô giật mình khi cánh tay mình bị anh lôi đi một mạch ra ngoài.

Vốn định mở lời ra hỏi anh nhưng khi thấy thái độ cương quyết của anh nên chỉ đành im lặng để anh dẫn mình đi ra khỏi cửa.

Chiếc xe Porsche đen phóng nhanh trên con đường phẳng tấp. Gió lùa vào làm mái tóc dài của Xuân tung bay trong gió, làm ẩn hiện đôi mắt trầm tư suy nghĩ của cô. Không biết đây là lần thứ mấy anh chở cô đi trên chiếc xe này, lần nào anh cũng cho cô một điều gì đó. Còn lần này thì sao?

Khẽ cười nhạt, cô đang trông đợi điều gì sao?

Lặng lẽ hướng ánh mắt nhìn về phía xa xăm ngoài tầm kính. Cảnh tượng thật đẹp đẽ. Bờ biển trải dài, màu xanh của trời nối tiếp màu xanh của nước bao la, rộng lớn khiến con người như được bao bọc trong cái rộng lớn của nó. Con người nhỏ bé làm sao khi đứng trước thiên nhiên. Bao tâm tư, tình cảm cũng đã được sóng mang ra xa theo từng con sóng.

Tâm trạng thoải mái hơn khi mỗi lần cô đứng trước biển. Có chút gì đó thân thuộc làm cho lòng ta thêm ấm áp.

Cứ thế, chiếc xe chạy dọc mãi cho đến khi xa dần xa dần màu xanh ấy, rẽ vào một con đường khác tấp nập hơn. Xuân có chút thắc mắc. Không biết Băng đang chở cô đi đâu? Vốn tưởng anh đang định đưa cô ra nơi lần trước anh đã đưa cô đi. Câu trả lời ngay lập tức có khi chiếc xe dừng lại bên ngoài một tòa nhà rất lớn.

Chưa kịp hiểu gì, Băng đã bước ra và mở cửa cho Xuân. Cô có chút bối rối nhưng cũng ngoan ngoãn bước ra.

Băng cười nhẹ, bất ngờ anh vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người con gái đó rồi lẳng lặng kéo cô đi theo mình. Anh đang nóng lòng chờ đợi giây phút này. Đây là điều bất ngờ mà anh muốn dành cho cô. Và nó cũng là điều Duy đã cố thực hiện cho cô. Liệu cô có cảm thấy hài lòng không?

Cả hai vội vàng bước nhanh suốt dọc đường, không ai nói với nhau câu gì. Một người là vì nóng lòng, còn một người thì chờ đợi.

Mãi cho đến khi họ dừng bước trước một cánh cửa, Xuân mới lên tiếng.

- Đây là đâu? Tại sao em lại tới đây? Nhìn nó giống studio quá. – cô ngó quanh và cố tự tìm một lời giải thích nào đó cho mình.

- Duy muốn dành bất ngờ cho em. – Băng khẽ xoa đầu cô thật nhẹ.

- Dạ? Anh Duy? Anh ấy ở đâu? – cô hỏi lại.

- Ở đây. – một giọng nói của ai đó vang lên từ đằng sau. Trước khi cô kịp quay người lại, cả người đã bị ngã ra sau, lao vào lồng ngực rộng lớn của ai đó.

Hơi giật mình một chút nhưng rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, Xuân ngược nhìn người vừa xuất hiện rồi nhanh chóng nở nụ cười đáp lại. Thì ra là Duy. Đã lâu không gặp anh, quả thật là có chút nhớ tới anh.

- Em chào anh. – cô nở nụ cười đáp lại.

- Lâu không gặp. Em khỏe chứ? – Duy cũng mỉm cười đáp lại.

- Dạ. Em vẫn khỏe. Làm phiền mọi người phải lo lắng cho em rồi. – cô gật đầu đáp.

- Không, ngốc ạ. – Duy búng nhẹ vào trán của cô.

- Ấy, đau em. À, anh Băng bảo anh có điều gì muốn nói với em. Có chuyện gì sao? Hơn nữa tại sao anh lại ở đây. Nhìn nó giống studio quá. – cô vừa nhìn quanh vừa nói.

- Ừ...

- Không lẽ là... - cô ngờ vực nhìn anh.

- Ừ...

- Thật sao. Chúc mừng anh. – cô chợt nhận ra điều mà đáng ra cô phải biết ngay từ đầu. Cuối cùng Duy cũng có thể làm được điều mình muốn.

Trong lòng chợt nhẹ nhõm hơn biết bao. Kể từ khi cô biết sự thật thì cô luôn cảm thấy áy náy với anh. Tất cả những gì anh đã phải chịu đều do cô. Giờ thì anh cũng đã sắp thực hiện được ước mơ đó rồi. Thật tốt biết bao.

- Ừ, anh muốn nhờ em một việc, được không? - Duy vẫn giữ nụ cười trên môi.

- Em giúp gì được cho anh sao? – cô hào hứng hỏi lại anh.

- Ừ, em có đồng ý giúp anh không?

Xuân hơi lúng túng. Nhìn Duy có vẻ bí ẩn như thế trong lòng cũng không yên. Hơi liếc nhìn Băng như đang chờ đợi một lời giải thích nào đó nhưng đáp lại cũng chỉ là nụ cười trấn an của anh. Cả hai đang có kế hoạch gì sao? Hơi lưỡng lự rồi cô mới nói tiếp.

- Anh cần em giúp gì sao?

- Ừ, chỉ cần em đồng ý là được. – Duy tủm tỉm cười.

- Nếu em giúp được thì...được thôi ạ. – cô gật đầu đáp lại.

- Tốt lắm – Duy bật cười lớn, đưa tay xoa nhẹ mái tóc của cô rồi nhanh chóng lúi cô đi theo mình. Bỏ lại người con trai kia đứng im lặng nhìn theo bóng hình của hai người.

Lúc đầu, anh cũng không định đồng ý để Duy làm thế nhưng khi nghe Duy giải thích thì trong lòng cũng tạm yên tâm. Chắc cũng không có gì sẽ xảy ra đâu. Vì lần này cho dù có là gì thì...anh cũng sẽ bảo vệ cô thật chặt.

Máy ảnh chụp lia lịa hình ảnh phía trước.

Chiếc giường rộng lớn theo phong cách châu Âu thời xưa, rèm rũ xuống che đi một phần bên trong. Một người con gái nằm im, đôi mắt lim dim ngủ. Khuôn mặt trắng trẻo, bầu bĩnh; lông mày dài; hai má ửng hồng; đôi môi đỏ quyến rũ cùng bộ váy đen theo phong cách Gothic... tất cả như tạo ra một bầu không khí âm trầm, cổ kính và bí ẩn.

Ai cũng như nín lặng, chăm chú nhìn theo từng cử động của người con gái ấy. Dường như ai cũng bị thu hút bởi cô. Một chút ngây thơ, một chút chín chắn phù hợp với nhân vật nàng công chúa Vampire.

Chiếc rèm khẽ rung động. Một chàng trai bước vào.

Bộ vest đuôi tôm dài làm nổi bật dáng người cao ráo của anh. Mái tóc được cắt gọn cá tính. Đôi mắt đen khẽ rung động khi nhìn thấy người con gái kia đang ngủ. Anh nhẹ nhàng bước lại gần, chậm rãi nâng tay của cô và hôn nhẹ lên ấy.

Bất chợt hàng lông mày khẽ rung động...cô từ từ mở mắt. Sự hoảng hốt, ngỡ ngàng hiện rõ trên khuôn mặt khi đối diện với nụ cười dịu dàng của người con trai kia.

Anh nhẹ nhàng đỡ tay cô và một lần nữa hôn lên đó. Cử chỉ ân cần như chứa đựng bao tình cảm dè dặt của anh.

Liên tục các bức ảnh được chụp thành một series dài.

Nào là cảnh cô gái ấy ngồi trên chiếc ghế cao nhất, bên cạnh vẫn là người con trai ấy. Hai người gần gũi, thân thiết với nhau đến mức phải khiến người ngoài nhìn vào cũng thán ngưỡng mộ. Dù chỉ là diễn nhưng họ thật tình cảm.

Ai cũng cảm thấy thoải mái khi công đoạn cuối cùng là chụp ảnh bìa cho album đã đi vào hồi kết. Suốt mấy ngày nay, Duy từ chối chụp hình với bất kỳ diễn viên nữ nào, thì ra là đã chọn được từ trước rồi. Dù còn nhiều sơ sót nhưng không thể phủ nhận là cô gái này cũng có khả năng lắm. Nhìn biểu hiện của cô là biết rõ. Đôi mắt lạnh lùng, sắc lạnh mang theo chút đáng sợ của một bà hoàng Vampire của vương quốc bóng tối. Còn Duy, anh cũng không kém phần nào. Một người bề tôi trung thành, giỏi giang và lúc nào cũng chôn giấu một tình yêu mãnh liệt đằng sau nụ cười của anh.

Một ngày dài cho cả Xuân, Duy và Băng. Hai người chăm chỉ làm việc, một người kiên nhẫn chờ đợi. Xuân thật không ngờ rằng đây là việc mà Duy nhờ. Dù muốn từ chối như thế nào cũng không làm lung lay ý định của Duy nên đành phải chấp nhận. Hi vọng là cô đã làm tốt. Đến giờ, chính cô vẫn còn đang run lên. Chỉ có điều là khi diễn chung với Duy, cô thấy có chút không thoải mái. . . tại sao anh lại cho cô làm một việc quan trọng như thế này dù cô biết là còn nhiều người mong muốn và cũng có thể hoàn thành tốt việc này hơn cô.

Ngồi nghỉ mệt trên chiếc ghế trong phòng thay đồ, Xuân chậm rãi uống từng ngụm nước nhỏ để lấy lại tinh thần.

Căn phòng có chút ồn ào khi một nhóm thợ trang điểm bước vào. Chủ yếu là các chị khá trẻ, cũng tầm hai mươi tuổi gì đó. Vừa nhìn thấy cô, họ đã vui vẻ chạy tới bên.

- Em làm tốt lắm, thật khiến cho tụi chị bất ngờ. Em là gì với Duy thế? – một chị tóc ngắn hồ hởi hỏi.

- Em cảm ơn. Không thật sự tốt lắm đâu ạ. Mong là nó sẽ ổn. Còn về việc quen anh Duy không thì thật ra em chỉ là người bạn của anh ấy thôi. – Xuân mỉm cười đáp lại.

- Vậy sao? Lần đầu làm được thế là tốt rồi. – chị xoa đầu cô, thật lòng khen tặng.

- Nhìn em xinh lắm đấy. À, đúng rồi. . . hôm nay có một bộ váy trắng mới lấy về. . . em muốn mặc thử không? Chị nghĩ là đẹp lắm đấy. – một chị tóc dài khác chen vào.

- Không. . . em nghĩ là cái đó nên để cho người khác. – cô vội vàng từ chối.

- Không sao. Đi thử nào. – mấy chị ấy không quan tâm tới lời cô mà trực tiếp mang cô đi thẳng vào phòng thay đồ.

Cánh cửa phòng thay đồ bật mở, một người con gái bước ra trong bộ váy trắng muốt đẹp tuyệt vời. Mái tóc đen dài xõa xuống bờ vai của cô. Trên đầu có một chiếc vòng đan bằng hoa tươi nhỏ. Nhìn từ xa, cô thật xinh đẹp và thuần khiết. Trong đôi mắt trong veo đầy cuốn hút.

Ngay khi cô bước ra, khung cảnh như bừng sáng. Cỏ cây như tỉnh giấc ngay trong cái trưa nắng chói chang của buổi ban trưa.

Nhẹ nhàng từng đi về phía khung cửa sổ gần đó. Đôi mắt khẽ lay động hướng về một phía xa xăm, vô định.

Khung cảnh đột ngột bị phá vỡ bởi tiếng bước chân chậm rãi của người nào đó. Không hẹn mà cả hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau.

Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, bao cảm xúc vỡ òa theo thứ tình cảm to lớn. Một thoáng bối rối lướt qua khuôn mặt của họ rồi cũng nhanh chóng lấy lại nét bình thản ban đầu. Người con trai kia không chậm cũng không nhanh tiến về phía người con gái kia nhưng có ai biết rằng trái tim của anh đang nhảy loạn xạ lên vì cô.

Hình ảnh người con gái xinh đẹp trong bộ váy trắng thuần khiết khắc sâu vào tận trong lòng anh. Từ bao giờ mà cô trở nên quan trọng với anh như thế?

Khoảng cách giữa cả hai càng ngày càng ngắn lại, cho đến khi chỉ còn vài bước, anh dừng lại trước mặt cô. Anh vươn tay vén nhẹ vài lọn tóc đang xõa trên khuôn mặt nhỏ bé của cô. Nụ cười khóe môi càng nở rộng chứa đầy yêu thương.

Xuân có chút bối rối nhưng vẫn ngoan ngoãn để anh vén tóc lên cho mình. Trái tim vẫn thế sau hai tháng xa anh. Dường như mỗi lần ở cạnh anh luôn mang lại cảm giác mới mẻ và hạnh phúc như vậy.

Ánh mắt anh trầm mặc nhìn sâu vào khuôn mặt đang ửng đỏ của người con gái ấy. Từng cử chỉ chậm rãi như đang cố gắng che giấu đi sự mất bình tĩnh của chính mình. Cô thật đẹp. Trái tim anh như muốn nổ tung vì cô. Mặc cho ai nói gì đi nữa thì cô vẫn là nhất trong lòng anh.

Bên cạnh cô suốt một thời gian dài nhưng cứ mỗi lần gặp là một lần anh thấy cô khác biệt. Luôn luôn có cái gì đó cứ thu hút mãi ánh mắt của anh không thôi. Đôi khi anh như si dại, chìm đắm trong hình ảnh rạng ngời của cô. Dù có ngốc nghếch, dù có ngờ nghệch nhưng anh lại tự nguyện làm điều đó.

Hình ảnh hai người gần gũi nhau thật yên bình, nhẹ nhàng biết bao. Người con trai đứng tựa vào khung cửa sổ, ánh mắt lưu luyến đặt trên khuôn mặt e ngại của người con gái. Nắng phảng phất làm khung cảnh lung linh, mờ ảo. Gió thổi nhẹ mang theo chút hương vị thoang thoang của cỏ cây, của đất. Đầu đó có tiếng gió cùng tiếng cây cối cựa mình. Tất cả hòa quyện vào nhau như một bản tình ca nhẹ nhàng khắc sâu vào tận trong tâm hồn của mỗi người.

Chiếc váy trắng khiến người con gái càng dịu dàng, xinh đẹp biết bao. Đôi mắt thờ ơ nhìn về khuôn mặt lạnh lùng của người con trai nhưng có ai biết rằng đằng sau đôi mắt của cô là cả một trái tim đang thổn thức vì anh.

Cứ thế, cả hai im lặng, tự mình chìm vào thế giới của cả hai. Chỉ cần như thế là quá đủ với cả hai. Đã lâu lắm rồi họ mới lại có cơ hội này. Hai trái tim hòa cùng nhịp đập. Hai tâm hồn đồng điệu một suy nghĩ, chìm đắm trong cái thế giới nhỏ bé của chính mình tạo ra.

Anh cầm tay cô, hôn lên đó một cái thật nhẹ. Cô cũng đáp lại anh bằng nụ cười ấm áp. Hai tháng vừa qua đã khiến cả hai không còn rụt rè, né tránh tình cảm mình nhưng chỉ có điều là. . . chưa ai có ý định để tình cảm ấy đi đâu về đâu hay sẽ chôn cất nó vào trong quên lãng.

Từ một góc nào đó, một người con trai đang âm thầm quan sát từng hành động, cử chỉ của hai người ấy. Trong lòng dậy lên bao cảm xúc lẫn lộn, có chút vui mừng, chờ đợi nhưng cũng có chút gì đó hụt hẫng. Hai người ấy dường như sinh ra đã là của nhau, không có gì có thể chen vào phá vỡ sợi dây liên kết vô hình đó.

Anh lặng người suy nghĩ cho họ, cho chính mình. Sau bao nhiêu khó khăn, anh cuối cùng cũng sắp thực hiện được điều mình mong muốn. Vậy còn hai người ấy, sẽ ra sao? Tốt nhất là họ có thể đến với nhau. Có như thế mỗi người mới có thể phần nào nguôi ngoai được những vết đen trong quá khứ. Giờ họ đã mạnh mẽ, đã chín chắn nhưng vẫn còn quá yếu đuối trước thứ tình cảm to lớn đó. Hi vọng mọi chuyện sẽ sớm đâu vào đó cả.

Anh vừa nghĩ vừa đưa chiếc máy ảnh trên tay lên và chụp. Quả thật sẽ rất tiếc nếu như không lưu giữ lại khoảnh khắc tuyệt đẹp ấy của hai người. Một bức tranh yên bình và nhẹ nhàng. Sẽ rất tuyệt nếu như nó có thể kéo dài mãi mãi. . .

Không biết thời gian kéo dài bao lâu, cả ba đều như chìm vào trong những dòng suy nghĩ riêng của mình cho đến khi có tiếng bước chân dồn dập của ai đó đi tới. Là nhóm thợ trang điểm lúc này đang đi tìm Xuân. Vừa thấy cô, không đợi được mà kéo cô đi mất để mặc cho Băng đứng ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng đang khuất dần phía cuối hành lang.

Duy cũng vì thế mới dám đi ra và tiến về phía Băng. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, khẽ gật đầu chào hỏi xã giao rồi lại tự mình rơi vào bầu không khí im lặng. Mỗi người một hướng, nhìn xa xăm đâu đó như đang cố gắng tìm kiếm một câu hỏi nào đó cho mình.

- Này, bao giờ cậu mới dám thừa nhận? – Duy đập nhẹ vào vai của Băng.

- Thừa nhận rồi còn gì. – Băng trả lời qua loa.

- Không lẽ mãi sẽ như thế à? – Duy mất kiên nhẫn hỏi tiếp.

- ....

- Cậu không sợ tôi sẽ cướp lấy sao? – Duy lờm Băng đầy bức bối.

- Biết đâu cậu lại tốt hơn mình. – Băng nở nụ cười nhàn nhạt đầy chua xót.

- Cậu...cậu có bị sao không vậy? Tại sao cứ phải chạy trốn? Áy náy? Mặc cảm? Những gì cậu làm cho cô ấy không đủ sao?

- Việc đó có gì to tát chứ? – Băng đáp lại.

- Cậu...Đồ ngốc. – Duy tức giận đẩy anh đi xa rồi tự mình bỏ đi. Thật chỉ càng làm mình thêm tức tối thôi mà.

Nhìn bóng của Duy vừa khuất, Băng lại bật cười. Anh đã làm nhiều điều cho cô rồi sao?

- Thưa ông, cháu muốn phát triển lĩnh vực sản xuất âm nhạc. – giọng Băng đều đều khi thông báo về vấn đề đó.

- Tại sao? – chủ tịch không tỏ ra vẻ ngạc nhiên mà chỉ bình thản thưởng thức ly trà.

- Đây là lĩnh vực sẽ mang lại lợi nhuận cao. Đó không phải là điều ông muốn sao? – Băng cũng bình tĩnh đáp lại.

- Nhưng đó là một lĩnh vực khác. Làm sao ta có thể chắc chắn là mình sẽ thành công? Nếu ta không cho phép thì sao? – ông nhướn mày lên hỏi.

- Việc này chắc chắn sẽ không xảy ra. Với lại Duy cũng đồng ý, cháu tin tưởng vào cậu ấy. Hơn nữa, đây chỉ là do cháu muốn thông báo trước về kế hoạch...còn lại dù ông có cho hay không cháu cũng sẽ thực hiện.

- Tại sao phải làm như thế?

- ...

- Không thể nói rõ hơn cho ta một chút sao? – chủ tịch khẽ nheo mắt lại.

- Cháu xin phép...cháu còn một số việc cần giải quyết. – Băng cúi đầu lui xuống, né tránh câu hỏi của ông mình.

Chủ tịch cũng không làm khó cháu mình mà cho nó rút lui. Làm sao ông không biết được ý nghĩ của cháu mình chứ. Đúng là nó đã bị đút bẻ kia làm cho trở nên mất bình tĩnh như thế. Cũng được, ông cũng muốn xem đứa cháu mình có thể sẽ làm được gì nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Mấy ngày hôm nay, không khí của trường Lâm Quang đang sục sôi trong bầu không khí hào hứng và chờ đợi. Sắp tới ngày Duy debut, điều mà không ai ngờ tới. Từ trước giờ, chỉ biết anh là người yêu âm nhạc nhưng không ngờ sẽ có một ngày anh trở thành ca sĩ, quan trọng hơn là do chính Băng là người đứng ra giúp đỡ. Hai người kết hợp lại: một người có tài năng và một người dùng tài năng đó khéo léo. Chắc chắn lần này, sẽ mang lại không ít lợi nhuận cho tập đoàn AJ.

Đi đâu cũng nghe thấy tiếng xì xầm, bàn tán về chủ đề của Duy. Vừa hồi hộp chờ đợi ngày ra mắt của Duy và ban nhạc.

Từng tốp, từng tốp con gái trên tay cầm tấm poster của Duy mà bàn tán. Album lần này tên là “Wake up” lấy nội dung chủ đạo về thế giới bóng đêm – Vampire. Bài hát chính của album cũng là “Wake up”. Giai điệu rock sôi động, bắt tai đã nhanh chóng thống lĩnh các bảng xếp hạng trong và ngoài nước. Chưa kể đến music video của bài hát đang làm điên đảo giới trẻ không chỉ về nội dung mà còn về hiệu ứng của nó. Quả không uống công khi bỏ sức ra đầu tư nó như thế.

Tiếng bàn tán xôn xao cả một khoảng trời, đột ngột tiếng nói im bật khi họ bất gặp sự xuất hiện của người con gái đó. Tất cả như nín thở, ánh mắt không thể dứt khỏi hình dáng ấy. Người con gái trong video của Duy và người đang ở trước mặt cô phải là một không?

Dù không phải trong bộ trang phục đó nhưng ánh mắt. Chính ánh mắt ấy. Trong veo nhưng nặng nề, ẩn sâu trong nó là cả bao tâm tư. Nhìn vào nó, không hiểu sao cũng khiến người đối diện như bị bao trùm lên bởi cảm giác gì đó cứ ám ảnh mãi toát ra từ ánh mắt của cô.

Cả bọn con gái chột tình khi nhận ra người con gái đó đi tới gần mình. Không phải là đứa con gái “osin” sao? Suốt hai tháng qua không thấy, giờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt. Đúng là rất biết cách làm người khác bất ngờ.

Một thời gian không gặp, nó thay đổi hẳn ra. Không thể tìm chút gì gọi là yếu đuối từ người con gái đó. Khuôn mặt chín chắn hẳn ra, từng nét mặt một đều toát ra một cảm giác khác lạ. Lạnh lùng, khó gần lắm sao... không thể bắt nạt nó như trước được. Hai tháng qua đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến con người thay đổi như thế.

Không ai trong đám đó rõ và cũng không ai dám tìm hiểu. Nếu như không nhầm, đằng sau nó chính là anh em họ nhà Băng. Hết lần này tới lần khác thấy năm người bọn họ giúp đỡ con bé này. Dù nó chỉ là một đứa giúp việc nhưng khi đã có người chống lưng là cháu ruột của chủ tịch tập đoàn AJ thì bọn họ cũng phải kiêng dè.

Dường như bị những tiếng xì xầm bàn tán đó làm phiền, Xuân hơi dừng lại và ngẩng đầu lên nhìn đám con gái phía trước.

Ánh mắt bình thản, không hề e ngại hay né tránh như trước, khoe miệng như ẩn như hiện nụ cười nhàn nhạt khó hiểu khiến những người đứng trước cô rơi vào sự lung túng thấy rõ.

Không gian trở nên nặng nề, khó tả. Hai bên đối diện nhau trong im lặng như đang chờ đợi người đối diện kia sẽ nói gì đó. Đường như không thể chịu đựng cảm giác bức bối thêm một chút nào nữa, một đứa con gái trong nhóm đã lên tiếng trước.

- Tại sao mày lại đi học? – giọng nói hống hách nhưng lại chứa đựng sự dè chừng.

- Là học sinh, không đi học thì đi đâu? – Xuân cười nhạt, trả lời.

- .... – con bé đó cảm thấy mình thật ngu ngốc trước lời nói của cô. Rõ ràng cả hai đều hiểu rõ ý nghĩa của câu hỏi mà nó đặt ra nhưng cô trả lời thế thì chẳng khác nào muốn làm nó bẽ mặt.

- Mày biết rõ ý của bọn tao không phải là thế mà? – một đứa con gái khác lên tiếng bênh vực cho bạn.

- Vậy thì sao chứ? Có ý nghĩa gì sao? – cô khẽ nhún vai.

- Mày đừng tưởng có anh em nhà Băng bảo vệ thì thích làm gì thì làm đấy. – đứa con gái kia tức giận đưa tay lên đẩy vai cô.

Cô hơi loạng choạng lùi về sau vì mất thăng bằng, khuôn mặt tối sầm lại bức bối. Ánh mắt trầm lạnh nhìn một lượt nhóm người con gái đó rồi chậm rãi lên tiếng.

- Tôi có họ chống lưng thì sao? Ghen phải không? Vậy các người làm được gì chứ? Gây sự sao? Là ai lên tiếng trước? Như thế không phải là “vừa ăn cướp, vừa la làng” à? – cô lạnh nhạt đáp. Hai tháng dạy cho cô cách mạnh mẽ. Lúc trước vì quá yếu đuối mà cô không thể bảo vệ mình cũng như bảo vệ những người mình yêu quý. Cô không cho phép mình yếu đuối thêm lần nào nữa.

- Mày...

- Nếu không thể làm gì được thì tại sao cứ phải cố để rồi chuốc vào mình điều mình không muốn. Chẳng lẽ, cuộc sống của các người tệ nhạt tới mức phải đi làm những thứ ngớ ngẩn này để tìm thú vui sao? – cô tiếp tục, đôi mắt nhìn thẳng vào sự lung túng của cả đám con gái.

- Mày...

- Còn gì để nói sao? – cô trừng mắt hỏi.

- .....

- Tốt nhất là đừng động vào những thứ mình không thể. Cuối cùng, thiệt cũng chỉ là cho các người mà thôi. – cô hạ giọng lần cuối rồi quay người bỏ đi, không ngoảnh ngàng gì tới đám người kia.

Lần này, quay trở lại, cô đã không còn là con người của ngày xưa. Sau những gì cô nhận được, nhún nhường quá nhiều chỉ gây thiệt cho mình. Đôi khi, cô phải đáp trả lại tất cả mọi thứ mà cô đã nhận. Có phải là cô đã quá ích kỉ rồi không? Cho dù là thế cô cũng chấp nhận. Cô không muốn một lần nữa đối diện với điều mà trước đây mình mắc phải. Đã đến lúc cô phải mạnh mẽ hơn rồi.

.....

Tiếng hò hét, ồn ào ngoài sân khấu, mọi người chờ đợi từng giây từng phút một trôi qua cho chữ xuất hiện của ban nhạc Dreamtime.

Âm...

Mọi người nín thở, chờ đợi sau màn khói là bóng hình của năm thành viên ban nhạc. Tông màu chủ đạo là đen làm nổi bật nét mạnh mẽ, bí ẩn của mỗi con người cũng như khắc họa được một phần tích cách của họ qua các bộ trang phục.

Âm nhạc vang lên, tiếng ghita bass ngân dài dạo đầu cho bài hát... mọi người nín thở, lắng nghe tất cả những gì mà họ có thể. Mắt cũng không khỏi rời hình ảnh của ban nhạc phía trên. Toàn sân khấu bây giờ là do họ làm chủ, trái tim của khán giả cũng do họ làm chủ. Cả thế giới như chìm vào trong chính giai điệu của bài hát...

..... *Open your eyes in sunset*

See the Sun come back the ocean

The World relax after whole day...

Darkness is everywhere...

No more busy, no more tired

It's time for us.

Chorus: Wake up baby, wake up in sunset.

Time for us, time for our dream,

Escape ourselves to be free.

Wake up baby...

Hold my hand and stand by me forever

We are one, we're together be the best...

Music is up. Flow into our melody

And feel the heartbeat...

Feel our dream shout...

It's our lives...

.....

Giọng hát ngân dài mãi trong không trung, đắm mình trong giai điệu của tiếng đàn guitar... kéo dài, kéo dài mãi trong không gian.

Áo...

Cả sân khấu như vỡ òa vào tiếng la hét của khán giả. Tất cả hào hứng la hét tên ban nhạc. Sự chào đón nồng nhiệt của các fan khiến năm người phía trên không hên cùng nở nụ cười hạnh phúc. Họ đã chờ khoảnh khắc này lâu lắm rồi. Ước mơ của họ đã thành hiện thực, ước mơ được đứng trên sân khấu bằng chính sức mình, được chào đón bằng chính tài năng của mình. Cuối cùng cũng đã làm được.

Sau bài biểu diễn đầy mê lực kia là lúc giao lưu với các fan. Thời gian trôi nhanh trong lòng mỗi người con mặt ở đây, đặc biệt đối với những người đã chứng kiến nhưng khó khăn và vất vả của họ. Có ai biết rằng để có được ngày hôm nay, năm người họ đã đánh đổi biết bao nhiêu thứ? Trải qua bao nhiêu thử thách?

Tiếp tục chương trình có phần kí tặng fan cũng thu hút không kém sự quan tâm của mọi người. Đoàn người nối đuôi nhau, chờ đợi, mong ngóng được gặp mặt thân tượng của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua, trời cũng sẫm tối. Một ngày làm việc vất vả khi mới ra mắt. Không sao, cũng đáng. Đức hài lòng, cười sáng khoái vỗ vai Duy. Cả bọn đều hài lòng. Lần này là sự tái hợp của cả nhóm, Thái Vinh cũng quay trở lại. Mọi khúc mắc đã giải quyết. Không còn gì ngăn cản niềm đam mê của họ bùng phát.

Tiếng cười sáng khoái vang vọng trong không gian đột ngột ngưng lại khi có người xuất hiện. Người con gái kia e ngại nhìn năm người, có chút bối rối.

Đức vui vẻ tiến lại gần chào hỏi vài câu rồi đưa tay lên xoa đầu cô rồi cùng ba người kia trừ Duy đi ra. Vinh cũng không còn ác cảm với cô mà thay vào đó là ánh nhìn cảm ơn chân thành. Có lẽ, cô đã cho câu cơ hội để suy nghĩ lại khi cô tìm gặp cậu vào ngày ấy. Điều đó quả thật rất quan trọng đối với người vừa có một quyết định ngu ngốc như cậu. Quả thật, phải biết ơn cô nhiều lắm.

Duy lặng lẽ nhìn bóng của bốn người kia đi khuất. Cả không gian trở nên im ắng. Ánh chiều tà đang buông xuống một màu vàng đỏ rực rỡ mê hồn bao trùm lên hình ảnh của hai người.

Anh lặng nhìn người con gái kia mỉm cười. Cô cũng đáp lại, hai tay bắt sau lưng, lững thững bước tới gần.

- Anh chưa kí cho em – cô nháy mắt nhìn anh.

- Được thôi. – Duy bật cười rồi đón lấy quyển sổ mà cô đưa.

Cánh tay lướt nhẹ trên trang sổ, ghi ghi câu gì đó rồi đưa cô. Cô nhận lấy, hiếu kì nhìn vào. Nụ cười vụt tắt, đôi mắt long lanh khó tả. Cô nhìn anh đầy xúc động.

I'm sorry. This time is for my promise. I'll be back.

- Anh sẽ trở về như đã hứa. Nhận lời xin lỗi của anh nhé. – anh cúi đầu thì thầm vào tai cô.

- Cảm ơn anh. – cô mỉm cười đáp nhưng khóe mắt lại lặn dài những hàng nước mắt khó hiểu. Vừa xúc động, vừa vui mừng. Anh vẫn nhớ lời hứa và cuối cùng cô đã hoàn thành hai phần ba hợp đồng rồi. Dù nó không hẳn là nhờ cô mà chỉ đơn thuần là anh tự nguyện.

- Ngốc, anh có thể hiểu lời cảm ơn là lời tha thứ không?

- Anh chưa bao giờ có lỗi cả.

- Vậy đừng khóc. Người em muốn cảm ơn là người khác, không phải anh.

- Ý anh là sao? – cô nhìn anh có chút thắc mắc.

- Người thực sự đã làm tất cả cho em ấy...

- ...

Duy cười nhạt. Anh thấy có chút tiếc nuối, chua xót.

- Em cũng biết mà phải không?

- .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Khu vườn rộng lớn, hai bên lối đi là hàng hoa hồng trắng tấp. Mùi hoa thơm thoảng thoảng trong gió xen lẫn cùng chút mùi vị của đất và cỏ cây lúc sáng sớm. Những cánh hoa đỏ rực đang đâm mình trong những giọt sương tinh khôi, rực rỡ đang vườn mình khoe sắc chờ đón ánh nắng của sớm mai.

Một mình bước dọc con đường đó, Xuân cảm thấy thật thoải mái. Đi dạo buổi sáng như thế này thật thích, nhất là khi đi giữa một khu vườn đẹp thế này. Lâu lắm rồi, cô mới lại có thời gian thư giãn, không phải lo nghĩ, suy tư quá nhiều nữa. Tâm trạng mấy bữa này khá tốt. Cũng phải thôi, Duy đã đồng ý quay trở về nhà Chính, cũng coi như hợp đồng của cô đã hoàn thành được hai phần ba rồi, mặc dù cô chẳng làm được gì. Tất cả đều do Triệt và Duy tự nguyện quay lại. Họ đã quá tốt bụng đối với cô rồi, không biết phải làm sao để trả lại hết những gì họ đã làm cho cô đây?

Không chỉ có họ, mà còn có cả người con trai ấy. Anh vẫn luôn âm thầm giúp đỡ mà cô không hề hay biết. Từ trước tới giờ, cô đã mắc nợ anh quá nhiều dù có muốn hay không.

Vừa đi vừa suy nghĩ khiến cô không nhận ra sự xuất hiện của người con trai kia. Anh lẳng lặng đi theo cô, chằm chằm quan sát dáng vẻ suy tư, đáng yêu của cô. Mỗi lần nhìn cô như thế, anh chỉ muốn được ôm cô vào lòng nhưng đó chỉ là mong muốn. Anh chưa biết phải làm sao để nói ra điều mình muốn nói với cô. Trong lòng anh lúc nào cũng có một ám ảnh nào đó về những gì mình đã gây ra cho cô. Nó khiến anh luôn mặc cảm. Làm sao để gỡ bỏ nó đây?

Đột ngột một con chó đen từ đâu chạy đến khiến cả hai giật mình. Một thoáng bối rối lướt qua khi cả hai nhìn thấy nhau. Từ khi tình cảm của cả hai trở nên rõ ràng, lúc nào cũng có gì đó khiến cả hai thấy ngại ngùng mỗi khi gặp nhau.

- Chào anh, anh cũng đi dạo buổi sáng sao? – Xuân chằm chằm xoay người, đối diện anh.

- Ừ. – Băng ậm ừ qua loa.

- Vâng... - cô chỉ gật đầu.

Cô cười nhạt rồi không nói thêm gì. Cả hai rơi vào yên lặng, không biết vì họ đang mãi mê chạy theo suy nghĩ riêng của mình hay cơ bản là họ không có gì để nói với nhau lúc này.

Thời gian trôi qua cũng dần mất kiên nhẫn với bầu không khí yên ắng đó của hai người. Có phải là họ vẫn chưa đủ dũng cảm để đối diện với những điều mà mình cần đối diện lần nữa không?

- Em xin phép đi trước. – Xuân vội vàng bỏ đi. Vì sao ư? Cô cũng không rõ nữa. Chẳng phải đã xác định là sẽ quên nó đi nhưng tại sao vẫn không cam.

- Ừ. – anh thì thầm với chính bản thân mình.

Anh lại im lặng. Băng khẽ cười với chính bản thân mình. Trông chờ từng giây phút được gặp cô chỉ để nhìn cô quay người bước đi? Bao nhiêu lời muốn nói cứ nghẹn ứ nơi cô họng, không sao nói lên được. Anh nhát gan tới mức đó sao?

- Cậu...cậu có bị... ngốc bẩm sinh không thế? – Duy từ đâu xuất hiện túm lấy cổ áo Băng mà quát.

- Cậu từ đâu chui ra vậy? – Băng ngạc nhiên nhìn anh.

- Ngốc. – anh bức bối đẩy Băng ra xa. Nhìn hai người này đúng là chỉ khiến anh thêm tức thôi mà. Họ còn điều gì vương bận để nói ra tình cảm của mình sao? Chẳng phải ai cũng đã biết rồi mà. Rốt cuộc là họ đang đợi cái gì nữa chứ.

- Chắc thế. – Băng cười nhạt.

- Được rồi, không nói thì thôi. Giờ em ấy là của tớ. Cầm đừng vào em ấy. Nhớ đó. – Duy nhìn chằm chằm Băng rồi phán một câu tình rui sau đó quay người bỏ đi như không có gì. Bỏ lại Băng ngỡ ngàng nhìn Duy không biết nói thêm gì.

Và đúng như Duy đã nói, suốt một tuần kể từ ngày đó, Băng không thể nào nói chuyện được với Xuân một câu chữ đừng nói tới “đụng”. Mỗi lần anh và cô đi ngang qua, chưa kịp mở lời chào, Duy xuất hiện chặn lại và kéo cô đi chỗ khác trước khi đi còn kịp ném lại cho anh ánh mắt khiêu khích như muốn chọc tức.

Cảm giác rất bức bối như khi anh đang bị ai đó cướp đi một thứ gì đó hết sức quý giá vậy. Không ngờ Duy có thể làm thế thật.

- Chào, dạo này thế nào rồi? – giọng nói bốn cột của ai đó càng khiến tâm trạng của Băng thêm xấu.

- Cậu... - Băng quay lại lờ mờ khuôn mặt cười cợt của Duy

- Sao? Ý kiến gì à? Đó là lỗi của cậu thôi.

- Nhưng không cần phải làm như thế.

- Như thế là như thế nào? Có gì sai à? Cô ấy có phải là của cậu không? Đừng quên là hiện tại, em ấy vẫn là bạn gái trên danh nghĩa của tớ. Ngăn cản những bạn gái mình khỏi những tên con trai khác có gì sai. – Duy nhún vai.

- ... - Băng cứng họng.

- Sao. Còn gì để nói không?

- ....

- Cậu nên biết mình phải làm gì đi.

- ... - Băng cứng họng.

- À, không thấy Xuân đâu? Không phải em ấy nói tới tìm cậu sao? – Duy nhìn quanh tìm kiếm ai đó.

- Có sao? Từ sáng tới giờ chưa gặp.
- Cái gì? Chưa gặp. – Duy bắt đầu lo lắng.
- Có chuyện gì sao? Gặp tớ là sao? – Băng cũng thấy không yên.
- Gọi thử cho em ấy xem.

Tút...tút...

Không liên lạc được. Trái tim anh như muốn nổ tung lên. Cô đã đi đâu? Có chuyện gì xảy ra sao? Không, không thể được. Ai có thể làm điều đó? Tiên chắc chắn là không rồi. Làm sao cô ta dám đụng tới em ấy sau những gì mà mình đã làm. Nếu đúng chắc chắn cô ta sẽ không yên thân đâu. Phải làm sao đây.

Anh liên tục bấm máy trong vô vọng. Đầu óc quay cuồng, mụ mị đi không còn duy nghĩ được thêm gì nữa. Trái tim đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt. Giờ anh phải làm sao đây.

Tút...

Một tin nhắn tới. Số lạ.

Băng cuống cuống mở tin nhắn.

Phía đông của khu rừng...

Phía đông của khu rừng? Là có ý gì? Anh vội vàng bấm máy gọi lại cho số đó. Không có tín hiệu. Là ai đã bày ra trò này chứ? Đây có phải là nơi mà Xuân đang ở không?

- Sao? Có gì xảy ra không? – Duy bồn chồn hỏi.

- Không...không thể liên lạc được. Phải làm sao đây. – anh tái mặt nói.

- Được rồi, chia nhau ra tìm. Còn cái địa chỉ kia. Cậu chạy tới đó xem thử, mình với Phong sẽ tới sau. – Duy bình tĩnh ra lệnh. Trong lúc này, Băng đã như phát điên rồi, anh cũng không thể như thế. Nếu không mọi việc chỉ sẽ càng tồi tệ hơn mà thôi.

- Được. Tớ sẽ tới đó. – Băng gạt đầu lia lịa rồi chạy một mạch ra khỏi phòng. Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra với người con gái đó. Làm ơn.

Chiếc Porsche đen phóng nhanh trên con đường phẳng tấp mang theo nỗi lo lắng đến điên người. Băng nóng lòng nhìn về phía trước. Tại sao con đường hôm nay dài thế? Dù có chiếc xe có phóng nhanh tới mức nào, anh cũng không thấy hài lòng, chỉ hận là không thể chạy ngay tới trước mặt của cô.

Trái tim như muốn nhảy cẫng khi tới gần khu rừng đó. Vừa tới nơi, anh vội vàng nhảy xuống, lao nhanh vào rừng đi tìm cô.

Anh chạy như điên, ánh mắt đảo dáo tìm kiếm bóng hình quen thuộc của cô nhưng không có gì cả. Cô đâu rồi? Cô đang ở đâu?

Từ xa, anh nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ. Xung quanh là hai hàng cây cối được chăm sóc kỹ lưỡng, đẹp đẽ. Anh mặc kệ, anh vội vàng chạy tới cánh cửa. Cửa đóng. Anh tức điên lên, dùng hết sức đập cửa bước vào.

Căn phòng tối thui không mang chút dấu hiệu gì cho thấy có người đã ở đây? Anh gọi vang tên cô nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng của chính mình. Đầu óc trống rỗng, sợ hãi. Cô không có ở đây? Cô ở đâu? Không phải là đã nói cô ở đây sao?

Bước chân hoảng loạn, vô thức đi về một phía nào đó. Anh đi mãi, tìm kiếm trong tối tăm cho đến khi anh mở cửa và đi ra khỏi căn nhà ấy.

Ánh nắng chan hòa, chiếu rọi xuống cánh vật nơi đây. Hơi nheo mắt lại khi vừa bước ra. Từ từ quen dần với ánh sáng, anh mở mắt ra. Đập vào mắt anh là một ngôi nhà kính.

Bên trong là cả một khu vườn đầy hoa đẹp rực rỡ. Muôn hoa đang khoe sắc dưới cái nắng rực rỡ. Anh ngây người nhìn vào đó.

Đôi mắt sáng bừng khi nhận ra một chút quen thuộc. Là cô. Phải là cô. Anh lao như điên đến cánh cửa, không quan tâm tới hình tượng mình ra sao mà chỉ chăm chăm nhìn về phía trước.

Cánh cửa bật mở khiến người con gái có chút giật mình. Vừa nhận ra người vừa tới là ai, cô khẽ nở nụ cười chào đón. Chưa kịp hiểu gì, cả người mình đã rơi vào lồng ngực vững chắc của anh. Cánh tay anh gắt gao ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé của cô như muốn rồi.

Dù không hiểu gì nhưng Xuân cũng không đẩy anh ra mà từ từ tận hưởng chút cảm giác thân thương từ anh. Đã lâu lắm rồi, cô mới có cảm giác này.

- Em đã ở đâu thế? Em không sao chứ? – anh hỏi dồn dập vì vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh được sau những gì vừa xảy ra.

- Anh sao thế? Em ổn mà. – cô ngỡ ngác nhìn anh vì không hiểu chuyện gì cả.

- Không phải em bị bắt cóc sao? Tại sao điện thoại em lại không liên lạc được? – Băng cũng ngạc nhiên không kém gì cô.

- Sáng nay, điện thoại của em lỡ rơi xuống nước nên anh Duy đi sửa dùm em rồi. Còn vụ bắt cóc là sao? – cô thắc mắc.

- Vậy sao em lại ở đây?

- Không phải anh hẹn em ra sao? – cô hỏi ngược lại.

Băng ngăn người. Anh bị lừa rồi. Nếu từ từ suy nghĩ lại thì quả thật có quá nhiều điều không bình thường ở đây. Làm sao Duy có thể tỏ ra bình tĩnh một cách kì lạ khi nghe tin cô bị bắt cóc. Làm sao cô có thể bị bắt lần nữa chứ? Tất cả cũng chỉ vì anh lo lắng thái quá mà thôi.

Chỉ cần nhắc tới cô là anh trở nên như thế này. Thật không ngờ Duy dám làm thế với anh. Dám mang cô ra đùa như thế. Nhưng vẫn may là cô không sao. Giờ, anh đã hiểu, cô trong lòng mình như thế nào. Mới nghe cô không có ở đây mà anh đã cuống cuống lên như thế này rồi. Từ bao giờ anh mất bình tĩnh như thế này. Thật không giống anh chút nào cả.

- Anh không sao chứ? – Xuân nhìn anh có chút lo lắng.

- Anh điên rồi. – anh bật cười.

- Há? Anh...anh không sao chứ? – cô giật mình.

- Anh điên rồi. Giờ anh phải làm sao đây? – anh nhìn cô chăm chú.

- Anh đừng làm em sợ chứ. Để em nói anh Duy và anh Phong, hai người đó sẽ giúp anh.

- Không, chẳng ai giúp được anh cả.

- Anh...

- Tại em ấy, tại em làm anh điên. – Băng bất ngờ ôm chặt lấy cô.

- Tại sao lại là vì em...em làm gì anh sao? – cô hốt hoảng hỏi lại.

- Làm sao anh biết. Tại em mà anh không còn là anh, tại em mà anh mới trở nên ngốc nghếch như thế này. Tại em... Giờ em phải làm gì cho anh đi.

- ..... - cô im lặng. Cô hiểu ý anh.

- Em tính sao đây?

- Vậy anh muốn em làm gì cho anh? – cô cười nhẹ.

- Ở bên anh. Chỉ cần như thế thôi. Em làm được chứ?

- Em có quyền được từ chối không? – cô mỉm cười tinh nghịch.

- Tất nhiên là không rồi.

- Nếu em vẫn kiên quyết từ chối thì sao?

- Anh sẽ bắt cóc em đi thật xa, sẽ làm đủ mọi cách bắt em phải đồng ý.

- Anh đang dọa em sao?

- Ừ. Em sợ không?

- Anh nghĩ sao? – Cô cười chọc đùa.

- Chắc chắn là em sẽ đồng ý.

- Anh nghĩ thế thật sao?

- Chắc chắn.

- ..... - cô mỉm cười nhìn anh, không nói gì.

- Sao em không nói gì? – Băng nóng lòng nhìn cô.

-

Xuân tìm tìm nhìn anh cười mà không nói gì. Đột ngột, cô nhún lên, hôn nhẹ vào môi anh một cái rồi vội vàng quay đi để che giấu khuôn mặt đỏ ửng vì ngại ngùng của mình.

Băng ngẩn người. Toàn thân cứng đờ. Không ngờ cô lại làm thế với anh.

- Em...anh sẽ coi như đó là đồng ý.

- ..... - cô chỉ mỉm cười không nói.

- Còn nữa...em làm như thế là sai rồi. – Băng cười nhẹ. Không kịp để cô lên tiếng, anh đã kéo cô về phía mình, nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn vụng về thật sâu.

Bao cảm xúc tràn về. Nụ hôn chất chứa tất cả những dồn nén trong suốt thời gian qua. Mọi thứ đã qua, không ai muốn nhắc lại. Họ chỉ quan tâm tới hiện tại. Hiện tại chỉ cần như thế này là quá đủ rồi. Nếu có thể thì khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi đi...để họ mãi chìm đắm trong thế giới riêng ngọt ngào này. Để có thể có được khoảnh khắc này, cả hai đã phải đánh đổi nhiều thứ lắm. Dù có đáng hay không thì đối với họ như thế này là quá đủ rồi.

- Anh cũng làm em điên lên đấy. Anh cũng phải chịu trách nhiệm. – cô thì thầm với anh.

- Anh luôn sẵn sàng. – anh mỉm cười.

- Thật không ngờ là sẽ có lúc này. Em đã từng muốn từ bỏ nhưng cuối cùng thì vẫn không thể. Tại anh...làm em trở nên ngốc nghếch và yếu đuối như thế này. – cô cười nhạt.

- Vậy em cứ ngốc nghếch, yếu đuối như thế đi. Anh càng thích. Anh không thể nào từ bỏ được... cứ như thế này đi. Chỉ cần thế là được rồi.

- Anh có nghĩ là chúng ta đã quyết định sai không?

- Nếu sai thì cứ để nó sai. Làm người thì phải có sai lầm. Tại sao chúng ta phải chạy trốn nếu như điều đó không thể. Anh đã chờ để được sai lầm như thế này lâu lắm rồi.

- Anh cũng ngốc giống em rồi.

- Ừ. Cặp đôi ngốc nghếch.

- Phải.

Cả hai bật cười. Tiếng cười vang vọng khắp không gian, kéo dài kéo dài mãi trong không gian. Cuối cùng, thì họ đã chọn con đường khó khăn nhất để đi. Đến với nhau sau những gì đã xảy ra. Phải, là do họ quá ích kỉ. Ích kỉ khi chỉ nghĩ đến bản thân mình. Nhưng có ai biết rằng, để “ích kỉ” như thế, họ phải dùng cảm như thế nào không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Nắng sớm nhẹ nhàng mang theo chút gió cùng hương cỏ cây lan tỏa trong không gian rộng lớn. Từ xa, có hai người đang sánh bước bên nhau đi trên con đường phẳng tấp, đẹp đẽ.

Nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi mỗi người đủ để chứng minh rằng cả hai đang hạnh phúc như thế nào. Thật không thể ngờ rằng sẽ có ngày cả hai có thể đến với nhau như thế này. Dù cho họ có tình cảm như thế nào nhưng khi ra ngoài, cả hai vẫn giấu kín tình cảm đó.

Nhưng dù có giấu như thế nào cũng khó có thể che mắt được người khác. Không khó để đoán ra được điều đó. Chỉ cần nhìn những cử chỉ ân cần, đặc biệt của Băng dành cho cô, dù chỉ là thoáng qua cũng khó tránh khỏi sự chú ý của người khác. Chưa kể sự ghen ghét ra mặt của Tiên với cô cũng chứng minh một phần nào điều đó.

Đó là lí do mà Xuân càng ngày càng được “quan tâm” hơn. Thái độ của học sinh xung quanh thay đổi hẳn. Những ánh mắt hằn học, căm ghét, khinh

khinh ra mặt giờ chỉ toàn nụ cười gương gao, lời chào hỏi giả tạo khiến cô cảm thấy thật ngột thở.

Chẳng lẽ con người đều như thế? Sống giả tạo như thế để tiếp cận người khác. Lúc nào cũng phải đưa ra khuôn mặt tươi cười dù trong lòng đang ghen ghét. Làm sao họ có thể sống suốt đời như thế? Sống suốt đời với bộ mặt không phải của chính mình để rồi cuối cùng họ được cái gì chứ?

Khẽ thở dài vì sự thay đổi đột ngột của những thứ xung quanh mình, Xuân chậm rãi bước dọc hành lang tới phòng hội học sinh vì cô biết, giờ này người mà cô muốn gặp đang ở đó. Nghĩ tới đó lòng cô lại thấy vui vui khó tả. Nụ cười ẩn hiện khóe môi làm khuôn mặt cô như bừng sáng. Đây là những lúc hiếm hoi mà cô có thể thấy thoải mái như vậy.

Đơn giản là vì cô còn việc chưa làm xong. Việc mà ngay cả Băng cũng không thể giúp, hơn nữa cô nên tự mình giải quyết nó thì tốt hơn.

Căn phòng yên tĩnh như mọi ngày. Nó cũng đã qua thời kì ồn ào trước đây. Những kì họp khẩn cấp, những cuộc thảo luận, họp mặt cho các dịp lễ cũng đã không còn nhiều.

Đâu có cũng chỉ loáng thoáng tiếng cây cối cửa quạt trong gió. Mang theo chút hương vị của một ngày nắng ấm.

Ngồi im lặng trong căn phòng đó, một người con trai đang trầm mặc suy nghĩ điều gì đó. Đường như có điều gì đó khiến anh không phải thoải mái cho lắm.

Cạch...

Tiếng mở cửa, vô tình phá tan khung cảnh tĩnh lặng và cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung của anh. Hướng ánh mắt trêu mến về phía người con gái mới bước vào. Anh dịu dàng trao cho cô nụ cười hiền lành và nhận lại ánh mắt hạnh phúc cùng nụ cười bối rối đáng yêu kia.

- Anh đang làm gì đó? – Xuân cất tiếng, từ từ tiến đến bên bàn của anh.

- Ừ, chỉ suy nghĩ một số việc thôi mà. – Băng vuốt nhẹ mái tóc dài, khiến cô thoáng chút ngượng ngùng.

- Em tưởng anh rảnh.

- Không bận lắm đâu. Em đừng lo. Có chuyện gì sao? – giọng anh nhẹ nhàng, cử chỉ âu yếm đến mức khiến trái tim kia chợt run lên.

Đôi khi chỉ cần những hành động nhỏ nhặt đó thôi cũng là quá đủ cho từ hạnh phúc. Khoảng khắc được gần nhau dường như luôn ngắn ngủi, muốn níu kéo nó, để nó kéo dài mãi nhưng sao khó thế?

- Không. Em chỉ muốn làm phiền anh một chút. – cô e thẹn trả lời. Lúng túng đi về phía cửa sổ. Đôi mắt trong veo ngước ra ngoài, hướng ra bầu trời trong xanh kia. Tự dưng cô cảm thấy ngại ngùng kinh khủng. Chỉ cần đứng trước anh, dù chỉ là một hành động nhỏ nhặt cũng khiến cô không còn là chính mình nữa.

- Vậy sao? Hư quá đó. – anh đứng dậy, tiến lại gần cô đang đứng gần cửa sổ.

Hơi cúi người, nhìn thẳng vào khuôn mặt ửng đỏ kia, anh véo nhẹ chiếc mũi nhỏ nhắn kia, khẽ mỉm cười trêu mến rồi kéo tuột cô vào lòng.

Cảm giác thân thuộc, yên bình, bao bọc lấy cả hai. Không gian trầm lặng làm nổi bật lên hình ảnh đẹp đẽ giữa hai người. Thời gian cũng như dừng chân một lúc để ngắm nhìn họ. Gió khẽ thổi, vờ về lấy hạnh phúc nhỏ nhoi của họ. Nhìn họ như vậy, không ai nỡ phá vỡ. Nó tuyệt đẹp như quả cầu thủy tinh. Long lanh, tinh khôi biết bao nhưng ai ngờ rằng nó cũng mong manh, dễ vỡ lắm.

Cạch...

Cánh cửa bật mở bất ngờ khiến cả hai thoáng bối rối, vội vàng đứng thẳng dậy và lùi ra xa, cùng nhìn người con trai vừa mới bước vào.

Người ấy có chút khó xử khi nhận ra mình vào không đúng lúc lắm. Anh nhìn cả hai với ánh mắt hối lỗi.

- Xin lỗi, làm phiền cả hai sao? – Minh lên tiếng.

- Không...không...phiền đâu ạ. – Xuân xấu hổ, lắc đầu.

Băng chỉ im lặng, mỉm cười. Nhìn hành động vụng về, lúng túng kia của cô sao mà anh lại càng yêu thêm chút. Đường như khi yêu cô, làm cho anh trở nên mù quáng một cách kì lạ. Anh yêu tất cả những gì thuộc về cô, yêu tất cả những cái góc ngách đến buồn cười kia.

- Băng, đây là tài liệu dành cho khu B này. – Minh quay qua nhìn Băng.

Đôi mắt đen của Băng khẽ lay động. Một đợt sóng trào dâng đột ngột trong lòng khiến người anh khẽ run lên.

- Vậy sao? – anh đáp.

- Cậu không phiền nếu như cậu phải đi chứ? – Minh hỏi.

- Không, mình đi. Cảm ơn. – anh đáp lại.

- Ừ, không có gì. Tạm biệt, mình phải đi trước, nhà mình có việc. Tạm biệt cả hai nhé. – Minh cười vui vẻ rồi vội vàng quay đi.

Ngay khi anh vừa đi, Xuân liền quay qua nhìn Băng có chút lo lắng. Lúc này, cô đã nhận ra trong anh đang có một chút gì đó bối rối. Và nếu như cô không nhầm, việc đó có liên quan tới em trai của anh, người đang học ở khu B.

Dù ở cùng trường nhưng cô rất ít khi nghe nhắc tới khu đó lắm. Nơi đó có gì đặc biệt và tại sao em trai của Băng lại học ở đó?

- Anh không khỏe sao? – cô hỏi.

Anh bật cười, nhẹ vuốt má cô thật nhẹ.

- Anh khỏe. Đừng lo.

- Em đi cùng anh sang khu B nhé. – cô nhìn anh chăm chăm.

- Không sao, anh đi một mình được mà.

- Em muốn đi. Em muốn gặp cậu ấy. Anh biết là ai mà. – cô bướng bỉnh.

Một lần nữa, đôi mắt đen kia lại khẽ rung động.

- Được không?

- Nhưng em phải ngoan ngoãn đi theo anh. Không được đi lung tung đâu đó. – anh căn dặn.

Đôi mắt cô bừng sáng vì thích thú, vội vàng gật đầu lia lịa như sợ anh sẽ đổi ý. Điều đó làm Băng bật cười.

Đưa cánh tay lên vuốt nhẹ mái tóc của cô lần nữa. Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo kia, lòng anh lại dậy lên cảm giác nào đó khó tả đến kì lạ.

Cả hai im lặng một lúc lâu rồi Băng mới từ từ đứng dậy vào kéo cô đi ra khỏi phòng và hướng về khu B nào đó.

.....

Tiếng bước chân vang đều đều dọc hành lang tĩnh lặng. Khung cảnh thơ mộng với nắng nhẹ, gió vi vu và tiếng lá cây cựa mình của buổi sáng sớm.

Hình ảnh của hai người đi cạnh nhau thật đẹp và thơ mộng biết bao. Niềm hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản là được ở cạnh nhau như thế nhưng sao nó lại to lớn thế. Hai người đi cạnh nhau, mỗi người một suy nghĩ khác nhau, duy chỉ trái tim cùng đập một nhịp với nhau, cảm giác yên bình lan tỏa đến từng giây phút một đang trôi qua.

Người con trai đi trước với dáng vẻ trầm lắng. Khuôn mặt đanh lại, điềm tĩnh. Còn người con gái bước theo sau với nụ cười nhàn nhạt ẩn hiện trên đôi môi, chưa từng biết bao cảm xúc lạ kì.

Cả hai dừng lại trước một căn phòng nhỏ.

- Em đợi ở đây một chút nhé. Đừng đi lung tung. – Băng xoa nhẹ đầu của Xuân và âu yếm nói.

- Vâng, em đợi mà. – cô mỉm cười, tinh nghịch.

Anh khẽ gật đầu rồi bước vào văn phòng đó, để cô lại một mình ở hành lang trống vắng này.

Đứng đợi anh một lúc nhưng cảm tưởng như đã rất lâu rồi. Cảm giác cô độc khi đứng giữa nơi rộng lớn, yên tĩnh này khiến cô thấy có chút bứt rứt. Lần đầu đến khu B nên có chút tò mò. Tại sao mọi người có vẻ kiêng dè khu B vậy? Có gì đặc biệt ở đây khi lại tách ra hai khu A và B chứ?

Càng nghĩ, cô càng khó nén được chút tò mò, cô quen bằng lời dặn dò của Băng, bắt đầu lần thần đi dọc hành lang đó.

Vừa đi vừa quan sát một cách tỉ mỉ, cô chợt nhận ra, kiến trúc của khu B cũng không khác mấy so với khu A, chỉ có điều ở đây có nhiều phòng trống hơn. Điều này thật kì lạ. Khu B ít học sinh học thế nhưng vẫn khiến nhiều người e sợ nó.

Xuân thoáng khựng lại khi nghe thấy âm thanh ồn ào nào đó quanh đây. Có người ở đây sao? Càng nghĩ, cô càng bước nhanh hơn, tiến về nơi phát ra thứ âm thanh đó. Cô cố gắng đi thật nhẹ để không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cô dừng lại ở một căn phòng trống gần đó, có một nhóm học sinh ở đó. Khẽ ngó vào trong đó, bất giác cô khẽ run người.

Căn phòng học trống, bàn ghế vẫn đang được xếp gọn một góc. Một cậu con trai ngồi xoay người về phía chiếc lưng ghế, mắt ánh lên niềm thích thú, nụ cười tinh nghịch hiện rõ trên môi, lộ rõ vẻ mặt khoái trá, trong tay mãi mê chơi chiếc GameBoy mới toanh trên tay.

Một người đang đứng dựa vào tường, đeo chiếc headphone to màu đen, trên tay vẫn lật đều đều cuốn sách nào đó. Dáng vẻ thư sinh, bình thản càng làm cho cậu trở nên thu hút hơn.

Nhưng người nổi bật nhất chính là người con trai kia. Anh ngồi dựa vào cánh cửa sổ đang mở toang. Một chân gác lên trên, một chân thả lỏng xuống. Đầu dựa vào thành cửa sổ, mái tóc đang để mặc cho gió lùa qua, làm cho anh trở nên có chút gì đó bất cần. Khói thuốc tỏa ra làm cho đôi mắt đen sâu thẳm của anh như mờ ảo hơn, xa vời và cô độc hơn. Nét thanh tú, lạnh lùng trên khuôn mặt cũng trở nên sắc lạnh đến độc ác.

Hần bức tranh của ba người con trai ấy sẽ rất đẹp trong cái khung cảnh long lanh như thế này nhưng nó sẽ càng kinh khủng hơn khi đặt trong trường hợp này.

Bên dưới chân họ là một cậu con trai khác, đang nằm lê lết, khô sở. Khuôn mặt sưng húp, máu me be bết vì bị đánh không thương tiếc. Cậu nằm quẫn quại, miệng cố gắng lẩm bẩm lời van xin từ ba người con trai kia, cũng đồng thời né tránh sự hành hạ từ hai tên con trai lực lưỡng, xấu xa đứng cạnh cậu.

Xuân khẽ rung mình trước sự thờ ơ và máu lạnh của ba người con trai kia. Tại sao họ có thể bình thản trước sự khô sở của người kia chứ. Nó làm cô thấy run sợ trước họ.

Cô bất giác kêu lên khi nhận ra ý định độc ác của tên con trai to lớn, dữ dằn kia, khi hắn giơ cao cái ghế lên. Chắc hẳn đang định đập nát chân của cậu con trai tội nghiệp kia.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều hướng về phía cô, đặc biệt là cái nhìn lạnh lẽo đến đáng sợ của người con trai ngồi trên cửa sổ kia.

Đầu óc như muốn nổ tung, cô đã quá bất cẩn khi không nghe lời Băng. Bỏ đi lang thang, xa khỏi khu văn phòng lúc này mà Băng đã vô. Làm sao bây giờ? Nỗi sợ hãi đột ngột bùng lên rồi lan nhanh ra khắp cơ thể làm cô trở nên mù mịt.

Chạy trốn.

Ý nghĩ thoáng qua đầu cô nhưng cũng đủ tạo nên động lực. Vội vàng, quay đầu chạy một mạch thẳng, tránh xa khỏi những con người xa lạ kia.

Cùng lúc cô bỏ chạy, hai tên con trai kia cũng lao nhanh ra khỏi phòng, đuổi theo cô.

Cậu con trai kia cũng tạm dừng chiếc Gameboy, ngồi thẳng dậy, chờ đợi với ánh mắt thích thú, khác với nét thờ ơ của người con trai đứng dựa vào tường kia.

Râm...

Hai tên kia quay lại, mang theo người con gái lúc này. Chúng đẩy mạnh cô vào phòng, khiến cô mất thăng bằng té nhào xuống ngay chỗ cậu con trai tội nghiệp kia. Thoáng run sợ vì vẻ mặt bầm dập đó, mấy người này thật độc ác. Tại sao lại đánh cậu ta ra nông nổi như thế này chứ.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt khi cậu con trai lúc này chơi gameboy tiến sát vào người. Vội vàng lùi ra xa, nhìn cậu ta lo sợ. Cậu ta bật cười, đứng dậy, ra dấu cho hai tên kia.

Ngay lập tức, cô bị nhấc bổng lên bởi hai tên đó. Bàn tay của chúng thô bạo, siết mạnh vào cánh tay khiến cô khẽ rên lên vì đau.

- Đại ca, giờ xử lí sao với con bé này? Nó là người của hội học sinh đó ạ? Lần trước là tên nhóc loại choai kia, giờ bọn chúng cử con gái tới. Tưởng chúng ta không dám dám đánh chắc? – chất giọng ồm ồm của tên đó khiến cô thấy rợn người.

Cô càng hoảng loạn hơn khi nhận thấy người con trai này giờ quan sát cô tiến lại gần cô từ phía cửa sổ.

Dáng vẻ ung dung, lãnh đạm. Đôi mắt đen, sắc lạnh. Khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng từ người này, cô lại có chút gì đó quen thuộc.

Anh ta tiến lại gần, khẽ nâng cằm cô lên, lẳng lặng nhìn sâu vào đôi mắt đó.

Anh nhận ra được sự sợ hãi, run rẩy trong đôi mắt trong veo đó. Bất giác anh mỉm cười vì nhận ra được điều gì đó.

- Tôi...tôi...xin lỗi...chỉ là tình...cờ...đi ngang qua đây mà...Thả tôi ra... - cô cố gắng thoát khỏi sự kềm kẹp của hai tên kia, nhưng càng cựa quậy, chúng càng siết mạnh hơn.

- Vậy sao? – người con trai kia hỏi.

Cô gật đầu lia lịa.

- Nhưng cô lỡ thấy những điều không nên thấy rồi, giờ sao nh? – giọng nói trầm lạnh, đầy đe dọa làm cô càng thấy đáng sợ hơn. Giờ cô phải làm sao chứ?

Hai cánh tay cô chợt được nới lỏng, hai tên con trai đó cũng rút đi, mang theo cậu con trai tội nghiệp kia đi. Chưa kịp vui mừng, cô đã bị người con trai kia, đẩy mạnh vào tường, hai cánh tay cũng bị anh kìm chặt.

- Đau quá, thả tôi ra. – cô hét lên.

Người con trai kia vẫn tiếp tục nhìn cô và mỉm cười chế giễu.

- Nếu không thì sao? – anh ta trêu chọc.

- Tôi là người của hội học sinh, các anh... - cô chưa kịp nói hết câu đã bị tròng cười mỉa mai của anh ta chặn lại.

- Cô nghĩ, cái chức đó có nghĩa lí gì ở khu này sao? – đôi mắt đen kia chọt xoáy sâu vào người cô như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả.

- Thả tôi ra. – cô nói như sắp khóc. Hai cánh tay bị anh ta giữ chặt phía trên, giờ cũng trở nên đỏ tấy.

Anh ta không thèm đáp lại mà tiếp tục trêu đùa cô. Tiến sát vào về phía cô, mắt vẫn nhìn chăm chăm một cách đáng sợ.

- Anh định làm gì vậy? – cô khó khăn né tránh ánh mắt lạnh lẽo ấy. Toàn thân bắt đầu mủi như khi bị dồn chặt vào tường như thế này.

- Vui đùa tí nhì? – anh ta buông lời giễu cợt. Tiếp theo đó, một tay anh tiếp tục siết chặt hai tay cô, tay kia từ từ cởi từng chiếc nút áo của mình, để lộ thân hình rắn chắc, khỏe mạnh của mình.

Cậu con trai kia, tay đang đưa chiếc Gameboy, miệng khê huýt sáo thích thú. Trong khi người con trai kia, đứng lặng im nhìn bạn mình đang có ý trêu đùa người con gái tội nghiệp kia. Anh biết có lẽ bạn mình cũng nhận ra điều gì đó ở cô nhưng anh vẫn đợi để xem bạn mình sẽ làm gì tiếp.

- Anh điên à? Thả tôi ra. Đau quá. – Xuân mắt bình tĩnh, giãy giụa điên cuồng.

Cô ghét cô lúc này. Nỗi sợ đang dần xâm chiếm toàn bộ cơ thể. Kí ức kinh khủng của ngày trước thoáng ồ ạt quay về. Đôi mắt chọt long lanh, khó kìm nén.

Trái ngược với cô, người con trai kia càng tỏ ra thích thú. Không phải vì anh biết cô gái này là ai mà là vì anh cảm thấy tò mò trước thái độ kì lạ của cô. Rõ ràng sợ hãi, nhưng lại tỏ ran gang ngạnh, không phục. Nhất định không van xin anh. Càng mạnh mẽ bao nhiêu thì càng bộc lộ rõ sự yếu đuối.

- Sao thế? Không thích sao? Hay muốn nhiều hơn thế nữa. – anh thì thảo vào tai cô.

- Đau. Thả ra. Tôi ghét anh. Thả ra. – cô hét lên. Cố thoát khỏi sự kìm kẹp mạnh mẽ của anh nhưng toàn bộ sức lực dường như đã bị trút bỏ.

Anh ta tiến sát hơn về phía cô, dần tới mức cô có thể cảm nhận được làn da nóng hổi của anh đang ở sát bên mình. Càng quay mặt đi để né tránh sự đụng chạm đó, người con trai đó càng bướng bỉnh không tha, anh lướt nhẹ từ cánh tay xuống tới cổ rồi dừng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt run rẩy kia. Sợ hãi, bối rối, căm ghét. Anh thích điều đó. Nó chỉ càng kích thích sự trêu đùa của anh mà thôi.

Cô cắn chặt môi, để không bật ra tiếng rên vì đau cũng như tiếng khóc yếu mềm kia.

Cánh tay cô được nói lỏng rồi thả ra. Người con trai đó cũng tách ra xa cô hẳn. Vội vàng né tránh anh ta, ôm chặt hai tay vào nhau để làm dịu đi cơn nhức mỏi lúc này.

Đưa mắt lên nhìn chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Thì ra là người con trai đeo headphone kia. Anh đang giữ chặt tay của tên đáng ghét kia.

- Được rồi, hôm nay chơi đùa thế thôi. Cậu biết vì sao mà phải không? Chắc hẳn sẽ còn cơ hội. – giọng cậu ta lạnh băng, không cảm xúc.

Xuân thoáng ngẩn ngơ. Là ý gì chứ? Không phải cứu cô sao? Chỉ là tạm dừng việc trêu đùa này và để dành cho lần sau sao? Mấy người độc ác này là ai chứ?

- Các anh muốn gì? – cô lùi vội ra xa nhưng khổ một nỗi là lại càng tiến xa khỏi cánh cửa ra vào.

- Cô có thể đi. Hôm nay hết hứng rồi. – tên con trai lúc nãy trêu cô buông lời xua đuổi.

Cô ném ánh mắt căm ghét về phía anh ta, rồi lao nhanh ra khỏi phòng, mặc kệ ánh mắt thờ ơ của hắn.

Vừa đi khỏi căn phòng đó, Xuân lao như điên ra khỏi khu B. Giờ cô đã hiểu tại sao mọi người đều sợ khu B. Trong đây có quá nhiều con người độc ác, đáng sợ như vậy? Cô chợt thắc mắc, không biết cậu bạn đáng thương kia ở đâu? Tại sao cậu ta lại bị đánh như thế chứ?

Khẽ lắc đầu để xua đi những hình ảnh kinh khủng kia ra khỏi đầu. Cô không mong quay trở lại đây một chút nào cả. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Băng lại bảo cô nên ngoan ngoãn ngồi một chỗ thay vì chạy đi lang thang. Cô thật ngốc khi không tin anh.

- Em vừa đi đâu về vậy? – Băng từ đâu xuất hiện bất ngờ làm cô giật mình, hoảng sợ.

- Em... em đi vệ sinh ấy mà. Không có gì đâu. Anh đừng lo. – cô mỉm cười trấn an anh.

- Thật không? – anh có chút nghi ngờ. Lúc này, anh đi ra không thấy cô, anh đã sợ đến run người. Cũng phải, làm sao anh có thể yên tâm khi một mình

để cô đi lại trong khu B này chứ.

- Thôi, chúng ta về đi anh. Chẳng phải, anh còn nhiều việc à. – cô nhắc anh.

- Ủ, chúng ta về. – anh gật đầu rồi cùng cô sánh bước đi ra khỏi khu nhà.

Từ xa, có một người đang quan sát bóng của họ khuất dần. Khóe môi chợt nở nụ cười bí hiểm. Đã lâu không gặp lại Băng, không ngờ càng ngày Băng lại càng yêu đuối. Thật chẳng hiểu, đứa con gái đó thì có gì hay. Nghe nói không chỉ Băng, cả Phong, Triệt và Duy cũng có tình cảm đặc biệt với cô ta. Cô ta thực sự có sức hút thế sao?

Càng nghĩ càng khiến anh tò mò. Chắc cũng phải xem thử mới được. Anh và Băng là anh em sinh đôi, không biết cả hai có chung khẩu vị không nhỉ? Chắc không đâu. Làm sao có chuyện anh có thể thích một đứa con gái tâm thường như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Mấy ngày sau đó, Xuân vẫn không thấy nhẹ nhõm cho lắm. Làm sao có thể thoải mái khi tự dung xuất hiện một người đáng sợ đe dọa mình. Thật không hiểu tại sao lại có người ngang ngược và vô lí như thế.

Nhưng phải mặc kệ. Chắc gì cô và anh ta có “duyên” gặp lại lần nữa chứ với lại có gì Băng sẽ giúp cô giải quyết vấn đề này nhanh thôi.

Vừa nghĩ vừa rảo bước trên con đường phẳng tấp một mình.

Nắng chiều hôm nay thật đẹp. Nhẹ nhàng nhuộm vàng cả khung cảnh thơ mộng trước mắt cô. Dọc con đường hai hàng cây phẳng tấp được chăm sóc kĩ lưỡng. Thỉnh thoảng gió cây rung nhẹ mang theo mùi hương của một buổi chiều yên bình, dịu dàng. Thật thoải mái.

Xuân vui vẻ bước chậm chậm, tự mình thưởng thức chút riêng tư. Lâu lắm rồi cô mới thấy nơi này đẹp tới chừng nào.

Đột ngột có một chiếc xe đen dừng lại ở bên cạnh cô. Cánh cửa bật mở, một người đàn ông mặc áo đen đi ra chặng ngang đường cô, không nói không rằng túm chặt cánh tay của cô kéo cô nhét vào trong xe.

Xuân hốt hoảng, vùng vẫy cô gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của người đàn ông đó. Cô không thích cảm giác này. Mọi động tác chợt khựng lại khi cô nhận ra sự có mặt của một người con gái khác trong xe.

Khuôn mặt xinh đẹp đó. Nụ cười nửa miệng khinh khỉnh đó. Cả ánh mắt kiêu kì đó. Đã lâu không gặp lại cô. Thật không ngờ hôm nay lại gặp trong tình cảnh này.

- Sao, vẫn còn khỏe nhỉ? – giọng nói chanh chua lộ rõ sự ghen ghét đến tận xương tủy của chủ nhân nó.

- Cô muốn gì? – Xuân lạnh lùng nhìn cô ta.

- Lâu ngày không gặp, trông vẫn vui tươi đó nhỉ? Tương sau vụ đó mày sẽ ngoan ngoãn hơn chứ. Thật không ngờ...mày còn mặt dày... - Tiên nghiêng răng nhìn cô.

- Người nói câu này đáng ra phải là tôi mới phải. Hôm nay, cô muốn giờ trò gì đây? – Xuân không thèm chú ý tới lời mỉa mai của Tiên.

- Đạo này có vẻ mạnh mẽ quá nhỉ? Mấy tướng có Băng sau lưng thì không sợ gì sao? – Tiên tức giận nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Thay vì vòng vo. Tại sao cô không đi thẳng vào vấn đề chính đi. – Xuân lạnh lùng nhìn Tiên.

- Hừ...tao thật ra cũng chẳng muốn gặp lại cái bản mặt dày của mày. Chỉ là tao muốn cảnh báo một chút. Những gì tao không có được thì người khác đừng mong có. Mày và Băng đừng tưởng chắc chắn sẽ không yên đâu. – Tiên gằn giọng.

- Cô... - Xuân tròn mắt nhìn cô ta. Không hiểu lại có người có thể trơ trẽn như cô ta. Sau tất cả những thứ tồi tệ mà cô ta đã gây ra cho cô mà giờ còn dám vênh mặt lên to tiếng ngăn cản cô và Băng sao?

- Hừ...mặc kệ người khác nói gì, nghĩ gì. Ta là thế. Hãy nhớ đấy. – Tiên khinh khỉnh liếc nhìn Xuân.

- Tôi phải rất nể sự trơ trẽn của cô. – Xuân không còn gì để nói với Tiên nữa.

- Không cần. Dừng xe. – Tiên quát lớn.

Ngay lập tức, chiếc xe dừng lại. Xuân cũng không chần chừ xoay người bước ra khỏi chiếc xe. Bao nỗi bức dọc chen nhau đè nén tâm trạng. Bước chân nặng nề như muốn trút hết giận dữ xuống mặt đường.

Dù không muốn thừa nhận nhưng không thể nói dối rằng cô đang ghen. Tại sao Băng lại có thể được Tiên yêu sâu đậm như thế. Dù tin tưởng anh bao nhiêu cũng như tin tưởng vào tình yêu cô dành cho anh nhiều ra sao nhưng tại sao... tại sao cô vẫn cảm thấy run sợ trước lời đe dọa của Tiên.

Cô ghét cảm giác lúc này. Cô không muốn ai ngăn cản giữa cô và anh. Cả hai đã trải qua rất nhiều chuyện mới có được ngày hôm nay. Làm sao cô có thể chấp nhận được việc đó chứ.

Xuân cắn chặt môi, đè nén sự uất ức trong lòng. Có phải vì tình yêu của cô quá khó khăn để chạm đến nó, để rồi giờ đây cô càng độc đoán, tham lam chiếm giữ nó.

Con đường vắng vẻ đang dần nhuộm màu của chiều tà. Không còn cái nắng dịu nhẹ, mọi cảnh vật cũng trở nên yên ắng, vắng vẻ. Thi thoảng có tiếng lá cây cọ mình trong gió mang theo chút mùi mát sau một ngày bận rộn của nó.

Dáng người con người con gái đơn độc bước dọc con đường cùng với nỗi ưu tư phiền muộn trong lòng. Cô không nhận ra rằng quãng đường mình đã đi xa ra sao cũng như không biết mình đang đi đâu... cho đến khi có điều gì đó khiến cô chợt tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung ấy.

Một thoáng bối rối hiện lên trên khuôn mặt.

Đây là đâu? Cô đã đi tới đây bằng cách nào?

Câu hỏi quay vòng vòng trong đầu không lời đáp. Sau cuộc gặp mặt ngoài ý muốn với Tiên, tâm trí cô cứ như treo ngược trên cành cây. Cứ thơ thẩn, ngây ngốc đi một hướng vô định nào đó để rồi giờ bơ vơ ở nơi này.

Khẽ thở dài trách móc bản thân cũng đồng thời tìm chiếc điện thoại để gọi điện thoại về nhà. Sau một hồi mò mẫm mà vẫn không thấy nó đâu, tâm trạng của Xuân bắt đầu xấu đi. Rõ ràng là trước khi đi cô đã nhét vào túi áo mà. Cớ sao bây giờ lại không thấy.

Suy nghĩ một hồi, cô mới nhớ ra lúc bị lôi lên xe. Có lẽ là do va chạm lúc đó làm cô đánh rơi nó.

Vừa nghĩ cô vừa dậm chân giận dữ. Tâm trạng đã không tốt mà còn gặp những chuyện như thế này. Ông trời thật biết chọn ngày để trêu chọc cô. Tại sao lại phải trêu đùa cô như thế chứ?

Khóe mắt chợt ứa nước mắt. Không biết vì tức chuyện của Tiên hay là do cô đang tự trách mình. Cô cũng không quan tâm cứ thế mà khóc rống lên, trút hết mọi giận dữ trong lòng ra khỏi. Khóc cho đến khi cảm thấy không còn sức để khóc thì cô mới dừng lại. Tâm trạng cũng vì thế mà thấy thoải mái hơn nhiều.

Lau sạch những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mắt, gạt bỏ tất cả buồn bực trong lòng, cô bình tĩnh rảo bước quay trở về. Điều đầu tiên là nên đi ra khỏi khu vắng vẻ này. Cứ ở mãi trong đây, cô cũng lấy làm thoải mái cho lắm.

Vừa đi được vài bước tới một con hẻm, Xuân đã bị dọa cho hét hồn bởi tiếng la hét của một đám người nào đó. Trong lòng lại dậy lên cảm giác bất an. Kinh nghiệm từ lần trước cho thấy, cô tốt nhất là nên tránh xa tất cả các vụ ẩu đả ra.

Nhưng giữa việc định làm và việc sẽ làm là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Một thân hình to lớn từ đâu đổ ập lên người, cô choáng váng lùi lại phía sau rồi hoàn toàn ngã nhào về phía sau. Toàn thân vừa đau vừa khó chịu khi bị một khối lượng không hề nhẹ đè lên.

Cô hốt hoảng đẩy người vừa xuất hiện đó ra. Vừa tránh được anh ta thì đã bị anh ta kéo theo đi vào một góc khuất. Đầu óc đờ ra không hiểu chuyện gì.

Một mình bị giam giữa bức tường lạnh lẽo và một người con trai lạ hoắc trong cái bóng tối âm u cùng mùi ẩm mốc khó chịu khiến cô chợt dâng lên nỗi sợ không kìm nén được.

Tay chân vùng vẫy điên cuồng nhanh chóng bị anh ta khóa chặt. Một tay bịt miệng ngăn tiếng la hét của cô.

Từ xa tiếng bước chân dồn dập chạy đến cùng tiếng quát tháo, la hét giận dữ của đám người ồn ào kia. Cô mặc kệ. Đầu óc mụ mị trong nỗi sợ kia khiến cô không còn biết suy nghĩ gì mà chỉ biết chống đối.

Người con trai kia càng ngày càng bức bối trước thái độ của cô. Đôi mắt trong bóng tối ánh lên nét giận dữ rồi đột ngột cúi xuống hôn lên môi cô. Nếu không thể khiến cô im lặng bằng cách bịt miệng thì anh sẽ dùng cách này.

Nhưng dường như trái với điều anh dự đoán, cô càng vùng vẫy điên cuồng hơn gây khó khăn trong việc kiểm soát tình hình. Nếu như cứ theo tình hình này, trước sau gì anh và cô cũng bị lộ.

- Ngoan ngoan im lặng nếu như không muốn chết. – anh chuyển qua đe dọa.

Giọng nói trầm đục mang theo chút tà ác đến bức người. Ngay lập tức, cổ họng như bị ai bóp nghẹt vì sợ chỉ biết khóc trong im lặng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Cô và người con trai xa lạ kia cứ giữ tư thế hết sức mờ ám đó trong một lúc lâu. Mãi cho tới khi tiếng ồn ngoài kia vang xa dần, Xuân mới nhận ra sự buông lỏng của người con trai kia. Không chờ đợi thêm một giây nào nữa, cô dùng hết sức đẩy mạnh rồi lao ra khỏi khe tường cũ kĩ kia.

Đôi chân run rẩy lao về phía ánh sáng như một con thiêu thân lao về phía ngọn lửa rực rỡ. Toàn thân vẫn run rẩy, chưa thoát khỏi những gì kì lạ và đột ngột mà mình vừa trải qua.

Bước chân dừng lại hẳn khi thoát khỏi chỗ tắm tối kia.

Màn đêm lặng lẽ bao phủ xung quanh. Chỉ có ánh đèn điện lẻ loi chiếu rọi xung quanh. Bầu không khí thật kì quái. Xuân càng lúc càng thấy sợ. Ngày quái gì thế? Tại sao mọi việc ngoài ý muốn cứ bất ngờ diễn ra thế nhưng đi được vài bước cô chợt dừng lại.

Có gì đó không đúng lắm. Ướt ướt và nóng nóng...

Hơi nhìn xuống bàn tay mình. Cô không tìm được mà hét lên...

Là... máu... Tại sao nó lại dính trên người cô... chắc chắn không phải của cô. Nếu không thì cô phải cảm thấy đau chứ?

Là của ai?

Đầu óc quay cuồng ngơ ngẩn, không biết phải làm sao.

Không lẽ là của người con trai kia...

Giờ cô phải làm sao? Cô không thể bỏ anh ta lại. Lỡ như anh ta có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn cô sẽ không thoải mái nhưng cô không tình nguyện quay lại đó.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Xuân bất đắc dĩ quay trở lại nơi góc tường tắm tối, ảm mốc đó.

Quả thật là không sai. Người con trai kia vẫn nằm gục ở đó. Cô rón rén bước lại gần, khẽ lay lay.

Không có sự đáp lại. Chẳng lẽ anh ta đã...

Cô muốn khóc thét lên vì sợ. Giờ bảo cô phải làm sao chứ? Có ai mà bắt gặp cô lúc này chắc chắn cô sẽ không tránh khỏi bị nghi ngờ. Bỏ đi cũng không được.

Giờ phải làm sao chứ? Điện thoại cô không mang. Giờ chạy ra ngoài kia kêu cứu cũng không kịp. Chỗ này quá khuất và yên ắng.

Đúng rồi. Điện thoại. Có thể là anh ta có.

Vừa nghĩ vừa cảm thấy có chút nhẹ nhõm. Cô hơi ngại khi phải chạm vào một người con trai lạ hoắc như thế này nhưng vẫn còn hơn để mặc anh ta trong tình trạng này.

Mò mẫm mãi, cô mới thấy được chiếc điện thoại. Đúng là dân nhà giàu có khác. Điện thoại cũng phải là loại mắc tiền.

Khẽ tặc lưỡi bỏ qua rồi nhanh chóng quay trở lại vấn đề chính. Cô loay hoay mở danh bạ điện thoại ra.

Một vấn đề mới đặt ra là. Cô không biết nên gọi cho ai. Không hẳn là do có nhiều số điện thoại mà đúng hơn là chẳng có mấy ngoài ba số. Một thì chưa để tên ai cả. Hai số còn lại thì cũng chỉ vồn vện ghi chú cái tên. Nên chọn số nào trong hai số đó đây?

Thôi, đành nhắm đại một số. Thời gian để cô suy nghĩ thì chắc người con trai này càng nặng hơn.

Nghĩ thế cô bấm đại số đầu tiên cô thấy. Nhật Thiên? Không biết là ai nhỉ? Liệu có phải là bạn của con người nhiều kẻ thù này không nhỉ?

Tít...

- Alo? – giọng của một người con trai ở đầu dây bên kia vang lên làm tim Xuân đập rộn lên vì hồi hộp. Nên giải thích sao với anh ta tình trạng hiện tại của người con trai đang ở bên mình đây?

- Xin hỏi anh có phải là bạn của chủ nhân chiếc điện thoại này không? – giọng cô nhỏ nhẹ hết sức có thể.

- Cô là ai? – đột ngột người con trai đầu dây bên kia đổi giọng.

- À...tôi không phải là người xấu...chuyện là hiện tại tôi đang ở cạnh bạn của anh và... - cô đang suy nghĩ nên nói cho anh tình trạng của người kia như thế nào?

- Sao? Cậu ấy như thế nào? – giọng người con trai kia bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Tôi thấy anh ta bị một nhóm người rượt bắt... hiện tại thì anh ấy bị thương và bị ngất. Ở đây tối và hẻo lánh quá nên tôi không biết phải gọi người tới giúp thế nào. Vì thế anh có thể tới gấp một chút được không? – giọng cô gấp gáp.

- Cô đang ở đâu?

- Tôi...

- Khi thật. – giọng anh ta tức giận khiến cô cũng phải run lên dù chỉ là qua điện thoại.

- Tôi...

- Đợi rồi... cô ở đó với cậu ta. Nhớ giữ liên lạc, nếu có gì thay đổi thì gọi ngay cho tôi. – giọng anh ta lạnh lùng, mang theo chút đe dọa.

- Vâng... - cô gật đầu lia lịa.

Nhẹ đặt chiếc điện thoại xuống. Đôi tay chợt khựng lại khi cô nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của người con trai đó.

Đầu óc mụ mị, tay chân trở nên luống cuống, vụng về không thể kiểm soát nổi. Tại sao? Tại sao lại là anh ta? Chẳng lẽ cô và anh ta có duyên thế sao? Không phải chứ? Là người con trai độc ác hôm đó. Vậy... người lúc nãy nghe điện thoại của cô là một trong hai cậu con trai của anh ta? Vậy cô phải làm sao đây?

.....

Xuân ngồi im lặng trước cửa phòng cấp cứu. Đúng là người con trai đáng sợ hôm đó. Có mơ cô cũng không dám nghĩ tới sự trùng hợp như thế này. Giờ cô nên nói sao đây?

- Đây, cô nói xem, tại sao Huy lại ra nông nỗi này? – Cậu bạn thích Gameboy kia hung hăng nhìn cô không khách khí mà tra vấn.

- Tôi... làm sao tôi biết. Tự dưng anh ta xuất hiện và ngã vào tôi. Làm sao tôi biết anh ta chảy máu được. Tôi đâu có làm. – cô ấp úng trả lời.

- Được rồi Hiền. Cậu nghĩ Huy có thể đẻ một đứa con gái làm cho ra nông nỗi này sao? Nhưng mà... thật không ngờ là lại gặp cô trong tình cảnh này. – Thiên nhìn cô chăm chú, đôi mắt đầy ẩn ý.

- Tôi...

- Xin lỗi, ai là người nhà của bệnh nhân vừa đưa vào? – một cô y tá bước ra từ phòng cấp cứu với bộ đồ xanh.

- Chúng tôi là bạn của cậu ấy. Có chuyện gì xảy ra sao? – Thiên lo lắng hỏi.

- Hiện tại là bạn cậu đang mất máu và cần được truyền ngay lập tức. Không may là nhóm máu của cậu vừa được truyền hết cho một bệnh nhân khác. Vì thế...

- Cái quái gì vậy. Đây có phải là bệnh viện không vậy? Chúng tôi trả tiền để được nghe câu đó à? – Hiền giận dữ, gân cổ lên quát tháo ầm ĩ.

- Cái này cũng là chuyện ngoài ý muốn. Chúng tôi đang yêu cầu cung cấp thêm nhưng chỉ sợ không kịp... - cô y tá đó cũng tái mặt trước thái độ nghiêm trọng của hai người con trai kia.

- Xin lỗi... tôi nhóm máu O... có thể dùng để chuyển máu không? – một giọng nói ngập ngừng phá tan vào bầu không khí nặng nề nơi đây.

- Cô nhóm máu O. Tốt quá. Cho cô ấy chuyển máu. – Hiền vui mừng kéo tay Xuân đi tới trước mặt cô y tá.

- Nhưng chúng tôi phải kiểm tra máu... - cô y tá định lên tiếng.

- không sao. Máu tôi không sao. Tôi vừa làm xét nghiệm cách đây không lâu... - cô lập tức lên tiếng.

- Nhanh lên, thời gian để cô nói nhảm thì bạn tôi chết rồi đấy. Cậu ta mà có mệnh hệ gì thì chắc chắn cô sẽ không yên thân đâu. – giọng Thiên lạnh lùng vang lên làm cho cô y tá kia sợ tới mức muốn ngất nhưng cũng không dám chậm trễ mà lôi Xuân đi về khu lấy máu.

Sau khi được đưa tới phòng lấy máu, Xuân ngồi ngoan ngoãn nhìn mọi người thao tác. Cô im lặng chờ đợi. Không thể phủ nhận là cô có chút sợ nhưng lúc này quan trọng hơn là nên cứu người con trai kia. Dù anh ta có ác tới bao nhiêu cũng là người. Hơn nữa nếu không cứu anh ta thì chắc chắn lươn tằm của cô sẽ cắn rứt lắm.

Thời gian trôi qua chậm chạp. Một lúc sau, thấy cô y tá đứng dậy nói cảm ơn gì gì đó. Cô chỉ cười gượng vì lúc này cô quá mệt. Cảm giác vừa rút bớt máu ra đúng là mang lại nhiều cảm giác khó chịu quá.

Đầu óc xây xẩm, choáng váng. Toàn thân mệt mỏi, rũ rượi... nhưng mặc kệ, giờ chắc là cô đã có thể về được rồi. Lúc này cô chỉ muốn đi nhanh ra khỏi

đây. Tránh xa người con trai kia một chút. Cô không mong gặp lại anh ta trong bất kì trường hợp nào cả.

- Cô đi đâu thế? Đáng ra nên nghỉ ngơi một chút chứ? – Thiên xuất hiện bất ngờ khiến cô có chút lúng túng.

- Tôi...phải về. – cô đáp lại.

- Về với bộ dạng nhếch nhách và khuôn mặt tái mét này sao?

- Tôi không sao. – cô quả quyết rồi vội vàng đứng bật dậy ra về.

Một cảm giác choáng váng bất ngờ ập đến lần nữa. Toàn thân mất hết cảm giác. Đầu óc mụ mị dần dần chìm vào trong bóng tối...

- Thế này mà bảo không sao? – Thiên đỡ thân hình mềm nhũn của người con gái kia, khẽ môi nhận một nụ cười.

Xuân ngủ thật lâu, đến khi cô tỉnh dậy trời đã tối hơn nhiều lúc cô còn tỉnh. Liếc qua chiếc đồng hồ trên tường rồi cô phát hoảng. Đã 9h rồi rồi. Chắc chắn mọi người sẽ lo lắng cho cô lắm. Cô nên về ngay lập tức.

- Tỉnh rồi sao? Đỡ mệt chưa? – một giọng nói đều đều của ai đó từ sau lưng cô.

- Tôi...đỡ rồi. Cảm ơn. Tôi đã ngủ lâu lắm rồi sao? – cô hỏi.

- Cũng không lâu lắm. Cỡ vài ba tiếng gì đó. –

- Thiên trả lời, bước tới gần mang cho cô một ly sữa nóng.

- Tôi phải về. Giờ tôi đi được chưa? – cô dè chừng nhìn anh.

- Tất nhiên nhưng cũng nên uống nốt ly sữa và thay chiếc áo của cô ra. Không phải cô muốn dọa mọi người chứ? – Thiên ném cho cô một chiếc áo thun nam to màu trắng.

- Tôi...cảm ơn.

- Không cần. Đó chỉ là việc nên làm sau những gì cô làm cho bạn tôi.

- ....

- Sau khi xong, tôi sẽ cho người tới đón.

- .....

- Cô còn cần gì nữa không? – Thiên nhìn cô hỏi. Anh chờ đợi xem người con gái kia sẽ yêu cầu gì từ Huy. Tiền? Danh? Hay là cả điều mà cô đang cố thực hiện.

- Đừng nói việc tôi đã làm với anh ta. Coi như là các anh tình cờ phát hiện ra. – cô e dè nói.

- Cô không đùa chứ? – anh ngạc nhiên. Không ngờ lại có người khước từ tất cả những đặc ân mà mình có thể nhận được từ Huy. Là ngốc nghếch hay cao cả?

- Tôi không muốn dính dáng gì tới các anh nhiều. – cô bắt đầu đi nói.

- Được thôi. Chắc chắn cô và cậu ta sẽ còn gặp lại. Việc cô làm ngày hôm nay, biết đâu sau này sẽ có ích. – Thiên cười nhạt.

- Ý anh là sao?

- Cô không về sao? Chắc có người lo lắng đấy.

- .....

Xuân định nói gì đó nhưng rồi thôi. Việc quan trọng bây giờ là cô phải về nhà sớm nhất có thể. Hôm nay đã có quá nhiều việc xảy ra rồi. Cô không muốn phải chịu đựng thêm chút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Một tuần sau ngày đó nhưng cô chẳng cảm thấy thoải mái chút nào. Trong đầu cứ lộn xộn hình ảnh của người con trai kia. Cô thấy sợ. Tại sao cô cứ có cảm giác là mình sẽ gặp lại người con trai đó. Cô chẳng mong gặp lại chút nào cả. Đúng hơn là không muốn quay lại cái khu B đó chút nào cả.

- Đang nghĩ gì thế? – một giọng nói không mấy thiện cảm của ai đó vang lên, khiến Xuân có chút giật mình.

- Chào hai chị, cũng không có gì. – cô nhận ra đó là Quyên và Hà. Hai trong năm bông hồng gai của hội học sinh. Ngay từ khi cô vào hội học sinh, cả hai luôn là người hay làm khó cô nhất và bây giờ vẫn vậy.

- Rảnh rồi quá nhỉ. – Hà nhếch mép cười khẩy.

- Không biết, hai chị có gì cần nói sao? – cô bỏ qua ý chọc khoáy của Hà. Có chú ý tới cũng chỉ thiệt mình mà thôi.

- Không có gì nhiều. Tại hôm qua, Minh đưa thiếu tài liệu cho anh Bằng nên anh ấy không mang hết qua khu B...nên hôm nay nhờ em đi hộ. – Quyên dù ghét nhưng cũng không lộ ra mặt như Hà. Quả khiến cho người ta khâm phục.

- Khu B...tại sao lại là em? – Xuân có chút không thoải mái khi nhắc tới khu B. Tại sao lại bắt cô đi. Rõ ràng biết đó là khu như thế nào mà.

- Sao, không thích à. Hay là ý mình có ai đó chống lưng nên lười biếng không muốn đi. – Hà nói lộ rõ ý ghen ghét.

- Việc này... - Xuân nghẹn giọng. Cô lấy lý do gì để từ chối đây.

- Cũng không có gì quá nghiêm trọng. Chỉ là mang tài liệu qua khu B rồi mà. Không cần quá căng thẳng như thế. Phải không nào? – Quyên nói, ánh mắt xoáy sâu vào đôi mắt của Xuân, từ từ bôi móc sự e ngại, sợ hãi của cô ra.

- Em bận chút việc ấy mà... - cô gượng cười.

- Sợ cái gì mà không dám đi? – Hà như biết được suy nghĩ của cô nên càng lấn tới.

- Vậy tại sao hai chị không đi mà lại đi bắt người khác đi thay. – Xuân bất bình lên tiếng.

- Nào, nào...sao lại cãi nhau thế. Chỉ là hôm nay khối 12 đều có việc phải đi rồi. Có thông báo khẩn hoai nên không thể trốn tránh. Thứ hai việc thông báo cho khu B là việc quan trọng mà em cũng đang rảnh. Với lại...không phải em cũng có người bảo vệ rồi sao? – Quyên cười ẩn ý.

- Việc này không giống...

- Thôi nào, cũng không có gì quá khó khăn. Chỉ là nhờ em đi qua đó đưa tài liệu rồi quay về chứ có phải bảo em học luôn ở đó đâu mà sợ. Phải không? – Quyên tiếp tục.

Cứ thế, Quyên và Hà dồn dập nói khiến cô không còn cách nào từ chối, chỉ có thể đồng ý. Hai người này thật đáng sợ. Một người đả kích, một người xoa dịu dồn người khác vào đường cùng. Giờ cũng đã lỡ đồng ý rồi, biết phải làm sao đây.

Nhìn Hà và Quyên mỉm cười bỏ đi, mà trong lòng càng thấy nặng nề. Cô lại trót dại một lần rồi, đành phải đi thôi. Chắc cô và anh ta không có duyên tới mức có thể gặp nhau suốt đầu hoặc là do cô thăm cầu mong là thế.

Xuân bước thật chậm trên đường tới khu B nhưng khi vừa tới thì cô lại chạy như bay tới văn phòng của giáo viên với hi vọng nhỏ nhoi là không phải gặp bất kì những việc gì tương như như lần đầu tiên cô tới khu B.

Chẳng biết tại sao mà từ khi bước vào đây, cô cứ có cảm giác không thoải mái chút nào cả. Chắc tại việc ngày hôm ấy cứ ám ảnh cô tới bây giờ.

Đúng là đôi khi, người tính không bằng trời tính. Dù định là chỉ tới đưa tài liệu xong là đi ngay nhưng tới giờ cô vẫn không thể đi được. Lý do đơn giản là vì cô phải ở lại giúp một số giáo viên việc vặt... may cũng chỉ là những việc loanh quanh trong văn phòng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu nhưng cô đã hoàn thành hết công việc và cũng tạm quên đi nỗi lo vu vơ kia.

Đi khỏi văn phòng, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn nhưng nó không kéo dài được lâu khi trước cô nghe tiếng bước chân chậm rãi từ đâu vang lên.

Tại sao cô thấy bất an. Trong lòng bồn chồn, không yên. Là do cô lo lắng quá nên nó vậy sao?

Vội vàng núp sau bức tường, len lén nhìn ra... Một thoáng trái tim cô trùng xuống. Là... là người con trai hôm qua, chưa kể còn có cả Thiên và Hiền – hai người bạn thân của anh ta nữa. Tại sao cô và anh lại có “duyên” như thế chứ?

May là anh ta chỉ đi ngang hành lang này. Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi lùi lại ra sau...

Rầm...

Xuân tái mặt lại. Ai lại để chiếc chổi ở đây chứ? À, không phải nói là tại sao cô lại ngốc nghếch khi trốn đúng chỗ nhà kho đựng đồ để rồi hậu đậu làm rối tung tất cả mọi thứ lên. Mong là anh ta sẽ không chú ý. Phải không nhỉ?

Cô len lén ngó ra khỏi bức tường. Trái tim thoáng trùng xuống. Ánh mắt sắc lạnh của anh ta hướng về phía cô. Nụ cười nửa miệng mang theo chút cười cợt, thích thú như một con dã thú nhìn thấy con mồi của mình.

Cô hốt hoảng lùi lại, không kịp suy nghĩ gì mà chỉ biết cầm đầu mà chạy. Phải, cô phải chạy ra khỏi đây ngay lập tức.

Nhìn dáng người nhỏ bé của người con gái kia gồng mình bỏ chạy, thật không khỏi khiến anh buồn cười. Chạy trốn? Cô nghĩ nó có ý nghĩa gì chứ.

- Bật camera lên, tìm xem con chuột bé nhỏ của chúng ta đi đâu rồi nào. – anh cười nhàn nhạt.

- Có hứng thú tới thế sao? – Thiên hời vu vơ.

- Tất nhiên rồi. Cậu không thấy dạo này quá chán sao? – anh khẽ nhếch mép cười.

- Cũng phải. Lâu lâu mới có gì đó chơi mà. Phải thử xem món đồ chơi mới có vui không đã. – Hiền thích thú chen ngang.

- Phải. – người con trai kia vươn vai rồi bình thản đi về phía người con gái kia vừa chạy trốn. Ánh mắt chăm chú nhìn màn hình camera từ chiếc điện thoại. Thật dễ dàng để tìm ra con mồi này. Chắc cũng phải vận động một chút chứ nhỉ.

Xuân dừng chân tại một chỗ nghỉ mệt. Toàn thân run rẩy, không thể kìm chế được nỗi sợ hãi trong lòng. Tại sao, cô lại gặp được anh ta chứ. Mỗi lần gặp là một cảm giác không thoải mái chút nào. Mong là anh ta không đuổi được tới đây. Từ này giờ, cô chưa thấy ai chạy theo mình. Có lẽ là họ sẽ không tìm ra hoặc sẽ là không muốn tìm cô nữa. Hơn nữa anh ta cũng vừa xuất viện, chắc không dư sức để đuổi theo. Ít nhất là cô hi vọng thế.

Nghỉ một lúc lâu, lấy lại tinh thần rồi cô mới quyết định ra về. Mọi thứ có vẻ yên ắng, dù hơi kì lạ một chút nhưng chắc sẽ không sao.

Đứng dậy, phui váy cho sạch rồi bình tĩnh đi ra khỏi chỗ trốn.

Bước chân khựng lại khi nhận ra có người chắn trước mặt mình. Là... là cậu bạn thích Gameboy tên Hiền thì phải.

Không không thể nào... tại sao cậu ta lại ở đây? Nếu như thế... có nghĩa là có thể còn hai người kia nữa... Không. Thực sự không ổn rồi.

Cô hốt hoảng xoay người bỏ chạy, cô rẽ vào góc khuất gần đây nhất rồi bước chân lại khựng lại khi toàn thân bị chắn lại bởi dáng người cao lớn của ai đó.

Hơi ngước nhìn... một lần nữa cô như trùng xuống. Lần này lại là cậu con trai tên Nhật Thiên.

Không, cô không thể để bị bắt như thế này. Hôm qua, họ nói là chưa phải lúc. Chẳng lẽ lại là hôm này. Không phải chứ? Chỉ mới cách một ngày thôi mà.

- Không... tại sao các anh lại ở đây? – cô sợ hãi hỏi. Làm sao để không chế nỗi sợ hãi đang làm cô yếu đuối như thế này. Không... không thể. Nó cứ càng ngày càng dâng lên khi cô nhìn thấy mấy người này. Cô muốn gọi cho Băng... nhưng lại không mang điện thoại. Cô thật ngốc mà.

- Vậy cô nghĩ chúng tôi làm gì? – cậu con trai kia hỏi ngược lại.

- Tôi không biết... - cô lắc đầu.

- Tôi nghĩ cô biết chứ. – anh nhún vai.

- Không... tôi không biết... - cô lắc đầu rồi vội vàng lùi lại phía sau nhưng rồi lại bị ai đó ngăn lại.

Cô giật mình, quay lại nhìn người đằng sau mình. Lần này, thực sự là cô thấy tuyệt vọng. Là người con trai đó. Thì ra, cô chạy trốn cũng chỉ là một trò đùa của bọn họ. Cảm giác vừa sợ, vừa giận khi nhận ra mình bị đem ra làm trò cười như thế này.

- Cô có muốn biết không? – anh ta nhìn cô, cười nhàn nhạt.

- Không... không... tôi phải về. – cô luống cuống lùi lại.

- Nhưng tiếc thật đó. Câu trả lời không phải do cô quyết định. – anh nhún vai nhìn cô, vừa nói vừa lộ ra vẻ đáng tiếc thật.

- Anh định làm gì chứ? – cô nhìn anh giận dữ.

- Vậy đi theo đi sẽ biết.

Chưa kịp hiểu chuyện gì, toàn thân đã bị nhấc bổng lên. Cả người chơi vơi khi bị anh ta vác lên một cách thô bạo như một món hàng không giá trị.

Cô hoảng sợ hét lên, hai tay đâm loạn xạ lên nhưng chỉ càng làm cho tên con trai kia thêm hứng thú. Mặc dù vết thương của anh đang nhói đau.

Cô ghét chính mình lúc này. Yếu ớt, chỉ có thể bị người khác điều khiển. Cô không thích cảm giác này. Vốn đã từng hứa với mình sẽ không bao giờ cho phép mình rơi vào tình trạng này lần nữa nhưng cuối cùng thì mọi việc vẫn không phải do cô quyết định.

Rầm...

Cô bị ném thô bạo xuống đất khi họ vừa bước vào một căn phòng trống. Vội vàng nhìn xung quanh dè chừng. Tất cả không có gì đặc biệt ngoài những bộ bàn ghế được xếp gọn sang một bên để chừa một khoảng trống ở giữa.

- Sao? Cảm thấy thoải mái hơn chưa? – người con trai kia ngồi thụp xuống, đối diện với cô.

- Thoải mái? Anh nghĩ có ai thoải mái khi bị người khác bắt đến đây à? – cô nhìn anh ta với ánh mắt không mấy thiện cảm.

- Biết sao được. – anh nhún vai.

- Tôi không có thời gian rảnh để ở đây ngồi nói chuyện phiếm với anh. Tôi phải về. – cô đứng dậy phui váy rồi quay người bỏ đi.

- Nào...nào...đây là đâu mà cô nghĩ là mình thích đi là đi được nhỉ? – người con trai đó vòng qua, chặn cô lại. Khuôn mặt trầm xuống, toát ra cái nhìn lạnh lẽo nhìn cô.

- Tại anh kéo tôi đến đây chứ bộ. – cô bực bội phản đối.

- Thì sao?

- Anh...giờ anh muốn gì nào? – cô khó chịu nói lại. Cô thực sự bị tính ngang ngược của tên con trai này chọc điên rồi.

- Hay chúng ta chơi tiếp trò hôm qua nhỉ? – anh nhếch mép cười khiêu khích. Sao? Muốn lớn giọng lại với anh sao? Hình như cô hơi ngây thơ rồi.

- Cái...gì... Tôi không rảnh. – cô vội vàng lùi lại nhưng lại đụng phải một người khác.

Cô thật ngốc khi quên mất còn có hai người nữa ở đây. Hơi quay lại nhìn người đằng sau mình. Nụ cười tinh nghịch của cậu thật chả hợp với tình cảnh lúc này gì cả.

- Sao thế? Chưa chơi gì mà. – cậu ta cười đùa như đây chỉ là chuyện nhỏ.

- Không... - cô lắc đầu.

Không đợi cô lên tiếng lần nữa, cậu ta đã tum lấy tay cô, bẻ ra sau rồi không biết lôi từ đâu một sợi dây ra trói tay cô lại.

Cảm giác bị bó buộc khiến cô nhớ lại những điều tồi tệ trước đây. Nước mắt không hiểu sao lại lăn dài trên má. Khuôn mặt lộ rõ sự hoảng loạn, sợ hãi khiến người đối diện có chút bất ngờ trước hành động có phần thái quá của cô.

- Không...đừng...đừng mà. – cô lắc đầu.

- Sao thế? Không phải lúc này còn mạnh miệng lắm sao? - cậu con trai thích Gameboy kia lên tiếng giễu cợt.

- Không... - cô lắc đầu.

- Được rồi, tớ nghĩ thế cũng đủ rồi đó Long – người từ nãy giờ im lặng, đột ngột lên tiếng. Anh bình tĩnh gỡ bỏ cánh tay của cậu bạn ra. Thật ra, anh có biết chút ít về việc trước đây của cô dù đó là việc bí mật.

- Cậu có phải là chán quá không?

- .....

Mặc kệ để hai cậu bạn mình cãi nhau, người con trai kia vẫn chỉ chăm chú nhìn vào người con gái kia. Khuôn mặt tái nhợt vì sợ. Thì ra, cô cũng không quá mạnh mẽ như vẻ ngoài của mình.

- Cô có gì mà có thể khiến anh ấy trở nên ngốc nghếch như thế? – anh nhìn xoáy sâu vào khuôn mặt của cô.

- ... - cô ngơ ngác nhìn người con trai đó như chưa hiểu rõ điều gì.

- Không phải sao? Người mà có thể làm Tiên điên cuồng nhưng cuối cùng chỉ chọn mình cô.

- ...

Rầm...

Cánh cửa bật mở một cách thô bạo. Một người con trai hốt hoảng chạy vào. Khuôn mặt như giãn ra khi nhìn thấy người con gái kia vẫn bình an. Nhưng ngay lập tức, anh lại thay đổi sắc mặt. Không kịp nói gì, anh xông tới túm cô áo của người đang ở trước mặt cô.

- Huy, đừng bao giờ đi quá giới hạn như hôm nay nữa. – Băng tức giận quát lớn.

- Nào, nào...anh đâu cần phải to tiếng như thế không. – anh ta cười khẩy.

- Em...tại sao em lại làm như thế? – Băng nhăn nhó nhìn Huy.

- Chỉ là muốn xem thử khẩu vị của anh thế nào thôi. Ai ngờ đúng là đáng thất vọng. Không hiểu một người bình thường như cô ta, thì có gì hay mà anh lại trở nên như thế này nhỉ?

- Khoan đã...tại sao hai người lại xưng hô như thế? – Xuân đột ngột chen vào.

Băng im lặng nhìn cô một lúc, khẽ thờ dài rồi mới lên tiếng.

- Đây là em trai anh. Nhất Huy.

- Em trai anh? Là người đó sao? – cô quay ra nhìn trần trời vào người con trai kia. Có phải là vì anh ta đã biết cô là ai nên mới làm thế với cô không?

- Sao? Đáng ra cô phải biết ngay từ đầu chứ. – Huy cười khẩy.

- Anh...

- Dù sao cũng biết nhau rồi. Tôi đang không biết cô sẽ làm gì để kéo tôi về nhà Chính nhỉ? – Huy cười khẩy.

- Tôi...

- Nếu thế thì sang khu B đi. Chẳng phải sẽ có cơ hội hơn sao? – anh ta nhếch mép giễu cợt.

- Đừng đùa quá lố như thế. – Băng bức bối nhìn đứa em trai của mình.

- Không phải sao? Hay là cô sợ. Cô nghĩ rằng, mình là bạn gái của anh thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời và quay trở về nhà Chính sao? – Huy cười khinh khinh.

- Tôi không có ý đó. – cô lắc đầu. Đúng rồi, cô phải làm sao đây?

- Thế sao? - anh vẫn không thay đổi nét mặt.

- Chỉ cần làm theo lời anh là anh đồng ý đúng không? – cô nhìn anh chăm chú.

- Xuân, được rồi. Không cần phải lo chuyện đó. – Băng mắt kiên nhẫn, xen vào.

- Em ơn mà. – cô bình tĩnh nói lại với Băng.

- Em...

- Vậy thì cứ làm theo những gì anh muốn đi. Nếu nó có thể khiến anh quay trở về. – cô nhìn Huy và kiên quyết nói.

- Cô chắc chứ? – Huy nhướn mày nhìn cô.

- Phải. – cô gật đầu.

- Xuân...em dừng ngay việc này lại. – Băng tức giận chen vào.

- Dừng ngăn cản em. Đó là do em quyết định. – cô bình thản đáp lại anh.

- Được rồi. Hai người tình cảm thật đấy. Anh nghĩ em sẽ làm gì cô bạn gái bé nhỏ của anh sao? Anh nghĩ em là loại người nào thế? – anh nhìn Băng cười vu vơ.

- Tôi đã nói là sẽ nghe theo ý anh. Vậy anh muốn tôi phải làm sao đây? – Xuân ngó lơ cuộc đối thoại của hai người.

- Hoan nghênh tinh thần dũng cảm của cô. Hi vọng là cô sẽ không hối hận. – Huy vui vẻ đáp lại.

- Tất nhiên. – cô kiên quyết đáp.

Băng im lặng không nói gì. Anh còn có thể nói gì một khi cô đã cương quyết như thế. Trái tim nặng nề đầy lo lắng. Lần này thì anh không thể giúp gì được cho cô rồi. Làm sao có thể giúp khi chính anh còn không thể giải quyết hiểu lầm giữa anh và Huy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Trời trong xanh cùng nắng vàng nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian. Thoang thoang trong không khí còn vương lại chút mùi ẩm ướt của cơn mưa tối qua.

Hành lang khu B mọi ngày vẫn yên tĩnh nhưng hôm nay thì khác. Tiếng bước chân chậm rãi của ai đó cứ vang vọng trong không gian mang theo chút rụt rè, e ngại. Cũng phải, hôm nay là ngày đầu tiên cô chuyển sang khu này học. Có mơ cô cũng không dám là mình sẽ sang đây học như thế này.

- Anh muốn tôi phải làm gì? – giọng Xuân đầy kiên quyết nói với người con trai đang ở trước mặt mình.

- Đừng nghiêm trọng quá chứ. Tôi không làm gì quá đáng đâu. – Huy nhếch mép cười khẩy.

- Vậy thì anh có thể nói nhanh được không? Đừng áp a áp úng kiểu đó nữa. – Xuân khó chịu nhìn anh.

- Để xem nào...cũng đơn giản thôi. – Huy nhìn cô cười đầy ẩn ý.

- Anh...

- Nếu cái gì cô cũng có thể làm được...vậy tốt thôi, tôi muốn cô chuyển sang khu B này học và đồng thời...chuyển tới nhà tôi ở. – Huy liếc nhìn khuôn mặt càng ngày càng biến sắc của Băng.

- Đừng đi quá lỗ như thế. – Băng gằn giọng cảnh cáo em trai mình.

- Có gì sai sao? Muốn em về mà không cho cô ấy ở gần em, chẳng phải là làm khó cô ấy sao? Đúng không? – giọng Huy bình thản đáp lại, thỉnh thoảng còn nhìn Xuân để thăm dò biểu hiện của cô.

- Học khu B thì không sao...nhưng tại sao lại là...chuyển tới ở nhà anh? – Xuân có chút bất mãn nhìn anh.

- Sao? Không phải là đúng rồi à? Trong hợp đồng ban đầu có ghi rõ ràng là không đơn giản là tới đây để thuyết phục ba bọn tôi về nhà Chính mà còn là người giúp việc nữa. Không phải sao? Băng và mấy người khác hình như hơi chưa đụng chạm gì tới điều đó, tôi cũng nên giúp cô thực hiện đúng hợp đồng chứ nhỉ? – Huy khinh khỉnh nói.

- Huy... - Băng gắt giọng.

- Được rồi. Anh ấy nói cũng đúng mà. Không sao. Việc đó có gì ghê gớm đâu. – Xuân kéo tay Băng lại, mỉm cười trấn an anh.

- Em... - Băng nhe răng, không biết phải nói sao với cô.

- Đừng lo. Em tin anh ấy cũng sẽ không làm gì quá đáng với em đâu. Phải không? – Cô vừa nói vừa nhìn Huy.

- Tất nhiên. – Huy nhún vai.

- Mọi việc không đơn giản như em nghĩ đâu. – Băng gằn lại.

- Là do anh nghĩ quá thôi. Cậu ấy có thể làm gì em nào? Đánh đập? Chửi mắng...hay làm gì khác nữa?

- Này...này...tôi cũng không ác tới mức lại đi ra tay với con gái như thế chứ. – Huy nhăn mặt nói.

- Thế thì tốt rồi. Em sẽ chuyển. Có chuyện gì thì anh nhất định sẽ giúp em mà, phải không? – cô quay qua nhìn Băng đầy cương quyết.

Băng im lặng nhìn cô một lúc. Đầu óc anh đang rối tung cả lên. Mọi việc đâu đơn giản như cô nghĩ. Đôi khi có những việc mà anh muốn nhưng chưa chắc đã làm được và lần này chính là một trong số đó.

- Em sẽ thường xuyên gọi điện thoại về cho anh, hơn nữa chúng ta học cùng trường mà phải không? – cô nhẹ nhàng trấn an anh nhưng thực ra trong lòng cô cũng đang sợ đến run người.

Qua những lần chứng kiến những việc mà Huy đã làm, cô đủ biết một phần đáng sợ của anh ta. Nhưng biết làm sao được. Cô phải mạnh mẽ lên. Đầu thế mãi nhờ cây Bàng, hơn nữa lần này có liên quan tới em trai của anh là Huy. Chắc chắn hai người đó phải có chuyện gì đó mới khiến cho không khí giữa hai người bọn họ nặng nề như thế.

Dòng suy nghĩ tạm thời trôi qua để cô tập trung quay về hiện tại. Dù sao cũng đã chuyển rồi, không còn gì phải bàn cãi, tốt nhất là nên hoàn thành mọi việc thật tốt.

- Sao? Bữa đầu đi học vui chứ? – giọng nói có chút thờ ơ của người con trai nào đó vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh nơi đây.

- Anh nghĩ là có vui không? – Xuân bình thản đáp lại. Không cần quay người lại cũng biết đó là ai.

- Vậy sao? Không vui à? Biết sao được chứ. Là do cô đã chấp nhận thôi. – Huy nhún vai, tiếc rề.

- Anh cũng rảnh rồi nhỉ? Tới đây chỉ để nói lung tung thôi à? – cô khó chịu nhìn Huy.

Huy không đáp mà chỉ nhìn cô cười cợt. Anh thích chọc cho người con gái này tức điên lên. Vì như thế, sự tức giận của anh dành cho Bàng mới thuyên giảm. Nhưng cũng không hẳn thế. Anh thích nhìn đáng sợ cô khi giận dữ. Đôi mắt sáng lên nhìn anh trừng trừng dù tận sâu trong cô, anh chắc chắn cô đang sợ mình nhiều lắm.

Anh chậm rãi tiến về phía cô, ánh mắt chăm chú không rời, quan sát từng sự bối rối nhẹ trên khuôn mặt của cô. Cứ thế, anh từng bước từng bước tiến lại gần.

- Anh định làm gì? – Xuân đề phòng nhìn anh.

- Cô nghĩ tôi làm gì? – Huy hỏi vặn lại.

- Anh... - cô cảm thấy khó chịu khi bị đem ra làm trò đùa như thế này.

- Tôi đang thắc mắc nếu như cô bị nhốt thì sao nhỉ? – Huy nháy mắt nhìn cô.

- Anh... - chưa kịp nói hết câu, toàn thân mình đã bị nhấc bổng lên.

- Sao thế? Sợ rồi à? – anh bật cười.

- Đáng ghét. Thả tôi xuống, tại sao anh đang bị thương mà có thể rảnh rỗi đi chọc phá người khác sao? – cô tức giận hét lên.

Lời nói vừa dứt, toàn thân đột ngột bị thả xuống đất. Cô choáng váng vì màn “hạ cánh” bất ngờ ấy còn chưa kịp hiểu gì, cánh tay thô bạo bị anh ta kéo giật lên. Ánh mắt sắc lạnh của anh ta nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả ai đang ở trước mặt, không còn chút gì gọi là cười cợt như trước.

- Tại sao cô biết việc đó? – Huy liếc nhìn cô.

- Tôi...tôi... - cô lạc giọng. Lần này, không thể nói là không sợ được.

- Ai nói cô biết. – anh càng dùng sức siết chặt cánh tay của cô.

- Đau...đau quá...anh thả tay...ra đã. – cô nói như muốn khóc vì đau.

- Nói...

- Là...tôi cảm thấy thế. – cô nói không ra hơi.

- Cảm thấy thế? Cô đùa à? – anh càng siết chặt.

- Đau... - cô bật khóc. Cánh tay như muốn nát ra vì anh. Thật không hiểu anh ta kiểm đầu ra sức mà siết tay cô đau tới như thế.

- Ai nói cho cô biết. – Huy nói lỏng tay nhưng ánh mắt vẫn hung dữ như trước.

- Tôi đã nói là tôi đoán mà. Mấy lần nhìn anh nhăn nhó là đủ biết rồi. Có cần tỏ thái độ như thế không? Anh sợ ai biết thì đừng có đi gây sự với người khác nữa. – Xuân quệt vội vệt nước mắt còn đọng lại rồi nhìn anh đầy căm ghét.

- Hừ... - Huy liếc cô lần cuối rồi mới bỏ tay ra.

- Anh thừa sức hay sao mà đi gây sự với tôi. – mọi sự hãi giờ chuyển sang tức giận.

Cô luôn thắc mắc tại sao Huy lúc nào cũng muốn gây sự với cô, đặc biệt là khi có Bàng. Giữa hai người rốt cuộc là có việc gì xảy ra chứ? Cô không thể hiểu nổi suy nghĩ của hai người này. Lần này quả thật rất khó để khiến Huy đổi ý quay trở về. Triệt và Duy ngay từ đầu đã không có thành kiến gì với cô nên họ dễ dàng đồng ý giúp cô nhưng lần này thì sao?

- Bớt lo việc của người khác đi. Hết giờ rồi, không định về hay sao? – Huy vẫn giữ ánh nhìn đó.

- Khỏi cần anh lo, tôi không thèm trốn đâu. – cô lườm lại.

- Cô nghĩ mình trốn được sao? – anh cười khẩy.

- Anh...tôi không thèm. – cô nổi điên lên quát.

- Thật sao?

- Thật. – cô quay lại nhìn anh rồi hét lên.

Cô xoay mình bỏ đi. Thật đáng ghét. Cô đang tính trốn qua khu A gặp Băng mà cuối cùng bị anh ta tóm lại chọc cho nổi điên lên chưa kể còn dọa cho cô sợ muốn chết. Anh đúng là giỏi làm mất hứng người khác.

Cô vừa đi vừa giậm chân thật mạnh như muốn trút giận lên sàn nhà. Bao nỗi buồn bức cứ dồn nén suốt mấy ngày không biết cách làm sao để trút bỏ. Mỗi lần gặp Huy là một lần như thế này đây.

- Cô có biết mình nặng lắm không? Không sợ sập sàn à? – Huy đứng đĩnh đi phía sau, lên tiếng giễu cợt.

- Sao anh lại đi theo tôi. Muốn chọc tức người khác sao? – cô nhìn anh khó chịu.

- Đường này tôi đi có gì sai à?

- Anh...

Cô không thèm nói nhiều mà xoay mình bước thẳng xuống chiếc cầu thang gần đó. Huy cũng vẫn đi theo. Anh càng như thế cô càng khó chịu. Bước chân dồn dập như muốn bỏ anh lại phía sau. Cứ thế cô mãi mê chạy vội lên cầu thang. Bất ngờ có tiếng la hét ở đâu đó làm cô giật mình, bước hụt lên bậc cầu thang. Toàn thân mất thăng bằng ngã về phía sau. Bàn tay chới với nắm về phía không trung nhưng hoàn toàn không có điểm tựa.

Giây phút cô ngã xuống, hình như có ai đó đang kéo cô lại về phía người đó chần cho cô khi cô bị ngã về sau. Toàn thân được đỡ khỏi sự va chạm bất ngờ với mặt đất nhưng đầu óc cũng có đôi chút quay cuồng.

- Cô đi đứng kiểu gì thế? – giọng nói giận dữ của Huy khiến cô giật mình. Thế ra người đỡ cô là anh sao?

- Tại sao anh lại ở đây?

- Chứ không phải cô té lên người tôi sao? – Huy gần giọng, khó chịu.

- Là do anh... - cô định nói gì đó nhưng rồi lại đổi ý. Làm gì có chuyện anh đỡ cô chứ.

- Có ý kiến gì không?

- Không... - Xuân đứng dậy, phui chiếc váy. Hơi liếc nhìn người con trai phía trước mặt, trong lòng có chút bức bối.

Ánh mắt lướt nhẹ qua khuôn mặt lạnh lùng có chút tái nhợt của Huy, đột nhiên trong lòng có chút áy náy. Dù ghét tới mức nào đi nữa nhưng không thể không cảm ơn anh ta.

- Anh vẫn ổn chứ? – giọng cô nhỏ nhẹ.

- Sao? Đang tiếc cho tôi không chết phất đi để cô chạy về với người yêu à? – Huy nhìn cô mỉa mai.

- Đây. Tôi không phải cái loại người độc ác như anh đâu. Tôi đã thật lòng hỏi thăm, có cần tỏ thái độ như thế không?

- Cảm động quá nhỉ?

- Hừ...đừng hỏi tại sao không ai quý mến anh. – cô liếc nhìn anh ta một cái rồi bức bối quay đi. Đúng là nói chuyện với người như Huy chỉ càng khiến cho mình thêm tức giận.

Nhìn dáng người nhỏ bé của Xuân đi khuất, khóe miệng Huy khẽ nhếch lên tạo một nụ cười nhàn nhạt. Tại sao anh lại đỡ cho cô? Tại sao anh lại cứ thích chọc ghẹo để nhìn cô tức điên lên như thế? Có thật là anh chỉ muốn trả đũa Băng không? Cũng không hẳn, đơn thuần chỉ là muốn chọc phá cô một chút, cho cuộc đời vốn tẻ nhạt của mình có gì thay đổi.

.....

Phải một lúc sau, Xuân mới lấy lại sự bình tĩnh ban đầu. Tại sao cô dễ mất bình tĩnh đối với Huy như thế. Nhìn anh là cô lại nhớ tới Băng. Hai người quá thật giống nhau như đúc. Nếu không phải cả hai để kiểu tóc khác nhau thì chưa chắc cô nhận ra. Vì thế mỗi khi cô nhìn anh, trong lòng lại càng nhộn

nhạo không yên. Chỉ có điều tính cách của hai người ấy dường như quá khác nhau.

Hai người vốn là anh em sinh đôi nhưng người ta vẫn thường nói những cặp sinh đôi sẽ có tính cách không giống nhau lắm. Băng và Huy có lẽ là một minh chứng cụ thể cho điều đó nhưng có lẽ vì thế cô mới thích Băng hơn. Nếu cả hai giống nhau về cả ngoại hình và tính cách thì cô sẽ thích ai chứ?

Xuân tự cười chính mình vì suy nghĩ đó. Cô thật lo xa. Mặc kệ tương lai hay quá khứ ra sao, hiện tại người trong lòng cô là Băng, thế cũng đã quá đủ rồi. Chỉ có điều là hiện tại cô đang ở chung nhà với Huy, dù rất ít khi gặp anh nhưng cũng khiến cô không thoải mái chút nào. Càng nghĩ, cô càng thấy con đường về nhà thật xa xôi.

Căn nhà quá yên ắng và nhạt nhẽo dù cho nó có to lớn, đẹp đến mức nào. Cô cũng không ham chút nào. Lướt thẳng xuống bếp để tìm kiếm chút gì đó lót bụng sau một ngày đi học vất vả. Cả chiếc tủ lạnh to kia cũng không có đến một thứ gì có thể lót bụng được. Có vài chai nước lọc, vài lon bia với vài món đồ lung tung.

Một con người bừa bộn và lung tung. Cứ đà này cô sẽ chết đói nếu như không tự mình sắm sửa. Càng nghĩ, cô càng thấy bức mình. Tại sao Huy thích làm những việc khiến người khác dễ nổi điên lên thế.

Xuân nhăn nhó vác theo chiếc túi nhỏ và ví tiền rồi lật đật lết xác ra siêu thị gần đó để mua đồ ăn cho bữa tối và mấy ngày sau nữa.

.....

Huy về nhà sớm hơn mọi ngày một chút. Mới 7h tối anh đã có mặt ở nhà. Hôm nay có chút mệt nên anh mới thế. Chắc do lúc trưa khi anh đỡ Xuân, và phải vết thương nên giờ mới khó chịu như thế này. Đang định lên phòng, bước chân hụt lại bởi mùi thơm ngào ngạt từ phòng bếp tỏa ra. Có ai đang nấu ăn sao? Đã lâu rồi nhà bếp đó bỏ trống, không ai sử dụng. Là ai? Không lẽ là người con gái đó?

Thì ra đúng là thế. Dáng người nhỏ nhắn, chạy lăng xăng trong bếp, vừa nấu vừa huýt sáo theo một bài hát nào đó. Anh chợt nhận ra một điều... người con gái đó cũng có nét dễ thương đấy chứ. Có phải vì một người con trai luôn cảm thấy con gái luôn quyến rũ khi đang nấu ăn không nên anh mới sinh ra thứ cảm giác kì lạ này?

- Anh về rồi à? Ăn cơm thôi. Tôi đói rồi. – Xuân vừa nói vừa bê nốt món canh cuối cùng ra.

- Sao định lấy lòng tôi sao? – Huy lại giờ giọng cười cợt dù trong lòng đang dậy sóng. Lâu rồi mới có người nấu ăn cho mình. Đã lâu rồi anh chưa ăn cơm trong chính căn nhà của mình. Bao cảm xúc nhớ nhung về gia đình chợt ùa về. Anh đã đánh mất nó bao lâu rồi nhỉ?

- Nếu mà lấy lòng được anh thật thì càng tốt. – Xuân ngông nghênh nhìn anh thách thức lại.

- Đương nhiên là không rồi. – Huy bình thản đáp lại trong khi ngồi yên vị trước bàn ăn.

- Hừ... - cô cũng không nói thêm nhiều mà chỉ im lặng dọn cơm ra cho hai người ăn.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí khá im lặng. Xuân chỉ mãi mê nhìn vào mấy món mình làm. Lâu rồi không nấu nhưng mùi vị cũng không tệ. Cô cũng có nấu mấy món nhanh hồi phục vết thương cho Huy, coi như cũng thay lời cảm ơn của cô về việc lúc sáng. Hơn nữa, Huy lại là em trai của Băng, chắc chắn Băng sẽ lo cho cậu ấy nhiều lắm, nên “chăm sóc” anh ta kĩ một chút cũng tốt.

- Nay, cô không biết giữ hình tượng à? Con gái có ai ăn như thế không? Ăn mà không còn biết tới ai nữa. Không hiểu sao Băng có thể yêu một người như cô? – Huy đột ngột lên tiếng nhận xét.

Xuân đang ăn mà chút nữa thì nghẹn. Cái gì mà giữ hình tượng chứ? Trước giờ cô vẫn ăn như thế này, có ai phàn nàn gì đâu. Mà cô không phải là thiên kim tiểu thư, việc gì phải tốn công tốn sức giữ hình tượng. Đẹp mà đói thì cô không ham chút nào cả. Nhưng mà cái về sau mới khiến cô tức giận. Nói thế, chẳng khác nào nói cô không xứng đáng với Băng cả. Cô không hoàn hảo nhưng không có nghĩa là cô không được phép yêu anh.

- Anh có ý kiến gì à? Việc gì tôi phải giữ ý tứ với anh. Chẳng lẽ tôi phải ăn giống anh? Mà anh đang giữ hình tượng với tôi sao? Tại sao thế? Hay là anh thích tôi à? – cô liếc nhìn anh một cái.

- Nếu đó là thật thì sao? Cô có dám bỏ Băng đi theo tôi không? Dù gì tôi với Băng cũng là anh em, cũng giống nhau đó chứ. Những gì anh ta không dám làm, tôi có thể làm. Sao, có muốn đổi ý không? – Huy nhếch mép cười nhạt.

- Anh...đồ không biết xấu hổ. Còn lâu tôi mới thêm. – cô bị anh chọc cho tức điên lên. Dám có người xúc phạm Băng là không thể chấp nhận được rồi.

- Tùy thôi, ai biết được khi nào cô sẽ đổi ý.

- Còn lâu. – cô cương quyết nhìn anh rồi quay phắt đi, không thêm quan tâm tới anh nữa mà chỉ chăm chăm vào bữa ăn, kết thúc nó thật nhanh để rồi đi chỗ khác.

Dọn dẹp xong hết phần của mình, Xuân chạy ầm ầm lên phòng mình. Cô ghét mình như thế này, cứ có ai đụng đến Băng là cô lại trở nên mất bình tĩnh như thế này. Lâu lâu Huy nói những điều khiến cô thấy bất an lắm. Không phải là Huy nói không đúng. Cô có quá nhiều khuyết điểm để đứng cùng anh, dù cô lấp như thế nào cô vẫn không thấy tự tin hơn nhưng cô sẽ không để ai đó chen ngang giữa cả hai nữa. Cô không muốn lịch sử phải lặp lại lần nữa.

Oh,...half of my heart...

Tiếng chuông điện thoại cắt dòng suy nghĩ mông lung của cô. Vội vàng lấy lại bình tĩnh, Xuân cầm điện thoại lên xem. Nụ cười đột ngột hiện lên khóe môi. Bao buồn bực chợt tan biến, trong lòng trào dâng niềm vui nhỏ bé khó tả.

- Alo, em chào anh. – cô vui vẻ đáp lại.
- Sao em bắt máy lâu thế? – giọng nói nhỏ nhẹ từ đầu dây bên kia như trách móc, như giận hờn.
- Em phải nghe nhạc chuông mới chứ. Hay lắm.
- Thế ra, là không thích nghe anh nói mà nghe nhạc chờ à?
- Hìhì...
- Thế anh tắt máy đây, nhá máy cho em nghe nhạc chờ nhé. – Băng giả bộ chuẩn bị cúp máy.
- Ấy... ấy... em thích nghe anh nói hơn.
- Có thể chứ. Ngoan lắm.
- Hì...
- Đạo này em vẫn ổn chứ? – giọng Băng có chút trầm mặc.
- Em khỏe lắm. Mọi thứ vẫn tốt. – cô nhiệt tình nói.
- Huy có làm khó em không?
- Không, em cũng ít gặp anh ấy lắm đừng lo. Anh biết là em không phải là người dễ bắt nạt mà.
- Ủ, anh xin lỗi lần này không giúp được em rồi.
- Lâu lâu chúng ta mới nói chuyện với nhau mà, đừng nói những việc như thế, được không? – giọng cô cũng có chút trùng xuống.
- Ủ.
- Đạo này anh khỏe không? Anh Duy và mọi người vẫn ổn chứ? Lâu rồi không gặp mọi người nên nhớ quá. – cô nhấn nhá nói.
- Em nhớ anh hay nhớ mọi người hơn. – giọng Băng mang chút trêu đùa.
- Hừ... em không thêm nhớ anh đâu. – cô vừa cười vừa nói.
- Vậy sao? Anh cũng không thêm nhớ em. Anh cúp máy đây. – Băng bình thản nói, cũng ráy muốn cúp máy.
- Ấy... em đùa mà. Em nhớ anh nhiều lắm, được chưa? – cô hốt hoảng ngăn lại.
- Ủ, có thể chứ. Anh cũng nhớ em. – Băng trả lời. Có ai biết rằng lời nói đó của cô khiến lòng anh ấm áp, hạnh phúc như thế nào không chứ.
- Hic... lâu rồi không được gặp anh.
- Vậy ngày mai ta gặp đi. Ở sân thượng của dãy nhà giữa khu A và khu B vào giờ nghỉ trưa?
- Liệu có được không? Em sợ...
- Đừng lo, sẽ ổn thôi. – Băng dịu giọng.
- Vậy mai chúng ta gặp nhau nhé. – Xuân phấn chấn hẳn lên. Đã gần một tuần rồi không được gặp anh, trong lòng nỗi nhớ đã dồn nén lâu lắm rồi.
- Ủ. Giờ đi ngủ đi. Đừng thức khuya. Có việc gì thì gọi điện cho anh, anh sẽ giúp.
- Em không sao đâu mà. Anh ngủ ngon. Tạm biệt.

Xuân vui vẻ cúp máy. Ngày mai là được gặp anh rồi. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến cô thấy sung sướng biết chừng nào. Từ ngày đặt chân tới khu B và chuyển nhà tới đây, mọi phương tiện liên lạc của cô đều bị cấm tiệt nhưng nói đúng hơn là cô không có cơ hội để gặp hay tiếp xúc với bất kì ai ở khu A. Nó là luật bất thành văn ở đây. Nếu không thì kết cục sẽ như cậu con trai mà cô đã gặp khi lần đầu tới đây. Và đương nhiên đó không phải là điều cô muốn.

Vừa nghĩ vu vơ, cô vừa tung tang quay về phòng mà không hề để ý rằng từ nãy giờ đã có người nghe được cuộc hội thoại của cô.

Muốn gặp Băng sao? Đâu có dễ như thế. Nhìn người con gái đó cười sung sướng khi nhận được điện thoại từ Băng, trong lòng anh càng thấy khó chịu. Anh sẽ không để cho hai người đó thoải mái như thế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Sáng sớm tinh dậy, khẽ vươn vai, vận mình để bớt đi chút uể oải sau giấc ngủ dài. Người con trai ấy chậm rãi bước xuống giường và đi về phía cửa sổ, kéo nhẹ tấm rèm ra, hơi nheo mắt khi bắt gặp những tia nắng sớm đang vươn mình qua cửa sổ.

Dáng vẻ lười nhác, khoan khoái tận hưởng chút không khí trong lành của sớm mai. Đôi mắt đen thong thả lướt nhìn xung quanh. Cũng lâu rồi, anh ít để ý tới nơi mình đang ở như thế này. Chính anh cũng không rõ là có phải nơi này đã thay đổi quá nhiều nên anh cảm thấy xa lạ hay vốn dĩ nó đã xa lạ với anh suốt ba năm qua. Nụ cười nhàn nhạt như đang tự giấu chính bản thân mình, tại sao hôm nay lại đa cảm như thế này, chẳng giống anh thường ngày chút nào.

Ánh mắt chợt dừng lại trên dáng người nhỏ bé của người con gái kia. Bước chân vội vã đi ra khỏi cánh cổng rồi chạy như bay để nhanh chóng đi xa khỏi căn nhà mà cô vừa đi ra. Là do cô sợ? Ghét? Hay là cả hai? Anh cũng không quan tâm lắm, đơn giản vì cô đã đồng ý đến đây ở rồi thì chẳng có lí do gì anh phải chú ý tới tâm tư nguyện vọng của cô cả.

Khẽ vươn vai mình lần cuối trước khi quay trở về phòng mình. Làm những việc quen thuộc và chuẩn bị ra khỏi nhà nhưng hôm nay có điều gì đó khác lạ tại nơi anh ở. Phải, đã lâu rồi, anh không có một bữa ăn đằng hoàng trong chính ngôi nhà của mình. Từ khi cô về, có lẽ anh cũng nên dành chút thời gian cho điều đó.

Vừa nghĩ vừa chậm rãi tiến về phía bàn ăn, chỉ là vài món đơn giản, không có gì đặc sắc nhưng anh vẫn muốn thử. Anh nhâm nhi ly sữa nóng với món trứng rán vội vàng của cô trong đầu chợt nhớ tới đoạn hội thoại ngắn của người con gái kia với Băng. Khóe môi khẽ nhếch lên tạo cười nhàn nhạt. Có nên cho cô cơ hội để thực hiện dự định nhỏ bé đó hay không đây? Chắc là không rồi. Anh kéo cô ra xa khỏi Băng mục đích là để chọc phá hai người, đâu thể cả hai dễ dàng gặp mặt nhau được. Hơn nữa...anh cũng đang rất chán, tìm một trò chơi nào đó cũng hay...

.....

Reng...reng...

Tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa đã đến. Không chờ đợi thêm giây phút nào, vừa chào giáo viên xong, Xuân lao nhanh ra khỏi lớp và cũng không quên mang theo “thành quả” hi hục từ sáng của mình. Để chuẩn bị cho giây phút được gặp Băng, cô đã thức dậy rất sớm để làm hộp cơm nhỏ nhỏ này. Chỉ cần nghĩ tới đây là trong lòng lại càng thấy hạnh phúc, sung sướng làm sao.

Bước chân dừng lại hẳn khi có hai người con trai đột ngột ra chặn đường. Hơi nheo mắt tỏ vẻ khó chịu nhưng cô cũng không muốn đối co nhiều với hai người đó mà chỉ im lặng lách qua. Mới bước đi được vài bước, cô bị cả hai tóm lại, kéo đi hướng ngược lại.

- Các anh muốn làm gì? Thả tôi ra. – Xuân tức tối hét toáng lên. Tại sao lại có người rảnh rỗi gây sự với cô chứ. Nếu là ngày khác thì không sao nhưng ngày hôm nay thì tuyệt đối không được.

- Đi rồi cô sẽ biết.

- Tôi không thích...

Chưa kịp nói thêm tiếng nào, cả người đã bị đẩy mạnh qua cánh cửa của căn phòng gần đó. Cảm giác nhói đau đến buốt óc, chưa kịp mở lời trút giận, cô đã im bật đi khi nhìn thấy người con trai đó. Thì ra là Huy bày ra trò này. Người lúc nào cũng rảnh rỗi, muốn đi chọc phá người khác.

- Anh muốn làm gì đây? – cô lờm mắt nhìn Huy chăm chăm.

- Sao? Nhìn cô có vẻ tức giận thế? Chỉ là muốn mời cô xem chút vở kịch thôi mà. – anh vừa nói vừa cười, tay thì chỉ về phía một cậu bạn khác đang nằm trên sàn. Khuôn mặt bầm dập là dấu hiệu cho những gì cậu vừa trải qua.

- Anh...anh có phải là người không thế? Tại sao hờn tị là đánh người vậy? – cô lớn giọng với anh, mặc kệ cái sợ hãi của những lần trước.

- Chắc là không rồi – anh cười cợt, trêu đùa.

- Anh... - cô tức đến nặng giọng.

- Đừng nóng như thế chứ. Vì thế tôi mới cho cô chọn cái kết thúc này. – Huy vẫn giữ nụ cười khinh khỉnh.

- Là ý gì?

- Giờ tôi cho cô chọn, tôi nên ra đòn cuối như thế nào? Chân? Bụng?... hay là tất cả? – anh giữ nét thần nhiên trên mặt, cứ như đó là chuyện hết sức bình thường.

- Anh bị điên à? Tại sao lại đem chuyện đó ra làm trò đùa. – cô tức điên lên với thái độ đó.

- Coi như cô chọn cả hai. Nay cậu bạn, có chuyện gì thì cứ tìm cô gái này mà tính sổ nhé. – Huy bật cười lớn.

Lời của anh vừa dứt, một tên con trai cao to đã giờ chiếc ghế lên chuẩn bị ra đòn quyết định, mặc kệ cho cậu con trai kia co quắp, sợ hãi.

- Dừng lại, anh không được làm thế. – cô hét hoảng chạy lại giữ tay tên cao to kia.

- Chứ tôi phải làm sao?

- Anh không được làm thế? Cậu ấy có lỗi gì khiến anh phải làm thế.

- Đó là người dám đánh lén Huy, khiến cậu ấy phải nhập viện. Vì thế, việc này không có gì là sai cả. – Thiên đột ngột xuất hiện chen vào.

Xuân chợt hiểu ra một chút chuyện, thì ra cậu con trai kia đã kêu người đâm lén Huy tới mức phải thừa sống thiếu chết đó.

- Nhưng không có nghĩa là anh có quyền đánh đập người khác tàn bạo như vậy. Anh không có quyền. – cô vẫn cương quyết không thông cảm cho hành động của Huy.

- Tại sao không? Cậu ta làm cho Huy phải nhập viện thì Huy cũng nên đáp trả lại tương đương chứ? – Thiên tiếp tục.

- Đó chỉ là suy nghĩ của kẻ ngốc. Các anh không tự mình gây chuyện thì làm gì có người ghét các anh tới mức đó. – cô không chần chừ đáp lại.

- Đạo này, có vẻ tôi để cô lộng hành quá nhỉ? Vậy giờ cô thích sao? Đòn kết thúc bắt buộc phải có nhưng nghe theo cô...tôi sẽ không ra tay nữa. – Huy cười khẩy.

- Thật sao? – tâm trạng cô có chút nói lỏng.

- Nhưng...cô sẽ là người nhận thay.

- Cái gì? – cô tròn mắt nhìn anh ta.

- Yên tâm, tất nhiên không phải là phải chịu đòn thay, dù gì cô cũng là con gái mà đúng không?

- Phải...tất nhiên rồi. – cô căng thẳng nhìn anh.

- Tốt thôi, vậy hãy làm những gì mà người con gái hay làm đi. – Huy nhún vai.

- Cái gì? Ý anh là sao? Việc con gái hay làm? – cô ngơ ngác nhìn anh.

- Làm như trong phim ấy. Hôn chẳng hạn. Tôi cũng đang thắc mắc là Băng thích cô ở điểm nào. Tôi chưa nhìn thấy nét đặc biệt nào cô cả. Hay là...sức hút từ bên trong? – anh cười khẩy.

- Anh điên à? – cô giận đỏ mặt lên mà quát.

- Sao...cô hay là anh ta? – mặt Huy trở nên sắc lạnh, đầy nguy hiểm.

Xuân im lặng nhìn anh. Anh đang đùa phải không? Bất cô lựa chọn. Nếu cô không làm theo, thì chắc chắn cậu con trai kia sẽ bị đánh mà với tình trạng hiện tại của cậu ta thì kết quả may mắn lắm cũng có khi bị tàn phế ấy chứ có khi còn tệ hơn. Nếu điều đó mà xảy ra thì liệu cô có thoải mái không? Chắc chắn là không. Lương tâm của cô sẽ bị cắn rứt đến chết mất. Nhưng nếu mà theo ý kiến của Huy thì cô sẽ có lỗi với Băng...cô phải làm sao đây.

Cô ghét Huy. Tại sao Huy có thể toàn quyền quyết định mọi chuyện theo ý mình chứ? Cô tức đến suýt khóc. Cô ghét phải lựa chọn như thế này, ghét bị anh điều khiển theo ý anh như thế này.

- Sao? Cô quyết định được chưa? Tôi không có thời gian để đợi cô suy nghĩ đâu. – Huy nhún vai tỏ ý phật lòng. Tay cũng giờ lên ra hiệu cho đám đằng sau chuẩn bị ra tay.

- Khoan. Tôi làm theo ý anh là được rồi chứ gì?

- Thật sao? Cô chắc chứ? Không sợ Băng ghét cô sao?

- Anh ấy sẽ thông cảm, với lại anh ấy sẽ hiểu tại sao tôi làm thế. – cô nhìn anh đầy tức giận, chỉ tiếc là không đi tới tát thẳng vào mặt của anh mà thôi.
- Vậy thì làm thôi. – Huy nhún vai.
- Cái gì? Trong cái phòng đầy người như thế này sao? Anh đùa à? – cô tròn mắt nhìn Huy.
- Ngại sao? Cũng được. – anh vẫy tay cho đám đàn em đi ra hết, chỉ còn lại Thiên và cậu con trai bị đánh thôi.
- Hai người đó là sao? – cô liếc nhìn hai người kia.
- Thiên là bạn tôi, cậu ấy sẽ chứng kiến xem cô có thực hiện đúng lời mình nói không? Còn cậu con trai kia thì cũng nên cho cậu ta xem mặt ân nhân chút chứ nhì? – Huy cười khẩy.
- Anh... được thôi.

Huy nhún vai, chậm rãi quan sát từng cử chỉ, hành động của cô. Nhìn dáng vẻ căng thẳng, chậm chạp đi về phía anh.

Cô đặt hộp cơm sang một bên, khẽ hít sâu lấy tinh thần để tiến gần về phía anh. Từng bước chân như đeo chì, không thể nhấc lên nổi. Trong đầu bao cảm xúc hỗn loạn, đè nén khó chịu. Đứng trước mặt anh nhìn dáng vẻ ung dung càng khiến cô thấy ghét. Anh nửa ngồi nửa đứng trên chiếc bàn to, nhìn chăm chăm vào cô làm cô mất bình tĩnh hơn.

Hai cánh tay hơi run run, túm lấy vai anh. Hơi thở dồn dập, căng thẳng không sao kìm chế được. Cô thực sự muốn khóc lắm nhưng nghĩ tới dáng vẻ hài lòng của anh, cô không cho phép mình làm thế. Đây là lần đầu nhìn anh ở khoảng cách gần như thế. Quả thật là giống Băng đức, lần trước khi gặp anh, một phần vì sợ nên không nhìn rõ mặt, một phần vì anh để kiểu tóc khác nên cô không nhận ra, còn ngày hôm nay anh đã để lại kiểu tóc gần giống Băng, lại nhìn từ khoảng cách gần như thế này, cô không khỏi có chút nhầm lẫn.

Nghĩ lung tung mãi, cô cũng quyết định làm cho nhanh việc mình cần làm. Hơi nhún lên, đặt nhẹ đôi môi của mình lên môi của anh, hai mắt nhắm thật chặt. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô vội vàng buông ra nhưng khi biết cô có ý định đó, Huy đã đưa tay lên giữ chặt cô lại.

Một tay anh giữ đầu cô, một tay kéo cô sát vào lồng ngực của mình. Cái chạm môi nhẹ lúc này bắt đầu chuyển thành một nụ hôn thực sự. Và cô không thích điều này.

Đôi mắt tròn tròn nhìn anh giận dữ, hai cánh tay lúc này chỉ túm nhẹ vào vai áo anh, giờ thì đang cố dùng sức đẩy anh ra. Không, đây không phải là điều cô muốn, cô không thích thế.

Đột ngột, toàn thân cô bị nhấc bổng rồi và bị đẩy lên chiếc bàn mà anh đang ngồi. Tư thế ban đầu giờ hoàn toàn thay đổi, cô bị anh giam cầm trong lồng ngực của mình, không cho phép cô cự quấy.

Đầu óc trống rỗng lúc này giờ tràn ngập nỗi sợ, ánh mắt cô hoảng loạn nhìn xung quanh cầu cứu nhưng đáp lại chỉ có ánh nhìn thờ ơ của hai người kia và cái nhìn lạnh lẽo của người con trai kia.

- Không... dừng lại. – cô cố gắng né tránh cái nhìn sắc lạnh của anh.

- Tại sao?

- Không... thả tôi ra. – cô điên cuồng giãy giụa. Khóe mắt ướt đầm nước mắt từ bao giờ, cánh tay run rẩy túm lấy áo của anh.

Động tác của Huy cũng dừng lại hẳn, chỉ im lặng nhìn khuôn mặt ướt đầm nước mắt. Trong lòng chợt có chút yếu lòng. Từng có nhiều cô gái muốn lấy lòng anh, chấp nhận làm nhiều chuyện tệ hơn nhưng anh cũng không màng tới. Nhưng đây là lần đầu, anh dừng lại. Anh lưỡng lự, nhìn những giọt nước mắt làm anh cảm thấy bản thân mình làm thật tồi tệ.

Không phải vì anh thích cô. Đơn giản vì anh thấy từ cô có chút gì đó quá chân thật, nó gọi lại những điều gì đó mà anh vốn tưởng mình đã đánh mất từ lâu rồi.

- Cô không thú vị chút nào, tại sao Băng lại thích cô chứ?

- Thà không thú vị còn hơn thú vị để anh thích. – cô ngồi dậy, vội vàng nhảy xuống bàn, định chạy vội ra khỏi phòng nhưng bị Huy giữ lại.

- Tôi có nói là sẽ cho cô đi sao?

- Anh muốn gì nữa? – cô nhìn anh dè chừng, tay giữ chặt cổ áo đầy đề phòng.

Vì cô không làm tôi thấy thích thú chút nào, nên tốt nhất cô nên ở lại đây và suy nghĩ đi.

- Cái gì?

Không thèm giải thích, anh và Thiên vác theo cậu con trai kia ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại, mặc kệ cho cô gào thét, đập cửa như thế nào.

Không, cô không muốn bị nhốt như thế này. Cô muốn gặp Băng. Không được, cô muốn chạy ra. Cô ghét bị nhốt ở đây, cô ghét... cô bật khóc vì thấy oan ức cho chính mình. Tại sao mình lại bị trêu chọc như thế chứ? Cô làm gì sai mà khiến Huy đối xử với mình như thế.

Không, cô sẽ không ngồi yên một chỗ đâu. Vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh rồi chợt dừng lại trước ô cửa sổ đang mở tung ra. Nếu đã bị dồn tới đường cùng rồi, thì cô sẽ liều.

.....

Huy lưỡng lự bỏ đi, mang theo hộp cơm của cô trong tay. Nụ cười hài lòng cho chiến phẩm vừa rồi.

- Này, cậu lạnh lùng thật đó, lỡ con bé đó không đồng ý thì tớ chết à? – cậu con trai bị đánh lúc này đã trút bỏ lớp hóa trang để trở về đúng con người của cậu – Thế Hiển, một trong hai cậu bạn thân của Huy.

- Tớ biết chắc rằng cô ta sẽ đồng ý. – Huy cười nhàn nhạt.

- Làm sao chắc chắn được.

- Vì cô ấy quá lương thiện, chắc chắn cô ta sẽ không chịu nổi dằn vặt nếu có người bị hại vì cô. Đúng không? – Thiên lên tiếng.

- Bingo... có cậu là hiểu tớ. – Huy vỗ vai cậu bạn hài lòng.

- Thế nhưng, sao lúc này cậu lại dừng? Lần đầu thấy cậu có vẻ hứng thú thật sự với một đứa con gái. – Hiển nhận xét.

- Vì sao nhỉ? – Huy nhún vai.

- Huy. – Thiên đột ngột lên tiếng cảnh báo.

- Có chuyện gì thế? – Huy hơi ngoái nhìn.

Thiên không nói không rằng, đưa ra về phía anh chiếc smart phone, trên màn hình là một căn phòng trống không. Gió thổi qua cửa sổ làm tung bay chiếc rèm như lí giải cho sự trống vắng đó.

- Khi thật. Cô ta có phải là con gái không vậy? Nghi sao mà lại đi trèo cửa sổ. – Huy tức giận hét rống lên, không chần chừ mà chạy ngược lại về căn phòng đó.

.....

Xuân lê từng bước thật chậm men theo cái gờ nhô ra từ bức tường. Hai tay cố gắng vịn chặt vào một điểm nào đó, toàn thân cũng cố gắng ép sát thật chặt vào bức tường ấy.

Thật không ngờ, lại có ngày một học sinh gương mẫu như cô lại phải đi trèo tường nhưng lần này là hoàn toàn có lí do của nó. Cô đương nhiên không muốn mình bị nhốt ở trong căn phòng đó vì hôm nay cô có hẹn với Băng, làm sao cô có thể phỉ phạm một cơ hội quý báu như thế chứ.

Càng nghĩ, cô càng có thêm động lực để thực hiện cái hành động liều lĩnh này. Dù sao đây cũng chỉ là tầng hai nên, chắc cũng sẽ ít “nguy hiểm” hơn so với các tầng phía trên chỉ cần cô cẩn thận một chút là được. Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là cô sẽ tới cửa sổ của phòng bên cạnh, như thế chỉ cần leo vào đó và chạy khỏi căn phòng đó là cô có thể ra ngoài.

Bàn tay nhỏ bé vừa chạm vào thành cửa sổ và đang nhích từng bước một để tiến gần tới nó để chuẩn bị leo vào thì đột ngột có một cánh tay ai đó đưa ra và nắm tay cô lại.

Bị hành động đó làm cho bất ngờ, cô hốt hoảng buông cả hai tay ra. Ngay cái lúc tưởng như toàn thân mình sẽ bị ngã về phía sau thì có một bóng người vươn ra đỡ lấy người cô lại.

Đợi đến khi Xuân hoàn toàn bình tĩnh lại được, cô mới bắt đầu chú ý người vừa đỡ mình. Đầu óc trở nên trống rỗng, không biết nên giận hay nên sợ nữa. Nhìn vào ánh mắt sắc lạnh như muốn bóp nghẹt tất cả của người con trai kia, cô tự hỏi bản thân mình rằng liệu giữa việc ngã xuống và được anh cứu thì cái nào sẽ tốt hơn. Ngã xuống dù có đau về thể xác nhưng còn đỡ hơn anh cứu rồi cả tinh thần lẫn thể xác đều bị anh làm cho hoảng sợ.

Trong khi cô đang suy nghĩ không biết nên làm sao, Huy đã mất kiên nhẫn mà nhắc toàn bộ người cô qua cửa sổ và ném xuống đất một cách thô bạo đầy tức giận. Anh lạnh lùng nhìn cô chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống cả người cô. Anh đang tức giận, thực sự tức giận. Chưa có ai dám bỏ trốn khỏi anh, đặc biệt là con gái, vậy mà cô dám làm thế, chưa kể còn chọn cách nguy hiểm này nữa chứ.

- Cô có bị điên không? – Huy quát lớn.

- Anh đừng quát tôi, lỗi là do anh đó chứ. Nếu anh không nhốt tôi lại thì tôi đâu có cư xử ngu ngốc như thế này.

- Hừ, nếu biết ngu ngốc sao không chấp nhận ngồi yên một chỗ đi mà còn leo tường như thế.

- Tôi không thích bị nhốt. Anh không có quyền gì nhốt tôi cả. Anh là cái gì chứ? – cô gân cổ lên cãi lại.

- Cô dám to tiếng lại sao. Nếu tôi không kéo cô lên thì giờ cô có lành lặn thế này không mà còn dám nói.

- Tại anh làm tôi giật mình nên suýt té. Không có anh tôi cũng leo vào được rồi.

- Cô...

- Tôi thì sao. Tôi ghét anh. Đồ hống hách, độc tài và xấu xa. Đừng hỏi tại sao mọi người đều xa lánh anh, trong khi ai cũng yêu quý Băng. – cô không thèm quan tâm tới thái độ giận dữ của anh mà to tiếng lại.

- Cô... nghĩ mình có đủ tư cách nói thế sao. Phải rồi, ghét sao. Tôi cũng chẳng cần cô phải thích. Đã thế tôi sẽ cho cô biết rõ tôi hống hách, độc tài, xấu xa như thế nào. – đôi mắt của anh đen lại, ánh lên tia độc ác sắc lạnh.

Không nói không rằng tiến về phía cô, một tay túm chặt lấy cánh tay cô lôi về phía đồng bàn ghế đang được xếp một đồng ở góc phòng. Tay còn lại kéo chiếc cà vạt ra khỏi cổ của mình. Không nói không rằng đẩy cô thật mạnh té xuống chỗ gần đồng bàn ghế đó rồi tự mình ngồi xuống.

- Anh định làm gì, tránh xa tôi ra. – Xuân hốt hoảng lùi lại. Cô bắt đầu hoảng sợ trước cái áp lực nặng nề của anh.

- Sao? Nãy còn to tiếng lắm mà. – Huy cười khẩy.

- Tránh xa tôi ra. – cô vội vàng lùi lại về phía sau nhưng lại bị anh cầm chân kéo mạnh lại phía anh. Không nói không rằng xách cô lên đẩy mạnh người cô dựa vào chân một chiếc bàn.

- Tôi sẽ cho cô biết tôi xấu xa như thế nào.

- Không, tôi không cần. – cô điên cuồng giãy dụa thoát khỏi sự giam cầm của người con trai kia. Hai cánh tay ra sức đánh thật mạnh vào lồng ngực của anh nhưng dường như chỉ càng làm cho anh thêm tàn bạo.

Huy túm hai cánh tay đang ra sức đánh anh lại, sau đó bẻ ngoặt ra sau, mặc cho cô hét lên vì đau. Dùng toàn bộ sức mạnh trút hết giận dữ lên người con gái kia. Anh giữ hai tay cô lại sau chân bàn rồi dùng chiếc cà vạt lúc này để trói cô lại, vừa giữ anh vừa siết chặt sợi dây hơn.

Cứ thế, cứ thế, từng vòng một trói chặt hai tay cô lại với nhau. Cánh tay như muốn bị bóp nát đau đớn đến bật khóc. Cả cơ thể nhỏ bé bị anh ôm trọn, cô không thích cảm giác bị giam cầm chút nào. Cô hét rống lên, giãy dụa điên cuồng nhưng vẫn không ăn nhập gì với sức mạnh của người con trai đó. Đột ngột, cô cắn mạnh vào vai anh. Anh trút giận lên cô, cô cũng đáp trả lại. Mọi cảm ghét, tức giận cũng nén hết trong vết cắn đó.

Huy hơi nheo mắt vì đau. Vì không chú ý nên bị cô cắn ngay vai nhưng anh cũng không giận dữ hơn mà ngược lại. Anh bình tĩnh hơn một chút. Đầu óc cũng có tỉnh táo hơn. Lúc này, không hiểu sao anh lại mất kiểm soát như thế.

Phải mãi một lúc lâu, anh mới gỡ người cô ra. Và cô cũng đã bị anh trói chặt vào chân bàn không thể nào nhúc nhích được.

- Tại sao, anh lại đối với tôi như thế. Thả tôi ra. – cô nhìn anh hét lên.

- Đừng trách tôi, là do cô trút lấy. Hừ, tôi không cần giống Băng, anh ta thì có gì hay chứ.

- Tôi không quan tâm tới anh. Thả tôi ra.

- Hừ, đừng tưởng tôi không biết cô có ý định gì. Ngay từ khi cô chấp nhận sang khu B này, cô đã mất quyền quyết định cho chính mình rồi. giờ điều cô có thể làm là ngoan ngoãn nghe theo tôi. – anh bóp mạnh vào cằm cô khiến cô đau tới tái mặt.

- Không... tôi không thích, thả tôi ra.

- Hừ... cứ đợi đấy. cô nên suy nghĩ lại đi. – Huy phán câu cuối rồi đứng dậy đi thẳng một mạch ra cửa, mặc cho cô la hét phía sau.

Cánh cửa căn phòng đóng nhưng vẫn vang vọng tiếng la hét của người con gái đó. Không ai dám tới gần, cũng không ai dám thả cô ra. Cứ thế để cô một mình chịu khổ.

Huy cứ bình thản đi dọc hành lang. Anh ghét mình như thế này. Thật kì lạ.

- Đây, lần đầu thấy cậu mất bình tĩnh vì một đứa con gái đó. – Thiên nhận xét.

- Hừ...

- Có lẽ là anh em thì khẩu vị thường giống nhau. – Thiên tiếp tục.

- Là ý gì? – Huy cau có nhìn.

- Cậu nên tự biết. – nói xong, Thiên xoay người bỏ đi thẳng, bỏ Huy đứng nhẩn nha tỏ vẻ khó chịu.

Sân thượng lộng gió, nắng trưa gay gắt chiếu xuống như muốn thiêu cháy tất cả cảnh vật xung quang. Cây cối cũng trở nên ủ rũ dưới cái nắng ấy.

Chìm mình trong khung cảnh buổi trưa khó chịu ấy, một người con trai đang trầm ngâm, suy nghĩ điều gì đó. Đôi mắt khẽ nheo lại nhìn về phía xa xăm nào đó và chờ đợi. Mỗi khoảnh khắc trôi qua, lòng anh lại nặng thêm một chút.

Tại sao tới bây giờ người con gái ấy vẫn chưa tới? Gọi điện thoại cũng không thấy cô bắt máy. Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bàn tay khẽ siết chặt chiếc điện thoại như muốn bóp nát nó ra thành từng mảnh vụn nhỏ. Cố gắng gọi cho cô một lần nữa...

Tút...tút...

- Alo? Xuân phải không? Em đang ở đâu thế? Có chuyện gì xảy ra sao? – Băng nói một tràng dài ngay khi điện thoại vừa có tín hiệu có người bắt máy.

- Lo lắng lắm sao? – giọng nói nhàn nhạt, mang theo chút ý mỉa mai của người đối diện vang lên từ đầu dây bên kia khiến cho Băng đứng người.

- Huy? Tại sao em lại cầm điện thoại của em ấy? – giọng Băng gấp gáp đầy lo lắng.

- Thì sao chứ?

Huy cười khẩy, bình thần tắt chiếc điện thoại và đi về phía của Băng. Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, tất cả bầu không gian như ngưng đọng lại.

Hai dáng người cao lớn, hai khuôn mặt giống nhau như đúc đứng đối diện nhau. Thời gian như ngừng lại trong cái nặng nề. Áp lực toát ra từ ánh mắt của Huy như muốn bóp vụn tất cả những thứ gì đang ở trước mặt mình.

- Xuân đâu? Em đã làm gì em ấy rồi? – Băng mắt kiên nhẫn nhìn Huy.

- Em trai anh, anh không lo, lại đi lo cho một con bé người dung, như vậy có phải là quá độc ác không? – Huy cười cợt đáp lại, nhưng ánh mắt của anh lại mang tia sắc lạnh đáng sợ.

- Em có chỗ nào không khỏe để anh lo sao? – Băng trả lời với tâm trạng không thoải mái chút nào.

- Anh cũng biết đùa rồi nhỉ? Chà, cô ta cũng làm anh thay đổi nhiều quá nhỉ? – Huy nhếch mép, khinh khỉnh nhận xét.

- Em đã làm gì cô ấy? – Băng gắt giọng.

- Có cần nóng thế không? Cũng chẳng có gì? Chỉ thử tí thôi, cũng có chút mùi vị. – vừa nói, Huy vừa liếc nhìn Băng đầy khiêu khích.

- Em...cô ấy thì có liên quan gì tới hai chúng ta, em không có lí do gì để đem em ấy ra để trút hết sự căm ghét của em dành cho anh lên em ấy.

- Ấy...ấy...anh nói sai rồi. Tôi chỉ là đang thử xem sức hút của cô ta thôi đó chứ. Người ta bảo anh em sinh đôi thì giống nhau. Có đúng không ta? – Huy bình thản nói như đó là chuyện hiển nhiên.

- Em...rốt cuộc thì em muốn gì?

- Anh đang ngốc thật hay ngốc giả thế? Chẳng phải đã nói ngay từ lúc này rồi sao? Đang thử tìm hiểu lí do tại sao anh lại thích cô ta thôi. – Huy nhún vai.

- Em ấy đâu? – giọng Băng âm trầm mang theo chút nặng nề.

- Cô ta ở đâu thì liên quan tới anh.

- Vậy tại sao em lại ở đây?

- Đến cả gặp mặt, anh cũng không muốn sao?

- Nếu em muốn gặp mặt thì từ lâu nay em đã không trốn chạy như thế.

- Trốn chạy? Anh đùa đấy à? – Huy gầm lên tức giận.

- Không phải thế sao?

- Anh thì làm gì có tư cách nói tôi. Chính anh là người mong muốn đuổi tôi đi mà. Anh là thằng ích kỉ. Đừng đổ hết mọi tội lỗi lên tôi rồi tỏ vẻ mình không có tội. – Huy hét lên, ánh mắt giận dữ như muốn ăn tươi người khác.

- Em... - Băng khẽ thở dài.

- Anh đừng nói gì nữa. Tôi phát chán khi phải nghe lời anh nói rồi.

- Em đã bao giờ thực sự nghe lời anh nói chưa? – Băng cũng bắt đầu mất kiên nhẫn.
  - Anh thì có gì đáng để nói. Hừ... bên ngoài thì tỏ vẻ thanh cao có ai biết bên trong anh là loại người như thế nào không chứ? – Huy càng ngày càng to tiếng.
  - Em...
  - Dừng ở đây. Tôi không muốn đôi co với anh nữa.
  - Được. Anh sẽ đợi cho đến khi nào em chịu nghe anh nói.
  - Hừ... vậy thì anh cứ tiếp tục đợi đi, tôi sẽ không bao giờ đồng ý.
  - Đừng bao giờ nói trước điều gì cả.
  - Hừ...
  - Được rồi, anh không muốn cãi nhau với em nữa. Nếu tức giận anh thì hãy trực tiếp nói với anh. Đừng... mang người khác xen vào giữa xích mích của chúng ta.
  - Chuyện đó không phải do anh quyết định. – Huy cười nhếch mép lần cuối rồi xoay người bỏ đi, để mặc Băng đứng lặng người nhìn theo anh.
- Vốn chỉ định tới để trêu tức Băng ai ngờ lại tự rước tức giận vào mình. Cảm giác khó chịu tức, tới khiến đầu óc anh như muốn nổ tung lên. Bước chân dồn dập mang theo buồn bực trong lòng trút ra.
- Này, nhìn cậu có vẻ tức tối. – Thiên lĩnh thỉnh bước ra từ một góc nào đó đi về phía Huy.
  - Sao? Có chuyện gì à?
  - Đi ăn trưa? Nhịn đói sao? – giọng Thiên vẫn bình thản trước cơn giận dữ của Huy.
  - Hừ...
  - Cậu sẽ xử lý sao với hộp cơm này? – Thiên đưa cho Huy hộp cơm mà Xuân đã chuẩn bị từ sáng để hẹn gặp Băng nhưng cuối cùng vẫn bị anh ngăn lại.
  - Thích thì ăn. – Huy nói cụt lùn.
  - Vậy sao? Cũng được, thử một chút cũng không sao? Chắc cũng không tới nỗi tệ. – Thiên nhún vai nói.
  - Hừ... đưa đây. – Huy tự dưng thấy bực bội, hung hăng giật lấy hộp cơm đó như nó là của mình rồi xoay người bỏ đi.
  - Này... không phải đó cho tớ rồi sao? – Thiên vừa cười vừa gọi với theo dáng người đang khuất dần của Huy.
  - ..... - Huy không thèm đáp lại mà lẳng lặng bỏ đi, tự mình tìm cho mình một góc yên tĩnh nào đó.

Anh đang làm cái gì thế? Tại sao lại cư xử kì lạ như thế này. Anh không thích ai đụng vào món đồ mà cô đã làm ra. Dù cho nó không phải là thứ ngon nhất từ trước tới giờ anh ăn nhưng lại thứ anh cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước tới giờ khi được ăn. Đã bao lâu rồi mới có người thật lòng nấu cho anh một bữa cơm thực sự? Có lẽ là đã lâu lắm rồi hoặc là chưa từng có.

Ngồi một mình trong căn phòng trống, lặng đưa ánh mắt sắc lạnh hàng ngày của mình nhìn xa xăm một hướng vô định nào đó, tự mình tìm kiếm điều gì mà mình đang thực sự muốn nhưng không thể. Anh đang mong điều gì? Anh đang chờ đợi điều gì? Chính anh cũng không rõ chứ đừng nói là người khác. Đôi khi anh cũng cảm thấy mệt khi phải gồng mình mang một chiếc mặt nạ do chính mình tạo ra nhưng đến giờ anh vẫn chưa tìm được một lí do nào đó để mình có thể gỡ bỏ nó. Anh sẽ đeo nó tới bao giờ? Một tuần? Một tháng? Một năm hay là mãi mãi?

.....

Trời sẩm tối, mọi vật bắt đầu quay trở về trạng thái yên tĩnh vốn có của nó. Gió rì rào ngoài khung cửa đưa đẩy những cành cây cọ mình vào nhau tạo ra tiếng xì xào nhẹ nhẹ như tiếng ai đó đang hát.

Văng vẳng trong không trung tiếng bước chân chậm rãi, đều đặn đi dọc hành lang dài. Dáng người cao lớn, cô độc lọt thõm trong cái u tối, sâu thẳm giữa màn đêm đang bao phủ khắp nơi. Khuôn mặt lạnh lùng tỏa ra một áp lực nào đó khiến cho mọi thứ xung quanh càng trở nên nặng nề hơn.

Đột ngột bước chân dừng hẳn trước một căn phòng nhỏ. Người con trai khẽ nở nụ cười nhàn nhạt trước khi bước vào. Căn phòng tối le lói chút ánh sáng từ ánh trăng ngoài cửa sổ. Ánh mắt của người con trai đó dừng trước dáng người nhỏ bé của cô gái kia.

Đầu khẽ dựa vào chân chiếc bàn gần đó, đôi mắt lim dim chìm trong giấc ngủ thật sâu. Hai tay đang bị trói, mắc vào chân bàn, dáng người co quắp có chút tội nghiệp. Từ ánh sáng mờ ảo xung quanh, đủ để cho người con trai kia nhận ra đôi mắt sưng húp vì khóc của cô. Có lẽ cô đã la hét, giãy giụa ghê lắm nên mới có thể lẩn ra ngủ ngon lành như thế này.

Chậm rãi tiếng về phía cô rồi ngồi xuống đối diện cô, anh lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của cô, khóe miệng không nên được nụ cười nhàn nhạt. Bàn tay nhẹ vén vài lọn tóc đang buông xõa xuống khuôn mặt. Đột ngột anh chậm rãi chạm đến bờ môi đang nứt nẻ vì khô của cô. Cũng phải, bị trời cả ngày nên điều này không lạ.

Anh bình thần mở chai nước mà mình mang, từ từ nâng cằm cô lên rồi bắt đầu rót từng ngụm nước cho cô...cho đến khi thấy cô hơi cựa quậy, anh dừng hẳn lại rồi...

.....

Suốt một buổi trưa cô khóc vì tức, dù là hết tới bao nhiêu cũng không ai tới cời trời cho cô. Cũng phải ở nơi vắng vẻ như thế này, thì có ai nghe cô nói mà dù có nghe thì ai dám tới cời trời cho cô. Đầu óc cũng tỉnh táo hơn, cô nhận ra tình trạng của mình, tốt nhất vẫn nên đợi ai đó tới cứu, cô cố cố gắng mấy cũng không làm gì được. Cứ thế cô ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Toàn thân bắt đầu tê cứng, mỏi như vì phải ngồi một tư thế suốt một thời gian dài. Có ai đó đi vào phòng, không biết có phải tới cứu cô không nhưng cô cũng không buồn mở mắt để xem người vừa bước vào là ai. Người đó đi tới gần và nhìn cô chăm chú khiến cô có chút khó chịu. Người đó cho cô uống nước, thầm cảm ơn trong lòng. Từ lúc trưa tới giờ, chưa có một giọt nước nào vào họng, khiến cô khát khô cả cổ. Đột ngột người đó dừng lại trong khi cô vẫn chưa đỡ khát, vừa định lên tiếng cự lại. Tiếng kêu bị ngăn lại. Mối cô bị chặn lại bởi một thứ gì đó...mà mãi lúc sau cô mới biết đó là môi của một người con trai. Cô đang bị hôn trong tình trạng không thể chống cự lại. Không, cô không thích thế.

Toàn thân như có thêm sức, cô cựa quậy phản đối nhưng vẫn không làm anh ta dừng lại. Mùi hương từ người con trai đó có chút quen thuộc...làm cô lầm tưởng đó là Bằng nhưng không thể...là ai chứ?

Người con trai khẽ kêu một tiếng khi bị cô cắn vào môi. Khóe môi hơi đau khiến anh có chút tỉnh táo. Thật không hiểu tại sao anh lại như thế này.

- Anh là ai? Anh đang làm gì ở đây? – cô cất tiếng hỏi, cố gắng tìm kiếm người vừa rồi trong bóng tối.

Phụt...

Bóng đèn đột ngột bắt sáng, Xuân nheo mắt lại, dần dần mới thích nghi được với ánh sáng. Đôi mắt mở tròn ngạc nhiên khi nhìn người con trai kia...là Huy. Vậy người lúc nãy hôn cô là...Huy?

- Anh...tại sao anh lại ở đây?

- Vậy cô muốn ở đây tiếp sao? – Huy bật cười, tay kéo một chiếc ghế lại ngồi đối diện cô.

- Anh...tại sao lại... - cô đứng giọng không biết nên nói tiếp như thế nào?

- Lại gì? – anh nhìn cô thắc mắc.

- Anh...

- Sao? Hôn? Tại sao lại không được? – Huy nhìn cô thách thức.

- Anh điên sao? Ai cho phép anh làm thế?

- Tại sao không? Ai có quyền cấm? Bằng sao? Anh ta thì có quyền gì chứ?

- Hừ...tôi ghét anh. Đó là lí do. – cô nhìn anh đầy chán ghét.

- Ghét? Càng ghét tôi càng thích làm. – Huy đột ngột ngồi xuống đối diện cô, cánh tay vươn ra giữ cằm cô thật chặt thể hiện rõ ý định của mình.

- Anh...anh không được làm thế... - cô lắc đầu phản đối, nỗi sợ thoáng hiện lên trong khóe mắt khi nhìn thấy khuôn mặt của anh càng ngày càng tiến sát.

- Sao? Sợ rồi à? – Huy dừng lại ở khoảng cách rất gần, đủ để anh nhìn thấy toàn bộ sự run rẩy của cô.

- Không...anh tránh xa tôi ra. – cô lắc đầu.

- Tưởng cô lớn gan lắm chứ? – Huy bật cười, chậm rãi buông tay ra rồi lùi lại.

- .....

- Cô không có gì muốn nói với tôi sao?

- Thả tôi ra. – cô liếc anh nói.

- Nếu không thì sao?

- Anh không thể trói tôi cả đêm ở đây được?
- Tại sao? Vì cô là bạn gái của anh tôi sao? Thật nực cười. – Huy khinh khỉnh cười.
- Mặc kệ anh nghĩ gì, nhưng anh phải thả tôi ra.
- Cô là người hầu của tôi, tôi thích làm gì thì làm.
- Tôi không phải làm người hầu của anh. Tôi chỉ làm theo hợp đồng thôi.
- Có khác nhau sao.
- Anh...
- Được rồi, thả thì thả. – Huy nhún vai.

Anh chậm rãi ngồi xuống, đối diện cô rồi vòng tay ra sau người cô để gỡ dây trói. Tư thế dễ khiến người khác hiểu nhầm là anh đang ôm cô. Cô hoàn toàn không thích cảm giác tiếp xúc với anh như thế này, cô gắng ép sát người ra sau né tránh nhưng anh lại càng sẵn tới. Khoảng cách gần giữa cả hai khiến cô có chút gượng gạo.

Huy cũng cao lớn như Băng, dáng người cũng như Băng, khuôn mặt cũng giống Băng và cả...nụ hôn lúc nãy, nó làm cô nhớ Băng. Cả hai đúng là anh em sinh đôi, giống nhau như giọt nước chỉ trừ...đôi mắt. Ở gần Huy nhiều ngày, cô càng thấy Huy và Băng giống nhau, tính cách cũng có chút giống...không hẳn là khác nhau như người khác nói.

- Xong rồi đó. – Huy đứng dậy, tay thả chiếc cà vạt sáng nay anh dùng để trói cô ra.
- Cảm ơn. – cô khẽ nói. Hai cánh tay đau nhức, vừa mỏi vừa tê, không có cảm giác.
- Cảm ơn người trói cô sao? – Huy cười nhạt.
- Hừ...là tôi lơ lòi, tôi rút lại lời cảm ơn được chưa? Sao anh thích bắt bẻ người khác thế? – cô cắn nhai.
- Tùy cô. Đờ này. – anh nhún vai, tay ném cho cô một chiếc hamburger.
- Hà...? – cô đưa tay theo quán tính chụp cái bánh bay tới nhưng vừa đỡ được, chiếc bánh lại rơi xuống. Hai tay vẫn còn đang tê cứng, đau nhức không có lực để chụp lấy cái bánh đó.
- Tay cô yếu thế sao? – Huy mỉa mai.
- Còn vì ai nữa. – cô hần học liếc nhìn anh.
- .....

Khẽ xoa hai cánh tay của mình, dần dần nó mới đỡ một chút, cô bình thần cầm chiếc bánh lên và ăn dưới cái nhìn thích thú của người con trai kia. Bị bỏ đói cả ngày giờ ăn cái gì cũng thấy ngon.

- Tôi vốn tưởng cô sẽ tức giận, không thèm chiếc bánh tôi đưa chứ? – Huy bật cười.
  - Tôi đâu có rảnh như thế? Lí do thứ nhất, đây đâu phải là phim, tại sao tôi phải làm thế? Lí do thứ hai, tôi đâu phải là dân nhà giàu như các anh để phí phạm thức ăn. Và lí do cuối cùng, tôi đói. – cô vừa nói vừa ăn.
  - Cũng đúng. – Huy gật đầu, anh chậm rãi ngồi xuống cạnh cô để nhìn cô rõ hơn.
  - Đừng nhìn chăm chú khi người khác đang ăn chứ. – cô nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu.
  - Cô ăn uống thật bừa bãi, không biết Băng có biết mấy tật xấu của cô không? – Huy đưa tay, chạm nhẹ vào khoe môi của cô để gỡ miếng thức ăn dính trên đó.
- Hành động của anh khiến cô đỏ mặt. Tại sao anh ta lại có cử chỉ ân cần như thế này chứ? Không giống với anh ta thường ngày. Hơn nữa đây còn là cử chỉ của Băng hay làm cho cô, mỗi khi cô đi ăn cùng anh. Không...không được nhầm lẫn giữa cả hai. Người trước mặt cô là người hết sức độc ác, không giống Băng. Nhưng tại sao, tìm cô lại đập nhanh như thế này.
- Không cần anh lo, Băng không tha phiền tôi thì không cần anh phải nói thay đâu. – cô nhìn anh hậm hực.
  - Sao? Đang xấu hổ à? – anh vẫn hứng thú với việc nhận xét tật xấu của cô.
  - Thèm vào. – cô bực bội, vội vàng đứng dậy định bỏ đi. Tại sao cô phải ngồi đây để nghe anh ta trêu chọc chứ.

- Tôi chưa cho cô đi mà. – ánh mắt của Huy thay đổi làm cô bị dọa cho giật mình.

- Hừ...

- Ăn xong, tôi đưa cô về. – Huy dịu giọng lại một chút.

- Cái gì? Hôm nay, anh không...khỏe phải không? – cô nhìn anh dè chừng.

- Cô dám giỡn mặt với tôi à? Chưa ai dám trả treo với tôi như thế đâu đấy. – sắc mặt anh đen lại.

- Được rồi, về thì về, có cần làm dữ như thế không? Vậy về thôi, còn ở đây tới bao giờ nữa. – cô bực bội vì tâm trạng thay đổi như điện xoay của anh. Không...anh ta không giống Băng chút nào cả.

Cô im lặng đi theo anh ra khỏi dãy nhà rồi đi về phía nhà gửi xe rồi dừng lại trước chiếc mô tô phân khối lớn.

- Còn không leo lên? – anh vừa đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu rồi quăng cho cô một cái.

- Chúng ta về bằng xe này à? – cô nhìn anh trân trối.

- Chứ chẳng lẽ đi bộ? – anh mất kiên nhẫn nhìn cô.

- Không...chỉ là không ngờ sẽ về bằng xe này.

- Giờ sao, có lên không? – anh gắt giọng.

- Cũng phải từ từ chứ? Sao anh cứ hờ ra là quát tháo với con gái vậy. Anh còn chưa cài quai mũ bảo hiểm kia. – cô vừa nhăn nhó vừa tiện tay cài lại dây quai mũ cho anh.

Hành động nhỏ nhặt của cô làm anh đứng ngơ. Chưa bao giờ có ai tỏ ra quan tâm tới những điều nhỏ nhặt như thế cho anh. Chỉ là một việc nhỏ nhặt thôi mà, tại sao...anh lại cảm thấy rung động thế này?

- Đây, anh không đi à? – cô kéo anh hỏi.

- Nắm chắc vào? – anh nhẹ giọng?

- Hả? – cô chưa kịp nói cái gì anh đã nhấn ga rồi phóng đi mất dạng. Trong lúc hoảng hốt, cô vрон tay ôm chặt. Tiếng gió gào thét qua tai khiến cô có chút hoảng hốt.

Chiếc xe phóng nhanh trên con đường phẳng tấp. Cô nhắm chặt mắt lại không dám mở ra, hai cánh tay vô thức nắm chặt áo anh không dám bỏ.

- Anh không đi chậm lại được à? – cô gào lên trong gió?

- Sao thế? Không thích à?

- Anh điên à? 80 km/h? Đi nhanh như thế này có khác nào tự tử?

- Vậy à? – Huy nhếch mép cười, đột ngột nhấn ga tăng tốc khiến cô giật mình xém ngã về phía sau.

- Đi chậm lại ngay... – cô gào thét lên nhưng tiếng cô đều bị gió át mất.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tay cô nắm chặt người anh ta đến tê cứng. Chiếc xe vừa dừng lại, cô đã nhảy xuống, hung hăng ném chiếc nón bảo hiểm vào người anh ta.

- Lần sau muốn đi tự tử thì đi một mình ấy, đừng lôi tôi theo. – cô gắt giọng.

- Không phải ai có điểm phúc được đi cùng tôi đâu. – anh nhún vai.

- Tôi không thèm. – cô vuốt lại mái tóc.

- ...

- Nhưng đây là đâu? Không phải anh nói là đưa tôi về à? – cô ngờ ngác nhìn xung quanh.

- Sẽ nhưng không phải là bây giờ. – anh quay người đi về phía bãi cỏ rồi thả mình nằm đó.

Xuân im lặng nhìn xung quanh. Đây là ven sông, Băng từng đưa cô tới đây mấy lần rồi, không ngờ Huy cũng biết mà có vẻ là đã từng đến đây rất nhiều lần rồi.

Nhìn cảnh vật bao la rộng lớn như thế này, trong lòng cô bỗng thấy trống trải. Đã lâu không gặp Băng, không biết anh có khỏe không? Giờ này anh đang làm gì? Anh cũng đang nhớ cô chứ?

Đứng lặng ngắm không gian rộng lớn nơi đây. Nhìn bầu trời cao vời vợi, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu rọi khắp nơi. Cô ngơ ngẩn nhìn, từ từ cảm nhận chút mùi vị của thiên nhiên mang lại. Không hiểu sao mỗi lần đứng giữa những nơi rộng lớn bao la như thế này cô lại cảm thấy trống trải, thấy nhưng nhớ như thế này. Có phải do mình quá nhỏ bé không?

- Anh đã từng tới đây sao? – cô quay qua nhìn anh.

- Phải? Cô thì sao?

- Rồi. Băng đưa tôi tới. – cô trả lời.

- ...

- Anh có hay đến đây không? – cô hỏi nhỏ.

- .....

- Băng thường nói anh thích nơi này lắm vì mỗi lần đến, anh có thể nhớ lại những điều tốt đẹp mà mình đã từng trải qua. – cô nói nhỏ.

- ..... – anh thoáng giật mình, trong lòng có chút xao động.

- Mỗi lần tôi hỏi, anh chỉ mỉm cười đáp. Nhưng tôi luôn thấy sự áy náy trong mắt anh. Tại sao thế nhỉ? – cô tiếp tục mà không để ý tới khuôn mặt âm trầm của người bên cạnh.

- Cô nghĩ sao? – anh nóng lòng hỏi

- Tôi không biết. Chắc có chuyện gì đó đã xảy ra?

- Cô có nghĩ Băng đã làm một điều gì hết sức tồi tệ không? – Huy nhìn cô chăm chú.

Cô cũng nhìn anh, trong lòng có chút thắc mắc. Tại sao mỗi lần nhắc tới Băng, Huy đều dễ mất bình tĩnh và mỗi lần nói về Huy, Băng cũng chỉ cười nhạt với cô. Có phải giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Và người mà Băng hay nhắc là Huy? Nếu hai người đã có một khoảnh thời gian đẹp như thế tại sao cả hai lại ghét nhau như thế này?

- Ai cũng sẽ có lúc mắc lỗi, có thể là lỗi to hay lỗi nhỏ, có thể chỉ ảnh hưởng tới mình họ hoặc ảnh hưởng tới người khác. Đầu thế tránh khỏi được. Mình đâu thể trách họ, xa lánh họ mãi được. – cô bình thản đáp lại.

- Nếu như có người bỏ rơi cô thì sao?

- Vậy anh thì sao?

- Tôi đang hỏi cô mà. – anh gắt giọng.

- Người này bỏ rơi ta thì sẽ có người khác cần anh. Không ai cô độc cả...hơn nữa biết đâu người đã bỏ rơi anh có lý do gì đó thì sao?

- Cô thật ngây thơ, cô nghĩ ai cũng tốt bụng như thế sao?

- Thì cũng đâu ai là xấu hoàn toàn. – cô nhìn anh chân thành.

- Hừ, đó là lý do tại sao cô bị Tiên làm cho ra nông nỗi đó. – anh bực bội.

- ..... – sắc mặt của Xuân thoáng tái đi. Mỗi lần nhắc tới trong lòng cô lại càng thêm nặng nề.

- Cô không nên lúc nào cũng nghĩ mọi người sẽ tốt với mình. – Huy cười khẩy.

- ..... – cô im lặng.

- ..... – anh cũng im lặng. Tại sao lúc này, anh lại thấy có chút gì đó rung động vì lời nói của cô. Anh không phải là người dễ dàng cho qua như thế. Anh lớn tiếng nặng lời với cô là để khẳng định niềm tin của mình.

- Tiên cũng chỉ là một phần trong những người xung quanh mà thôi. Vẫn có nhiều người tốt mà.- cô trầm mặc nói.

- Hừ...cô thật ngốc nghếch. – Huy không kìm nổi bực dọc mà đánh nhẹ vào trán của cô.

- Tôi ngốc kệ tôi, là do anh hỏi trước đó chứ. – cô bất mãn nhìn anh.

- Hừ...

Cả hai im lặng không nói gì. Mỗi người tự theo đuổi một suy nghĩ riêng. Cả hai dáng người nhỏ bé như đang lọt thỏm giữa không gian rộng lớn. Thời gian lặng lẽ trôi qua mang theo mệt mỏi tới cho mỗi người. Huy cũng cảm thấy buồn ngủ, định quay qua gọi người con gái kia về thì chợt nhận ra cô đã ngủ từ lâu.

Khuôn mặt non nớt chìm đắm trong giấc ngủ say như một thiên thần nhỏ bé giữa chốn trần gian ồn ào này. Anh đang bị điên phải không? Vốn muốn mang cô tới bên cạnh mình để trêu tức cô và Băng nhưng tại sao cuối cùng thì anh lại bị trêu tức thế này. Anh không thể cãi lại những lời nói mà từ trước giờ anh cho là ngớ ngẩn. Tại sao chứ? Chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này với anh. Càng thấy cô như thế, anh càng muốn giữ lại bên mình. Chưa ai cho anh có cảm giác kì quái đó. Giờ có lẽ anh đã hiểu một chút lí do tại sao Băng lại yêu cô như thế, không phải nói là cả những người kia tại sao lại bị cô thu hút...ngay cả anh như cũng bị thu hút...anh yếu đuối rồi sao?

Khẽ cười nhạt cho chính bản thân mình, không thể để cho việc này tiếp tục diễn ra. Có lẽ chỉ là một chút tò mò thôi mà.

Huy nhẹ nhàng bế cô, đặt lên phía trước, để cô tựa vào lòng mình rồi từ từ nhấn ga và phóng vút đi trong màn đêm tăm tối. Anh không biết rằng từ xa có người đang lặng mình dõi theo cả hai.

Trái tim người con trai đó khẽ nhói đau khi nhìn thấy cảnh cô gục đầu ngủ trong lòng Huy. Anh đang ghen. Phải là ghen. Anh ghen đến muốn phát điên lên. Dù cho cô không thích Huy nhưng có vẻ như Huy sẽ thích cô và...liệu sẽ còn gì ngăn cản cô và anh nữa chứ. Anh không muốn như thế. Anh không muốn ai xen vào cô và anh cho dù đó là em trai mình. Anh biết như thế là ích kỉ nhưng biết làm sao được. Anh đâu thể nào làm chủ được trái tim mình chứ. Anh phải làm gì đây?

Màn đêm đen tối bao bọc lấy dáng người cô độc của anh. Nó như câu trả lời cho câu hỏi đang đặt ra trong lòng anh. Cuối cùng thì mọi việc sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Đôi mắt đang lim dim khẽ hé mở, rồi khẽ cup lại né tránh ánh nắng đang chiếu qua khung cửa sổ. Toàn thân uể oải, lười biếng, hoàn toàn không muốn nhấc mình ra khỏi chiếc giường êm ái này.

Nằm im một lúc, Xuân mới lục đục ngồi dậy. Không biết là do cô ngủ nhiều hay do cô đang mệt mà đầu đầu thế không biết?

Ngồi thơ thẩn trong đống chăn nệm một lúc lâu cô mới cảm thấy tỉnh táo hơn một chút. Cô chợt suy nghĩ về nhiều điều.

Ngày hôm qua, cô dường như bị Huy làm nhầm tưởng con người thật của anh. Trong một khoảnh khắc nào đó, cô thấy được sự cô đơn, xa cách của anh, khác hẳn con người lạnh lùng, độc ác thường ngày của anh. Nhưng đó không phải là sự thật phải không? Một người có thể làm những việc khiến người khác phải run sợ, né tránh thì không thể là một người luôn trầm tư, đa sầu đa cảm được đúng không? Không thể được.

Có phải thế không? Hay đó chỉ là do cô đang cố gắng tự thuyết phục bản thân mình không tin vào nó? Cô e ngại anh, sợ hãi anh nên cô không muốn mình cảm thấy yếu lòng trước anh?

Trong lòng hỗn loạn với bao suy nghĩ đan xen, chồng chéo lên nhau khiến cô như muốn phát điên lên. Giờ cô phải làm sao đây? Làm sao để gỡ bỏ áng mây đen đang che phủ giữa cô và anh? Làm sao để làm cho Huy đổi ý? Cô cũng không rõ nữa. Đôi khi cô cảm thấy ghét cảm giác bắt đầu một thứ gì đó. Cô phải bắt đầu từ đâu? Phải làm gì? Sẽ có gì xảy ra? Kết quả sẽ ra sao?

Khẽ lắc đầu đầy mệt mỏi, cô từ từ đi ra khỏi giường, lết về phía nhà vệ sinh trong phòng. Nhìn mình trong gương, cô thoáng giật mình vì không nhận ra mình. Không phải vì cô già đi, không phải vì cô đẹp ra mà vì cô thấy mình quá xa lạ, khác lạ từ trong chính bản thân mình.

Có phải là càng ngày, cô càng ích kỉ không? Cô lo sợ nhiều quá. Sợ mất những gì mình đang có, sợ phải gặp lại những chuyện trước kia. Cô càng sợ, cô càng tính toán. Đôi khi cô cảm thấy mình ích kỉ, xấu xa quá. Cô không thể tha thứ cho lỗi lầm người khác gây ra thì làm sao cô có thể tháo gỡ xích mích trong lòng họ, làm sao cô có thể giúp đỡ người khác. Chẳng lẽ chỉ cứ nhìn từ xa rồi chạy trốn sao?

Cô thờ dài nhìn lại mình lần cuối rồi lẳng lặng thay bộ đồng phục từ hôm qua ra, chậm rãi tắm mình trong dòng nước ấm trong bồn tắm. Bao nỗi mệt nhọc vui bết đi phần nào nhưng tận sâu trong lòng cô vẫn còn lại những điều luôn khiến cô không yên lòng.

.....

Xuân vừa bước xuống cầu thang, cũng bắt gặp Huy ở đó. Cô im lặng không biết nói gì, có chút không thoải mái mấy, suy nghĩ một hồi rồi cô lẳng lặng bước qua mà không có ý định chào hỏi gì. Giữa cô và anh thân thiết tới mức đó sao? Anh ngoài việc muốn gây khó dễ cho cô ra thì còn có ý định gì tốt

đẹp hơn?

- Đây cô dám lơ tôi sao? – Huy đột ngột kéo giật mạnh tay cô lại, khiến cô đau đến choáng váng.

- Xin lỗi. . .tôi. . . - cô ngắc ngứ không biết nói gì nữa?

- Hừ. . .cô đừng tưởng tôi không nói thì cô thích làm gì thì làm – anh đe dọa.

- Xin lỗi, đau quá, anh thả ra được không? – cô nhăn nhó trả lời.

- Hừ. . .

- Anh cũng đâu cần to tiếng như thế. Anh cũng đâu phải là ưa gì tôi mà tại sao lại phải quan trọng việc đó chứ. – cô khó chịu đáp lại.

- Cô là người hầu của tôi, cô không có quyền ý kiến.

- Tôi đã bảo tôi không phải là người hầu của anh rồi mà. Tôi ở đây cũng chỉ vì hợp đồng, anh đừng tưởng mình hay lắm nhé. – cô tức điên lên, lớn tiếng quát lại.

- Thì sao? Thích thì tôi cũng có thể biến cô thành người hầu thật. – Huy siết chặt quai hàm của cô thật chặt.

- Anh. . .tưởng mình có tiền thì hay lắm sao?

- Vì không có tiền nên cô mới rơi vào hoàn cảnh này. Không phải sao? – anh cười nhếch mép.

- Đồ xấu xa. – cô lườm anh ta một cái rồi vùng bỏ chạy. cô ghét cái cảm giác bị ai đó đe dọa như thế này. Chẳng lẽ đây là sở thích của những người vừa có tiền, vừa có quyền sao?

Bóng cô dù đã khuất nhưng ánh mắt anh vẫn dõi theo hướng đó một cách vô thức. Anh ghét cảm giác bị người con gái này lơ đi. Tại sao? Chưa ai dám làm thế với anh. Vì thế mà anh tức hay là vì lý do gì? Ánh mắt buồn bã khi đáp lại anh chỉ muốn chọc anh tức điên lên. Tại sao cô lại không ngoan ngoãn chút nào cả. Tại sao cô luôn bất mãn với anh? Và tại sao anh lại quan tâm tới cô như thế?

Khẽ thở dài, anh nở nụ cười nhàn nhạt, không biết nói gì với chính bản thân mình. Anh đang cảm thấy choáng váng với những gì đang xảy ra trong mình. Quá đột ngột, quá kì lạ. Anh nên làm gì đây?

.....

Xuân trầm mặc bước đi dọc hành lang, suy nghĩ mông lung về một điều gì đó xa vời mà chính mình cũng không rõ. Cô chợt dừng lại khi nhận ra có sự xuất hiện của ai đó. Hơi ngước mắt nhìn về phía đó một cách vô thức, đột ngột cô vụt chạy.

- Là anh sao? – cô nhảy lên ôm chầm lấy Băng. Đầu óc vẫn chưa hết bất ngờ, hạnh phúc.

Là anh bằng xương bằng thịt. Không phải do cô tưởng tượng phải không? Hai tay cô gắng ôm chặt anh không muốn rời. Cảm giác ấm áp từ bàn tay anh truyền tới làm vui đi biết bao nỗi nhớ chất chứa trong lòng.

- Ủ. Anh đây. – Băng dịu dàng xoa nhẹ mái tóc của người con gái kia.

Khoảnh khắc anh nhìn thấy cô, trái tim đã đập loạn lên vì hạnh phúc. Đã bao ngày xa cô, giờ được nhìn thấy cô đang ở trong vòng tay mình thì con gì hạnh phúc bằng. Ngày hôm qua không gặp được cô, đã thế còn bị Huy nói khích, lòng anh như phát điên lên. Nhìn cô đi bên người con trai khác, dù có là em trai của anh đi chăng nữa, anh cũng cảm thấy ghen tị. Anh càng yêu cô bao nhiêu thì lại càng càng ích kỉ bấy nhiêu.

- Em xin lỗi vì ngày hôm qua đã không tới. – cô dụi đầu vào lòng anh thì thầm.

- Không sao. Không phải lỗi của em. Là do anh. – anh khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng xoa đầu cô thật âu yếm.

- Anh đừng nói điều vô lí như thế chứ. Tại sao lại là lỗi của anh? – cô khó hiểu nhìn anh.

- Ủ. . . anh vô lí như thế đó. Em ghét anh sao? – anh nhéo mũi cô nói.

- Đau. . .anh thật là. . . - cô nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu nhưng thực ra trong lòng đang hết sức hạnh phúc. Lâu rồi cô mới được gần anh như thế này, lâu rồi cô mới có thể nhận được chút ấm áp từ bàn tay anh. Một tuần không phải là thời gian dài nhưng sao lại đáng đẳng như thế? Dường như lúc nào, đầu cô cũng nghĩ tới anh, có cái gì đó thiếu thiếu trong cô?

- Anh nhớ em nhiều lắm. – anh thì thầm.

- Em cũng thế. – cô nhìn anh khẽ cười đáp.

- Em vẫn khỏe phải không?

- Tất nhiên. Huy không làm gì được em đâu? – cô nói một cách chắc nịch.

Băng bật cười. Cô luôn mạnh mẽ một cách đáng khâm phục. Anh biết chứ? Anh biết cô chỉ đang cố làm mình yên lòng mà thôi. Cô càng che giấu thì anh lại càng thấy áy náy hơn. Phải làm sao để anh có thể nói với cô rằng những gì cô đang chịu cũng một phần vì cô?

Anh im lặng ôm chặt cô vào lòng. Cô “ngoa ngoãn” tận hưởng khoảng khắc gần gũi giữa cả hai. Bao nỗi buồn bực cũng đã vơi bớt. Cả hai thắm nguyện cầu cho giây phút này cứ kéo dài mãi. Tiếng chuông vào lớp đột ngột vang lên, gián đoạn giây phút hạnh phúc ấy.

Cả hai phải chia tay, cô bịn rịn nhìn anh không nỡ. Khó khăn lắm mới gặp được anh, chỉ có mấy phút ngắn ngủi mà đã phải chia tay. Trong lòng có chút không cam nhưng vẫn chỉ đành ngậm ngùi chịu đựng. Nhìn dáng anh đi xa, trái tim khẽ nhói đau. Đến bao giờ cô mới gặp lại anh nữa đây?

Đứng ngẩn ngơ một lúc rồi cũng lần thẩn đi về phía lớp học. Bước chân bị gián đoạn khi cô nhận ra có ai đó đang ở phía trước mình.

Dáng người cao ráo, dựa hẳn vào thành tường, chiếc headphone đeo hờ trên cổ, người con trai đó chậm rãi đứng thẳng dậy, hướng ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Xuân. Cô không thể nào thích được ánh mắt của anh. Nó như đang dõi theo từng hoạt động của cô, nhìn thấu hết suy nghĩ của cô. Người con trai này lúc nào cũng im lặng nhưng lại hết sức đáng sợ...âm thầm nắm hết tất cả mọi việc.

Cô nhẩn mặt suy nghĩ một lúc rồi giả lơ bước qua Thiên. Đột ngột cánh tay bị giật lại, toàn thân cùng vì thế mà loạng choạng xém ngã về sau.

- Anh bị sao thế? Muốn gây sự buổi sáng sao? – cô bực bội lườm Thiên.

- Cô có biết mình vừa làm gì không? – Thiên nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô.

- Tôi làm gì thì liên quan tới anh sao? – cô muốn quay mặt đi nhưng lại bị giữ chặt lại.

- Gặp Băng ngay trong địa phận của khu B, cô đang thách thức Huy sao? – anh nhìn cô chăm chú.

- Đây là trường học, không phải là nơi để các anh phân lãnh địa như kiểu đó. Tôi gặp thì sao chứ?

- Cô đang là một món đồ chơi thú vị trong mắt Huy vì thế...đừng quá ngông cuồng...

- Tôi mặc kệ. tôi không phải đồ chơi của ai cả. – cô đẩy Thiên ra rồi vùng bỏ chạy nhưng vẫn bị anh giữ lại.

- Cô đang trêu đùa anh em nhà họ sao? – Thiên cười nhạt.

- Anh đang nói vớ vẩn gì thế?

- Nếu như cả hai anh em họ cùng thích cô thì sao? Cô sẽ làm gì? Cô đang cố gắng giúp cả hai giải quyết mâu thuẫn nhưng rồi chính cô lại tạo ra mâu thuẫn mới. Cô nghĩ sao?

- Anh thôi làm nhảm có được không? Như thế nào là cả hai thích tôi chứ? Tôi không cần. – cô lúng túng trả lời.

- Không phải sao?

- Xin lỗi, tôi có việc phải đi.

- Rất tiếc là không thể. – Thiên kéo giật tay cô lại rồi thuận thế vác ngược cô lên và rẽ vào một hành lang khác, hướng đi ra khỏi khu B.

- Này, anh đưa tôi đi đâu thế? Tôi còn phải vào lớp nữa. – cô vùng vẫy bất mãn.

- Trong khu B, lời của Huy là mệnh lệnh đối với cô.

- Cái gì? Đồ ngông cuồng, thả tôi ra. – cô la hét phản đối nhưng bị Thiên mang đi một cách dễ dàng.

Tiếng la hét dần dần mất hút trong dãy hành lang dài hun hút. Thiên bình thản mang cô tới chỗ của người con trai kia. Lại một lần nữa cô bị mang tới căn phòng này theo yêu cầu của Huy. Vẫn ánh mắt sắc lạnh, vẫn khuôn mặt cười cợt nhìn cô đầy thích thú. Dáng người cao lớn đứng dựa vào chiếc bàn gần đó, phong thái ung dung hết sức bình thản của anh như đang cố ý khiêu khích người khác.

Thiên bước tới trước mặt Huy, không nói không rằng thô bạo nhấc người cô lên và thả ra. Toàn thân mất thăng bằng rơi thẳng xuống đất. Chưa kịp hoàn hồn, cô đã rơi hẳn vào lòng ngực to lớn của ai đó. Mùi hương có chút quen thuộc vô tình làm cho trái tim đang đập loạn vì sợ của cô có chút nhẹ nhõm. Hơi ngược mắt lên nhìn, cô bắt gặp đôi mắt đen sâu của người con trai ấy. Cô thoáng ngẩn ngơ vì anh. Cả Băng và Huy sao giống nhau thế. Trước đây, cô không nhận ra điều đó.

Lúc trước, Huy không để kiểu tóc này, khuôn mặt lúc nào cũng hằm hằm nhưng muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Cái áp lực nặng nề tỏa ra từ ánh mắt anh vô tình khiến người đối diện cảm thấy choáng váng. Còn bây giờ, dù cho nó vẫn còn nhưng tại sao cô lại thấy được trong đó cái tro tro, trống vắng ẩn sâu trong đôi mắt. Cô nhìn thấy những lần anh ngồi thơ thẩn một mình...giống Băng. Không những thế...ánh mắt Huy nhìn cô...có lần nó giống như Băng nhìn cô...điều đó làm cô thấy hoảng sợ. Cô không thể giải thích điều đó. Thà như lúc nào anh cũng nhìn cô chán ghét, đầy khiêu khích...có khi

cô thấy thoải mái hơn.

- Anh muốn gì đây? – cô vội vàng đứng lại ngay ngắn.

- Sao? Bất mãn à? – anh hỏi.

- Mới sáng sớm bị anh lôi tới đây, hỏi có thể vui vẻ chấp nhận được sao? Chưa kể cách thức anh “mời” tôi tới cũng hơi bị lịch sự đó.

- Cô bắt đầu biết trả treo rồi đấy? – Huy bật cười.

- Đừng tỏ vẻ như thế. – cô lườm anh một cái.

- Sao? Tỏ vẻ gì?

- Hừ...đừng tán dóc với tôi. Rốt cuộc là anh muốn gì?

- Cô không có chút khiếu hài hước nào cả? Tại sao anh tôi lại thích cô nhỉ?

- Anh muốn gì? – cô gằn giọng từng chữ một. Không hiểu sao cứ nói chuyện với anh là cô dễ dàng mất bình tĩnh như thế này.

- Cô chẳng thú vị chút nào. Được thôi vào vấn đề chính. Tôi muốn cô giúp tôi giải quyết rắc rối. Thế thôi. – anh nhún vai bình thản nói.

- Cái gì? Rắc rối của anh thì liên quan gì tới tôi? – cô bất mãn lên tiếng.

- Rắc rối liên quan tới con gái thì cô giải quyết là đúng rồi. Với lại cô là người hầu của tôi mà, cô nên nghe lời chứ. – anh cười tỏ vẻ đây là chuyện hiển nhiên càng khiến cô tức giận hơn.

- Nay. Đầu ra lí luận buồn cười đó thế? Với lại tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là người hầu của anh. – cô bực bội khi cứ phải nói đi nói lại vấn đề này với Huy.

- Cô không có quyền từ chối.

- Mặc kệ, tôi không đi, tôi còn phải vào lớp nữa. – cô hét lại rồi không quan tâm tới biểu hiện của anh thế nào mà lẳng lặng đi thẳng ra ngoài.

- Tôi đã nói là cô không có quyền từ chối mà. – Huy bật cười, bình thản đi tới rồi kéo tuột cô ra ngoài, bất chấp sự hung hăng “chống trả” của cô.

- Anh thả tôi ra, tôi không thích. ...

.....

Chiếc mô tô to dừng trước một nhà hàng sang trọng. Người con trai nhảy xuống xe rồi cũng lôi người con gái kia theo. Cô giật tay anh ra.

- Tôi đang đi đâu? – cô hỏi.

- Giải quyết rắc rối về con gái cho tôi. – anh bình thản trả lời.

- Rắc rối của anh liên quan gì tới tôi? – cô bất mãn.

- Không cần giải thích. Cứ đi theo là được. Đó là mệnh lệnh. – Huy trầm giọng.

- Anh thật độc tài, hống hách. – cô vừa đi theo cô vừa thầm mắng anh. Trong lòng, không hiểu sao dâng lên chút cảm giác lạ thường.

Đã từng có lần Băng mang cô tới một nhà hàng sang trọng cũng chỉ để cắt đuôi những người mà anh không thích. Lúc đó, không hiểu sao cô lại thấy giận dữ hết sức. Cái cảm giác bị đem ra làm “bia đỡ đạn” khiến cô thấy tủi thân, khó chịu kinh khủng. ...có lẽ giờ cô đã hiểu tại lý do cô cảm thấy như thế.

Bước chân cả hai người đột ngột dừng lại trước một căn phòng lớn. Huy bất ngờ quay qua nhìn cô chăm chú rồi khẽ cười nhẹ.

- Đây là đâu?

Lời nói chưa kịp thốt hết, cô đã bị anh kéo tuột vào trong. Căn phòng to lớn, xa hoa được trang trí hết sức cẩn thận để toát lên nét sang trọng cũng như đẳng cấp của nó.

Ngay giữa căn phòng là ba cô gái, nhìn cũng không quá trẻ hay là do cách trang điểm đậm của họ khiến Xuân không nhận rõ được tuổi thật của họ.

- Huy, tới rồi sao? Bọn em đợi anh mãi. – một cô gái mặc bộ váy đen dài chạy đến ôm tay Huy. Bước chân đột ngột dừng hẳn khi nhận ra sự có mặt của một người con gái khác đi cạnh anh. Chỉ trong một khoảnh khắc mà ánh mắt tràn đầy “yêu thương” dành cho Huy đã chuyển qua ánh mắt đầy ghen ghét cho Xuân.

- Tôi là... - cô đang định mở lời.

- Là bạn gái của tôi. Đó là lí do hôm nay tôi đến đây để nói cho các cô như thế. – Huy thân nhiên ôm cô vào lòng và nói.

- Cái gì? – không chỉ Xuân mà cả ba cô gái kia cũng đều đồng thanh lên tiếng.

- Sao? Không phải à? – Huy nhìn Xuân “âu yêm” nói nhưng đằng sau đó là ánh mắt đe dọa sắc lẹm.

- Không phải... - cô lắc đầu, vội vàng lên tiếng giải thích.

- Mà là ai? – cô gái mặc chiếc váy đen quát lên.

- Tôi...

Bóp...

- Mà dám cướp bạn trai tao sao? – cô ta hung hăng tát thẳng vào mặt cô một cái không thương tiếc.

- Tôi... - cô vừa đau vừa tức lên tiếng định phản trần thì đã bị một người khác bay vào xía xói.

- Mà... nghĩ mà là ai? – cô gái trong bộ váy ren quỳn rũ màu đen bước tới gần đẩy vai cô.

- Huy, là anh đang đùa sao? Phải không? Rõ ràng đây không phải là khẩu vị của anh mà? – giọng nói khinh miệt từ cô gái thứ ba. Cô ta chậm rãi tiến lại gần và nắm lấy tay Huy, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm về phía Xuân.

- Tại sao lại không chứ? – Huy bật cười. Khóe miệng ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt cuốn hút, nửa điệu cợt, nửa khiêu khích người đối diện.

- Không... - Xuân tức giận, lên tiếng phản đối nhưng lại bị anh chặn lại bằng nụ hôn bất ngờ.

Toàn thân bị động giam cầm trong lồng ngực của Huy, ngay cả một chút phản kháng cũng không thể, cô vừa giận vừa tủi thân khi bị đem ra làm trò cười như thế này. Khóe mắt ứa ra những giọt nước mắt không cam chịu.

Nhìn những giọt nước mắt đó, Huy thoáng giật mình. Anh chưa bao giờ biết sợ cái gì những lại bị nước mắt của cô làm cho bối rối. Anh có chút vộ vàng nói lỏng tay ra nhưng vẫn không cho cô bỏ đi.

- Đó là bằng chứng. – Huy cười nhàn nhạt nói.

- Anh điên rồi. – cô gái thứ ba kia cười khẩy.

- Tin hay không là tùy cô. – anh bình thản nói như đây là một việc hiển nhiên, nó như càn chọc tức ba cô gái kia.

Cô gái thứ ba kia không nói không rằng tiến lại gần, thẳng tay tát cô một cái đau đốn, hung hăng nắm tóc cô lắc, không cho cô một cơ hội giải thích cũng như cơ hội né tránh.

- Mà tưởng mà là ai mà dám cướp Huy của tao. – cô ta hét lên, cả hai cô gái kia cũng vút bỏ nét yêu kiều ban nãy, nhìn Xuân đầy căm ghét.

- Dừng tay lại. Cô nghĩ mình là ai? – Huy cầm tay cô gái kia ngăn lại. Giọng nói thay đổi hẳn không còn chút gì đùa cợt mà thay bằng sự tức giận. Ánh mắt hung hăng đe dọa từng người một, không cho ai cơ hội ho he phản đối.

- Tại sao anh lại đối xử với em như thế? Không phải anh yêu em sao? – cô gái kia hốt hoảng nhìn anh không cam chịu.

- Yêu? Tôi đã nói thế sao? Là do các cô ảo tưởng? Tôi chưa bao giờ nói các cô phải đi theo cả. – Huy vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, đầy nguy hiểm nhìn cô.

- Vậy tại sao anh không đuổi em đi ngay từ đầu? Tại sao lại giữ em bên cạnh. – cô gái kia vẫn bướng bỉnh chạy theo ảo tưởng do chính mình đặt ra.

- Là do cô chạy theo tôi đấy chứ. Giờ tôi chán ngấy cô rồi. – Huy nhẵn tâm nói ra câu đó. Từng câu từng chữ như một nhát dao đâm nát trái tim của một người con gái đang yêu.

Huy không nói thêm một lời nào, lẳng lặng bế Xuân xoay người bỏ đi. Mặc kệ người con gái kia khóc rống lên van nài. Bộ dạng lem luốc đến tội nghiệp. Hai người bạn của cô cũng có chút thương cảm. Họ theo Huy chỉ vì tiền của anh không giống như cô. Cô theo Huy vì cô yêu Huy. Chưa bao giờ cô yêu một người con trai như thế này. Dù anh tàn độc, dù anh lạnh lùng nhưng tại sao cô vẫn yêu anh một cách mù quáng. Vốn dĩ cô tưởng mình có thể thay đổi trái tim anh, vốn dĩ cô tưởng thời gian qua, trái tim anh đã phần nào có cô nhưng tất cả... tất cả chỉ là do cô mơ mộng. Ngày hôm nay, cô đã biết tất cả. Không, cô đã biết từ lâu rồi, đã biết từ khi ánh mắt cô chạm vào cái vực sâu thẳm trong mắt anh... nhưng cô không chịu tin, không chịu thức tỉnh.

Đã bao giờ anh trao cô, nụ hôn thật sự chưa? Đã bao giờ, anh trao cô nụ cười thật sự chưa? Đã bao giờ, anh thực sự ở bên cô chưa? Chưa bao giờ. Tất cả chỉ do cô ảo tưởng mà thôi. Hết thật rồi. Tất cả đã chấm dứt. Phải làm sao đây? Trái tim cô đã khắc quá sâu hình ảnh của anh. Phải làm sao để chữa lành vết thương đó đây.

Cô oằn người khóc rống lên, khóc như muốn vắt cạn kiệt nỗi đau chất chứa trong lòng nhưng... tại sao nước mắt rơi lại chỉ càng mang thêm bao nhưng nhớ tràn về...

Xuân vùng chạy ra khỏi vòng tay của Huy, mặc kệ mình đang bị bế lên như thế, khiến cô mất thăng bằng gần như té thẳng xuống đất. Cô mặc kệ, điều duy nhất cô nghĩ lúc này là khinh ghét. Thì ra Huy là loại con trai như thế sao? Có thể dễ dàng chà đạp lên trái tim của một người con gái khác sao?

Cô tức giận thay cho người con gái đó. Dù cô ta đã làm những việc hơi quá đáng với cô nhưng nguyên nhân không phải vì Huy sao? Càng nghĩ, cô càng cảm thấy ghê tởm, chỉ muốn chạy thật xa khỏi anh, không muốn dính dáng gì tới anh cả.

Nhưng bước chân chưa kịp dời, đã bị anh giữ lại. Từ khi, cô ở gần anh, gần như anh kiểm soát toàn bộ những gì cô muốn, bắt cô phải tuân theo yêu cầu của anh một cách quá đáng.

- Cô dám bỏ đi sao? – anh gần giọng bức bối.

- Tại sao không? Tôi không thể chịu đựng loại con trai như anh. Sao anh có thể hèn hạ như thế. Tại sao anh lại đối xử với cô gái ấy như thế? – cô liếc nhìn anh.

- Là do cô ta, tại sao tôi lại phải quan tâm – Huy tối sầm mặt khi bị nói như thế.

- Hừ... anh không đáng làm con trai. – cô lắc đầu trước suy nghĩ của anh.

- Cô...

- Bỏ bàn tay của anh ra. Tôi khinh bỉ anh. Anh nghĩ mình giàu thì có thể thích làm gì thì làm sao? Nếu đúng như thế thì anh đúng là đồ ngốc rồi. – cô bước lùi lại nhìn anh rồi đột ngột lao vút chạy ra ngoài.

Bầu trời đen kịt với cơn mưa trút xối xả xuống mặt đường. Mùi đất khó chịu bay xộc lên mũi không khỏi khiến con người ta khó chịu. Khuôn mặt cô cũng vì mưa làm cho đau rát nhưng cô vẫn thà như thế còn hơn phải nhìn mặt Huy. Thà như thế còn tốt hơn.

Đột ngột, toàn thân bị nhấc bổng lên rồi hung hăng giữ chặt lại. Không cho cô một lời phản đối, người con trai đó hung hăng mang thẳng cô lên chiếc ô tô từ đâu xuất hiện.

- Tôi không quan tâm cô nghĩ gì, bây giờ điều tôi muốn là điều cô phải làm – từ ánh mắt cử chỉ của anh đều toát lên một sự nguy hiểm đáng sợ khiến cô có phần nào run sợ.

- Không... Đồ đáng ghét.

- Ghét? Tôi còn sẽ khiến cô phải ghét tôi hơn như thế nữa.

.....

Hành lang tối om, dài hun hút. Tiếng bước chân dồn dập mang theo giận dữ cùng cái áp lực tỏa ra từ người con trai kia khiến ai cũng phải dè chừng và né tránh. Trên vai anh là một cô gái, hai tay bị trói. Khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, tiếng ú ớ bị ngăn lại bởi miếng băng keo chặn ngang miệng.

Âm...

Cửa phòng bị đá thô bạo, vội vàng bật tung ra. Không chờ đợi người ở trong phòng nói năng gì, người con trai kia đã đi thẳng vào, hung hăng ném người con gái trên vai mình xuống giường mà không quan tâm cô đau như thế nào.

- Có chuyện gì sao? – Thiên nhìn dè chừng về phía cô gái kia.

- Có mang máy quay theo không? – Huy không quan tâm tới câu hỏi của bạn mình mà nhìn chăm chăm vào dáng người nhỏ bé kia.

- Có... cậu tính làm gì. – Thiên liếc nhìn cả hai.

- Tốt, cậu chuẩn bị quay lại tất cả những gì ở đây. Tôi muốn có một món quà nho nhỏ cho anh trai tôi. – Huy cười lạnh.

Toàn thân cô cứng đờ lại khi nghe lời nói của Huy. Cô hốt hoảng khi nhìn thấy anh cởi chiếc áo sơ mi ướt đẫm ra và ném qua một bên rồi chậm rãi đi về phía chiếc giường, nơi cô đang nằm. Bên cạnh, Thiên cũng bật chiếc máy quay trong tay mình lên, hướng nó về phía cô. Không... không... Cô sợ hãi hết lên trong thâm tâm mình, cô gắng thật lùi lại nhưng thật khó khăn khi hai tay mình bị trói đằng sau.

Ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía anh đầy van xin, cô lắc đầu. Làm ơn đừng làm thế với cô. Không...

Bàn tay to lớn của anh vươn ra kéo tuột cô về phía mình rồi nhanh chóng đè lên dáng người nhỏ bé đó. Cái nhìn lạnh lẽo, độc ác như bóp nghẹt trái tim của cô. Anh đang mất bình tĩnh, không, phải nói là anh như đang phát điên lên. Anh giận dữ. Phải anh đang giận dữ.

Anh dồn lực lên bàn tay, bóp chặt hai cánh tay của cô như muốn làm nó nát ra. Anh im lặng theo dõi từng sự sợ hãi một trong đôi mắt của cô rồi chậm rãi cúi sát đầu về phía cô. Trong một thoáng anh nhận ra sự giật mình của cô, càng tiến sát, anh càng nhận ra cô đang run rẩy như thế nào.

Anh tháo miếng băng keo ra và chiếm lấy đôi môi cô bằng nụ hôn dữ dội. Vị mặn mặn từ nước mắt của cô khiến lòng anh bối rối. Anh đang làm gì thế? Tại sao anh lại làm thế này? Câu hỏi cứ lẩn quẩn trong đầu anh từ khi anh gặp người con gái này.

Đột ngột một cảm giác đau ở khóe môi khiến anh thoáng dừng lại. Tranh thủ lúc đó, cô quay mặt né tránh anh.

- Đừng... đừng làm thế... - cô thì thào không ra hơi, vừa sợ, vừa kinh hãi.

- Tại sao tôi phải dừng lại. Chẳng phải tôi đã nói, tôi sẽ làm cô ghét tôi thêm.

- Tại sao anh phải làm thế? Tại sao anh phải làm mọi người ghét anh. Anh đâu phải là người như thế, phải không? – cô nói trong nước mắt, hai tay đẩy người anh ra để giữ một khoảng cách với anh.

- Hừ... tại sao tôi không phải là người như thế? – anh nắm chặt tay cô, lắc mạnh.

- Tôi... - cô im lặng không biết nói gì cả.

- Cô trước giờ luôn thấy tôi làm những việc độc ác, vậy thì có lí do gì nói tôi không phải là người như thế? – anh đứng thẳng dậy, ánh mắt vẫn dõi theo cô.

- Anh không phải loại người ngu ngốc, thiên cần, thích làm theo cảm tính. – cô vội vàng ngồi dậy chỉnh lại quần áo.

- .....

- Anh đang cố làm mình đáng ghét. Anh ích kỉ khi chỉ chạy theo suy nghĩ của chính mình. – giọng cô chứa đựng một sự dè chừng...

- Hừ... đừng cố tỏ ra cô hiểu tôi nhiều lắm. Tôi không giống Băng đừng tự mình suy ra như thế. – Huy gần giọng cảnh cáo.

- Tôi không nói anh giống Băng. Băng không giống anh. Những gì tôi nói chỉ là suy nghĩ của tôi.

- ..... - anh im lặng chờ đợi điều gì đó.

- Tôi chỉ muốn hỏi... tại sao anh luôn đối xử với tôi như thế? Tôi và anh chỉ mới gặp nhau vài lần... tại sao anh lại luôn muốn làm khó tôi? Tôi đã làm gì sai sao? – cô nhìn anh đầy oán trách.

- Cô nghĩ tại sao chứ?

- ..... - cô lắc đầu.

- Vậy thì đừng suy nghĩ, cô chỉ cần biết, tôi muốn là cô phải làm. – anh bỏ qua câu hỏi của Xuân.

- Tôi sẽ không ngoan ngoãn nghe lời đâu. – cô thì thầm.

- Cô thì làm được gì chứ? Không phải khi này còn khóc lóc van xin tôi sao? – Huy cười nhạt, vươn cánh tay nắm lấy cánh tay cô kéo giật lại về phía mình.

Toàn thân lạnh cóng vì bộ quần áo ướt sũng vì nước mưa rơi vào lồng ngực ấm nóng của anh, khiến trong lòng cô có chút bất an. Nhất là khi chiếc máy quay trên tay Thiên vẫn đang hướng về phía mình. Không biết họ sẽ làm gì. Cô không muốn Băng biết, cô có lỗi với anh. Làm sao cô còn dám gặp mặt Băng khi mình đã hôn em trai của anh. Dù là bị động, cô vẫn không sao xóa đi được cảm giác tội lỗi trong lòng.

Tại sao Huy phải làm thế với cô? Anh ghét cô đến thế sao? Vì sao lại thế? Cô chỉ mới gặp anh mấy lần mà đã khiến anh ghét thế rồi sao? Vì cô là bạn gái của Băng hay đơn giản vì cô đáng ghét như thế?

Cô càng hoảng loạn hơn khi vòng tay của anh càng ngày càng siết chặt lại. Cả người cô như bị hơi ấm của anh bao bọc lấy. Cô bắt đầu cựa quậy nhưng không dám phản đối mạnh vì chỉ sợ càng làm anh phật ý mà làm những chuyện như lúc này...

- Tại sao cô lại yêu Băng như thế? Tại sao cô lại yêu Băng? Không phải vì anh ta mà cô đã gặp nhiều chuyện sao? – Huy bắt ngờ hỏi.

- Anh...

- Được rồi, đi thay quần áo đi, đừng để bị ốm rồi đổ thừa là do tôi làm. – anh đột ngột buông tay làm cả người cô ngã phía sau vì lực đẩy của chính mình.

- .....

Huy quay người bỏ đi không nói thêm một lời. Thiên nhìn bạn mình bỏ đi, cũng không có ý định ở lại lâu hơn. Anh nhìn bóng của bạn mình khuất sau cánh cửa rồi lại nhìn người con gái đang ngồi co ro trên giường. Khuôn mặt tái nhợt không biết vì lạnh hay vì sợ của cô khiến người khác có chút thương cảm.

Khẽ thở dài, lắc đầu. Rốt cuộc, người con gái bình thường như thế này có gì đặc biệt mà có thể khiến nhiều người con trai phải dỗi theo thế? Là duyên phận như người ta vẫn nói sao? Vậy duyên phận này có quá độc ác hay không? Giữa Băng và Huy chưa đủ mâu thuẫn hay sao? Một người con gái bật ngờ xuất hiện giữa khoảng trống của anh em họ. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra? Sẽ là một kết thúc có hậu hay mãi mãi là không thể? Đây không phải là truyện cổ tích, đời có đẹp như mơ không?

Anh chỉ sợ mâu thuẫn giữa Băng và Huy không những không thể xóa đi mà còn sâu đậm hơn. Rồi kết thúc nó là một vết thương lòng lớn cho hai anh em họ và cả người con gái kia nữa.

.....

Tiếng mưa rả rích, dai dẳng làm tâm trạng con người cũng cảm thấy nặng nề ù ù theo nó. Cánh vật đầu ướt đầm, rũ xuống như chính nó đang mang nỗi ưu sầu của con người.

Văng vẳng trong bầu không gian là âm thanh của bước chân chậm rãi của người con trai kia. Ánh mắt cứ hướng về một phía xa xăm vô định nào đó mà chính anh cũng không rõ. Chỉ cần nhìn qua, cũng phần nào nhận ra được nỗi buồn nào đó đang ẩn sau đôi mắt đen sâu của anh.

Nhưng có ai có thể hiểu rõ được những gì trong đầu anh đang suy nghĩ. Từng chữ, từng lời của người con gái đó cứ vang vọng trong đầu anh mãi. Cô nói những lời đó chỉ vì muốn anh dừng lại hay đơn thuần chỉ là do cô nghĩ thế? Chưa ai bao giờ nói anh như thế. Có thể là vì anh không phải là người như thế? Ai hiểu được anh trong khi chính anh cũng không hiểu rõ mình chứ?

Anh ghét Băng. Phải, anh ghét Băng. Trong mắt mọi người, Băng luôn là một thần tượng, luôn được mọi người yêu quý. Anh ghét điều đó, anh ghét phải giống Băng. Mọi người khen Băng tốt, anh ghét nhận lại lời khen đó. Mọi người yêu quý Băng, anh cũng ghét “được” mọi người yêu quý. Tất cả những gì Băng nhận được, anh không muốn nhận lại.

Giống như người con gái đó. Cô yêu Băng, yêu đến mức anh cũng phải ghen tị. Anh nhận thấy hình ảnh của Băng trong cô quá lớn, dường như không có ai có thể thay thế được. Anh không thích như thế. Anh không thích mình bị mờ nhạt trong trái tim cô. Vì thế, thà cô ghét cay ghét đắng anh để trong lòng cô còn có anh còn hơn là không được gì cả. Những gì Băng có mà anh không có được, anh sẽ hủy hoại nhưng... cô thì anh không thể hủy hoại nên chỉ còn cách làm cô ghét mình như thế thôi.

.....

Bước ra từ phòng tắm, khoác trên mình chiếc áo bông tạm thời, người con gái kia vội đi về phía chiếc giường ngủ, trước khi đó không quên khóa cửa phòng lại.

Cô chợt khựng lại nhìn li sữa nóng đang còn nghi ngút khói trên bàn, bên cạnh đó là một bộ đồ ngủ được gấp gọn gàng. Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc hỗn loạn. Là ai mang tới đây? Thiên hay là Huy? Dù có là người nào đi nữa, cô cũng không thấy thoải mái. Đột ngột họ đối xử tốt và quan tâm tới cô như thế này, rốt cuộc họ muốn gì ở cô chứ?

Tâm trạng cũng nặng nề theo màn mưa ngoài kia. Tiếng mưa rả rích, dai dẳng cứ đeo bám một điều gì đó từ trong sâu thẳm tâm hồn của con người. Cô cứ tưởng sau khi chuyện của Tiên qua đi thì mọi chuyện sẽ ổn hơn nhưng có lẽ cô đã sai. Vẫn còn nhiều điều phía trước nữa, nhiều thứ sẽ cản trở cô, cản trở tình cảm của cô và Băng.

Tại sao cô cứ có cảm giác, Huy làm thế vì ghét cô ở cùng Băng? Hay là vì lí do gì khác sao? Đầu óc cứ vẩn vơ nhiều phiền muộn, không sao thoải mái được.

Ngồi co mình trên giường, trên tay vẫn cầm li sữa nóng, vừa nhâm nhi vừa suy nghĩ về những thứ xảy ra xung quanh mình. Mới chốc, tất cả đã thay đổi. Dường như nó là chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi. Thoát một cái cô lại phải đứng trước những con đường mới, những sự lựa chọn mới. Còn quá nhiều điều bí ẩn trước mắt mà cô không nó là gì. Dù muốn lạc quan lắm nhưng thật khó để làm điều đó khi cô một phần hiểu được khó khăn mà cô sẽ trải qua. Không phải cô sợ cho riêng mình, mà con sợ cho mối quan hệ mới chớm nở giữa cô và Băng. Liệu nó sẽ ra sao đây? Nhiều lúc chính nỗi sợ ấy mới khiến cô cảm thấy tuyệt vọng nhất.

Mỗi lần gặp Băng, dù có vui tới mấy, từ tận sâu trong tâm hồn mình, lại có chút cảm giác mặc cảm, tội lỗi. Không biết là do vô tình hay cố ý mà khoảng cách của cả hai cứ trống trải như thế nào đó. Cô cứ luôn mang trong mình sợ hãi về một thứ gì đó sẽ bất ngờ xuất hiện và cướp anh đi từ tay mình. Mỗi lần cô đơn, trống trải, đầu óc cô cứ lộn xộn suy nghĩ đó mãi không thôi.

Không... không... cô không thể buông tay. Hình ảnh của anh trong tim cô đã quá sâu đậm, cô không thể xóa nhòa cũng như không nỡ xóa nó đi trong lòng.

Vậy giờ cô phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Cô giờ không thể gặp anh cho thỏa nỗi nhớ, không thể nói chuyện với anh cho vơi nỗi buồn, không thể san sẻ niềm vui nhỏ nhoi giản đơn với anh... Mọi thứ đều quá xa vời. Là do cô vô tình khiến cả hai rơi vào tình cảnh này. Vốn rất tin tưởng vào tình cảm của cả hai nhưng không ngờ mọi việc lại trở nên như thế này. Vì việc riêng của mình, cô đẩy cả hai vào tình cảnh như thế này. Có nhớ, có yêu thương nhưng lại không thể gặp mặt nhau thường xuyên. Hết lần này đến lần khác, cô phụ lại lòng mong chờ của anh.

Rốt cuộc thì cô có xứng đáng với những gì anh dành cho mình không? Đôi khi cô cảm thấy mình đang phụ lòng anh, bằng cách nào đó mà cả hai cứ không thể đến cạnh nhau. Cứ thế này thì cô và anh càng xa cách mà thôi. Cô sẽ không để điều đó xảy ra đâu. Đã có quá nhiều thứ đánh đổi cho tình yêu của cô rồi.

.....

Cạch...

Cánh cửa mở khe khẽ. Bước chân nhẹ nhàng của người con trai hòa lẫn trong tiếng mưa dai dẳng không ngớt.

Khuôn mặt lạnh lùng trong bóng tối phảng phất chút buồn phiền khó giải bày. Anh nặng nề lê từng bước đi về phía chiếc giường ngủ của người con gái kia. Lặng nhìn dáng người nhỏ bé đang co ro chìm vào giấc ngủ, trong lòng lại chợt dậy lên cơn sóng kì lạ.

Ấn trong dáng vẻ đó là bao nhiêu nghị lực đáng ngưỡng mộ. Anh biết cô từ khi bắt đầu bước vào nhà Chính rồi. Dù không trực tiếp gặp mặt nhưng anh vẫn có nghe nói về cô. Mặc cho gặp phải nhiều điều không hay nhưng cô vẫn không từ bỏ. Chưa kể, chính cô còn khiến cho biết bao nhiêu người yêu mến.

Anh từng thắc mắc là tại sao một người bình thường như vậy lại có thể làm cho nhiều người phải quan tâm, chú ý tới như thế. Trước đây, nếu như anh đã nghĩ những người kia là gốc gác thì giờ có lẽ anh cũng gốc gác kém gì họ. Tại sao, cứ hết lần này tới lần khác, ánh mắt của anh lại bị thu hút như thế chứ? Nhiều lần anh như phát điên lên vì chính mình, vì chính cái thứ cảm xúc lạ lẫm cứ càng ngày lớn dần trong anh mà cũng không rõ nó đã xuất hiện từ bao giờ.

Anh đã từng dối xử tệ với cô. Đã từng đe dọa cô nhưng nhiều lần, không biết là do vô tình hay cố ý mà cô vẫn cứ ân cần với anh dù đó chỉ là một khoảnh khắc. Hay là do cô sợ hãi nên làm thế để lấy lòng anh, hay là do anh là em trai của Băng? Tại sao? Tại sao? Tất cả những gì cô làm là có chủ đích hay đơn thuần nó chỉ do cô muốn làm thế, làm những việc xuất phát từ suy nghĩ của cô?

Có là gì đi nữa thì trái tim của anh cũng bị cô làm cho thay đổi mất rồi nhưng...nhưng...anh không muốn thừa nhận, anh không muốn thừa nhận...

- Đừng...đừng...em xin lỗi, đừng bỏ em...

Giọng nói run rẩy của người con gái đó khiến anh giật mình tỉnh khỏi dòng suy nghĩ yếu mềm của mình, nóng lòng đi tới cạnh bên cô. Có lẽ cô đang gặp ác mộng chăng?

Anh vội vã nắm lấy bàn tay đang vung loạn xạ của cô và giữ chặt lấy.

- Băng ơi...đừng bỏ em...em biết lỗi rồi mà... - cô thì thầm, khóe mắt long lanh những giọt nước mắt tức tưởi.

Huy thoảng đồ người khi nghe cô nhắc tới Băng. Trong lòng vừa ghen, vừa tức giận, không kim được mà siết mạnh tay cô nhưng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô, anh chợt bình tĩnh lại, dịu dàng ôm lấy cô vào lòng.

- ừ...anh đây. — giọng anh nhỏ nhẹ, ân cần hẳn đi.

- Đừng... - cô lắc đầu.

Hơi thở nóng hổi của cô khiến anh có chút bối rối. Vội vàng sờ trán của cô mới phát hiện ra cô đang bị sốt. Có phải là do lúc chiều vì anh mà cô dầm mưa nên giờ bị ốm không? Càng nghĩ, anh càng thấy áy náy.

Nhẹ đặt cô xuống giường rồi tự mình đi lấy khăn lạnh và nước cho cô sau đó pha thuốc cho cô uống nhưng vừa đưa lên miệng cô lại nhả ra. Có lẽ vì thuốc đắng quá nên cô mới làm thế.

Anh vừa giận vừa thương không biết làm sao, rồi đột ngột đưa thuốc lên miệng mình, nốc một hơi cạn li và ép cô phải uống cho đến khi hết mới thôi.

Dù đang rất mệt nhưng vị đắng của thuốc vẫn khiến cô khó chịu, cứ mỗi lần nhả ra thì có ai đó vẫn ép cô uống bằng hết. Sau một hồi giằng co, cô bắt đầu nuốt trọn vị thuốc đắng đó nhưng đôi môi của người đó vẫn quyến luyến không rời môi cô.

Toàn thân đã quá mệt mỏi, đầu óc mụ mị khiến cô chỉ biết đồ người ra mà không có một sự phản kháng nào. Trong cơn hoảng loạn, cô nhận ra chút mùi hương quen thuộc nào đó. Nụ hôn ấm áp, dịu dàng như của người con trai ấy...có khi nào là anh?

- Băng? — cô gọi trong giấc mộng.

- .....

- Là anh phải không? — cô vội vàng ôm lấy người con trai kia như một bảo bối.

- .....

- Đừng đi...em nhớ anh nhiều lắm. — cô vùi đầu vào lồng ngực của anh mà thì thầm.

- Ừ...ngủ đi. — giọng nói nhẹ nhàng thân quen khiến cho đầu óc quay cuồng của cô trở nên bình tĩnh hơn, cứ thế mà vùi đầu vào người anh, ngoan ngoãn ngủ trong lòng anh.

Nhìn người con gái kia ngủ trong lòng mình, anh vừa thấy vui vừa thấy giận. là vì cô nghĩ anh là Băng nên mới làm thế nhưng quan trọng hơn là giờ đây người cạnh cô là anh chứ không phải là người con trai khác. Nếu đã như vậy, việc khác còn gì quan trọng chứ. Ước gì... khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi, cứ mãi để cô hiểu nhầm và nằm trong lòng mình như thế này. Cứ để cô “yêu” mình như thế này, còn hơn khi tỉnh dậy cả hai lại như hai người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Nặng nề nhàng lách mình qua khung cửa sổ chiếu vào căn phòng trống trải, lưu luyến dừng lại, ngắm nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của người con gái đang say trong giấc ngủ. Bao mỗi một hân rở trên vẻ xanh xao, tái nhợt của cô, không khỏi khiến người khác phải thương cảm.

Đột ngột cô giật mình tỉnh giấc vì con ác mộng nào đó. Việc đầu tiên khi vừa mở mắt ra là nhắm chặt mắt lại vì ánh nắng sớm. Cô lười nhác nhắm trở lại chiếc giường ấm một lúc rồi mới từ từ mở mắt lại.

Cảm giác nhức mỏi khắp người khiến cô càng uể oải hơn. Nhắm mắt suy nghĩ về những thứ mà cô muốn quên từ ngày hôm qua. Nó cứ ám ảnh cô mãi, không làm sao vứt bỏ suy nghĩ về nó. Cô vừa sợ, vừa ghét nhưng cũng có chút tội nghiệp. Có phải là cô đã quá ngớ ngẩn hay không? Tạo sao lại tội nghiệp người độc ác như thế?

Mặc kệ, hôm nay cô không muốn phải suy nghĩ về nó. Cô đã quá mệt mỏi vì nó rồi. cô không muốn bị cảm giác tội lỗi đó đeo bám mình dù chỉ là một phút giây nào nữa. Không, cô muốn gặp Băng. Và cái suy nghĩ ấy, thôi thúc cô đứng dậy.

Đúng, hôm nay là chủ nhật, Băng sẽ ở nhà. Càng nghĩ, cô càng thấy tỉnh táo. Vợ vàng chạy đi kiếm bộ quần áo để thay bộ đồ nhếch nhác này đi. Trong đầu tự dưng cảm thấy vui sướng đến phát điên lên. Bước chân cứ thế dồn dập như chạy giống như cô đang sợ, chỉ cần chậm một giây thì khoảnh khắc cô gặp Băng sẽ biến mất...

.....

Đứng dựa lưng vào khung cửa sổ, người con trai kia khẽ vén nhẹ góc rèm nhìn ra ngoài. Ánh nắng sáng mai khiến anh có chút nheo mắt lại.

Đập vào mắt anh là dáng người nhỏ bé của người con gái kia đang vội vã đi ra khỏi khu nhà này và leo lên chiếc taxi để đi khỏi đây. Anh mắt anh chìm trong làn khói thuốc mờ ảo làm nó như càng trở nên xa xăm, lạnh lẽo hơn.

Cô vội vã đi đâu, anh còn không biết sao. Dù biết anh cũng làm được gì. Đôi khi có những thứ không thể ép buộc mà có được nhưng nó đi càng xa thì lại càng muốn chạy theo để níu giữ nó lại.

Suốt đêm qua ở cạnh cô nhưng trong lòng cô thì người cạnh cô lại là người con trai khác. Anh căm ghét điều đó. Lòng tự trọng của một người con trai không cho phép anh chấp nhận điều đó nhưng vậy thì anh nên làm gì?

Bỏ cũng không nỡ mà ở lại cũng không đành. Ông trời độc ác khi khiến anh rơi vào tình cảnh như thế này. Anh vẫn tự hỏi điều gì ở cô lại có thể thu hút anh như thế. Từ lần đầu gặp đầu tiên, trái tim đột nhiên lại ghi nhớ hình ảnh của một cô gái mạnh mẽ, bướng bỉnh. Lần thứ hai, lần thứ ba,... cứ thế hình ảnh của cô khắc ghi trong lòng anh một cách sâu sắc như thế.

Ban đầu là muốn trêu chọc cô nhưng sau đó lại bị chính cô trêu chọc lại. Đúng thật là không ai biết trước được tương lai là gì.

- Cậu để cô ấy đi thế sao? – giọng nói của Thiên vang lên khiến anh có chút giật mình.

- Nếu không để cô ấy đi thì phải làm gì? – Huy hỏi ngược lại.

- Nếu đã thế, ngày từ đầu tại sao cứ phải làm người ấy phải ghét mình?

- Vậy liệu cô ấy có yêu mình như yêu người ấy không?

Câu hỏi ấy như câu trả lời cho Thiên. Chỉ còn có thể làm cô ghét mình, ít ra hình ảnh của mình trong cô còn có chút ấn tượng. Đó là suy nghĩ của Huy sao? Có phải nó quá ngốc nghếch không? Làm người mình yêu ghét mình.

- Nhưng tại sao... giờ mình lại không muốn tiếp tục làm điều đó nữa. Tại sao mình không muốn nhìn giọt nước mắt của cô ấy... nếu không làm thì... trong tim cô có hình ảnh mình không? – Huy hỏi.

- Đã không nỡ ép buộc cô ấy thì đừng ép mình phải làm như thế này thế kia. Hãy làm những gì mà thật tâm cậu muốn làm. – Thiên vỗ nhẹ vai của bạn mình như an ủi, như trấn an tâm trạng hỗn loạn của cậu.

- .....

Thiên không nói thêm gì mà lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng tĩnh mịch đó, để cho người bạn của mình ở lại trong thế giới riêng của mình. Lúc này, Huy cần thời gian để suy nghĩ về những thứ đang hỗn loạn trong lòng mình.

.....

Một ngày nắng sớm tuyệt đẹp. Những giọt sương còn đọng lại, long lanh dưới nắng. Mùi cây cỏ, mùi của thiên nhiên khiến con người cảm thấy gần gũi, bình yên. Đã lâu rồi anh không đi dạo quanh khu vườn mình vào buổi sáng như thế này. Ngày bận bịu với công việc trên trường, trên công ty,...cả những nỗi nhớ nhưng người con gái ấy cũng làm tâm trí anh mệt mỏi vì bận rộn.

Từ khi cô đồng ý rời khỏi nhà và chuyển tới chỗ em trai anh ở cùng, lòng anh như bị cứa lên đó một vết thương khó lành. Một ngày không gặp, nỗi nhớ càng lớn thì càng khó chịu, mệt mỏi bấy nhiêu. Có lẽ vì sự ích kỷ ngày xưa mà giờ đây anh rơi vào tình cảnh như thế này.

Cứ nghĩ tới việc người con gái ấy ở cùng Huy, anh lại càng không yên. Không thể phủ nhận là anh ghen với Huy. Ghen vì có thể nhìn cô ấy hằng ngày, có thể gần cô hằng giờ... Anh ghen. Càng ghen anh càng sợ, càng hồi hoàng...khi nhìn cô cứ như ngày một xa anh như thế.

Mọi dòng suy nghĩ thoáng chốc biến mất. Đầu óc trở nên trống rỗng, trong một phút giây nào đó trái tim anh như ngừng đập...vì ngạc nhiên.

Hình ảnh quen thuộc ấy, thân thương ấy giờ đang hiện ra trước mặt. Là mơ phải không? Nếu đó là mơ thì anh chấp nhận ở trong đó mãi mãi để có thể nhìn cô như thế này.

- Băng - giọng nói nhỏ nhẹ khiến anh thức tỉnh. Không phải là mơ? Là cô thật rồi.

- Là em phải không? - giọng anh ngen ngào.

Cô không trả lời chỉ đáp lại anh bằng nụ cười nhẹ chưa đầy yêu thương nhưng nhớ của bao ngày xa cách. Đột ngột cô vụt chạy về phía anh, lao nhanh vào lồng ngực ấm áp của anh, ôm chặt lấy anh như muốn giữ anh mãi mãi là của mình.

Thời gian như bước chậm lại, lưu giữ khoảnh khắc hạnh phúc nhỏ bé này vào trái tim của những con người đang yêu và được yêu này. Mọi cảm xúc như vỡ òa theo từng nhịp thở. Đã bao lâu rồi, họ không thể ôm nhau như thế này. Đã bao lâu rồi cả hai không gặp mặt nhau như thế này?

Băng thoáng dừng lại khi nhận ra điều gì khác thường từ cô.

- Em đang sốt sao? - anh lo lắng hỏi.

- Anh đừng quan tâm tới nó. Cứ để như thế này đi. - cô mỉm cười với anh rồi nhẹ nhún lên đặt lên môi anh một nụ hôn vụng về.

Băng cười nhẹ rồi cũng đáp lại cô bằng nụ hôn ngọt ngào chứa đựng tất cả yêu thương của anh đã cất dành cho cô suốt thời gian qua. Trong một khoảnh khắc nào đó, hai trái tim cùng đập một nhịp. Họ đã chờ khoảnh khắc này đủ lâu để cả hai nhận ra hình ảnh của người kia trong lòng mình sâu đậm như thế nào.

- Đây không phải là giấc mơ phải không? - Xuân ôm chặt lấy anh không rời.

- Phải. Nếu nó là giấc mơ, anh có thể ở trong đó mãi mãi không? - anh cười nhẹ, lên tiếng trêu đùa.

- Em cũng thế. - cô nhìn anh cười đáp lại.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cả hai cứ quẩn luyến không rời. Họ không nỡ buông tay người kia vì nếu như thế thì họ sẽ càng đau đớn hơn.

- Tại sao em lại sốt như thế này? - Băng lo lắng hỏi.

- Không có gì? Em khỏe ngày mà. - cô lắc đầu né tránh, vẫn cứ ôm khư khư anh vào lòng.

- Lên phòng em đi, anh sẽ mang thuốc tới. - anh xoa đầu cô thật dịu dàng.

- Em không sao mà. - cô bướng bỉnh không nghe, lúc này, việc suy nhất cô muốn làm là được ở gần anh như thế này.

- Ngoan. Anh không muốn nhìn em ốm như thế này. - anh nhẹ nhàng khuyên cô.

- Vâng. - cô bịn rịn rồi cũng ngoan ngoãn theo anh về phòng cũ của mình.

Sự có mặt của cô tại nhà Chính vào buổi sáng hôm nay khiến mọi người hết sức bất ngờ. Triệt vừa thấy cô, không thèm quan tâm tới xung quanh đã chạy lại ôm chầm lấy cô, bất chấp sự bất mãn của Băng.

Đâu phải chỉ có Băng nhớ cô nhiều chứ. Cậu đã nhiều lần đến khu B tìm cô nhưng không thể nào gặp. Giờ cô đang ở trước mắt mình, con điều gì tuyệt vời hơn điều đó sao? Dù bây giờ, cô là bạn gái của Băng nhưng thì cậu vẫn yêu cô. Không có gì có thể thay đổi điều đó.

So với Triệt thì Phong không thể hiện thái quá như cậu. Anh tôn trọng quyết định của cô khi chọn Băng vì thế, anh cũng không muốn làm cô khó xử.

Những gì anh làm chỉ là một cái xoa đầu nhẹ nhàng, ân cần quen thuộc, không hơn không kém.

Duy vì có việc bận với ban nhạc nên không có mặt ở nhà. Vũ cũng có việc nhưng vẫn kịp gặp cô chào một lúc rồi mới đi.

Đối với cô, như thế là qua đủ rồi. Lâu rồi không gặp mọi người, giờ được thấy họ như thế này thì trong lòng cũng vui lắm rồi.

Bao mệt mỏi trong lòng, thoáng chốc vui đi phần nào. Mặc kệ sau khi về nhà Huy tức giận như thế nào nhưng mà bù vào đó, cô đã có khoảng thời gian như thế này cũng đủ rồi.

Cô im lặng tận hưởng chút quan tâm từ những người xung quanh và cũng tranh thủ gọi điện thoại về hỏi thăm nhà một chút. Cũng lâu cô không gọi điện về, chắc hẳn mọi người lo lắng cho cô lắm.

.....

Trời đã tối hẳn, khung cảnh cũng trở nên yên ắng sau một ngày náo nhiệt. Đầu đó có tiếng gió thổi xi xào, xen lẫn có tiếng bước chân chậm rãi từ từ của hai người. Hai người đi song song, không nói một lời nào, cứ im lặng và suy nghĩ điều gì đó. Đôi khi, im lặng cũng là cách để hai người hiểu được tình cảm của người kia, hiểu được nỗi nhưng nhớ kia to lớn tới nhường nào.

Suốt cả ngày họ đã dành ở bên nhau nhưng khoảng thời gian đó dường như vẫn chưa đủ cho hai trái tim đang yêu này. Mỗi giây phút đều được họ vội vàng khắc ghi vào lòng. Ước gì nó cứ kéo dài mãi đi thì hay biết mấy.

- Anh về đi. Sắp tới nhà rồi. – Xuân lên tiếng dù trong lòng không cam tâm.

- Tại sao hôm nay em không thể ở lại cùng anh được à? Tại sao em cứ phải cương quyết về cái nhà này. – Băng bắt mắt.

- Hiện tại, đây là nơi em ở mà. Đừng lo, không có gì xảy ra đâu. Em không yếu đuối như anh nghĩ đâu. – cô khẽ nhéo má trêu anh.

- Em...đừng cố gắng ép mình. Anh biết em mệt mỏi lắm rồi. – anh ôm cô vào lòng mình.

- Mọi việc sẽ ổn thôi mà. Phải không? – cô nhìn anh mỉm cười âu yếm.

- .....

- Em về trước đây. Về cẩn thận nhé. Chúc anh ngủ ngon. – cô nhún lên hôn nhẹ lên môi anh rồi vụt bỏ chạy vì nếu ở lại đây thêm một giây nào nữa thì cô sợ mình sẽ đổi ý, không còn đủ dũng cảm để quay về đối mặt với Huy nữa.

Nhìn dáng người nhỏ bé của cô đang dần khuất xa, trong lòng dâng lên cảm giác buồn bực, khó chịu. Lại một lần nữa, anh không ngăn cản cô rời xa mình. Anh không đủ dũng cảm. Anh có phải đã quá nhát gan? Khi ngay cả cô còn dám đối mặt với Huy nhưng chính anh lại là người chạy trốn khỏi điều đó? Dường như anh cảm thấy cô đang làm điều này không đơn thuần chỉ vì cô mà còn vì chính anh. Rốt cuộc thì anh có xứng đáng với điều cô đang làm cho anh không.

.....

Cách...

Cô đóng cánh cửa lại rồi vội vàng đi nhanh về phòng mình trước khi gặp Huy. Việc sáng nay cô bỏ trốn đi tới chỗ Băng chắc anh cũng biết rồi. Chỉ nghĩ tới đó cô cũng không dám tưởng tượng sự tức giận của Huy sẽ như thế nào. Hơn nữa, bây giờ cô vẫn còn đang sốt cao nên trong người không khỏe lắm. Sáng nay dù đã uống thuốc rồi nhưng giờ vẫn không đỡ. Vì không muốn mọi người, nhất là Băng lo lắng nên cô mới về đây. Ít nhất sẽ có người không lo lắng cho cô ở đây phải không?

Vừa suy nghĩ lung tung, vừa lê từng bước về phòng nhưng trước đó cô ghé qua nhà bếp để kiểm chút nước uống. Hi vọng nó sẽ làm cơn sốt của cô vơi bớt.

- Cô về rồi sao? – giọng nói lạnh lẽo vang lên từ sau lưng khiến Xuân đứng người vì sợ. Là Huy sao? Cô cứ nghĩ là giờ này anh không có ở nhà chứ.

- Tôi... - cô hốt hoảng nhìn phía sau nhưng chỉ có một màu đen không thể xác định được Huy đang ở đâu.

- Không ngờ cô dám bỏ trốn... - tiếng bước chân ngày càng tiến gần về phía cô.

- Không...tôi xin lỗi... - cô lùi lại nhìn về phía sau, mắt vẫn không ngừng tìm kiếm anh trong bóng tối.

- Xin lỗi? Cô có thực sự thấy có lỗi không? – Huy đột ngột vươn tay nắm lấy tay cô kéo cô ngã vào lòng ngực của mình.

- Anh... - cô hốt hoảng đẩy anh ra nhưng bị anh chặn lại.

- Sao thế? Sợ à? – Huy thì thào.

- Tôi... - cô không biết trả lời sao cả. Phải là cô đang sợ nhưng không thể nào thừa nhận được.

Phút...

Đèn bất ngờ bật sáng khiến Xuân có chút khó chịu, hơi nheo mắt lại. Khi vừa mở mắt ra cô đối diện với cái nhìn chăm chú của Huy. Trong lòng chợt dậy sóng vì cái nhìn của anh. Tại sao nó lại chứa đựng nhiều cảm xúc của anh thế?

- Cô dám đưa Băng tới đây sao? – Huy siết chặt cánh tay cô lại.

- Tôi...tôi xin lỗi. – cô bối rối nói thì ra anh đã thấy Băng và cô đi về đây.

Đột ngột, anh kéo cô lại sát mình, ôm trọn cô vào lòng, không nói không rằng hung hăng hôn lên đôi môi cô một cách thô bạo. Lúc này nhìn thấy cô hôn Băng, trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng khó chịu. Giờ anh chỉ muốn trút hết bức dọc lên cô. Mặc cho cô có đồng ý hay không.

Bị một nụ hôn bất ngờ của anh làm cho giật mình. Toàn thân trong phút chốc cứng đờ không biết phải làm gì. Cô không nghĩ rằng anh sẽ làm thế. Cô ghét điều này và chưa bao giờ sẵn sàng cho nó. Nụ hôn của anh đầy giận dữ khiến cô sợ hãi. Cô ghét nó. Nó làm cho mặc cảm về tội lỗi của cô với Băng càng lớn.

Càng nghĩ, cô càng hoảng loạn, dùng hết sức đẩy anh ra nhưng lại bị anh chặn lại không những thế còn bị đẩy đến sát tường càng khiến cho cô rơi vào thế bị động.

Mãi đến khi anh nhận ra sự bất thường từ cô, anh mới chịu buông ra. Toàn thân cô dựa hẳn vào tường, né tránh cái nhìn chăm chú của anh. Con sốt chưa khỏi, nay còn rơi vào tình cảnh như thế này khiến cô không khỏi choáng váng. Hai tay vô thức túm lấy tay áo anh để giữ thăng bằng.

- Đừng làm thế nữa. – cô thì thào.

- Tại sao? – anh lạnh lùng hỏi.

- Đừng làm tôi phải cảm thấy ghét anh hơn được không? – cô lắc đầu.

- Tại sao?

- Vì tôi không muốn ghét ai cả? – cô liếc mắt nhìn anh.

- Vậy nếu tôi không làm thế nữa, em có yêu tôi không? – anh nói gần như chỉ để mình anh nghe.

- Anh nói cái gì? – đầu óc cứ ong ong khó chịu làm cô không thể nghe rõ lời của Huy.

- Tôi không cần sự thương cảm của ai cả.

- Không ai thương cảm anh cả. Và tôi cũng thế. – cô nhìn anh nói.

- Cô đang cô lấy lòng tôi sao? – anh tiến sát về phía cô, hung hăng siết chặt tay cô.

- Nếu tôi lấy lòng anh thì anh có đồng ý không? – cô hỏi.

- Cô nghĩ xem – anh cười cay đắng trong lòng. Cần gì phải cố gắng, vốn dĩ nó đã sẵn thế rồi mà.

- Tôi không biết. – cô đặt tay lên người anh để giữ khoảng cách.

- .....

- Tôi muốn về phòng. – cô gắng gượng đứng dậy nhưng rồi đột ngột đổ sập xuống vì choáng. Cô không ngờ cơn sốt này khiến cô mệt mỏi như thế này.

- Cô vẫn còn sốt à? – Huy bỗng trở nên vội vã đỡ lấy người cô.

- Tôi không sao. Tôi đi về phòng. – cô túm chặt áo anh đứng dậy. Đầu óc càng ngày càng quay cuồng, không thể tập trung được gì.

- Ngủ đi, tôi đưa cô về phòng. – anh thì thầm.

- Không sao. Tôi tự đi được. – dù nói thế nhưng thực sự là cô không còn sức để đứng nổi chứ đừng nói đi về phòng.

Huy thở dài vì tính bướng bỉnh của người con gái này rồi không nói không rằng bế cô lên và đi thẳng về phòng cô. Cô cũng không phản đối nữa mà ngoan ngoãn để anh giúp cô về phòng. Chắc hẳn cô mệt lắm mới không phản kháng anh nữa.

Anh đặt cô xuống phòng rồi quay người đi, định đi lấy thuốc cho cô nhưng anh chợt khựng lại khi bàn tay nhỏ bé của cô vội vàng túm lấy một vạt áo của anh. Hơi quay người lại nhìn cô.

- Có chuyện gì? – anh hỏi.

- Xin anh...đừng cho ai xem cuốn băng video đó. – cô ngồi dậy nhìn anh, ánh mắt van nài hướng về anh.
- .....
- Tôi xin anh đấy... - cô bật khóc. Đường như khi sốt, khiến con người khó kiểm soát được cảm xúc của mình hơn.
- Nghỉ đi. – anh xoa nhẹ đầu cô và nói.
- Nhưng mà... - cô nức nở
- Ngủ đi. Tôi sẽ không làm thế. – anh lau nhẹ giọt nước mắt trên má của cô rồi nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống.

Nghe anh nói thế, cô cũng không có ý phản đối nữa mà ngoan ngoãn nằm xuống và thiếp đi. Huy rời đi một lúc rồi quay lại mang theo thuốc cho cô nhưng cô đã ngủ mất rồi nên không còn cách nào phải dứt thuốc cho cô uống.

Phải một lúc lâu sau cô mới uống xong. Thật không ngờ có ngày anh có đủ kiên nhẫn để dứt thuốc cho cô như thế này. Từ trước tới nay, anh chưa quan tâm ai một cách ân cần và chăm chút vậy mà cô đã khiến anh phải làm thế. Chưa kể, cô còn khiến anh phải phát điên lên vì những thứ hết sức nhỏ bé. Đúng là anh bị cô làm cho thay đổi thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Xào xạc...

Tiếng lá cây rì rào trong gió hòa lẫn là tiếng của chim thú đang chào đón một ngày mới. Không khí trong lành, mát mẻ khiến tâm trạng con người cũng thấy thoải mái.

Dọc hành lang có tiếng bước chân đều đều chậm rãi của một người con trai. Khóe môi ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt đầy thích thú. Lần đầu tiên qua khu B, đúng là có chút hào hứng. Nếu không vì cô gái đó anh cũng không có ý định ghé qua. Chỉ là dạo này quá bận rộn khiến anh lỡ mất lần gặp cô mấy bữa trước nên giờ muốn đến tận đây để gặp mặt cô. Cũng đã lâu lắm rồi không gặp, anh nhớ cô nhiều lắm. Đã lâu rồi không được nhìn nụ cười của cô, không được nghe giọng nói của cô.

Anh từ bỏ không phải vì tình cảm của anh không đủ lớn mà đơn giản chỉ vì cô tôn trọng tình cảm của cô. Anh nợ cô nhiều thứ, anh không thể làm điều gì khiến cô phải bối rối hay khó xử nữa. Mặc dù, điều anh làm cũng không làm anh thoải mái mấy.

Bước chân đột ngột khựng lại khi bắt gặp người nào đó ở khúc rẽ. Hai ánh mắt chạm nhau, nét bất ngờ thoáng qua nhưng rồi biến mất, chỉ còn lại nét bình thản trong cả hai. Duy cười thầm, thật không ngờ có ngày sẽ gặp lại người con trai ấy trong tình cảnh như thế này. Đã lâu lắm rồi không gặp nhau, người đó có gọi là thay đổi nhiều không nhỉ? Hay vì anh đã quá quen với khuôn mặt này rồi nên anh không cảm thấy xa lạ chút nào?

- Đã lâu không gặp? Anh vẫn khỏe chứ? – Duy mỉm cười, đưa tay định bắt tay nhưng rồi chợt nhận ra nó vô ích nên đành rút lại.
- Chào cậu, lâu không gặp. – Huy lạnh lùng trả lời.
- Anh vẫn như ngày nào. Có cần như thế không? – Duy vẫn giữ nụ cười trên khóe môi.

Băng và Huy đúng là khác nhau một trời một vực. Dù là anh em sinh đôi nhưng tính cách khác nhau, cách nói chuyện cũng khác nhau. Với Băng thì cả hai như là hai người bạn đồng trang lứa nhưng đối với Huy thì không. Lúc nào cũng xa cách, khó gần như thế này.

- Nghe nói dạo này cậu nổi tiếng lắm, có thời gian rảnh rồi để tới đây sao? – Huy nhếch mép cười.
- Cũng phải nhưng đôi khi vẫn nên dành thời gian cho mình chứ. – Duy cười bình thản.
- Phải, vậy khu B có điều gì khiến cậu dành chút thời gian ít ỏi của mình để đến đây sao? – Huy lờm anh đầy khó chịu.
- Đây, có cần nghiêm trọng thế không? Chỉ là một cô bé nhỏ thôi mà. Anh đâu cần khó tính như thế?
- Cô bé? Tôi có biết người đó không? – Huy nhướn mày hỏi.
- Chắc là có rồi. Sao, định không cho em gặp à? Đừng khó tính như thế chứ? – Duy cười nhàn nhạt.

- Cậu đang có ý định gì?
- Anh và Băng giống nhau rồi đấy. Gồng mình để giữ lấy một thứ cho riêng mình.
- Cậu nói thế là ý gì? Đừng so sánh tôi với anh ta. – Huy quát lên đầy tức giận.
- Anh thật chẳng thay đổi. được rồi, không đòi co nữa. Em phải đi. Đừng lo, không có ai có ý định cướp cô ấy ra khỏi đây đâu.
- Cậu dám? – Huy lờm anh đe dọa.
- Còn tùy. – Duy nhún vai, bình thản lướt qua Huy rồi đi thẳng.

Có phải là người con gái đó có ma lực gì không? Tại sao ai đến gần cô đều bị cô làm cho ngơ ngẩn như thế này. Phải quan tâm, phải dõi theo cô một cách vô điều kiện dù cho kết quả thu lại chỉ là thất vọng. Chính anh cũng thế còn gì. Không phải sao?

Lững thững bước đi dọc hành lang vắng vẻ nơi đây, để cho lòng trống trải, tự mình suy nghĩ về một điều vẫn vơ vẩn nào đó. Bao ngày mệt mỏi thế nhưng hình ảnh của cô vẫn cứ luẩn quẩn mãi trong đầu. Thật không ngờ anh yêu cô tới mức đó. Tại sao? Tại sao anh lại yêu cô như thế? Yêu cô để rồi chấp nhận buông tay, nhìn cô đi về phía người con trai khác. Là anh đã quá cao thượng rồi sao? Nhưng có lẽ là không, vì trong thâm tâm, anh vẫn muốn níu kéo cô tay, vẫn mong cô hạnh phúc khi được ở bên mình chứ không phải là người khác.

Bước chân dừng lại trước cửa thư viện. Nếu như an đoán không lầm thì cô sẽ ở đây. Hai nơi yên tĩnh, vắng vẻ nhất của khu B mà cô có thể ở là thư viện và sân thượng. Và tất nhiên anh đoán không sai.

Người con gái ấy gục đầu lên bàn, đôi mắt lim dim nhắm nghiền, khuôn mặt có chút nhợt nhạt, không còn hồng hào như trước. Trong lòng bỗng dâng lên chút cảm giác xót xa, tội nghiệp. Tiến lại gần và ngồi xuống cạnh cô, an hìm lặng ngắm nhìn cô chìm vào giấc ngủ.

Đột ngột anh ước mình giống như hoàng tử, có thể đánh thức công chúa dậy bằng một nụ hôn nhưng lúc này thì anh không thể làm điều đó. Làm sao anh nỡ đánh thức cô dậy chứ. Cũng đã trưa rồi, nhìn chồng sách bên cạnh cô, chắc hẳn đã học hành chăm chỉ lắm nên giờ mới mệt như thế.

Cứ thế, anh để thời gian trôi qua trong im lặng. Anh giờ tay vuốt thật nhẹ mái tóc dài của cô, khẽ vén vài lọn tóc đang lòa xòa trên khuôn mặt. Đường như dù đang ngủ nhưng cô vẫn cảm nhận được sự hiện diện của ai đó nên mở mắt ra.

Bất ngờ cô bật dậy, hét lên và lùi lại nhưng vì vướng chiếc ghế nên loạng choạng ngã về phía sau. Anh cũng hốt hoảng đứng dậy, vươn tay vòng ra sau kéo cô về phía mình.

Một phút để cả hai bình tĩnh trở lại. Cô nhìn anh vẫn chưa hết ngạc nhiên nhưng trong lòng vẫn không giấu được niềm vui sướng khi nhìn anh như thế này.

- Sao lại nằm đây ngủ thế này? – anh hỏi.
- Không có gì đâu ạ. Lâu không gặp anh. – cô nhìn anh cười trêu mếu.
- Ủ, lâu không gặp, dạo này có khỏe không? – Duy đứng dựa vào thành bàn, đối diện với cô.
- Có, em khỏe. – cô mỉm cười.
- Nói dối, thế sao mặt mũi xanh lè thế này. – anh xoa nhẹ mái đầu của cô như một hành động quen thuộc.
- Anh nói qua rồi, mặt mũi em thế này mà bảo xanh lè. – cô lè lưỡi trêu chọc.
- Dám cãi anh sao? – anh giả bộ tức giận véo nhẹ má cô một cái.
- Sao anh lại tới đây?
- Vì anh muốn thăm em, lâu rồi không gặp. hôm trước em tới nhưng anh lại không có nhà.
- Nhưng anh tới khu này, liệu có ổn không? –
- Yên tâm, không ai dám đụng tới anh đâu. – Duy bật cười.
- ... - cô mỉm cười.
- Có ai làm khó em không? – Duy vuốt nhẹ mái tóc của cô.
- Không...không có ai cả. – cô lắc đầu có chút gượng gạo.
- Vậy sao? – anh cười nhạt.
- Thật mà. – cô cúi đầu gật.

- Ủ...
  - Lâu không gặp, nhìn anh khác quá. Đạo này anh thế nào rồi? Mọi việc vẫn ổn chứ? – cô quan tâm hỏi thăm.
  - Tất nhiên, anh mà. Đây, quà cho em. – anh chìa ra một chiếc đĩa CD mới toanh.
  - Là album mới chưa ra mắt của các anh à? Sao lại cho em? – cô nhìn nó đầy thích thú.
  - Quà mà. Hàng hiếm đó, đừng cho ai biết đó. – anh mỉm cười.
  - Được sao? Em cảm ơn nhiều. – cô vui vẻ cầm lấy.
  - Nhớ giữ cẩn thận đó.
  - Em biết mà. – cô cất chiếc CD vào cặp rồi quay lại nói chuyện với Duy.
- Đã lâu không gặp nên cả hai có rất nhiều chuyện để nói. Mãi lúc sau vì Duy có việc nên đành phải đi trước nếu không chắc phải nói đến sáng mai mới hết chuyện.
- Duy cũng đi rồi, cô cũng tỉnh táo rồi nên tốt nhất là quay lại việc học. Đạo này có nhiều chuyện khiến cô phải suy nghĩ quá, nên cũng có chút chảnh mắng.
- Hiện tại, cô đang khá rảnh nên như thế lại hay. Vừa nghĩ cô đi về phía kệ sách để tìm kiếm mấy cuốn sách hóa đại cương.
- Nhún lên để với một cuốn đang ở trên cao nhưng vẫn không thể chạm đến nó, đột ngột có một cánh tay vươn ra, lấy nó xuống. Theo quán tính, cô xoay người với theo quyển sách nhưng rồi chợt khựng lại khi bắt gặp người con trai ấy ở phía sau.
- Ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua cô rồi quay đi, trên tay anh là quyển sách mà cô cần. Điều này khiến cô bối rối, không biết phải làm sao.
- Cần quyển này sao? – anh lật lật vài trang xem xét.
  - Vâng. – cô gật đầu.
  - Không phải nó hơi quá cao so với chương trình của cấp 3 sao? – anh liếc mắt hỏi.
  - Nhưng nếu hiểu cận kề vấn đề thì sẽ nhớ lâu hơn là chỉ học thuộc lòng công thức. – cô đáp lại.
  - Ủ. – anh gật đầu không nói thêm gì nữa mà đưa cô luôn quyển sách đó.
  - Cảm ơn. – cô nhận lấy, trong lòng có chút lúng túng.
  - Đến giờ trưa rồi, đi ăn thôi.
  - Nhưng tôi vẫn chưa đói.
  - Tại sao cứ phải cãi lời tôi vậy? – anh lườm mắt nhìn cô.
  - Tôi...chỉ là, tôi đang muốn đọc sách. – cô hơi lùi lại khi nhìn anh tức giận như thế này.
  - Không nói nhiều, đi nhanh. – anh gần giọng.
  - Nhưng...
  - Sao?
  - Tôi...đợi một lát, để tôi đi lấy cặp. – cô vội vã chạy đi lấy cặp mình rồi ngoan ngoãn theo anh ra khỏi thư viện.
- Tiếng bước đều đều vang vọng khắp dọc hành lang rộng lớn. Cả hai duy trì khoảng cách, người con trai đi trước, người con gái theo sau. Không ai nói với ai lời nào vì vốn dĩ giữa cả hai đâu có một điểm chung, một suy nghĩ chung gì chứ. Cứ im lặng như thế này lại hay.
- Nhưng trong thâm tâm của anh lại không muốn thế. Anh không muốn giữa anh và cô luôn là khoảng cách nhưng lại không có cách nào để xóa tan nó. Vì cô mà anh trở nên yếu đuối đến ngớ ngẩn như thế này. Đứng là đáng xấu hổ mà.
- À, cảm ơn anh mấy bữa trước. – cô đột ngột vươn tay kéo tay áo của anh lại, khiến anh có chút giật mình.
  - Lý do? – anh vẫn giữ nét lãnh đạm trên khuôn mặt.
  - Tôi...

- Huy, tới rồi à? Đợi mãi, đói quá. – lời nói của cô bị Hiền chặn lại, không kịp nói thêm gì cả.

Phải dừng cảm lắm cô mới dám mở lời với Huy. Cô đơn giản chỉ là muốn cảm ơn anh. Suốt mấy ngày qua, anh đã chăm sóc cô khi ốm, dù nó không hẳn là quá ân cần, chu đáo nhưng nó là hơn cả mong đợi ở một người lạnh nhạt và độc ác như Huy. Hơn nữa là anh cũng gây thêm phiền phức cũng như không đe dọa cô, nhất là cuốn video đó cũng được giữ bí mật. Việc anh đối xử với tốt với cô đột ngột như thế này, theo một cách nào đó, cô vẫn chưa quen. Cảm giác có chút lạ lẫm, kì lạ nhưng cũng không phủ nhận rằng giờ cô cũng cảm thấy thoải mái hơn khi ở cạnh anh.

Không thật thường, hung dữ như trước mà đôi khi rất nhẹ nhàng. Nó làm cô nhớ tới Băng, nhớ tới cử chỉ quan tâm ấy của anh. Ai nói hai anh em họ khác nhau? Phải, cô cũng đã từng nghĩ thế nhưng giờ cô đã nhận ra nhiều điều khác.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng lại rất dễ phân biệt. Nghe có vẻ lạ như thế thôi nhưng đó là sự thật. Ánh mắt của Huy quá lạnh lùng, quá đáng sợ so với Băng nên chỉ cần nhìn qua cũng đã biết được ai là ai. Khi ở cạnh Huy, cô nhận ra anh giống Băng một cách lạ lùng. Hai anh em có những thói quen hằng ngày rất giống nhau. Ánh mắt của cả hai...đường như đều cùng thiếu thốn một điều gì đó, mà khiến người khác cũng phải tiếc nuối.

Có phải là cô bị ám ảnh bởi họ quá nhiều nên giờ cô lại thấy cả hai giống nhau không?

Khẽ thở dài, cô lắc đầu tự trấn tĩnh lại bản thân mình rồi bước vào căn phòng nơi mà Huy vừa bước vào. Đây là phòng ăn đặc biệt dành cho Huy và bạn của anh ở khu B. Nó sang trọng chẳng kém gì khu A cả, có khi lại hơn nữa ấy chứ. Nhất là đối với Huy thì không ai dám làm anh phật lòng, nghiêm nhiên anh có được đặc quyền thế này chứ.

- Vào chỗ nhanh lên. Cô định bắt bọn tôi đợi sao? – giọng nói lạnh nhạt của Huy khiến cô phải vội vàng đi về chỗ ngồi.

- Xin lỗi. – cô trả lời qua loa rồi ngồi xuống chỗ cạnh Thiên, đối diện Huy. Đây là chỗ còn sót lại duy nhất mà cô có thể ngồi. Không thoải mái chút nào khi phải ngồi đối diện Huy như thế.

Bữa ăn bắt đầu ngay sau đó. Người phục vụ bê lên từng món, từng món một, chẳng mấy chốc bàn đã đầy đồ ăn. Hiền có lẽ vì đã nhịn đói lâu rồi mà cậu ngấu ngiến ăn, thức ăn thì gấp lia lịa không ngớt. Trái ngược với bạn mình, Huy và Thiên tỏ ra từ tốn hơn. Chậm rãi ăn lần lượt hết các loại thức ăn trên bàn. Dáng vẻ rất tao nhã, thường thức.

Chỉ riêng có cô là không, chỉ vừa ăn mấy miếng cô đã không muốn ăn nữa. Không phải vì thức ăn không ngon mà do cô mới khỏi ốm, vị giác chưa trở lại hơn nữa...ăn cùng ba người con trai này đúng là khó có thể ăn một cách thoải mái được. Giờ cô chỉ muốn đứng dậy và đi ngay ra ngoài, chỉ tiếc là cô không đủ dũng cảm.

- Thức ăn không ngon sao? – giọng nói lạnh nhạt của Huy khiến cô phụt chốc cứng đờ người.

- Không...không phải... - cô lắc đầu.

- Vậy tại sao không ăn. – anh nghiêm mặt hỏi.

- Xin lỗi...chỉ là, tôi không muốn ăn. – cô lắc đầu.

- Không muốn? Cô có thể tự quyết định sao? – anh quắc mắt nhìn.

- Nhưng...

- Được rồi, cô ấy mới ốm dậy, có thể vị giác chưa tốt, không muốn ăn là phải. – Thiên chen vào giải vây.

- Hừ...vậy sao. – Huy thả lỏng người.

Thiên quay qua nói gì đó với người phục vụ, một lúc sau họ mang ra một chén cháo đầy. Lúc này cô không thể từ chối được nữa, mà chỉ ngoan ngoãn ngồi ăn phần thức ăn mới được đưa ra của mình. Chén cháo có vẻ đơn giản nhưng ăn rất ngon nên cũng không khó khăn lắm trong việc giải quyết hết nó.

Cùng lúc đó, cô không nhận ra ánh mắt hài lòng của người đối diện mình. Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn, ngoan ngoãn ăn hết phần ăn của mình, khóe miệng ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt của cô, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Nghĩ một lúc, anh gấp thêm cho cô chút rau và vài món nhẹ nhàng vào chén của cô. Đáp lại anh là ánh mắt ngạc nhiên của cô nhưng anh lại tỏ ra thờ ơ, không quan tâm đến nó mà quay lại trò chuyện cùng Hiền.

Cô cùng im lặng, không nói thêm gì, chấp nhận ăn phần thức ăn mà Huy gấp cho mình. Những cử chỉ quan tâm này của Huy, cô có chút thấy gượng gạo, khó tin nhưng cũng không muốn hỏi lại anh. Có thể là trong một khoảnh khắc nào đó, anh thấy tội nghiệp cho cô hay hối hận vì đã đối xử không tốt với cô.

- Đạo này cô đỡ hơn chưa? – Thiên nói thăm với cô.

- Đỡ? – cô hơi thắc mắc trước câu hỏi của anh.

- Không phải tuần trước cô còn ốm sao? – Thiên bình thản trả lời.

- À, cảm ơn anh quan tâm, tôi đỡ rồi. – cô trả lời có chút gượng gạo vì không ngờ anh lại quan tâm.

- Quan tâm? – anh cười khẩy.

- .....

- Người quan tâm phải là người khác mới đúng. – anh cười nhạt.

- Người khác?

- Không phải cô cũng nhận ra sao? – Thiên hơi hướng mắt về người con trai ngồi đối diện cô.

- ..... – cô im lặng.

Xuân trầm mặc, đúng là anh quan tâm cô nhiều hơn trước. Cô không thể lý giải tại sao cả nhưng cũng không thể từ chối hay làm gì cả. Dần dần cũng quen với thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh. Chỉ là vẫn không thể gần được thôi. Nếu cứ như thế này, thì bao giờ cô mới có thể khiến anh quay trở về?

- Này, lâu rồi chúng ta không đi Bar, hôm nay đi không? – giọng Hiền có chút hào hứng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh nơi đây.

- Cũng được. – Thiên cười nhàn nhạt hưởng ứng.

- Bar? Được thôi? Phải không? – Huy nhìn cô chằm chằm rồi nói.

- Tôi... - cô nhìn Huy khó hiểu, tại sao lại hỏi cô.

- Đúng thế. – anh đáp lại.

- Tôi...tôi không đến những nơi đó. – cô lắc đầu. Cô trước giờ luôn là một người con ngoan trò giỏi, chưa bao giờ dám có ý nghĩ sẽ đặt chân tới quán Bar cả.

- Cô nghĩ là mình có thể từ chối sao? – anh lườm cô đầy bất mãn.

- Nhưng tôi chưa bao giờ tới đó cả. Tôi không thích. – cô kiên quyết lắc đầu.

- Tại sao?

- Nó...không tốt. – cô ngập ngừng...vì trên phim cô thấy đa số các quán Bar đều không tốt.

- Đừng lo, sẽ không có gì là không tốt nếu cô không đi xa khỏi bọn này. – Hiền bật cười, chen vào.

- Nhưng...

- Được rồi, sẽ không có gì xảy ra cả. Đừng trêu đùa với sự kiên nhẫn của tôi. – sắc mặt Huy thay đổi mang phần đáng sợ hơn.

- Đi thôi nào. – Thiên bật cười trước thái độ có phần độc đoán của Huy, không nói không rằng đứng dậy, lôi kéo mọi người đi theo, xoa dịu bầu không khí nặng nề giữa hai người kia.

- À khoan, đầu thế ăn mặc như thế này. – Hiền dừng lại, cười khẩy.

- Cũng phải. – Thiên cười theo, Huy cũng thế chỉ có mình cô là không hiểu chuyện gì.

Căn phòng ồn ào, náo nhiệt. Tiếng nhạc vang vọng mang theo hưng phấn cho tất cả những người đang có mặt ở đây. Ánh đèn mờ ảo càng kích thích sự hưng phấn của mọi người lắc lư theo điệu nhạc.

Bất chợt, cả căn phòng im ắng trong một khoảnh khắc. Bốn bóng người ung dung bước chậm rãi vào quán bar.

Đáng người cao ráo, khỏe khoắn, đầy thu hút của ba người con trai kia ngay lập tức thu hút tất cả ánh mắt của mọi cô gái có mặt ở đây. Khoác lên mình bộ đồ hợp thời, càng làm cho họ toát lên vẻ sang trọng, sự khác biệt đáng kinh nể. Đặc biệt là người con trai ở giữa. Vóc dáng hơn người, khuôn mặt trầm lạnh nhưng đầy cuốn hút. Nét mặt bất cần phảng phất chút trống vắng càng khiến các cô gái phải động lòng hơn.

Lọt thỏm giữa 3 dáng người cao ráo ấy là một cô gái. Dáng người có chút nhỏ bé so với các anh. Dù không gọi là tuyệt đẹp nhưng càng nhìn càng bị cuốn hút. Chiếc váy xếp tầng đen, áo thun ba lỗ kết hợp áo khoác giả da đen, giày cao gót, chiếc vòng kiểu phù hợp với trang phục. Mái tóc dài nhuộm vàng nâu, uốn nhẹ buộc xéo làm cô vừa nữ tính nhưng cũng rất cá tính. Khuôn mặt mang nét gì đó bình thản, xa cách.

Dường như mọi ánh mắt đều tập trung vào họ nhưng không ai tỏ vẻ mặn mà với nó, mà lảng lảng đi về một phía bàn trống trong một góc khuất.

Vừa ngồi xuống, Xuân đã thầm thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu đến nơi thế này tâm trạng có chút căng thẳng nhưng cũng hết sức tò mò, không nín được

mà nhìn ngó xung quanh. Đôi tay vô thức nắm chặt thành ghế. Cô không biết rằng từng cử chỉ của mình đều được người con trai kia quan sát và khắc sâu trong đầu từ lúc nào.

Người phục vụ đến và đưa thực đơn cho mọi người, riêng cô thì không biết gì nên chỉ nhìn nó mãi mà không thể chọn được gì. Huy cười nhẹ trước biểu hiện của cô rồi giật lại quyển menu và quay qua nói gì đó với người phục vụ.

Lúc sau thì người quá quay lại với bốn ly và một đĩa trái cây to. Màu sắc của bốn ly rất khác biệt, nhìn rất bắt mắt. Hiền nhấp nhí một ít rồi đi theo mấy cô gái vừa đến ra sân nhảy. Xuân nhìn bóng của Hiền khuất dần trong đám đông rồi quay lại với bàn hiện tại. Cô do dự nhìn ly của mình, không biết nó là gì? Có rượu không nhỉ? Uống vào có say không? Chưa bao giờ cô uống nó cả.

- Không sao đâu. Chỉ là nước trái cây, pha chút rượu nhẹ thôi. Uống vào không say đâu. – Thiên ở bên trầm giọng nói.

- Vậy sao? Cảm ơn. – cô đáp lại, có hơi liếc nhìn Huy một chút. Dù gì đây cũng là món anh giới thiệu cho cô.

Thiên cười nhạt trước thái độ xa cách của hai người kia. Suy nghĩ một lúc rồi anh đứng lên, để mặc hai người này ngồi cạnh nhau. Cô đã cố tạo khoảng cách chẳng lẽ Huy cũng cứ im lặng để cô làm thế. Vậy kết quả thì người thiệt là ai chứ?

Ngay khi Thiên vừa đi, bầu không khí ở đây lại càng rơi vào tình trạng nặng nề. Có cái gì đó, cứ đè nén lên cả hai. Xuân không biết nói năng gì, cứ ngồi nhâm nhi đĩa trái cây từ từ coi như một cách để tránh phải nói chuyện với Huy.

Cô càng thấy gượng gạo hơn khi nhận ra mình đang ngồi cạnh anh. Trong lòng có chút lo lắng, khẩn trương vì cô vốn đã sợ anh từ trước rồi.

Ngồi im lặng cũng có cái hay, có thể nhìn ngắm mọi thứ xung quanh mình, suy ngẫm về nó. Quan sát Huy một lúc, thấy anh dường như rất quen thuộc với nơi này. Từ này giờ, có rất nhiều lời mời mọc từ các cô gái có vẻ khá thân với anh nhưng anh đều lắc đầu cương quyết từ chối. Nhìn họ mặt mày tối sầm, xấu hổ rồi đi nhưng không quên ném cho cô ánh mắt không mấy thiện cảm. Cô cũng không quan tâm lắm, chỉ là có chút tội nghiệp họ khi bị từ chối thẳng thừng như thế dù họ không xấu nếu không muốn dùng từ đẹp.

- Tại sao anh lại từ chối hết lời mời của họ? – cô tò mò, quay qua hỏi anh.

- Vậy cô ngồi đây một mình được không? – anh nhìn cô, đáy mắt ẩn hiện chút cười rồi mới đáp lại câu hỏi đó.

- Không, tất nhiên là không. – cô vội vã trả lời. Ngồi một mình ở nơi xa lạ và có vẻ nguy hiểm này thì thà ngồi cạnh anh còn tốt hơn nhiều.

Anh hài lòng với phản ứng của cô, chậm rãi nhấp nhí ly rượu của mình và quan sát từng hành động của cô. Dáng người nhỏ bé, ngồi cạnh anh, liên tục nhấp nhòm, ngó ngang xung quanh một cách hiếu kỳ khiến anh liên tưởng tới mấy đứa trẻ khi đến một nơi lạ lẫm.

- Mọi người hay tới đây lắm sao? – cô liếc mắt nhìn anh hỏi. Nơi này có vẻ xa xỉ và ồn ào, có phần nào không phù hợp với con người anh.

- Phải. Đã từng. – Huy đáp.

- Vậy sao? Tại sao lại là nơi này? – cô nhăn nhó khi tiếng nhạc ồn ào kia ngày càng lớn.

- Vì nó yên tĩnh. – anh bình thản trả lời.

- Yên tĩnh? – cô tròn mắt nhìn anh. Anh đang nói đùa phải không? Đây là nơi yên tĩnh sao?

- Nơi mà không ai quan tâm tới mình, có thể ở giữa nhiều người nhưng không ai làm phiền. Dù ồn ào nhưng không phải nghe những lời mình ghét. Không phải yên tĩnh sao? – anh nhàn nhạt nói.

Cô hiểu phần nào ẩn ý trong anh.Ồn ào nhưng yên tĩnh, yên tĩnh nhưng ồn ào. Những thứ tưởng chừng trái ngược nhưng lại vẫn tồn tại điều gì đó giống nhau. Vốn dĩ trong mâu thuẫn không hẳn là hoàn toàn trái ngược nhau.

Nghe anh nói như thế, lòng cô có chút tội nghiệp thông cảm cho anh. Có lẽ anh đã quá cô đơn trong suốt một thời gian dài rồi. Có phải đó là lí do khiến anh trở nên hung dữ, khó gần như thế. Cô đã từng thắc mắc tại sao anh lại ra ngoài sống riêng từ khi mới lớp mười lăm, mười sáu tuổi. Điều gì khiến anh phải làm như thế?

- Sao thế? Một à? – anh quay qua nhìn sắc mặt trầm tư của cô, có chút lo lắng.

- Không...không sao. – cô hơi giật mình, cuống quýt trả lời.

- Hay thức uống không hợp?

- Không, nó ngon lắm, cảm ơn anh. – cô cười gượng gạo.

- Ừ.

- Anh uống gì vậy? – cô vội đổi đề tài.

- Muốn thử không? – anh cười dịu dàng đưa ly của mình cho cô.

Vốn định từ chối nhưng thấy thái độ cương quyết của anh, cô có chút lúng túng rồi cũng đón lấy. Chậm rãi đưa lên miệng nhấp thử nhưng nhanh chóng nhăn mặt trả lại cho anh. Nó không giống như cô tưởng. Nó cay, nóng và đắng quá. Dù chỉ nhấp một ít nhưng mùi rượu vẫn cứ bám mãi đầu lưỡi và lan tỏa đến tận óc.

- Sao thế? Không ngon à? – anh bật cười.

- Không ngon. Cay quá. – cô nhăn mặt.

- Đúng là trẻ con. – anh nói thầm với chính mình.

- Anh nói gì cơ? – cô hỏi.

- Không có gì. – anh đáp ngắn gọn rồi rút từ túi áo mình ra một gói thuốc lá, từ từ rút ra một điếu rồi đưa lên miệng trong khi mắt đang tìm kiếm chiếc bật lửa trên bàn.

- Tại sao anh lại hút thuốc? – cô nhìn chăm chú vào điếu thuốc của anh.

- Vì sao lại không được hút? – anh dừng mọi động tác lại.

- Vì nó không tốt cho sức khỏe. – cô ngược nhìn anh và đáp.

- Ai quan tâm chứ? – anh bật cười. Khỏe hay không có ai quan tâm tới anh chứ?

- Sao lại không? Tôi nghĩ sẽ có người quan tâm anh. Mỗi người sinh ra, đều sẽ có một người nào đó luôn sẵn sàng để quan tâm và yêu thương họ. – cô đáp, trong mắt có ý cười khi nghĩ về Băng.

- Vậy sao?

- Thật mà. Vì thế, anh đừng cố tự mình làm hại mình như thế. – cô vô thức cười với anh.

- Cô đang quan tâm tôi?

- Tôi...chỉ là góp ý thôi. Nếu anh không thích thì thôi vậy. – cô hơi giật mình, có khi nào cô đã đi quá đà khiến anh khó chịu.

- Ừ...vậy thôi. – anh cười nhạt, cất điếu thuốc trở về bao. Anh cũng có chút ngạc nhiên, không hiểu sao lại đi nghe lời cô như thế này.

Cô nhìn anh cười nhẹ. Nụ cười trong trẻo như làn gió xuân ấm áp thổi vào tâm hồn vốn lạnh lẽo của anh khiến anh có chút ngây ngốc. cô cười thật đẹp. Vừa dịu dàng, vừa mộc mạc nhưng lại rất cuốn hút. Anh cũng đáp lại bằng cái nhìn dịu dàng, đầy...yêu thương của mình.

- Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút. – cô nói với anh rồi đứng bật dậy, chạy đi mất hút.

Cô bỏ chạy vì anh. Cái nhìn ấy của anh, nó giống Băng quá. Nó khiến trái tim cô đập loạn nhịp. Nó làm cô nhớ tới Băng, nhớ cả cử chỉ ân cần anh dành cho cô giống như...Huy đã làm cho cô. Rốt cuộc thì tại sao là cô cảm thấy cả hai anh em họ càng ngày càng giống nhau nhiều như thế này.

Ngồi một lúc cho đầu óc bình tĩnh lại một chút, cô mới đứng dậy đi ra khỏi nhà vệ sinh. Vừa đi cô vừa hít thở thật sâu để giữ tinh thần nhưng lại không để ý mà vô tình va phải một gã say rượu đang chệnh choáng đi về phía mình.

Hơi giật mình một chút rồi ngay lập tức lấy lại vẻ mặt ban đầu, Xuân cúi đầu xin lỗi, sau đó nhanh chóng lách mình đi khỏi chỗ đó nhưng đột ngột người đàn ông xa lạ đó vươn tay tóm cô lại không cho đi mà còn làm ầm ĩ cả lên nữa.

- Đây em gái, đi đâu thế. Một mình à? Có cần anh giúp vui cho không? – cái giọng nói lè nhè của một gã say cùng mùi rượu nồng nặc phả ra từ hơi thở của hắn khiến Xuân thấy khó chịu.

- Xin lỗi, không cần, tôi đi với bạn. – cô cố giữ nét mặt lạnh lùng đáp lại, tay vẫn cố sức rút về.

- Thôi nào, đi với anh, anh sẽ làm em vui. – gã không đoái hoài gì tới lời nói của cô mà hung hăng kéo tuột cô về phía hắn. Cái tay không ngoan ngoãn vòng qua ôm eo cô một cách tự nhiên.

Xuân giật mình, càng gầy gũa mạnh hơn để thoát khỏi tên đàn ông háo sắc này. Nhưng ở nơi quá ồn ào này, dường như cũng không ai chú ý mấy tới tình cảnh của cô. Có mấy người thấy nhưng cũng giả lơ quay đi như không biết gì. Đầu óc ngày càng hoảng loạn khi mùi rượu của hắn liên tục phả vào người cô.

Thân thể của cô bị hắn lôi đi về một hướng nào đó mà cô cũng không rõ. Nỗi sợ trong lòng dâng lên, một bóng đen quá khứ lại hiện về khiến cô khiếp sợ với chính sự yếu đuối của bản thân mình, sợ tất cả.

Đầu óc cô quay cuồng, gào thét. Tìm kiếm ai đến cứu mình. Là ai đây? Huy? Liệu anh có đến giúp không cơ chứ?

Đột ngột toàn thân bị một lực rất mạnh kéo giật ra khỏi vòng kim kẹp của gã đàn ông kia, rồi ngay lập tức rơi vào lòng ngực to lớn, chắc khỏe của một người con trai nào đó. Hơi ngược nhìn anh, một thoáng ngẩn người. Thì ra là Huy thật sao?

- Mày là thằng nào, đừng xía vào chuyện tốt của tao. – gã say rượu kia lèm bèm, tay chân múa loạn xạ, khuôn mặt ửng đỏ vì tức.

Không nói không rằng, Huy giáng thẳng vào mặt hắn một cú đấm trời giáng làm hắn ta ngã lún ra đất. Ngay lập tức, hành động đó thu hút sự chú ý của nhiều người. Cả đám xúm xít lại xem xét tình hình.

- Mày có biết tao là ai không? – hắn loạn choạng mò dậy, tay chân múa máy điên cuồng, khuôn mặt càng ửng đỏ vì giận.

- Mày là ai không quan trọng. Tốt nhất là đừng nên đụng đến cô gái này. – giọng anh lạnh lẽo, chứa đầy ý đe dọa.

- Tao cứ đụng ấy thì sao? Mày tưởng tao sợ à? – hắn nhếch mép cười, tay vươn ra định chạm vào cô nhưng Huy đã nhanh chóng kéo cô lùi về sau, lấy thân mình ra chắn trước.

- Đừng bao giờ xem thường lời cảnh cáo của tao. – ánh mắt anh lóe lên tia độc ác.

Không nói không rằng hung hăng tiến tới đánh thẳng vào mặt hắn một cú nữa. Không dừng ở đó, anh càng rat ay mạnh hơn, khiến hắn ta không kịp trở tay, chỉ biết co rúm người lại sợ hãi.

Không biết từ đâu Thiên và Hiền chạy tới, nhưng cả hai chỉ đứng nhìn không ai có ý định ngăn cản. Vì họ biết, Huy đang rất giận dữ. Mỗi lần như thế, Huy lại càng giống như một con thú hoang khó kìm chế, ra tay vô cùng tàn nhẫn và dứt khoát. Nhìn qua đã sợ rồi chứ đừng nói có ai dám ngăn cản, chỉ sợ bị vạ lây.

- Anh mau can anh ấy lại, nếu không ông ta bị gì thì sao? – cô lắc tay Thiên cầu cứu. Dù gã đàn ông đó có làm nhiều điều không tốt nhưng làm như thế này là quá đáng rồi.

- Không thể.

- Tại sao chứ? Các anh đùa gì vậy? – cô càng hốt hoảng hơn.

- Cậu ấy đang rất giận đấy. – Hiền nghiêm túc nói.

- Các anh... - cô ngạc nhiên trước thái độ thờ ơ của hai người đó. Họ là bạn, tại sao lại không thể ngăn cản.

Càng nghĩ cô càng không thông suốt, đầu óc càng rối bời. Một phút nóng vội, cô chạy lại ôm lấy cánh tay đang hạ xuống của Huy trước khi Thiên và Hiền kịp can lại. Kết quả là, cô nhận của Huy một cú đánh khá mạnh nhưng cô không quan tâm.

- Dừng lại đi. Anh say rồi đó. Sẽ có chuyện xảy ra đó. – cô hốt hoảng nhìn anh giải thích. Đôi mắt trong veo nhìn anh van nài, khiến anh có chút dừng lại.

- Cô đang cứu kẻ định làm hại cô đấy. – giọng Huy lạnh lùng.

- Anh ta nhận đủ rồi. Anh dừng lại đi. – giọng cô run rẩy chứa đựng cả sợ hãi, lo lắng trong đó.

- Tôi chưa giải quyết xong. – anh lườm cô đầy đe dọa, vươn tay định gạt cô qua một bên.

- Đủ rồi. Hắn nhận đủ rồi. anh dừng tay lại đi, chúng ta về. – giọng cô nhẹ nhàng nhưng lại có uy lực rõ ràng.

Huy khựng lại. “Chúng ta”? Cô nói là “chúng ta”? Có phải cô đã không còn ghét anh nữa. Có phải cô bắt đầu chấp nhận anh? Chỉ hai từ ngắn ngủi đó thôi cũng làm trái tim anh thấy ấm áp lạ thường. Bao buồn bực, giận dữ chột vơi đi dù trong lòng vẫn không thể nguôi ngoai hết, nhất là khi tên kia dám đụng chạm tới cô như lúc nãy. Càng nghĩ chỉ càng làm anh sôi máu.

- Được rồi, chúng ta về. Mọi việc ổn thỏa rồi. – Thiên chen ngang, ra hiệu cho Xuân và Hiền dẫn Huy đi ra, để anh ở lại giải quyết đồng hồ hỗn loạn này.

- Hừ. – Huy bực dọc nhưng cũng đành đi theo hai người kia.

Phải đi ra khỏi cánh cửa đó, cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng cùng hai người kia, trong khi đợi chiếc ô tô ra đón. Trái tim vẫn còn đập nhanh vì những việc vừa xảy ra. Lần đầu tới quán Bar đã xảy ra chuyện. Đây quả thật là một nơi không tốt đẹp gì rồi.

- Nãy cô gan thật đấy, dám xông vào chắn ngang đòn của Huy? Có trúng không? – Hiền nhìn cô có chút kinh nể.

- Không. Tôi ổn. – cô cười nhẹ lắc đầu. Nói là thế nhưng lúc này đúng là có trúng ngay vai. Cú đấm đó quá đáng sợ. Đến giờ tay cô vẫn còn tê, vai phải còn đau nhói như trước, mãi mà không thuyên giảm.

- Lần sau còn dám làm thế, đừng tưởng tôi không dám đánh cô. – Huy nhìn cô đầy bực tức nhưng cô chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhạt.

Cuộc hội thoại giữa ba người kết thúc. Chiếc xe ô tô cũng vừa tới, Thiên cũng vừa ra. Cả bốn người leo lên chiếc xe đó. Hiền ngồi một mình ở phía

trước. Bỗng ghế sau, Huy vào trước rồi tới cô và Thiên. Lúc ngồi xuống, Thiên vô tình đụng phải vai phải khiến cô đau nhói lên, không kim được mà kêu thành tiếng. Ngay lập tức, Huy nhìn cô chăm chăm khiến cô có chút hoảng sợ.

Suốt cả một chặng đường, không ai nói gì, cứ thế cho tới khi đến nhà Huy. Anh và cô bước xuống và vào thẳng nhà. Anh cũng không có ý định mời ai vào cả.

Riêng Xuân, cô chỉ lẳng lặng theo anh suốt chặng đường. Không hiểu sao, cô cứ có cảm giác là anh đang giận mình. Lí do gì chứ? Cô đã làm gì sai sao?

Bất ngờ, toàn thân cô bị nhấc bổng lên. Chưa kịp hiểu gì, Huy vác ngược cô, đi thẳng một mạch lên phòng anh rồi đặt cô xuống giường thật nhẹ nhàng.

- Cởi áo ra. – giọng anh lạnh lùng ra lệnh.

- Anh...anh định làm gì? – cô hốt hoảng trước lời nói của anh. Rốt cuộc thì anh muốn gì đây?

Không phải nói lần thứ hai, anh thẳng tay kéo tuột chiếc áo khoác da khỏi người cô. Đập vào mắt anh là một mảng thâm tím nhạt màu trên vai phải của cô. Trong lòng có chút áy náy, khó chịu.

Anh nhẹ nhàng kéo vai áo phải của cô xuống để xem kĩ vết thương lúc này anh lỡ tay đánh trúng cô nhưng cô lại càng khiến cô, khẩn trương, sợ hãi.

- Ngồi yên ở đây. – anh ra lệnh rồi tự mình đứng dậy, bước đi, mãi lúc sau quay lại với một hộp thuốc nhỏ trên tay. Cô nhận ra ý tốt của anh nên vội vàng từ chối.

- Không cần đâu. Cái này sẽ nhanh khỏi ấy mà. – cô vội vàng đứng dậy nhưng lại bị anh kéo xuống, không nói không rằng nhẹ nhàng xoa thuốc lên vào cô.

Cử chỉ ân cần, nhẹ nhàng khác hẳn con người hung dữ, độc đoán lúc này làm cô có chút lúng túng không biết nên phải làm gì? Đây mới là con người thật của anh? tại sao anh lại đối xử tốt với cô như thế này.

- Đỡ đau chưa? – giọng anh nhẹ nhàng nhưng vẫn đầy xa cách

- Cảm ơn anh. tôi...tôi đỡ rồi. – cô vội vàng kéo áo lại, chỉnh trang quần áo ngay ngắn rồi đứng dậy chào anh, xin phép về phòng trước.

- Lần sau đừng làm việc nguy hiểm như thế. – anh nghiêm khắc mắng.

- Tôi...sẽ không có lần sau đâu. – cô cúi đầu, cười nhẹ rồi vụt chạy. Không thể ở cạnh anh thêm nữa. càng ngày, cô càng bị nhầm lẫn như thế này. Cô không thể...

.....

Tiếng nhạc ồn ào, náo nhiệt khuấy động tâm trạng của tất cả mọi người. Một người con gái đứng trong một góc khuất của căn phòng, nhâm nhi ly cocktail vừa mới mang ra. Dáng người dong dỏng, đầy quyến rũ thu hút biết bao sự chú ý của nhiều chàng trai ở đây. Nhưng cô không quan tâm.

Điều khiến cô thấy hứng thú lúc này là chuyện khác. Ánh mắt sắc lạnh hướng về gã đàn ông đang ngồi lăm bằm chửi rủa người vừa đánh hấn xong. Khóe môi không nén được nụ cười nhàn nhạt đầy hiểm độc.

Đã lâu rồi không đi tới đây, không ngờ lại bắt gặp chuyện vui thế này. Quả là không phí phạm chút nào. Trong đầu thoáng chốc nghĩ lên một điều gì đó không mấy tốt đẹp nhưng cô hài lòng vì nó. Sắp có nhiều điều thú vị xảy ra rồi.

- Đây, đi điều tra cho tôi một chút. – giọng cô đều đều mang chút nguy hiểm.

- Vâng, thưa cô chủ. – một người đàn ông bất ngờ xuất hiện phía sau lưng rồi nhanh chóng biến mất.

Để lại người con gái ấy tiếp tục đứng một mình. Khóe môi không ngừng cười khi nghĩ về điều gì đó. Tưởng tượng tới kế hoạch đó, cô càng thấy hài lòng hơn nhiều. Sắp rồi, sắp có thể thực hiện lời nói trước đây của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Lang thang trong cửa hàng quà lưu niệm nhỏ, đôi mắt không ngừng tìm kiếm gì đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn phân vân không biết phải chọn quà gì cho người con trai ấy. Sắp đến sinh nhật của anh rồi, Xuân muốn tặng anh thứ gì đó.

Vấn đề đặt ra ở đây, không phải là một món quà đắt tiền mà là một món quà sẽ khiến anh luôn nhớ tới cô khi nhìn nó. Tìm mãi vẫn không biết chọn gì, cô đành thất vọng đi ra khỏi cửa hàng thứ n mà cô ghé qua.

Đạo này hay về trễ khiến Duy chú ý cô nhiều hơn vì thế, rất khó có thể trốn ra ngoài để kiếm quà cho Băng. Càng nghĩ, cô càng thấy nóng lòng. Không biết nên làm gì. Đột ngột bước chân dừng lại khi nhìn món quà đó.

Nó đơn giản, nó bình thường nhưng anh sẽ dùng nó hằng ngày? Cô khẽ mỉm cười vì hài lòng. Tại sao cô lại không nghĩ tới nó sớm hơn nhỉ? Cô vui vẻ bước vào cửa hàng đó và mua nhanh món quà đó. Sau đó nhanh chóng ra về với món quà được cất kỹ trong cặp

Tâm trạng thoải mái hơn sau khi cô mua nó. Hi vọng anh sẽ thích. Vừa đi, cô khẽ hát theo một điệu nhạc nào đó nên không nhận ra sự xuất hiện của người con trai đó từ phía sau. Anh theo cô từ khi cô bước ra khỏi nhà. Anh theo cô đến từng cửa hàng một, quan sát những hành động nhỏ nhặt của cô.

Anh biết cô đi đâu. Anh biết cô làm gì và tại sao làm thế? Anh có chút ghen tị với anh trai mình. Tại sao chỉ có Băng nhận được tình cảm của người con gái ấy còn anh thì không? Anh càng ghét Băng hơn, càng ghét anh càng cảm thấy bất lực. Nhìn đáng vẻ hạnh phúc của cô khi mua được một món quà cho Băng, lòng anh càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Bất ngờ, cô dừng lại và ngồi lại trên chiếc ghế ở công viên. Bàn tay gơ lên, đùa nghịch với những chú chim bồ câu gần đó. Trông cô thật giản dị, dịu dàng nhưng lại hết sức tuyệt đẹp trong lòng anh. Từ cô toát lên chút gì đó thân quen, một cảm giác yên bình mà anh thèm khát, nhưng nhớ bao ngày.

Anh cứ ngẩn người nhìn cô cho đến khi cô quay qua nhìn anh. Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, anh nhận ra sự bối rối, hốt hoảng trong cô. Khẽ cười lạnh, anh làm cô sợ đến thế sao?

- Anh ở đây lâu chưa? – cô vội vàng đứng dậy nhìn anh.

- Được một lúc rồi. – Huy bình thản bước tới và ngồi xuống ghế.

Hành động đó khiến Xuân bối rối. Không biết nên đi hay nên đứng lại. Vừa có ý định rút lui, Huy vờn người ra, kéo tay cô lại.

- Ngồi ở đây một chút đi. – anh nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu trong trãi, khiến cô trong lòng không đành từ chối nên chỉ đành lẳng lặng ngồi xuống cạnh anh nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nào đó.

Hai người cứ ngồi cùng nhau trên băng ghế ở giữa công viên trong trãi. Dáng người cao lớn của anh thoải mái dựa vào thành ghế, ánh mắt nhìn về một hướng xa xăm, suy nghĩ vu vơ điều gì đó và âm thầm tận hưởng chút cảm giác gần gũi khi ngồi cạnh người con gái đó.

Còn cô thì ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn cạnh anh. Cô có chút căng thẳng khi ngồi cạnh anh như này. Bầu không khí có chút nặng nề, kì lạ khiến cô có chút ngột ngạt, lo sợ.

Cứ thế, thời gian trôi qua, mãi cho đến khi công viên buổi chiều bắt đầu trở nên ồn ào hơn khi những đứa bé bắt đầu ra về sau một ngày học với bố mẹ mình.

Xuân nhìn chúng, bỗng nhớ về hồi bé của mình. Lớn lên trong vòng tay của bố mẹ, được yêu thương, được đùm bọc. Giờ đây cô đã lớn và không sống cùng gia đình, trong lòng dâng lên cảm giác nhưng nhớ. Cô cười thầm với chính mình, hơi liếc mắt nhìn người con trai ở cạnh mình.

Ánh mắt xa xăm mang chút đượm buồn không khỏi làm người khác thấy buồn theo anh. Trong trãi, lạnh lẽo, cô độc. Đó là những gì cô nhận ra từ đôi mắt của anh. Đằng sau cái mặt nạ lạnh lùng, độc ác ấy dường như là cả một thế giới khác hoàn toàn.

Trong lòng cô có chút tội nghiệp cho anh. Có phải cô quá ngốc khi tội nghiệp cho một người từng đối xử quá đáng với mình như thế này? Cũng không hẳn là thế. Anh đã thay đổi. Không hay nổi nóng, không khó chịu hay thất thường như trước. Cô cũng thoải mái hơn trước, không bị gò bó quá nhiều. Có lẽ vì thế, suy nghĩ của cô về anh cũng không còn gay gắt như trước nữa. Chỉ là không biết, suy nghĩ của anh về cô như thế nào.

- Tội đời rồi. Đi ăn thôi. – Huy vờn người đứng dậy rồi đợi cô cùng đứng lên và đi bên cạnh mình.

- Hôm nay lại ăn ngoài sao? – cô hơi liếc nhìn anh.

- Không thích à? – Huy quay qua nhìn cô.

- Không...nếu anh muốn thì...

- Tôi đang hỏi ý kiến của cô. – anh lạnh giọng.

- Thật ra, tôi muốn ăn ở nhà. – cô nhỏ giọng.

- Vì sao?

- Vì nó cho mình cảm giác thân quen, dễ chịu khi được ở trong ngôi nhà của mình và ăn những thứ mình làm nên. – cô cười mỉm.
- Vậy cứ như thế đi. – anh trả lời. Khóe môi ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt.
- Nhưng mà...
- Sao hôm nay cô ý kiến nhiều thế. – anh nhăn nhó.
- Xin lỗi... chỉ là... anh đợi tôi một chút, tôi đi mua đồ để nấu ăn. – cô mỉm cười đáp lại.
- Ừ. – anh bình thản đáp lại, nhưng thật ra trong lòng, anh đang rất vui. Anh cũng muốn ném lại món ăn mà cô nấu.

.....

Siêu thị tầm này có phần đông hơn khi vào tầm giờ mọi người tan sở. Nhiều người cũng bắt đầu đi chợ và mua đồ để chuẩn bị cho bữa tối. Nhưng không vì thế, họ không chú ý tới cặp đôi kia. Một phần vì vẻ ngoài của hai quả thu hút. chàng trai dáng người cao lớn, khỏe mạnh. Khuôn mặt điển trai, thư sinh mang chút trầm lạnh đầy cuốn hút.

Cô gái đi cạnh anh không gọi là tuyệt sắc giai nhân, chỉ dừng ở mức ưa nhìn nhưng khi càng nhìn, càng không thể dứt mắt ra được. Đôi mắt mang chút buồn nhưng lại mạnh mẽ khiến người khác cũng phải ngẩng nhìn.

Cả hai bước chậm rãi, ung dung cạnh nhau. Dáng người cao lớn lững thững bước theo, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt tưởng như thờ ơ với tất cả nhưng thật ra lại dõi theo từng cử chỉ, hành động của người con gái kia.

Trái ngược với anh, cô lại thờ ơ với xung quanh, kể cả anh. Thứ cô quan tâm lúc này chỉ là thức ăn. Đã lâu rồi không đi siêu thị, tự mình mua những thứ mình thích. Cảm giác thật thoải mái. Vì thế, cô không chú ý đến ánh mắt của anh, hờ hững với tình cảm của anh trong khi dường như những người xung quanh đều phần nào nhận ra nó rồi.

- Anh muốn ăn gì không? – cô dừng lại quay qua, mỉm cười với anh. Nụ cười nhẹ nhưng làm cả trái tim anh cảm thấy ấm áp.
- Tùy cô. – trái ngược với những gì anh muốn nói, anh chỉ đáp lại bằng giọng điệu thờ ơ, tẻ nhạt.
- .... – cô im lặng, quay đi có chút thất vọng, chỉ muốn làm cho bầu không khí giữa cả hai thoải mái hơn một chút thôi mà.

Cô mua một ít thịt và rau rồi kéo anh đi về phía quầy trái cây. Lần đầu tiên anh kiên nhẫn để cho một người con gái dắt anh đi lung tung như thế này. Mặc dù bị ánh mắt nhìn của những người xung quanh làm anh khó chịu vô cùng nhưng anh vẫn không nổi giận.

Chỉ cần nhìn nụ cười hài lòng của cô, anh cũng cảm thấy vui vui trong lòng. Cứ lững lờ đi theo cô, anh lại thấy nó là một thú vui. Nó yên bình, khác hoàn toàn với những gì anh từng trải qua trước đây.

- Trái cây nhìn ngon qua. Anh muốn ăn loại nào? – cô vô tư kéo tay anh lại gần như những người bạn.
- Loại nào cũng được. – anh lạnh nhạt trả lời.
- Nào, đừng nói thế chứ. Chắc anh phải có loại trái cây mình thích chứ. – cô nhăn nhó đáp lại.
- .....

- Dâu tây nhìn ngon ghê đó. Táo nữa. – cô cười tí mắt, tay liên tục lựa chọn những loại trái cây ấy.

Nhìn nụ cười ấy, anh không đành lòng làm cô buồn chút nào, cũng đành cầm lên một hộp dâu tây Mỹ lên đưa cho cô. Dường như hành động đó khiến cô cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Anh thờ ơ, lạnh lùng đáp lại yêu cầu của anh, giống như anh đang từ từ mở lòng với cô, không còn ghét cô như trước nữa. Có lẽ đây là một dấu hiệu tốt sau này giúp cô thuyết phục anh quay trở về nhà.

Cô mỉm cười nhìn anh chứa đầy biết ơn rồi quay ra chọn thêm vài loại trái cây, mua thêm mấy thứ cần thiết sau đó cùng anh tính tiền trước khi ra về.

Vừa về đến nhà, cô đã lao ngay vào bếp để chuẩn bị. Mang tất cả thức ăn đã chọn ra rửa sạch, chia ra một phần để nấu còn một phần bảo quản trong tủ lạnh. Bàn tay thoăn thoắt làm, nụ cười nhàn nhạt khóe môi, thỉnh thoảng cô ngân nga một điệu nhạc nào đó. Nhìn cô thật đáng yêu.

Huy ngồi trên chiếc bàn ăn, nhìn dáng người nhỏ bé đó chạy đi chạy lại trong bếp, trong lòng chợt thấy ấm áp. Có gì đó quen thuộc, thân thương... cái cảm giác tưởng chừng như anh đã quên mất rồi.

Không biết thời gian trôi qua là bao lâu, cuối cùng cô cũng bày hết tất cả những món ăn ra bàn. Mùi thơm đầy kích thích khiến anh trở nên yếu lòng trước thức ăn. Cái bụng đói meo không kìm nén được mà réo lên.

Bữa ăn đơn giản, không xa hoa như những gì anh đã từng nếm qua trước đây nhưng mùi vị của nó cứ lưu luyến mãi trên đầu lưỡi. Bầu không khí ấm áp, lạ lẫm này cứ thế chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong trái tim anh, chạm tới nơi lạnh lẽo, cô đơn nhất.

Anh thấy mình trở nên yếu đuối thật. Không giống như vẻ ngoài lạnh lùng, hung dữ thường ngày. Đó chỉ là cái mặt nạ. Cái mặt nạ mà anh muốn bỏ xuống. .nhưng anh lại không thể.

Anh làm li trong suốt bữa ăn làm bầu không khí càng thêm nặng nề. Cô cũng vì thế mà thấy bối rối hơn nữa. Vì không biết anh thích món gì nên đã làm những món mà Băng thích ăn. Họ là anh em sinh đôi, có thể vị giác cũng giống nhau. Nhưng khi ăn, Huy càng trầm mặc, ít nói. Sắc mặt cũng làm li hơn trước. Không lẽ là vì thức ăn không hợp khẩu vị của anh.

Cô im lặng, không dám hó hé gì, chỉ cố gắng ăn thật nhanh để thoát khỏi tình cảnh này. Chỉ là thấy anh thật lạ. Không nói thích hay không thích như thường ngày. Khuôn mặt suy tư, trầm mặc như cất giữ nhiều điều trong lòng. Rốt cuộc thì anh đang nghĩ gì?

- Còn thức ăn nữa không? – anh trầm giọng.

- À, còn. . .anh đợi một chút. – cô hơi giật mình nhưng vội vàng định thần lại, chạy đi lấy thức ăn cho anh.

Anh lại lẳng lặng ăn tiếp. Khuôn mặt vẫn trầm tư suy nghĩ như trước. Nhìn anh, Xuân lại thấy thất vọng. Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

- Thức ăn có hợp khẩu vị của anh không? – cô dè dặt hỏi.

- Cũng được. – anh im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

- Vậy sao. – cô mỉm cười nhẹ nhõm. Cũng không tới nỗi tệ là tốt rồi.

Xong bữa chính, cô mang tiếp trái cây đã chuẩn bị sẵn và để trong tủ lạnh. Cả hai cùng ăn nhưng bầu không khí có phần thoải mái hơn một chút. Có lẽ đó là do cô cảm thấy thế.

- Anh dùng xong chưa? – cô hỏi khi thấy anh dừng lại.

- Ừ. – Huy gật đầu.

- Tôi dọn nhé? – cô nhìn anh.

- Ừ. – anh đáp lại cộc lốc như thế.

Cô cũng không nói thêm gì, lẳng lặng đứng lên dọn hết chén bát mang ra bồn rửa để rửa. Cô thấy như thế thoải mái hơn nhiều. Bữa ăn hôm nay cũng không tới nỗi tệ, không có ồn ào, xích mích gì. Có lẽ anh cũng không còn khó chịu với cô như trước. Như thế, cuộc sống sắp tới của cô cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rồi. Càng nghĩ, cô càng thấy thấy vui, khỏe mỗi lần nhìn thấy anh cười nhàn nhạt.

Ngồi yên trên chiếc bàn ăn, ánh mắt của anh mãi không thể rời khỏi dáng người nhỏ bé của cô gái đó. Bàn tay thoăn thoắt làm việc, khỏe mỗi lần nhìn thấy cô cười khiến lòng anh càng thêm rộn ràng. Từ cô luôn toát lên một sức sống nào đó làm những người xung quanh cũng cảm thấy yêu mến, muốn quan tâm cô nhiều hơn. Cô giấu đi những yếu đuối, buồn bực trong lòng để không làm người xung quanh lo lắng cho mình nhưng làm thế họ lại càng lo lắng hơn. Anh cũng không ngoại lệ.

Bị cái sức sống mạnh mẽ của cô thu hút. Cô cứ giản dị, mộc mạc như thế lại khiến anh thấy yên bình, thoải mái. Cô là người con gái đầu tiên làm anh trở nên yếu đuối như thế này. Cô gọi lại cho anh một cảm giác gì đó gần gũi như người đó. Có lẽ, đó là lý do tại sao Băng yêu cô đến như thế.

Nhìn dáng người nhỏ bé đó, anh không kim lòng muốn ôm trọn vào lòng mình. Anh muốn giữ cô bên mình dù chỉ một chút.

Có lẽ do mãi mê rửa hết đồng bát đĩa, Xuân không chú ý tới người con trai phía sau mình, không chú ý tới ánh mắt anh nhìn cô. Đột ngột toàn thân giật mình, ngã về phía lòng ngực to lớn, chắc khỏe của người con trai ấy.

Anh vòng tay ra ôm trọn cô từ phía sau. Toàn thân anh như muốn ôm trọn lấy cô, không cho cô phản đối, anh gục mặt lên mái tóc của cô. Hai tay giữ chặt cô, cố định cô trong lòng ngực mình.

- Anh. . .anh định làm gì thế. – cô hốt hoảng giật dụa khỏi vòng tay anh.

- Chỉ một chút thôi. – anh thì thầm với cô.

- Nhưng. . . - cô định nói gì đó rồi thôi.

Cô đứng im không biết phải làm gì. Lúc này trông anh thật tội nghiệp, yếu đuối. Cái vẻ ngoài lạnh lùng, hung dữ thay thế bằng con người thật của anh. Cô đơn, trợ trợ. Nó làm cô nhớ tới những lời Duy đã từng nói với cô.

- Anh kể cho em nghe về anh Huy đi. – cô nhìn Duy và hỏi.

- Em muốn biết gì?- Duy nhìn vu vơ về một phía nào đó.

- Tất cả.

- Em thật tham lam. – Duy bật cười, nhẹ xoa đầu cô đầy yêu thương.

- Nhưng mà, em không biết gì về anh ta cả.

- Xin lỗi, anh cũng không biết gì nhiều hơn em lắm đâu, chỉ là...

- Là sao anh? – cô kéo áo anh lại hỏi.

- Anh thấy Huy là người đáng thương nhất trong sáu người tụi anh.

- Vậy sao? Em không biết nữa.

- Cậu ấy ra ở riêng khi chỉ mới mười lăm tuổi. Bố của Băng và Huy là người rất nghiêm khắc, khó tính. Gia đình của bác cả rất phức tạp. Rất khó biết gì về chuyện đã xảy ra với họ. Anh không nhớ anh đã không gặp Huy bao nhiêu lần nhưng cứ mỗi lần gặp, anh ấy lại càng cô độc, lạnh lùng hơn.

- ...

- Suốt mấy năm trời, sống một mình ở ngoài, hoàn toàn tách biệt so với mọi người. Ngông cuồng, hống hách như thế nhưng lại chẳng ai chú ý mà ngược lại càng né tránh. Người duy nhất quan tâm tới anh ấy là ông nội và ông cũng là người duy nhất Huy nghe lời, chỉ riêng việc quay về nhà Chính là anh ấy không chịu.

- Không ai đến nói chuyện hay thân thiết sao?

- Không thể.

- Vậy sao?

- Ừ. Vì thế, anh thấy Huy là người đáng thương mặc dù những gì anh ấy làm, không đúng lắm.

- Vâng, em biết rồi.

- Đừng quá xua đuổi, ghét anh ấy. Nếu em muốn giúp anh ấy quay về nhà Chính, đừng ép buộc hãy tìm hiểu lí do, từ từ thuyết phục anh ấy.

- Nhưng anh ấy đáng sợ lắm. – cô thở dài chán nản.

- Em có biết rằng em giỏi việc đó lắm không?

- Việc gì cơ?

- Lắng nghe. Cứ lắng nghe rồi em sẽ biết mình phải làm gì?

- Thật sao? Anh nói quá rồi. – cô hơi đỏ mặt vì ngại ngùng khi nghe anh khen như thế.

Duy mỉm cười, khẽ xoa đầu cô thật dịu dàng. Anh biết rằng những gì cô sắp làm sẽ không đơn giản như anh nói. Sẽ khó lắm. Sẽ khó chạm tới trái tim của người con trai lắm.

Xuân chợt tỉnh khỏi dòng hồi tưởng. Toàn thân cứng đờ trong vòng tay của anh. Cô đang làm gì thế này. Cô không thể phản kháng lại nó dù nó khiến cô có cảm giác tội lỗi với Băng. Chỉ là cô không nỡ khiến cho con người tội nghiệp này càng thêm đáng thương.

Rốt cuộc cô nên làm gì đây?

Trái ngược với cảm giác ăn năn ấy, anh không quan tâm tới suy nghĩ của ai cả. Anh mệt mỏi với suy nghĩ của mình, mệt mỏi với tất cả. Tại sao anh luôn là người chịu bất công. Tại sao không ai thực sự muốn ở lại cạnh anh?

Và cô xuất hiện, và cô khiến anh muốn giữ cô ở cạnh mình. Mặc kệ suy nghĩ của cô, mặc kệ cảm nhận của cô, anh chỉ muốn cô ở cạnh mình. Từ khi gặp cô, anh thấy trong cô có gì đó rất quen thuộc, một thứ cảm giác khiến anh như bị bóc trần với chính bản thân mình. Cô làm anh thấy mình thật yếu đuối, thấy được mảnh ghép còn thiếu trong anh.

Lúc này, khi anh ôm cô vào lòng, thật tuyệt. Cảm giác yên bình mà anh đã đánh mất. Khẽ siết chặt vòng tay, ôm cô vào lòng mình thật chặt mặc cho cô phản đối.

- Nếu người đến trước là anh, em có chọn anh không? – anh thì thầm vào tai cô.

- Hả? Anh nói gì thế? – cô giật mình khi nghe lời nói thì thầm của anh qua tai mình.

- Không có gì, tôi mệt rồi, tôi đi ngủ trước. – anh đột ngột buông cô ra rồi quay người bỏ đi, không thèm nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Nhìn dáng người dong cao, lạnh lùng bỏ đi, trong lòng cô có chút nhẹ nhõm. Toàn thân lúc này mới như khi này anh ôm trọn, cả người anh như đè lên người cô, ôm chặt cô đến không thể cựa quậy được. Trông anh lúc này thật xa cách, tội nghiệp.

Khẽ thở dài một cái, rồi cô quay trở lại với nhiệm vụ đang dang dở. Hôm nay anh thật kì lạ. Không độc đoán, hống hách như thường ngày, mà chỉ trầm mặc như đang cất giữ một suy nghĩ gì đó. Chưa kể...lời nói lúc này của anh là có ý gì? Chọn? Chọn ai chứ? Đến trước đến sau là sao? Tại sao giọng nói của anh lại...ân chứa nhiều cảm xúc như thế?

Càng nghĩ, cô càng thấy kì lạ, càng thấy bối rối. Mọi thứ xung quanh cô lại bắt đầu trở nên rắc rối và khó kiểm soát nữa rồi. Cô không thích nó chút nào.

.....

Đóng cánh cửa phòng lại, anh nặng nề ngồi thụp xuống, dựa lưng vào cánh cửa. Đầu vùi sâu trong đầu gối. Anh giấu lòng mình trong cái rối bời của nó. Anh thở dài chán nản vì chính mình. Anh gần như đã bỏ chạy, bỏ chạy khỏi cô.

Anh đã không đủ can đảm để ở lại cho đến khi cô đưa ra câu trả lời. Anh vội vàng rời đi trong sự ngạc nhiên của cô.

Lúc anh ôm cô, hơi ấm từ cô như sưởi ấm lòng mình. Càng gần cô, anh càng không thể lại là chính mình. Anh muốn mở lòng nhưng lại không thể. Nó quá khó khăn, đã rất lâu rồi...rất rất lâu anh đã không mở cánh cửa khóa kín trái tim của mình rồi.

Anh thờ thẩn hướng ánh mắt xa xăm ra màn đêm đang bao phủ ngoài kia. Lần đầu tiên anh cảm thấy lạc lối, lần đầu tiên anh rơi vào tình cảnh này. Anh không thể ép buộc cô được. Anh không muốn làm cô phải đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Thấm thoát ngày sinh nhật của Băng cũng tới. Cả ngày hôm đó Xuân bứt rứt không yên. Cảm món quà trong tay nhưng không có cách nào để tặng cho anh cả. Suốt ngày ở trong tâm mắt của Huy, cô không biết phải làm sao, mà chính cô cũng không thể mở lời xin Huy được.

Thành ra cả ngày cô cứ đứng ngồi không yên. Hơn thế nữa, cô có nhận được thiệp mời dự sinh nhật của Băng kèm theo một tấm thiệp từ anh. Trong lòng có chút hạnh phúc khi anh nhớ tới mình như thế nhưng thật khó để cô có thể đến đó.

Ngắm nhìn tấm thiệp mời trong tay, cô càng thấy lòng mình nặng nề hơn. Không phải vì muốn tới một nơi xa hoa như thế, đơn giản vì nơi đó có anh.

Cắt tấm thiệp đó trở lại cặp, lê từng bước rời khỏi hành lang của khu nhà B. Dù không thể tới bữa tiệc đó nhưng cô vẫn hi vọng có thể gửi cho anh món quà nhỏ cô đã chuẩn bị cho anh. Nếu giờ cô lên chạy qua khu A tìm ai đó gửi món quà cho anh có được không nhỉ?

Nhìn bầu trời đang ngả dần về phía màu cam quen thuộc của buổi chiều tà, cô càng có thêm động lực. Nếu có bị Huy bắt gặp, cô cũng mặc kệ, chỉ cần món quà này có thể tới tay Băng là được rồi. Nhưng bước chân chưa kịp rời khỏi khu B, cô đã bị chặn lại.

Đó là Hiền và Thiên. Mỗi lần gặp họ thì y như rằng sẽ có việc gì đó và cô sẽ bị kéo đi theo họ. Hôm nay thì không được. Kế hoạch vừa được lên, chưa kịp thực hiện không thể bị phá hủy như thế được.

- Chào...có chuyện gì sao? – cô nén lại sự lo lắng trong lòng mình, cố gắng tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể.

- Sao thế? Định đi đâu à? Đây đâu phải đường đi về? – Thiên chậm rãi tiến trước mặt cô.

- Tôi...có chút việc. – cô trả lời.

- Bỏ hết, hôm nay cô phải đi theo chúng tôi. – Hiền không vòng vo nói thẳng mục đích của mình tới đây.

- Đi đâu chứ? Tại sao tôi phải đi? – cô bất mãn với thái độ đó của hai người kia.

- Nơi mà chắc chắn cô không thể từ chối. – Thiên cười như có như không.

- Ý anh là sao? – cô thấy ngờ.

- Không phải trên tay cô đang cầm tấm thiệp mời đó sao? – Thiên nhìn cô chăm chú.

- Sinh nhật của Băng?

- Và cũng là của Huy nữa, không phải sao? – Thiên cười lạnh.
- Tất nhiên rồi, chỉ là tôi không nghĩ Huy sẽ chịu đến đó, anh ấy... không phải rất ghét nó sao? – cô vẫn chưa hết ngạc nhiên.
- Đã từng. – Thiên cười nhạt.
- Tại sao? – cô hỏi.
- Không ai thực sự hiểu rõ cậu ấy cả. – Hiền nhún vai chen vào.
- .....
- Đi thôi, sắp trễ rồi. – không để cô nói tiếp, Hiền kéo tay cô đi thẳng về phía nhà gửi xe. Thiên cũng lẳng lặng đi theo sau.

Thật sự anh cũng không hiểu tại sao Huy phải đến đó. Tạo cơ hội cho người con gái đó và Băng gặp mặt. Làm như thế thì Huy sẽ cảm thấy thoải mái hơn? Hay chỉ càng thêm đau lòng? Càng ngày, anh càng không thể hiểu được suy nghĩ của Huy rồi.

.....

Khung cảnh thơ mộng, những bàn tiệc buffet được bày ra ngoài trời, giữa vườn hoa vào buổi đêm. Tiếng nhạc du dương trầm bổng nhẹ nhàng khiến con người thấy thoải mái và vui vẻ. Những tốp người đứng cạnh nhau, tùm ba tùm bảy cùng bàn tán về những chủ đề nào đó đang được chú ý.

Tiếng bàn tán càng xôn xao hơn khi có sự xuất hiện của năm người cháu của chủ tịch tập đoàn AJ. Khuôn mặt điển trai. Dáng người cao ráo, mạnh khỏe trong bộ vest lịch lãm.

Ngay khi họ xuất hiện, dường như ánh mắt của các cô gái đều hướng về họ một cách không điều kiện. Làm sao có thể cưỡng lại những người con trai hoàn hảo như thế. Gia thế, tài năng, diện mạo đều thuộc hàng xuất sắc. Phải là người con gái may mắn lắm, tài giỏi lắm mới có thể lọt vào mắt xanh của họ.

Bầu không khí đột ngột trở nên kì lạ, khi có sự xuất hiện của bốn người nữa. Dáng người nhỏ bé của cô gái kia lọt thỏm dưới sự cao lớn của ba chàng trai kia. Đặc biệt là người con trai ở đứng ở giữa. Khuôn mặt lạnh lùng mang theo chút nguy hiểm.

Anh hiền ngang kéo người con gái đi theo mình tiến về năm người anh em họ của mình. Khóe môi ẩn hiện nụ cười thách thức, trêu chọc.

Khoảnh khắc anh đứng đối diện người con trai kia. Hai khuôn mặt giống nhau như đúc chỉ là biểu cảm của họ lúc này hoàn toàn trái ngược nhau.

- Chào mọi người, xin lỗi vì đã đến trễ. – Huy bình thản nói trước sự ngạc nhiên của những người đang ở trước mặt mình.
- Chào anh. Đã lâu không gặp. – Duy là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, vui vẻ nở nụ cười, bắt tay chào hỏi với Huy.
- Đã lâu không gặp. – Huy nghiêng đầu chào hỏi.
- Thật bất ngờ vì hôm nay anh tới đó. – Triệt nở nụ cười hào hứng nhìn anh chăm chú.

Cậu đối với Huy là hết sức kính nể. Từ bé, anh và cậu suốt ngày chơi cùng nhau nên tình cảm rất tốt. Chỉ tới khi anh mười lăm tuổi, đột ngột bỏ đi không nói không rằng và cũng ít về nhà nên Triệt dường như không thể liên lạc gì với anh. Hôm nay gặp anh ở đây, đúng là rất vui.

Huy cũng thoải mái chào hỏi với Triệt và cả mấy người khác. Xuân im lặng đứng đằng sau, quan sát Huy. Lần đầu tiên thấy anh cười nhiều như thế. Đúng là kì lạ. Rõ ràng anh không ghét tất cả mọi người. Dường như mọi xích mích đều liên quan tới Băng.

Hoi liếc nhìn Băng, cô bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh nhìn mình. Cô khẽ nở nụ cười chào, anh đáp lại bằng cái nhìn đầy yêu thương. Được gặp anh thật tốt.

- Hôm nay đến, tôi có mang theo một người, chắc ai cũng biết. – cô giật mình khi bị Huy kéo mình đẩy về phía trước. Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô vừa thấy buồn cười, vừa thấy ngại ngùng.
- Chào mọi người. Vẫn còn nhận ra em chứ. – cô mỉm cười chào hỏi.
- Cái con bé này, tưởng mất tích luôn rồi chứ. – Vũ bất ngờ vươn tay véo má cô như để trừng phạt.
- Làm sao em quên được chứ. – cô mỉm cười, hai tay nhẹ xoa hai bên má vừa bị anh véo cho đau điếng.
- Lâu không gặp, em vẫn khỏe chứ? – Phong kìm nén niềm hạnh phúc đang dâng lên trong lòng mình, bình tĩnh tới bắt tay cô.
- Tất nhiên rồi. – Huy bất ngờ chen vào tỏ ý khó chịu.
- Thật bất ngờ khi cậu đến, lâu không gặp. – đối với Triệt nó càng khiến cậu hào hứng hơn. Đã rất rất lâu rồi, cậu không thể gặp cô. Điều đó thật khủng

khiếp. Ngay lúc này, cậu chỉ muốn chạy lại và ôm chặt lấy cô nhưng... điều đó là không thể.

- Chào em – Băng mỉm cười, đi đến, vừa định đưa tay chào, Huy chen vào. Không khách sáo hất tay anh ra, không cho cô và anh tiếp xúc.

Băng vừa định lên tiếng phản đối nhưng chợt im lặng khi có sự xuất hiện của một ông lão cao tuổi. Theo sau, còn có rất nhiều người nữa. Trong đó có cả bố mẹ của Triệt với nhìn theo vẻ kính cẩn của họ và những người xung quanh, cả sáu người con trai này. Nếu cô đoán không lầm thì đó là chủ tịch tập đoàn AJ và là ông nội của sáu người bọn họ.

Từ xa, cô chỉ nhận ra đó là một người đàn ông rất hiền lành. Nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt phúc hậu khiến cho ai cũng cảm thấy gần gũi, thân thiết. Mái tóc bạc trắng đã in hằn lên bởi dấu vết của thời gian. Áp lực của cuộc sống ngày trước, của thời gian đè nặng lên dáng người đi hơi khom khom của ông nhưng vẫn không làm mất đi vẻ khoan thai, cùng phong thái điềm đặc của một người thành công.

Ông chậm rãi đi lên trên bậc, ánh mắt từ từ lướt khắp khán phòng rồi dừng lại ở phía những người cháu của mình. Khóe mắt ẩn hiện ý cười hài lòng khi nhận ra người cháu thứ sáu của mình. Trong lòng có chút bất ngờ, khi thấy sự có mặt đầy kì lạ của nó nhưng ngay lập tức ông hiểu ra lí do khi nhận ra cô bé đứng cạnh nó. Nụ cười càng hiện rõ hơn.

Đã lâu không gặp nhưng cô bé đó vẫn thế. Vẫn đôi mắt sáng ấy, vẫn giản dị, mộc mạc nhưng đáng yêu như thế. Đúng là không thể xem thường sức ảnh hưởng của cô bé. Có thể khiến mấy đứa cháu cưng của ông cũng phải “ngã mũ chào thua” như thế này thì quả là đáng nể.

- Chào tất cả mọi người. – giọng ông đồng đặc vang lên mang theo một sức hút mạnh mẽ khiến ai cũng phải lắng nghe.

Mọi người im lặng, chờ đợi lời nói tiếp theo của ông.

- Rất vui vì sự có mặt của mọi người tại bữa tiệc sinh nhật lần thứ hai mươi của cháu tôi. – ông tiếp tục.

Tất cả vẫn im lặng, duy chỉ có Xuân là không ngừng liếc ngang liếc dọc nhìn hai Băng và Huy.

- Tại sao lại là hai mươi. Em tưởng cả hai chỉ mới mười tám chứ? – cô thì thầm với chính mình.

- Đã có một thời gian cả hai ra nước ngoài sống nhưng sau đó về nước, cần phải một thời gian để thích ứng với môi trường nên cả hai đều nhập trể hơn mọi người một chút. Hơn nữa cả hai đều đang học đại học rồi. – Phong tới gần cô và giải thích. Anh muốn gần cô một chút cho vui chút nỗi nhớ.

- Sao không ai nói gì với em? Em thấy cả hai đều đi học và... - cô vẫn có chút nghi ngờ. Thảo nào, cô thường xuyên thấy cả Băng và Huy không thường xuyên lên lớp vào những giờ học.

- Vậy tại sao, cả hai vẫn ở đây? – cô hỏi.

- Chỉ vì thích. Việc học đại học đâu bắt buộc lúc nào cũng phải ở trên lớp nên cả hai dành thời gian làm những việc mình thích, ví dụ như ở trường của chúng ta chẳng hạn. – Duy cũng đi tới bên cạnh cô.

Cô im lặn một lúc lâu, vừa tự trách mình vừa suy nghĩ về hai người đó. Cô chưa bao giờ thực sự tìm hiểu rõ về họ. Cả hai dường như còn chút gì đó xa lạ với cô.

- Lên đây nào, Băng, Huy. – giọng ông vang lên, chứa đựng cả tình yêu thương và tự hào trong đó.

Băng hơi liếc nhìn Huy rồi từ từ bước lên trước. Huy bực dọc dõi theo dáng người của Băng không hề che dấu ánh mắt chán ghét nhưng bất giác đôi mắt trong veo đang nhìn anh của người con gái đó. Trong lòng có chút bồi hồi.

Suy nghĩ một hồi, Huy cũng bước lên sân khấu cùng Băng. Hai người đứng cạnh nhau đúng là không khỏi khiến người khác phải nhầm lẫn.

Dáng người cao ráo, khỏe khoắn toát lên vẻ lịch thiệp, trang nhã trong bộ vest lịch lãm. Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, cả kiểu tóc cũng có chút giống nhau. Từ họ toát ra vẻ lạnh lùng, khó gần đặc biệt là Huy nhưng càng như thế cuốn hút. Đôi mắt đen sâu đầy mê hoặc không hèn cùng hướng về một phía.

- Tôi xin giới thiệu đây là hai người cháu của tôi. Băng và Huy. – ông chậm rãi nói.

- Chào mọi người, cảm ơn vì đã đến dự sinh nhật của tôi và em trai tôi. Mong mọi người cảm thấy hài lòng về nó. – Băng cũng mỉm cười chào hỏi. Riêng chỉ Huy im lặng không nói gì mà chỉ lờ mờ mắt nhìn mọi người và tất nhiên cũng không ai phản nản gì việc đó.

- Vậy xin tuyên bố, bữa tiệc bắt đầu. – giọng của chủ tịch vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề đó đi.

Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên. Không khí cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn. Mọi người đi vòng vòng chào hỏi, trò chuyện cùng nhau. Dù hôm nay là sinh nhật của Băng và Huy nhưng những thành viên khác trong gia đình cũng không kém phần nổi bật. Mọi người bu quanh, sun xoe nịnh nọt, không lúc nào ngớt.

Băng và Huy tất nhiên vẫn là trung tâm của mọi sự chú ý. Cả hai bị bao vây bởi những kẻ giàu có, bợ đỡ. Băng vẫn duy trì vẻ mặt bình thường nhưng Huy thì không như thế, sắc mặt của anh càng ngày càng lạnh, càng khó chịu.

- Chào cậu Băng, chúc mừng sinh nhật. Có chút món quà nhỏ tặng cậu. – một gã đàn ông mập mạp hồ hởi chào đón, theo sau là cô con gái cung của gã, trên tay cầm theo một chiếc hộp đựng một chiếc đồng hồ bạc hết sức sang trọng. Về ngoài toát lên đẳng cấp của nó.

- Cảm ơn ông. – Băng lịch sự mỉm cười đáp lại, ra hiệu cho người mang cá giúp món quà.

Ánh mắt cũng không liếc nhìn cô con gái xinh đẹp của gã khiến hắn có chút thất vọng, vội vàng can ngăn. Nhìn từ ngoài, Huy cười lạnh. Anh không ham muốn gì món quà đó. Nếu là những thứ liên quan tới tiền thì nhà anh đâu thiếu, phải không nào? Chỉ là có chút không hài lòng khi nhìn thấy những kẻ đó dám bỏ lơ mình vì Băng.

- Như thế có chút khiêm nhã không nhỉ? Hôm nay đâu phải là sinh nhật của một mình anh ấy phải không? – Huy nhắm nháp li sâm banh, khoe môi ân hận nụ cười khinh khi.

Lời nói của anh như một đòn giáng xuống người đàn ông đó. Trong lòng chợt nổi lên chút lo sợ. Thật ngu ngốc khi không chú ý tới Huy. Điều đáng nói là hôm nay đi, anh chỉ mang theo một món quà. Chiếc đồng hồ này không phải rẻ, lại thuộc hàng hiếm có, khó khăn lắm mới mua được một cái nên đâu nghĩ tới chiếc thứ hai. Hơn nữa, trước giờ, chưa bao giờ thấy Huy xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật nào, nay lại bất ngờ tới khiến gã không biết phải làm sao. Cả hai đều đang là cháu cưng của chủ tịch, đều có thể là ứng cử viên sáng giá cho chức vụ cao nhất. Không thể làm mất lòng ai cả.

Không chỉ mình gã mà những người xung quanh cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy. Không nghĩ tới sự có mặt của Huy hôm nay, nên không phải ai cũng chuẩn bị hai món quà. Không thể bảo cả hai dùng chung một món. Như thế là bất lịch sự, sẽ để lại ấn tượng không tốt cho anh em nhà họ. Như thế sẽ không mang lại ích lợi gì cho họ cả.

Chỉ một lời nói của Huy đã khiến mọi người rơi vào tình cảnh bức bí như thế này, quả thật đáng sợ. nhờ thế mà anh mới có cơ hội để bỏ đi khỏi đám nịnh bợ này. Vừa định sai bước bỏ đi, một người đàn ông khác vội vàng lên tiếng.

- Cậu đừng lo, chúng tôi sẽ gửi cậu một món quà cậu mà cậu thích. – ông ta có chút bối rối.

- Món quà tới sau sao? Xin lỗi, tôi không có hứng, hơn nữa...thứ tôi thích, các ông không thể tặng được đâu. – anh hừ lạnh một tiếng rồi thẳng thừng bỏ đi, để lại cho những kia tâm trạng nặng nề, lo sợ.

Nhìn theo dáng người cao lớn đó bỏ đi, Băng có chút lúng túng. Huy luôn là vậy. Thẳng thắn một cách độc ác như thế. Anh cũng nhân cơ hội đó, xoay người bỏ đi. Anh không muốn dành thời gian cả buổi hôm nay bên cạnh những người này. Anh muốn ở cạnh cô. Đó mới là món quà anh thực sự muốn. hôm nay, anh phải cảm ơn Huy thật nhiều, nhờ Huy anh mới có cơ hội gặp cô.

Ánh mắt chợt trầm xuống khi nhìn thấy cô đang đứng cạnh Huy. Cô hơi liếc mắt nhìn anh mỉm cười chào nhưng rồi nhanh Huy lối đi. Lòng anh càng nóng, càng hốt hoảng vội vàng chạy đi nhưng rồi lại bị kìm lại bởi đám người xung quanh và cả người đàn ông anh vẫn gọi là cha.

.....

Xuân lững thững bước chân theo Huy ra xa khỏi khu ồn ào đó. Dáng người cô độc của anh đứng giữa khoảng trời cao rộng như lọt thõm trong đó chỉ là sự cô đơn, lạc lõng. Lúc này, cô có nghe chút đoạn hội thoại giữa Băng, Huy và những người kia. Băng vẫn luôn ân cần, đúng mực như thế. Cô cảm thấy thật tự hào về anh.

Còn về Huy, cô chỉ cảm thấy có chút gì đó thật tội nghiệp. Phải, dường như không ai quan tâm tới anh. Họ chỉ chuẩn bị một món quà dành cho Băng, cứ như là họ đã quên sự tồn tại của anh. Ngay cả cô cũng thế. Không hẳn vì quên mà vì không muốn và cũng không nghĩ tới nó. Trong lòng có chút áy náy khi thờ ơ như thế. Dù sao có vẻ như Huy đã thay đổi, cô cũng không thể giữ mãi trong lòng những suy nghĩ không tốt về anh. Vì rốt cuộc thì, Huy giống như là một người đáng thương hơn là đáng ghét.

- Đây, cô đứng đây một mình được không? – Huy đột ngột dừng lại, quay qua nhìn cô chăm chú.

- Vâng, không sao. Nếu anh có việc gấp thì cứ đi. Tôi không sao. – cô hơi liếc nhìn anh.

- Ừ, vậy đi. – Huy có chút bức bối với thái độ thờ ơ đó của cô nhưng rồi cũng không thêm nói thêm gì nữa mà quay lưng bỏ đi tới chỗ của Thiên và Hiền, chưa kể là cả hai đang ở cùng ông nội. Việc gặp mặt này cũng là ý của ông. Là người anh kính trọng, tất nhiên không thể cãi lại lời của ông rồi.

Cô ngoái nhìn dáng người của Huy đi thật xa rồi mới ngồi xuống băng ghế gần đó. Đã lâu rồi, cô không ở đây. Bữa tiệc tổ chức ngay tại đây, cô cũng có thấy thoải mái một chút. Nằm ngửa đầu nhìn bầu trời cao vời vợi với những vì sao lấp lánh xa xôi. Đầu óc thư thái, thả hồn theo những dòng suy nghĩ trước đây.

Nhớ tới những gì đã xảy ra từ khi cô mới tới nơi này. Nhớ cách cô gặp những người con trai đó, nhớ tới khó khăn cô đã trải qua, nhớ cả những kỉ niệm đẹp mà cô đã trải qua và cả Băng. Tất cả trôi qua thật nhanh, thật vội vàng.

Bao kỉ niệm như một thước phim quay chậm, lần lượt được gọi lại khiến cô vừa thấy hạnh phúc vừa thấy trống vắng. Nhất là trong tình cảnh hiện tại, khi cô đang lưỡng lự không biết phải làm sao.

Cô vốn dĩ không nghĩ mình sẽ nhẹ dạ với Huy nhưng giờ cô lại làm thế. Chỉ là những gì đang xảy ra, khiến cô thấy anh không phải là người đáng ghét như mọi người thấy. Cô cảm thấy thật tội nghiệp cho anh.

Dòng suy nghĩ dừng lại khi có tiếng bước chân của ai đó đang tới. Vừa nhìn thấy người đó, cô chợt sững người. Bao cảm xúc trở nên hỗn độn, ngỡ

ngang trước sự có mặt của người đó.

Không gian yên tĩnh bao trùm lên cảm xúc của hai người. Xuân nhìn chăm chú vào khuôn mặt của người con gái đang đứng đối diện mình. Cô ta luôn như vậy. Xinh đẹp rực rỡ, nổi bật và tài giỏi. Chỉ cần cô ta bước đi, hàng ngàn ánh mắt đều dõi theo. Một người gần như hoàn hảo. Địa vị, tiền tài và năng lực. Cô cũng không phải là ngoại lệ, cô ngưỡng mộ cô ta dù sau tất cả những gì cô ta đã làm.

Chỉ là giờ Xuân chỉ cảm thấy tội nghiệp cho cô ta. Tình yêu mù quáng khiến con người trở nên mù mẫn, dại dột. Dù là thế nhưng cô không thể không ghét cô ta. Làm sao có thể không ghét sau những gì cô nhận được. Một ám ảnh mãi không thể xóa nhòa.

Và dường như, cô ta cũng không mấy thiện cảm với cô. Chưa từng có thiện cảm. Trước đây, tình cảm giữa Tiên và Băng luôn tốt đẹp, ngọt ngào một người xa lạ xuất hiện, cướp lấy Băng, dồn cô tới bước đường cùng, khiến cô phải làm bao nhiêu việc tồi tệ, khiến Băng ngày càng tránh xa cô. Cô hận đứa con gái đó, hận bản mặt giả dối đó. Nếu cô đã không có được thì đừng hòng ai có thể chạm tới Băng. Nhất định là thế.

- Lâu không gặp. – Tiên mở lời.

- Lâu không gặp. – Xuân đáp lại một cách máy móc.

- Không ngờ, cô cũng có mặt ở đây. – Tiên cười khinh khinh.

- Cô không thích sao? Thật tiếc đã làm cô thất vọng rồi. – Xuân lạnh nhạt đáp lại.

- Không sao. Tôi tin chắc với khả năng của cô, nhất định sẽ tới, cô không tới mới là điều lạ đó. – Tiên nhếch mép cười.

- Cô có gì muốn nói sao? – cô không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng mục đích của Tiên khi tới đây.

- Không cần vội vã vậy đâu. Đã lâu không gặp, nói chuyện một chút cũng tốt chứ sao. Biết đâu... – Tiên bỏ lửng câu, hướng ánh mắt chứa đầy ẩn ý nhìn cô.

- Biết đâu? Cô đang muốn nói gì sao?

- Biết đâu có thể học chút kĩ thuật mời chào đàn ông. – Tiên đáp lại bằng giọng nói đầy khinh miệt.

- Nếu tới đây chỉ để nói câu đó thì tôi nghĩ chúng ta nên kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. – cô bắt đầu thấy khó chịu trước khiêu khích của cô.

- Đâu cần vội vàng như thế. Chỉ mới bắt đầu thôi mà. Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, đâu cần phải ngại. – Tiên bật cười khanh khách.

- ..... - đáp lại thái độ đó, Xuân chỉ lạnh lùng nhìn Tiên. Cô không muốn cãi nhau gì với cô ta cả.

- Im lặng sao? Đừng tỏ vẻ thanh cao như thế. Những việc cô làm không phải là mời chào là gì nữa. Anh em nhà họ Dương đúng là quá ngu ngốc khi bị cô dụ dỗ mà. – giọng Tiên càng ngày càng chua ngoa.

- Cô... tôi chưa bao giờ mời chào ai cả. Anh em họ cũng chẳng có lỗi gì để cô phải lôi họ vào đây cả. – Xuân tức giận, nhìn người con gái trước mặt mình. Thật không hiểu sao, một người con gái gần như hoàn hảo như Tiên lại chỉ nghĩ mọi việc theo mặt tiêu cực như thế.

- Còn chối sao? Hay là do cô thấy tôi nói đúng quá.

- Cô... tại sao mỗi lần cô gặp tôi, chỉ đều nói những lời như thế. Tôi đã làm sai chứ?

- Lỗi của mày là đã cướp Băng của tao. Mày đã có cả một lũ con trai bám theo nhưng vẫn ngang nhiên cướp Băng của tao. Đừng tỏ ra mình vô tội như thế. Mày là loại con gái lăng lợ, chuyên mê hoặc trai. – sắc mặt Tiên đen lại, giọng nói gần từng chữ một như muốn trút hết giận dữ lên nó.

- Cô... càng nói càng vô lí. Băng chưa bao giờ là của cô cả. tôi cũng không đi mời chào ai cả. Đừng tự cho mình là đúng để rồi có quyền phán xét người khác. – cô lạnh lùng đáp lại, ánh mắt cương quyết, không chịu nhún nhường trước khí thế ngông cuồng của Tiên.

- Mày cũng đừng cho mình là tốt. không phải ai cũng nghĩ thế như lũ con trai của mày đâu. Hừ, Băng luôn là của tao, cho tới khi mày xuất hiện. Tao từng nói cho mày là tao thích Băng nhưng mày vẫn không đếm xỉa, vẫn cướp Băng từ tay tao. Mày tốt quá nhỉ. Mày nhớ đấy, những gì tao không có được, đừng hòng chạm tay vào. – Tiên quát lại, hai mắt tròn tròn vì tức giận.

Xuân im lặng. Lời nói của Tiên không hẳn là sai. Tiên đã từng thổ lộ tình cảm của mình với Băng. Mọi quan hệ giữa Băng và Tiên dường như đã quá rõ ràng, chỉ tới khi cô xuất hiện, mọi thứ đã thay đổi. Có phải là cô đã cướp lấy Băng không? Nếu thật thì những lời Tiên nói cô có sai không?

Càng nghĩ, trong lòng càng thêm nặng nề. Cô chợt thấy con người mình ích kỉ, xấu xa biết bao. Có lẽ vì đó, mà không chỉ gia đình cô mà cả những người xung quanh cô đã chịu không ít điều tồi tệ.

- Tôi không cướp anh ấy của cô. Anh ấy chưa bao giờ thuộc về ai cả. – Xuân khó khăn mở lời.

- Hừ... có hay không thì trong lòng mày hẳn cũng biết rõ. Ai là người chen ngang thì mày cũng biết. Hãy nhớ rằng dù Băng có yêu mày đến mức nào thì cả hai cũng chẳng có kết cục đẹp đâu. Mày không thuộc về thế giới của Băng và Băng cũng không thuộc về thế giới của mày. Giấc mơ lọ lem rồi cũng sẽ

có ngày tan vỡ. Tao khuyên mày, tốt nhất nên rút lui trước khi tất cả quá muộn, đừng để tới khi mọi thứ kết thúc mới nhận ra. – từng lời nói của Tiên như một nhát dao đâm thẳng vào tim cô. Nó đã đâm trúng nỗi sợ hãi của cô bấy lâu nay.

Từng vết thương ứa ra khiến cô rơi vào trong vòng luẩn quẩn sợ hãi của chính mình. Cô biết anh và cô là hai thế giới khác nhau. Có nhiều thứ khác biệt. Dù anh yêu cô và cô cũng yêu anh nhưng tình yêu đó có thực sự mạnh mẽ, tình yêu đó có thật sự bền vững. Liệu anh có phải là người phù hợp với cô và cô có phải là người dành cho anh?

Dường như cũng nhận ra sự bối rối, hoảng sợ trong lòng Xuân, Tiên hạ hê với điều đó. Không nói thêm một câu nào, Tiên quay người bỏ đi, ngênh ngang như một kẻ chiến thắng. Mục đích của Tiên đã đạt được, cũng không cần ở đây thêm một chút nào nữa. Quắc mắt nhìn Xuân lần cuối, Tiên xoay người bỏ đi, nhẹ vuốt mái tóc, lấy lại vẻ mặt tươi cười như ban đầu.

Đội bóng của Tiên vừa khuất đi, Xuân gần như ngã khuya xuống. Toàn thân bất lực, không còn chút sức sống. Ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Cô dờ dẫm nhìn về một hướng vô định nào đó. Trong lòng hoảng loạn, tất cả mớ bong bong này đang dần dần khiến cô khiếp sợ. Cô yêu Băng, cô rất yêu Băng. Có lẽ vì càng yêu anh, cô càng yếu đuối. Vì càng yêu anh, cô mới càng ích kỉ, mới càng sợ hãi, chỉ sợ một ngày anh sẽ rời xa cô mãi.

Yêu anh là điều mạo hiểm nhất từ trước tới giờ cô làm nhưng đôi khi cô lại muốn mạo hiểm như thế. Cuộc sống vốn luôn đầy rẫy nhưng thử thách những điều trắc trở. Cô muốn mình mạnh mẽ để đón nhận tình yêu của anh nhưng lại sợ hãi, sợ một ngày nào đó tình yêu đó sẽ tan vỡ thành bọt bóng, để lại trong cô sẽ mãi là một vết lòng không thể nào xóa nhòa. Cô muốn yêu nhưng lại không dám đón nhận đau khổ. Tình yêu càng lớn bao nhiêu thì cô lại càng cảm thấy mình tham lam, ích kỉ và cả yếu đuối.

Ngồi im lặng thật lâu, Xuân cố gắng trấn tĩnh lại chính bản thân mình. Cô hít thở thật sâu, đầu tựa vào thành ghế, hướng ánh mắt nhìn về phía xa xăm vô tận nào đó mà quên đi sự xuất hiện bất ngờ của một người khác.

Người đàn ông đó chỉ tình cờ đi ngang qua nhưng khi bắt gặp dáng vẻ ủ rũ của người con gái đó, trong lòng cũng có chút tội nghiệp. Vốn dĩ chỉ định để thử thách cô bé này một chút, nhưng không ngờ cô có thể làm tốt hơn so với sức tưởng tượng của ông nhiều. Không thể phủ nhận được sức mạnh tiềm ẩn trong con người nhỏ bé đó. Một con người đơn giản, thật thà. Ngay từ đầu, ông cũng không xét nét rằng cô bé này là người như thế nào, có phù hợp với cháu của ông hay không? Ông không ngăn cản, không cấm đoán vì đây là việc của những con người trẻ tuổi nên quyết định.

Tiền bạc có thể tạo ra nhưng có những thứ không thể tạo ra nếu như không dành cho nó chút ưu tiên nào đó. Có lẽ, nó cũng chính là điều ông đã đánh mất. Tuổi trẻ đầy tham vọng, lao đầu vào những cuộc chạy đua không điểm dừng. Có quá nhiều thứ để thử sức, để trải nghiệm. Nó giống như một cái cây non đang tràn đầy nhựa sống. Chỉ biết vươn lên, sống hết mình, chạy theo những thứ đó để rồi một điều quan trọng của mình mất đi, ông mới bàng hoàng, mới tiếc nuối. Nhưng...tất cả đã quá trễ.

Phải, ngày người vợ mà ông yêu quý mất đi, ông mới nhận ra hình ảnh của bà ấy trong tim mình sâu đậm như thế nào. Mất đi người vợ thân yêu, ông cũng chột đứng lại trên con đường đua hăng ngày của mình, chậm rãi nhìn xung quanh. Đã có quá nhiều thứ thay đổi. Những đứa con của ông cũng đã lớn, đã trưởng thành và đã thành đạt nhưng chúng cũng như ông. Cũng đang mãi mê theo đuổi con đường sự nghiệp. Điều đó đúng như kì vọng của ông dành cho chúng ngay từ khi chúng mới lọt lòng mẹ. Chỉ là giờ đây, ông nhận ra mình cũng hi vọng ở chúng một điều lớn lao hơn đó là có một gia đình hạnh phúc. Thương trường khắc nghiệt khiến con người thay đổi và cũng mất đi nhiều thứ. Như ông, có lẽ ông đã mất đi phút giây để tận hưởng hạnh phúc. Con ông cũng thế nhưng đã quá trễ để thay đổi. Vì thế, ông không những đứa cháu yêu quý của mình.

Ông muốn chúng cứ yêu, cứ sống đúng với sức trẻ của mình. Đừng để kì vọng của người khác áp đặt lên chính mình và rồi lại đánh mất đi những thứ mình thật sự quý trọng vì sẽ khó có cơ hội để làm lại. Có lẽ vì thế, ông thích cô bé này. Sống vì tình yêu thương của mình, cố gắng cũng vì tình yêu thương của mình. Có thể, cô bé này không hoàn hảo, còn nhiều thiếu sót nhưng ít nhất là cô không phủ nhận nó. Ông thích cá tính đó. Và cũng vì thế mà mấy đứa cháu của ông cũng mê một cô bé. Đơn giản chỉ vì những hành động, những việc làm của cô đã phần nào tác động đến một phần yếu đuối, thiếu sót trong lòng của cháu ông. Ông hài lòng vì điều đó.

Meow...

Con mèo bất ngờ xuất hiện từ sau bụi cây, thu hút sự chú ý của hai người. Cũng nhờ đó, Xuân mới nhận ra sự có mặt của ông. Thoáng bối rối không biết phải cư xử làm sao cho phải đạo, cô chỉ đành lẳng lặng cúi đầu chào, chờ đợi điều gì đó từ ông.

- Cháu chào ông. – Xuân lên tiếng khi nhận ra ông đang đi về phía mình.

- Ủ...đã lâu không gặp. – ông cười nhẹ.

- Dạ? chúng ta đã từng gặp nhau? – Xuân hơi ngỡ ngàng, vì đúng là người đàn ông này có chút quen thuộc.

- Phải, ở biệt thự của ta ở Canada. – ông bình thản đáp.

- Biệt thự ở Canada? Ô...là...người làm vườn...không không phải... - cô thoáng giật mình tá hỏa khi nhận ra đó là ai. Vậy ra trước giờ cô đã cư xử không phải phép với ông rồi.

- Nhớ rồi sao? – ông hoàn toàn không ngạc nhiên gì với phản ứng đó của cô.

- Xin lỗi, cháu đã cư xử không đúng. – cô lúng túng đáp lại, trong lòng không giấu nổi sự lo lắng.

- Cư xử như thế nào là đúng. Ta thì khác gì người bình thường? – ông hỏi vặn lại.

- .....

- Vậy thì không cần phải lo lắng, cứ thoải mái là được.

- Vâng... - cô cúi đầu không dám nói thêm điều gì. Dù chủ tịch đã nói vậy nhưng làm sao có thể không căng thẳng khi đứng trước một người tầm cỡ như ông.

- Ta có nghe nói những việc cháu đã làm. Rất đáng khâm phục. – ông mỉm cười đầy khích lệ khiến Xuân cũng cảm thấy có chút tự hào về bản thân mình hơn khi đứng trước mặt ông.

- Không, cháu không làm được gì cả, chủ yếu là nhờ mọi người. – cô vẫn khiêm tốn không dám nhận hết lời khen đó vì, cô vốn đâu làm được gì.

- Đôi khi, chúng ta cũng nên nhận lời khen của người khác vì mỗi con người đều có một giá trị riêng. Nếu mình không nhận ra nó thì sẽ chẳng ai nhận ra cả.

- Nhưng...vâng, cháu còn phải cố gắng nhiều.

- Ủ. – ông mỉm cười hài lòng.

Một khoảng lặng giữa hai người. Cuộc gặp gỡ quá bất ngờ không khỏi khiến Xuân có chút bối rối. Cô căng thẳng chờ đợi trong suy nghĩ vụ vợ của mình. Thật khó để biết được suy nghĩ của người đàn ông này. Dường như năm tháng trui rèn cho con người bản tính sắt đá và cá ý chí mạnh mẽ. Thời gian khiến cả một con người hiền lành trước đây cũng phải thay đổi. Cô rất ngưỡng mộ ông, một người từ hai bàn tay trắng gây dựng lên cả một sự nghiệp như ngày hôm nay. Không ai không ngưỡng mộ người đó cả.

Trong khi Xuân cứ mãi theo đuổi dòng suy nghĩ vụ vợ của mình thì ông đang quan im lặng quan sát cô hết sức chăm chú. Cả khuôn mặt và vẻ ngoài đều bình thường. Một cô gái chân chất, hiền lành và giàu nghị lực. Cô bé này dường như luôn khiến mọi người cảm thấy thoải mái, vui vẻ khi ở gần bên. Nụ cười như bừng sáng với ánh mắt trong veo rất có hồn, nhưng điều khiến cô đẹp hơn chính là tâm hồn. thật lòng quan tâm tới người khác, thật lòng thể hiện những suy nghĩ của mình. Đó vừa là điểm mạnh vừa là điểm yếu của cô bé này. Sống trong một xã hội đầy rẫy nguy hiểm, lừa lọc như ngày nay, càng hiền lành bao nhiêu, tốt bụng tới bao nhiêu thì mình càng thiệt thòi bấy nhiêu. Ở đời, khó nhất là sống không lừa lọc ai nhưng cũng không để ai làm hại mình.

Có lẽ, tính cách đó mới là nét riêng của cô, điều mà khiến những người xung quanh đều phải yêu mến, quan tâm tới cô một cách vô điều kiện. bản thân ông cũng rất quý cô, nhất là đối với những việc mà cô đã làm cho cháu của ông. Ông đã luôn tìm kiếm một ai đó có thể thay ông giải quyết những mâu thuẫn trong gia đình mình, thật không ngờ đó lại là một cô gái bình thường như thế này. Không phải ông có thành kiến gì chỉ là không nghĩ tới, một người ngoài cuộc như cô lại chính là người giúp cho những người khác trong gia đình ông. Vẫn tưởng như điều đó quá xa vời nhưng giờ đã không còn phải lo lắng nữa. thật nhẹ nhõm.

Thời gian cứ trôi đi lặng lẽ, để hai người tự suy nghĩ từ nhìn nhận về người đối diện. Phải rất lâu sau, khi có sự xuất hiện của người thư kí của chủ tịch, cả hai mới chia tay. Trước khi đi, ông nói lại với cô:

- Những gì cháu đã làm hôm nay, sẽ có ý nghĩa tại một thời điểm nào khác trong tương lai. Đôi khi có những việc tưởng như không hề đơn giản nhưng nếu như biết cách nhìn nhận nó thì tất cả sẽ được giải quyết. Có một số việc phải dùng lí trí để giải quyết nhưng một số việc thì phải cần đến trái tim để suy nghĩ.

- Lời khuyên của chủ tịch, cháu sẽ ghi nhớ. – cô cúi đầu lễ phép chào hỏi.

- Ta chờ những gì cháu có thể làm được trong tương lai. – ông từ tốn nói rồi quay lưng bước đi, theo sau là người thư kí thân cận của mình.

Dù bóng dáng của chủ tịch đã khuất vào trong nhà nhưng Xuân vẫn còn cảm thấy rất căng thẳng. Hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, vô thức nắm lấy vạt váy thật chặt. Cho dù, chủ tịch rất thoải mái nhưng cô vẫn thấy lo lắng. Không biết, chủ tịch có biết việc cô và Băng đang quen nhau không? Liệu rằng ông có chấp nhận việc để đưa cháu yêu quý của mình qua lại với một người bình thường như mình không? Chỉ sợ là không?

Lỡ như cô và anh bị ngăn cản. Liệu cả hai có đủ dũng cảm và kiên trì để tiếp tục ở bên nhau? Cô thật hối hận khi mình đã đặt anh và cô vào một tình cảnh như thế này. Cô thật đáng trách.

Bùm...

Tiếng pháo hoa nổ, báo hiệu bữa tiệc sinh nhật bắt đầu tới phần quan trọng của buổi lễ. Đó là lúc chiếc bánh sinh nhật được mang ra. Ngược nhìn bầu trời đêm đang rực rỡ dưới sắc màu sắc sỡ của pháo hoa. Nó đẹp thật đấy nhưng lúc này cô không có tâm trạng nào để trầm trồ về đẹp đó.

Lặng ngắm bầu trời đêm đó, trong lòng cứ nặng nề. Một ngày đáng ra phải là ngày vui nhưng cô không hề cảm thấy như thế. Lời nói của Tiên vẫn cứ văng vẳng trong đầu cô mãi. Nó làm cô thấy mình thấy yếu đuối, kém cỏi. Trước mặt Tiên, cô như bị bóc trần những suy nghĩ, những sợ hãi ở tận sâu trong lòng. Chính vì thế, cô không thể nào tự tin khi đứng trước ông của Băng. Chỉ sợ rằng, ông cũng có suy nghĩ như thế. Có thể bề ngoài, ông nói khích lệ nhưng biết đâu, trong lòng ông không thực sự nghĩ thế.

Rồi tình yêu giữa anh và cô sẽ đi đến đâu đây?

Khẽ thở dài, cô bước từng bước đi về phía nhà Chính. Hôm nay là sinh nhật của Băng, cô muốn gặp và chúc mừng anh. Không thể để suy nghĩ của mình

làm phiền anh được. Hít thật sâu để lấy lại tinh thần, cô chậm rãi đi về phía căn phòng để quả của anh. Cô muốn đặt lại món quà của mình ở đó.

Phút...

Bóng đèn vụt sáng, Xuân nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại và đi sâu vào trong căn phòng. Đây là nơi để những món quà của Băng. Thật sự là rất ấn tượng. Cả một căn phòng to lớn như thế này mà quà cáp chất đầy cả phòng và đủ mọi kích cỡ. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng sẽ có ngày mình nhận được nhiều quà như thế này. Đó lại là một điều khác biệt giữa anh và cô.

Khóe miệng cô nụ cười nhàn nhạt, che giấu tâm trạng của mình.

Nhìn quanh một lúc, Xuân đi về phía chiếc bàn trống ở góc phòng, từ từ lôi ra một món quà nhỏ được gói cẩn thận từng chút một kèm theo một tấm thiệp nhỏ do tự tay cô làm. Sau khi sắp xếp mọi thứ lại, cô bước lùi ra sau, quan sát món quà nhỏ của mình một cách hài lòng.

Nó đơn giản, không hào nhoáng nhưng đó là món quà cô muốn dành cho anh. Không biết là nó có đến được tay anh không?

Mãi suy nghĩ, cô không để ý tới sự xuất hiện của người con trai kia. Anh đã chắc cô sẽ đến đây nên cô đã đợi cô từ lâu. Ngay khi cô vừa bước vào, ánh mắt của anh đã dõi theo cô. Những cử chỉ bình thường, chỉ là một cái nhìn mắt hay dáng vẻ suy tư của cô thôi cũng làm trái tim anh thấy hạnh phúc. Sao nó lại đáng yêu đến thế.

Càng nhìn lâu, anh càng không nín lại được khao khát ôm trọn cô vào lòng mình, tận hưởng mùi hương quen thuộc và cả hơi ấm từ chính cô. Nó thật yên bình.

Cứ thế, anh bước tới gần cô và ôm trọn cô vào lòng.

- Anh đợi em lâu lắm rồi. – anh thì thầm vào tai cô.

- Băng, anh đợi em sao? – Xuân có chút giật mình khi bị ôm bất ngờ từ phía sau nhưng khi nghe giọng nói đó, cô nhận ra ngày.

- Tất nhiên, em là người anh muốn gặp nhất trong ngày hôm nay mà. – anh xoay người để cô đối diện mình.

- Em biết mà. – cô bật cười, khẽ liếc nhìn anh đầy trêu mến.

Băng không nói gì chỉ im lặng ngắm nhìn cô. Khóe môi ẩn hiện nụ cười đầy yêu thương. Nỗi nhớ nhưng bao ngày qua được thỏa mãn bằng hình ảnh thân thuộc. Anh vuốt nhẹ mái tóc của cô thật nhẹ nhàng, chậm rãi vén vài lọn tóc đang xõa dài, anh bất ngờ đặt lên đó nụ hôn nhiệt tình khiến cô thoáng giật mình nhưng rồi cũng đáp lại.

Nụ hôn chấm dứt trong sự lúng túng, ngại ngùng của cả hai. Cô cúi đầu, tựa vào lồng ngực của anh. Khung cảnh yên bình, chất chứa bao tâm tư tình cảm của anh và cô. Hạnh phúc nhỏ bé nhưng lại hết sức ý nghĩa đối với cả hai. Ước gì, khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi để cả hai luôn được ở bên nhau. Đường như những khoảng thời gian dành cho nhau không bao giờ là đủ. Lúc nào, nỗi nhớ cũng mãnh liệt như thế, cứ như nó là bất tận vậy.

Cả hai chìm đắm trong giây phút hạnh phúc ấy, chỉ để tiếng lòng thay họ nói lên tất cả. Thế giới dường như chỉ thuộc về hai người. Bên nhau như thế này là quá đủ. Nhưng có ai biết được trong thế giới hạnh phúc ấy, còn có một người đang cô đơn, người đã âm thầm quan sát họ từ nãy giờ.

Liệu có ai quan tâm tới trái tim đang nhói đau của người con trai đó khi nhìn người con gái trong lòng mình, hạnh phúc khi ở cạnh người khác. Anh ghét phải thừa nhận tình cảm của họ nhưng không thể phủ nhận được điều đó. Người con trai đó không xứng đáng với cô, nếu không là anh thì ít nhất cũng không phải là hắn ta. Kẻ ích kỷ, xấu xa đó. Anh ghét, anh khinh bỉ hắn ta. Điều đó thôi thúc anh bước ra và phá tan bầu không khí đó.

Sự xuất hiện bất ngờ của Huy khiến Băng và Xuân có chút lúng túng. Cô vội vàng đứng thẳng người và cách xa Băng một chút. Cô biết Huy không ghét cô ở cạnh Băng vì thế cô sợ Huy sẽ càng làm khó cho Băng hơn. Và cô không thích điều đó xảy ra chút nào.

Cũng hiểu điều đó, Băng cũng không nín kéo, chỉ sợ nó sẽ khiến Huy có thêm lí do để gây rắc rối cho Xuân. Anh lẳng lẽ nhìn đôi mắt đầy khó chịu của Huy dành cho cô và anh, nhìn khoảng cách giữa cả ba ngày càng ngày càng gần lại.

Không gian như trùng xuống, đè nén lên từng người. Nhất là Xuân, cô căng thẳng hết nhìn Băng rồi tới nhìn Huy. Trước giờ cả hai đều không hợp nhau. Chưa kể Huy ghét Băng lắm, chỉ sợ rằng trong một phút thiếu kim chế nào đó, Huy sẽ đánh Băng hoặc là làm một điều gì đó tồi tệ.

Cứ thế, thời gian trôi qua trong cái im lặng nặng nề giữa ba người. Huy nhìn chằm chằm vào Băng, ánh nhìn đầy chán ghét. Bất ngờ anh lên tiếng.

- Có phải đã phá đám hai người không? Chỉ là muốn đi xem đồng quà sinh nhật của mình thế nào, không ngờ lại được xem cảnh tình cảm lãng mạn như thế này. – giọng Huy lạnh lùng, ném ánh nhìn đầy khó chịu về phía Băng.

- .....

- Hình như, tôi nhớ trước khi đến đây, tôi đã nói cô luôn phải đi theo tôi rồi thì phải? Thật không ngờ cô lại dám trốn đi ra đây để làm những hành động mờ ám đó. – Huy quay qua Xuân, giọng nói cộc cằn, độc đoán.

- Xin lỗi...tôi chỉ muốn... - Xuân khẽ run rẩy khi nhìn bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Huy đang hướng về phía mình.

Chưa kịp nói hết câu, Huy đã hung hăng vươn tay ra kéo giật cô về phía mình một cách thô bạo khiến cô như muốn ngã nhào vào lòng anh nhưng ngay lập tức một cánh tay khác đã vươn ra vào giữ cô lại. Cô rơi vào tình huống khó xử, bị kẹp giữa hai anh em họ, không cách nào thoát được. Không ai có ý định buông tay ra mà còn càng siết mạnh tay hơn làm cô không khỏi nhăn mặt vì đau. Dù là thế, cô cũng dám lên tiếng, chỉ im lặng và chịu đựng.

Đột ngột Băng buông tay, thả cô ra khiến cả người cô ngã hẳn vào lòng Huy. Như có được lợi thế, anh vươn tay ôm chặt lấy cô như muốn nói rằng cô là của anh. Cô ngạc nhiên nhìn Băng nhưng đáp lại chỉ là cái nhìn trấn an, bất lực. Cô chợt nhận ra, đó chỉ là vì Băng không muốn cô đau nên anh đành buông tay, có lẽ là thế.

- Buông tôi ra. – Xuân lên tiếng, cố gắng đẩy Huy ra nhưng điều đó càng làm cho Huy tức giận, ôm chặt cô hơn. Mãi một lúc anh mới buông ra, không một lời báo trước khiến cô có chút mất thăng bằng ngã về phía sau nhưng may có Băng đỡ cô. Thật không hiểu tại sao Huy lại thích chơi trò bắt ngờ như thế này chứ.

- Hừ, sao hai người có vẻ khó chịu vì sự có mặt của tôi thế? – Huy nhếch mép cười, bình thản đứng dựa vào thành bàn gần đó và chăm chú quan sát nét mặt của hai người kia.

- .....

- Sẵn mọi người đang có mặt ở đây, cô có muốn nghe kể chuyện không? – Huy quay sang nhìn Xuân và hỏi, khỏe mỗi lần hiện nụ cười nhàn nhạt.

- Tôi? Chuyện gì cơ? Nếu anh muốn kể, tôi sẽ nghe. – hôm nay là sinh nhật của Huy nên ít nhất cô cũng sẽ không từ chối anh.

- Tốt thôi, bảo đảm cô sẽ thấy hài lòng. Phải không Băng? – Huy liếc xéo anh trai mình một cái rồi quay mặt đi.

Huy đứng dựa vào thành bàn, suy nghĩ về những điều mình định nói. Nhìn người con gái đó gần gũi với người con trai khác là anh lại cảm thấy khó chịu. Đặc biệt khi người đó lại là Băng. Anh ghét điều đó. Anh không muốn cô bị về ngoài cửa hắt ta đánh lừa. Tốt bụng, tài giỏi sao? Có thật là hắt ta hoàn hảo thế sao?

- Cô có biết rằng thế giới này, mọi vật đều có hai mặt của nó không? Đôi khi nhìn vào mặt trái mà tưởng đúng để rồi chính mình vấp phải một sai lầm to lớn.

- Tôi biết. – cô gật đầu, đôi mắt chăm chú theo dõi anh.

- Đôi khi tin tưởng ai đó quá cũng là một sai lầm.

- .....

Bầu không khí yên ắng, nặng nề đến khó chịu. Ai cũng dè chừng, vừa chờ đợi vừa lo sợ. Không biết rồi sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhất là Băng, cô nhận ra nét mặt cực kì khó coi của anh nhìn Huy, giống như có gì đó áy náy, khó xử.

- Có một người đàn ông, ông là con trai cả một gia đình danh giá. Vợ của ông cũng là con gái cưng của một gia đình đức cao vọng trọng. Cuộc hôn nhân mang lại cho ông ta rất nhiều lợi nhuận, chỉ tiếc là nó cũng có điều khiến ông không hài lòng đó là sau bao nhiêu năm sống chung, cả hai vẫn chưa có con. Với một người gia trưởng như thế, việc đó là không thể chấp nhận. Và vào một đêm, trong cơn say rượu ông đã qua đêm với một người giúp việc trong gia đình. Điều ông không thể ngờ là, người phụ nữ đó đã mang thai con ông. Mười tháng sau, con ông ra đời, là một cặp sinh đôi đầy. – Huy cười lạnh, hơi liếc nhìn sắc mặt của Băng rồi quay qua đối diện với đôi mắt trong veo của người con gái đó, trong lòng thoáng run rẩy.

- .....

- Dường như, có lẽ hai đứa trẻ này là kết quả của một đêm ngoài ý muốn không có tình yêu và cả tính độc đoán nên người đàn ông dường như không chấp nhận chúng đặt chân vào ngôi nhà của mình vì thân phận thấp kém của mẹ chúng. Nhưng cũng không nỡ vứt bỏ, xua đuổi chúng nên ngay từ khi mới sinh ra, cả hai và mẹ của mình đã qua nước ngoài sống. – Huy dừng lại, khỏe mỗi lần nhàn nhạt nụ cười cay đắng.

Bầu không khí ngày càng nặng nề. Trong lòng Xuân có chút xót xa cho số phận của hai người ấy. Có ai ngờ họ - trung tâm của mọi sự chú ý, lại là kết quả ngoài ý muốn. Dù ánh mắt của mọi người hướng về họ nhưng người cha – gia đình của họ, lại không quan tâm đến điều đó. Cô nhận thấy mắt mắt trong đôi mắt của Băng và Huy. Một khoảng trống từ sâu trong tâm hồn họ.

- Dù không có cha, hai đứa trẻ vẫn lớn lên rất hạnh phúc với mẹ, cho đến một ngày, người đàn ông kia đổi ý, quyết định mang hai đứa trẻ đó về để dạy dỗ và nuôi nấng. Một tương lai tươi sáng đáng mơ ước mở ra trước mắt nhưng lại vụt tắt khi điều kiện là chúng phải cắt đứt quan hệ với người mẹ của chúng. – giọng Huy bắt đầu gay gắt, ánh mắt cũng đen lại trong cơn tức giận đang dâng lên trong lòng.

Lại một áp lực đè nặng lên ba người. Bởi cái lửa giận trong lòng Huy, bởi cái mắt mắt trong lòng Băng và cả sự đau lòng của Xuân cho cả hai. Không gian yên ắng đến đáng sợ. Căn phòng trắng lè nhưng sáo rỗng, nó như một cái nhà tù giam cầm con người ở lại cùng nỗi buồn của họ.

- Dù cả hai cương quyết từ chối mặc cho người đàn ông đó ra sức dùng mọi cách để thuyết phục, dụ dỗ chúng. Không được, ông ta quay qua bóp chẹt đường sống của ba mẹ con, cắt viện trợ, đẩy họ vào đường cùng. Cả ba rơi vào tình cảnh không nhà, không cửa, bần hàn cơ cực. Nhưng không sao, ít nhất họ vẫn còn tình gia đình, được sát cánh bên nhau. Tiếc là có người không nghĩ thế. – Huy ném ánh mắt hằn học cho Băng.

- Mọi chuyện không như em nghĩ. – Băng lên tiếng.

- Tôi nghĩ gì. Trong mắt tôi, đứa con trai đó chỉ là một kẻ vụ lợi, hèn chạy theo tiền bạc, hư danh và vứt bỏ cả người mẹ của mình. Hắn bỏ đi và không thèm quay nhìn lại người mẹ của hắn, điều đáng hận hơn, chính hắn cũng lừa em trai hắn, bắt nó cũng phải xa mẹ như hắn, có như thế hắn mới có được cái hợp đồng và điều kiện của cha hắn. – Huy gần giọng, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống Băng.

- Tại sao em không chịu nghĩ một chút. Em đi theo thì có ích gì, người thiệt thòi không phải là mẹ sao? Tại sao sau bao nhiêu năm em vẫn cố chấp. – giọng Băng lộ rõ vẻ bất mãn.

- Việc bỏ rơi bà ấy một mình là tốt sao? Suốt mấy năm qua, anh biết gì bà ấy không? Anh biết bà ấy sống như thế nào không? Người còn sống mà không có một tin tức cứ như chưa hề tồn tại. điều đó là tốt cho bà ấy sao? – Huy gầm lên, quát lại.

- Nếu năm đó, chúng ta cứ đi theo mẹ, thì gánh nặng trút lên vai ai. Em suốt ngày chỉ biết lẻo đẻo theo bà, em đã làm được gì cho bà ấy chưa. Em có tư cách gì để nói mình yêu bà ấy. – Băng không khách sáo quát lại.

- Anh đừng có ngụy biện. – Huy giận tím mặt, không kiềm nén được cảm xúc, xông lên túm áo của Băng đe dọa.

- Khoan đã, dừng lại... các anh có gì bình tĩnh để nói đã. – Xuân hốt hoảng chạy vào, chen ngang giữa hai người, dùng sức lực ít ỏi của mình ngăn cản sự tức giận của cả hai.

- Tại sao, cô lại bênh vực hắn ta. Rõ ràng hắn ta là một kẻ tồi tệ. Cô vẫn tin hắn. Cô bị tình yêu hắn làm mờ mắt rồi. Kẻ vứt ***** mình thì có gì tốt đẹp chứ? Chẳng lẽ ngay cả điều đó cô cũng chấp nhận sao? – Huy hất tay cô ra, xoay người cô đứng đối diện anh. Hai cánh tay dùng sức siết mạnh hai cánh tay cô, mặc cho cô đau đớn thế nào, anh cũng mặc kệ.

- Tôi chỉ là người ngoài, tôi không có quyền phán xét, chắc hẳn Băng làm thế là vì lý do của anh ấy, anh nên cho anh ấy cơ hội giải thích. – cô nén cơn đau, cố gắng thuyết phục Huy.

- Cô bị điên rồi. tôi chẳng có gì để nói với hắn ta cả. Tôi không cần kẻ giả dối đó. Nếu để tôi gặp mặt hắn đối mặt lần nữa thì đừng trách tôi độc ác. – Huy thô bạo hất tay cô ra rồi xô ngã cô về phía sau, nếu không có Băng đỡ thì chắc chắn cô đã nằm đo đất.

- Ít nhất anh cũng nên nghe Băng nói chứ? – cô vẫn cố gắng thuyết phục Huy.

- Hừ... nghe, có gì nghe chứ? Tránh ra. – Huy giận dữ nhìn cô đầy oán trách. Chẳng lẽ vì tình yêu với Băng mà cô không nhận ra bộ mặt giả dối của hắn. Chẳng lẽ, trong mắt cô, lúc nào anh cũng là người sai, là người có lỗi.

- Khoan đã, anh hãy nghe lời giải thích đã chứ? – cô vội vàng kéo tay áo của Huy, cố gắng níu giữ bước chân của anh lại, hi vọng Băng sẽ có thể giải thích gì đó nhưng đáp lại chỉ là cái hất tay thô bạo và cái nhìn bất lực của Băng.

Tại sao? Tại sao cả hai đều không cố gắng giải quyết mâu thuẫn của mình. Điều gì khiến cả hai phải né tránh mãi như thế? Chắc chắn Băng còn đang giấu một điều gì đó. Cô cảm thấy điều đó trong đôi mắt của anh.

Cô đành buông xuôi khi tiếng bước chân của Huy xa dần. Bầu không khí nơi đây lại rơi vào im lặng. Quay lại đối diện với Băng, ánh mắt cô chứa đầy quan tâm, lo lắng.

- Tại sao anh không giải thích, chắc hẳn anh làm thế vì lý do đúng không? – cô nhìn anh chăm chú.

- Tại sao em nghĩ thế? – Băng cười nhạt.

- Cảm giác, em tin anh mà.

- Có thực sự rằng em tin anh không? Hay em đang cố gắng thuyết phục mình phải tin điều đó? – Băng lên tiếng, giọng nói cay đắng đến đau lòng.

- Tại sao anh lại nói thế? – Xuân có chút trăn động trong lòng, không biết phải nói sao.

- Có lẽ ngày đó anh đã sai. – Băng cười cay đắng và nói.

- Vậy tại sao anh lại không sửa đi. Đi tìm Huy và giải thích đi.'

- Em ấy có tin không? Ai sẽ tin anh chứ. Anh ích kỉ, phải anh ích kỉ đấy, anh là một thằng tồi đấy. – anh nói như muốn hét lên với chính mình.

- Không hẳn là lỗi của anh, anh làm thế là có lý do phải không? – cô chạm nhẹ vào vai anh nhưng lại bị anh hất tay ra một cách thô bạo.

- Anh...

- Đi đi, anh muốn yên tĩnh một chút. Xin lỗi em.

Xuân khẽ thờ dài. Nhìn đáng vẻ mệt mỏi, khổ sở của anh, trong lòng cũng thấy chua xót. Chầm chậm đi lại bên anh, nhẹ hôn lên má anh một cái. Bàn tay xoa nhẹ má anh và nói.

- Anh đi nghỉ đi. Hôm nay anh mệt rồi. Em về trước, chào tạm biệt anh.

Cô đi thật chậm ra khỏi phòng, tới cửa ra vào, cô dừng lại, ngoái nhìn Băng. Nhìn dáng người cao lớn của anh thần thờ trong lòng thêm đau xót.

- Nhớ em từng nói gì không? Ai cũng sẽ có một lần phạm sai lầm, quan trọng là người đó có sửa lại lỗi lầm đó không. Cố lên, em sẽ luôn ở bên anh. – giọng cô thật nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Không đợi Băng trả lời, cô xoay người bước đi thẳng. Trong lòng cô lúc này đang hết sức bối rối. lúc này, Băng như nhìn thấu suy nghĩ của cô. Có thật cô tin anh hay chỉ là do cô đang tự mình thuyết phục mình tin điều đó. Cô không ngờ, anh đã từng là một người như thế? Có thể anh làm thế vì muốn tốt cho mẹ anh và em trai anh nhưng cô vẫn thấy điều đó khó chấp nhận. Thì ra đó là lí do tại sao Huy lại hận Băng tới như thế. Băng vì muốn tốt cho cả ba người mà chọn phương án bất đắc dĩ đó nhưng đối với Huy thì đó chỉ là một quyết định ích kỉ.

Rốt cuộc thì cả hai vẫn không thể chấp nhận quyết định của người kia. Mỗi người đều có cái lí của mình, không ai đúng hoàn toàn và cũng không ai sai hoàn toàn. Thật khó để nói một này phải làm gì hay người kia làm gì.

Phải tới bao giờ, mâu thuẫn mới thực sự được giải quyết đây. Liệu cô có làm được gì để giúp ích cho họ không?

.....

Cạch...

Cánh cửa đóng lại một cách thô bạo. Một dáng người loạng choạng bước vào. Quần áo xộc xệch, nhếch nhách. Chiếc cà vạt bị nói rộng một cách bừa bãi.

Mùi rượu nồng nặc khắp người. Đầu óc cứ ong ong khó chịu. Hôm nay là sinh nhật thứ hai mốt của anh, nhưng anh không hề thấy vui chút nào. Tại sao ngày ấy anh lại được sinh ra để rồi giờ phải một mình sống đơn độc, trợ trợ không ai thân thích.

Lòng anh đau đớn khi nghĩ về những ngày tháng tươi đẹp bên người mẹ thân thương của mình. Khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng hạnh phúc. Giờ còn đâu nữa? tất cả là tại hấn tại kẻ ích kỉ kia. Anh căm ghét hấn. Căm ghét bản mặt đó. Tại sao anh lại giống hấn chứ? Hấn thì có gì tốt, hấn cướp đi hai người mà anh yêu thương nhất. một là mẹ, hai là người con gái ấy. Cô hiền lành, chân chất, mạnh mẽ như mẹ anh. Cô cho anh cảm giác thân thuộc, một cảm giác mà anh khao khát tìm kiếm bấy lâu nay.

Phụt...

Bóng đèn vụt sáng, Huy hơi nheo mắt lại vì chói. Mắt vừa mở ra, đập vào mắt anh là khuôn mặt tươi cười hiền dịu của người con gái ấy. Là anh mơ sao? Cô đang cười với anh.

- Anh về trễ quá nhưng không sao, vẫn còn kịp. – Xuân mỉm cười với anh.

- Có chuyện gì sao? – anh hần học trả lời. anh vẫn còn giận cô vụ tối nay.

- Lại đây, cùng đón sinh nhật cho anh nào. – cô mỉm cười, khẽ vẫy tay anh đi về phía bộ ghế salon ở phòng khách.

Anh thoáng dờ dẩn người. một chiếc bánh kem nho nhỏ, với chiếc nến số 21 trên chiếc bánh đó. Cô đang quan tâm tới anh sao? Trong lòng bỗng cảm thấy yên bình, ấm áp lạ thường.

- Nhanh lên nào? – cô ngồi yên trên ghế, mỉm cười hiền lành với anh.

Hôm nay là sinh nhật của anh và Băng. Cả hai đã có bữa tiệc sinh nhật không trọn vẹn lắm. Nhớ về quá khứ, là nhớ về nỗi đau của mình. Cô muốn làm gì đó giúp cả hai. Cô đã tặng Băng một món quà mà quên mất Huy nên ít nhất chiếc bánh này có thể khiến anh với bớt buồn.

Nhìn anh lảng lảng đi tới bên cô, trong lòng không khỏi hiếu kì.

- Cái gì đây? – giọng Huy lạnh lùng lên tiếng.

- Quà cho ngày sinh nhật của anh đó. – cô đáp lại.

- Tại sao?

- Không phải ai cũng có bánh vào ngày sinh nhật mình sao? Lúc này anh về sớm quá, nên không được ăn bánh ở bữa tiệc rồi. có thể cái bánh này không ngon như ở nhà Chính nhưng hi vọng anh sẽ thích. – cô mỉm cười.

- Tại sao? – anh lặp lại câu hỏi.

- Ý anh là sao? – cô có chút lúng túng.

- Tại sao lại tốt với tôi? Cô đang thương hại tôi sao?

- Nó quan trọng với anh lắm sao? Anh luôn phải làm khó những người thực sự muốn quan tâm như thế này sao?

- .....

- Nào thổi nến nhé, trước đó anh hãy cầu nguyện đi. Nghe nói nó sẽ thành hiện thực đó. – Xuân lò đi về mặt của anh. Đôi tay thoăn thoắt thấp lên ngọn nến, đèn phòng cũng đã tắt đi. Chỉ còn lại ánh sáng lung linh, mờ ảo từ ngọn nến.

Huy im lặng không nói gì mà cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bầu bĩnh của cô. Mặc cho là cô vô tình hay cố ý làm việc này nhưng anh vẫn thấy hạnh phúc. Anh đã thêm cảm giác có ai đó quan tâm mình thế này lắm rồi. Tiếc anh chỉ là người đến sau. Có những thứ anh không thể dành lại được.

Anh nhìn cô, trong lòng không khỏi chua xót. Ánh mắt cứ dõi theo cô khiến cô có chút ngượng ngập. Anh hơi xoay người đối diện với khuôn mặt có chút gượng gạo của cô thật lâu. Đột ngột anh vươn cánh tay ra vuốt má cô lên dịu dàng. Cảm giác ấm lòng từ cô khiến lòng anh cũng thấy ấm áp lạ kì. Cứ thế cả người tiến về phía cô, giam cầm cô giữa lòng mình và thành ghế sa lông.

- Anh mau ước và thổi nến đi. – cô căng thẳng lên tiếng khi nhìn thấy cử chỉ kì lạ của Huy. Tư thế hiện tại có chút không ổn, nhất là trong không gian mờ mờ ảo ảo như thế này.

- Ước sao? – giọng anh thì thầm.

- Phải. anh ước nhanh lên đi

- Vậy nó có thành hiện thực không?

- Cái này...nếu anh thật tâm thì có lẽ là có đấy. – cô mỉm cười.

- Vậy... tôi ước... - giọng anh ngân dài, vang vọng trong không gian

Ánh mắt của anh vẫn cứ dõi theo từng cử chỉ trên khuôn mặt của cô. Anh chậm rãi giờ tay vén mái tóc của cô, giữ lấy khuôn mặt ấy đối diện anh.

- Tôi ước...em có thể ở bên tôi mãi mãi. – giọng anh không nhanh không chậm vang lên.

Anh quay qua thổi tắt ngọn nến, cả căn phòng rơi vào trong bóng tối. Xuân có chút hốt hoảng, nhìn xung quanh. Đột ngột, cả người cô bị ép hẳn vào thành ghế, toàn thân bị người con trai kia đè lên. Chưa kịp lên tiếng phản đối, môi anh đã tìm đến môi cô, dịu dàng và nồng nhiệt chiếm cứ lấy nó, nuốt trọn mọi phản kháng của cô vào mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Nắng sớm mai dịu nhẹ mang, ấm áp xóa tan cái lạnh lẽo của ngày hôm qua. Tiếng chim réo rắt chào gọi ngày mới, hòa cùng tiếng cây cỏ hát trong gió. Mùi hương của đất, của thiên nhiên lan toả trong không gian khiến con người cảm thấy thoải mái, yên bình biết bao.

Ngồi một mình trên tầng thượng cao nhất của ngôi trường. Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh và cách biệt so với những nơi khác. Cô cảm thấy thoải mái khi ngồi ở đây. Không ai làm phiền, không ai dòm ngó gì cả.

Đã lâu lắm rồi, cô không tới nơi này. Nếu như sáng nay, không phải là giờ tự học thì chắc cô cũng không có thời gian để ghé qua. Ngồi dưới một giàn cây hoa tuyệt đẹp, nắng chiếu le lói qua kẽ lá rơi xuống cuốn sách trên tay cô, mang chút ấm áp, yên bình.

Hai tay đeo chiếc tai nghe, điệu nhạc không lời du dương đầy sức hút. Ánh mắt của cô chăm chú vào những dòng chữ trên đó... cô cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể tập trung được vào cuốn sách đó. Từ tối qua tới nay, tâm trạng cô đều nhấp nhô, khó chịu, bồi hồi như thế này.

Trong đầu cô, lời nói và nụ hôn của Huy cứ luẩn quẩn trong đầu mãi.

Tôi ước em có thể ở bên tôi mãi mãi...

Ý của anh là sao? Không phải là anh đang tỏ tình với cô đấy chứ? Sao có thể chứ? Không phải anh luôn ghét cô, tìm mọi cách làm khó cô. Tại sao giờ lại có thể...nhưng điều quan trọng là giờ cô phải làm sao? Chắc chắn cô không thể đáp lại tình cảm của Huy vì trong lòng cô có Băng rồi. làm sao có thể nghĩ tới người con trai khác. Thứ tình cảm anh dành cho anh, đơn thuần chỉ là sự đồng cảm với anh, làm sao có thể.

Cô không biết phải làm sao cho đúng. Rõ ràng Huy biết câu trả lời rồi mà phải không? Chỉ là anh không chịu chấp nhận nó. Nhưng nếu phải nói thẳng ra, cô thấy mình thật độc ác với Huy. Cô không thể cho anh điều anh muốn.

Khẽ đặt cuốn sách trên tay mình xuống, Xuân dựa đầu vào bức tường sau lưng, nhắm chặt hai mắt lại, để lòng mình xuôi theo giai điệu du dương. Cô

trầm mặc suy nghĩ về những gì mình sẽ làm, những gì mình sẽ phải đối mặt. Lòng trở nên rối bời biết bao. Thật không thể ngờ, có một ngày cô nghe Huy nói thế. Cô muốn chạy trốn khỏi hiện thực này. Cô thấy mình có lỗi với Băng. Anh ấy sẽ phản ứng như thế nào hay suy nghĩ gì khi biết lời nói hôm đó của Huy.

Rốt cuộc thì điều gì đã khiến cô cứ liên tục rơi vào những trường hợp khó xử như thế này. Ông trời có phải đang trêu ngươi cô. Vốn không muốn làm ai phải đau lòng nhưng cô lại liên tục làm những người mà cô yêu quý xung quanh mình phải chịu điều đó. Nó có là may mắn của cô hay không?

Mọi ý nghĩ trở nên dồn dập, ứ đọng trong đầu khiến cô mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Toàn thân uể oải dựa vào thành tường, cứ thế cô chìm dần vào giấc ngủ ngắn ngủi.

Thời gian lặng lẽ trôi, Xuân cũng không biết cô đã ngủ từ lúc nào. Trong giấc ngủ, cô cảm thấy có ai đó đi đến bên mình, ngồi cạnh, nhẹ nhàng để cô tựa vào lòng anh. Cảm giác yên bình từ người đó khiến cô vui chút đi một nhọc. Bàn tay to lớn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô thật dịu dàng rồi nhẹ đặt nụ hôn lên nó.

Cứ thế Xuân chìm vào giấc ngủ thật sâu, cho tới khi có tiếng ồn từ đâu đó vọng lên. Cô dụi mắt tỉnh dậy. Đôi mắt vô tình chạm vào ánh mắt đen trầm lạnh của người con trai đó. Một phút choáng váng cho chính mình. Vậy ra cô đã dựa vào lòng Huy và ngủ sao? Cô hốt hoảng bật dậy, nhìn anh có chút e ngại, xấu hổ.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá. – cô cúi đầu phúi phúi lớp bụi trên váy rồi gom lại mớ hỗn độn xung quanh mình và chuẩn bị đứng dậy. Cô không thể đối mặt với anh được.

- Đi đâu? – giọng anh âm trầm, có chút trống trải nào đó.

- Sắp tới giờ vào lớp rồi nên tôi phải vào lớp. – cô luống cuống giải thích, quay mặt đi, né tránh cái nhìn chăm chú của anh.

- Hôm nay, sẽ không có lớp học nào cả, ngồi xuống đây. – anh bình thản vươn tay kéo cô ngã về phía mình.

Toàn thân cô rơi vào lòng anh, bàn tay vô tình chạm tới lồng ngực trần rộng lớn của anh khiến cô có chút đỏ mặt, luống cuống đẩy người anh ra và tạo khoảng cách.

- Xin lỗi, tôi phải về. – cô tìm cớ rồi đi.

- Cứ ở đây đã. Tôi sẽ đưa cô về. – anh lên tiếng, chặn ngay ý tưởng né tránh của cô.

- Không cần, tôi tự... - lời nói của cô chưa dứt, anh đã chặn lại bằng hành động bất ngờ của mình.

Anh kéo cô về phía người anh, không nói không rằng nằm tựa đầu lên vai cô, khiến toàn bộ người cô bị kẹt giữa bức tường và anh.

- Tôi muốn ngủ. – anh lên tiếng.

- Anh nên về nhà ngủ. Ở đây gió lớn lắm... - cô luống cuống tìm cách đẩy anh ra nhưng không thể, mà anh cũng không có ý định sẽ nhường cô.

Toàn thân bị đè nặng bởi anh như lòng cô cũng đang nặng nề như thế. Tại sao lúc này cô không thể đẩy anh ra rồi bỏ đi? Tại sao cô không giận dữ cãi lại, phản đối việc làm của anh? Tại sao chứ? Rốt cuộc thì trong đầu cô đang nghĩ gì. Cô cũng không thể hiểu nổi mình, chỉ là cảm thấy không nỡ từ chối anh. Anh đã đủ cô đơn rồi.

Cô lặng người, ngồi suy nghĩ điều gì đó vu vơ trong lòng. Trái tim mệt mỏi với mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình. Rồi tất cả sẽ đi đâu về đâu?

Thời gian lặng lẽ trôi qua thật lâu, trời vẫn còn vương lại những cái nắng gắt buổi trưa. Bầu không khí oi bức không khỏi khiến người khác cảm thấy khó chịu. Xuân đã ngồi như thế này lâu lắm rồi, cả người tê cứng vì sức nặng của người con trai kia đang tựa lên mình. Cô thấy mình thật ngốc nghếch khi lại để anh ấy làm gì thì làm, tự mình đặt mình trong tình huống dở khóc dở cười như thế này.

Nhưng giờ mọi thứ gần như sắp vượt quá sức chịu đựng của cô. Vừa định tìm cách đẩy anh ra, anh đã vươn vai ngồi dậy tỏ ra không chú ý tới cô. Khẽ thờ phào nhẹ nhõm, len lén cử động cánh tay để bớt tê cứng, đột ngột Huy quay lại nhìn cô chăm chăm, không nói không rằng kéo cánh tay cô lại về phía mình.

Cô giật mình, rút tay lại nhưng rồi khựng lại trước cử chỉ ân cần của anh. Hai tay anh nhẹ nhàng xoa bóp lấy tay cô. Cảm giác thật dễ chịu, cánh tay cũng bớt mỏi đi nhiều.

Mãi một lúc sau, Huy buông tay Xuân ra, cô lẳng lặng rút tay về. Đột ngột anh lại đứng dậy rồi kéo tay cô đi theo.

- Đi, tôi muốn chơi bóng rổ. – giọng anh đều đều không cảm xúc.

- Khoan đã, tại sao tôi lại phải đi theo anh? – cô cố giật tay mình về.

- Vì cô không có quyền từ chối. – giọng anh bình thản như đó là điều hiển nhiên.

- Khoan đã... - giọng nói của cô vang vọng khắp dãy hành lang nhưng đáp lại cũng chỉ là tiếng bước chân đều đều của cô và anh.

Không biết Huy đã dắt cô đi qua bao nhiêu cái hành lang, xuống bao nhiêu tầng lầu, tay anh vẫn siết chặt lấy tay cô, cứ như chỉ cần nói lòng một chút, cô sẽ rời xa anh mãi mãi. Anh quyến luyến hơi ấm từ đôi tay nhỏ bé của cô. Ước gì anh có thể cầm bàn tay ấy thật lâu.

Cũng vì anh siết chặt như thế, tay cô cũng bắt đầu tê cứng đi. Làm cách nào cũng không thể khiến anh nói lòng bàn tay anh. Dần cô cũng không màng tới việc đó nữa, cứ để anh dắt đi. Đi mãi, cuối cùng cả hai dừng chân tại sân bóng rổ đằng sau khuôn viên trường.

Nắng chiều còn chút gay gắt, chiếu xuyên qua kẽ lá. Gió thổi nhẹ nhàng mang theo âm thanh rì rào nho nhỏ của cỏ cây. Vang vọng đều đều trong không trung, tiếng đập bóng đều đều của người con trai ấy. Dáng người cao lớn liên tục chạy quanh sân bóng, bàn tay dẫn bóng điều luyện đi về phía cột bóng và nhanh chóng ném những quả bóng chính xác vào rổ.

Khuôn mặt đỏ bừng, nhễ nhại mồ hôi nhưng vẫn không làm anh mất nét lãng tử, điển trai vốn có của mình mà ngược lại còn càng khiến anh trông cuốn hút hơn. Đôi mắt đen sâu thẳm lúc này chỉ tập trung vào mỗi trái bóng. Đường như trong lúc này, mọi buồn phiền đã phần nào đổ vơi bớt.

Đứng một góc nhìn anh là Xuân. Sau khi bị Huy kéo ra đây, cô chỉ đứng im lặng một bên nhìn anh. cô cũng không phản đối gì. Như thế này lại hay, nhìn anh thoải mái hơn, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Cứ bị anh lãng quên như thế này, cô không phải cảm thấy khó xử.

Dòng suy nghĩ đột ngột bị phá vỡ khi trái bóng từ đâu bay tới, mém trúng thẳng đầu cô nếu như không có người con trai đó chắn lại. Có chút giật mình, chưa kịp hoàn hồn lại, cô đã bị người đó xoay như chong chóng như kiểm tra xem cô có bị thương gì hay không.

- Này, cô bị sao mà đứng sững lại một chỗ vậy? – Huy không thấy có vết thương nào, mới thờ phào thả tay ra.

- Xin lỗi. . .tôi mãi nghĩ lung tung quá. – cô cười trừ nhìn anh.

- Cô ngốc thật đấy. Không chú ý gì cả. Ờ như quả bóng đó bay trúng thì sao?

- Nhưng mà nó vẫn không trúng mà. – cô ngước nhìn anh và trả lời.

- Cô. . .rảnh lắm sao, vậy thì vào đây chơi bóng luôn này. – anh đột ngột kéo tay cô đi thẳng vào trong sân.

- Tôi. . .tôi không biết chơi. – cô lắc đầu.

- Chỉ là ném thôi mà. – anh mặc kệ, vẫn kiên quyết kéo cô đi vào sân.

Cô ngỡ ngàng bị anh lôi mà không biết phải làm sao. Cái quan trọng là cô không biết chơi, hơn nữa. . .cô còn đang mặc đồng phục váy nữa cơ mà. Như thế cô về không ổn lắm.

- Ném đi. – anh ném vào tay cô trái bóng và nói.

- Không. . .không cần. – cô lắc đầu từ chối. Tất nhiên là không rồi, làm sao có thể mặc váy mà nhảy nhót lung tung được.

Huy cũng cảm thấy có chút kì lạ, nhìn cô một lúc rồi chợt nhận ra điều cô phân vân. Khóe môi chợt hiện nụ cười nhàn nhạt, có ý trêu chọc khiến mặt cô đỏ ửng lên. Anh nhẹ vờn tay ra vò nhẹ mái đầu của cô rồi chạy đi đâu đó.

Một lúc sau, Huy trở lại, trên tay cầm chiếc áo khóa đồng phục của chính mình. Chưa kịp hiểu ra điều gì, anh đã đi đến bên cô và buộc chiếc áo đó ngang eo cô. Chiếc áo rộng và dài buộc ngang eo, cổ định chiếc váy lại được phần nào, dù cũng không hẳn là kín đáo.

- Được chưa, đi thôi. – anh lùi lại, nhìn thành quả của mình một chút, khóe môi che giấu nụ cười nhàn nhạt.

- Tôi. . .cảm. . .ơn anh. – mặt cô không hiểu sao đỏ ửng lên, cố gắng né tránh ánh mắt của anh.

Cuối cùng, cô vẫn bất đắc dĩ phải đi ra sân bóng. Trên tay cầm trái bóng, lóng ngóng nhìn anh rồi tới chiếc rổ, không biết nên làm gì. Mãi lúc sau vì bị anh cảm râm giữ quá, mới đánh liều ném đại một trái và đương nhiên là hụt rồi.

Huy lại bật cười, chậm rãi đi đến bên cướp bóng và nhảy lên, úp một quả vào rổ một cách ngon lành. Cô cảm thấy có chút bực mình, cứ như anh đang cố trêu tức cô vậy.

- Nào ném thử lại đi. – anh chạy lại, đưa trái bóng cho cô.

- Tôi không biết ném. – cô lắc đầu.

- Lại đây tôi chỉ cho. – anh nở nụ cười hiếm thấy khiến cô có chút bối rối trước điều đó.

- Tôi. . . - cô lưỡng lự không biết nên làm gì. Thực sự không đành lòng khiến anh buồn.

- Lại đây. – giọng anh vẫn nhẹ nhàng như thế.

Anh vờn tay kéo tay cô lại rồi từ mình vòng ra sau giúp cô điều chỉnh tư thế ném bóng. Mọi việc đều vẫn ổn chỉ là tư thế này có chút gàn gỏi quá mức.

Anh như ôm lấy người cô từ phía sau. Hơi nóng từ cơ thể anh khiến cô có chút xấu hổ. Không biết anh có cảm thấy thế không? Đầu óc trở nên mụ mị, trống rỗng, không thể suy nghĩ hay nghe bất cứ lời anh nói gì.

Cơ thể cứ để anh tự điều chỉnh và ném.

Àm...

Quả bóng nhanh chóng được ném lên và lọt qua lưới một cách ngoạn mục. Lúc đó anh moi bụng cô ra, khoe môi nở nụ cười hài lòng rồi quay qua nhìn cô. Khuôn mặt bối rối của cô khiến anh có chút khó hiểu.

- Sao? Đã biết ném chưa?

- Cái này...có lẽ là rồi... - cô ngập ngừng, đáp qua loa.

- Sao thế? Một à?

- Không...không phải? – cô lắc đầu.

- Nếu một thì cứ nói, tôi sẽ không ép. – anh vẫn không từ bỏ ý định ép cô nói ra.

- Cũng có chút. Trời hơi nắng nên có chút choáng. – cô đáp lại dù thật ra cũng không hẳn là vì nắng.

- Vậy sao? Lần sau thấy khó chịu thì cứ nói thẳng ra, đừng tự mình chịu đựng. – anh vội vàng kéo cô vào chỗ dưới bóng cây, tay anh sờ nhẹ lên trán để kiểm tra nhiệt độ.

- Không sao. Anh không cần lo lắng, tôi ổn. – cô đẩy tay anh ra, nhìn anh đầy kiên quyết.

- Ừ, vậy về thôi. Đợi tôi một lát. - anh đứng người trước hành động gạt bỏ ấy. Trong lòng thoáng trùng xuống, có chút thất vọng hiện lên ở khóe mắt.

Anh quay người bỏ đi. Không nói thêm điều gì cả. Đối với cử chỉ quan tâm của anh, dường như cô hoàn toàn ghét bỏ. Có lẽ do trước đây anh đã đối xử với cô không tốt, có lẽ là do tình yêu của cô dành cho Băng qua lớn nên không còn chút gì xót lại để cho anh?

Khẽ thở dài, đè nén buồn bực xuống lòng, anh bước thờ thẩn suy nghĩ vu vơ về một điều gì đó. Cảm giác nhìn điều mình yêu thương xa dần thật tồi tệ.

Một lúc sau Huy quay trở lại với chiếc mô tô lần trước cô đã thấy. Anh ném cho cô một chiếc mũ bảo hiểm rồi quay đi, tự mình đội lên một chiếc khác. Xuân thấy có chút buồn cười với thái độ giận dữ vô cơ của anh. Mới lúc này mặt còn tươi cười, vậy mà giờ lại nặng nề, không nói không rằng gì.

- Sao lần nào gặp cũng thấy anh cài mũ không đăng hoàng vậy. Điều này nên chú ý mà. – cô vươn tay giúp anh chỉnh lại dây quai mũ cho chắc chắn sau đó mới yên tâm leo lên xe.

- Hôm nay cô muốn đi đâu không? – anh trầm mặc hỏi.

- Đi đâu cũng được. nếu anh thích thì đi, anh là người lái xe mà. – cô ngồi yên trên ghế, hai tay cầm hờ áo anh.

- Cô nên ôm chắc nếu không sẽ té đấy. – giọng anh hờ hững nhưng lại như đang trông chờ điều gì đó.

- Tôi ổn, chắc không sao đâu. – cô lịch sự từ chối. Cô không muốn quá thân mật với anh, như thế là có lỗi với Băng.

- Tốt thôi. – anh lạnh giọng rồi đột ngột nhún ga và vọt đi mất khiến cô giật mình, hốt hoảng ôm chặt lấy người anh.

- Là anh có ý. – cô vừa xấu hổ, vừa giận quát lên.

- Tôi đã cảnh báo trước rồi mà.

- Anh...

Lời nói như bị nuốt trọn vào trong không khí. Chỉ có tiếng rít của gió đang gào thét bên tai. Xuân nhắm chặt mắt, hai tay vô thức ôm người anh thật chặt vì chỉ cần cô buông tay, chắc chắn cô sẽ té.

.....

Trong căn phòng tối nồng nặc mùi rượu và khói thuốc, người con gái kia ngồi vật vờ bên cạnh khung cửa sổ, thỉnh thoảng lại tự mình nốc thêm một ngụm rượu. Đã bao nhiêu ngày cô trải qua cuộc đời mình như thế. Ngập chìm trong rượu chè và khói thuốc. Cuộc sống trở nên vô nghĩa từ ngày cô đánh mất tình yêu duy nhất của cuộc đời mình. Cô yêu anh đến mù quáng nhưng đáp lại chỉ là một sự lạnh nhạt, khinh ghét.

Cô không cam tâm, tại sao anh có thể đối xử với cô như thế? Khóe mắt lại tuôn ra những giọt lệ cay đắng, bao nỗi nhớ cứ tràn về khiến cô như phát điên lên.

Dìng dọng...

Tiếng chuông cửa vang lên khiến cô có chút giật mình, miệng cứ hét lên những câu chửi thề tục tĩu. Cô chửi như muốn trút hết giận dữ, uất ức trong lòng của mình ra cho voi bốt nhưng tại sao lại không thể chửi.

Dìng dọng...dìng dọng...

Người nào đó vẫn cứ liên tục bấm chuông, dường như nếu cô không đi ra thì hẳn sẽ không dừng lại. cô gào thét, chửi bới loạn xạ, bước từng bước loạng choạng đi ra khỏi cửa. Vừa mở ra, trước mặt chỉ là khoảng không trống rỗng. Cô điên máu lại sỏ ra một tràng chửi bới tục tĩu rồi mới quay vào. Bước chân chột khựng lại, ánh mắt bị thu hút bởi một thứ gì đó dưới đất.

Cô cúi xuống nhặt chiếc túi giấy đỏ lên, mở ra bên trong là một sấp hình. Đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chú vào từng bức hình. Khóe mắt giật giật, bàn tay run run như không thể tin vào chính mình. Hình ảnh của người con trai ấy bên cạnh đứa con gái mà cô đã gặp hôm đó. Anh đã cười với nó, anh đã xoa đầu nó.

Không...anh không được yêu nó. Anh là một kẻ máu lạnh, là kẻ lạnh lùng. Anh không thể có tình cảm với ai cả. Cô giận dữ gào thét, điên cuồng xé nát những bức hình đó. Cô không muốn nhìn thấy nụ cười đó, không muốn nhìn thấy ánh mắt đầy yêu thương của anh dành cho nó. Cô đã theo anh lâu lắm rồi. Dù biết anh nhỏ tuổi hơn mình. Dù biết anh sẽ không có thích mình nhưng cô không quan tâm. Trong lòng cô, anh là người hoàn mỹ nhất. Đã bao lâu cô ở bên anh, dù chỉ là đi cạnh anh, ngắm nhìn anh từ xa, cô cũng đã đủ mãn nguyện rồi. Chưa bao giờ cô dám mơ tưởng xa nhưng cũng chưa bao giờ cô sẵn sàng tỉnh thần cho việc này.

Không...cô không cam tâm. Anh không thể thích con bé đó, anh không thể...nét lạnh lùng, kiêu ngạo của anh đâu rồi. Không ai được cướp nó đi...không...

Cô điên cuồng gào thét. Rượu làm đầu óc cô mụ mị, điên cuồng hơn. Nước mắt lăn dài khóe mắt, khiến mọi thứ trở nên mù mờ. Cô khóc rống lên như thể chỉ có trời cao mới hiểu.

Đột ngột có thứ gì đó rơi xuống mặt đất. Có ai đó ném tờ giấy này xuống cùng bức hình nào đó. Là một địa chỉ và ảnh của một gã đàn ông lạ mặt. Nếu cô không nhầm đã từng thấy gã này ở đâu.

Suy nghĩ mãi cô chợt nhớ ra. Đúng rồi, gã này...chính gã này sẽ giúp cô cướp lại anh...nhất định cô sẽ tìm lại anh, nhất định cô sẽ dành lại người con trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Sáng sớm vẫn còn vương lại chút se lạnh từ tối hôm qua. Vài giọt sương long lanh đọng trên cây cỏ. Mọi thứ dường như vẫn đang còn chưa tỉnh hẳn sau giấc ngủ dài nhưng đã có người thức giấc và đi dạo quanh khu vườn.

Bước chân đều đặn đi loang quanh, đôi mắt chăm chú nhìn ngắm cảnh vật yên bình nơi đây. Cô sống ở đây cũng khá lâu rồi, cũng đã quen dần với mọi thứ, hơn nữa Huy cũng không khó khăn như trước nên cuộc sống ở đây có chút thoải mái nhiều rồi. Chỉ là dạo này, giữa cô và anh vẫn còn có chút gượng gạo...

Đi lang thang thật lâu, suy nghĩ về thật nhiều chuyện, về cô, về gia đình, về Băng, về Huy... nhiều thứ cứ loang quanh, luẩn quẩn mãi trong đầu khiến cô như bê tắc. Không biết phải làm sao cho đúng, cho tốt nhất. Tâm trí cứ treo lơ lửng ở đâu đó, cô hoàn toàn không chú ý tới hòn đá đang ở dưới đất nên vấp phải.

Toàn thân loạng choạng ngã nhào về phía trước. Cô nhăn nhó, ngồi dậy, miệng thầm mắng tính lơ đãng của mình. Không dừng lại mua thêm phiền phức vào mình. Ánh mắt chợt dừng lại trên đầu gối, vết thương lúc nãy do té bị trầy da và chảy máu khá nhiều. Cô thấy có chút hốt hoảng, bối rối không biết phải làm sao, đột ngột có một bàn tay của ai đó vươn ra cầm lấy chân cô. Chưa kịp hiểu chuyện gì, bàn tay đã nhanh chóng dùng một chiếc khăn để giúp cô cầm máu.

- Cô không thể đi lại bình thường được à. Mới sáng sớm đã gây rắc rối rồi. – giọng nói có chút giận dữ, lo lắng của Huy khiến cô hơi xấu hổ.

- Xin lỗi, tôi không để ý, khu này nhiều đá quá.

- Thiếu chỗ đẹp để cho cô đi sao mà lại đi ra cái khu hẻo lánh này?

- Tôi...không chú ý.

- Không chú ý, đầu óc cô đang treo ngược cành cây à? – anh gằn giọng.

- Lần sau tôi sẽ chú ý hơn, sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu.
- Còn dám có lần sau sao? – anh tối sầm mặt mũi lại.
- Tôi...
- Được rồi, đi vào, không rảnh rồi để đôi co ở đây đâu. – anh bực bội, gắt gỏng, vươn tay ra định bế cô lên.
- Không...không cần...tôi muốn tự đi. – cô lắc đầu, đẩy tay anh ra.
- Cô... được thôi, đứng dậy nào. – anh định nói gì đó rồi thôi. Tự mình đứng dậy trước rồi quay qua kéo cô dậy.
- Cảm ơn.

Cô đứng dậy trong tư thế lờ mờ. Có vẻ hơi khó đi hơn cô tưởng, vết thương kia giờ bắt đầu đau ê ẩm khiến cô gặp khá nhiều khó khăn trong khi đi chuyển nhưng cô vẫn cương quyết đi. Một tay nắm tay áo anh để lấy thăng bằng rồi nhảy từng bước một. Anh cũng kiên nhẫn đi với cô vài bước nhưng rồi cũng không đủ kiên nhẫn quay qua bế cô lên và đi thẳng một mạch.

- Tôi...muốn tự đi. – cô bướng bỉnh cự lại.
- Đi hay là nhảy lò cò. Thật mất thời gian. – anh hừ lạnh, không thèm nhìn cô nên cứ thế mà bước đi.
- Anh... - cô định lên tiếng nhưng rồi lại thôi. Về mặt này cô biết Huy cũng ngang bướng lắm...giống như Băng vậy.

Toàn thân được anh ôm trọn vào lòng, hơi ấm từ anh khiến tim có chút loạn nhịp, xấu hổ. Cô vẫn chưa thể nào thích ứng được cảm giác khi gần gũi với anh như thế này. Cô hoàn toàn không muốn. Mỗi lần như thế, cô lại càng thấy có lỗi với Băng. Có phải cô quá xấu xa rồi không? Giống như những gì Tiên đã nói ấy?

Kết quả của việc hậu đậu buổi sáng là giờ cô phải đứng đây đợi Huy. Không biết tại sao anh có thể giãn dãn tới mức đó. Mặt mũi hầm hừ, quát tháo ầm ĩ trong khi đang giúp cô lau vết thương. Chỉ là bị trầy và chảy máu thôi mà, chẳng phải trước đây anh còn bị nặng hơn sao?

Suốt một buổi sáng, anh cứ cảm râm mải việc đó, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô đâu phải là con nít, có cần đối xử như thế với cô không? Tâm trạng cũng vì thế mà xấu đi rất nhiều. Bị anh mắng nhiều quá, rồi còn bắt cô phải về sớm. Kết quả là cô đứng đợi anh trong khi anh đi lấy xe.

Hừ...chưa bao giờ cô thấy có lí do nghỉ học chỉ vì bị trầy chân như thế này. Và cô cũng chưa bao giờ thấy mình ngốc nghếch như bây giờ, chấp nhận lí do đó để nghỉ học. Không biết cô đang nghĩ gì nữa.

Thời gian trôi qua khá lâu, mãi vẫn chưa thấy Huy xuất hiện. Dù là nhà xe cách khá xa so với cổng ra vào nhưng cô cũng đâu thấy nó sẽ lâu như thế này, thành ra giờ cô đang rất rất rảnh rỗi.

Ngó quanh tìm kiếm một điều gì đó. Thật sự những lúc này, cô vốn muốn chạy đi tìm Băng ngay lập tức nhưng không thể. Một phần vì do cái chân, một phần vì Huy. Cô đã biết anh giãn dãn như thế nào khi cô lên đi gặp Băng và cô không muốn lặp lại điều đó lần nữa.

Ánh mắt bị thu hút bởi sự xuất hiện của một chiếc xe màu đen đang lao với tốc độ khá nhanh đi về hướng cô. Theo cảm giác của cô và kinh nghiệm từ những việc không hay lần trước, cô thấy có gì không bình thường. Bước chân vô thức lùi lại né tránh.

Chiếc xe dừng lại đột ngột bên lề đường, gần chỗ cô đứng, trong lòng càng nhộn nhạo lên lo lắng, từng bước lùi lại nặng nề, mặc cho cơn đau đang làm phiền cô.

Á...

Cô hét thất thanh, toàn thân ngã nhào về sau trong lúc đang hốt hoảng lùi lại. Tinh thần chưa kịp ổn định...một màu đen đã ụp xuống...

.....

Huy nhăn nhó khó chịu đi bộ ra khỏi trường. Không thể hiểu tại sao ai lại chọc, phá hư lớp xe mô tô của anh. Tâm trạng vốn đã rất rất không ổn định, nay còn gặp thêm chuyện này, anh càng muốn phát điên lên. Bước chân nặng nề như muốn trút hết bực dọc trong lòng ra ngoài. Nhưng dù có tức giận như thế nào, anh cũng không thể bỏ lại người con gái kia đứng một mình mãi được nên đành nhờ Thiên lo giúp chiếc xe, còn mình thì chạy ra để gặp cô.

Ngay khi vừa ra tới cổng trường, anh lại càng thấy khó chịu hơn. Người con gái ấy đâu rồi? Không phải đã bảo là ra đây đứng đợi anh một chút sao? Thế mà giờ lại mất tích, không lẽ lại chạy đi tìm tên con trai kia? Chỉ nghĩ tới đây, mặt anh lại càng thêm u ám hơn. Ngay lập tức rút điện thoại ra gọi điện tìm cô.

Oh...half of my heart...

Bài nhạc chuông điện thoại của cô đang reo lên. Vậy là chắc cô đang ở quanh đây nhưng nhìn quanh mãi vẫn không thấy đâu. Cuối cùng ánh mắt anh bị thu hút bởi chiếc điện thoại quen thuộc của người con gái ấy đang nằm lẫn lóc ở một góc.

Trong lòng có dự cảm bất ổn. tại sao điện thoại của cô lại ở đây? Người đâu rồi? liệu có chuyện gì xảy ra không?

Đầu óc trở nên trống rỗng, mụ mị. Anh hốt hoảng, lo lắng với mọi thứ. Anh phải làm gì? Anh phải làm gì đây? Không một dấu tích, không một tín hiệu. Anh phải bắt đầu từ đâu đây? Ai? Ai đã làm điều này. Tại sao lại là người con gái đó. Cô đã làm gì sai? Tại sao lại có người muốn nhắm tới cô ấy?

Tút...tút...

Tiếng chuông điện thoại vang lên báo có tin nhắn.

Trả giá cho những gì mày đã làm đi...

Chỉ vón vện một câu như thế? Là ai đã nhắn cho anh? Là muốn trả thù anh sao? Vậy có sao lại đụng tới người con gái ấy? trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, xen lẫn giận dữ. Tên nào dám mang cô vào mối thù hằn giữa hắn và anh. Hừ...nhất định anh sẽ khiến hắn phải hối hận. Đừng tưởng anh sẽ buông tha...Nhất định anh sẽ tìm ra hắn.

.....

Căn phòng yên tĩnh, nặng nề. Người con trai âm trầm suy nghĩ. Khuôn mặt lạnh lùng nhìn đăm đăm vào sấp hình trên bàn. Là người con gái của anh. Cô vẫn thế, tươi tắn và xinh đẹp. Chỉ là cô đang ở cạnh người con trai khác và không ai ngoài em trai anh.

Trong bức hình ấy, hình ảnh hai người tựa vào vai nhau ngủ, cùng chơi bóng rổ, cùng cười nói rất thân thiết. Tại sao lại có thể. Anh chưa bao giờ thấy em trai mình như thế. Thật không ngờ, lại có ngày anh thấy lại nụ cười thoải mái, hồn nhiên đó của em ấy...chỉ là anh thấy đau lòng khi nụ cười ấy lại vì người con gái của anh.

Lòng nặng nề, đau đớn. Anh khó chịu. Phải rồi, là anh đang ghen. Ghen với em trai anh. Tại sao lại có thể ở bên cô, cùng nói cùng cười với cô. Anh bắt đầu thấy lo lắng rồi. Liệu cô có còn thích anh, còn thích một kẻ ích kỉ như anh?

Lỡ như cô không còn yêu anh? Lỡ như cô đáp lại tình cảm của Huy? Anh phải làm sao? Chưa bao giờ anh thấy mình nhát gan, yếu đuối như bây giờ. Mọi thứ dường như vượt qua ngoài tầm với của anh. Quá xa vời, quá mong manh. Làm sao anh có thể sống thiếu cô ấy? anh không thể tưởng tượng là có một ngày anh và cô sẽ chia tay. Anh vẫn luôn cố gắng tận hưởng từng giây phút bên cô...nhưng giờ đây anh sẽ phải làm sao?

Trong lòng nóng như lửa đốt. Anh sợ hãi với chính suy nghĩ của mình. Anh muốn gặp cô ngay lúc này. Anh muốn nhìn thấy cô ngay lúc này. Mặc cho chuyện gì sẽ xảy ra.

Tút...tút...

Vừa cảm điện thoại lên, anh đã có tin nhắn. Hơi liếc nhìn vào màn hình điện thoại, khóe mắt chợt nheo lại. Là số lạ.

Màn trình diễn bắt đầu...

Màn trình diễn? Là ý gì chứ? Có chuyện gì sao? Ai đã nhắn tin này? Có ý đồ gì sao?

...half of my heart...

- Vâng, tôi nghe. – giọng anh có chút gấp gáp đáp lại.

- Tôi đây. – một giọng lạnh lùng đáp lại.

- Huy? Có chuyện gì sao? – Băng có chút bất ngờ.

- Phải? – Huy đáp cộc lốc.

- Chuyện gì đã xảy ra? – anh có chút lo lắng hỏi thăm.

- Em ấy bị bắt cóc rồi. – Huy lạnh nhạt đáp, không ai biết rằng, ẩn sâu trong đó là sự lo lắng, hoảng loạn của anh.

- ..... - Băng cố gắng tự trấn tĩnh lại và tiếp thu lời nói của Huy. Nó quá kinh khủng? Là ai đã làm chuyện này? Không lẽ lại là Tiên? Không thể được.

- Tôi cần anh giúp. Tôi không thể để em ấy bị làm sao được. – giọng Huy khẳng định, chắc nịch.

- Được... - Băng cũng khó khăn đáp lại bằng giọng điệu chắc chắn nhất có thể.

Nhất định cả hai sẽ cứu người con gái ấy ra. Nhất định. Bằng bất kì giá nào, anh cũng phải tìm ra tung tích của cô.

.....

Khẽ cựa người, Xuân từ từ mở mắt ra nhưng những gì cô thấy chỉ là một màu đen tối. Đầu óc trở nên hốt hoảng, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng. Toàn thân ẽ ẩm, không cách nào giảm bớt. Mỗi lúc sau cô mới nhận ra mình đang bị trói. Tiếng hét bị chặn lại không thể thoát ra bởi miếng băng keo.

Cô hoảng loạn giãy dụa, cố gắng tìm kiếm một tia sáng nào đó nhưng đáp lại chỉ là một màu đen tối dày đặc bao quanh. Không tiếng động nào cho cô biết cô đang ở nơi nào.

Cô phải làm sao? Có ai tới cứu cô không? Liệu Huy hay Băng có biết cô mất tích không? Ai đã làm điều này? Rốt cuộc thì là ai? Là Tiên? Không thể nào, chẳng phải trước đây Tiên đã từng bị đe dọa rồi, không thể cô ta sẽ lặp lại một lần nữa. Là ai? Rốt cuộc là ai lại căm ghét cô tới mức này.

Râm...

Cánh cửa ở đâu đó bị đập ra một cách thô bạo. Đã có chút ánh sáng le lói chiếu vào đây. Có lẽ cô đang bị nhốt trong một cái nhà kho cũ kĩ nào đó của một ngôi nhà. Mọi thứ tối tăm, ẩm bụi và bẩn thỉu.

Đâu đó vang vọng tiếng bước chân loạng choạng của ai đó, còn có tiếng của dép cao gót nữa. Là ai? Là kẻ bắt cóc cô phải không? Nỗi sợ hãi càng ngày càng dâng lên khiến toàn thân cô bần rùn đến tội nghiệp.

Râm...

Cánh cửa nhà kho bị mở ra một cách ồn ào. Ánh sáng ập tới bất ngờ khiến cô nhắm mắt lại vì chói. Một dáng người to lớn, lực lưỡng đứng chắn ngang cánh cửa. Vì ngược sáng cô không thể thấy rõ mặt của hắn. Bước chân của hắn hướng về phía cô, trong thâm tâm báo hiệu một điều không mấy tốt đẹp sắp xảy ra. Cô vội vàng lùi lại né tránh một cách vô thức.

Ngược lại với thái độ khản trương của cô, tên đó chỉ ung dung, chậm rãi tiến về phía cô. Đôi mắt hau háu nhìn chăm chăm khiến cô phải rợn người. Từ người hắn, mùi rượu nồng nặc cùng mùi thuốc lá, mùi mồ hôi ẩm đầy tạo ra một mùi hương rất khó chịu, không khỏi làm người khác phải buồn nôn. Không nói không rằng cứ thế mà tiến tới sát bên cô rồi không kịp để cô biết chuyện gì xảy ra, hắn đã vác ngược cô lên và đi thẳng ra ngoài cửa.

Toàn thân lại một lần nữa bị ném thẳng xuống đất không thương tiếc khiến cả người cô vô cùng đau đớn. Vừa kịp định thần lại, cô lại một lần nữa kinh hoàng trước những gì mình xảy ra. Có vẻ như cô cũng đang ở trong một nhà kho và phòng lúc này là một phòng nhỏ để chứa đồ gì đó. Ở đây, không chỉ có một mà phải cỡ năm sáu tên như người vừa rồi đã vác cô ra đây. Ánh mắt của tụi chúng cứ nhìn cô chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

- Mày bắt đúng người chứ? – một giọng nhè nhè say của gã đàn ông nào đó vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

- Dạ phải, thưa đại ca. Chính là nó. – một gã đàn ông chạy ra đáp.

- Tên đó có bị mù hay không mà lại chọn một đứa chà ra gì thế này. – hắn lầm bầm rủa ai đó.

- Nhìn cũng được lắm đó đại ca. – tên đó nhìn qua cô cười đều rồi chẳng kiêng dè lời cô tới ném trước mặt đại ca của mình.

Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, tên đó đã vuron tay ra xé rách một bên áo của cô, lộ ra bờ vai trắng mịn màng đầy quyến rũ.

Cô hốt hoảng, ra sức giãy dụa né tránh, khỏe mắt không biết từ bao giờ đã ướt. Đây là đâu, những người này là ai? Tại sao lại bắt cô chứ? Tràng cười nắc nẻ, đê tiện của chúng khiến cô thấy thật kinh tởm và nhục nhã. Cô phải làm sao đây?

- Xét ra cũng được, gái tơ mà. – lời nói của hắn khiến cô không khỏi rùng mình.

- Sao thế anh? Đã bắt được rồi à? – một giọng nữ của ai đó chen ngang vào.

- Phải, em yêu, là nó đúng không? – tên đại ca liền đổi giọng.

- Đúng rồi, chính con bé đó đó. – cô gái kia nhìn cô chăm chăm đầy ác ý, khỏe môi ần hiện nụ cười khinh rẻ. Cô gái này là ai, mà tại sao Xuân thấy có chút quen quen.

- Phải, quả là ngon, rất đáng thưởng thức. – hắn liếc nhìn Xuân rồi bật ra tràng cười nắc nẻ.

- Hơ em sao? – cô gái kia nũng nịu, giận dỗi.

- Đương nhiên không rồi, em là nhất.

- Phải thế chứ. – cô gái kia cười khúc khích, e thẹn.

- Nhưng mà anh cũng muốn thử con bé kia. – tên đại ca kia cười gian tà.

- Được thôi, chỉ là anh đã quên mục đích của mình rồi sao? Muốn “thử” thì phải “thử” trước mắt bạn trai hắn. Như vậy mới là “một mũi tên trúng hai đích”. – cô gái kia liếc nhìn cô một cái rồi lên tiếng.

Lời nói độc địa khiến Xuân rùng mình. Bạn trai của cô? Là Băng sao? Anh và cô đã gây thù chuốc oán với ai sao? Không có, không thể nào được. Cô cố gắng nhớ lại xem cô đã gặp cô gái đó ở đâu mà không tài nào nhớ ra.

- Nói chung là giờ anh cứ trối nó lại ở góc kia, cùng chờ đợi màn kịch hay nào. – cô gái kia lên tiếng rồi quay ra vuốt ve tên đại ca đó.

Hắn chỉ ậm ừ vài câu rồi, chẳng hề e dè dè người con gái đó ra hôn hít. Cảnh tượng khiến người khác phải đỏ mặt nhưng đối với những kẻ ở đây, dường như nó là một hành động bình thường. Sau đó, tên đại ca đó đưa cô gái kia vào trong, một lúc sau, từ trong vang lên những âm thanh không khỏi khiến cô xấu hổ. Cúi gầm mặt, hai mắt nhắm thật chặt, cố gắng kìm nén giọt nước mắt sợ hãi đang dâng lên trong lòng.

Phải làm sao để thoát ra khỏi nơi đây? Có ai tới cứu cô không đây? Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của Băng và Huy. Liệu cả hai có tới cứu cô thật không? Liệu cả hai có thể tìm ra cô không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.